„REDEFINEȘTE GENUL EPIC!"
Publishers Weekly

V.E. SCHWAB

BESTSELLER
NEW YORK TIMES

YOUNG ADULT

NEMIRA

INVOCAREA LUMINII

YOUNG
ADULT

V.E. Schwab este autoarea seriei *Culorile magiei,* bestseller New York Times. A publicat si alte romane, printre care *The Savage Song,* fiind considerata „urmasa Dianei Wynne Jones”. Literatura ei dinamica a atras interesul unor importanti producatori de film si televiziune.

V.E. SCHWAB

INVOCAREA LUMINII

Traducere din limba engleză de
Cristina Jinga

NEMIRA

Coperta: Alexandru CSUKOR

Ilustrația și designul copertei: Will Staehle

Redactor: Irina CERCHIA

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Ecaterina DERZSI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SCHWAB, VICTORIA

Invocarea luminii/ V. E. Schwab ; trad. din lb. engleză: Cristina Jinga. –

București: Nemira Publishing House, 2020

ISBN print 978-606-43-0550-3

ISBN epub 978-606-43-0864-1

ISBN mobi 978-606-43-0865-8

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.111

Victoria Schwab

A CONJURING OF LIGHT

Copyright © 2017 by Victoria Schwab

© Nemira, 2020

Orice reproducere, totală sau parțială,

a acestei lucrări și închirierea acestei cărți

fără acordul scris al editorului sunt strict interzise

și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

1. LUMEA RUINATĂ
2. ORAȘUL ÎN UMBRĂ
3. ACCEPTĂ SAU LUPTĂ
4. ARME LA ÎNDEMÂNĂ
5. CENUȘĂ ȘI ISPĂȘIRE
6. EXECUȚIA
7. RIDICÂND PÂNZELE
8. MĂRI NEÎNSEMNATE PE HARTĂ
9. LA STRÂMTOARE
10. SÂNGE ȘI LEGĂTURI
11. MOARTE PE MARE
12. TRĂDARE
13. LOCUL UNUI REGE
14. ANTARI
15. ANOSHE

Pentru cei care și-au găsit drumul spre casă

Magia pură nu are formă, corp sau conștiință.
Ea există pur și simplu*, o forță a naturii, sângele lumii noastre,*
măduva oaselor noastre.
Noi îi dăm forma, dar nu trebuie să-i dăm niciodată sufletul.

Magistrul Tieren,
Înaltul Preot al Sanctuarului din Londra

1. LUMEA RUINATĂ

I

Delilah Bard – dintotdeauna hoață, de curând magician și, într-o bună zi, pirat, spera ea – alerga cât putea de repede.

Rezistă, Kell, zise în gând, în timp ce fugea pe străzile Londrei Roșii, încă strângând în palmă așchia de piatră care odinioară făcuse parte din gura lui Astrid Dane. Un suvenir șterpelit într-o altă viață, când magia și ideea de lumi multiple erau noi pentru ea, când tocmai descoperise că oamenii puteau fi posedați, legați cu frânghii sau prefăcuți în stane de piatră.

Focuri de artificii bubuiau în depărtare, însoțite de urale și ovații și muzică, acestea fiind sunetele unui oraș care sărbătorea încheierea turnirului de magie *Essen Tasch*. Un oraș care nu bănuia grozăvia care se petrecea chiar în inima lui. Căci acolo, la palat, prințul de Arnes – Rhy – murea, ceea ce însemna că undeva, la o lume distanță, și Kell murea.

Kell. Numele răsună în ea cu toată forța unui ordin, a unui apel.

Lila ajunse la strada pe care o căuta și se opri, clătinându-se, având cuțitul deja scos din teacă și apăsând lama în palmă. Cu inima bătându-i nebunește, se întoarse cu spatele la haos și își lipi palma însângerată – și piatra albă, pe care încă o ținea strâns – de cel mai apropiat zid.

Lila mai făcuse de două ori această călătorie, dar întotdeauna ca pasager.

Întotdeauna folosind magia lui Kell.

Niciodată pe a ei.

Și niciodată singură.

Dar nu avea timp să se gândească, nu avea timp să se teamă și, cu siguranță, nu avea timp să mai aștepte.

Cu respirația întretăiată și cu pulsul accelerat, Lila înghiți în sec și rosti cuvintele cât putu de hotărât. Cuvinte specifice doar unui magician de sânge. Unui *antari*. Cum era Holland. Cum era Kell.

– *As Travars*.

Magia îi țâșni prin braț și prin piept și deodată orașul se răsturnă în jurul ei, gravitația inversându-se și, odată cu ea, lumea cedă.

Lila crezuse c-o să fie ușor sau, cel puțin, *simplu*.

O treabă din care fie supraviețuiai, fie nu.

Se înșelase.

II

La o lume depărtare, Holland se îneca.

Se lupta să se ridice la suprafața propriei minți, dar imediat era împins înapoi în apa neagră de o voință tare ca fierul. Se zvârcolea, încerca să se apuce cu ghearele și horcăia, puterile slăbindu-i cu fiecare mișcare violentă, cu fiecare efort disperat. Era mai rău decât în agonia morții, pentru că agonia morții se termina cu moartea, pe când aceasta nu.

Nu avea nicio rază de lumină. Niciun pic de aer. Nicio putere. Totul fusese luat, retezat, lăsând doar beznă și, undeva de dincolo de zbucium, o voce strigându-i numele.

Vocea lui Kell...

Prea departe.

Rezistența lui Holland slăbi, simți că alunecă și se scufundă din nou.

Tot ce-și dorise vreodată fusese să aducă magia înapoi – să-și vadă lumea cruțată de pieirea lentă, inexorabilă –, pieire provocată mai întâi de teama de o altă Londră și apoi de teama de Londra lui.

Tot ce voise Holland fusese să-și vadă lumea din nou bine.

Reînviată.

Cunoștea legendele – visurile – despre un magician îndeajuns de puternic să reușească asta. Îndeajuns de puternic cât să insufle aer în plămânii lui sleiți, să-i învioreze bătăile inimii.

De când se știa Holland, asta era tot ce-și dorise.

Și, de când se știa, își dorise ca magicianul acela să fie *el*.

Chiar de dinainte ca întunericul să-i înflorească în ochiul drept, însemnându-l cu pecetea puterii, își dorise să fie el acela. Copil fiind, stătuse pe malurile fluviului Sijlt, aruncând pietricele pe suprafața lui înghețată, închipuindu-și că el avea să fie cel care o să spargă gheața. Ajuns apoi adult, stătuse în Pădurea de Argint, rugându-se pentru puterea cu care să-și poată apăra lumea. Nu-și dorise niciodată să fie *rege*, deși, în povești, magicianul salvator era întotdeauna și rege. El nu voia să conducă lumea. Voia doar s-o salveze.

Athos Dane numise asta aroganță, în acea primă noapte, când Holland fusese târât, plin de sânge și aproape inconștient, în apartamentul noului rege. Aroganță și trufie, îl mustrase Athos, pe măsură ce cresta blestemul în pielea lui Holland.

Lucruri care trebuie distruse.

Și Athos le-a distrus. Îl zdrobise pe Holland os cu os cu câte o poruncă pe zi. Până când Holland ajunsese să-și dorească, mai mult decât abilitatea de a-și salva lumea, mai mult decât puterea de a aduce magia înapoi, mai mult decât *orice*, să se termine.

O lașitate, știa, dar lașitatea îl costa mult mai puțin decât speranța.

Iar în acel moment, pe pod, când Holland își lăsase garda jos și îi îngăduise răsfățatului prinț Kell să-și înfigă bara metalică în pieptul lui, primul lucru pe care-l simțise – primul și ultimul, și singurul lucru pe care-l simțise – fusese ușurare.

Ușurarea că, în sfârșit, se terminase.

Numai că nu se terminase.

Era dificil să ucizi un *antari*.

Când Holland se trezi, zăcând într-o grădină moartă, dintr-un oraș mort, într-o lume moartă, primul lucru pe care-l simți fu durerea. Al doilea, libertatea. Jugul lui Athos Dane dispăruse și Holland era viu – zdrobit, dar în viață.

Și surghiunit.

Captiv într-un corp rănit, într-o lume fără nicio ușă, la bunul plac al altui rege. Însă, de data asta, a avut de ales.

O șansă de a îndrepta lucrurile.

Stătuse în picioare, pe jumătate mort, în fața tronului de onix, și-i vorbise regelui cioplit în piatră, dându-și la schimb libertatea pentru o șansă de a-și salva Londra, de a o vedea înflorind din nou. Holland încheiase târgul, plătind cu trupul și sufletul lui. Iar cu puterea regelui-umbră adusese în sfârșit magia înapoi, își văzuse lumea înflorind în culoare, speranța poporului său, reînsuflețită, orașul lui, restaurat.

Făcuse tot ce-i stătuse în puteri, renunțase la tot ce avea, doar ca să-l păstreze în siguranță.

Și tot nu fusese de ajuns.

Nu pentru regele-umbră, care întotdeauna voia mai mult, care devenea în fiecare zi mai puternic și tânjea după haos, după magie în forma ei pură, după o putere fără control.

Holland nu mai putea stăpâni monstrul din pielea lui.

Și atunci făcu singurul lucru de care era în stare.

Îi oferi lui Osaron o altă gazdă.

Foarte bine... zise regele, demonul, zeul. *Dar dacă nu poate fi convins, o să păstrez corpul tău pentru mine.*

Iar Holland se învoi – cum ar fi putut să nu o facă?

Orice pentru Londra.

Iar Kell – răsfățatul, copilărosul, încăpățânatul Kell, înfrânt, lipsit de putere și prins cu blestematul ăla de colier – refuzase.

Bineînțeles că refuzase.

Bineînțeles...

Regele-umbră zâmbise atunci, cu gura lui Holland, iar el, înăuntru, se luptase, cu toate puterile pe care le putuse aduna, însă pactul era pact, iar al lor se terminase. Simți cum Osaron țâșnește – dintr-o singură mișcare violentă – și Holland fu împins în jos, în adâncurile întunecate ale propriei minți, curentul voinței regelui-umbră forțându-l să se scufunde.

Neajutorat, captiv într-un corp, într-un pact, neputând să facă nimic decât să privească și să simtă și să se înece.

– Holland!

Vocea lui Kell se frânse când se încordă din tot corpul să se smulgă din cadrul în care fusese legat, la fel ca *Holland* odinioară, când îl legase prima oară Athos Dane. Îl legase și îl zdrobise. Cadrul absorbea cea mai mare parte a puterilor lui Kell; colierul din jurul gâtului anula orice altceva. În ochii lui Kell se citea groaza, disperarea care-l surprinse.

– Holland, ticălosule, luptă-te!

Și el încercă, dar corpul nu îi mai aparținea, iar mintea lui, mintea lui obosită, se scufunda, din ce în ce mai adânc...

Predă-te, spuse regele-umbră.

– Arată-mi că nu ești slab! își croi drum vocea lui Kell în mintea lui. Dovedește-mi că nu ești tot un sclav la bunul plac al altcuiva!

Nu poți să lupți împotriva mea.

– Chiar te-ai întors din morți ca să pierzi astfel?

Am învins deja.

– Holland!

Holland simți că-l urăște pe Kell, iar în clipa aceea ura a fost cât pe ce să-l ridice la suprafață, însă, chiar dacă ar fi vrut să ajungă la momeala celuilalt *antari*, Osaron era de neclintit.

Holland își auzi atunci propria voce, deși, bineînțeles, nu era a lui. O imitație parșivă din partea monstrului care-i purta pielea. În mâna lui Holland, o monedă roșie, un vehicul spre o altă Londră, Londra lui Kell, iar Kell înjură și se smuci în strânsoarea lui, până când rămase fără aer și încheieturile i se umplură de sânge.

Zadarnic.

Totul era zadarnic.

Încă o dată, Holland era prizonier în propriul corp. Auzea vocea lui Kell ca un ecou prin întuneric.

N-ai făcut decât să schimbi un stăpân cu altul.

Acum se mișcau, Osaron dirijând corpul lui Holland. Ușa se închise în urma lor, dar urletele lui Kell încă izbeau în lemnul ușii, spărgându-se în frânturi de silabe și strigăte gâtuite.

Ojka stătea pe culoar, ascuțindu-și cuțitele. Își ridică privirea, etalându-și cicatricea în semilună pe un obraz și ochii ei în două culori, unul galben, celălalt negru. Un *antari* făurit de mâinile lor – de bunăvoința lor.

– Maiestate, rosti ea îndreptându-se.

Holland încercă să se ridice, să-și împingă vocea prin buzele lor – ale *lui* –, dar când vorbele se auziră, erau ale lui Osaron.

– Păzește ușa! Nu lăsa pe nimeni să treacă!

Un zâmbet slab se desenă pe tăietura roșie a gurii Ojkăi.

– Cum dorești.

Trecu prin palat ca într-o ceață și, dintr-odată, erau afară, trecând pe lângă statuile gemenilor Dane de la baza scărilor, mergând iute pe sub cerul vinețiu, prin grădina flancată acum de copaci, în loc de cadavre împietrite.

Ce s-ar alege de grădina asta, dacă n-ar fi Osaron, dacă n-ar fi *el*? Orașul ar mai continua să înflorească? Sau s-ar prăbuși ca un corp fără viață?

Te rog, imploră Holland în tăcere. *Lumea asta are nevoie de mine*.

– *N-are niciun rost*, zise Osaron cu voce tare, iar lui Holland i se făcu rău să fie numai un gând în mintea lor, în loc de cuvânt. *Este deja moartă*, continuă regele. *O să începem din nou. O să găsim o lume care să merite puterea noastră*.

Ajunseră la zidul grădinii și Osaron scoase un pumnal din teaca de la șoldul lor. Arsura oțelului tăind în carne nu însemnă nimic, de parcă Holland fusese deconectat de la simțurile lui, îngropat prea adânc ca să mai simtă altceva decât strânsoarea lui Osaron. Însă când degetele regelui-umbră se înmuiară în sânge și ridicară moneda lui Kell, apropiind-o de zid, Holland se zbătu pentru ultima oară.

Nu-și putea recâștiga corpul – nu în totalitate –, dar probabil că nici nu avea nevoie de tot.

O mână. Cinci degete.

Își aruncă toate puterile rămase, toate zdrențele de voință în acel unic membru și, la jumătatea drumului spre zid, mâna se opri, șovăind în aer.

Sângele îi șiroia pe încheietură. Holland știa cuvintele care să poată zdrobi un corp, care să-l poată preface în gheață, în cenușă sau în piatră.

Tot ce trebuia să facă era să-și ducă mâna la piept.

Tot ce trebuia să facă era să deseneze semnul magic...

Holland putu să simtă cum Osaron se enervează. Enervare, dar nu mânie, de parcă această ultimă împotrivire, acest suprem protest, nu era decât o furnicătură.

Ce plictisitor.

Holland continuă să se lupte, chiar izbuti să-și miște mâna un centimetru, doi.

Renunță, Holland, îl preveni creatura în capul lui.

Holland își puse ultimele fărâme de voință în mână, apropiind-o încă puțin.

Osaron suspină.

Nu trebuia să se întâmple așa.

Voința lui Osaron îl izbi ca un zid. Corpul nu i se mișcă, dar mintea îi fu trântită înapoi, țintuită sub o durere strivitoare. Nu durerea pe care o simțise de sute de ori, de sub durerea aceea învățase să se retragă, să existe dincolo de ea, în afară, căci era un fel de durere de care mai putea scăpa. Aceasta de acum, însă, își avea rădăcinile în miezul ființei lui. Îl aprinse pe dinăuntru, pe neașteptate și cu o forță uluitoare, fiecare nerv arzând cu o asemenea căldură mistuitoare, încât țipă, și țipă, și țipă în capul lui, până ce întunericul în sfârșit se îndură să se închidă peste el, împingându-l cu putere în adânc.

Iar de data asta Holland nu mai încercă să iasă la suprafață.
De data asta se lăsă să se înece.

III

Kell continuă să se smucească în cușca de metal mult timp după ce ușa se închisese și zăvorul fusese tras. Vocea lui încă mai răsuna între pereții de piatră alburie. Strigă până răguși. Dar nu veni nimeni. Frica pulsa prin el, dar ce îl speria cel mai tare era senzația de slăbiciune din pieptul lui – desfacerea unei legături vitale, răspândirea sentimentului de pierdere.

Abia de-i mai putea simți pulsul fratelui său.

Abia de mai putea simți orice altceva în afară de durerea din încheieturi și un frig cumplit, paralizant. Se zvârcoli în rama de metal, luptându-se cu legăturile, dar ele nu se clinteau. Simboluri de vrăji erau scrijelite pe ambele laturi ale capcanei și, cu tot sângele pierdut de Kell, care mânjise oțelul ramei, colierul care-l strângea de gât anihila toată magia de care avea nevoie. Tot ce avea. Tot ce *era*. Colierul arunca o umbră peste mintea lui, o pojghiță înghețată peste gânduri, o spaimă rece și o mâhnire profundă și, dincolo de toate astea, îi insufla absența speranței. A puterii. *Renunță*, îi șoptea prin vene. *Nu ai nimic. Nu ești nimic. Ești lipsit de putere*.

Nu fusese niciodată lipsit de putere.

Nu știa cum era să fii lipsit de putere.

În locul magiei se instală panica.

Trebuia să iasă.

Să scape din cușca asta.

Să scape de colierul ăsta.

Să scape din lumea asta.

Rhy crestase un cuvânt în propria piele ca să-l aducă pe Kell acasă, iar el se întorsese și îl părăsise din nou. Își abandonase prințul, coroana, orașul. O urmase pe o femeie în alb printr-o ușă dintre lumi, fiindcă ea îi spusese că era nevoie de el, îi spusese că el putea să ajute, că era vina lui și că trebuia să îndrepte lucrurile.

Inima lui Kell aproape se opri.

Nu – nu inima *lui*. O viață legată de a lui cu o magie pe care *nu o mai avea*. Panica îl cuprinse din nou, ca o suflare fierbinte împotriva frigului care-l amorțea, iar Kell se agăță de aceasta ca să respingă groaza colierului care-l anihila. Se încordă în cadrul metalic, strânse din dinți și se opinti în cătușe până își simți osul trosnind în încheietură și carnea sfâșiată. Sângele curse cu picături mari și roșii pe podeaua de piatră. Își înăbuși un urlet când metalul îi trecu pe deasupra și *prin* carne. Durerea îi săgetă în tot brațul, dar continuă să tragă, metalul sfâșiindu-i mușchii și apoi osul, până când în sfârșit mâna lui dreaptă se eliberă.

Kell se lăsă moale în legături, gâfâind, și încercă să apuce cu degetele însângerate și fără vlagă colierul de la gât, dar în clipa în care atinse metalul, o insuportabilă senzație de ace înroșite în foc îi scutură brațul și i se adună în cap.

– *As Steno*, imploră el. *Rupe*.

Nu se întâmplă nimic.

Nicio putere nu se ridică din el ca să îndeplinească porunca.

Kell scoase un suspin și se lăsă să atârne în cadrul de fier. Camera se înclină cu el, vederea i se înnegură și își simți conștiința alunecând spre întuneric, și atunci se forță să rămână în picioare și să înghită gustul amar ce i se ridica în gât. Își prinse cu mâna rănită brațul încă prizonier și începu să tragă.

Au trecut câteva minute – care au părut lungi cât orele, cât anii – până ce Kell reuși să se elibereze, în sfârșit.

Căzu din cadru, cu capul înainte, clătinându-se. Cătușele de metal îi tăiaseră adânc în carne – prea adânc – și piatra alburie a podelei era alunecoasă de sânge.

Ăsta e al tău? șopti o voce.

Amintirea feței de copil a lui Rhy, schimonosită de groază la vederea antebrațelor mutilate ale lui Kell, cu sângele scurs pe pieptul prințului. *Tot sângele ăsta e al tău?*

Acum, de pe colier curgeau șiroaie roșii, în timp ce Kell trăgea înnebunit de metal. Degetele îl dureau din cauza răcelii cumplite a cercului metalic. Izbuti să găsească încuietoarea și să apuce zdravăn de ea, dar în zadar. Vederea i se înceţoșă. Alunecă în propriul sânge și căzu, sprijinindu-se cu greu în mâinile rupte. Kell țipă, strângându-se ghem, în timp ce în minte urla la propriul corp să se ridice.

Trebuia să se ridice.

Trebuia să se întoarcă în Londra Roșie.

Trebuia să-l oprească pe Holland – pe *Osaron*.

Trebuia să-l salveze pe Rhy.

Trebuia, trebuia, trebuia – dar, în clipa aceea, tot ce putea face era să zacă pe marmura rece, în timp ce căldura i se scurgea din corp într-o baltă roșie.

IV

Prințul se prăbuși pe spate în pat, scăldat în sudoare, înecându-se cu gustul metalic al sângelui. Vocile se ridicau și coborau în jur, camera devenise doar un vălmășag de umbre cu frânturi de lumină. Un țipăt îi înlătură ceața din minte, dar falca îi rămase încleștată de durere. Durere care era și nu era a lui.

Kell.

Rhy se frânse pe din două, tușind și scuipând sânge și fiere.

Încercă să se ridice – trebuia să se ridice, trebuia să-și găsească fratele –, dar niște mâini țâșniră din întuneric, îl prinseră și se luptară cu el, țintuindu-l pe cearșafurile de mătase, degetele i se înfipseră în umeri, în încheieturi și în genunchi, apoi durerea reveni, violentă și tăioasă, jupuindu-i carnea, râcâind cu ghearele pe os. Rhy încercă să-și amintească. Așadar, Kell – arestat. Celula – goală. Căutările din livada în care soarele desena, prin frunzișul pomilor, pete mișcătoare. Strigase numele fratelui său. Apoi, de nicăieri, durerea, pătrunzând printre coastele lui, exact ca în noaptea aceea, o senzație oribilă, de parcă ceva se rupea, și dintr-odată nu mai putea să respire.

Nu mai putea...

– Nu renunța, se auzi o voce.

– Rămâi cu mine.

– Rămâi...

Rhy învățase de mic care e deosebirea dintre dorință și nevoie.

Fiind fiul și moștenitorul, singurul urmaș al familiei Maresh, lumina Arnesului, viitorul imperiului, însemna că el niciodată nu cunoscuse adevărata nevoie (așa cum îl informase odată o doică, înainte de a fi dată afară din serviciul regal). Haine, cai, podoabe – tot ce trebuia să facă era să ceară un lucru și acela i se dădea.

Și, cu toate acestea, tânărul prinț își dorea – din tot sufletul – un lucru care nu-i putea fi dat. Își dorea ceea ce curgea prin sângele atâtor băieți și fete de origine umilă. Ceea ce tatăl, mama și Kell aveau.

Rhy își dorea magia.

Și-o dorea cu o ardoare, mai mult decât orice altceva.

Tatăl lui putea controla metalele, iar mama, apa. Însă magia nu era ca părul negru sau ochii căprui sau o viață regală – nu asculta de regulile moștenirii, nu se transmitea de la părinte la copil. Își alegea propria cale.

Și deja de la vârsta de nouă ani devenise evident faptul că pe el magia nu-l alesese pentru nimic.

Însă Rhy Maresh refuza să creadă că fusese ocolit pe deplin; trebuia să fie acolo, undeva, înăuntrul lui, acea flacără a puterii care aștepta momentul potrivit să capete

suflu, să fie aţâţată de un vătrai. La urma urmei, el era prinţ. Şi dacă magia nu venea la el, avea să se ducă el la ea.

Logica aceasta îl adusese aici, pe podeaua de piatră a vechii biblioteci din Sanctuar, tremurând în curentul de aer rece, în timp ce frigul pătrundea prin mătasea brodată a pantalonilor săi (destinaţi pentru a fi purtaţi în palat, unde era întotdeauna cald).

Ori de câte ori Rhy se plângea de frigul din Sanctuar, bătrânul Tieren se încrunta.

Magia îşi creează propria căldură, spunea el, ceea ce era absolut în regulă dacă erai magician, numai că Rhy nu era.

Nu încă.

De data asta, nu se plânsese. Nici măcar nu-i spusese preotului că era acolo.

Tânărul prinţ se ghemui într-un colţ din fundul bibliotecii, ascuns după o statuie şi o masă lungă de lemn, şi întinse pergamentul furat pe podea.

Rhy se născuse cu mână lungă – dar, firește, fiind de viță nobilă, nu se folosise niciodată de abilitatea asta. Oamenii întotdeauna erau gata să-i ofere lucrurile pe degeaba, chiar se grăbeau să facă asta, de la o haină într-o zi răcoroasă până la un tort glazurat din bucătărie.

Însă Rhy nu ceruse pergamentul; îl şterpelise de pe masa lui Tieren, unul dintre zecile de pergamente legate cu panglică albă, subțire, care însemnau vraja unui preot. Niciuna dintre ele nu era prea ciudată sau complicată, spre marea supărare a lui Rhy. În schimb, se concentrau pe utilitate.

Vrăji care să împiedice mâncarea să se strice.

Vrăji care să protejeze pomii de îngheț.

Vrăji care să mențină o candelă aprinsă fără ulei.

Şi Rhy avea să le încerce pe fiecare, până avea să găsească o vrajă pe care s-o poată face. O vrajă care avea să-i vorbească magiei, care cu siguranță dormea în venele lui. O vrajă care ar fi putut s-o trezească.

O pală de vânt trecu prin Sanctuar, iar el scoase din buzunar un pumn de lini roşii cu care fixă pergamentul pe podea. Pe fața pergamentului, desenată de mâna fermă a Înaltului Preot, era o hartă – nu ca aceea din camera de război a tatălui său, care înfățișa întregul regat. Nu, aceasta era harta unei vrăji, o diagramă a magiei.

În partea de sus a pergamentului erau trei cuvinte, în limba comună.

In Anos Vol, citi Rhy.

O flacără eternă.

Sub cuvintele acestea se afla o pereche de cercuri concentrice, legate cu linii subțiri şi punctate cu mici simboluri, prescurtările preferate de londonezii care ştiau

să facă vrăji. Rhy miji ochii, încercând să priceapă mâzgăliturile. Avea înclinație pentru limbi străine, prinzând din zbor cadența fluidă a limbii faroane, zigzagurile abrupte ale fiecărei silabe veskane, unduirile dialectelor arnesiene de la graniță – dar cuvintele de pe pergament păreau să se modifice și să se încețoșeze înaintea ochilor lui, ba apărând clare, ba ștergându-se.

Își mușcă buza (un obicei prost, unul de care mama lui întotdeauna îi cerea să se dezbare fiindcă nu era princiar), apoi își puse mâinile de o parte și de alta a hârtiei, plimbându-și degetele pe marginea cercului exterior, și începu vraja.

În timp ce citea se uita fix în mijlocul paginii, rostind cu voce tare fiecare cuvânt, simțindu-le pe limbă ca pe niște frânturi stângace și stâlcite. Își simțea pulsul în urechi, în contratimp cu ritmul magiei. Dar Rhy nu-și pierdu șirul, ci continuă cu toată voința și, apropiindu-se de sfârșitul vrăjii, un fior călduț începu să-i furnice mâinile; putea simți cum se întinde în palmele lui, în degetele care atingeau marginea cercului și apoi...

Nimic.

Nicio scânteie.

Nicio flacără.

Repetă vraja încă o dată și încă o dată, dar căldura din mâinile lui deja se stinsese, dizolvându-se în furnicăturile obișnuite ale amorțelii. Descurajat, lăsă cuvintele să se piardă în aer, luând cu ele și concentrarea lui.

Prințul se lăsă pe spate, pe piatra rece.

– Sanct, mormăi el, deși știa că nu se cuvenea să înjure și, mai cu seamă, aici.

– Ce faci?

Rhy întoarse capul și îl văzu pe fratele lui stând la intrarea alcovului, cu o haină roșie pe umerii lui înguști. Chiar și la zece ani și trei sferturi, fața lui Kell avea seriozitatea unui bărbat în toată firea, mai ales din cauza cutei de îngrijorare formată între sprâncene. Părul roșu al lui Kell sclipea chiar și în lumina cenușie a zorilor, iar ochii lui – unul albastru, celălalt negru ca noaptea – îi făceau pe oameni să-și plece privirile, să se uite în altă parte. Rhy nu înțelegea de ce, dar el dinadins își privea mereu fratele drept în față, ca să-i arate lui Kell că nu-i păsa. Ochii erau ochi.

Kell nu era cu adevărat fratele lui, bineînțeles. Chiar și uitându-te la ei în treacăt observai că sunt diferiți; el avea pielea albă a veskanilor, trupul deșirat al faroanilor și părul arămiu pe care-l întâlneai doar la locuitorii din nordul Arnesului. Și, desigur, mai erau și ochii. Unul natural, deși

nu specific arnesian, iar celălalt de antari, însemnat de magia însăşi ca aven. Binecuvântat.

Rhy, pe de altă parte, cu pielea de un cafeniu cald, cu părul negru şi ochii ca ambra, era în întregime londonez, în întregime un Maresh, în întregime vlăstar regal.

Kell remarcă obrajii aprinşi ai prinţului şi apoi pergamentul întins în faţa lui. Îngenunche în partea cealaltă, stofa hainei sale întinzându-se pe piatra de sub el.

– De unde ai ăsta? întrebă el, puţin enervat.

– De la Tieren, zise Rhy.

Fratele lui îi aruncă o privire sceptică şi Rhy se corectă.

– Din camera de lucru a lui Tieren.

Kell cercetă rapid vraja şi se încruntă.

– O flacără eternă?

Rhy ridică absent un lin de pe podea şi dădu din umeri.

– Primul lucru care mi-a căzut în mână.

Încerca să vorbească de parcă nu i-ar fi păsat de vraja aia stupidă, dar gâtul îi era încleştat, ochii îl usturau.

– Nu contează, continuă el, aruncând moneda pe podea de parcă ar fi aruncat o pietricică pe apă. N-o pot face să se aprindă.

Kell se aşeză mai bine, mişcându-şi buzele în timp ce citea însemnările preotului. Îşi întinse mâinile deasupra hârtiei, cu palmele căuş de parcă ar fi ţinut flacăra ce nu apăruse încă, şi începu să recite vraja. Când încercase Rhy, cuvintele i se rostogoliseră greoi din gură, ca nişte pietre, dar pe buzele lui Kell păreau poezie, fluide şi melodioase.

Aerul din jurul lor se încălzi imediat, din rândurile scrise pe pergamentul dinaintea lor ieşiră aburi, după care cerneala se strânse şi se închegă într-o picătură de ulei care se aprinse.

Flacăra pluti în aer între palmele lui Kell, strălucitoare şi albă.

Făcuse vraja să pară floare la ureche, iar Rhy avu o izbucnire de mânie împotriva fratelui său, fierbinte ca o scânteie, dar la fel de scurtă.

Nu era vina lui Kell că Rhy nu putea face magie. Dădu să se ridice, când Kell îl prinse de încheietură. Îi dirijă mâinile lui Rhy de o parte şi de alta a flăcării vrăjite, trăgându-l în urzeala magiei sale. Căldura îi furnică palmele lui Rhy, care oscila între încântarea de a simţi puterea şi conştientizarea faptului că nu era a lui.

– Nu-i drept, murmură el. Eu sunt prinţul moştenitor, urmaşul lui Maxim Maresh. Ar trebui să fiu în stare să aprind o nenorocită de lumânare.

Kell îşi muşcă buza – pe el mama nu-l certa niciodată pentru acest obicei – şi apoi spuse:

– Sunt tipuri diferite de putere.

– Mai bine aș fi avut magia decât o coroană, replică Rhy îmbufnat.

Kell studie mica flacără albă dintre ei.

– O coroană este un fel de magie, dacă stai să te gândești. Un magician guvernează un element. Un rege guvernează un imperiu.

– Doar dacă regele este destul de puternic.

Kell își ridică privirea.

– O să fii un rege bun, dacă nu cauți să-ți faci singur de petrecanie până atunci.

Rhy oftă, făcând flacăra să tremure.

– De unde știi?

La acestea, Kell zâmbi. Era un lucru rar și Rhy ar fi vrut să se agațe de el și să-l țină strâns – el era singurul care-l putea face pe fratele lui să zâmbească și se mândrea cu asta –, dar atunci Kell răspunse:

– Magie.

Și lui Rhy îi veni să-l pocnească.

– Ești un ticălos, mormăi el, încercând să se tragă înapoi, dar degetele fratelui său îl strânseră mai tare.

– Nu da drumul!

– Termină! făcu Rhy, la început în glumă, dar apoi, pe măsură ce focul deveni mai strălucitor și mai fierbinte între palmele lui, repetă serios: Încetează! Mă doare!

Flacăra îi ardea degetele, o durere incandescentă săgetându-i prin mâini, până sus, înspre brațe.

– Încetează! se rugă el. Kell, oprește-te!

Dar când Rhy își ridică privirea de la focul orbitor spre fața fratelui său, nu mai văzu deloc o față. Nimic decât un întuneric profund. Rhy tresări, încercând să se târască îndărăt, dar fratele lui nu mai era din carne și oase, ci din piatră, cu mâinile sculptate ca niște cătușe în jurul încheieturilor lui Rhy.

Asta nu era normal, gândi el, trebuia să fie un vis – un coșmar –, dar căldura focului și apăsarea strivitoare asupra încheieturilor lui erau amândouă foarte reale și se înrăutățeau cu fiecare bătaie a inimii, cu fiecare respirație.

Flacăra dintre ei deveni lungă și subțire, ascuțindu-se într-o lamă de lumină, cu vârful îndreptat întâi spre tavan și apoi, încet, înspăimântător, spre Rhy. El se luptă, strigă, dar nimic din eforturile lui nu împiedică pumnalul de foc să i se înfigă în piept.

Durere.

Oprește-te.

Își croi drum printre coastele lui, îi aprinse oasele, îi sfâșie inima. Rhy încercă să țipe, dar din gura lui nu ieși decât fum. Pieptul îi era o rană zdrențuită de lumină.

Se auzi vocea lui Kell, nu dinspre statuie, ci din altă parte. Un sunet stins, venit de undeva din depărtare. Nu renunța.

Dar durea. Durea atât de mult.

Oprește-te.

Rhy ardea pe dinăuntru.

Te rog.

Murea.

Rămâi.

Din nou.

O clipă, întunericul lăsă loc fâșiilor de culoare, unui tavan acoperit cu falduri grele de pânză, unui chip cunoscut, pe care-l zărea cu colțul ochilor, niște ochi aprinși, înlăcrimați, căscați de îngrijorare.

– Luc? șopti Rhy.

– Sunt aici, răspunse Alucard. Sunt aici. Rămâi cu mine.

Încercă să vorbească, dar inima i se izbea de coaste de parcă ar fi încercat să le rupă și să iasă. Își înteți bătăile, apoi se poticni.

– L-au găsit pe Kell? întrebă o voce.

– Pleacă de lângă mine, porunci o alta.

– Toată lumea *afară*.

Vederea lui Rhy se încețoșă, vocile se estompară, durerea lăsă loc unei senzații mai cumplite, agonia incandescentă a pumnalului invizibil care se prefăcea într-o răceală de gheață, în timp ce corpul lui se lupta și cădea, și se lupta și cădea și cădea și...

Nu, imploră el, dar imediat simți legăturile rupându-se una după alta înăuntrul lui, până când nu mai rămase niciuna care să-l țină la suprafață.

Până ce chipul lui Alucard dispăru și camera se nărui.

Până când întunericul își încolăci brațele grele în jurul lui Rhy și îl înghiți.

V

Alucard Emery nu era obișnuit să se simtă neputincios.

Cu numai câteva ore mai înainte câștigase *Essen Tasch* și fusese numit cel mai puternic magician din cele trei imperii. Însă acum, stând la căpătâiul patului lui Rhy, n-avea nici cea mai mică idee ce să facă pentru a-l ajuta. Pentru a-l salva.

Magicianul privi cum prințul se strânse ghem, cu o paloare de moarte, pe cearșafurile răscolite, auzi cum Rhy strigă de durere, atacat de ceva ce nici măcar Alucard nu putea vedea, cu care nici măcar el nu se putea lupta. Căci ar fi făcut-o – s-ar fi dus până la capătul lumii ca să-l apere pe Rhy. Dar ceea ce îl ucidea pe Rhy nu se afla acolo.

– Ce se *întâmplă*? întrebase de nenumărate ori. Ce să *fac*?

Dar nimeni nu-i răspunse, așa că nu-i rămase decât să pună singur cap la cap rugămințile reginei și poruncile regelui, cuvintele imperioase ale Lilei și ecoul vocilor gărzilor care căutau de zor, toate strigându-l pe Kell.

Alucard se aplecă, strângând mâna prințului, și privi firele magiei din jurul corpului lui Rhy subțiindu-se, amenințând să plesnească.

Ceilalți se uitau în jur și vedeau lumină, umbră și culoare, dar Alucard Emery întotdeauna putea să vadă mai mult. Mereu fusese capabil să vadă țițele puterii, țesătura magiei. Nu doar aura unei vrăji, rămășițele unui farmec, ci culoarea adevăratei magii care înconjura o persoană, care îi pulsa în vene. Toată lumea putea să vadă lumina roșie a fluviului Isle, dar Alucard vedea întreaga lume în fâșii viu colorate. Sursele naturale de magie luminau stacojiu. Magicienii care stăpâneau elementele erau învăluiți în verde și albastru. Blestemele pătau aura cu purpuriu. Vrăjile puternice ardeau auriu. Și *antari*? Numai ei străluceau cu o lumină sumbră, dar iridescentă – nu dintr-o culoare, ci din toate culorile împletite laolaltă, naturale și nenaturale, fire sclipitoare care se înfășurau ca mătasea în jurul lor, jucându-le pe piele.

Alucard vedea acum aceste fire subțiindu-se și rupându-se în jurul siluetei chircite a prințului.

Nu era drept – puțina magie a lui Rhy fusese mereu de un verde-întunecat (îi spusese odată asta prințului, dar el se strâmbase cu dezgust – lui Rhy nu-i plăcuse niciodată verdele).

Însă în clipa în care dăduse iarăși cu ochii de prinț, după cei trei ani petrecuți departe, Alucard știuse că era altfel. *Schimbat*. Și nu din pricina obrajilor mai aspri, a umerilor mai lați sau a noilor umbre de sub ochi. Ci din pricina magiei. Puterea trăia și respira, era menită să se miște odată cu viața unei persoane. Dar această nouă magie din jurul lui Rhy rămânea neclintită, cu firele înfășurate strâns ca o frânghie în jurul corpului prințului.

Și absolut fiecare dintre aceste fire strălucea ca uleiul pe apă. Culoare topită și lumină.

În noaptea aceea, în camera lui Rhy, când Alucard îi dăduse prințului tunica la o parte ca să-i sărute umărul, văzuse locul unde firele argintii se împleteau în pielea lui Rhy, întrețesute direct cu cicatricele circulare de deasupra inimii lui. N-a fost nevoie să întrebe cine făcuse vraja – un singur *antari* îi venea în minte –, dar Alucard nu putea să-și dea seama *cum* o făcuse Kell. De regulă putea deslușI elementele componente ale unei lucrături magice doar uitându-se la firele ei, dar urzeala acestei vrăji nu avea nici început, nici sfârșit. Firele magiei lui Kell pătrundeau în inima lui Rhy și se pierdeau – nu, nu se pierdeau, ci *se îngropau* – în inimă, magia rămânând imobilă, de nezdruncinat.

Și, în clipa asta, cumva, se destrăma.

Firele plesneau unul după altul sub o presiune invizibilă, fiecare coardă ruptă smulgând un suspin, o respirație întretăiată de la prințul pe jumătate conștient. Legătura din ce în ce mai fragilă...

Asta era! își dădu el seama. Nu doar o vrajă, ci un soi de *unire*.

De Kell.

Nu știa *de ce* viața prințului era unită de a lui *antari*. Nici nu voia să-și închipuiască – deși acum, că vedea cicatricea dintre coastele tremurătoare ale lui Rhy, lungă cât vârful unui pumnal, lucrurile deveneau clare și se simțea bolnav și neajutorat –, dar legătura se rupea, iar Alucard făcu singurul lucru de care era în stare.

Îi apucă mâna prințului și încercă să-și verse propria putere în firele care se destrămau, ca și când lumina albastră-de-furtună a magiei lui s-ar fi putut contopi cu aceea iridescentă a lui Kell și nu s-ar fi scurs, degeaba, pe alături. Se rugă la toate puterile din lume, la fiecare sfânt, preot și făptură binecuvântată – la cele în care credea și la cele în care nu credea – pentru tărie. Iar când acestea nu-i răspunseră, i se adresă lui Rhy. Și nu-i spuse să reziste, nici să fie tare.

Îi vorbi în schimb de trecut. Trecutul *lor*.

– Mai ții minte, atunci, în noaptea de dinainte să plec?

Se luptă ca vocea să nu-i trădeze frica.

– Nu mi-ai răspuns niciodată la întrebare.

Alucard închise ochii, pe de-o parte ca să poată revedea scena în minte, pe de altă parte fiindcă nu suporta să-l vadă pe prinț în asemenea chinuri.

Era vară, iar ei stăteau întinși în pat, cu trupurile împreunate și fierbinți. El își plimbase o mână peste pielea netedă a lui Rhy, iar când prințul se umflase în pene, îi spusese:

– Într-o bună zi, o să fii bătrân și zbârcit, dar eu tot o să te iubesc.

– N-am să fiu niciodată bătrân, replicase prințul cu certitudinea pe care numai cei tineri, cei sănătoși și cei groaznic de naivi o pot

arăta.

– Atunci, plănuiești să mori tânăr? îl provocase el, iar Rhy dăduse elegant din umeri.

– Sau să trăiesc veșnic.

– O, zău?

Prințul își dăduse la o parte din ochi o buclă neagră.

– Moartea e atât de banală.

– Și cum anume plănuiești să trăiești veșnic? se interesase Alucard, ridicându-se într-un cot.

Rhy îl trăsese înapoi spre el și încheiase conversația cu un sărut.

Acum, scuturat de frisoane, scăpa câte un suspin printre dinții încleștați. Buclele negre îi erau lipite de față. Regina cerea comprese, cerea să vină Înaltul Preot, cerea să vină Kell. Alucard îl strângea de mână pe iubitul lui.

– Îmi pare rău că am plecat. Îmi pare rău. Dar sunt aici acum, așa că nu poți să mori, zise el și vocea i se frânse, în final. Îți dai seama cât de nepoliticos ar fi, când eu am bătut atâta cale?

Mâna prințului îl strânse ca un clește, iar corpul îi fu cuprins de un spasm.

Pieptul lui Rhy se ridică și coborî violent, într-o ultimă convulsie.

Apoi încremeni.

Iar pentru o clipă, Alucard se simți ușurat, pentru că Rhy în sfârșit se odihnea, în sfârșit dormea. Pentru o clipă, totul a fost bine. Pentru o clipă...

Dar apoi momentul de liniște se spulberă.

Cineva țipa.

Preoții se îmbulzeau înainte.

Gardienii îl trăgeau înapoi.

Alucard se uita țintă la prinț.

Nu înțelegea.

Nu *putea* să înțeleagă.

Iar mâna lui Rhy alunecă dintr-a lui și căzu înapoi pe pat.

Fără viață.

Ultimele fire argintii se desprinseseră, lunecând de pe pielea lui precum cearșafurile vara.

Și atunci *el* țipă.

Alucard nu-și mai amintea nimic după asta.

VI

Pentru o singură și îngrozitoare clipă, Lila încetă să existe.

Simți că se deșiră, că se desface într-un milion de fire, fiecare întinzându-se, subțiindu-se, amenințând să plesnească de îndată ce păși în afara lumii, în afara vieții – în nimic. Apoi, la fel de brusc, se clătina și cădea în palme și genunchi pe o stradă.

Scoase un strigăt scurt, involuntar, când aterizâ, tremurând din toate încheieturile, cu capul sunându-i ca un clopot.

Pământul de sub palmele ei – și chiar *era* pământ, deci măcar ăsta era un semn bun – era dur și rece. Liniște. Niciun foc de artificii. Niciun zvon de muzică. Lila se ridică anevoie, cu sângele picurându-i din degete și din nas. Și-l șterse, stropii roșii pătând piatra, își scoase cuțitul și își schimbă poziția, lipindu-se cu spatele de zidul înghețat. Își amintea de ultima oară când fusese aici, în Londra asta, ochii flămânzi ai bărbaților și ai femeilor jinduind după putere.

O pată de culoare îi atrase atenția și își ridică privirea.

Cerul de deasupra era tărcat cu luminile apusului – trandafiriu, violet și aur topit. Numai că Londra Albă *nu* avea culoare, nu așa, și pentru o secundă înfiorătoare se gândi că trecuse într-un cu totul *alt* oraș, într-o cu totul altă lume, se aruncase într-o capcană și mai îndepărtată de casă – oriunde ar fi fost acum acasă pentru ea.

Însă nu, Lila recunoscu drumul de sub tălpile ei, turlele gotice ale castelului înălțându-se pe fundalul asfințitului. Era același oraș și, totuși, complet schimbat. Nu trecuseră decât patru luni de când pusese piciorul aici, patru luni de când ea și Kell îi înfruntaseră pe gemenii Dane. Pe atunci fusese o lume de gheață, cenușă și piatră albă, rece. Iar acum... acum un om trecea pe lângă ea pe stradă și *zâmbea*. Nu schimonoseala înfometatului, ci zâmbetul celui mulțumit, al celui fericit.

Nu era normal.

Trecuseră patru luni și, în răstimpul ăsta, ea învățase să simtă magia, cel puțin prezența ei, dacă nu și intenția. N-o putea *vedea*, nu așa cum o vedea Alucard, dar cu fiecare respirație îi gusta puterea în aer de parcă ar fi fost zahăr, dulce și destul de intensă cât să fie grețoasă. Aerul nopții scânteia, încesat de ea.

Ce naiba se întâmpla?

Și unde era Kell?

Lila știa unde era ea sau, mai precis, unde alesese să facă trecerea, așa că urmă zidul înalt și dădu colțul către porțile castelului. Acestea stăteau larg deschise, cu iedera de iarnă împletită printre fiare. Se opri în loc pentru a doua oară. Pădurea de piatră – înainte, o grădină plină cu trupuri împietrite – dispăruse, înlocuită de o fâșie de copaci adevărați și de soldați în

armuri strălucitoare, care flancau treptele castelului, cu toții foarte vigilenți.

Kell trebuie să fi fost înăuntru. Exista o legătură între ei doi, subțire ca un fir de ață, dar ciudat de puternică, iar Lila nu știa dacă era dată de magia lor sau de altceva, dar o trăgea spre castel ca o greutate. Nu încerca să se gândească la ce însemna asta, cât de departe va fi nevoie să meargă sau cu câte persoane va avea de luptat până să-l găsească.

Parcă exista o vrajă de localizare, nu?

Lila își storcea creierii să-și amintească formula. *As Travars* o purta între lumi, iar *As Tascen* era metoda de a se deplasa între diferite locuri din *aceeași* lume, dar dacă voia să găsească o persoană și nu un loc?

Se ocărî în sinea ei că nu știa, că nu întrebase niciodată. Kell îi povestise odată despre cum îl găsise pe Rhy, după ce fusese răpit, când era mic. Ce folosise? Scotoci prin amintiri – un obiect pe care îl făcuse Rhy. Un căluț de lemn? O altă imagine îi răsări în minte, a eșarfei – eșarfa ei strânsă în pumnul lui Kell, când o găsise el prima oară la taverna Aruncătura de Piatră. Dar Lila nu avea nimic de-al lui. Niciun obiect-simbol. Niciun flecușteț.

O cuprinse panica și se strădui să nu se agite.

Bun, deci nu avea nicio amuletă care s-o călăuzească. Oamenii erau mai mult decât lucrurile pe care le posedau și, cu siguranță, obiectele nu erau singurele care păstrau o urmă. Erau alcătuiți din fragmente, cuvinte... amintiri.

Iar de acestea Lila nu ducea lipsă.

Își apăsă mâna încă sângerândă de poarta castelului, metalul rece lipindu-se de rana nu foarte adâncă, în timp ce ea închise ochii strâns și îl invocă pe Kell. Mai întâi, cu amintirea nopții în care se întâlniseră, în gang, atunci când îl jefuise, și apoi mai târziu, când el intrase prin peretele camerei sale. Un străin legat de patul ei, gustul magiei, promisiunea libertății, teama de a fi lăsată în urmă. Mână în mână printr-o lume, apoi prin alta, lipiți unul de altul când se ascundeau de Holland, punându-l la pământ pe vicleanul Fletcher, luptând cu Rhy care nu era Rhy. Groaza din palat și bătălia din Londra Albă, corpul lui Kell mânjit de sânge, acoperindu-l pe al ei, în dărâmăturile pădurii de piatră. Bucățile sparte ale vieții lor aruncate în direcții diferite. Și apoi, returnate. Un joc cu măști. O nouă îmbrățișare. Mâna lui arzând pe încheietura ei în timpul dansului, gura lui arzând peste a ei când se sărutaseră, trupurile încleștându-se ca săbiile pe balconul palatului. Fierbințeala înfricoșătoare și apoi, prea repede, răceala. Prăbușirea ei în arenă. Mânia lui aruncată ca o armă înainte să se întoarcă și să plece. Înainte ca ea să-l lase să plece.

Dar venise aici să-l ia înapoi.

Lila își adună curajul, cu maxilarul încleștat preventiv, așteptând durerea ce avea să vină.

Își strânse amintirile în minte și le apăsă de zid, ca pe un obiect-simbol, și rosti cuvintele.

– *As Tascen Kell*.

Sub mâna ei, poarta se cutremură și lumea se despică, iar Lila se împletici înainte, trecând din stradă în interiorul alb și lustruit al unui hol de-al castelului.

Torțele ardeau de-a lungul pereților, niște pași răsunau în depărtare, iar Lila își îngădui un scurt moment de satisfacție, poate chiar de ușurare, înainte să-și dea seama că nu era nici urmă de Kell aici. Capul îi bubuia și dădu să scoată o înjurătură când, din spatele unei uși din stânga ei, auzi un țipăt înăbușit.

Lilei îi îngheță sângele în vine.

Kell. Întinse mâna spre clanța ușii, dar în clipa în care o atinse, auzi șuieratul slab al metalului prin aer. Se aruncă într-o parte, exact când un cuțit se înfipse în lemn, în locul unde capul Lilei fusese cu o fracțiune de secundă mai devreme. O coardă neagră trasa direcția de la mânerul cuțitului înapoi prin aer și, când se întoarse, urmărind coarda, dădu cu ochii de o femeie într-o robă albicioasă. O cicatrice îi marca unul dintre pomeți, dar ăsta era singurul lucru obișnuit la ea. Întunericul îi umplea un ochi și se întindea precum ceara, coborându-i pe obraz și răsfirându-i-se spre tâmplă, urmând conturul maxilarului și dispărând în părul ei atât de roșu – mai roșu decât haina lui Kell, mai roșu și decât fluviul din Arnes –, încât părea să incendieze aerul. O culoare prea intensă pentru lumea asta. Sau, cel puțin, prea intensă pentru lumea care fusese. Însă Lila simțea maleficul aici, și nu doar din pricina culorilor vii și a ochilor distruși.

Femeia asta nu îi amintea de Kell, nici măcar de Holland, ci de piatra neagră furată în urmă cu vreo câteva luni. Acea atracție ciudată, un puls profund.

Cu o mișcare rapidă a încheieturii, un al doilea cuțit apăru în mâna stângă a străinei, mânerul fiind legat de capătul celălalt al corzii. Smuci scurt și primul cuțit se eliberă din lemnul ușii și reveni în zbor în mâna ei dreaptă. Grațios ca o pasăre luându-și locul în formație.

Lila era aproape impresionată.

– Tu cine se presupune că ești? întrebă ea.

– Eu sunt mesagerul, zise femeia, chiar dacă Lila recunoștea un ucigaș de meserie când vedea unul. Și tu?

Lila scoase două dintre cuțitele ei.

– Eu sunt hoțul.

– Nu poți să intri.

Lila își lipi spatele de ușă, simțind în șira spinării puterea lui Kell ca pe un puls slab. *Rezistă*, îi transmise gândul ei, apoi, cu voce tare:

– Încearcă să mă oprești.

– Cum te cheamă? întrebă femeia.

– Ce te privește?

Femeia zâmbi malefic.

– Regele meu o să vrea să știe pe cine am...

Dar Lila n-o așteptă să termine.

Primul ei cuțit zbură prin aer și, când mâna femeii se mișcă să-l pareze, Lila lovi cu al doilea. Până când acesta să ajungă la carne, cuțitul legat de coardă veni drept spre ea și trebui să se ferească, aruncându-se într-o parte. Se răsuci, gata să lovească din nou, numai pentru a se trezi silită să pareze o altă lovitură ca de scorpion. Coarda dintre cuțite era elastică, iar femeia le mânuia la fel cum mânuia Jinnar vântul, Alucard apa sau Kisimyr pământul, ca pe arme înfășurate în voință, astfel încât atunci când zburau, aveau forța și eleganța magiei.

Și, în afară de asta, femeia se mișca incredibil de grațios, cu fluiditatea unui dansator.

Un dansator cu două arme foarte ascuțite.

Lila se feri, primul cuțit sfâșiind aerul pe lângă fața ei. Câteva șuvițe de păr negru plutiră spre podea. Armele se mișcau cu atâta viteză, încât abia se mai puteau deslușI, atrăgându-i atenția în direcții diferite. Tot ce putea face Lila era să se ferească de fulgerările argintii.

Se mai luptase ea, și nu de puține ori, cu cuțitele. Cele mai multe confruntări le stârnise ea însăși. Știa că trucul consta în a găsi garda și a trece dincolo de ea, a forța un moment de apărare pentru o deschidere de atac, însă asta nu era o luptă unu la unu.

Cum să lupte cu o femeie ale cărei cuțite nici nu stăteau în mâinile ei?

Răspunsul, firește, era simplu: în același fel în care se luptase cu oricine altcineva.

Rapid și necinstit.

La urma urmei, scopul nu era să arate bine. Era să rămână în viață.

Cuțitele femeii se repezeau ca niște vipere, lovind înainte brusc, cu o viteză înspăimântătoare. Însă în asta exista și un punct slab: nu-și puteau schimba cursul. Odată ce o lamă își lua zborul, se ducea drept. Și tocmai de aceea un pumnal în mână era mai bun decât unul aruncat.

Lila fandă în dreapta și, când primul cuțit porni spre ea, țâșni în partea opusă. Al doilea îl urmă, trasând o altă traiectorie, iar Lila se feri din nou, croindu-și drum pe o a treia direcție, în timp ce cuțitele erau amândouă captive în rutele lor.

– Te-am prins, mârâi ea, repezindu-se la femeie.

Și atunci, spre groaza ei, cuțitele *își schimbară cursul*. Se întoarseră în aer și plonjară, Lila fiind silită să se retragă înnebunită, exact când ambele arme se înfipseră în podea, în locul unde se ghemuise ea, gata de atac, cu o clipă mai devreme.

Bineînțeles. O magiciană de metal.

Sângele șiroia din brațul Lilei și-i picura din vârful degetelor. Fusese rapidă, dar nu îndeajuns de rapidă.

O altă smucitură din încheietură, iar cuțitele zburară înapoi în mâinile femeii.

– Numele sunt importante, zise ea, învârtind coarda. Al meu este Ojka și mi s-a ordonat să te împiedic să intri.

De dincolo de ușă, Kell scoase un strigăt de frustrare, un suspin de durere.

– Mă numesc Lila Bard, răspunse ea, scoțându-și pumnalul favorit, și nu-mi pasă de nimic.

Ojka zâmbi și atacă.

În clipa când următoarea lovitură veni, Lila ținti nu spre carne sau spre lamă, ci spre coarda dintre cuțite. Tăișul pumnalului ei coborî spre coarda întinsă și...

Dar Ojka era prea rapidă. Metalul abia zgârie coarda, înainte ca aceasta să plesnească înapoi, spre degetele luptătoarei.

– *Nu*, mârâi Lila, apucând materialul cu mâinile goale.

Pe fața Ojkei fulgeră surprinderea și Lila scoase o mică exclamație triumfătoare, chiar înainte ca durerea să-i săgeteze piciorul, când un *al treilea* cuțit – scurt și cumplit de ascuțit – i se înfipse în gambă.

Lila tresări, se clătină.

Sângele stropi podeaua palidă, când Lila smulse cuțitul din rană și se îndreptă.

Dincolo de ușa aceea, Kell țipa.

Dincolo de lumea asta, Rhy murea.

Lila n-avea timp de lupta asta.

Își aduse pumnalele unul lângă celălalt și acestea scânteiară și se aprinseră. Aerul sfârâi în jurul ei și, de data asta, când Ojka își aruncă un cuțit, tăișurile înflăcărate ale pumnalelor Lilei atinseră coarda de-a lungul și aceasta luă foc. Arse ca un fitil, iar Ojka șuieră și se dădu înapoi. La jumătatea distanței spre mâna ei, coarda se rupse, cuțitul își pierdu avântul și nu mai ajunse înapoi în mâna ei. Un dansator derutat, care greșește pasul. Cu fața arzând de mânie, asasina sări asupra adversarei sale, acum înarmată cu numai un cuțit.

În pofida acestui dezavantaj, Ojka încă se mișca la fel de grațios ca un animal de pradă, iar Lila era atât de concentrată asupra cuțitului din mâna femeii, că uitase de faptul că încăperea era plină de alte arme, la îndemână pentru un magician.

Lila se feri de o străfulgerare metalică și încercă să facă un salt înapoi, dar se împiedică de un scăunel din spatele ei și își pierdu echilibrul. Focul din mâini i se stinse, iar femeia cu părul roșu ajunse la ea înainte să atingă podeaua, având cuțitul deja îndreptat spre pieptul ei.

Brațele Lilei se ridicară să blocheze lovitura, mânerele armelor ciocnindu-se în aer, chiar deasupra feței sale. Un zâmbet răutăcios flutură pe buzele Ojkăi și arma din mâna ei se lungi deodată, metalul subțiindu-se într-o țepușă de oțel care ținti ochii Lilei...

Capul îi fu aruncat într-o parte când metalul izbi sticla și trosnetul ascuțit îi răsună în cap. Cuțitul, alunecând pe ochiul ei fals, râcâi adânc pardoseala de marmură. O picătură de sânge îi alunecă pe obraz, din locul unde lama îi crestase pielea, o singură lacrimă stacojie.

Lila clipi, consternată.

Nemernica încercase să-i înfigă cuțitul în ochi.

Din fericire, îl alesese pe cel greșit.

Ojka se holba, încă blocată în confuzia de moment.

Și doar de un moment avea nevoie Lila.

Pumnalul ei, rămas ridicat, acum lovi în lateral, desenând un zâmbet stacojiu pe gâtul femeii.

Ojka deschise gura, apoi o închise, aidoma pielii spintecate de la gât, în timp ce sângele îi umplea pieptul. Căzu pe podea lângă Lila, cu degetele apăsate peste rană, dar aceasta era largă și adâncă – o lovitură mortală.

Femeia tresări spasmodic și încremeni, iar Lila se târî înapoi, ieșind din balta de sânge care se lățea, simțind durerea fierbinte a gambei rănite și cu capul vuind.

Se ridică în picioare, ducând o mână la ochiul spart.

Al doilea pumnal, pe care și-l pierduse, se ițea dintr-un sfeșnic, iar ea îl smulse de-acolo, lăsând o dâră de sânge în drumul ei și șchiopătând până la ușă. Acum nu se mai auzea nimic. Apăsă clanța, dar descoperi că era încuiată.

Era probabil o vrajă, dar Lila n-o știa, și era prea obosită ca să invoce aerul sau lemnul sau orice altceva, așa că, în schimb, își adună ultimele puteri și izbi în ușă cu piciorul.

VII

Kell se uita în tavan, spre lumea de deasupra, atât de departe și îndepărtându-se tot mai mult, cu fiecare răsuflare.

Și atunci auzi o voce – vocea *Lilei* – și a fost ca un cârlig care-l trăgea înapoi la suprafață.

Tresări și încercă să se ridice în picioare. Nu izbuti. Încercă din nou. Durerea îi zgudui trupul când se săltă într-un genunchi. Undeva, departe, auzi cum o cizmă lovi lemnul. O încuietoare se sparse. Se ridică în picioare când ușa se deschise de perete și iat-o acolo, o umbră conturată de lumină, apoi vederea îi slăbi și Lila deveni o pată neclară alergând spre el.

Kell reuși să facă un pas șovăitor înainte ca cizmele să-i alunece în balta de sânge, iar șocul și durerea să-l cufunde, pentru câteva clipe, în întuneric. Își simți genunchii înmuindu-se, apoi niște brațe calde strecurându-se în jurul mijlocului său în timp ce cădea.

– Te-am prins, zise Lila, lăsându-se cu el la podea.

Capul lui căzu pe un umăr și bolborosi răgușit în haina ei, încercând să articuleze niște cuvinte. Când ea nu păru să-l înțeleagă, el își ridică mâinile însângerate, zdrobite, și pipăi încă o dată colierul metalic de la gâtul lui.

– Dă-l... jos, horcăi Kell.

Privirea Lilei – era ceva în neregulă cu ochii ei? – se ațintă asupra metalului pentru o clipă, înainte să-l apuce cu ambele mâini. Șuieră când degetele ei atinseră metalul, dar nu-i dădu drumul, strâmbându-se și pipăindu-l până găsi clema închizătorii, la baza gâtului lui Kell. O desfăcu și azvârli colierul cât colo.

Aerul năvăli cu putere în plămânii lui Kell, căldura revărsându-se prin venele lui. La început, fiecare nerv din corp vibră, mai întâi de durere și apoi de putere, când magia îi reveni ca o descărcare electrică. Tresări și se îndoi, gâfâind, cu lacrimile șiroindu-i pe față, în timp ce lumea din jur pulsa, se unduia și amenința să ia foc. Până și Lila trebuie s-o fi simțit, căci sări într-o parte când puterea lui Kell țâșni la suprafață, punând stăpânire pe el, recuperând fiecare picătură furată.

Dar ceva lipsea în continuare.

Nu, gândi Kell. *Te rog, nu*. Ecoul. Al doilea puls. Privi în jos la mâinile sale distruse, din ale căror încheieturi încă mai picura sânge și magie, și nimic din toate astea nu conta. Își sfâșie haina, rupând tunica în dreptul peceții, care era încă acolo, dar dedesubtul cicatricelor și a lucrăturii vrăjii, numai o inimă bătea. Numai una...

– Rhy... zise el, numele ieșindu-i ca un suspin, ca o rugăminte. Nu pot... el e...

Lila îl apucă de umeri.

– Uită-te la mine! zise ea. Fratele tău era încă în viață când am plecat. Ai un pic de încredere.

Cuvintele ei erau goale pe dinăuntru, frica lui ricoșa înăuntrul lor, umplând spațiul.

– De altfel, adăugă ea, nu-l poți ajuta de aici.

Ea își roti privirea prin încăpere, se uită la cadrul metalic, la cătușele pline de sânge, la masa de alături cu unelte de tortură, la colierul de metal care zăcea pe podea, înainte de a-și întoarce atenția asupra lui. Era *ceva* în neregulă cu ochii ei – unul era căprui, ca de obicei, dar celălalt era plin de fisuri.

– Ochiul tău... începu el.

Lila flutură din mână și se ridică.

– Nu acum. Haide, trebuie să plecăm.

Dar Kell nu era în stare să meargă nicăieri. Mâinile îi erau fărâmate și rănite, sângele încă șiroindu-i gros din încheieturi. Capul i se învârtea de fiecare dată când se mișca, iar când ea încercă să-l ajute să se ridice, nu apucă să stea drept, căci se clătină și i se înmuiară din nou picioarele. Scoase o exclamație gâtuită de frustrare.

– Nu arăți prea bine, zise ea, apăsându-și degetele pe o rană de deasupra gleznei. Nu mișca, te repar eu.

Kell făcu ochii mari.

– Stai, o opri el, încercând să se tragă îndărăt.

Lila își arcui un colț al gurii.

– N-ai încredere în mine?

– Nu.

– Păcat, zise, punându-și mâna însângerată pe umărul lui. Care-i cuvântul, Kell?

Camera se învârti cu el, când clătină din cap.

– Lila, eu nu...

– Care-i afurisitul de cuvânt?

El înghiți în sec și răspunse tremurându-i vocea.

– *Hasari. As Hasari*.

– Bine, zise ea, strângând mai tare de umărul lui. Gata?

Și atunci, înainte ca el să poată răspunde, ea rosti vraja:

– *As Hasari*.

Nu se întâmplă nimic.

Pleoapele lui Kell se zbătură cu ușurare, epuizare, durere.

Lila se încruntă.

– N-am spus-o eu cum tr...?

Lumina explodă între ei, forța magiei aruncându-i în direcții opuse, ca șrapnelele dintr-un obuz.

Kell se trezi trântit cu spatele de podea, iar Lila, izbită cu o bufnitură de cel mai apropiat perete.

El rămase întins, gâfâind, atât de amețit, încât pentru o secundă nu-și dădu seama dacă avusese într-adevăr efect. Dar când își flexă degetele, simți cum mâinile și încheieturile sfârtecate i se refac, simți pielea netedă și caldă pe sub dârele de sânge, simți

aerul circulând liber în plămâni și tot ce era smuls fu umplut la loc, și ce era rupt, reîntregit. Când se ridică, încăperea nu se mai învârti cu el. Pulsul îi bătea cu putere în urechi, dar sângele-i pompa din nou prin vene.

Lila era prăbușită lângă perete, frecându-și ceafa cu un geamăt slab.

– A dracu' magie! bombăni ea, când el îngenunche lângă ea.

Văzându-l că și-a revenit, rânji la el, triumfător și încrezut.

– Ți-am zis eu c-o să mear...

Kell îi tăie vorba și, luându-i fața în mâinile mânjite de sânge, o sărută o dată, profund, disperat. Un sărut împletit cu sânge și panică, durere, frică și ușurare. N-o întrebă cum îl găsise. N-o certă pentru c-o făcuse, ci spuse doar:

– Ești *țicnită*.

Ea izbuti să schițeze un zâmbet obosit.

– Cu plăcere.

O ajută să se ridice și își luă haina, care stătea mototolită pe masă, acolo unde Holland – Osaron – o aruncase.

Din nou, Lila studie încăperea.

– Ce s-a întâmplat, Kell? Cine ți-a făcut asta?

– Holland.

Kell văzu cum numele aterizează ca un pumn, își închipui imaginile care-i asaltau ei mintea, aceleași care i-o asaltaseră și pe a lui când se trezise față în față cu noul rege al Londrei Albe și descoperise că nu era deloc un străin, ci un dușman bine cunoscut. *Antari* cel cu ochi în două culori, unul verde-smarald, celălalt negru. Magicianul silit să-i servească pe gemenii Dane. Cel pe care el îl ucisese și îl împinsese în abisul dintre lumi.

Însă Kell știa că Lila avea altă imagine în minte: a celui care îl ucisese pe Barron și aruncase, în derâdere, ceasul mânjit de sânge la picioarele ei.

– Holland e mort, zise ea glacial.

Kell clătină din cap.

– Nu. A supraviețuit. S-a întors. El e...

Strigăte răsunară de dincolo de ușă.

Pași grei tropăind pe piatră.

– Fir-ar! mârâi Lila, privirea fugindu-i spre hol. Chiar trebuie s-o ștergem.

Kell se răsuci spre ușă, dar ea era cu un pas înainte, cu un *lin* din Londra Roșie într-o mână însângerată, cu cealaltă luând-o pe a lui și așezând-o pe masă.

– *As*... începu ea.

Kell făcu ochii mari.

– Stai, nu poți pur și simplu să...

– ... *Travars*.

Gărzile dădură năvală înăuntru exact în clipa în care încăperea se dizolva, podeaua ceda și ei căzeau.

Treceau dintr-o Londră în alta.

Kell se încordă pentru impact, dar nu atinseră solul. Nu era aici. Castelul devenise noapte, zidurile și podeaua fuseseră înlocuite de un aer rece, iar lumina roșie a fluviului, străzile pline de lume și acoperișurile țuguiate le ieșiră în întâmpinare când căzură.

*

Existau niște reguli când voiai să creezi uși.

Prima – și, după părerea lui Kell, *cea mai* importantă – era că puteai fie să te deplasezi între două locuri din aceeași lume, fie între două lumi în același loc.

Exact același loc.

Și tocmai de aceea era atât de important să te asiguri că picioarele tale erau pe sol și nu, să zicem, pe podeaua unei încăperi de la catul al doilea al unui castel, pentru că aveai toate șansele să nu existe vreo podea la o lume distanță.

Kell încercase să-i spună asta Lilei, dar fusese prea târziu. Sângele era deja pe mâna ei, simbolul deja în palmă și, înainte să rostească el toate cuvintele, înainte să apuce să spună mai mult decât „nu“ – cădeau.

Plonjaseră prin podea, prin lume și prin mai mulți metri de noapte de iarnă, înainte să aterizeze pe acoperișul foarte înclinat al unei clădiri. Țiglele erau pe jumătate înghețate și amândoi alunecară încă vreo doi metri, până să reușească în sfârșit să se agațe de burlane. Sau, mai bine spus, Kell se agăță. Metalul de sub cizmele Lilei se îndoi brusc și ar fi căzut de pe acoperiș dacă n-ar fi prins-o el de încheietură, ridicând-o înapoi pe țigle.

Pentru un lung moment, niciunul nu vorbi, doar stătură întinși pe panta acoperișului, suflând cu fiecare respirație norișori de aburi în noapte.

– Pe viitor, zise Kell în cele din urmă, să te asiguri că stai *pe stradă*.

Lila suflă un norișor tremurător.

– S-a notat.

Acoperișul rece îi pișca pielea încinsă, dar Kell nu se mișcă, nu imediat. Nu putea – nu putea să gândească, nu putea să simtă, nu putea să se decidă să facă altceva decât să privească în sus, la stele. Puncte de lumină pe cerul negru-albastru – cerul *lui* –, tivit cu nori, ale căror margini erau colorate în roșu datorită fluviului, totul atât de normal, neatins, neștiutor, și deodată îi veni să urle, pentru că, deși Lila îi vindecase corpul, încă se simțea zdrobit și îngrozit, cu sufletul pustiit, și tot ce voia era să închidă ochii și să se scufunde din nou, să regăsească acel loc întunecat al liniștii depline de sub suprafața lumii, locul în care Rhy... Rhy... Rhy...

Făcu un efort și se ridică în capul oaselor.

Trebuia să-l găsească pe Osaron.

– Kell... începu Lila.

Însă el deja își dădea drumul de pe acoperiș, lăsându-se să cadă în strada de dedesubt.

Ar fi putut invoca vântul ca să-i amortizeze căderea, dar n-o făcu, abia simțind durerea săgetându-i fluierele picioarelor când aterizã pe pavaj. Imediat apoi auzi vâjâitul unui al doilea corp, iar Lila aterizã ghemuit lângă el.

– Kell, zise ea din nou.

Dar el deja traversase strada spre cel mai apropiat zid, scoțându-și cuțitul din buzunar și crestându-și o nouă rană în pielea abia vindecată.

– Ce naiba, Kell...

Îl apucă de mânecă. Kell se trezi privind din nou în ochii aceia căprui – unul întreg, celălalt spart. Cum ar fi putut el să știe? Cum ar fi putut să *nu* știe?

– Ce vrei să spui, cum adică *Holland s-a întors*?

– El...

Ceva se sfărâmă înăuntrul lui, iar Kell se văzu din nou în curtea palatului cu femeia cu părul roșu – Ojka –, pe care o însoți printr-o ușă dintre lumi până într-o Londră fără nicio noimă, o Londră care ar fi trebuit să fie epuizată, dar nu era, o Londră cu prea multă culoare – și acolo stătea noul rege, tânăr și sănătos, dar inconfundabil. Holland. Apoi, mai înainte să poată înțelege Kell pe deplin prezența celuilalt *antari* – îngrozitoarea răceală a colierului vrăjit, uluitoarea durere de a fi sfâșiat și rupt de el însuși, departe de tot, cușca de metal sfârtecându-i încheieturile. Și expresia lui Holland când chipul devenise al altcuiva, sunetul spart al vocii lui Kell implorând, în timp ce a doua inimă ceda în pieptul lui. Și demonul se întorsese și plecase și...

Kell își reveni brusc. Era înapoi, pe stradă, cu sângele picurând din vârful degetelor, cu fața Lilei la câțiva centimetri de a lui, și nu putea spune dacă ea îl sărutase sau îl pălmuise, știa doar că-i țiuiau urechile și ceva dinăuntrul lui încă mai țipa.

– El e, repetă răgușit, dar nu e el. E...

Clătină din cap.

– Nu știu, Lila. Cumva, Holland a supraviețuit în Londra Neagră și ceva a intrat în el. E ca Vitari, dar mai rău. Și acest ceva... îl *poartă*.

– Deci adevăratul Holland e mort? întrebă Lila când el desenă un simbol pe pietre.

– Nu, zise Kell, luând-o de mână. Este încă înăuntru, pe undeva. Iar acum ei sunt aici.

Kell își lipi palma însângerată de zid și, de data asta, când rosti cuvintele, magia veni fără niciun efort, din fericire, la atingerea lui.

VIII

Emira refuză să plece de lângă Rhy.

Nu când strigătele lui se transformară în suspine.

Nu când obrajii lui febrili păliră și trăsăturile i se destinseră.

Nu când respirația lui se opri și pulsul încetă.

Nu când încăperea încremeni, și nici când explodă în haos, și mobilierul se cutremură, ferestrele se crăpară și gărzile îl smulseră cu forța pe Alucard Emery din pat, și Maxim și Tieren încercară să-i desfacă mâinile de pe corpul lui Rhy, pentru că ei nu înțelegeau.

O regină își putea abandona tronul.

Dar o mamă nu-și abandonează *niciodată* fiul.

– Kell n-o să-l lase să moară, șopti ea.

– Kell n-o să-l lase să moară, țipă ea.

– Kell n-o să-l lase să moară, repetă ea la nesfârșit, pentru sine, când ei încetară să mai asculte.

Încăperea era o furtună, însă ea stătea perfect neclintită lângă fiul ei.

Emira Maresh, care vedea fisurile în lucrurile frumoase și se mișca prin viață cu teama de a nu strica ceva. Emira Nasaro, care nu voise să fie regină, nu voise să fie responsabilă pentru nenumărați oameni, pentru mâhnirile lor, pentru nebuniile lor. Care nu voise niciodată să aducă pe lume un copil, când lumea era un loc atât de periculos, care acum refuza să creadă că băiatul ei puternic și frumos... inima ei...

– E mort, zise preotul.

Nu.

– E mort, zise și regele.

Nu.

– E mort, zise fiecare dintre celelalte voci, în afară de a ei, pentru că ei nu înțelegeau că, dacă Rhy era mort, atunci la fel era și Kell, iar așa ceva n-avea să se întâmple, *nu se putea* întâmpla.

Și totuși.

Fiul ei nu mișca. Nu respira. Pielea lui, mai nou rece, căpătase o paloare cenușie, îngrozitoare, corpul îi devenise scheletic și scobit, de parcă ar fi fost mort de săptămâni, de luni și nu de câteva minute. Cămașa îi rămăsese deschisă, lăsând la vedere pecetea de pe pieptul lui și coastele atât de nefiresc ieșite sub pielea odinioară cafenie.

Ochii i se încețoșară de lacrimi, dar nu voi să le îngăduie să curgă, pentru că, dac-ar fi plâns, ar fi însemnat că jelește, iar ea nu voia să-și jelească fiul, pentru că el *nu era mort*.

– Emira, încercă s-o înduplece regele, când ea își puse capul pe pieptul prea nemișcat al lui Rhy.

– Te rog, șopti ea, iar cuvintele nu erau adresate sorții sau magiei, sfinților sau preoților sau fluviului Isle, ci erau pentru

Kell. Te rog.

Când își ridică ochii, aproape că văzu o sclipire de argint în aer – un fir de lumină –, dar cu fiecare secundă care trecea, trupul de pe pat semăna din ce în ce mai puțin cu fiul ei.

Degetele ei se duseră spre fruntea lui Rhy ca să-i dea la o parte părul din ochi, și se luptă să-și rețină un fior simțind buclele aspre, pielea ca de hârtie. Se descompunea sub ochii ei, liniștea fiind întreruptă doar de trosnetul sec al oaselor care se așezau, un sunet ca al tăciunilor într-un foc gata să se stingă.

– Emira.

– Te rog.

– Maiestatea Voastră.

– Te rog.

– Regina mea.

– Te rog.

Începu să fredoneze – nu o melodie sau o rugăciune, ci un descântec, unul pe care îl învățase pe când era copilă. Un descântec pe care i-l murmurase lui Rhy de sute de ori când era el mic. Un descântec pentru somn. Pentru vise frumoase.

Pentru eliberare.

Ajunse aproape la sfârșit, când prințul icni.

IX

Într-o clipă Alucard fu scos târâș din camera prințului, iar în clipa următoare, uitat. El nici nu observă că ceva îi dispăruse din brațe. Nu observă nimic decât sclipirea firelor luminescente și sunetul respirației lui Rhy.

Icnetul prințului a fost slab, aproape neauzit, dar s-a propagat în toată camera, preluat de toate corpurile, de toate glasurile, când regina și regele și gardienii au tresărit șocați, uluiți, ușurați.

Alucard se ținu cu mâinile de tocul ușii, simțindu-și picioarele gata să cedeze.

El îl *văzuse* pe Rhy murind.

Văzuse ultimele fire dispărând în pieptul prințului, îl văzuse pe prinț încremenind, văzuse imposibila, imediata descompunere.

Dar acum, în timp ce privea, totul fusese șters.

Sub ochii lui, vraja se întoarse și o flacără țâșni deodată din tăciuni. Nu, din cenușă. Firele se ridicară ca o apă peste un baraj rupt, înainte să-și înfășoare protector tentaculele în jurul trupului lui Rhy, iar el respiră a doua oară, și a treia oară, iar între o respirație și alta, corpul neînsuflețit al prințului se reîntoarse la viață.

Carnea redeveni fermă peste oase. Culoarea invadă obrajii supți. La fel de repede cum se descompusese, prințul reînvia acum, toate semnele de durere și de zbucium înseninându-se într-o mască a calmului. Părul lui negru i se așeză pe frunte în bucle perfecte. Pieptul i se ridica și-i cobora cu ritmul domol al somnului adânc.

Și în timp ce Rhy dormea liniștit, camera din jurul lui fu cuprinsă de un nou haos. Alucard se împletici înainte. Vocile izbucniră una peste alta, amestecându-se într-un vuiet fără noimă. Unii strigau și alții murmurau rugăciuni, de mulțumire pentru ceea ce tocmai văzuseră sau de ocrotire.

Alucard ajunsese pe la jumătatea distanței de la ușă, când vocea regelui Maxim răsună peste larmă.

– Nimeni nu are voie să vorbească despre asta, zise el cu glas șovăielnic, ridicându-și mândru capul. Balul învingătorului a început și va trebui dus la bun sfârșit.

– Dar, domnule... începu un gardian, când Alucard ajunse lângă patul lui Rhy.

– Prințul s-a simțit rău, îi tăie vorba regele. Nimic mai mult.

Privirea lui se aținti cu greutate asupra fiecăruia dintre cei de față.

– Sunt prea mulți aliați în palat, în seara asta, prea mulți potențiali inamici.

Lui Alucard nu-i păsa de bal, de turnir sau de oamenii din afara camerei. El nu voia decât să-i atingă mâna prințului. Să-i simtă

căldura pielii și să se unească cu degetele lui tremurătoare, inima lui îndurerată, să se convingă că nu era doar vreun truc sinistru.

Camera se goli în jurul lui, primul ieșind regele, apoi gardienii și preoții, până ce doar regina și Alucard rămaseră în picioare, tăcuți, uitându-se la prințul care dormea.

Alucard întinse mâna, i-o strânse pe a lui Rhy și când simți pulsul bătând ușor la încheietura prințului, nu stătu să se gândească la imposibilul celor pe care le văzuse, nici nu se întrebă ce magie interzisă putea fi atât de puternică, încât să înfășoare cu viață ce era mort.

Tot ce conta – tot ce avea să conteze *vreodată* – era asta.

Rhy era în viață.

X

Kell intră din stradă în camera lui de la palat, rămânând uimit de lumina puternică, de căldura, de normalitatea imposibil de crezut. De parcă viața nu se sfărâmase, de parcă o lume nu se năruise. Voalurile atârnate de tavan fluturau alene, un pat masiv cu baldachin stătea pe un postament, la perete, mobilierul de lemn negru era ornat cu aur și, de deasupra, putea auzi freamătul balului de iarnă de pe acoperiș.

Cum de încă se putea petrece?

Cum de ei încă *nu știau*?

Bineînțeles că regele a poruncit ca balul învingătorului să continue așa cum fusese plănuit, gândi Kell cu amărăciune. Ascunzând situația fiului său de ochii iscoditori ai oaspeților din Vesk și din Faro.

– Cum adică Holland e aici? întrebă Lila. Aici, adică în Londra, sau aici, adică *aici*?

Se ținu după el, dar Kell deja era la ușa camerei lui. Camera lui Rhy se afla la capătul culoarului, cu ușile din lemn de trandafir și aur închise bine.

Spațiul dintre camerele lor era ticsit de bărbați și femei, gardieni, *vestra* și preoți. Toți se întoarseră brusc când îl văzură pe Kell, cu pieptul gol pe sub haină, cu părul ud și lipit de cap și pielea mânjită de sânge. Citi în ochii lor șocul și groaza, surprinderea și frica.

Se mișcară, unii spre el și alții la o parte, dar cu toții în calea lui, și Kell invocă o pală de vânt, silindu-i să se dea în lături, apoi țâșni prin mulțime spre ușile prințului.

Nu voia să intre.

Trebuia să intre.

Țipătul din mintea lui se întețea cu fiecare pas și Kell deschise brusc ușile, cu respirația tăiată.

Primul lucru pe care îl văzu fu fața reginei, albită de mâhnire.

Al doilea, corpul fratelui său, întins pe pat.

Al treilea și ultimul, lenta ridicare și coborâre a pieptului lui Rhy.

La acea mișcare lină, binecuvântată, pieptul lui Kell tresări.

Furtuna din capul lui, ținută cu atâta chin în frâu, acum răbufni, valul subit și violent de frică, mâhnire și speranță făcând loc unei senzații contrastante de calm.

Corpul lui fu scăldat de ușurarea; Rhy era în viață. Kell pur și simplu nu simțise slaba întoarcere a inimii lui Rhy, peste pulsul lui furios și eratic. Chiar și acum bătea prea slab ca să-l simtă. Dar Rhy era viu. Era viu. Era *viu*.

Kell se prăbuși în genunchi, dar mai înainte de a atinge podeaua, ea era lângă el – nu Lila, de data asta, ci regina. Nu-i opri căderea, ci se lăsă jos, blând, odată cu el. Îl apucă strâns de

pieptarul hainei, iar Kell își adună curajul pentru cuvinte, pentru lovitură. El plecase. Îi lăsase fiul de izbeliște. Aproape că-l pierduse pe Rhy – din nou.

În loc de asta, Emira Maresh își lipi capul de pieptul lui dezgolit și mânjit de sânge și plânse.

Kell, îngenuncheat, încremeni o clipă, înainte să-și ridice brațele obosite și să o înconjoare, cu prudență, pe regină.

– M-am rugat, șopti ea, repetând în neștire.

El o ridică în picioare.

Apoi regele apăru acolo, în prag, cu respirația tăiată de parcă alergase prin tot palatul, cu Tieren alături. Maxim se năpusti înainte și din nou Kell își adună curajul pentru atac, dar regele nu zise nimic, ci doar îi prinse pe Kell și pe Emira într-o îmbrățișare mută.

Nu era blândă acea îmbrățișare. Regele se ținea de Kell de parc-ar fi fost singura construcție de piatră din mijlocul unei furtuni violente. Îl strângea atât de tare, încât pe Kell îl durea, dar nu se feri.

Când, în sfârșit, Maxim se retrase, luând-o și pe Emira cu el, Kell se apropie de patul fratelui său. De Rhy. Puse o mână pe pieptul fratelui său, doar ca să-i simtă bătaia inimii. Și o simți, fermă, incredibilă, și când propria inimă în sfârșit începu să își domolească bătăile, o simți din nou pe a lui Rhy sub coastele lui, cuibărită lângă a lui, un ecou, încă îndepărtat, dar venind mai aproape cu fiecare bătaie.

Fratele lui Kell nu arăta ca un om în pragul morții.

Culoarea înflorise în obrajii lui Rhy, părul care-i acoperea fruntea era lucios, negru și bogat, în contrast cu pernele umede de sudoare și cearșafurile mototolite care vorbeau despre suferință, despre zbucium. Kell își lăsă capul în jos și își lipi buzele de fruntea lui Rhy, dorindu-și să se trezească și să facă niște glume despre domnițe la ananghie sau vrăji și săruturi magice. Dar prințul nu se mișcă. Pleoapele lui nu se zbătură. Pulsul nu i se ridică.

Kell strânse ușor umărul fratelui său, dar prințul tot nu se trezi și l-ar fi zgâlțâit, dacă Tieren nu l-ar fi luat pe Kell de încheietură, dându-i mâna la o parte.

– Ai răbdare, zise blând *Aven Essen*.

Kell înghiți în sec și întoarse capul spre cameră, dintr-odată conștient de câtă liniște era, în pofida prezenței regelui și a reginei, și a auditoriului din ce în ce mai mare de preoți și gardieni, inclusiv Tieren și Hastra, cel din urmă îmbrăcat în haine obișnuite acum. Lila se ținea deoparte, în prag, palidă de epuizare și de ușurare. Iar într-un colț, Alucard Emery, ai cărui ochi injectați îi făceau irisurile întunecate ca furtuna de un albastru ca de asfințit.

Kell nu se simțea în stare să întrebe ce se întâmplase, ce văzuseră. Întreaga asistență purta paloarea chinurilor recente,

trăsăturile prea încremenite ale șocului. Era atât de liniște, încât Kell putea auzi muzica nenorocitului de bal.

Atât de liniște, încât putea – în sfârșit – să audă respirația lui Rhy, ușoară și constantă.

Iar Kell își dori cu atâta ardoare să poată rămâne toți captivi în acest moment, își dori să se poată întinde lângă prinț și să doarmă, să evite explicațiile, acuzațiile, eșecul și trădarea. Însă putea vedea întrebările din ochii lor, când și-i plimbau când la Lila, când la el, descosându-i întoarcerea subită, ținuta însângerată.

Kell înghiți în sec și începu să vorbească.

XI

Hotarul dintre lumi cedă ca mătasea sub lama unui cuțit ascuțit.

Osaron nu întâmpină nicio rezistență, nimic decât o umbră și un pas, o clipă de nimic – acel vid îngust între sfârșitul unei lumi și începutul următoarei – înainte ca cizma lui Holland – cizma lui – să găsească din nou teren solid.

Drumul dintre Londra lui și a lui Holland fusese greu, vrăjile de protecție vechi, dar puternice, ușile ruginite de atâta stat închise. Dar ca și în metalul vechi, existaseră și slăbiciuni, fisuri, iar în anii de căutare primprejur, de pe tronul său, Osaron le găsise.

Ușa aceea rezistase, dar aceasta nu.

Se deschisese către ceva minunat.

Castelul nu mai exista, frigul era mai puțin mușcător și oriunde privea simțea vibrația magiei. Se întindea în linii în fața ochilor lui, se ridica din lume ca aburul.

Atât de multă putere.

Atât de mult *potențial*.

Osaron stătu în mijlocul străzii și zâmbi.

Aceasta era o lume care merita modelată.

O lume care venera magia.

Și avea să-l venereze și pe *el*.

Muzica veni plutind pe o aripă de vânt, slabă ca niște clopote care băteau în depărtare, și pretutindeni în jur era lumină și viață. Chiar și cele mai negre umbre de aici erau ca niște bălți puțin adânci în comparație cu cele din lumea lui, a lui Holland. Aerul era înmiresmat cu parfum de flori și de vin de iarnă, fremătând de energie, de amețitorul puls al puterii.

Moneda atârna în degetele lui Osaron și acesta o aruncă deoparte, atras de lumina ce se revărsa din centrul orașului. Cu fiecare pas simțea că devine mai puternic, magia inundându-i plămânii, sângele. Un fluviu lumina roșu în depărtare, cu un puls atât de puternic, atât de vital, în timp ce vocea lui Holland era ca o bătaie de inimă din ce în ce mai slabă în capul lui.

– *As Anasae*, șoptea el la nesfârșit, încercând să-l facă să dispară pe Osaron ca și când ar fi fost un blestem obișnuit.

Holland, îl mustră el, *nu sunt o vrajă care să fie dezlegată*.

O tablă divinatorie atârna în apropiere și, când o atinse cu vârful degetelor, acestea i se prinseră în firele magiei, iar vraja vibră și se transformă, cuvintele schimbându-se în semnul *antari* pentru întuneric. Pentru umbră. Pentru *el*.

În timp ce Osaron trecea pe lângă nenumărate felinare, focurile dinăuntru răbufneau, sticla se spărgea și se împrăștia în noapte, iar strada de sub picioarele lui devenea netedă și neagră, întunericul întinzându-se ca gheața. Vrăjile se destrămau de jur

împrejurul lui, elementele se preschimbau dintr-unul în altul, iar spectrul se dădea peste cap, focul devenea aer, aerul devenea apă, apa devenea pământ, pământul devenea piatră, piatra devenea magie magie *magie*...

În urma lui se auzi un strigăt și tropotul unor copite și dintr-odată apăru o trăsură. Omul care ținea hățurile se răsti la el într-o limbă pe care n-o mai auzise vreodată, însă cuvintele erau întreţesute la fel ca vrăjile, iar literele se destrămară și se reîmpletiră în capul lui Osaron, luând o formă pe care o cunoștea.

– Dă-te la o parte, prostovane!

Osaron își miji ochii, întinzând mâna spre frâiele cailor.

– *Eu nu sunt prostovan*, zise el. *Sunt un zeu*.

Apucă strâns de curele.

– *Și zeii ar trebui veneraţi*.

Umbra se întinse pe frâie în sus cu viteza luminii. Se închise peste mâinile vizitiului și omul scoase un strigăt scurt, când magia lui Osaron i se strecură sub piele și în vene, se înfășură în jurul mușchilor, a oaselor și a inimii lui.

Vizitiul nu se împotrivi magiei sau, dacă o făcu, a fost o bătălie rapid pierdută. Pe jumătate sări, pe jumătate căzu de pe capra trăsurii pentru a îngenunchea la picioarele regelui umbră, iar când se uită în sus, Osaron văzu în ochii omului dubla reflexie fumurie a adevăratei sale forme.

Osaron îl cântări; firele puterii ce funcţionau pe sub comanda lui erau mate, slabe.

Vasăzică, gândi el, *aceasta este o lume puternică, dar nu toţi sunt puternici în ea*.

Avea să găsească un rost pentru cei slabi. Sau avea să-i stârpească. Erau ca surcelele, uscaţi, dar subţiri, ardeau rapid, dar nu îndeajuns să-l păstreze pe el arzând.

– *Ridică-te!* îi porunci.

Iar când omul se ridică în picioare, Osaron întinse mâna și cuprinse între degete gâtul vizitiului, fără să strângă, curios să vadă ce se întâmpla dacă ar turna mai mult din el însuși într-o carcasă atât de modestă. Întrebându-se cât ar putea ține.

Strânse degetele, venele de sub ele se umflară, fracturând pielea și devenind negre. Sute de fisuri minuscule străluciră când omul începu *să ardă* cu magie, gura i se deschise într-un strigăt mut, euforic. Pielea i se scoroji și i se desprinse, tot corpul îi pâlpâi roșu ca tăciunele, apoi negru, ca în final să se *sfărâme*.

Osaron lăsă mâna pe lângă corp, cu o dâră de cenușă prin aerul nopţii.

Fusese atât de captivat pe moment, încât *aproape* că nu-l observase pe Holland care încercă încă o dată să iasă la suprafaţă, să se agaţe cu ghearele și să-și facă loc prin golul din atenţia lui.

Osaron închise ochii, întorcându-și atenţia înăuntru.

Devii enervant.

Înfășură firele minții lui Holland pe după degetele lui și trase până când, adânc în capul lui, magicianul *antari* lăsă să-i scape un strigăt gutural. Până când rezistența și zgomotul se sfărâmară, în sfârșit, precum vizitiul în drum, precum orice făptură muritoare, care a încercat să stea în calea unui zeu.

În liniștea care urmă, Osaron își întoarse atenția asupra frumuseții noului său regat. Străzile, însuflețite de oameni. Cerul, însuflețit de stele. Palatul, însuflețit de lumină – Osaron se minună la vederea acestuia din urmă, căci nu era un castel masiv din piatră ca în lumea lui Holland, ci o construcție zveltă și arcuită, de sticlă și aur, care părea să străpungă cerul, un loc cu adevărat potrivit pentru un rege.

Restul lumii părea să-și piardă contururile în jurul orbitorului miez al acelui palat, spre care își croia el acum drum, pe străzi. Fluviul apăru la orizont, roșu vibrant, iar lui i se tăie respirația.

Frumos. Irosit.

Am putea să fim cu mult mai mult.

O piață se etala învăpăiată în nuanțe stacojii și aurii de-a lungul malului fluviului și, drept înainte, scările palatului erau împodobite cu buchete de flori înghețate. Când cizmele lui atinseră prima treaptă, un șir de flori își pierdu pojghița de gheață și înflori la loc în culori vii.

Prea mult timp se abținuse.

Prea mult.

Cu fiecare pas, culoarea se întindea; florile crescură la întâmplare, bobocii deschizându-se și tulpinile umplându-se de ghimpi lucioși, toate revărsându-se pe scări în covoare de verde, auriu, alb și roșu.

Totul înflorea – el înflorea – în această lume ciudată, bogată, atât de coaptă și de gata de-a fi culeasă.

O, avea să facă niște lucruri atât de minunate!

În urma lui, florile se schimbau din nou, și din nou, și din nou, petalele prefăcându-se când în gheață, când în piatră. O explozie de culoare, un haos de forme, până când, în cele din urmă, copleșite de transformarea lor euforică, deveneau negre și lucioase ca sticla.

Osaron ajunse în vârful scării și se trezi față în față cu un grup de oameni ce-l așteptau înaintea ușilor. Îi vorbeau și, pentru câteva clipe, el se opri pur și simplu și lăsă cuvintele să atârne în aer, nimic altceva decât niște sunete deranjante care-i tulburau noaptea perfectă. Apoi oftă și le dădu formă.

– Am spus *stai pe loc*! îl avertiză unul dintre gardieni.

– Nu te apropia! porunci un al doilea și trase o sabie din teacă, al cărei tăiș sclipi cu puterea vrăjii.

Vrajă de slăbire a magiei. Osaron aproape că zâmbi, deși îi era greu să reușească asta pe fața crispată a lui Holland.

Exista un singur cuvânt pentru *oprește* în limba lui – *anasae* – și chiar și acela însemna doar dezleagă, desfă. Un singur cuvânt

pentru a pune capăt magiei, dar atât de multe ca s-o faci *să crească, să se întindă, să schimbe*.

Osaron ridică o mână, un gest relaxat, puterea spiralând din jurul degetelor lui spre acești oameni în cochiliile lor de metal, unde să...

O explozie sfâșie cerul de deasupra.

Osaron își lăsă capul pe spate și văzu, deasupra acoperișului palatului, o sferă de lumină colorată. Și apoi alta, și alta, în rafale de roșu și auriu. Uralele ajunseră până la el purtate de vânt și simți entuziasmul celor de sus.

Viață.

Putere.

– Stai! ziseră oamenii în limba lor stângace.

Dar Osaron abia începuse.

Aerul se înfășură în jurul picioarelor sale și el se ridică în văzduh.

2. ORAȘUL ÎN UMBRĂ

I

Kisimyr Vasrin era puțin amețită de băutură.

Nu neplăcut, dar îndeajuns cât să estompeze detaliile de la balul învingătorului, să șteargă chipurile de pe acoperiș și să transforme sporovăiala stupidă în ceva mai plăcut. Încă ar mai fi fost stăpână pe ea într-o luptă – așa socotea ea, nu după câte pahare băuse, ci după cât de rapid putea preface conținutul paharului ei într-o armă. Plecă pocalul, vărsă vinul și îl privi cum îngheață într-un cuțit, înainte să-i aterizeze în cealaltă mână.

Așa, gândi ea, tolănindu-se înapoi pe perne. *Încă-i bine.*

– Ești bosumflată, zise Losen de undeva din spatele canapelei.

– Ei, aș, răspunse ea tărăgănat. Sărbătoresc.

Își lăsă capul pe spate ca să se uite la protejatul ei și adăugă cu răceală:

– Nu-ți dai seama?

Tânărul chicoti, cu ochii aprinși.

– Cum dorești, *mas arna*.

Arna. Pe toți sfinții, când îmbătrânise atâta, încât să fie numită jupânească? Nu avea nici măcar treizeci de ani. Losen se îndepărtă să danseze cu o tânără și frumoasă aristocrată, iar Kisimyr își goli paharul și se lăsă pe spate ca să privească, iar ciucurii de aur îi zornăiră în părul împletit.

Acoperișul era un loc destul de frumos pentru o petrecere – pilonii se înălțau ascuțiți pe cerul nopții, sferele de foc încălzeau aerul iernii, dalele de marmură ale podelei erau atât de albe, încât luminau ca niște nori, cu luna în spate, dar Kisimyr întotdeauna preferase arena. Cel puțin într-o luptă știa ce să facă, știa scopul efortului. Aici, în societate, ar fi trebuit să zâmbească, să facă reverențe și, chiar mai rău, *să socializeze*. Kisimyr ura să socializeze. Ea nu era *vestra* sau *ostra*, ci făcea parte din masa londoneză de modă veche, cu un deosebit talent pentru magie. Un deosebit talent perfecționat în ceva mai mult.

De jur împrejurul ei, ceilalți magicieni beau și dansau, cu măștile agățate ca niște fibule pe umeri sau purtate ca niște glugi, împinse pe vârful creștetului. Cele care nu aveau chip arătau ca niște podoabe, pe când cele cu trăsături bine definite te priveau cu expresii înfiorătoare de pe ceafa purtătorilor și de pe pelerinele lor. Masca ei de felină stătea alături, pe canapea, ciobită și arsă după atâtea runde în arenă.

Kisimyr nu avea chef de petrecere. Încerca să pară grațioasă, deși pe dinăuntru încă fierbea din pricina meciului, a modului în care se încheiase. Fusese aproape de victorie – atât de aproape.

Dintre toate persoanele în fața cărora putea să piardă, trebuise să fie tocmai nesuferitul ăla de băiețel nobil, frumușelul, Alucard Emery!

Unde era ticălosul, oricum? Nici urmă de el. Sau de rege și regină, de altfel. Sau de prinț. Sau de fratele lui. Ciudat. Prințul și prințesa veskană erau aici, dând târcoale ca și când și-ar fi căutat prada, regentul faroan își ținea oamenii de la Curte lângă o coloană, dar familia regală arnesiană nu se vedea pe nicăieri.

Pielea începu să o furnice, semn de avertisment, așa cum i se întâmpla cu o clipă înainte ca un adversar să-și facă mișcarea în ring. Ceva nu era în regulă.

Nu-i așa?

Pe toți sfinții, nu reușea să-și dea seama.

Un servitor îmbrăcat în roșu și auriu trecu pe lângă ea și Kisimyr luă un alt pahar de băutură de pe tavă, vin cu mirodenii, care-i gâdilă nările și îi încălzi degetele mai înainte de a-l gusta.

Încă zece minute, își spuse ea, și-apoi putea să plece.

Era, la urma urmei, o învingătoare. Chiar dacă nu câștigase jocurile anul ăsta.

– Maestră Kisimyr?

Își ridică ochii la tânărul *vestra*, frumos și bronzat, cu pleoapele fardate cu auriu astfel încât să se asorteze cu eșarfa de la gât. Ea aruncă o privire în jur după Losen și bineînțeles că tânărul ei protejat o urmărea, cu o mutră înfumurată ca a unui pisoi care sacrifică un șoarece.

– Eu sunt Viken Rosec... începu nobilul.

– Și eu nu sunt dispusă să dansez, i-o reteză ea.

– Atunci, zise el cu cochetărie, poate că v-aș putea ține companie aici.

Nu așteptă să primească acordul – ea simți canapeaua adâncindu-se alături –, dar atenția lui Kisimyr deja se mutase de la el către cel care apăruse la marginea acoperișului. Cu o clipă în urmă, pe marginea aceea nu fusese nimeni, iar acum, când ultimul foc de artificii lumină cerul, iată-l acolo. Din locul de unde îl vedea, omul nu era decât o siluetă pe fundalul întunecat al nopții, dar felul în care privea în jur – de parcă vedea terasa acoperișului pentru prima oară – o neliniști. Nu era un nobil sau un magician de la turnir și nu aparținea niciunuia dintre grupurile pe care le văzuse pe la *Essen Tasch*.

Curioasă, se ridică de pe canapea, lăsându-și masca lângă Viken, în timp ce străinul înaintă printre doi stâlpi și astfel putu să-i vadă tenul la fel de alb ca al unui veskan, dar părul mai negru și decât al ei. O pelerină albastră ca miezul nopții cădea de pe umerii lui, iar pe cap, acolo unde ar fi putut fi masca unui magician, avea o coroană argintie.

Un prinț sau un rege?

Dar ea nu-l mai văzuse niciodată înainte. Și nici nu mai simțise niciodată puterea emanând astfel. Magia radia dinspre el în valuri, la fiecare pas, cu miros de fum de lemn, de cenușă și de pământ proaspăt săpat, în contrast cu parfumul florilor care umplea aerul în jurul lor.

Kisimyr n-a fost singura care-l remarcase.

Una după alta, toate fețele de la bal se întoarseră spre colțul acela.

Capul străinului era ușor plecat, de parcă ar fi cercetat podeaua de marmură de sub cizmele lui negre, lăcuite. Trecu pe lângă o masă pe care cineva lăsase un coif și, aproape absent, își trecu un deget pe apărătoarea din față. Și sub mâna lui, coiful se fărâmiță, deveni cenușă – nu, nu cenușă, ci nisip, mii de fire scânteietoare de sticlă.

O pală de vânt rece le spulberă.

Kisimyr simți cum inima îi bate mai repede.

Fără să se gândească, picioarele ei o purtară înainte, cu același pas ca al străinului care traversa acoperișul, până când se opriră, față în față, la marginea marelui cerc lustruit, folosit pentru dans.

Muzica încetă brusc, cu un scâncet de coarde, și în liniștea aceea ciudatul personaj înaintă până în mijlocul ringului de dans.

– *Bună seara*, zise străinul.

Când vorbi, își înălță capul, părul negru scoțând la iveală doi ochi complet negri, cu umbre șerpuitoare în adâncul lor.

Cei îndeajuns de aproape ca să-i întâlnească privirea se încordară și se dădură îndărăt. Cei aflați mai departe trebuie să fi simțit fiorul de neliniște, pentru că începură, de asemenea, să se tragă înapoi.

Faroanii priveau, cu nestematele jucând pe fețele lor negre, și încercau să înțeleagă dacă era cumva vreun număr de spectacol. Veskanii stăteau nemișcați, așteptând ca străinul să scoată o armă. Dar arnesienii se agitară. Doi gardieni plecară imediat să dea de știre la etajele palatului de dedesubt.

Kisimyr rămase pe loc.

– *Sper că n-am întrerupt*, continuă, iar vorbele lui fură rostite de două voci – una ușoară, cealaltă răsunătoare, una răspândită în aer ca un pumn de nisip, cealaltă clară precum cristalul.

Ochii lui negri se plimbară peste acoperiș.

– *Unde e regele vostru?*

Întrebarea răsună în capul lui Kisimyr, iar când ea încercă să se tragă înapoi, atenția străinului se îndreptă imediat spre magiciană.

– *Puternică*, gândi el. *Totul aici este puternic*.

– Cine ești? abia rosti ea.

Omul păru să se gândească un moment, apoi răspunse:

– *Noul vostru rege*.

Asta trimise un fior prin mulțime.

Kisimyr întinse o mână și cel mai apropiat urcior de vin se goli, conținutul zburând spre degetele ei și închegându-se într-o lance de gheață.

– Asta e o amenințare? zise ea, încercând să-și concentreze atenția spre mâinile omului și nu spre ochii aceia sinistri, spre vocea răsunătoare. Eu sunt un înalt magician al Arnesului. O

învingătoare în *Essen Tasch*. Port pecetea favorită a Casei Maresh. Și n-am să te las să-i faci vreun rău regelui meu.

Străinul își înclină puțin capul, amuzat.

– *Ești magician puternic*, zise el, deschizându-și brațele ca pentru a-i oferi o îmbrățișare și zâmbind mai larg. *Dar nu destul de puternic ca să mă oprești*.

Kisimyr își roti lancea o dată, aproape leneș, apoi atacă.

Făcu doi pași înainte ca podeaua de marmură să se înmoaie sub picioarele ei, la început de piatră, apoi imediat transformată în apă, și, până să ajungă la el, din nou de piatră. Kisimyr tresări, corpul oprindu-i-se cu o smucitură, căci piatra se întărise în jurul gleznelor ei.

Losen porni spre ea, dar femeia ridică o mână, fără să-și ia privirea de la străin.

Nu era posibil.

Omul nici măcar nu se mișcase. Nu atinsese piatra, nu spusese nimic ca să-i schimbe starea. O făcuse pur și simplu cu voința, trecând-o dintr-o formă în alta de parcă ar fi fost un fleac.

– Este *un fleac*, zise el, cuvintele umplând aerul și strecurându-se în capul ei. *Voința mea e magia. Iar magia este voința mea*.

Piatra începu să urce pe gambele ei, în timp ce el se apropia cu pași mari și liniștiți.

În spatele lui, Jinnar și Brost se repeziră să atace. Ajunseră la marginea cercului, când el îi aruncă înapoi cu o mișcare scurtă din încheietură, trupurile lor izbindu-se puternic de stâlpi. Niciunul nu se ridică.

Kisimyr mârâi și invocă și cealaltă abilitate magică a ei. Marmura bubui la picioarele ei. Se crăpă și se despică, dar străinul continua să înainteze. Până când se eliberă, clătinându-se, el ajunsese lângă ea, destul de aproape s-o sărute. Nici măcar nu-i simți degetele, până ce nu-i înconjuraseră deja încheietura. Privi în jos, șocată de atingere, deopotrivă ușoară ca fulgul și solidă ca piatra.

– *Puternică*, medită el din nou. *Dar ești destul de puternică încât să mă cuprinzi?*

Ceva trecu între ei, atunci, de la o piele la alta, și apoi mai adânc, urcându-i prin braț și răspândindu-i-se în sânge, straniu și minunat, ca lumina, ca mierea prin venele ei, dulce și cald și...

Nu.

Se opuse, încercând să împingă magia din ea, însă degetele lui se strânseră mai mult și, dintr-odată, căldura plăcută deveni arsură, lumina deveni foc. Oasele i se încinseră, pielea îi crăpă, fiecare milimetru al corpului ei se aprinse, iar Kisimyr începu să țipe.

II

Kell le povesti totul.

Sau, cel puțin, tot ce aveau nevoie să știe. Nu menționă că plecase cu Ojka *de bunăvoie*, fiind încă supărat din cauza detenției la care-l siliseră și a certei cu regele. Nu menționă că mai degrabă pusese în pericol viața prințului și pe a lui, decât să accepte condițiile creaturii. Și nu menționă că, la un moment dat, se dăduse bătut. Însă le povesti regelui și reginei despre Lila și cum ea îi salvase viața – și pe a lui Rhy – și îl adusese acasă. Le spuse despre faptul că Holland supraviețuise, despre puterea lui Osaron, despre blestematul colier de metal și despre simbolul Londrei Roșii ajuns în mâna demonului.

– Unde e monstrul acum? întrebă regele.

Kell se pleoști.

– Nu știu.

Ar fi trebuit să insiste, să-i prevină despre puterea lui Osaron, dar nu reuși să spună decât:

– Vă promit, Maiestate, c-o să-l găsesc.

Mânia lui nu fierbea, dând pe dinafară – era prea obosit pentru asta –, ci îi ardea rece prin vene.

– Și o să-l ucid.

– O să stai aici, hotărî regele, făcând semn spre patul prințului. Cel puțin, până se trezește Rhy.

Kell dădu să protesteze, dar Tieren îi puse din nou o mână pe umăr, iar el simți puterea preotului. Căzu într-un fotoliu de lângă patul fratelui său, în timp ce regele își adună gărzile.

Dincolo de ferestre, începuseră focurile de artificii, scăldând cerul în roșu și auriu.

Hastra, care nu-și luase ochii de la prințul adormit, stătea rezemat de perete, în apropiere, șoptind încetișor. Buclele lui castanii băteau în auriu sub lumina lămpilor, iar între degete învârtea continuu ceva. O monedă. La început, Kell crezu că murmura vreo vrajă pentru calmare, amintindu-și că Hastra fusese cândva destinat pentru Sanctuar, dar curând își dădu seama că vorbea în arnesiană. Era un fel de rugăciune, dar, dintre toate lucrurile cu putință, el cerea iertare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Kell.

Hastra roși.

– E vina mea că te-a găsit ea, șopti fosta lui gardă de corp. E vina mea că te-a luat.

Ea. Hastra se referea la *Ojka*.

Kell se frecă la ochi.

– Nu e vina ta, zise el.

Dar tânărul clătină din cap îndârjit, iar Kell nu putu să suporte vinovăția din ochii lui, oglindind-o prea îndeaproape pe a lui însuși. Aruncă în schimb o privire spre Tieren, care acum stătea

cu Lila; preotul, deloc surprins, îi luase bărbia în mână, în timp ce ea își înclinase capul ca să-i vadă ochiul distrus.

Alucard Emery încă pândea, pe jumătate în umbră, într-un colț de lângă patul princiar, cu privirea ațintită nu asupra lui Kell sau altundeva prin încăpere, ci asupra pieptului lui Rhy, care se ridica și cobora liniștit. Kell știa darul căpitanului, abilitatea lui de a vedea urzeala magiei. Acum Alucard stătea perfect nemișcat, urmărind cine știe ce spectru invizibil care se țesea în jurul prințului.

– Dă-i timp, murmură căpitanul, răspunzând unei întrebări pe care Kell n-o pusese încă.

Iar Kell trase aer în piept, sperând să găsească de spus ceva civilizat, dar Alucard se întoarse brusc spre ușile balconului.

– Ce-i? întrebă Kell, când tânărul se desprinse de lângă perete, uitându-se afară, în noaptea colorată în roșu.

– Mi s-a părut că văd ceva.

Kell se încordă.

– Ce anume?

Alucard nu răspunse. Dădu cu mâna peste sticlă, ștergând aburul. După o clipă, clătină din cap.

– Trebuie să fi fost o iluzie din cauza...

Fu întrerupt de un țipăt.

Nu din cameră, nu din palat, ci de deasupra capului.

De pe acoperiș. De la balul învingătorului.

Kell sări în picioare mai înainte să știe că se putea ridica. Lila, întotdeauna mai rapidă, își scosese deja cuțitul, chiar dacă nimeni nu se ocupase de rănile ei.

– Osaron? întrebă ea, când Kell se repezi la ușă.

Alucard era în spatele lui, dar Kell se întoarse și-l sili să dea înapoi, îmbrâncindu-l o dată, cu putere.

– Nu. Tu nu.

– Doar nu te aștepți să stau...

– Mă aștept să veghezi asupra prințului.

– Credeam că asta e misiunea ta, i-o întoarse Alucard.

Lovitura își atinse ținta, dar Kell continua să-i blocheze calea căpitanului.

– Dacă o să vii sus, o să mori.

– Și tu nu? îl provocă Alucard.

O clipă, Kell văzu în mintea lui o imagine, cea a întunericului zvârcolitor din ochii lui Holland. Zumzetul puterii. Groaza unui blestemat de lat strâns în jurul gâtului său. Kell înghiți în sec.

– Dacă *eu* nu mă duc, o să moară *toată lumea*.

Se uită la regină, care deschise gura și o închise la loc de vreo câteva ori, de parc-ar fi căutat un ordin, un protest, dar, în cele din urmă, zise numai:

– Du-te.

Lila nu așteptase vreo permisiune.

Era deja la jumătatea scărilor, până ce o prinse el din urmă și n-ar fi prins-o, dacă n-ar fi fost rănită la picior.

– Cum a ajuns el aici, sus? murmură Kell.

– Cum a ieșit din Londra Neagră? contră Lila. Cum ți-a luat puterile? Cum a...?

– Bine, zise Kell. Punct pentru tine.

Își croi drum printre gardienii care urcau, străbătând în fugă palier după palier.

– Doar ca să fie clar, continuă Lila. Nu-mi pasă dacă Holland mai e încă înăuntru. Dacă prind ocazia, n-o să-l cruț.

Kell înghiți.

– De acord.

Când ajunseră la ușile care dădeau spre acoperiș, Lila îl apucă de guler, ridicându-și fața spre a lui. Îl privi fix, cu un ochi bun, celălalt fracturat în lumini și umbre. Dincolo de uși, țipătul încetă.

– Ești destul de puternic să învingi? întrebă ea.

Era, oare? Ăsta nu era un turnir între magicieni. Nu era nicio frântură de magie ca Vitari. Osaron distrusese o întreagă lume. O schimbase pe a doua după bunul plac.

– Nu știu, răspunse el sincer.

Lila schiță un zâmbet, ascuțit ca un ciob.

– Bine, zise ea, deschizând ușa. Numai proștii sunt siguri.

*

Kell nu știa ce avea să găsească pe acoperiș.

Sânge. Morți. O versiune bolnavă a pădurii de piatră care se întindea odinioară la poalele castelului din Londra Albă, din trupuri împietrite.

În loc de asta, văzu o mulțime șovăind între confuzie și groază, iar în mijlocul ei, pe regele-umbră. Kell simți cum i se scurge sângele din obraji, înlocuit de ura rece împotriva făpturii de pe acoperiș – monstrul îmbrăcat în corpul lui Holland – care se întorcea încet, cântărindu-și publicul. Înconjurat de cei mai puternici magicieni din lume și nicio tresărire de frică în ochii aceia negri. Doar amuzament și o sclipire limpede de dorință. Stând acolo, în mijlocul cercului de marmură, Osaron părea centrul lumii. De neclintit. Invincibil.

Scena se schimbă, iar Kell o văzu pe Kasimyr Vasrin zăcând la picioarele lui Osaron. Ce mai rămăsese din ea, adică. Unul dintre magicienii cei mai puternici din Arnes, redus la un leș carbonizat, inelele de metal din părul ei fiind acum topite în pete de lumină lichidă.

– *Altcineva?* întrebă Osaron cu vocea grețos distorsionată a lui Holland, mătăsoasă și diabolică și, cumva, pretutindeni deodată.

Prinții veskani se ghemuiseră în spatele vrăjitorilor, o pereche de copii speriați, îmbrăcați în argintiu și verde. Lordul Sol-in-Air, chiar dacă lipsit de magie, nu se dăduse înapoi, deși oamenii lui faroani puteau fi văzuți chemându-l de zor după o coloană. La

marginea platformei de marmură, se strânseră ceilalți magicieni, invocându-și elementele – flăcările se învârteau pe degete, așchii de gheață erau ținute ca pumnalele –, dar nimeni nu lovi. Erau luptători de turnir, obișnuiți să facă paradă într-o arenă, unde cel mai amenințat lucru le era mândria.

Ce îi spusese Holland lui Kell, în urmă cu multe luni?

Știi ce anume te face slab?

Tu n-ai fost silit niciodată să fii puternic.

Cu siguranță n-a trebuit să lupți niciodată pentru viața ta.

Această slăbiciune o văzu acum Kell la toți bărbații și femeile din jur, pe fețele lor fără măști, palide de frică.

Lila îi atinse brațul, deja ținând un pumnal în fiecare mână. Niciunul nu vorbi, dar nici n-ar fi fost nevoie. La balurile palatului și în jocurile turnirului se simțeau nelalocul lor, stingheri, dar se înțelegeau unul pe celălalt aici și acum, înconjurați de primejdie și moarte.

Kell dădu din cap și, fără niciun cuvânt, Lila se strecură lin, hoțește, în umbrele de la marginea acoperișului.

– *Niciunul?* îi îmboldi regele-umbră.

Își puse o cizmă pe rămășițele lui Kisimyr, care cedară precum cenușa sub talpa lui.

– *Cu toată puterea voastră, vă predați atât de ușor*.

Kell trase o singură dată aer în piept și se forță să înainteze, ieșind din adăpostul cercului și intrând în lumină. Când Osaron îl văzu, zâmbi sincer.

– *Kell*, zise monstrul. *Capacitatea ta de a rezista mă surprinde. Ai venit să îngenunchezi înaintea mea? Ai venit să mă implori?*

– Am venit să lupt.

Osaron își ridică fruntea.

– *Ultima oară când ne-am întâlnit, te-am lăsat țipând*.

Trupul lui Kell fu străbătut de un fior, nu de teamă, ci de mânie. Aerul din jurul lui vibra de putere.

– Ultima oară când ne-am întâlnit, eu eram în lanțuri. Acum sunt liber.

Zâmbetul lui Osaron se lărgi.

– *Dar ți-am văzut inima și îți e legată*.

Kell își încleștă pumnii. Marmura de sub picioarele lui tremură și începu să se spargă. Osaron scutură o dată din încheietură și noaptea se prăbuși deodată peste Kell. Îl strivi, scoțându-i tot aerul din plămâni, apăsându-l în genunchi. Se încordă din răsputeri să rămână drept sub povara aceea și, după o secundă îngrozitoare, își dădu seama că nu aerul îl strivea, ci voința lui Osaron îi apăsa toate oasele. Kell era *antari*. Nimeni nu izbutise vreodată să-i supună corpul cu voința împotriva voinței lui. Acum, oasele i se măcinau în încheieturi, membrele amenințau să i se rupă.

– *O să te văd îngenunchind înaintea regelui tău*.

– Nu.

Kell încercă din nou să invoce podeaua de marmură, iar piatra tremură când voința se ciocni de voință. Rămase în picioare, dar își dădu seama după expresia aproape plictisită de pe fața celuilalt *antari* că regele-umbră nu făcea decât să se joace cu el.

– Holland, mârâi Kell, încercând să-și înăbușe disperarea. Dacă ești înăuntru, luptă! Te rog, luptă!

O privire acră apăru pe fața lui Osaron și apoi ceva se sparse în spatele lui Kell, un sunet de armură lovind lemnul, când mai mulți gardieni se năpustiră pe acoperiș, cu Maxim în mijlocul lor.

Vocea regelui tună în noapte:

– Cum îndrăznești să pui piciorul în palatul meu?

Atenția lui Osaron devie spre rege, iar Kell respiră, dintr-odată eliberat de presiunea voinței creaturii. Se clătină un pas, deja scoțându-și cuțitul și crestându-și pielea, picăturile roșii de sânge înflorind pe piatra albă.

– Cum îndrăznești să pretinzi că ești regele?

– *Am mai multe drepturi decât tine*.

O altă zvâcnire din degetele acelea lungi și coroana regelui zbură de pe cap – sau ar fi zburat, dacă Maxim n-ar fi înșfăcat-o din aer cu o viteză uluitoare. Ochii regelui luminau, ca metalul topit, când zdrobi coroana în mâini și o prefăcu într-o sabie. Un singur gest, fluid, care amintea de zile de mult trecute, când Maxim Maresh fusese Prințul de Oțel și nu Regele de Aur.

– Dă-te bătut, demonule, porunci el, sau o să fii ucis!

În spatele lui, gărzile regale își ridicară săbiile, cu vrăji scrijelite de-a lungul tăișurilor. La vederea regelui și a gărzilor ceilalți magicieni părură să se trezească din stupoare. Unii începură să se retragă, conducându-i pe cei din familiile lor regale spre ieșirea de pe acoperiș sau pur și simplu fugind. Câțiva găsiră în ei destul curaj ca să înainteze, dar Kell știa că nu se puteau măsura cu Osaron. Nici gărzile, nici magicienii, nici măcar regele.

Însă apariția regelui îi adusese ceva lui Kell.

Un avantaj.

Cu atenția lui Osaron încă fixată asupra lui Maxim, Kell se lăsă pe vine. Picăturile lui de sânge se spărseseră de podea, în mici linii frânte, roșii, care se întinseră și se înfășurară în jurul cizmelor monstrului.

– *As Anasae!* porunci el. *Înlătură!*

Cuvintele fuseseră de ajuns, cândva, pentru a scăpa lumea de Vasari. Acum nu se întâmplă nimic. Osaron îi aruncă o privire compătimitoare, umbrele împletindu-se în ochii lui negri ca smoala.

Kell nu se retrase. Își lipi mâinile de piatră.

– *As Steno!* porunci el, iar podeaua de marmură se sparse într-o sută de cioburi care se ridicară și se lansară asupra regelui de umbră.

Prima își atinse ținta, înfigându-se în piciorul lui Osaron, iar speranțele lui Kell dădură să înflorească, înainte să-și dea seama de greșeală.

Nu țintise să ucidă.

Primul cuțit de piatră a fost singurul care l-a rănit. Doar cu o privire, restul așchiilor șovăiră, încetiniră, se opriră. Kell împinse cu toată forța, dar corpul lui era unul pe care puteai să-l stăpânești cu voința, pe când o sută de cuțite improvizate erau cu totul altceva, iar Osaron câștigă rapid, întorcând spărturile de piatră în afară ca pe spițele unei roți, ca razele orbitoare ale unui soare.

Osaron ridică leneș mâna, iar țăndările de piatră tremurară ca săgețile pe coardele bine întinse ale arcurilor, dar mai înainte să le poată lansa asupra gărzilor, regelui și magicienilor de pe acoperiș, ceva trecu prin el.

O tresărire. Un fior.

Umbrele din ochii lui deveniră verzi.

Undeva, în străfundul trupului său, Holland lupta.

Fragmentele de piatră căzură la podea, iar Osaron rămase nemișcat, toată atenția lui fiind întoarsă înăuntru.

Maxim zări prilejul și dădu semnalul.

Gărzile porniră, zece oameni atacând deodată un zeu neatent.

Și pentru o clipă, Kell crezu că avea să fie destul.

Pentru o clipă...

Dar Osaron ridică privirea, ochii lui negri sclipiră și schiță un zâmbet sfidător. Îi lăsă să se apropie.

– Stați! strigă Kell, dar era prea târziu.

Cu o clipă înainte ca soldații să lovească în regele-umbră, monstrul își abandonă carcasa. Întunericul se revărsă din corpul furat al lui Holland, gros și negru ca fumul.

Antari se prăbuși, iar umbra care era Osaron se mișcă, șerpuind, peste acoperiș. Vânând un alt recipient.

Kell se răsuci, uitându-se după Lila, dar n-o putu vedea în mulțime, prin fum.

Și apoi, deodată, întunericul se întoarse asupra *lui*.

Nu, gândi Kell, care deja îl refuzase pe monstru o dată. Nu-și putea închipui un alt colier. Groaza înghețată a unei bătăi de inimă oprindu-se în pieptul lui.

Întunericul se repezi la el și Kell făcu involuntar un pas înapoi, adunându-și puterile pentru un asalt care nu mai veni. Umbra îi atinse degetele mânjite de sânge și se dădu înapoi, nu atât respinsă, cât calculând.

Întunericul *râse* – un sunet dezgustător – și începu să se adune laolaltă, închegându-se într-o coloană și apoi într-un om. Nu din carne și oase, ci din straturi peste straturi de umbră, atât de groasă, încât arăta ca piatra fluidă, cu unele muchii mai clare, altele mai șterse. O coroană stătea pe capul personajului, cu niște țepi ridicați în sus ca niște coarne, vârfurile lor dispărând în fum.

Regele-umbră în adevărata lui înfățișare.

Osaron inspiră o dată și întunecimea topită din centrul lui se aprinse ca tăciunii, fierbințeala făcând să joace aerul din jurul lui. Și, cu toate acestea, părea solid ca piatra. În timp ce Osaron își cerceta gânditor mâinile, ale căror degete se subțiau la vârf mai puțin ca niște degete și mai mult ca niște gheare, gura i se lăți într-un zâmbet crud.

– A trecut multă vreme de când n-am mai fost destul de puternic să-mi păstrez propria formă.

Mâna i se repezi spre gâtul lui Kell, dar a fost oprită scurt când oțelul veni șuierând prin aer. Cuțitul Lilei îl nimeri pe Osaron în tâmplă, dar lama nu se înfipse, ci trecu drept prin el.

Așadar, nu era real, nu avea *corporalitate*. Nu încă.

Osaron aruncă o privire spre Lila, care deja își scotea un alt cuțit. Fata se opri brusc sub privirea lui, corpul ei în mod clar zbătându-se sub strânsoarea lui, iar Kell profită de prilej încă o dată, apăsându-și palma însângerată de pieptul creaturii. Dar forma se prefăcu în fum în jurul degetelor lui Kell, depărtându-se de magia lui, iar Osaron se răsuci din nou spre Kell, cu enervarea zugrăvită vizibil pe chipul de piatră. Eliberată, Lila îl atacă încă o dată, ținând o sabie scurtă de soldat într-o mână, pe care apoi o aruncă într-un arc ucigător, spintecând în jos și în lateral prin corpul demonului, de la umăr la șold.

Osaron se despică în jurul lamei și apoi, pur și simplu, *se dizolvă*.

Adineauri era, acum nu mai era.

Kell și Lila se uitară unul la altul, ținându-și respirația uluiți.

Gărzile târau cu brutalitate un Holland fără cunoștință, oarecum pe picioarele lui, cu capul atârnând în față, și de jur împrejur, pe acoperiș, bărbații și femeile stăteau nemișcați ca sub o vrajă, dar cu siguranță nu era vorba decât despre șoc, groază și confuzie.

Kell îi întâlni privirea regelui Maxim, din partea cealaltă a acoperișului.

– Mai aveți atâtea de învățat.

Se răsuci la auzul vocii și-l descoperi pe Osaron reformat și stând, nu în cercul spart din centrul acoperișului, ci pe balustrada de pe margine, de parcă țepii de metal ar fi fost pământ solid. Pelerina îi flutura în vânt. Un spectru de om. O umbră de monstru.

– Nu ucideți un zeu, spuse el. *Ci îl veneraţi*.

Ochii lui negri sclipeau cu o încântare întunecată.

– Nicio grijă. O să vă învăț eu cum. Și, cu timpul...

Osaron își deschise brațele.

– Eu o să fac lumea asta demnă de mine.

Kell își dădu seama mult prea târziu ce avea să se întâmple.

O luă la fugă exact când Osaron se înclină pe spate, dincolo de balustradă și căzu.

Kell sprintă și ajunse exact la țanc să vadă regele-umbră lovind apa fluviului Isle de jos. Corpul lui pătrunse în apă fără să stropească și, tăind suprafața și cufundându-se, începu să se împrăștie ca tușul vărsat prin curent. Lila se înghesui lângă el, căznindu-se să vadă. Strigăte se ridicară peste acoperiș, dar ei doi stăteau și priveau, într-o groază mută, cum firul de întunecime creștea și creștea și creștea, întinzându-se până când toată roșeața fluviului deveni neagră.

III

Alucard se plimba agitat prin camera prințului, așteptând vești.

Nu auzise nimic după acel țipăt, primele strigăte ale gărzilor pe hol și pașii de deasupra.

Draperiile grele ale lui Rhy și baldachinul, covoarele lui plușate și pernele, toate creau o izolare oribilă, blocând lumea de dincolo și învăluind camera într-o liniște apăsătoare.

Erau singuri, căpitanul și prințul adormit.

Regele plecase. Preoții plecaseră. Până și regina plecase. Unul după altul își luaseră tălpășița, aruncând câte o privire spre Alucard care spunea *Stai jos, rămâi aici*. De parcă el ar fi vrut să plece. Ar fi părăsit bucuros liniștea înnebunitoare și clocotul întrebărilor, de bună seamă, dar nu când era vorba de Rhy.

Regina fusese ultima care ieșise. Pentru câteva secunde stătuse în picioare, între pat și ușă, de parcă ar fi fost fizic sfâșiată.

– Maiestate, zisese el, o să am eu grijă să fie în siguranță.

Atunci fața ei se schimbase, renunțând la masca regală pentru a dezvălui doar o mamă înspăimântată.

– Ce bine ar fi dac-ai putea!

– Dar *tu* poți? întrebase el.

Ochii ei mari și căprui se întorseseră la Rhy, zăbovind asupra lui încă un lung moment, înainte ca, în sfârșit, să se răsucească și să fugă.

Ceva îi atrase atenția pe balcon. Nu chiar o mișcare, ci o schimbare a luminii. Când se apropie de ușile de sticlă, văzu umbra întinsă pe fațada palatului ca o trenă, o dâră, o perdea neagră, lucioasă, care tremura, când solidă, când ca fumul, și iar solidă, de la malul fluviului de jos până pe acoperiș.

Trebuia să fie magie, dar nu avea nicio culoare, nicio lumină. Când îi cercetă urzeala și bătătura puterii, nu putu desluși firele.

Kell le povestise despre Osaron, magia otrăvitoare din altă Londră. Dar cum ar fi putut un magician să facă *asta*? Cum ar fi putut oricine ar fi fost să facă asta?

– E un demon, spusese Kell. O bucată de magie vie, însuflețită.

– O bucată de magie care se crede om? întrebase regele.

– Nu. O bucată de magie care se crede *zeu*.

Acum, uitându-se pe fereastră la coloana de umbră, Alucard înțelegea – *asta* nu se supunea deloc liniilor de putere. Se născuse din nimic.

Nu-și putea desprinde privirea.

I se păru că podeaua se clatină și simți că se înclină în față, spre ușile de sticlă și cortina de întuneric de dincolo de ele. Dacă s-ar fi putut apropia, poate c-ar fi reușit să vadă firele urzelii...

Căpitanul își ridică mâinile spre ușile balconului, pregătindu-se să le deschidă, când prințul se mișcă în somn. Un geamăt stins în spatele lui, subtila poticnire a respirației, numai de atât a fost

nevoie ca Alucard să se întoarcă și să traverseze camera spre pat, uitând imediat de întunecimea de dincolo de sticlă.

– Rhy? șopti el. Mă poți auzi?

O cută între sprâncenele prințului. Maxilarul încleștat. Semne vagi, dar Alucard se agăță de ele și-i dădu la o parte buclele negre de pe frunte, încercând să gonească și imaginea prințului mumificat pe așternuturile regale.

– Te rog, trezește-te!

Atingerea lui coborî pe mâneca prințului, ajungând să i se odihnească pe mână.

Alucard întotdeauna îi iubise mâinile lui Rhy, palmele netede și degetele lungi, făcute pentru a fi mângâiate, pentru a vorbi, pentru a cânta.

Nu știa dacă Rhy mai cânta și acum, dar cândva o făcea, cu aceeași fluiditate cu care vorbea o limbă.

O amintire palidă i se ivi în minte. Unghii dansând pe piele.

– Cântă-mi ceva, ceruse Alucard.

Rhy îi zâmbise radios, lumina lumânărilor prefăcându-i ochii de ambră în aur curat, iar degetele începuseră să joace pe piele, alunecând, trecând ușor peste coardele de peste umăr, pe coaste, pe talie.

– Mai degrabă te cânt pe tine.

Acum Alucard își împleti degetele cu ale prințului, ușurat să le găsească din nou calde, ușurat când mâna lui Rhy i-o strânse, chiar dacă foarte ușor, pe a lui. Cu multă grijă, Alucard se sui în pat. Se întinse precaut lângă prințul adormit.

Dincolo de sticlă, întunecimea începuse să se spargă, să se întindă, dar ochii lui Alucard priveau pieptul lui Rhy unde, în timp ce se ridica și cobora, sute de fire argintii se împleteau la loc, încetul cu încetul.

IV

În sfârșit, Osaron era *liber*.

Existase un moment pe acoperiș – cam cât intervalul dintre o inspirație și o expirație – când simțise că bucăți din el s-ar putea risipi în vânt, fără carne și oase care să le adăpostească. Însă nu se risipise. Nu se dizolvase. Nu încetase să existe.

Devenise puternic după atâtea luni petrecute în cealaltă lume.

Mai puternic, minut cu minut, în aceasta de aici.

Și era liber.

Un lucru atât de straniu, de-atâta timp uitat, de abia și-l mai amintea.

Cât șezuse pe tronul acela din mijlocul orașului adormit, privind cum pulsul lumii sale încremenește, privind cum și zăpada încetase să mai cadă și rămăsese suspendată în aer, și nu era nimic de făcut decât să doarmă și să aștepte și să aștepte și să aștepte...?

Ca să fie liber.

Și acum.

Osaron zâmbi, iar fluviul pâlpâi. Râse și aerul se cutremură. Se încordă și lumea se înfioră.

Îl primea bine, lumea asta.

Voia schimbarea.

Știa, în măduva ei, în oasele ei, că putea fi *mai mult*.

Îi șoptea lui: *Creează, creează, creează*.

Lumea aceasta ardea de promisiune, la fel cum și a lui arsese cu mult timp în urmă, înainte să se facă scrum. Dar pe atunci el fusese un zeu tânăr, prea nerăbdător să dăruiască, să fie iubit.

Acum era mai înțelept.

Oamenii nu erau cârmuitori buni. Ei erau copii, servitori, supuși, animale de companie, mâncare, nutreț. Aveau un loc în lume, la fel cum și el avea unul. Urma să fie zeul de care aveau nevoie și îl vor iubi pentru asta. Le va arăta el cum.

Îi va hrăni cu putere. Doar atât cât să-i țină legați. Cât să le dea o idee despre ce ar putea fi. Ce ar putea fi *ei*. Și în timp ce el se va țese în jurul lor, prin ei, va stabili și o măsură a tăriei lor, a magiei lor, a potențialului lor, iar aceasta avea să-l hrănească pe el, să-l consolideze, și ei i-o vor da de bunăvoie, pentru că el va fi al lor și ei vor fi ai lui, și împreună aveau să realizeze ceva extraordinar.

Eu sunt milă, le șoptea el la ureche.

Eu sunt putere.

Eu sunt rege.

Eu sunt zeu.

Îngenunchează.

Pretutindeni în oraș – noul lui oraș –, ei într-adevăr îngenuncheau.

Era un lucru firesc să îngenunchezi, o chestiune de gravitație, de a-ți lăsa greutatea să te tragă în jos. Cei mai mulți voiau s-o facă; le putea simți supunerea.

Iar cei care n-o făceau, cei care refuzau...

Ei bine, nu exista loc pentru ei în regatul lui Osaron.

Absolut deloc.

V

– *De două ori ura pentru vânt...*

– *Și de trei ori pentru femei...*

– *Și de patru pentru minunata mare...*

Ultimul cuvânt se stinse, dizolvat în sunetele mai aspre ale halbelor trântite pe masă, berea împroșcând podeaua.

– Chiar așa era? întrebă Vasry, dându-și capul pe spate, peste speteaza banchetei. Eu știam că era *vin*, nu *vânt*.

– N-ar mai fi cântec marinăresc fără vânt, zise Tav.

– N-ar fi cântec marinăresc fără vin, bolborosi Vasry.

Lenos nu știa dacă vorbise așa pentru a crea vreun efect sau pentru că marinarul – întregul echipaj, de altfel – era beat criță.

Întregul echipaj, adică mai puțin Lenos. El nu fusese niciodată dornic să bea (nu-i plăcea cum se zăpăceau toate lucrurile, plus că se simțea rău zile la rând), însă nimeni nu părea să observe dacă el bea cu adevărat sau nu, câtă vreme avea o halbă în mână, pentru toast. Și întotdeauna avea. Lenos avea o halbă când echipajul toastă pentru căpitan, Alucard Emery, învingătorul jocurilor *Essen Tasch*, și a continuat s-o aibă și când ei toastară mai departe pentru căpitan, cam o dată la fiecare jumătate de oră, până când pierdură numărul.

Acum, că turnirul se încheiase, cele mai multe flamuri zăceau îmbibate cu bere pe mese, iar flacăra argintie pe fundal albastru de pe baniera lui Alucard arăta mai îmbâcsită cu fiecare rând de pahare.

Ilustrul lor căpitan era absent de mult, probabil toasta pentru el însuși pe la balul învingătorului. Dacă Lenos ciulea urechea, putea auzi, din când în când, ecoul vreunui foc de artificii care acoperea hărmălaia de pe Drumul Rătăcitor.

Avea să fie o paradă în toată regula dimineață și un ultim prilej de sărbătoare (cu jumătate din Londră încă turmentată), dar în seara asta palatul era pentru campioni, tavernele, pentru restul.

– Vreo urmă de Bard? întrebă Tav.

Lenos se uită în jur, căutând prin hanul aglomerat. N-o mai văzuse, nu după primul rând de băuturi. Echipajul râdea de el pentru felul în care se purta în preajma ei, luându-i neastâmpărul drept timiditate, atracție, ba chiar teamă – și poate că era teamă, cel puțin în parte, dar era o teamă inteligentă. Lenos se temea de Lila precum se teme un iepure de un câine de vânătoare. Precum se teme un muritor de fulgere după o furtună.

Un fior îl străbătu prin tot corpul, subit și rece.

El întotdeauna fusese sensibil la echilibrul lucrurilor. Ar fi putut fi preot, dacă ar fi posedat un strop de magie în plus. Știa când lucrurile erau de bine – acea senzație minunată, căldura soarelui într-o zi friguroasă –, știa când erau *aven* – ca Lila, cu

trecutul ei ciudat și cu puterea ei ciudată – și știa când erau de rău.

Iar în clipa asta, ceva era de rău.

Lenos luă o înghițitură de bere ca să se mai calmeze – reflexia lui în băutură, o pată încruntată pe suprafața chihlimbarie – și se ridică în picioare. Secundul *Turlei* îi prinse privirea și se ridică, de asemenea. (Stross știa de acele momente când avea viziuni și, spre deosebire de restul echipajului, care-l numea ciudat și superstițios, Stross părea să îl creadă. Sau, cel puțin, să nu-i spună fățiș că nu-l crede.)

Lenos porni prin sală ca năuc, prins în strania vrajă a presentimentului, în cârligul senzației rele, care-l trăgea ca o undiță. Ajunsese la jumătatea distanței spre ușă, când primul strigăt răsună de la fereastra tavernei.

– E ceva în fluviu!

– Da, îi strigă Tav aceluia, niște arene plutitoare uriașe! Am fost acolo toată săptămâna.

Dar Lenos continuă să se îndrepte spre ușa tavernei. O deschise, netulburat de contactul cu vântul rece și tăios.

Străzile erau mai pustii decât de obicei, abia ce se ițeau primele capete curioase să vadă.

Lenos merse mai departe, cu Stross pe urmele lui, până când coti după un colț și văzu marginea pieței de noapte, mulțimea migrând spre malul fluviului, unde apa se făcu roșie.

Inima îi bătea cu putere în piept în timp ce-și făcea loc printre oameni, strecurându-și cu ușurință trupul zvelt, în timp ce Stross, masiv, se poticnea și se oprea. Acolo, drept în față, era lumina stacojie a lui Isle și...

Lenos se opri.

Ceva se răspândea pe suprafața fluviului ca o pată de petrol, blocând lumina, înlocuind-o cu ceva negru, lucios și rău. Întunecimea luneca pe mal, pleoscăind și stropind iarba uscată de iarnă, zidul de piatră, lăsând o dâră iridescentă la fiecare val care se ridica.

Priveliștea parcă îl trăgea de brațe pe Lenos, aceeași forță de atracție, ușoară ca gravitația, iar când se simți făcând un pas înainte, își întoarse privirea silindu-se să se oprească.

În dreapta lui, un bărbat se împletici înainte spre marginea fluviului. Lenos încercă să-l prindă de mânecă, dar omul deja trecuse de el, cu o femeie urmându-l îndeaproape. De jur împrejur, mulțimea oscila între a se trage îndărăt și a se împletici înainte, iar Lenos, incapabil să plece de acolo, nu putea decât să se lupte să rămână pe loc.

– Stai! strigă un gardian, când omul care trecuse pe lângă Lenos se lăsă într-un genunchi și întinse mâna, parcă pentru a atinge suprafața fluviului.

În schimb, fluviul îl atinse pe el, întinzând o mână făcută din apa înnegrită și strângându-și degetele pe brațul omului,

trăgându-l la ea. Se auziră niște urlete care acoperiră pleoscăitul când omul se duse la fund.

Mulțimea se dădu înfricoșată înapoi, când pelicula uleioasă începu să se netezească la loc, și amuți, așteptând ca omul – sau cadavrul lui – să se ridice la suprafață.

– Nu vă apropiați! porunci un alt soldat, silindu-se să înainteze.

Și aproape ajunsese la mal, când omul reapăru. Soldatul se dădu îndărăt, îngrozit, când omul se ridică, nu să respire sau luptându-se cu fluviul care-l ținea, ci calm și măsurat, de parcă s-ar fi ridicat dintr-o baie. Se auziră exclamații și murmure, când omul ieși din apă și urcă pe mal, fără să-i pese de hainele îngreunate de apă care-l împovărau. Curgând de pe pielea lui, apa arăta curată, limpede, dar în loc să bălțească pe pietre, sclipea și se mișca.

Mâna lui Stross se încleștă pe umărul lui Lenos, dar nu-și putea lua ochii de la omul de pe mal. Era ceva în neregulă cu el. Umbrele se învâltorau în ochii lui, încolăcindu-se ca fuioarele de fum, iar venele lui ieșeau în evidență pe pielea lui arămie, întunecate, ca niște fire negre. Însă, mai mult ca orice, zâmbetul lui crispat îl făcu pe Lenos să se cutremure.

Omul își deschise brațele în lături, șiroind de apă, și anunță cu îndrăzneală:

– Regele a venit.

Își lăsă capul pe spate și începu să râdă, în timp ce întunecimea cuprindea malul în jurul lui, tentacule de ceață neagră se întindeau ca niște gheare, croindu-și drum pe străzi. Panica a cuprins mulțimea, cei veniți destul de aproape ca să vadă acum înghiontindu-se ca să se îndepărteze, fiind însă ținuți în loc de cei din spate. Lenos se întoarse, uitându-se după Stross, dar nu-l văzu pe nicăieri. Mai jos pe mal, un alt urlet. Undeva, în depărtare, un ecou al cuvintelor omului, și iarăși, de pe buzele unei femei, și iarăși, de pe buzele unui copil.

– Regele a venit.

– Regele a venit.

– Regele a venit, zise un bătrân, cu ochi strălucitori, și este *măreț*.

Lenos încercă să scape, dar strada era o masă de trupuri aruncate la întâmplare, o masă adunată de întinderea umbrei. Cei mai mulți se luptau pentru a se elibera, dar din loc în loc, prin mulțime, erau cei care nu puteau să-și smulgă ochii de la fluviul negru. Cei care stăteau nemișcați ca piatra, înmărmuriți de valurile sclipitoare, erau trași în jos de forța de atracție a vrăjii.

Lenos simți cum privirea îi este atrasă spre întuneric și nebunie, așa că murmură iute o rugăciune către sfinții fără nume, dar imediat își simți picioarele lungi făcând un pas înainte.

Și apoi altul.

Cizmele lui s-au afundat în clisa malului, gândurile i s-au liniștit, vederea i s-a îngustat, fixată doar asupra acelui întuneric hipnotizant. În străfundul minții auzi un zgomot de copite, apoi o voce, tăind prin haos ca un cuțit.

– Înapoi!

Iar Lenos clipi, retrăgându-se împleticit de lângă fluviu, la țanc cât să nu fie zdrobit de un cal regal.

Masivul armăsar se ridică în două picioare, dar călăreții au fost cei care i-au atras atenția lui Lenos.

Prințul *antari* stătea în șa, răvășit, cu haina roșie descheiată, dezvelindu-i pieptul unde se găseau o dâră de sânge și o cicatrice complicată. Și în spatele prințului c-un ochi negru, agățată cu disperare de el, stătea Lila Bard.

– Lighioană afurisită, bombăni ea, aproape căzând când încercă să se elibereze din șa.

Kell Maresh – *Aven Vares* – sări fără vreun efort, cu haina fluturând în vânt, ținând o mână pe umărul lui Bard, iar Lenos n-ar fi putut spune dacă încerca să se sprijine sau oferea sprijin. Ochii lui Bard cercetară mulțimea – unul dintre ei, fără îndoială, nu era în regulă, o explozie de lumină sticloasă – înainte să se oprească asupra lui Lenos. Ea izbuti să schițeze un mic zâmbet chinuit, când cineva țipă.

În apropiere, o femeie se prăbuși, un tentacul de umbră înfășurându-se pe piciorul ei. Ea încercă să-l înlăture, dar degetele treceau prin el ca prin fum. Lila se întoarse spre femeie, dar prințul *antari* ajunse primul. Încercă să alunge ceața cu o pală de vânt, dar când văzu că nu dispare, scoase un cuțit și făcu o nouă crestătură în palmă.

Îngenunche și duse mâna deasupra umbrei care se întindea de la fluviu până spre pielea femeii.

– *As Anasae*, porunci el.

Dar substanța nu făcu decât să se despartă, ocolind sângele. Aerul însuși păru să vibreze de râs, când umbrele pătrunseră în piciorul femeii, pătându-i pielea, înainte de a i se cufunda în vene.

Antari înjură și femeia se cutremură, apucându-l înfricoșată de mâna rănită. Sângele îi mânji degetele și, sub ochii lui Lenos, umbrele îi dădură drumul dintr-odată, retrăgându-se de la gazda lor.

Kell Maresh se uită lung în locul unde mâna lui o întâlnise pe a ei.

– Lila! strigă el.

Dar ea deja văzuse și își scosese cuțitul. Sângele țâșni pe pielea ei când o rupse la fugă spre un bărbat de pe mal, înhățându-l cu o clipă înainte să-l ajungă umbrele. Din nou, ele se retraseră.

Antari și Lila – nu, cei doi *antari*, gândi Lenos, căci asta era Bard, asta trebuia să fie – începură să atingă pe toată lumea din

jur, trecându-și degetele însângerate peste mâinile și obrajii lor. Dar sângele nu avea niciun efect asupra celor deja otrăviți – ei doar mârâiau și-l ștergeau de parcă ar fi fost murdărie –, și pentru unul pe care-l însemnau, alți doi cădeau, mai înainte să ajungă la ei.

Prințul *antari* se învârti în loc, cu respirația tăiată, măsurând din ochi amploarea pe care o luau lucrurile. În loc să alerge de la un om la altul, își ridică mâinile în sus, cu palmele întoarse în spate. Murmură ceva și sângele se adună în aer ca într-o bilă. Asta îi aminti lui Lenos de Isle însuși, cu lumina lui roșie, o arteră de magie care pulsa, vibra.

Când *antari* făcu un gest, sfera se ridică deasupra mulțimii panicate și...

Atât reuși să vadă Lenos, înainte ca umbrele să vină la *el*.

Degetele nopții se furișară spre el cu viteza șarpelui. Nu avea unde să fugă – *antari* își arunca vraja, iar Lila era prea departe –, așa că Lenos își ținu respirația și începu să se roage, așa cum învățase să facă acasă, în Olnis, când furtunile se întețeau. Închise ochii și se rugă pentru calm, când umbrele se năpustiră asupra lui. Pentru echilibru, când se scurseră – deopotrivă fierbinți și reci – pe pielea lui. Pentru nemișcare, când îi murmurară, ușor precum clipocitul valurilor la mal, în capul lui:

Lasă-mă înăuntru, lasă-mă înăuntru, lasă-mă...

O picătură de ploaie îi căzu pe mână, o alta pe obraz și deodată umbrele se retraseră, luând și șoaptele cu ele. Lenos clipi, răsuflă nesigur și văzu că ploaia era roșie. De jur împrejurul lui, stropi fini ca de rouă împestrițau fețele, umerii, se așezau ca o ceață pe haine, pe mănuși și pe încălțări.

Nu era ploaie, își dădu el seama.

Ci *sânge*.

Umbrele din stradă se dizolvau sub ceața stacojie, iar Lenos se uită la prințul *antari* și-l văzu clătinându-se în urma efortului. Croise o fâșie de siguranță, dar nu era îndeajuns. Deja magia neagră își schimbase interesul și forma, divizându-se dintr-un pumn într-o mână deschisă, iar degetele de umbră săriseră peste fâșia de siguranță, întinzându-se spre restul orașului.

– *Sanct!* înjură prințul, când un tropot de cai se apropie zgomotos pe stradă.

Un val de gărzi regale ajunse la fluviu și descălecă, iar Bard se mișcă iute ca fulgerul printre oamenii în armuri, atingând cu vârfurile degetelor însângerate metalul uniformelor soldaților.

– Strângeți-i pe contaminați! porunci Kell Maresh, deja îndreptându-se spre calul lui.

Nefericiții atinși nu fugeau, nu atacau, ci stăteau pur și simplu acolo, rânjind și vorbind despre un rege-umbră care le șoptea în urechi, care le povestea despre lumea care ar putea să fie, care va fi, care le mișca sufletele ca o muzică și le arăta adevărata putere a unui rege.

Prințul *antari* se ridică în șa.

– Țineți pe toată lumea departe de maluri! strigă el.

Lila Bard se cățără și ea în spatele lui cu o strâmbătură, încolăcindu-și brațele strâns pe talia lui, iar Lenos rămase acolo, buimac, în timp ce prințul dădu pinteni calului și, într-o clipă, cei doi dispărură pe străzile Londrei.

VI

A trebuit să se despartă.

Kell n-ar fi vrut, asta era clar, însă orașul era prea mare, ceața prea rapidă.

Luă el calul, pentru că ea îl refuză – existau destule alte moduri de a muri în noaptea asta.

– Lila, zisese el.

Ea se așteptase s-o certe, să-i poruncească să se întoarcă la palat, însă el doar o prinse de braț și spuse:

– Ai grijă!

Își aplecase fruntea spre a ei și adăugase, aproape prea încet ca să fie auzit:

– Te rog!

Văzuse atât de multe versiuni de-ale lui în ultimele câteva ore. Băiatul zdrobit. Fratele îndurerat de moarte. Prințul hotărât. Acest Kell de acum nu era niciunul dintre cei dinainte și toți deopotrivă, iar când o sărută, ea îi simți zbuciumul și frica și speranța disperată. După care plecă, o pată palidă pe fundalul nopții, îndreptându-se în galop spre piața de noapte.

Lila porni pe jos către cel mai apropiat grup de oameni.

Noaptea ar fi trebuit să fie destul de geroasă ca să-i țină în casele lor, dar ultima zi de turnir însemna ultima noapte de sărbătoare și tot orașul ieșise în taverne, luându-și rămas-bun de la *Essen Tasch* cu exuberanță. Oamenii circulau pe străzi, unii atrași de haosul de la malul fluviului, alții încă neștiutori, bând și lălăind și poticnindu-se în propriile picioare.

Nu observaseră lipsa luminii roșii din inima orașului, nici ceața care se întindea, nu până ce n-a fost aproape peste ei. Lila își trecu lama cuțitului de-a lungul brațului în timp ce alerga printre ei, panica făcând-o să uite de durere când sângele îi umplu palma, iar ea-și scutură încheietura, stropii roșii lansându-se ca acele prin aer, însemnând pielea oamenilor. Petrecăreții înțepeniră, șocați, și căutau sursa asaltului, dar Lila nu zăbovi.

– Intrați în case! strigă ea, alergând pe lângă ei. Încuiați ușile!

Dar nopții otrăvitoare nu-i păsa de uși încuiate și obloane trase, iar curând Lila se trezi bătând pe la toate casele, încercând să împiedice întunecimea să intre. Un țipăt în depărtare, când cineva încercă să lupte. Un hohot de râs, când cineva căzu.

Mintea ei lucra cu repeziciune, chiar dacă simțea că amețește.

Arnesiana ei nu era prea bună și, cu cât pierdea mai mult sânge, cu atât mai rău se descurca, până când vorbirea i se rări de la: „E un monstru în oraș, se mișcă prin ceață, lasă-mă să te ajut...“, la simplu: „Stai!“

Cei mai mulți se holbau la ea cu ochii cât cepele și nu-și dădea seama dacă din pricina sângelui, a ochiului spart sau a nădușelii care curgea șiroaie pe fața ei. Nu-i păsa. Continua cu ceea ce

făcea. Era o cauză pierdută, toată strădania asta, o sarcină imposibilă când umbrele se mișcau de două ori mai repede decât ea și, pe de-o parte, ar fi vrut să renunțe, să se retragă, să își salveze bruma de puteri rămasă – numai un prost lupta când *știa* că n-o să poată învinge –, dar undeva, în oraș, Kell continua să încerce, iar ea n-avea să se oprească înainte să se oprească el, așa că se silea să-i dea înainte.

După un colț de stradă, văzu o femeie căzută pe jos, cu rochia ei alburie pe pietrele pavajului înghețat, care, stând ghemuită și ținându-și capul cu ambele mâini, se lupta cu forța monstruoasă ce-o măcina pe dinăuntru. Lila alergă, cu mâna întinsă, și aproape ajunsese la ea, când femeia încremeni deodată. Membrele ei nu se mai luptau, iar aburul răsuflării i se ridică deasupra feței, în timp ce ea se întinse alene pe pietrele reci, nepăsându-i de ger, și zâmbi.

– Îi pot auzi vocea, zise ea extaziată. Îi pot vedea frumusețea.

Întoarse capul spre Lila. Umbrele îi lunecau prin ochi aidoma norilor pe câmp.

– Lasă-mă să-ți arăt.

Fără veste, femeia sări în picioare, repezindu-se spre Lila, apucând-o cu degetele de gât și, pentru o clipă, Lila simți presiunea căldurii arzătoare și mușcătura frigului intens, când magia lui Osaron încercă să intre.

Încercă – și dădu greș.

Femeia sări înapoi ca arsă, iar Lila o plesni puternic peste față.

Căzu și rămase inconștientă. Era un semn bun. Dacă ar fi fost într-adevăr posedată, un cuțit n-ar fi oprit-o, darămite un pumn.

Lila își îndreptă umerii, conștientă de magia care îi dădea târcoale și care o cuprindea ușor-ușor. Nu putea scăpa de senzația că negura avea ochi și că o privea.

Intens.

– Ieși la vedere, haide, ieși! zise ea încetișor, rotindu-și cuțitul.

Umbrele șovăiră.

– Care-i problema, Osaron? Ești rușinos? Te simți un pic cam gol, fără un corp?

Se întoarse lent, în cerc.

– Eu sunt cea care a ucis-o pe Ojka. Eu sunt cea care l-a luat pe Kell înapoi.

Învârti lama printre degete, arătând un calm pe care nu-l simțea, în timp ce întunecimea se cutremură în jurul ei și începu să se adune, îngroșându-se într-o coloană, apoi formă membre, o față, o pereche de ochi negri ca gheața noaptea și...

Undeva, în apropiere, un cal necheză.

Se auzi un strigăt – nu urletul gâtuit al celor care luptau cu ceața vrăjită, ci sunetul simplu, gutural, de frustrare. O voce pe care ea o cunoștea prea bine.

Umbrele se prăbușiră când Lila țâșni prin ele, alergând în direcția sunetului.

Spre Kell.

Îi găsi mai întâi calul. Abandonat și venind în galop pe stradă drept spre ea, cu o tăietură nu prea adâncă pe o parte.

– La naiba! înjură ea, încercând să decidă dacă să taie calea calului sau să se dea la o parte.

În cele din urmă se feri, lăsând animalul să treacă glonț pe lângă ea, apoi sprintă spre locul de unde venise. Urmări mirosul magiei lui – trandafiri, pământ și frunze – și îl găsi pe Kell înconjurat, nu de ceața lui Osaron, ci de oameni, trei la număr, cu armele în mâini. Un cuțit. O rangă. O scândură.

Kell era în picioare, cel puțin, ținându-se de un umăr, cu fața palidă ca de mort. Arăta ca și când nu mai avea destul sânge nici ca să stea în picioare, darămite să lovească. Abia când ajunse aproape de ei, ea îl recunoscu pe unul dintre oameni ca fiind Tav, camarad din echipajul *Turlei Nopții*, și pe un altul, bărbatul care se dăduse drept Kamerov la Noaptea Banierelor, înainte de turnir. Al treilea era îmbrăcat în uniforma unui soldat din garda regală și își ținea sabia scurtă pregătită să lovească.

– Ascultați-mă, spunea Kell. Sunteți mai puternici decât asta. Puteți riposta.

Fețele oamenilor se contorsionară cu veselie, surprindere, confuzie. Vorbeau cu vocile lor, nu cu vocea dublată de ecou pe care o folosise Osaron pe acoperiș, totuși exista o cadență, un ritm, o intonație care pe Lila o îngheță.

– Regele te vrea.

– Regele o să te aibă.

– Vino cu noi.

– Vino și îngenunchează.

– Vino și imploră.

Kell se crispă, încordând maxilarul.

– Spuneți-i regelui vostru că n-o să cucerească orașul ăsta. Spuneți-i...

Omul cu scândura lovi, țintind burta lui Kell. El prinse scândura, lemnul aprinzându-se și făcându-se scrum în mâinile lui. Cercul se rupse, Tav ridică ranga, soldatul din gardă făcu un pas înainte, dar Lila deja îngenunchease, cu palmele lipite de pământul înghețat. Își aminti cuvintele folosite de Kell. Invocă puterea care-i mai rămăsese.

– *As Isera*, zise ea. *Îngheață*.

Gheața țâșni sub mâinile ei, lunecând pe pământ și urcând pe corpurile celor trei cât ai clipi.

Lila nu avea controlul lui Kell, nu-i putea spune gheții încotro să se ducă, dar el o văzuse venind și sărise din calea vrăjii, iar când gheața îi atinse cizmele, se topi. Ceilalți oameni rămaseră în picioare, înghițiți de gheață, cu umbrele încă dansând în ochii lor.

Lila se ridică și noaptea se clătină periculos sub picioarele ei, vraja storcând-o de ultimele puteri.

De undeva răsună un alt țipăt și Kell făcu un pas într-acolo, dar un genunchi aproape că-i cedă și trebui să se sprijine de zid.

– Destul! îl opri Lila. Abia mai stai pe picioare.

– Atunci, mă poți vindeca tu.

– Cu *ce*? întrebă ea răgușit, făcând semn spre corpul ei plin de vânătăi și de răni. Nu putem să continuăm așa. Putem să ne dăm amândoi și ultimul strop de sânge, tot n-o să însemnăm mai mult de o zecime din locuitorii orașului, râse ea extenuată. Știi că mă dau în vânt după isprăvi cu șanse mici de reușită, dar asta-i prea mult. Prea mulți.

Era o cauză pierdută și dacă el n-o putea vedea... Dar o vedea și el, bineînțeles. I-o citi în ochi, în maxilarul încleștat, în liniile feței. O știa și el, dar nu putea abandona. Nu putea capitula. Nu se putea retrage.

– Kell, zise ea blând.

– Ăsta e orașul meu, ripostă el, tremurând vizibil. Casa mea. Dacă nu pot s-o apăr...

Lila își apropie degtele de o piatră de pe stradă. Nu voia să-l lase să se omoare, nu așa. Nu după toate cele întâmplate. Dacă nu voia să asculte de rațiune...

Un ropot de copite pe pavaj și, câteva clipe mai târziu, patru cai apărură de după colț, cu patru soldați din gărzile regale.

– Jupâne Kell! strigă cel din frunte.

Lila îl recunoscu pe om ca fiind unul dintre gardienii desemnați să-l păzească pe Kell. Era mai în vârstă și i-a aruncat o privire Lilei, după care, evident neștiind cum să i se adreseze, s-a prefăcut că ea nu era acolo.

– Preoții au pus vrăji de protecție asupra palatului și trebuie să te întorci imediat. Porunca regelui.

Kell păru gata să-l blesteme pe rege. În loc de asta, clătină din cap.

– Nu încă. Însemnăm cetățenii cât putem, dar n-am găsit o cale să oprim umbrele sau să protejăm orașul împotriva...

– E prea târziu, îl întrerupse soldatul.

– Ce vrei să spui?

– Domnule, interveni o altă voce și soldatul din spate își scoase coiful.

Lila îl cunoștea. Hastra. Gardianul mai tânăr al lui Kell. Când vorbi, vocea îi era blândă, dar fața încordată.

– S-a sfârșit, domnule, zise el. Orașul a căzut.

VII

Orașul a căzut.

Cuvintele lui Hastra îl urmăriră pe Kell de-a lungul străzilor, pe treptele palatului, pe holuri. Nu se putea să aibă dreptate.

Nu se putea să fie adevărat.

Cum ar fi putut un oraș să cadă, când atât de mulți încă luptau?

Kell dădu buzna în Sala Mare.

Sala de bal scânteia, împodobită, extravagantă, dar atmosfera se schimbase complet. Magicienii și nobilii participanți la gala de pe acoperiș acum stăteau strânși în mijlocul încăperii. Regina și suita ei aduceau vase cu apă și săculeți cu nisip preoților care desenau pentagrame pe podeaua de marmură lustruită și vrăji de protecție de-a lungul fiecărui perete. Lordul Sol-in-Air stătea cu spatele rezemat de un stâlp, cu o expresie sumbră, dar imposibil de citit, iar prințul Col și prințesa Cora rămaseră înspăimântați pe scări.

Îl găsi pe regele Maxim pe platforma unde muzicanții în foițe de aur cântaseră în fiecare seară, sfătuindu-se cu Maestrul Tieren și cu Isra, comandanta gărzilor sale.

– Cum adică orașul a căzut? întrebă Kell, înaintând ca furtuna.

Cu mâinile mânjite de sânge și pieptul dezgolit sub haina descheiată, știa că arăta ca un nebun. Nu-i păsa.

– De ce m-ai chemat înapoi?

Tieren încercă să-i taie calea, dar Kell trecu pe lângă el.

– Ai vreun plan?

– Planul meu, zise regele calm, este să te împiedic să te omori.

– Dădea rezultate, mârâi Kell.

– Ce dădea rezultate? întrebă Maxim. Să-ți tai venele peste Londra?

– Dacă sângele meu îi poate proteja...

– Câți ai protejat, Kell? întrebă regele. Zece? Douăzeci? O sută? Sunt zeci *de mii* în orașul ăsta.

Kell se simți de parcă era din nou în Londra Albă, cu lațul de oțel în jurul gâtului. Neajutorat. Disperat.

– Este ceva...

– Nu e de ajuns.

– Ai o idee mai bună?

– Încă nu.

– Atunci, *Sanct*, lasă-mă să fac cât pot!

Maxim îl luă de umeri.

– Ascultă-mă, continuă regele cu voce joasă. Care sunt punctele tari ale lui Osaron? Care sunt punctele lui slabe? Ce le face el oamenilor noștri? Se mai poate desface? Câte lucruri n-ai apucat să faci fiindcă a trebuit să fii curajos? Nu ai niciun plan. Nicio strategie. N-ai descoperit nicio fisură în armura inamicului, un loc pe unde să-ți poți strecura cuțitul. În loc să concepi un

plan de atac, tu umbli pe afară, tăind orbește, nefiind în stare nici măcar să dai o lovitură, pentru că-ți irosești până la ultima picătură din prețiosul tău sânge protejându-i pe alții de un inamic pe care nu știm cum să-l învingem.

Auzind asta, Kell se crispă.

– Umblam pe afară încercând să protejez *poporul tău*.

– Și pentru fiecare pe care l-ai protejat, alți zece au fost luați de întuneric.

Nu exista nici urmă de acuzație în glasul lui Maxim, doar o fermitate sumbră.

– Orașul a căzut, Kell. N-o să se ridice din nou fără ajutorul tău, dar asta nu înseamnă că trebuie să-l salvezi de unul singur.

Regele îl strânse mai tare de umeri.

– N-o să-mi pierd fiii pentru asta.

Fiii.

Kell clipi, mișcat de aceste cuvinte, iar când Maxim îi dădu drumul, mânia lui se stinse.

– S-a trezit Rhy? întrebă el.

Regele clătină din cap.

– Încă nu, spuse și apoi se uită peste umărul lui Kell. Și tu?

Kell se întoarse și o văzu pe Lila care, cu părul atârnând peste ochiul spart, își scotea nepăsătoare sângele de sub unghii. Fata își ridică fruntea ca la apel.

– Cine ești tu? întrebă regele.

Lila se încruntă și dădu să răspundă. Kell interveni.

– Ea este domnișoara Delilah Bard.

– O prietenă a tronului, zise Tieren.

– Deja v-am salvat orașul, adăugă Lila. *De două ori*.

Își ridică fruntea, scuturându-și părul negru și scoțând astfel la iveală explozia de lumină din ochiul spart. Maxim, spre cinstea lui, nu tresări. Se uită doar la Tieren.

– Ea este cea de care mi-ai vorbit?

Înaltul Preot încuviință, iar Kell rămase să se întrebe mai exact ce îi spusese *Aven Essen* și de cât timp știa Tieren ce era Lila.

Regele o studie pe Lila, plimbându-și privirea de la ochii ei la degetele mânjite de sânge înainte de a lua o decizie.

Maxim își ridică ușor bărbia și zise:

– Însemnează-i pe toți cei de față.

Nu era o cerere, ci o poruncă a unui rege către un supus.

Lila deschise gura și, o secundă, Kell se gândi că avea să răspundă ceva îngrozitor, dar mâna lui Tieren se așeză pe umărul ei, semnul universal pentru *Ține-ți gura* și, pentru prima oară, Lila ascultă.

Maxim făcu un pas înapoi, ridicându-și puțin vocea, astfel încât ceilalți din sală să-l poată auzi. Și ei *chiar* trăgeau cu urechea, își dădu seama Kell, mai multe capete fiind deja întoarse cu grijă ca să-i prindă cuvintele, când regele se adresă magicianului său *antari*.

– Holland a fost dus în temniță.

Cu doar câteva ore mai devreme, Kell fusese cel închis sub palat.

– Vreau să vorbești cu el. Să afli tot ce poți despre forța cu care ne confruntăm.

Chipul lui Maxim se înnegură.

– Prin orice mijloace.

Kell înțepeni.

Apăsarea rece a oțelului.

Un colier de metal în jurul gâtului.

Pielea sfâșiată de un cadru de metal.

– Maiestate, începu Kell, făcând eforturi pentru a nimeri tonul potrivit. Porunca va fi îndeplinită întocmai.

*

Cizmele lui Kell răsunau cu ecou pe treptele temniței, fiecare pas ducându-l mai departe de lumina și de căldura din inima palatului.

Când era copil, ascunzătoarea preferată a lui Rhy fusese temnița regală. Situată fix sub sala gărzilor, săpată într-unul dintre masivele picioare de piatră care țineau palatul deasupra fluviului, celulele temniței erau rareori ocupate. Fuseseră cândva frecvent populate, după spusele lui Tieren, pe vremea când Arnesul se războise cu Faro, dar acum stăteau mai tot timpul pustii. Gărzile regale le mai foloseau, când și când, sfinții știu pentru ce, dar ori de câte ori Rhy o zbughea fără niciun cuvânt, doar râzând sau lăsând un bilețel – *vino să mă găsești* –, Kell începea căutările în temniță.

Întotdeauna fuseseră reci, aerul greu, cu miros de piatră jilavă, iar vocea lui răsuna în ecou atunci când îl striga pe Rhy – *ieși, ieși, ieși*. Kell întotdeauna fusese mai bun la a-l găsi decât Rhy la a se ascunde, iar jocul se termina de regulă cu amândoi într-o celulă, mâncând mere furate și făcând câteva partide de Sanct, jocul lor de cărți.

Lui Rhy îi plăcuse întotdeauna să vină aici, jos, dar Kell credea că, de fapt, ceea ce îi plăcea fratelui său era să urce înapoi, după o vreme, modul în care putea pur și simplu să-și părăsească mediul, când se sătura, și să schimbe măruntaiele jilave și întunecoase cu robele bogate și ceaiurile aromate, reamintindu-și ce norocos era să fie prinț.

Kell nu fusese niciodată încântat de temnițe.

Acum le ura.

Repulsia îi creștea cu fiecare pas, repulsie la amintirea întemnițării lui, repulsie față de cel care stătea acum în locul lui.

Felinarele aruncau o lumină slabă în jur, care sclipea când întâlnea metalul, întinzându-se în evantai pe suprafețele de piatră.

Patru gardieni în armură stăteau vizavi de cea mai mare dintre celule. Aceeași pe care o ocupase Kell cu doar câteva ore mai devreme. Soldații aveau armele la îndemână și ochii fixați pe

silueta de dincolo de gratii. Kell observă cum se uitau gardienii la Holland, veninul din privirile lor, și știa că așa ar fi vrut unii să se uite și la *el*. Cu toată frica și mânia, fără niciun pic de respect.

Antari Alb stătea pe o bancă de piatră din capătul îndepărtat al celulei, încătușat de mâini și de picioare de zidul din spatele lui. O bandă neagră îi era strâns legată peste ochi, dar Kell își dădu seama, după subtila mișcare a membrelor lui, după înclinarea capului, că Holland era treaz.

Fusese un drum scurt de la acoperiș până la temnițe, dar gardienii nu se purtaseră cu mănuși. Îl dezbrăcaseră până la brâu căutându-l de arme, și vânătăi proaspete îi colorau falca, burta și pieptul, pielea lui albă dezvăluind fiecare abuz, deși ei avuseseră grijă să-i curețe corpul după aceea. Câteva degete păreau rupte și o ușoară trepidație a pieptului când respira trăda niște coaste fisurate.

Stând în fața lui Holland, Kell fu din nou șocat de schimbarea prin care trecuse tânărul. Umerii lați ai lui Holland, mușchii puternici care-i înfășurau torsul, linia gurii imună la emoții, toate acestea erau încă vizibile. Însă lucrurile mai noi – culoarea din obrajii lui, prospețimea tinereții –, Osaron i le luase cu el când îl părăsise. Pielea tânărului *antari* era cenușie în locurile fără vânătăi, iar părul era negru și lucios, ca atunci când, pentru scurt timp, fusese rege, dar nu acel negru-cărbune cu care Kell era mai obișnuit – ci înspicat cu fire argintii.

Holland arăta precum cineva prins între două personalități, un efect sinistru, derutant.

Umerii i se sprijineau de zidul de piatră rece ca gheața, dar dacă simțea frigul nu lăsa să se vadă. Kell îi studie semnele vrăjii de control a lui Athos Dane, scrijelite în dreptul inimii – și distruse de drugul de fier pe care Kell însuși îl înfipsese în pieptul magicianului – înainte să observe cicatricele ca pânzele de păianjen ce acopereau pielea lui Holland. Exista o ordine în mutilările acestea, ca și când cel care le făcuse avusese mare grijă. Metodic. Kell știa din proprie experiență cât de ușor se vindeca un *antari*. Ca să lase niște cicatrice ca acestea, rănile trebuie să fi fost adânci, foarte adânci.

În cele din urmă, Holland fu cel care rupse tăcerea. Nu-l putea *vedea* pe Kell, nu legat la ochi, dar trebuie să fi știut că era el, pentru că atunci când vorbi, vocea îi era încărcată cu dispreț.

– Ai venit să-ți iei revanșa?

Kell respiră prelung, calmându-se.

– Plecați, zise el, făcând semn gardienilor.

Aceștia ezitară, uitându-se când la un *antari,* când la celălalt. Un soldat se retrase imediat, doi se enervară, iar al patrulea păru să deteste să piardă scena.

– Porunca regelui, adăugă Kell.

Și atunci se retraseră, ducând cu ei zăngănitul armurilor, ecoul ghetelor.

– Ei știu? întrebă Holland, mișcându-și degetele rupte.

Vocea lui nu avea nimic din intonația lui Osaron, ci doar tonul obișnuit, grav.

– Știu că i-ai abandonat? Că ai venit la castelul meu din proprie voință?

Kell scutură din încheietură și lanțurile din jurul lui Holland se strânseră, lipindu-l de zidul celulei. Gestul nu-i aduse niciun câștig – vocea lui Holland rămase la fel de rece.

– Înțeleg din asta că nu.

Deși era legat la ochi, Kell putea *simți* privirea lui Holland, negrul ochiului său stâng ciocnindu-se de negrul ochiului drept al lui Kell.

Imită tonul regelui cât de bine putu:

– O să-mi spui tot ce știi despre Osaron.

O sclipire de colți în rânjetul lui.

– Și atunci o să mă lași să plec? întrebă zeflemitor Holland.

– Ce e el?

O pauză încărcată, iar Kell se gândi că Holland o să-l silească să-i scoată răspunsurile cu cleștele. Dar îi răspunse:

– Un *oshoc*.

Kell cunoștea termenul acesta. În limba mahktană însemna *demon*, dar în acest caz era vorba de o magie *incarnată*.

– Care-i sunt slăbiciunile?

– Nu știu.

– Cum poate fi oprit?

– Nu poate fi.

Holland își zornăi lanțurile.

– Suntem chit acum?

– Chit? mârâi Kell. Dacă aș putea să șterg atrocitățile pe care le-ai comis în timpul domniei gemenilor Dane, tot ar rămâne faptul că *tu* ești ce care l-ai eliberat pe *oshoc*. Tu ai complotat împotriva Londrei Roșii. *Tu* m-ai ademenit în orașul tău. *Tu* m-ai legat, m-ai torturat, mi-ai luat magia și, prin asta, aproape că mi-ai ucis fratele.

Înclină capul.

– Dacă valorează ceva...

– Nu valorează! se răsti Kell.

Începu să se plimbe de colo până colo, sfâșiat între epuizare și furie, simțind dureri în tot corpul, dar cu nervii întinși la maximum.

Iar Holland, exasperant de calm. De parcă n-ar fi fost înlănțuit de un zid. De parcă nu s-ar fi aflat într-o celulă din temniță, separați de gratii de fier, ci ar fi stat împreună într-o cameră regală.

– Ce vrei Kell? Scuze?

Simți în sfârșit că își pierde răbdarea.

– Ce *vreau*? Vreau să distrug demonul căruia *tu* i-ai dat drumul. Vreau să-mi protejez familia. Vreau să-mi salvez lumea.

– La fel am făcut și eu. Am făcut ceea ce a trebuit...

– Nu, îl întrerupse Kell. Când au domnit gemenii Dane, poate că ți-au forțat mâna, dar de data asta *tu* ai ales. Ai ales să-l eliberezi pe Osaron. Ai ales să fii purtătorul lui. Ai ales să-i dai...

– Viața nu e făcută din alegeri, i-o reteză Holland. E făcută din schimburi. Unele sunt bune, altele sunt rele, dar toate au un cost.

– Tu ai dat la schimb siguranța lumii *mele*...

Holland se aruncă deodată înainte, întinzând de lanțuri, și chiar dacă vocea nu i se ridică, toți mușchii i se încordară.

– Ce-ți închipui că a făcut Londra ta când a venit întunericul? Când magia lui Osaron a consumat lumea lui și a amenințat să o înghită și pe a noastră? Voi ați dat la schimb siguranța lumii noastre pentru a voastră, ați încuiat ușile și ne-ați lăsat prinși la mijloc între furia mării și stânci. Cum ți se pare asta acum?

Kell își înfășură voința în jurul capului lui Holland și îl lipi din nou la perete. O foarte ușoară încleștare a maxilarului lui Holland și freamătul nărilor au fost singurele semne de durere.

– Ura e puternică, zise Holland printre dinții strânși. Ține-te bine de ea.

Și în clipa aceea, Kell *ar fi vrut* s-o facă. Ar fi vrut să continue, ar fi vrut să audă osul trosnind, ar fi vrut să vadă dacă îl putea zdrobi pe Holland așa cum Holland îl zdrobise pe el în Londra Albă.

Dar știa că nu-l putea zdrobi pe Holland.

Holland era deja zdrobit. Se vedea, nu în mulțimea cicatricelor, ci în felul în care vorbea, în felul în care rezista în fața durerii, mult prea obișnuit cu forma și intensitatea ei. Era o cochilie goală, secătuit pe dinăuntru cu mult înainte de întâlnirea cu Osaron, un om fără nicio frică, fără nicio speranță și fără nimic de pierdut.

Pentru o clipă, Kell își întări strânsoarea oricum – de furie, de ciudă – și simți oasele lui Holland gemând sub presiune.

Apoi își impuse să îi dea drumul.

3. ACCEPTĂ SAU LUPTĂ

I

Alucard visa marea când auzi ușa deschizându-se.

N-a fost un sunet puternic, dar era atât de nelalocul lui, de nepotrivit cu stropii valurilor și pescărușii de vară.

Se întoarse pe-o parte, pierdut pentru o clipă în ceața somnului, cu trupul îndurerat după luptele din turnir și cu capul vâjâindu-i. Apoi un pas, scândurile podelei scârțâind sub greutatea cuiva. Subita și clara prezență a unei alte persoane în cameră. Camera lui *Rhy*. Și prințul, încă inconștient, neînarmat, lângă el.

Alucard se ridică dintr-o singură mișcare fluidă, apa din paharul de la capul patului sărind și înghețând într-un pumnal în palma lui.

– Arată-te!

Ținea pumnalul pregătit de luptă, gata să lovească, în timp ce intrusul își continuă lent înaintarea. Lampa care se afla chiar în spatele intrusului îi ascundea chipul în umbră.

– Șezi, câine! se auzi o voce inconfundabilă.

Alucard scăpă o înjurătură și se așeză înapoi pe marginea patului, cu inima bătându-i tare în piept.

– Kell.

Antari se apropie, lumina în sfârșit dezvelindu-i gura severă și ochii mijiți, unul albastru, celălalt negru. Dar ceea ce-i atrase atenția lui Alucard și i-o ținu strâns ca într-o menghină a fost pecetea scrijelită pe pieptul lui gol. Un model de cercuri concentrice. O copie exactă a semnului de deasupra inimii lui Rhy, cea țesută în el cu fire iridescente.

Kell mișcă degetele, iar pumnalul înghețat al lui Alucard îi zbură din mână, topindu-se la loc într-o panglică de apă care se întoarse în pahar. Privirea lui Kell se mută spre pat, la cearșafurile mototolite unde stătuse întins Alucard cu vreo câteva clipe mai înainte.

– Îți iei sarcina în serios după câte văd.

– Exact.

– Ți-am spus să te asiguri că e în siguranță, nu să-l îmbrățișezi așa.

Alucard își întinse mâinile în spate, pe cearșafuri.

– Sunt capabil să fac mai multe lucruri deodată.

Dădu să continue, când observă paloarea lui Kell și sângele de pe mâini.

– Ce s-a întâmplat?

Kell se uită în jos, de parcă uitase cum arăta.

– Orașul e atacat, zise el posomorât.

Alucard își aminti deodată de coloana de magie neagră de dincolo de ferestre, întinsă pe fundalul cerului. Se răsuci spre balcon și încremeni. Nu se mai vedea lumina roșie, familiară,

care bătea în norii de deasupra. Nicio strălucire dinspre fluviul de jos. Când dădu să deschidă ușa balconului, Kell îl apucă de încheietură. Degetele îl strânseră până la os.

– Nu! îi interzise el în felul lui imperios. Au pus palatul sub vrăji de protecție ca să-l împiedice să intre.

Alucard își desprinse mâna, frecându-și urma roșie lăsată de strânsoarea lui Kell.

– *Să-l* împiedice?

Antari privi peste umărul lui.

– Molima, sau otrava, sau vraja... nu știu.

Ridică o mână, vrând să se frece la ochi, dar o văzu mânjită de sânge și o lăsă să cadă la loc.

– Indiferent ce e. Orice a făcut... face... Doar stai departe de uși și ferestre.

Alucard se uită la el, nevenindu-i să creadă.

– Orașul e atacat și noi o să ne ascundem în palat, fără să facem nimic? Sunt oameni afară...

Kell își încleștă maxilarul.

– Nu-i putem salva pe toți, zise el. Nu fără un plan și, până ce o să avem unul...

– Echipajul meu e acolo, afară. Și familia mea la fel. Și te aștepți ca eu să stau pur și simplu și să privesc...

– Nu! se răsti Kell. Mă aștept să te faci de folos.

Îi arătă ușa.

– Preferabil în altă parte.

Alucard întoarse privirea spre pat.

– Nu pot să-l părăsesc pe Rhy.

– Ai mai făcut-o, zise Kell.

Era o împunsătură ieftină, dar Alucard tot tresări.

– I-am spus reginei că o să...

– Emery, îl întrerupse Kell, închizând ochii.

Abia atunci își dădu seama că magicianul mai avea puțin și cădea din picioare. Avea fața lividă și doar ultimele puteri îl mai ajutau să rămână drept.

– Ești unul dintre cei mai buni magicieni din oraș, continuă Kell, strâmbându-se de parcă doar recunoscând acest fapt l-ar fi durut. Dovedește-o! Du-te și ajută-i pe preoți. Ajută-l pe rege. Ajută pe cineva care are nevoie de tine. Pe fratele meu nu-l mai poți ajuta în seara asta.

Alucard înghiți anevoie și dădu din cap.

– Bine.

Se sili să traverseze camera, întorcând capul doar o dată, ca să-l vadă pe Kell prăbușindu-se în fotoliul de lângă patul prințului.

*

Holul din fața camerei lui Rhy era ciudat de pustiu. Alucard ajunse la scări până să vadă primii servitori trecând în fugă, cu brațele pline de pânze, nisip și ligheane cu apă. Dar nu pentru răni, ci unele din care să facă un soi de protecții.

Un gardian apăru de după colț, cu coiful sub braț. Avea o linie de sânge pe frunte, dar nu părea rănit, ci semăna mai degrabă cu un semn făcut intenționat.

Printr-o ușă dublă deschisă, Alucard îl văzu pe rege înconjurat de gărzile lui, cu toții aplecați peste o hartă mare a orașului. Curieri aduceau vești despre noi atacuri și, pentru fiecare, regele Maxim așeza o monedă neagră pe pergament.

În timp ce mergea pe holuri și cobora scările, Alucard se simțea ca și cum din vis căzuse într-un coșmar.

Cu câteva ore mai devreme, palatul fremăta de viață. Acum, singurele mișcări erau pline de agitație, șovăitoare. Fețele purtau masca șocului.

Ca în transă, se trezi în Sala Mare, cea mai mare sală de bal a palatului, și se opri brusc. Alucard Emery se simțise rareori neajutorat, dar acum rămase complet amuțit. Cu două nopți înainte, bărbații și femeile dansaseră aici îmbăiați în lumină, în timp ce muzica se revărsa de pe estrada de aur. Cu două nopți înainte, Rhy stătuse aici, îmbrăcat în roșu și auriu, figura centrală, strălucitoare a balului. Cu două nopți înainte, acesta fusese un loc unde se râdea și se cânta, unde se auzeau clinchetele paharelor de cristal și conversațiile în șoaptă. Acum *ostra* și *vestra* stăteau strânși unii într-alții, șocați, iar preoții în robe albe, plantați la fiecare fereastră, țineau mâinile lipite de sticlă și țeseau vrăji în jurul palatului, protejându-l de noaptea otrăvitoare. Le putea vedea magia, difuză și tremurătoare, întinsă ca o plasă peste ferestre și pereți. Părea fragilă în comparație cu umbrele grele ce împingeau în sticlă ca să pătrundă înăuntru.

Stând acolo, la intrarea în sala de bal, Alucard prinse din zbor frânturi de informații, prea puține, prea confuze, contrazicându-se și amestecându-se, până ce nu mai putu să deosebească veștile una de alta, nu mai putu să cearnă ce era adevărat și ce era inventat, adevărul de frică.

Orașul era atacat.

Un monstru venise în Londra.

O ceață otrăvea oamenii.

Le invada mințile.

Îi înnebunea.

Parcă se repeta Noaptea Neagră, ziceau, dar mai rău. Ciuma aceea afectase douăzeci sau treizeci de oameni și se transmitea prin atingere. Aceasta, se părea, se răspândea chiar prin aer. Molipsise sute, poate chiar mii.

Și continua să se întindă.

Magicienii de la turnir stăteau grupuri-grupuri, unii vorbind agitați în șoaptă, în timp ce alții se uitau pur și simplu pe ferestrele boltite ale galeriei la fuioarele de ceață neagră, înfășurate în jurul palatului, ascunzând orașul sub văluri de negură.

Faroanii erau reuniți în jurul Lordului Sol-in-Air, în formație strânsă, și generalul le vorbea pe limba lui șerpească, în vreme ce veskanii stăteau într-o tăcere posomorâtă, prințul lor privind în noapte, iar prințesa supraveghind încăperea.

Regina îl zări pe Alucard și se încruntă, desprinzându-se din grupul de *vestra* din jurul ei.

– S-a trezit fiul meu? întrebă ea în șoaptă.

– Nu încă, Maiestate, răspunse el. Dar Kell se află lângă el acum.

O tăcere lungă și apoi regina dădu din cap o dată, atenția ei deja lunecând în altă parte.

– E adevărat? întrebă el. Că Rhy...

Nu voia să rostească acele cuvinte, nu voia să le dea viață și greutate. Pusese cap la cap informații privitoare la criza lui Rhy, văzuse lucrătura identică a vrăjii pe pieptul lui Kell.

Cineva te-a rănit, spusese el cu câteva nopți înainte, oferindu-se să sărute pecetea de deasupra inimii prințului. Însă cineva făcuse mai rău de atât.

– O să-și revină acum, zise ea. Asta contează.

Alucard ar fi vrut să mai spună ceva, să-i spună că și el era îngrijorat (se întreba dacă ea știa – *cât* știa – despre vara petrecută împreună cu fiul ei, cât de mult îi păsa), dar ea deja se îndepărta și el rămase cu vorbele pe limbă, acrite.

– Bine, cine urmează? se auzi o voce familiară în apropiere, iar Alucard se întoarse din nou ca să-și vadă hoața înconjurată de gărzile palatului.

Pulsul i se acceleră înainte să-și dea seama că Bard nu era în nicio primejdie.

Soldații *îngenuncheau* în jurul ei, iar Lila Bard, tocmai ea, le atingea fiecăruia fruntea, de parcă le dădea binecuvântarea. Cu capul plecat, arăta aproape ca o sfântă.

Dacă o sfântă s-ar îmbrăca în negru și ar avea cuțite.

Dacă o sfântă ar binecuvânta cu sânge.

Se îndreptă spre ea, în timp ce gardienii se desprindeau de grup unul după altul, fiecare miruit cu o dâră roșie.

De aproape, Bard părea palidă, cu cearcăne vinete în jurul ochilor, cu maxilarul încleștat, în timp ce-și bandaja o tăietură.

– Mai păstrează ceva și în venele tale, dacă poți, zise el, întinzând mâna s-o ajute să facă nodul.

Ea își ridică privirea și el încremeni la vederea sclipirii nefirești din ochii ei. Suprafața de sticlă a ochiului ei drept, odinioară căprui, care *aproape* că semăna cu ochiul ei stâng, era spartă.

– Ochiul tău, zise el prostește.

– Știu.

– Arată...

– Periculos?

– Dureros.

Își ridică mâna și atinse cu vârful degetelor sângele uscat, rămas ca o lacrimă în colțul ochiului distrus, în locul unde un cuțit îi ciupise pielea.

– Noapte lungă?

Ea scoase un singur hohot de râs înăbușit.

– Și devine și mai lungă.

Privirea lui Alucard se plimbă de la frunțile însemnate ale gărzilor la degetele ei mânjite de sânge.

– O vrajă?

Bard ridică din umeri.

– O binecuvântare.

El ridică o sprânceană.

– N-ai auzit? adăugă ea absentă. Sunt *aven*.

– Ești cu siguranță ceva, zise el, când un geam pocni și o crăpătură șerpui pe cea mai apropiată fereastră, iar doi preoți în vârstă veniră în fugă spre novicele care lucra la protecția sticlei.

Își coborî vocea:

– Ai fost afară?

– Da, zise ea și trăsăturile i se înăspriră. E... nu e... bine...

Nu continuă. Bard nu fusese niciodată prea vorbăreață, dar Alucard nu-și amintea s-o fi văzut vreodată rămasă fără cuvinte. Tăcu un moment, mijind ochii la ciudata adunare din jurul lor și începu din nou, în șoaptă:

– Gardienii îi țin pe oameni în casele lor, dar ceața – și ceea ce e *în* ceață – e otrăvitoare. Cei mai mulți cad în câteva clipe de la contact. Nu putrezesc de vii, cum se întâmpla în Noaptea Neagră, deci nu e vorba de posesie. Dar nici nu mai rămân ei înșiși. Și cei care se împotrivesc posedării cad loviți de ceva și mai rău. Preoții încearcă să afle mai multe, dar până acum...

Scoase un oftat, aducându-și părul peste ochiul vătămat.

– L-am zărit pe Lenos în mulțime, adăugă ea, și părea bine, dar Tav...

Clătină din cap.

Alucard înghiți în sec.

– Ceața a ajuns la malul de nord? întrebă el, gândindu-se la domeniul Emery, la sora lui.

Când Lila nu-i răspunse, se întoarse spre ușă.

– Trebuie să plec...

– Nu poți, zise ea.

El se așteptă să-l mustre, să-i amintească faptul că nu putea face nimic, dar ea era Bard – Bard a lui – și *nu* putea fi ceva simplu.

– Gardienii sunt la uși, explică ea. Au ordine stricte să nu lase pe nimeni să intre sau să iasă.

– Asta nu te oprește niciodată *pe tine*.

O urmă de zâmbet.

– Adevărat. Te-aș putea opri eu.

– Ai putea încerca.

Probabil văzu iritarea din privirea lui, fiindcă zâmbetul îi păli cu totul.

– Vino aici!

Îl apucă de guler și îi trase fața spre a ei și, o secundă stranie și confuză, crezu că voia să-l sărute. În minte îi răsări o amintire dintr-o altă noapte – cu trupurile lipite unul de altul, un argument punctat cu un sărut –, dar ea doar își apăsă degetul mare de fruntea lui și-i trasă o linie scurtă deasupra sprâncenelor.

El ridică o mână la față, dar ea îl plesni, dându-i-o la o parte.

– E ca să te protejeze de indiferent ce e acolo, afară, zise ea, făcând semn din cap spre ferestre.

– Credeam că pentru asta e palatul, zise el încruntat.

Lila își lăsă capul într-o parte.

– Probabil, dar numai dacă ai de gând să rămâi înăuntru.

Alucard se întoarse să plece.

– Domnul fie cu tine, zise Bard sec.

– Ce? întrebă el nedumerit.

– Nimic, murmură ea. Încearcă să rămâi în viață.

II

Emira Maresh se opri în pragul camerei fiului ei și îi privi pe amândoi dormind.

Kell era prăbușit într-un fotoliu lângă patul lui Rhy. Își scosese haina și avea o pătură pe umerii goi, iar capul i se odihnea pe brațele încrucișate peste așternuturi.

Prințul stătea întins pe pat, cu un braț așezat peste coaste. Culoarea îi revenise în obraji, iar pleoapele i se zbăteau, genele tresăltând ca atunci când visa.

În somn, amândoi arătau atât de liniștiți.

Când erau copii, Emira obișnuia să se strecoare dintr-o cameră într-alta, ca o stafie, după ce ei se duceau la culcare, netezind cearșafuri, mângâindu-le frunțile și privindu-i adormind. Rhy n-o lăsa să-l învelească – spunea că era lipsit de demnitate – și Kell, când încercase și cu el, doar o privise cu ochii lui mari, de nepătruns. Putea s-o facă și singur, insistase el, și așa rămăsese.

Acum Kell se mișcă în somn, iar pătura începu să-i alunece de pe umeri. Emira, fără să se gândească, încercă să i-o așeze la loc, dar când degetele ei îi atinseră pielea, el tresări și sări în picioare ca ars, cu ochii încețoșați și fața schimonosită de panică. Magia deja îi circula pe sub piele, înfierbântând aerul din jurul lui.

– Sunt doar eu, zise ea blând, dar nici când o recunoscu nu reuși să se liniștească.

Mâinile lui se retraseră pe lângă corp, însă umerii îi rămaseră încordați, privirea lui se năpusti asupra ei cu greutatea pietrelor, iar ochii Emirei scăpară întorcându-se spre pat, spre podea, întrebându-se de ce era atât de greu să se uite la el când era treaz.

– Maiestate, zise el politicos, dar rece.

– Kell, răspunse ea, încercând să-și găsească afecțiunea și căldura.

Ar fi vrut să continue, ar fi vrut ca numele lui să fie începutul unei întrebări – *Unde ai fost? Ce ți s-a întâmplat? Ce i s-a întâmplat fiului meu?* –, dar el era deja în picioare și își îmbrăca haina.

– N-am vrut să te trezesc, zise ea.

Kell se frecă la ochi.

– N-am vrut să adorm.

Ar fi vrut să-l oprească, dar nu putu. Nu-l opri.

– Îmi pare rău, spuse el din prag. Știu că e vina mea.

Nu, ar fi vrut ea să zică. Și *da*. Pentru că de fiecare dată când se uita la Kell, îl vedea și pe Rhy, rugându-se pentru fratele lui, îl vedea scuipând sânge din cauza rănilor altcuiva, îl vedea nemișcat și rece, nemaifiind deloc un prinț, ci doar un cadavru, rămășițele cuiva mort de mult. Numai că el reînviase și ea știa că vraja lui Kell fusese cea care făcuse minunea.

Acum văzuse ea ce îi dăruise Kell prințului și ce era prințul fără darul ăsta, și o *îngrozise* modul în care erau legați, dar fiul ei era întins în pat, viu, și ea ar fi vrut să-l ia în brațe pe Kell, să-l sărute și să-i spună *Îți mulțumesc, îți mulțumesc, îți mulțumesc*.

Nu îl ierta pentru nimic.

Îi datora totul.

Și mai înainte să-i spună asta, el deja plecase.

Când ușa se închise în urma lui, Emira se lăsă să cadă în fotoliul în care stătuse Kell. Cuvintele așteptau în gura ei, nerostite. Le înghiți și tresări imediat, de parcă ar fi zgâriat-o pe gât în jos.

Se aplecă, punând ușor o mână peste a lui Rhy.

Pielea lui era netedă și caldă, pulsul puternic. Lacrimi îi alunecară pe obraji și înghețară în cădere, aterizându-i în poală ca niște mărgele de gheață pentru a se topi din nou în rochia ei.

– E bine, izbuti să spună în cele din urmă, deși nu știa dacă pentru Kell, pentru Rhy sau pentru ea însăși.

Emira nu voise să fie mamă.

Cu siguranță nu plănuise să fie regină.

Înainte de a se căsători cu Maxim, Emira fusese al doilea copil al nobilului Vol Nasaro, a patra familie pe linia succesoarelor la tron, după Maresh, Emery și Loreni.

Când era mică, era genul de fată care strica lucruri.

Ouă și borcane de sticlă, cești de porțelan și oglinzi.

– Tu ai putea să spargi și o piatră, obișnuia să glumească tatăl ei.

Ea nu știa dacă era stângace sau blestemată, doar că în mâinile ei lucrurile totdeauna se dezmembrau. Păruse o glumă crudă când elementul ei se dovedise a fi nu oțelul, nici vântul, ci apa – *gheața*. Ușor de făcut. Ușor de stricat.

Ideea de copii o îngrozise întotdeauna – erau atât de mici, atât de fragili, atât de ușor de stricat. Dar apoi apăruse prințul Maxim, cu puterea lui, cu hotărârea de oțel, cu bunătatea curgând ca apa pe sub zăpada groasă a iernii. Știa ce însemna să fii regină, ce *presupunea*, deși chiar și atunci sperase, în secret, că n-avea să se întâmple, nu putea să se întâmple.

Dar se întâmplase.

Și, timp de nouă luni, ea se mișcase de parc-ar fi ținut în căușul palmelor o lumânare aprinsă în mijlocul unei furtuni.

Timp de nouă luni, își ținuse respirația, încurajată numai de gândul că, dac-ar fi venit cineva după fiul ei, ar fi trebuit să treacă prin ea.

Timp de nouă luni, se rugase la sursele magiei, și la sfinții fără nume, și la strămoșii Nasaro morți să-i ridice blestemul sau să-i facă mâna sigură.

Și apoi se născuse Rhy, și era perfect, și ea știuse că avea să-și petreacă tot restul vieții în frică.

De fiecare dată când prințul se împiedica, de fiecare dată când cădea, ea era cea care se lupta cu lacrimile. Rhy se ridica râzând, frecându-și vânătăile ca pe murdărie și o lua din nou la fugă, năpustindu-se spre următoarea catastrofă, iar Emira era lăsată acolo, cu brațele întinse ca și când ar fi vrut să-l prindă.

– Liniștește-te, îi zicea Maxim. Băieții nu se frâng atât de ușor. Fiul nostru va fi la fel de tare ca oțelul forjat și gheața groasă.

Dar Maxim greșea.

Oțelul ruginea și gheața era tare până ce o fisură o făcea să se prăbușească în bucăți la pământ. Ea stătea trează noaptea așteptând trosnetul, știind că avea să vină.

În schimb, venise Kell.

Kell care purta o lume de magie în sângele lui.

Kell care era indestructibil.

Kell care avea să-i protejeze fiul.

– La început, *am vrut* să vă cresc ca pe frați.

Emira nu știa când începuse să vorbească, dar își auzi ecoul vocii prin camera prințului.

– Erați atât de apropiați ca vârstă, încât am crezut c-ar fi frumos. Maxim întotdeauna voise mai mulți copii, dar eu... eu nu m-am putut hotărî să mai fac unul.

Se aplecă.

– M-am temut, știi, că s-ar putea să nu vă înțelegeți bine; Kell era atât de tăcut și tu atât de gălăgios, ca dimineața și miezul nopții, dar voi doi ați fost de la început uniți. Și asta a fost destul de bine, câtă vreme singura primejdie erau scările alunecoase și genunchii juliți. Dar apoi au venit Umbrele și te-au răpit, iar Kell nu era lângă tine, pentru că voi doi tocmai jucați unul dintre jocurile voastre. Apoi mi-am dat seama că nu aveai nevoie de un frate. Aveai nevoie de un protector. Atunci am încercat să-l cresc pe Kell așa, și nu ca pe un fiu. Dar era prea târziu. Erați inseparabili. Am crezut că, poate, cu vârsta aveați să vă îndepărtați, Kell spre magie și tu spre coroană. Fiind atât de deosebiți, am sperat că timpul avea să sape o distanță între voi. Dar ați crescut laolaltă, nu separați...

O ușoară mișcare în pat, tresărirea picioarelor pe sub cearșafuri, și ea s-a ridicat imediat, dând la o parte buclele negre de pe obrazul lui, șoptindu-i:

– Rhy, Rhy...

El strânse cearșaful în pumni, somnul devenindu-i superficial, neliniștit. Un cuvânt îi scăpă de pe buze, ca o răsuflare, dar ea recunoscu sunetul și forma numelui lui Kell înainte ca, în sfârșit, fiul ei să se trezească.

III

Pentru câteva clipe, Rhy rămase între somn și veghe, între întunericul de nepătruns și o explozie de culoare. Un cuvânt îi stătea pe limbă, ecoul a ceva ce spusese deja, dar acesta se topi, subțire ca un fulg de zahăr.

Unde era?

Unde fusese?

În curte, căutându-l pe Kell, și apoi căzuse, drept prin podeaua de piatră, în locul întunecat, acela care îl înghițea de fiecare dată când dormea.

Era și aici întuneric, dar altfel, ca întunericul diafan al unei camere noaptea. Pernele roșii de pe patul lui, cu ciucurii lor de culoarea mierii, se vedeau îmbăiate în diverse nuanțe de cenușiu, iar așternuturile erau transpirate sub el.

Visele se agățau de Rhy ca pânzele de păianjen – vise despre durere, despre mâini puternice ținându-l ridicat, ținându-l culcat, vise despre gulere reci ca gheața și cadre de metal, de sânge pe piatră albă –, dar nu și le putea aduce aminte cu exactitate.

Corpul îl durea și, când își aminti că fusese rănit, se lăsă din nou pe perne, gemând.

– Ușurel, zise mama lui. Ușurel.

Lacrimi îi șiroiau pe obraji și el întinse mâna să prindă una, minunându-se de cristalul de gheață care se topi rapid în mâna lui.

Nu-și amintea s-o fi văzut vreodată plângând.

– Ce s-a întâmplat?

Ea scoase un sunet înfundat, ceva între râs și suspin, aproape isteric.

– Ce s-a întâmplat? repetă ea, cutremurându-se. Te-ai stins. Te-ai *dus*. Eu am stat aici cu *cadavrul* tău.

Rhy se înfioră la acest cuvânt, întunericul prinzând puteri, încercând să-i târască mintea înapoi la amintirea acelui loc fără lumină, fără speranță, fără viață.

Mama lui încă mai clătina din cap.

– Am crezut... am crezut că el a vindecat o rană. Am crezut că te-a adus înapoi. Nu mi-am dat seama că el era singurul lucru care te ține pe tine aici. Că tu ai fost... că tu într-adevăr ai...

Vocea i se gâtui.

– Sunt aici acum, zise împăciuitor, deși o parte din el încă se simțea prinsă în altă parte.

Dar se îndepărta de locul acela, clipă după clipă, milimetru cu milimetru.

– Și unde e Kell?

Regina se încordă și se retrase.

– Ce-i? stărui Rhy. E teafăr?

Fața ei se înăspri.

– Te-am privit murind din cauza lui.

Frustrarea îl izbi pe Rhy în valuri și nu știa dacă era numai a lui sau și a lui Kell, dar forța era copleșitoare.

– Sunt *viu* din nou datorită lui, se răsti el. Cum poți să-l urăști pe Kell după toate astea?

Emira se dădu înapoi ca pălmuită.

– Nu-l urăsc, deși îmi doresc să fi putut. Voi sunteți efectiv orbi în ceea ce vă privește pe fiecare și asta mă îngrozește. Nu știu cum să te păstrez teafăr.

– Nu trebuie s-o faci, zise Rhy, ridicându-se în picioare. A făcut-o Kell pentru tine. El își dă viața și sfinții mai știu ce altceva ca să mă salveze – să mă *recupereze* – pe mine. Nu pentru că sunt prințul lui. Ci pentru că sunt fratele lui. Și eu o să-mi petrec fiecare zi din această viață împrumutată încercând să-l răsplătesc pentru asta.

– Trebuia să fie ca un scut pentru tine, murmură ea. Pavăza ta. Tu n-ai fost niciodată menit să fii a lui.

Rhy clătină din cap, exasperat.

– Kell nu e singurul pe care nu-l poți înțelege. Legătura mea cu el n-a început cu blestemul ăsta. Tu ai vrut ca el să ucidă pentru mine, să moară pentru mine, să mă protejeze cu orice preț. Ei bine, mamă, ți s-a împlinit dorința. Numai că pur și simplu nu-ți dai seama că tipul ăsta de dragoste, legătura asta, merge în ambele direcții. Eu aș ucide pentru el, și aș muri pentru el, și o să-l protejez în orice fel o să fiu în stare și de Faro și de Vesk, și de Londra Albă și de Londra Neagră, și de tine.

Rhy se duse la ușile balconului și trase draperiile, intenționând să umple camera de lumina roșie a lui Isle. În loc de asta, fu întâmpinat de un zid de întuneric. Făcu ochii mari și mânia i se transformă în șoc.

– Ce s-a întâmplat cu fluviul?

IV

Lila își spălă sângele de pe mâini, uimită că încă mai avea așa ceva. Corpul ei era tot o durere – ciudat cum tot mai găsea metode s-o surprindă – și, pe sub asta, o senzație de gol pe care o cunoștea din zilele în care făcuse foamea și din nopțile în care dârdâise de frig.

Se uită lung în lighean, simțind că-i fug ochii.

Tieren îi îngrijise pulpa, unde o rănise cuțitul Ojkăi; coastele, unde se lovise de acoperiș; brațul de unde scosese sânge mult, mult, mult. Și când terminase, îi atinsese bărbia cu degetele și i-o ridicase, privirea lui fiind apăsătoare, dură, dar ciudat de binevenită.

– Încă într-o bucată? o întrebase el și ea-și amintise de ochiul distrus.

– Mai mult sau mai puțin.

Camera se clătinase puțin cu ea și Tieren o sprijinise.

– Ai nevoie de odihnă, spusese el.

Ea îi dăduse mâna la o parte.

– Somnul e pentru cei bogați și plictisiți, răspunsese ea. Eu nu sunt nici una, nici alta, și îmi cunosc limitele.

– Poate că ți le-ai cunoscut înainte să vii aici, o dăscăli el, înainte de a te apuca să-ți folosești magia. Dar puterea își are propriile limite.

Ea fluturase o mână, respingându-i cuvintele, deși la drept vorbind era obosită cum rar mai fusese, o oboseală care cobora mult mai adânc de piele și de mușchi, ba chiar și de oase, o durere care-și trecea degetele prin mintea ei până când totul se vălurea și se încețoșa. O oboseală care îi îngreuna respirația, gândurile, viața.

Tieren oftase și se întorsese să plece, iar ea scosese din buzunarul hainei ciobul de piatră care odinioară făcuse parte din obrazul lui Astrid.

– Bănuiesc că am răspuns la întrebare.

– Când vine vorba de tine și de întrebări, domnișoară Bard, zisese preotul fără să se uite înapoi, cred că de-abia am început.

O altă picătură de sânge pică în lighean, încețoșând apa, iar Lila se gândi la oglinda din piața neagră de la Sasenroche, felul în care îi înțepase degetele, luând sânge în schimbul unui viitor care ar fi putut fi al ei. Pe o față, promisiunea, pe fața cealaltă, mijloacele. Ce ispititor fusese să întoarcă oglinda pe partea cealaltă. Nu pentru că voia ceea ce văzuse, ci pur și simplu pentru că în cunoaștere exista și putere.

Sângele se învârti ca un fuior în lighean între mâinile ei, luând parcă formă înainte de a se dizolva într-o ceață rozalie.

Cineva își drese glasul, iar Lila ridică privirea.

Aproape uitase de băiatul care stătea la ușă. Hastra. El o condusese aici, îi dăduse o ceașcă de ceai – abandonată pe masă –, umpluse ligheanul cu apă și apoi își ocupase locul la ușă, așteptând.

– Le e teamă c-o să fur ceva sau c-o să fug? întrebase ea, când era limpede că fusese desemnat să o supravegheze.

El roșise și, după o clipă, răspunsese sfios:

– Puțin din amândouă, cred.

Ea aproape că râsese.

– Sunt prizonieră?

Se uitase la ea cu ochii lui mari și sinceri și spusese, într-o engleză îndulcită de accentul moale, arnesian:

– Toți suntem prizonieri, domnișoară Bard. Cel puțin, noaptea asta.

Acum se foia, când uitându-se la ea, când în altă parte, și din nou la ea, mutându-și privirea ba spre ligheanul înroșit, ba spre ochiul spart. Lila nu mai întâlnise niciodată un băiat pe fața căruia să citească atât de bine ce i se petrecea în minte.

– Vrei să mă întrebi ceva?

Hastra clipi, își drese glasul. În cele din urmă, păru să-și găsească îndrăzneala.

– E adevărat ce se zice despre tine?

– Ce se zice? întrebă ea, spălând ultima tăietură.

Băiatul înghiți un nod din gât.

– Că tu ești al treilea *antari*. Cel din *altă* Londră?

La auzul acestor cuvinte, ea simți un fior.

– Habar n-am, zise ea, ștergându-și brațul cu o cârpă.

– Eu sper că ești ca el, stărui băiatul.

– De ce?

Obrajii lui se îmbujorară.

– Așa cred eu, că Jupânul Kell n-ar trebui să fie singur. Știi, singurul de felul lui.

– Ultima oară când am verificat, zise Lila, mai aveați unul în temniță. Poate am putea să începem să-i luăm *lui* sânge, în schimb.

Stoarse cârpa, picături roșii căzând în lighean.

Hastra roși.

– Voiam doar să spun...

Își strânse buzele, căutându-și cuvintele sau probabil modul în care să le spună ca ea să înțeleagă.

– Mă bucur că te are pe tine.

– Cine spune că mă are?

Dar răspunsul ei nu era tăios. Era prea obosită pentru jocuri. Durerea din corp era surdă, dar stăruitoare și se simțea total secătuită de puteri. Își înăbuși un căscat.

– Chiar și *antari* au nevoie de somn, zise Hastra blând.

Ea flutură o mână disprețuitoare.

– Vorbești ca Tieren.

Fața lui se lumină, de parcă îl lăudase.

– Maestrul Tieren e înțelept.

– Maestrul Tieren e un pisălog, i-o întoarse ea, apoi privirea i se abătu din nou asupra reflexiei din ligheanul tulbure.

Doi ochi o priviră, unul obișnuit, celălalt spart. Unul căprui, celălalt, doar o explozie de lumină. Își susținu privirea – un lucru care nu-i plăcea deloc – și descoperi că, în mod ciudat, îi venea mai ușor acum. De parcă reflexia ei era cumva mai aproape de adevăr.

Lila întotdeauna se gândise la secrete ca la monede de aur. Puteau fi puse la păstrare sau folosite, dar odată ce le cheltuiai sau le pierdeai, nu mai aveai liniște până nu puneai mâna pe altele.

Din cauza asta, ea își păstra mereu secretele, le prețuia mai presus de orice.

Vânzătorii de lucruri furate, de acasă, din Londra Cenușie, nu știuseră că ea era un copil al străzii.

Patrulele de stradă nu știuseră că era o fată.

Ea însăși nu știa ce se întâmplase cu ochiul ei.

Dar nimeni nu știuse niciodată ce nu era adevărat.

Lila își plimbă degetele prin apă pentru ultima oară.

S-a dus și secretul ăsta, gândi ea.

Și rămăsese fără unele de păstrat.

– Și acum? întrebă ea, întorcându-se spre băiat. Trebuie să rănesc pe altcineva? Să stârnesc niște necazuri? Să-l provoc pe Osaron la o luptă? Sau o să vedem ce face Kell?

În timp ce enumera opțiunile, își trecu absentă degetele peste cuțitele ei, din care lipsea unul. Nu era pierdut. Doar împrumutat.

Hastra ținu ușa pentru ea, uitându-se mâhnit în urmă, la ceașca de ceai.

– Ceaiul tău.

Lila oftă și luă ceașca de argint, al cărei conținut se răcise de mult.

Bău, strâmbându-se când simți gustul amar, apoi îl urmă pe Hastra care ieși din încăpere.

V

Kell nu-și dăduse seama că o căuta pe Lila decât atunci când se ciocni de cineva care *nu* era ea.

– O! făcu fata îmbrăcată într-o magnifică rochie verde cu argintiu.

El o prinse, recăpătându-și amândoi echilibrul, când prințesa veskană se lăsă peste el, în loc să se retragă. Obrajii îi erau îmbujorați de parc-ar fi alergat, iar ochii îi sclipeau de lacrimi. La numai șaisprezece ani, Cora încă avea alura copiilor cu mâini și picioare lungi și corpul unei tinere femei. Când o văzuse prima oară, fusese izbit de contrastul acesta, dar acum arăta cu totul ca un copil, o fată care se juca de-a deghizatul într-o lume pentru care nu era pregătită. Lui încă nu-i venea să creadă că Rhy se temuse de ea.

– Înălțimea Voastră.

– Jupâne Kell, răspunse ea cu răsuflarea tăiată. Ce se petrece? Nu vor să ne spună nimic, dar omul de pe acoperiș, ceața aia oribilă și acum oamenii de pe străzi – i-am văzut pe fereastră, înainte să mă tragă Col la o parte.

Vorbea repede, accentul ei veskan făcând-o să sară peste câteva cuvinte.

– Ce-o să se întâmple cu noi, restul?

Era prăvălită peste el acum și se bucură că apucase să treacă prin camera lui ca să-și pună o cămașă.

O împinse blând.

– Atâta vreme cât stați în palat, o să fiți în siguranță.

– Siguranță? repetă ea, privirea lunecându-i spre cele mai apropiate uși din sticlă, cu flori de gheață formate de la gerul iernii și tărcate cu umbre. Cred că nu m-aș putea simți în siguranță decât cu tine lângă mine, adăugă ea.

– Ce romantic! se auzi o voce seacă.

Iar când Kell se întoarse, o zări pe Lila stând sprijinită de perete, cu Hastra la câțiva pași în urmă. Cora înțepeni în brațele lui Kell când îi văzu.

– Întrerup? întrebă Lila.

Cora zise „da“ în același timp ce Kell zise „nu“. Prințesa îi aruncă o privire rănită, apoi se întoarse enervată spre Lila.

– Pleacă! porunci ea pe tonul imperios, specific celor din familiile regale și copiilor răsfățați.

Kell simți că-i crapă obrazul, dar Lila nu făcu decât să ridice o sprânceană.

– Cum ai spus? întrebă ea, apropiindu-se agale.

Era cu o jumătate de cap mai înaltă decât odrasla regală veskană.

Din fericire, Cora nu dădu înapoi.

– Ești în prezența unei prințese. Îți sugerez să înveți care ți-e locul.

– Și care e ăla, *prințesă*?

– Sub al meu.

La acestea, Lila zâmbi, același zâmbet care-l neliniștea pe Kell. Genul de zâmbet care era urmat, de regulă, de o armă.

– *Sa'tach*, Cora!

Fratele ei, Col, apăru de după colț, cu fața crispată de mânie. La optsprezece ani, prințul nu avea nimic din trăsăturile copilărești ale surorii lui, nimic din grația și sprinteneala ei. Ultimele semne de adolescență mai zăboveau în vioiciunea ochilor albaștri, dar din toate celelalte puncte de vedere era un taur, o creatură de forță brută.

– Ți-am spus să stai în galerie. Ăsta nu e un joc.

Un nor de furtună traversă fața Corei.

– Îl căutam pe *antari*.

– Și acum l-ai găsit.

Îl salută pe Kell înclinând capul, apoi o apucă de braț pe sora lui.

– Vino!

În pofida diferenței de statură, Cora își smulse brațul eliberându-se, dar la atât s-a redus sfidarea ei. Îi aruncă lui Kell o privire stânjenită și Lilei una veninoasă, înainte de a-și urma fratele afară.

– Eu cred că prințesa încearcă să intre în – îl privi pe Kell din cap până-n picioare – grațiile tale, zise Lila.

El își feri privirea.

– E doar un copil.

– Puii de viperă au totuși colți...

Lila lăsă vorbele în aer, clătinându-se pe picioare, legănatul ușor al unui corp încercând să-și regăsească echilibrul. Se propti cu o mână de perete.

– Lila?

El întinse mâna s-o sprijine.

– Ai dormit?

– Nu începe și tu! se răsti ea, fluturând o mână la el și întorcându-se apoi spre Hastra. Nu am nevoie decât de o băutură tare și un plan solid.

Cuvintele i se rostogoliră din gură în stilul ei caustic obișnuit, însă nu arăta bine. Sângele îi colora în pete pomeții, dar ochii ei – din nou, ochii ei – îi atraseră atenția lui Kell. Unul cald și căprui, celălalt, o explozie de linii în zigzag.

Arăta nefiresc și totuși cum trebuie, iar Kell nu-și putea desprinde privirea.

Lila nici măcar nu încercă. Asta o caracteriza. Fiecare privire era un test, o provocare. Kell se apropie de ea și își ridică mâna spre fața ei, simțind sub palmă bătaia pulsului și fluxul puternic al puterii. Ea se încordă sub atingere, dar nu se retrase.

– Nu arăți bine, șopti el, plimbându-și degetul mare pe linia maxilarului ei.

– Ținând cont de toate câte s-au întâmplat, murmură ea, eu cred că mă țin destul...

La vreo doi metri distanță, Hastra părea că încearcă să se facă una cu peretele.

– Du-te! îi ordonă Kell, fără să-și ia ochii de la Lila. Odihnește-te puțin.

Hastra se foi.

– Nu pot, domnule, zise el. Trebuie s-o escortez pe domnișoara Bard...

– Mă ocup eu, îl întrerupse Kell.

Hastra își mușcă buza și se retrase câțiva pași.

Lila își lăsă fruntea să se sprijine de a lui, cu fața atât de aproape, încât nu i se mai deslușeau trăsăturile. Și, cu toate acestea, ochiul spart strălucea cu o înspăimântătoare claritate.

– Nu mi-ai spus niciodată, șopti el.

– N-ai observat niciodată, răspunse ea.

După care:

– Alucard a observat.

Lovitura își atinse ținta și Kell începu să se îndepărteze, când pleoapele Lilei se zbătură și ea se clătină periculos.

O sprijini.

– Haide! zise el blând. Am o cameră la etaj. De ce să nu...

O scânteie de amuzament somnoros.

– Încerci să mă bagi în patul tău?

Kell izbuti să zâmbească.

– E foarte corect. Eu am petrecut destul timp într-al tău.

– Dacă îmi amintesc eu bine, zise ea, cu vocea visătoare de oboseală, ai fost *pe* pat tot timpul.

– Și legat de el, adăugă Kell.

Cuvintele ei se înmuiau pe la margini.

– Alea au fost zilele...

Atât mai apucă să zică înainte să se prăbușească. Se întâmplă atât de repede, încât Kell nu putu să facă nimic decât s-o ia în brațe.

– Lila? întrebă el la început blând, apoi mai insistent. *Lila?*

Ea murmură cu nasul în pieptul lui, ceva despre cuțite ascuțite și atracție de neînțeles, dar nu se ridică, iar Kell aruncă o privire spre Hastra, care tot mai stătea acolo, arătând complet rușinat.

– Ce ai făcut? întrebă Kell.

– A fost doar un tonic, domnule, se fâstâci el, ceva pentru somn.

– Ai *drogat-o*?

– A fost ordinul lui Tieren, zise Hastra vinovat. El a zis că e țicnită și încăpățânată și nu ne-ar fi de niciun folos moartă.

Hastra își coborî vocea când spuse acestea, imitându-i tonul lui Tieren cu acuratețe șocantă.

– Și ce-ai de gând să faci când *o să se trezească*?

Hastra se făcu mic.

– Să-mi cer scuze?

Kell scoase un sunet exasperat, în timp ce Lila își frecă nasul – realmente *își frecă nasul* – de umărul lui.

– Îți sugerez să te gândești la ceva mai bun! se răsti el la tânăr. Cum ar fi un plan de scăpare.

Hastra păli, iar Kell o luă pe Lila în brațe, uimit de cât de ușoară era. Ocupa atât de mult spațiu în lume – în lumea *lui* –, încât nu-i venea să creadă cât de ușoară era. În mintea lui, era cioplită din piatră.

Capul ei atârna pe pieptul lui. Acum își dădu seama că n-o văzuse niciodată dormind – fără maxilarul încleștat, cuta dintre sprâncene și sclipirea din privirea ei mânioasă, Lila arăta șocant de tânără.

Kell străbătu holurile până ajunse la camera lui și o așeză pe Lila pe canapea.

Hastra îi întinse o pătură.

– N-ar trebui să-i scoateți cuțitele?

– N-aș risca, zise Kell.

Începu să-i așeze pătura deasupra, se opri, încruntându-se la tecile armelor care-i căptușeau brațele și picioarele Lilei.

Una dintre ele era goală.

Nu însemna probabil nimic, își zise el, învelind-o, dar rămase cu ghimpele îndoielii când se ridică, o grijă sâcâitoare care se diluă până la șoaptă când ieși pe hol.

Probabil nu e nimic, gândi el, când se sprijini cu spatele de ușă și se lăsă pe podea, frecându-și ochii să-și alunge rămășițele de somn.

Nu intenționase să adoarmă mai devreme, în camera lui Rhy, ci voise doar un moment de liniște, o secundă să-și tragă răsuflarea. Să-și adune forțele pentru ce avea să urmeze.

Acum auzi pe cineva dregându-și vocea și își ridică privirea, descoperindu-l pe Hastra răsucind în neștire o monedă printre degetele de la o mână.

– Nu mai face asta, zise Kell.

– Nu pot, răspunse fostul lui gardian.

Cu puterea gândului, Kell îi smulse moneda lui Hastra. Gardianul scoase un mic scâncet, dar nu încercă s-o ia înapoi.

Privind-o de aproape, își dădu seama că nu era o monedă oarecare. Era făcută în Londra Albă, un disc de lemn care avea semnele unei vrăji de control gravate pe o față.

Ce spusese Hastra?

E vina mea că te-a găsit.

Deci așa procedase Ojka.

De aceea se învinuia Hastra.

Kell închise moneda în pumn și invocă focul, lăsând flăcările s-o devoreze.

– Așa, zise el, scuturând cenușa din palmă.

Se ridică de jos, dar ochii lui Hastra rămaseră lipiți de dale.

– Prințul e cu adevărat viu? șopti el.

Kell se dădu înapoi ca lovit.

– Bineînțeles. De ce întrebi...?

Ochii mari și căprui ai lui Hastra erau înnegurați de îngrijorare.

– Tu nu l-ai văzut, domnule. Așa cum a fost înainte să vină înapoi. Nu era doar mort. Era de parcă murise... murise de multă vreme. De parcă n-ar mai fi putut învia niciodată.

Kell încremeni, dar Hastra continua să vorbească în șoaptă, dar grăbit, cu obrajii aprinși.

– Și regina nu voia să plece de lângă el, continua să spună la nesfârșit că nu e mort, că o să se întoarcă, pentru că tu aveai să te întorci, și știu că amândoi aveți aceeași cicatrice, știu că sunteți legați unul de altul, cumva, viață de viață, și, ei bine, știu că nu e treaba mea, știu că nu se cuvine, dar trebuie să întreb. Este doar o iluzie crudă? E prințul adevărat...?

Kell puse o mână pe umărul gardianului și-i simți tremurul, frica sinceră pentru viața lui Rhy. În pofida purtării lui nechibzuite, oamenii aceștia îl iubeau pe fratele lui.

Făcu semn spre capătul holului.

– Prințul adevărat, zise el ferm, doarme dincolo de ușa aia. Inima îi bate în piept la fel de puternic cum bate a mea și va continua s-o facă până în ziua în care voi muri eu.

Kell se îndepărtase, când vocea lui Hastra, blândă, dar insistentă, îl făcu să se întoarcă.

– Există o vorbă, în Sanctuar. *Is aven stran*.

– *Firul binecuvântat*, traduse Kell.

Hastra încuviință energic și ochii i se luminară când vorbi.

– Nu știi ce înseamnă? E dintr-un mit, Geneza Magicianului. Magia și Omul erau frați, înțelegi, numai că nu aveau nimic în comun, pentru că puterea unuia era slăbiciunea celuilalt. Și, astfel, într-o bună zi, Magia a făcut un fir binecuvântat și s-a legat de Om, atât de strâns, încât le-a intrat în carne...

Își întoarse mâinile în sus, flexându-și încheieturile ca să-și arate venele.

– ... și din ziua aceea, ei împărtășesc și binele, și răul, și puterea, și slăbiciunea fiecăruia.

Ceva zvâcni în pieptul lui Kell.

– Cum se sfârșește povestea? întrebă el.

– Nu se sfârșește, zise Hastra.

– Nici dacă se despart?

Hastra clătină din cap.

– Nu mai există „ei“, Jupâne Kell. Magia a dăruit atât de mult Omului și Omul atât de mult Magiei, încât hotarele lor s-au șters, iar firele lor sunt încâlcite atât de tare, încât acum nu mai pot fi despărțiți. Dacă ar vrea cineva să-i separe, s-ar destrăma amândoi.

VI

Alucard cunoștea palatul Maresh mai bine decât ar fi trebuit.

Rhy îi arătase zeci de căi de intrare și de ieșire; uși și culoare secrete, o draperie trasă deoparte care ascundea o scară, o ușă care se împingea cu perete cu tot. Toate modurile în care un prieten se putea strecura într-o cameră sau un iubit într-un pat.

Prima oară când Alucard se furișase în palat, fusese atât de amețit, încât aproape că dăduse peste *Kell*. Și ar fi dat, dacă *antari* ar fi fost în camera lui, însă camera era goală, lumina lumânării dansa peste un pat încă nedesfăcut, iar Alucard se înfiorase și se strecurase înapoi pe unde venise, căzând în brațele lui Rhy, câteva minute mai târziu, râzând de ușurare până ce prințul a trebuit să-i pună o mână peste gură.

Acum își storcea creierii încercând să-și aducă aminte cea mai apropiată ieșire. Dacă ușile ar fi fost făcute prin – sau acoperite cu – magie, ar fi putut vedea firele lucrăturii magice, dar portalurile palatului erau simple, lemn, piatră și tapiserie, silindu-l să-și găsească drumul prin pipăit și amintiri, fără să vadă vreo magie.

O ușă ascunsă ducea de la primul cat jos, la sistemul de plutire al palatului. Șase stâlpi susțineau masiva construcție, baze solide de la care arcul diafan al rezidenței Maresh se avânta spre cer. Șase stâlpi de stâncă, goi pe dinăuntru, cu o rețea de tunele pornind din locul unde întâlneau fundația palatului.

Trebuia doar să-și amintească pe unde anume să intre.

Coborî în ceea ce crezu că era vechiul sanctuar și îl descoperi transformat într-un soi de cameră de antrenament. Cercurile concentrice ale unui inel de meditație se vedeau încă în podea, dar purtau aceleași urme de arsuri și pete precum cele întâlnite într-o sală de lupte.

O torță cu foc vrăjit cufunda încăperea în tonuri cenușii și, în ceața de culoare, Alucard văzu arme împrăștiate pe o masă și elemente pe o alta, vase cu apă și nisip, cioburi de piatră. Printre ele, o floare mică, albă creștea într-un ghiveci, cu frunzele deja revărsate peste marginile vasului, un lucru domestic devenit sălbatic.

Alucard o luă pe scările din capătul opus al încăperii, oprindu-se doar când ajunse la ușa din vârful scării. O linie atât de subțire, gândi el, între înăuntru și afară, între sigur și nesigur. Dar familia lui, echipajul lui așteptau de partea cealaltă. Atinse lemnul, adunându-și curajul, iar ușa se deschise cu un geamăt spre întuneric.

Întuneric și, înainte de el, o plasă de lumină.

Alucard șovăi în fața vrăjii de protecție țesute de preoți. Arăta ca pânza de păianjen, dar când trecu prin văl, nu se rupse; pur și simplu tremură și își reluă forma.

Alucard păși înainte în ceață, pe jumătate așteptându-se să se înfășoare în jurul lui. Și, cu toate acestea, umbrele alunecau de pe haina lui, i se urcau pe cizme, pe mâneci și pe guler, doar ca să cadă înapoi. Să se retragă din calea lui la fiecare pas, dar nu prea departe, niciodată prea departe.

Fruntea îl furnica și își aminti de atingerea Lilei și dâra de sânge, acum uscată.

Era o protecție firavă, iar umbrele încercau fără încetare să găsească o cale de a intra.

Cât avea să dureze?

Își strânse mai bine haina pe lângă corp și mări pasul.

Magia lui Osaron era *pretutindeni*, însă, în loc de fire de vrajă, Alucard vedea numai umbre grele, dâre negre precum cărbunele întinse peste oraș, șocanta *absență* a luminii. Negura se *mișca* în jurul lui, fiecare umbră legănându-se, cufundându-se și rotindu-se ca o cameră după ce ai băut prea mult și, împletite prin toate, se simțeau mirosurile contrastante de fum de lemn și flori de primăvară, zăpadă topită și maci, fum de pipă și vin de vară. Rând pe rând, grețos de dulce și amar, și totul amețitor.

Orașul era o imagine ruptă dintr-un vis.

Londra fusese întotdeauna făcută din magie și deopotrivă din sunet, în aer plutind muzica, glasurile celor care cântau și râsetele mulțimii, trăsurile și zarva din piață.

Sunetele pe care le auzea acum erau absolut nefirești.

Vântul se înteți și prin el răzbătea tropotul gardienilor călăre, zăngănitul metalului și o mulțime de voci fantomatice, un ecou de cuvinte care toate se destrămau înainte să ajungă până la el, alcătuind o muzică îngrozitoare. Voci sau probabil o voce care se repeta până când dădea impresia unui cor, cuvintele rămânând mereu la marginea înțelegerii. Era o lume de șoapte și, cumva, Alucard ar fi vrut să se aplece și să asculte, să-și ciulească urechea ca să deslușească ce se spunea.

Ca să-și înfrângă pornirea, Alucard rostea în gând nume.

Numele tuturor celor care aveau nevoie de el și ale tuturor celor de care avea el nevoie și ale tuturor celor pe care nu putea – *nu voia* – să îi piardă.

Anisa. Stross. Lenos. Vasry. Jinnar. Rhy. Delilah...

Corturile pentru turnir zăceau pustii, ceața intrând prin ele în căutarea unor semne de viață. Străzile erau abandonate, cetățenii văzându-se siliți să stea în casele lor, de parcă lemnul și piatra ar fi fost de ajuns să oprească vraja. Poate că erau. Dar Alucard se îndoia.

În capătul străzii, piața de noapte ardea. Doi gardieni munceau cu furie să stingă focul, invocând apă din Isle cel neluminat, în vreme ce alți doi încercau să se certe cu un grup de bărbați și femei. Magia neagră se însemnase pe corpurile lor, mânjind vederea lui Alucard, înghițind lumina propriilor energii magice, albastră, verde, roșie și violet, înnegurându-le.

Una dintre femei plângea.

O alta râdea la vederea flăcărilor.

Un bărbat mergea îndârjit spre fluviu, cu brațele întinse în lateral, în vreme ce un altul îngenunchea în tăcere, cu capul lăsat pe spate, privind spre cer. Numai caii gardienilor păreau imuni la magie. Fornăiau și dădeau din cozi, nechezau și băteau din copite ca și cum ceața ar fi fost un șarpe.

Berras și Anisa așteptau pe partea cealaltă a fluviului, *Turla Nopții* sălta la chei, dar Alucard se simți atras spre piața care ardea și spre soldați, când un bărbat se repezi la unul dintre ei cu o bară de fier în mâini.

– *Ras al!* strigă Alucard, smulgând ranga din strânsoarea omului, chiar înainte să nimerească gâtul soldatului.

Omul o luă la sănătoasa, dar incidentul le dădu o idee celorlalți.

Cei de pe jos începură să se ridice, cu mișcări ciudat de fluide, aproape coordonate, de parc-ar fi fost dirijați de aceeași mână invizibilă.

Gardianul țâșni spre calul lui, însă nu mai avu timp. Într-o clipă s-au aruncat asupra lui, mâinile trăgând orbește de armură. Alucard se repezi într-acolo. Un bărbat îl izbea pe gardian cu coiful de pavaj, spunând:

– Lasă-l înăuntru, lasă-l înăuntru, lasă-l înăuntru.

Alucard îl smulse pe bărbat, dându-l deoparte, însă, în loc să cedeze și să se ducă de-a dura, bărbatul se ținu strâns de brațul lui Alucard, înfigându-și degetele în carnea lui.

– L-ai cunoscut pe regele-umbră? întrebă el cu ochii mari în care se învâltora ceața, cu venele aproape negre.

Alucard îl lovi în față, eliberându-se.

– Treceți în casă, ordonă al doilea soldat, repede, înainte să...

Vocea îi fu curmată de un hârșâit metalic și de sunetul umed al unei săbii pătrunzând prin carne. Se uită în jos, la sabia regală, sabia *lui*, ieșindu-i din piept. În timp ce se prăbușea în genunchi, femeia care ținea sabia de mâner îi aruncă lui Alucard un zâmbet orbitor.

– De ce nu vrei să-l lași înăuntru? întrebă ea.

Cei doi soldați zăceau morți la pământ, iar acum zece perechi de ochi otrăviți se întoarseră spre el. Întunecimea le brăzda pielea ca o pânză de păianjen. Alucard se ridică în picioare și începu să dea înapoi. Focul încă mistuia corturile pieței, expunând cablurile de metal care țineau pânzele întinse, oțelul devenit roșu de la văpaie.

Oamenii se năpustiră spre el într-un val compact.

Alucard înjură, flutură din degete și metalul se desprinse în clipa în care se aruncară spre el. Cablurile șerpuiră prin aer, mai întâi spre mâinile lui și apoi schimbând brusc direcția. Îi prinseră pe atacatori în strânsoarea lor metalică, înfășurându-se pe brațele

și picioarele femeilor și bărbaților, dar dacă aceștia le simțiră pătrunzându-le în carne sau arzându-i, n-o arătară.

– Regele o să te găsească, mârâi unul, când Alucard se repezi după calul gardianului.

– Regele o să intre, zise al doilea, când el se aruncă în șa și dădu pinteni calului.

Vocile lor îl urmăriră.

– Slavă regelui-umbră...

*

– Berras? strigă Alucard, intrând călare pe porțile descuiate. Anisa?

Casa copilăriei sale se ridica în fața lui, luminată ca un felinar în noapte.

În pofida gerului, pielea lui Alucard era udă de nădușeală, după ce călărise cu atâta viteză. Traversase Podul de Aramă ținându-și răsuflarea, în timp ce magia otrăvitoare ca petrolul întuneca suprafața fluviului de dedesubt. Spera – disperat, mut – că molima, indiferent ce era, nu ajunsese pe malul celălalt, dar în clipa în care copitele calului său atinseră pământul solid, speranțele i se năruiră. Mai mult haos. Oamenii umblau în bande, cei marcați din *shal* cot la cot cu nobilii în hainele lor luxoase de iarnă, încă gătiți de la ultimul bal al turnirului, toți căutându-i pe cei care nu căzuseră în puterea vrăjii, târându-i dedesubt.

Și peste tot se auzea același refren obsedant:

– L-ai cunoscut pe rege?

Anisa. Stross. Lenos.

Alucard dădu pinteni calului mai departe.

Vasry. Jinnar. Rhy. Delilah...

Alucard sări din șaua calului și se grăbi să urce treptele.

Ușa de la intrare era întredeschisă.

Servitorii plecaseră.

Holul era pustiu, doar ceață.

– Anisa! strigă el din nou, trecând din foaier în bibliotecă, din bibliotecă în sufragerie, din sufragerie în salon.

În fiecare încăpere lămpile erau aprinse, focurile ardeau, aerul fiind înăbușitor de cald. În fiecare încăpere, ceața se înfășurase în jurul picioarelor meselor și printre scaune, urcând pe pereți ca iedera pe spaliere.

– Berras!

– Pentru numele sfinților, potolește-te! mârâi o voce în spatele lui.

Alucard se întoarse și-l descoperi pe fratele lui mai mare stând cu un umăr sprijinit de ușă. Un pahar de vin atârna, ca întotdeauna, în mâna lui, iar fața lui frumoasă exprima obișnuitul dispreț. Berras, obișnuitul, impertinentul Berras.

Ușurarea îi tăie respirația lui Alucard.

– Unde sunt servitorii? Unde e Anisa?

– Așa mă saluți tu pe mine?

– Orașul e sub atac.

– Zău? întrebă Berras absent, iar Alucard șovăi.

Era ceva în neregulă cu vocea fratelui său. Simțea în ea o nepăsare vecină cu amuzamentul. Berras Emery nu era niciodată amuzat.

Ar fi trebuit să-și dea seama că nu era în regulă.

Că nu era deloc în regulă.

– Nu e un loc sigur aici, zise Alucard.

Berras porni înainte.

– Nu, nu este. Nu pentru tine.

Lumina se reflectă în privirea fratelui lui, prinzându-se în fuioarele groase de ceață care îi pâlpâiau în ochi, făcându-i sticloși, broboanele de sudoare începând să se adune în scobiturile feței. Sub pielea brun-arămie, venele lui negre păreau desenate în tuș și, dacă Berras Emery ar fi avut cât de puțină magie în el, Alucard ar fi văzut-o stingându-se, înecată de vrajă.

– Frate, zise el încet, deși cuvântul i se părea greșit pe buze.

Odinioară Berras ar fi respins termenul. Acum nici nu păru să-l remarce.

– Ești mai puternic de atât, zise Alucard, chiar dacă Berras nu fusese niciodată stăpân pe accesele lui de mânie sau pe stările lui de dispoziție.

– Ai venit să-ți revendici laurii? continuă Berras. Încă un titlu de adăugat la grămada ta?

Își ridică paharul și, descoperind că e gol, îl lăsă pur și simplu să cadă. Alucard îl prinse cu puterea gândului înainte să se poată sparge de podeaua cu intarsii.

– Campion, zise tărăgănat Berras, venind spre el. Nobil. Pirat. Târfă.

Alucard se încordă, ultimul cuvânt lovindu-l din plin.

– Crezi că n-am știut de la bun început?

– Încetează, șopti el, cuvântul pierzându-se sub pașii fratelui său.

În clipa aceea, Berras semăna atât de mult cu tatăl lor. Un animal de pradă.

– Eu sunt cel care i-a spus, adăugă Berras, de parcă i-ar fi citit în minte. Tata nici măcar n-a fost surprins. Doar *dezgustat*. „Ce *dezamăgire*“, a spus.

– Mă bucur că e mort, replică Alucard. Mi-aș fi dorit doar să fi fost în Londra când s-a întâmplat.

Înfățișarea lui Berras păru că se întunecă, dar nepăsarea din voce, dezinvoltura de suprafață rămaseră.

– Am fost la arenă, știi, vorbi el, schimbând subiectul. Am stat să te văd luptând. La fiecare meci, îți vine să crezi? Nu ți-am purtat baniera, desigur. N-am venit să te văd câștigând. Speram că te va bate careva. Că te va *îngropa*.

Alucard învățase să stea deoparte. Niciodată nu se simțise mic, mai puțin aici, în această casă, cu Berras, și în pofida anilor de

exercițiu, simți cum se retrage.

– Ar fi meritat, continuă Berras, să văd cum îți șterge cineva înfumurarea aia de pe mutră...

Un sunet înfundat de la etaj, bufnetul unei greutăți lovind podeaua.

– Anisa! strigă Alucard, întorcându-și o clipă ochii de la Berras.

Asta a fost o prostie.

Fratele lui îl îmbrânci, izbindu-l de cel mai apropiat perete, un munte de mușchi și oase. Crescând fără magie, fratele lui știa cum să-și folosească pumnii. Și-i folosea bine.

Alucard se frânse în două, rămas fără aer, când pumnii îl trosniră în coaste.

– Berras, zise el horcăit. Ascultă...

– Nu. Tu să mă asculți pe mine, frățioare. E timpul să punem lucrurile la punct. Eu sunt cel pe care l-a vrut tata. Eu sunt deja moștenitorul Casei Emery, dar aș putea fi mult *mai mult*. Și o să fiu, odată ce tu dispari.

Degetele lui butucănoase găsiră gâtlejul lui Alucard.

– Un nou rege se ridică.

Alucard nu fusese niciodată tentat să lupte murdar, dar petrecuse destul timp, de curând, urmărind-o pe Delilah Bard. Își aduse iute mâinile în sus, lovind cu podul palmei, strivitor, la baza nasului fratelui său. Ochelari de cal, numise ea lovitura asta.

Lacrimi și sânge șiroiră pe fața lui Berras, dar el nici nu tresări. Degetele lui se strânseră mai tare pe gâtul lui Alucard.

– Ber...ras, horcăi Alucard, întinzând mâna după sticlă, după piatră, după apă.

Nici măcar el nu era destul de puternic încât să-și aducă un obiect în mână fără să-l vadă, iar cu Berras blocându-i calea și cu vederea începând să se îngusteze pe la margini, Alucard se trezi întinzând zadarnic mâna după ceva, orice. Toată casa tremura sub influența puterii lui Alucard, precizia lui calibrată cu grijă fiind pierdută în panica și în zbaterea lui pentru aer.

Mișcă din buze, invocând, implorând.

Zidurile se cutremurară. Ferestrele se sparseră. Cuiele țâșniră din scânduri și lemnul trosni ca smuls din podea. Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic și apoi toată lumea se prăvăli într-un singur punct.

Mese și scaune, obiecte de artă și oglinzi, tapiserii și draperii, bucăți de zidărie și de podea și ușa – toate veniră să se zdrobească de Berras cu o forță orbitoare. Uriașele mâini căzură de pe gâtul lui Alucard, când Berras fu luat pe sus de vârtejul de dărâmături înfășurat în jurul brațelor și picioarelor lui, trăgându-l în jos.

Dar el continuă să lupte cu puterea oarbă a cuiva rupt de gândire, de durere, până când, la urmă, candelabrul căzu, lăsând crăpături mari în plafon, și îl îngropă pe Berras sub fier, mortar și

piatră. Vârtejul încetă și Alucard gâfâi, cu mâinile sprijinite pe genunchi. De jur împrejurul lui, casa continua să geamă.

De la etaj, nimic. Nimic. Și apoi auzi țipătul surorii lui.

*

O găsi pe Anisa într-o cameră, ghemuită într-un colț, cu genunchii ridicați, cu ochii mari de groază. Groază, își dădu el seama curând, de ceva ce nu era acolo.

Avea mâinile apăsate peste urechi și capul vârât între genunchi, șoptind în neștire:

– Nu sunt singură, nu sunt singură, nu sunt singură.

– Anisa, zise el, îngenunchind în fața ei.

Obrajii ei erau aprinși ca de febră, venele i se umflaseră pe gât, umbrele întunecându-i ochii albaștri.

– Alucard?

Vocea îi era slabă. Tremura din tot corpul.

– Fă-l să se oprească.

– L-am făcut, zise Alucard, gândindu-se că se referea la Berras.

Dar ea clătină capul și zise.

– Tot mai încearcă să intre.

Regele-umbră.

El cercetă aerul din jurul ei și putu să vadă umbrele împletindu-se în luminile verzi ale puterii ei. Arăta ca o furtună captivă într-o cameră neluminată, aerul fulgerând când magia ei lupta împotriva intrusului.

– Doare, șopti ea chircindu-se. Nu mă lăsa. Te rog. Nu mă lăsa singură cu el.

– E în regulă, zise el, ridicându-și surioara în brațe. Nu plec nicăieri, nu fără tine.

Casa gemea în jurul lor, în timp ce el o purta pe Anisa pe hol.

Pereții se fisurau și scările începuseră să se spargă sub picioarele lui. Casei îi fusese provocată o daună colosală, o rană mortală pe care el n-o putea vedea, dar o simțea în fiecare tremur.

Reședința Emery exista de secole.

Iar acum se prăbușea.

Alucard o ruinase, în cele din urmă.

Avu nevoie de toate puterile ca să țină în loc construcția în jurul lor, iar când trecură pragul, era amețit de efort.

Capul Anisei se sprijinea de pieptul lui.

– Rămâi cu mine, Nis, zise el. Rămâi cu mine.

Urcă în șa, ajutându-se de un zid scund, și dădu pinteni calului, ieșind pe poartă exact în clipa în care palatul se prăbușea.

4. ARME LA ÎNDEMÂNĂ

I. LONDRA ALBĂ

Nasi stătea în fața platformei și nu plângea.

Avea nouă ierni și învățase de mult să se arate liniștită, chiar dacă era o prefăcătorie. Uneori trebuie să te prefaci, toată lumea știe asta. Să te prefaci că ești fericit. Să te prefaci că ești curajos. Să te prefaci că ești tare. Dacă te prefaci destul de mult, până la urmă devine adevărat.

Să te prefaci că nu ești trist era cel mai greu, dar dacă te arătai trist, oamenii credeau că erai slab. Și când deja ești cu un cot mai scundă și cam slăbuță, și fată pe deasupra, trebuie să muncești de două ori mai mult ca să-i convingi că nu era adevărat.

Așadar, deși încăperea era pustie, în afară de Nasi și de cadavru, ea nu lăsa tristețea să i se vadă. Nasi muncea la castel, făcând orice era de făcut, însă știa că n-ar fi trebuit să fie aici. Știa că sala de nord îi era interzisă, sediul privat al regelui. Dar regele lipsea, iar Nasi întotdeauna se pricepuse să se furișeze și, oricum, nu venise să-și bage nasul sau să fure.

Venise doar să vadă.

Și să fie sigură că femeia nu era singură.

Ceea ce Nasi știa că era ridicol, fiindcă morții probabil nu simt lucruri precum frigul, sau tristețea, sau singurătatea. Dar ea nu putea fi sigură și, dacă ar fi fost ea moartă, și-ar fi dorit pe cineva aici.

De altfel, asta era singura încăpere liniștită din castel.

Restul fusese cuprins de haos, toată lumea strigând și căutându-l pe rege. Dar nu și aici. Aici lumânările ardeau și ușile și pereții groși păstrau liniștea netulburată. Aici, în mijlocul încăperii, pe o platformă de granit negru, frumos, stătea întinsă Ojka.

Ojka, îmbrăcată în negru, cu mâinile întinse pe lângă corp și câte un cuțit așezat în fiecare palmă. Plantele agățătoare, primele care înfloriseră în grădinile castelului, erau împletite în jurul platformei, un vas cu apă la capul Ojkăi, unul cu pământ la picioare, locuri de refugiu pentru magie când părăsea corpul. O pânză neagră era trasă peste ochii ei, iar părul ei scurt și roșu închipuia o aură în jurul capului. O bucată de pânză albă îi fusese legată în jurul gâtului, dar chiar și în moarte o linie roșie, întunecată o pătase, indicând locul unde cineva îi tăiase gâtul.

Nimeni nu știa ce se întâmplase. Se știa numai că regele nu era de găsit și cavalerul ales al regelui era mort. Nasi îl văzuse pe prizonierul regelui, bărbatul cu păr roșu și cu un ochi negru, și se întrebase dacă era vina lui, fiindcă și el dispăruse.

Nasi își încleștă pumnii și simți brusc înțepătura ghimpilor. Uitase de flori, unele sălbatice, culese de la marginea curții castelului. Cele mai frumoase nu înfloriseră încă, așa că fusese

nevoită să adune o mână de boboci palizi, garnisiți cu niște ghimpi ascuțiți.

– *Nijk shöst*, murmură ea, așezând buchetul de flori pe platformă, vârful cozii împletite atingând brațul Ojkăi atunci când se aplecă.

Nasi obișnuia să-și poarte părul despletit, ca să-i acopere cicatricele de pe față. Nu conta că abia putea vedea ceva prin perdeaua palidă a părului, veșnic împiedicându-se și căzând. Era un scut împotriva lumii.

Și apoi, într-o zi, Ojka trecuse pe lângă ea pe culoar, o oprise și îi spusese să-și dea părul la o parte de pe față.

Ea n-ar fi vrut, dar cavalerul regelui stătea acolo, cu brațele încrucișate, așteptând ca ea să se supună, așa că o făcuse, rușinându-se când își legase părul la spate. Ojka îi privise fața, dar nu întrebase ce se întâmplase, dacă se născuse așa (nu) sau fusese prinsă în ambuscadă în *Kosik* (da). În loc de asta, femeia își înclinase puțin capul și întrebase:

– De ce te ascunzi?

Nasi nu avusese curaj să-i răspundă Ojkăi, să-i spună cavalerului regelui că își ura cicatricele, când Ojka avea întunecimea întinsă pe o parte a feței și, pe partea cealaltă, o linie argintie îi spinteca obrazul de la ochi până la buză. Când ea nu răspunsese, femeia se lăsase pe vine în fața ei și o apucase ferm de umeri.

– Cicatricele nu sunt rușinoase, spusese Ojka, decât dacă le lași tu să fie.

Cavalerul se ridicase.

– Dacă nu le porți tu până le tocești, o să te tocească ele pe tine.

Și, spunând asta, plecase.

Nasi își purtase părul strâns în fiecare zi de atunci.

Și de fiecare dată când Ojka mai trecea pe lângă ea, pe culoare, ochii ei, unul galben, celălalt negru, se duceau spre codița ei împletită și dădea din cap, aprobator, și totul în Nasi creștea mai puternic, ca o plantă înfometată, hrănită cu apă picătură cu picătură.

– Îmi port cicatricele acum, șopti ea la urechea Ojkăi.

Niște pași răsunară în fața ușilor, mersul greoi al Gărzii de Fier, iar Nasi se dădu înapoi grăbită, împiedicându-se și aproape răsturnând vasul cu apă când își smulse mâneca din ghimpii firelor împletite în jurul platformei.

Însă ea avea doar nouă ierni, era mică și subțire ca o umbră, iar când ușile se deschiseră, ea era deja plecată.

II

În temnițele reședinței Maresh, somnul îl ocolea pe Holland.

Mintea lui rătăcea, dar de fiecare dată când începea să se liniștească, vedea Londra – Londra *lui* – surpându-se și căzând. Vedea culorile pălind înapoi la cenușiu, fluviul înghețând și castelul... ei bine, tronurile nu rămâneau goale. Holland știa asta prea bine. Își imagină orașul căutându-și regele, auzi servitorii strigându-i numele înainte ca alte săbii să le găsească gâtlejurile. Sângele pătând marmura albă, leșurile întinse prin pădure, în timp ce alte cizme zdrobeau tot ce începuse el de parcă ar fi fost o iarbă nouă sub tălpi.

Holland o căuta automat pe Ojka, mintea lui întinzându-se dincolo de hotarele dintre lumi, dar nu găsi nimic de care să se agațe.

Celula temniței pe care o ocupa acum era ca un mormânt de piatră, îngropată undeva adânc în oasele palatului. Fără ferestre. Fără căldură. Pierduse șirul treptelor când gărzile arnesiene îl târâseră aici, pe jumătate inconștient, cu mintea încă făcută bucăți după invazia lui Osaron și subita lui retragere. Holland abia observase celulele, toate goale. Partea umană din el se zbătuse la atingerea metalului rece din jurul încheieturilor și, drept răspuns, îl dăduseră cu capul de zid. Când își revenise din leșin, totul era întuneric.

Holland pierduse noțiunea timpului – încercase să țină socoteala, dar fără vreo rază de lumină mintea îi luneca, se împotmolea, cădea prea ușor în amintiri pe care nu le voia.

Îngenunchează, îi șoptea Astrid la o ureche.

Stai drept, îl îndemna Athos la cealaltă.

Supune-te.

Cedează.

Oprește-te, gândi el, încercând să-și aducă mintea înapoi în celula rece. Dar ea îi scăpa mereu.

Ridică pumnalul.

Ține-l la gâtul tău.

Stai nemișcat.

Încerca să-și impună voința asupra degetelor, firește, dar vraja de legare rezista, iar când Athos se întorcea după mai multe ore – uneori zile – și smulgea pumnalul din mâna lui Holland, dându-i voie să se miște din nou, corpul lui cădea grămadă la podea. Cu mușchii sfâșiați. Cu mâinile tremurând.

Acesta e locul tău, zicea Athos. *În genunchi*.

– Oprește-te!

Geamătul lui Holland vibră prin liniștea închisorii și numai ecoul îi răspunse. Pentru câteva clipe, mintea lui rămase în loc, dar curând, prea curând, totul o luă de la capăt, amintirile infiltrându-se prin piatra rece, prin cătușele de fier și prin liniște.

Avea doar nouă ani când cineva încercase să-l ucidă pe Holland prima oară.

Ochiul îi devenise negru cu un an înainte, pupila lățindu-se zi după zi, până când întunericul copleşise verdele, apoi şi albul, otrăvindu-i încet globul de la o pleoapă la alta. Părul lui era destul de lung ca să ascundă semnul, câtă vreme ținea capul plecat, ceea ce Holland făcea întotdeauna.

Se trezise la şuierul metalului şi se aruncase într-o parte la țanc ca să fie aproape ratat de cuțit.

Îi scrijelise brațul înainte să se înfigă în pat. Holland căzuse pe podea, lovindu-se rău la umăr, şi se rostogolise, aşteptându-se să descopere un străin, un mercenar, pe cineva însemnat cu fierul roşu din tagma hoților şi a asasinilor.

În schimb, îl văzuse pe fratele lui mai mare. De două ori cât el, cu aceiaşi ochi verde-mlăştinos ca ai tatălui lor şi gura tristă a mamei lor. Singura rudă de sânge care-i mai rămăsese lui Holland.

– Alox? exclamase el, durerea arzându-i brațul rănit.

Stropi roşii, strălucitori pătau podeaua camerei lor, înainte ca Holland să reuşească să-şi apese mâna cealaltă pe rana sângerândă.

Alox stătea aplecat deasupra lui, cu venele de pe gât deja începând să se înnegrească. La numai cincisprezece ani, îşi făcuse vreo zece tatuaje, toate ca să-l ajute să supună voința şi să lege magia care-i scăpa.

Holland era întins pe spate, pe podea, cu sângele curgându-i printre degete, dar nu strigă după ajutor. Nu exista nimeni pe care să-l strige. Tatăl lor era mort. Mama lor dispăruse în bârlogurile sho, înecându-se în fum.

– Stai nemişcat, Holland, murmurase Alox, smulgând cuțitul din pat.

Ochii lui erau injectați de alcool sau de vrajă.

Holland nu se mişcase. Nu putuse să se mişte. Nu pentru că lama era otrăvită, deşi se cam temea de asta. Ci pentru că în fiecare noapte visase presupuşi atacatori, le dăduse sute de nume şi înfățişări, dar niciunul dintre ei nu fusese vreodată Alox.

Alox, care îi spunea poveşti când nu putea să adoarmă. Poveşti despre regele dintr-o bună zi. Cel cu destulă putere ca să aducă lumea înapoi la viață.

Alox, care obişnuia să-l aşeze pe tronuri improvizate prin camerele abandonate şi să viseze la zile mai bune.

Alox, care văzuse cel dintâi semnul din ochiul lui şi îi promisese c-o să-l protejeze.

Alox, care acum stătea aplecat deasupra lui cu un pumnal.

– Vosk! imploră Holland acum. Oprește-te!

– Nu-i drept, spusese fratele lui cu limba împleticită, îmbătat de pumnal, de sânge, de apropierea de putere. Magia asta nu e a ta.

Degetele pline de sânge ale lui Holland se ridicaseră iute la ochiul lui.

– Dar ea m-a ales pe mine.

Alox clătinase din cap, cu jale.

– Magia nu alege, Holland. Nu aparține celor care o au. Aparține celor care o iau.

Spunând asta, Alox lovise cu pumnalul.

– Vosk! implorase Holland, întinzând mâinile însângerate.

Prinsese lama, împingând cu toate puterile sale, nu în pumnalul însuși, ci în aer, în metal. Tot îl crestase, sângele șiroindu-i din palme.

Holland se uitase în sus la Alox, durerea făcându-l să scape cuvintele din gură.

– As Staro.

Cuvintele apăruseră de la sine, ridicându-se din adâncurile întunecate ale minții lui ca un vis pe care ți-l amintești brusc, și, odată cu ele, magia țâșnise prin mâinile rănite și se înfășurase în jurul fratelui său. Alox încercase să se dea înapoi, dar era prea târziu. Vraja se întinsese pe pielea lui, prefăcându-i carnea în piatră, întâi pe abdomen, apoi urcând pe umeri, strângându-se în jurul gâtului.

Un singur icnet îi scăpase și se terminase, corpul împietrind într-o fracțiune de secundă, atât cât i-ar lua unei picături de sânge să cadă la podea.

Holland rămăsese întins acolo, într-un precar echilibru, sub greutatea statuii fratelui său. Cu Alox încremenit într-un genunchi, Holland îl putea privi în ochi și se trezise uitându-se lung la fața fratelui său, cu gura deschisă și trăsăturile oscilând între surprindere și furie. Încet, cu multă grijă, Holland se târâse de sub piatră. Se ridicase în picioare, amețit după folosirea magiei, tremurând în urma atacului.

Nu plânsese. Nu fugise. Stătuse pur și simplu supraveghindu-l pe Alox, căutând o schimbare în fratele lui, ca și când ar fi fost un pistrui, o cicatrice, ceva ce ar fi putut vedea. Pulsul i se liniștise și deopotrivă altceva, ceva mai profund, începuse să se calmeze, de parcă vraja ar fi preschimbat și o parte din el în piatră.

– Alox, a zis încet, cuvântul fiind abia o răsuflare, întinzând mâna și atingând obrazul fratelui său, doar pentru a și-o trage înapoi, speriat de răceală.

Degetele lui lăsaseră o pată roșie-ruginie pe fața de marmură.

Holland se aplecase să-i şoptească la ureche:

– Magia asta, spusese, punând mâna pe umărul lui Alox, este a mea.

Şi împinsese, lăsând gravitaţia să răstoarne statuia, care căzuse şi se spărsese la podea.

Nişte paşi răsunară pe treptele temniţei, iar Holland îşi îndreptă spatele, simţurile lui revenind imediat înapoi, în celulă. La început, presupuse că vizitatorul e Kell, dar apoi numără paşii – trei perechi.

Oamenii vorbeau arnesiana, legând cuvintele unele de altele, astfel încât Holland nu le putea prinde pe toate.

Se strădui să nu facă nicio mişcare când traseră zăvoarele şi deschiseră uşa larg. Se sili să nu se repeadă să muşte când o mână inamică i se lipi peste falcă, ţinându-i gura închisă.

– Hai să vedem... ochii...

Degete nemiloase îl apucară de păr şi îi scoaseră legătura de la ochi, iar pentru o clipă lumea a fost de aur. Lumina felinarelor arunca halouri peste toate lucrurile, înainte ca omul să-i ridice faţa spre el.

– Ar trebui să-i crestăm...

– Nu arată... după mine.

Nu purtau armuri, dar toţi trei aveau statura gărzilor palatului.

Primul îi dădu drumul bărbiei lui Holland şi începu să-şi suflece mânecile.

Holland ştiu ce urmează chiar înainte să simtă smucitura brutală în lanţuri, umerii întinşi la maximum când ceilalţi îl ridicară în picioare. Îi susţinu privirea gardianului dinaintea lui, până când primul pumn ateriză, o lovitură violentă între claviculă şi gât.

Urmări durerea ca pe un curent, încercând să-l facă să se scurgă în pământ.

Chiar nu era nimic nou faţă de ce mai simţise înainte. În minte îi reveni zâmbetul rece al lui Athos. Arsura de foc a acelui bici de argint.

Nimeni nu suferă...

Se clătină când coastele îi pârâiră.

... la fel de frumos ca tine.

Gura i se umplu de sânge. Sânge pe care l-ar fi putut scuipa pe feţele lor, folosind aceeaşi răsuflare ca să-i prefacă în piatră, lăsându-i să se spargă de podea. În loc de asta, îl înghiţi.

Nu avea să-i ucidă.

Dar nu avea nici să le dea satisfacţia de a-l vedea suferind.

Şi apoi, o sclipire de oţel – neaşteptată – când un gardian scoase un cuţit. Omul vorbi în limba comună a regilor.

– Asta-i de la Delilah Bard, zise el, împungând cu cuţitul spre inima lui Holland.

Magia se ridică în el brusc, lanţurile umede fiind prea slabe ca să împiedice valul, când cuţitul plonjă spre pieptul lui dezgolit.

Corpul gardianului încetini când Holland își adună voința împingând împotriva metalului și a osului. Dar mai înainte să poată opri cuțitul, acesta zbură din mâna gardianului, scăpând de sub controlul lui Holland, și ateriză cu un pocnet sec în palma lui Kell.

Gardianul se răsuci, șocul fiind rapid înlocuit de frică în clipa în care-l văzu pe omul de la baza scării, în haina neagră, aproape una cu umbrele din jur, și cu părul roșu sclipind în lumină.

– Ce înseamnă asta? întrebă celălalt *antari* cu voce aspră.

– Jupâne Ke...

Gardianul zbură prin aer și se izbi de zid, între două felinare. Nu căzu, ci rămase atârnat acolo, țintuit, în timp ce Kell se întoarse spre ceilalți doi. Numaidecât aceștia lăsară din mâini lanțurile lui Holland, care pe jumătate se așeză, pe jumătate se prăbuși pe bancă, strângând din dinți la zvâcnetul durerii. Kell îi dădu drumul primului gardian și omul se trânti la podea.

Aerul din celulă înghețase, în timp ce Kell studia cuțitul din mâna lui. Își aduse vârful degetului pe vârful cuțitului și apăsă, lăsând să apară o singură mărgea roșie.

Gardienii se dădură înapoi simultan, iar Kell își ridică privirea, parcă surprins.

– Am crezut că voiați niște sânge.

– *Solase*, zise primul gardian, ridicându-se în picioare. *Solase, mas vares*.

Ceilalți nu ziseră nici pâs.

– Plecați! porunci Kell. Data viitoare când mai prind pe vreunul dintre voi aici, n-o să mai plecați.

Fugiră, lăsând ușa celulei deschisă.

Holland, care nu spusese nimic de când zgomotul pașilor îl smulseseră din reverie, își rezemă capul de zidul de piatră.

– Eroul meu.

Legătura de la ochi îi atârna în jurul gâtului și, pentru prima oară de când se înfruntaseră pe acoperiș, ochii lui îi întâlniră pe ai lui Kell. Acesta întinse mâna și închise ușa celulei între ei.

Făcu semn din cap spre scări.

– De câte ori s-a întâmplat asta?

Holland nu răspunse.

– Nu te-ai opus.

Degetele umflate ale lui Holland se strânseră pe lanțuri, parcă spunând: *Cum aș fi putut?* Kell ridică o sprânceană, parcă spunând: *Schimbă acelea ceva?* Pentru că amândoi știau purul adevăr: nicio temniță nu putea ține un *antari* decât dacă el se lăsa ținut.

Kell își întoarse atenția înapoi la cuțit, în mod clar recunoscându-l.

– Lila, murmură el. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme...

– Domnișoarei Bard nu-i pasă de mine.

– Nu de când i-ai ucis singura rudă.

– Bărbatul din tavernă, zise Holland, gânditor. Ea l-a ucis, când a luat ceva ce nu era al ei. Când m-a condus la ea acasă. Dacă ar fi fost o hoață mai bună, probabil el ar fi încă în viață.

– În locul tău, mi-aș ține părerea asta pentru mine, zise Kell. Dacă vrei să-ți păstrezi limba în gură.

O tăcere lungă. În cele din urmă, Holland a fost cel care a întrerupt-o.

– Ți-a trecut îmbufnarea?

– Știi, îl repezi Kell, ești foarte bun la a-ți face dușmani. Ai încercat vreodată să-ți faci un *prieten*?

Holland își înclină capul.

– La ce mi-ar folosi?

Kell făcu semn spre celule. Holland nu mușcă momeala. Schimbă subiectul.

– Ce se întâmplă în afara palatului?

Kell își apăsă palma între ochi. Când era obosit, nu se mai controla și în masca siguranței de sine apăreau fisurile.

– Osaron e liber, rosti el.

Holland ascultă, încruntat, în timp ce Kell îi povesti despre fluviul înnegrit, despre ceața otrăvită. Când termină, se uită lung la Holland, așteptând un răspuns la o întrebare pe care n-o pusese. Holland nu zise nimic și, în cele din urmă, Kell pufni exasperat.

– Ce vrea? întrebă tânărul *antari*, în mod evident făcând eforturi să nu se plimbe de colo până colo.

Holland închise ochii și își aminti furia lui Osaron crescând, refrenul lui *mai mult, mai mult, mai mult, am putea face mai mult, am putea fi mai mult*.

– Mai mult, zise el simplu.

– Asta ce înseamnă? întrebă Kell.

Holland își cântări cuvintele înainte de a vorbi.

– Ai întrebat ce vrea. Dar la Osaron nu e vorba de *voință,* ci de *nevoie*. Focul are nevoie de aer. Pământul are nevoie de apă. Iar Osaron are nevoie de haos. Se hrănește din el, energia entropiei.

De fiecare dată când Holland găsise un teren solid, de fiecare dată când lucrurile începuseră să se așeze, Osaron le silise să se miște din nou, să se schimbe, să se învălmășească.

– Seamănă foarte tare cu tine, adăugă el în timp ce Kell se plimba încolo și-ncoace. Nu poate să stea locului.

Rotițele minții se învârteau în spatele ochilor lui Kell, gândurile și emoțiile arătându-se pe fața lui ca niște fulgere. Holland se întrebă dacă era conștient de cât de mult se trăda.

– Atunci trebuie să găsesc o cale să-l *fac* să stea locului, zise tânărul *antari*.

– Dacă poți. Însă asta n-o să-l oprească, ci o să-l forțeze să devină nesăbuit. Și dacă oamenii nesăbuiți comit greșeli, la fel vor face și zeii nesăbuiți.

– Chiar crezi că e un zeu?

Holland dădu ochii peste cap.

– Nu contează ce e cineva. Ci doar ce *crede* el că e.

O ușă scrâșni, deschizându-se deasupra lor, iar Holland se încordă din reflex, urând zornăit slab, dar trădător al lanțurilor, însă Kell nu păru să observe.

Peste alte câteva clipe, un gardian apăru la capătul scării. Nu unul dintre atacatorii lui Holland, ci un bărbat mai în vârstă, cu tâmple cărunte.

– Ce e, Staff? întrebă Kell.

– Domnule, răspunse omul ursuz, care nu-l avea la inimă pe prințul *antari*. Regele vă cheamă.

Kell dădu din cap și se întoarse să plece. Șovăi la capătul încăperii.

– Atât de puțin ții la lumea ta, Holland?

Acesta înțepeni.

– Lumea mea, zis el încet, e *singurul* lucru la care țin.

– Și totuși stai aici. Neajutorat. Nefolositor.

Undeva, în adâncul sufletului lui Holland, cineva – omul care fusese cândva, înainte de Osaron, înainte de gemenii Dane – țipa. Se lupta. Rămase nemișcat, așteptând să treacă valul.

– Mi-ai spus odată, continuă Kell, că ești fie stăpânul magiei, fie sclavul ei. Deci tu ce ești acum?

Țipătul lăuntric se stinse în Holland, înăbușit de liniștea golului cu care se antrenase să-l înlocuiască.

– Asta nu înțelegi tu, zise Holland, lăsând golul să-l cuprindă. Eu am fost dintotdeauna numai sclavul ei.

III

Camera hărții regale fusese întotdeauna interzisă.

Când Kell și Rhy erau mici, se jucau în fiecare cameră și hol din palat – dar niciodată aici. Nu exista niciun scaun în camera asta. Nici vreun perete acoperit cu cărți. Nici vatră de foc sau celule, nici uși sau culoare secrete. Numai masa cu uriașa hartă, Arnesul ridicându-se în relief din pergament, ca un corp pe sub un cearșaf. Harta acoperea masa de la un cap la altul, cu toate detaliile, de la scânteietorul oraș al Londrei din centrul ei până la hotarele imperiului. Mici corăbii de piatră pluteau pe mările plate și soldați minusculi de piatră fie marcau garnizoanele regale de la granițe, fie patrulau pe străzi în trupe din cuarț trandafiriu și marmură.

Regele Maxim le spusese că mișcarea pieselor de pe tabla de joc avea consecințe. Că mutarea unui potir însemna să pornești un război. Să dobori o corabie însemna să condamni vasul. Să te joci cu oamenii însemna să te joci cu viața însăși.

Avertismentul fusese suficient de descurajator – dacă era *adevărat* sau nu, nici Rhy și nici Kell nu îndrăzniseră să riște să verifice, de teama mâniei lui Maxim și a propriei vinovății.

Harta *era* fermecată, totuși – arăta imperiul așa cum era; acum fluviul lucea ca o dâră de petrol; fuioarele de ceață, subțiri ca fumul de pipă, pluteau pe străzile miniaturale; arenele arătau abandonate, întunecimea ridicându-se ca aburul de pe fiecare suprafață.

Însă ceea ce nu arăta erau cei căzuți sau rătăcind pe străzi. Nu arăta supraviețuitorii disperați care băteau cu pumnii în ușile caselor, implorând să fie lăsați să intre. Nu arăta panica, zgomotul, frica.

Regele Maxim stătea la marginea de jos a hărții, cu mâinile sprijinite pe masă, cu capul plecat peste imaginea orașului său. Lângă el se aflau, de-o parte, Tieren, arătând ca și când ar fi îmbătrânit cu zece ani în decursul unei singure nopți, și, de partea cealaltă, Isra, căpitan al gărzilor orașului, o londoneză cu umeri lați, cu părul negru, tuns scurt și față pătrățoasă. Femeile poate că erau rare în gardă, dar dacă cineva punea sub semnul întrebării poziția Isrei, n-o făcea decât o dată.

Doi dintre consilierii *vestrani* ai lui Maxim, Lordul Casin și Lady Rosec, comandau partea de est a hărții, în vreme ce Pablo și Lisane, cei doi *ostra* care organizaseră și supravegheaseră *Essen Tasch*, se ocupau de partea de vest. Fiecare dintre ei părea nelalocul lui, încă îmbrăcați pentru un bal al învingătorului și nu pentru un oraș sub asediu.

Kell se sili să se apropie de marginea din nord a hărții, oprindu-se vizavi de rege.

– Nu putem înțelege, zise Isra. Par să fie două tipuri de atac sau, mai exact, două tipuri de victime.

– Sunt posedați? întrebă regele. În timpul Nopții Negre, Vitari a ocupat mai multe gazde, întinzându-se ca o ciumă între ei.

– Asta nu e posesie, interveni Kell. Osaron e prea puternic să-și ia o gazdă obișnuită. Vitari consuma pe dinăuntru fiecare gazdă pe care-o găsea, însă îi lua ore. Osaron ar mistui un corp în câteva secunde.

Se gândi la Kisimyr, pe acoperiș, la corpul ei care crăpase și se spulberase sub cizma lui Osaron.

– N-are niciun rost să încerce să-i ia în posesie.

Doar dacă sunt antari, continuă el în gând.

– Atunci, pe toți sfinții!, *ce* face? întrebă Maxim.

– Seamănă cu un soi de boală, zise Isra.

Ostra Lisane se cutremură.

– Îi infectează?

– Își creează marionete, explică Tieren sumbru. Le invadează mințile, îi corupe. Și dacă asta dă greș...

– Îi ia cu forța, completă Kell.

– Sau îi ucide pe parcurs, adăugă Isra. Subțiind turma, plivind rezistența.

– Vreo protecție? întrebă regele, uitându-se la Kell. *În afară* de sângele de *antari*?

– Nu încă.

– Supraviețuitori?

O tăcere lungă.

Maxim își drese glasul.

– Nu avem nicio veste nici de la Casa Loreni, nici de la Casa Emery, începu Lordul Casin. N-ar putea oamenii voștri să-i convoace...

– Oamenii mei fac tot ce pot! se răsti Maxim.

Lângă el, Isra îi aruncă Lordului o privire rece.

– Am trimis cercetași să urmărească frontul de ceață, continuă ea calm, și există un perimetru al magiei lui Osaron. În clipa asta, vraja se sfârșește la șapte măsuri dincolo de granițele orașului, descriind un cerc, dar rapoartele noastre arată că se întinde.

– Extrage putere de la fiecare viață pe care o revendică, zise Tieren cu voce stăpânită, dar autoritară. Dacă Osaron nu e oprit curând, umbra lui va acoperi Arnesul.

– Și apoi Faro, interveni Sol-in-Air, dând buzna pe ușă.

Mâna căpitanului zvâcni spre sabie, dar Maxim o opri cu o privire.

– Lord Sol-in-Air, rosti regele cu răceală. Nu te-am invitat.

– Ar fi trebuit s-o faci, replică faroanul, în timp ce prințul Col apăru în urma lui. De vreme ce chestiunea asta nu privește numai Arnesul.

– Crezi că întunecimea se va opri la hotarele tale? adăugă prințul veskan.

– Dacă noi o oprim primii, zise Maxim.

– Și dacă nu, continuă Sol-in-Air, în timp ce ochii lui negri căzură pe hartă, n-o să mai conteze cine a căzut primul.

Cine a căzut primul. În mintea lui Kell se înfiripă o idee, luptându-se să prindă formă în pofida zgomotului. Corpul Lilei lăsându-se moale peste al lui. Ceașca goală din palma lui Hastra.

– Prea bine, zise regele.

Îi făcu semn Isrei să continue.

– Închisorile sunt pline de cei care au căzut, raportă căpitanul. Am rechiziționat celulele din piață și din port, dar nu mai avem unde să-i punem. Deja folosim Sala Trandafirului pentru cei cu febră.

– Dar arenele de turnir? propuse Kell.

Isra clătină din cap.

– Oamenii mei n-o să meargă pe fluviu, domnule. Nu e sigur. Câțiva au încercat și nu s-au mai întors.

– Pecețile de sânge nu durează, adăugă Tieren. Se șterg în câteva ore și cei căzuți se pare că și-au descoperit un obiectiv. Deja am pierdut o parte din gardieni.

– Chemați-i imediat înapoi pe cei rămași! porunci regele.

Chemați-i pe cei rămaşi.

Asta era.

– Am o idee, zise Kell încet, încă torcând firul în minte.

– Suntem prinși ca în cușcă, zise generalul faroan, trecând cu un braț peste hartă. Și creatura asta ne va înghiți unul câte unul până vom găsi noi o cale de a riposta.

Fă-l să stea locului. Sileşte-l să fie nechibzuit.

– Am o idee, zise Kell din nou, mai tare.

De data asta, camera tăcu.

– Vorbește, îl îndemnă regele.

Kell înghiți în sec.

– Dacă i-am lua pe oameni?

– Pe care oameni?

– Pe toți.

– Nu-i putem evacua, zise Maxim. Sunt prea mulți contaminați de magia lui Osaron. Dacă ar fi să plece, n-ar face decât să răspândească mai repede molima. Nu, trebuie îngrădită. Încă nu știm dacă cei pierduți pot fi recuperați, dar trebuie să sperăm că e o boală, nu o sentință.

– Nu, nu-i putem evacua, încuviință Kell. Dar fiecare individ este o potențială armă și, dacă vrem o șansă să-l învingem pe Osaron, avem nevoie să-l dezarmăm.

– Vorbește la obiect, porunci Maxim.

Kell trase aer în piept, dar fu întrerupt de o voce din prag.

– Ce-i asta? Nicio pază lângă patul meu? Sunt jignit.

Kell se răsuci să-l vadă pe fratele lui stând în prag, cu mâinile în buzunare și un umăr rezemat nonșalant de tocul ușii, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. De parcă n-ar fi petrecut o mare parte

din noapte zbătându-se între viață și moarte. Nimic nu trăda prin ce trecuse, cel puțin nu la suprafață. Ochii lui ca ambra erau strălucitori, părul pieptănat, cercul de aur lustruit la locul cuvenit, pe creștetul său.

Pulsul lui Kell o luă imediat la goană când îl văzu pe Rhy, în timp ce regele își ascunse ușurarea *aproape* la fel de bine cum își ascunsese prințul supliciul.

– Rhy, rosti Maxim, cu vocea gata să-l trădeze.

– Alteță, zise Sol-in-Air, am auzit că ați fost rănit în timpul atacului.

– Am auzit că ați căzut victimă cețiii umbrelor, adăugă prințul Col.

– *Noi* am auzit că ați căzut bolnav înainte de balul învingătorului, spuse Lordul Casin.

Rhy izbuti să afișeze un zâmbet leneș.

– Pe legea mea, cum mai zboară zvonurile când cineva nu se simte bine.

Făcu semn spre el însuși.

– După cum puteți vedea...

Aruncă o privire spre Kell și continuă.

– Sunt surprinzător de rezistent. Acum, ce am pierdut?

– Kell tocmai se pregătea să ne spună, zise regele, cum să-l învingem pe monstrul ăsta.

Rhy făcu ochii mari, în același timp ce o undă de oboseală îi trecu peste chip. Abia se întorsese din morți. *O să doară?* părea să întrebe privirea lui. Sau poate chiar *O să murim?* Însă nu rosti decât:

– Continuați.

Kell se strădui să-și adune gândurile.

– Nu putem evacua orașul, zise el din nou, întorcându-se către Înaltul Preot. Dar l-am putea adormi?

Tieren se încruntă, trosnindu-și nodurile degetelor de marginea mesei.

– Vrei să aruncăm o vrajă peste Londra?

– Peste oamenii orașului, preciză Kell.

– Pentru cât timp? întrebă Rhy.

– Pentru atât cât ne va trebui, răspunse Kell, întorcându-se din nou către preot. Osaron a făcut-o.

– El e un zeu, îi atrase atenția Isra.

– Ba nu, zise Kell tăios. Nu e.

– Atunci cu *ce*, mai exact, ne confruntăm? întrebă regele.

– E un *oshoc*, răspunse Kell, folosind cuvântul lui Holland.

Numai Tieren păru să înțeleagă.

– Un soi de *incarnare*, explică preotul. Magia în forma ei naturală nu are un sine, o conștiință. *Este*, pur și simplu. Fluviul Isle, de pildă, este o sursă de putere imensă, dar nu are o identitate. Când magia dobândește un sine, dobândește motiv, dorință, voință.

– Așadar Osaron e doar o bucată de magie fără un ego? întrebă Rhy. O vrajă care a luat-o razna?

Kell încuviință, dând din cap.

– Și, potrivit lui Holland, se hrănește din haos. În clipa asta, Osaron are zece mii de surse. Dar dacă i le luăm, dacă nu mai are nimic decât magia proprie...

– Ceea ce tot e destul de mare... interveni Isra.

– L-am putea atrage într-o luptă.

Rhy își încrucișă brațele.

– Și cum plănuiești să luptăm cu el?

Kell avea o idee, dar nu găsi curajul să spună, nu încă, nu când Rhy abia își revenise.

Tieren îl scuti de răspuns.

– Se poate face, zise preotul gânditor. Într-un fel. N-o să fim niciodată în stare să aruncăm o vrajă pe o arie atât de extinsă, dar am putea crea o rețea de incantații mai mici, vorbi el mai departe, aproape pentru el. Și, cu o ancoră, se poate face.

Își înălță capul și ochii palizi îi străluciră.

– Dar o să am nevoie de câteva lucruri din Sanctuar.

Zece ochi se întoarseră spre singura fereastră a camerei hărții, unde degetele vrăjii lui Osaron încă râcâiau geamul să pătrundă, în pofida luminii din zori. Prințul Col încremeni. Lady Rosec își coborî privirea în podea. Kell făcu un pas, dar privirea lui Rhy îl făcu să ezite. Privirea nu sugera un refuz. Dimpotrivă. Era permisiune. Încredere nestrămutată.

Hai, spunea aceasta. *Fă ce trebuie să faci*.

– Ce coincidență, zise o voce din prag.

Se întoarseră toți odată ca s-o vadă pe Lila, cu mâinile în șolduri și cât se poate de trează.

– *Chiar* mi-ar prinde bine niște aer proaspăt.

IV

Lila străbătea culoarul, cu o traistă goală într-o mână și cu lista de provizii a lui Tieren în cealaltă. Avusese plăcerea să vadă șocul lui Kell și nemulțumirea lui Tieren zugrăvindu-se în același timp. Încă o mai durea capul de la băutura care o adormise, dar își îndeplinise rolul și planul solid – sau cel puțin un pas înainte – se desfășură de la sine.

Ceaiul tău, domnișoară Bard.

Nu a fost prima oară când fusese drogată, dar cele mai multe experiențe ale sale fuseseră mai mult... un soi de investigație. Petrecuse o lună la bordul *Turlei*, colectând prafurile pentru cepurile și berea pe care intenționa să le ducă pe *Hoțul de Aramă*, destul cât să pună la pământ un echipaj întreg. Inhalase și ea din plin, la început din greșeală, apoi cu un fel de scop, încercând să-și antreneze simțurile să recunoască și să suporte o oarecare doză de narcotic, fiindcă ultimul lucru de care avea nevoie era să cadă inconștientă în mijlocul acțiunii.

De data asta, simțise prafurile din ceai din clipa în care îi ajunsese pe limbă, chiar reușise să scuipe mare parte înapoi în ceașcă, dar între timp simțurile îi amorțiseră, stingându-se ca felinarele într-o vijelie, și știa ce urma – plutirea lină, aproape plăcută înainte de cădere. În clipa asta era pe hol, cu Kell, și-n clipa următoare își pierdea echilibrul, podeaua înclinându-se ca o corabie în plină furtună. Auzise inflexiunea vocii lui, îi simțise căldura brațelor și apoi alunecase, jos, mai jos, tot mai jos, iar următorul lucru pe care și-l amintea era că stătea în capul oaselor pe o canapea, cu o durere de cap și un băiat cu ochii mari urmărind-o de la perete.

– N-ar trebui să fii trează, se bâlbâise Hastra, când ea-și aruncase pătura la o parte.

– Ăsta e într-adevăr primul lucru pe care vrei să mi-l spui? întrebase ea, clătinându-se până la o servantă ca să-și toarne ceva de băut.

Șovăise, aducându-și aminte de ceaiul amar, dar după ce adulmecase câteva sticle, găsise o băutură care-i ardea nasul într-un mod familiar. Băuse vreo două degete, sprijinindu-se de servantă. Drogul încă se mai ținea agățat de ea ca pânzele de păiajen și a trebuit să facă un efort să-și adune mintea risipită, mijind ochii până când liniile încețoșate se limpeziseră.

Hastra se foia, fâțâindu-se de pe un picior pe altul.

– O să-ți fac o favoare și o să presupun că n-a fost ideea ta, zise ea, punând paharul gol deoparte.

Se întoarse spre el.

– Și tu o să-ți faci singur o favoare și o să stai departe de mine. Iar data viitoare când te mai amesteci în băutura mea...

Scoase un cuțit, îl învârti pe degete și-l aduse drept sub bărbia lui.

– ...te țintuiesc de un copac.

Acum, sunetul unor pași grăbiți venind spre ea o readuse pe Lila cu picioarele pe pământ.

Se întoarse, știind că va fi el.

– A fost ideea ta?

– Ce? bâigui Kell. Nu. A lui Tieren. Și ce i-ai făcut lui Hastra?

– Nimic, o să-și revină.

O cută se adânci între sprâncenele lui Kell. Doamne, era așa de ușor de păcălit.

– Ai venit să mă oprești sau să mă însoțești?

– Nici una, nici alta.

Trăsăturile lui se îmblânziră.

– Am venit să-ți dau ăsta.

Îi întinse cuțitul lipsă, cu mânerul înainte.

– Cred că e al tău.

Ea luă arma, examinându-i tăișul în căutarea sângelui.

– Păcat, murmură ea, vârându-l înapoi în teacă.

– Deși îți înțeleg pornirea, zise Kell, să-l ucizi pe Holland nu e o idee prea bună. Avem nevoie de el.

– Ca de o doză de otravă, mormăi Lila.

– El e singurul care-l cunoaște pe Osaron.

– Și de ce îl cunoaște atât de bine? se răsti ea. Pentru că a făcut un *târg* cu el.

– Știu.

– A lăsat creatura aia să intre în capul lui...

– Știu.

– ...și în lumea lui, iar acum într-a noastră...

– *Știu*.

– Și atunci *de ce*?

– Pentru că aș fi putut fi eu, zise Kell serios.

Cuvintele atârnară între ei.

– Aproape c-am fost.

Îi reveni în minte imaginea lui Kell zăcând pe podea înaintea cadrului rupt, cu sângele băltind în jurul încheieturilor lui. Ce îi spusese Osaron? Ce îi oferise? Ce îi *făcuse*?

Lila se trezi că întinde mâna spre Kell și se opri. Nu știa ce să spună, cum să-i șteargă cuta aia dintre sprâncene.

Traista îi alunecă de pe umăr. Soarele se înălțase la orizont.

– Ar trebui să plec.

Kell încuviință din cap, dar când ea se întoarse, o prinse de mână. Atingerea a fost ușoară, dar o țintui în loc ca un cuțit.

– În noaptea aceea, pe balcon, zise el. De ce m-ai sărutat?

Lilei i se strânse pieptul.

– Mi s-a părut o idee bună.

Kell se încruntă.

– Asta-i tot?

Începu să-i dea drumul, dar nu-l lăsă ea. Mâinile le rămaseră strânse, atârnând între ei.

Lila râse scurt, cu respirația tăiată.

– Ce vrei, Kell? O declarație de dragoste? Te-am sărutat pentru că am vrut și...

O strânse mai tare și o trase spre el. Ea se sprijini cu mâna cealaltă de pieptul lui.

– Și acum? șopti el.

Gura lui era la câțiva centimetri de a ei și Lila îi putea simți inima bătând tare în piept.

– Ce? zise ea cu un zâmbet șiret. Trebuie să iau eu *mereu* inițiativa?

Dădu să se apropie, dar el făcu primul pas și o sărută. Trupurile li se lipiră, dispărând și ultimul milimetru de distanță dintre ei, coapsă de coapsă, coastă de coastă, și mâinile căutând atingerea pielii. Corpul ei vibra ca un diapazon lângă al lui, răspunzând fiecare la fel la atingerea celuilalt.

Kell o strânse mai tare, ca și când urma ca ea să dispară, dar Lila nu pleca nicăieri. Ar fi putut să întoarcă spatele la aproape orice, dar n-ar fi putut renunța la asta. Și numai gândul ăsta era înspăimântător – dar nu se opri. Nici el. Scântei se aprinseră pe buzele ei și fierbințeala îi arse plămânii, în timp ce aerul din jurul lor se învolbură de parc-ar fi deschis cineva toate ușile și toate ferestrele.

Vântul le flutura părul, iar Kell *râse*.

Un sunet slab, amețitor, prea scurt, dar minunat.

Și apoi, mult prea repede, momentul se încheie.

Vântul încetă, iar Kell se desprinse cu răsuflarea tăiată.

– Mai bine? întrebă ea în șoaptă.

El își plecă fruntea, lipind-o de a ei.

– Mai bine, zise el și, aproape în același moment, vino cu mine!

– Unde mergem? întrebă ea, când el o trase de mână pe scări și se îndreptă spre dormitor.

Dormitorul lui. Văluri subțiri fluturau atârnate de tavanul înalt în stilul arnesian, ca o pictură a norilor pe cerul nopții. O sofa plină de perne, o oglindă sclipind în rama ei aurită, iar pe o platformă, un pat acoperit în mătăsuri.

Lila își simți fața arzând.

– Ăsta chiar nu-i momentul, începu ea.

Dar el o trase de mână mai departe spre o ușă laterală și, dincolo de ea, într-un alcov cu pereții tapetați de cărți, cu niște lumânări și câteva flecuștețe. Majoritatea erau prea vechi și presupuse că aveau o valoare sentimentală. Aici, aerul mirosea mai puțin a trandafiri decât a lemn lustruit și a hârtie veche, iar Kell o întoarse de umeri cu fața spre o ușă. Acolo văzu semnele – vreo zece simboluri de culoarea brun-roșcat a sângelui uscat,

fiecare cu un desen simplu, dar distinct. Aproape că uitase de scurtăturile lui.

– Ăsta, zise el, arătând cu degetul un cerc împărțit de o cruce.

Lila scoase un cuțit și-și înțepă degetul mare, trasând conturul cu sânge.

Când sfârși, Kell puse mâna peste a ei. Nu-i spuse să aibă grijă. Doar își lipi buzele de părul ei și zise:

– *As Tascen*.

Și cu asta, el dispăru – camera dispăru, lumea dispăru –, iar Lila căzu, cu capul înainte, încă o dată, în întuneric.

V

Alucard gonea călare spre docuri, cu Anisa tremurând la pieptul lui.

Sora lui ba își pierdea cunoștința, ba și-o recâștiga, transpirată și arzând de febră. N-o putea duce la palat, asta își dădea seama. N-aveau s-o lase niciodată înăuntru, acum că era infectată. Chiar dacă se lupta. Chiar dacă nu căzuse – nu avea să cadă. Alucard era sigur de asta.

Trebuia s-o ducă acasă.

– Rezistă, îi spuse el când ajunseră la corăbii.

Curentul lui Isle era puternic, lăsând dâre ca petrolul pe zidurile docurilor și spărgându-se în valuri peste mal. Aici, la marginea fluviului, magia se ridica din apă ca aburul.

Alucard descălecă, ducând-o pe Anisa sus pe rampă și apoi pe puntea *Turlei*.

Nu știa dacă sperase să găsească pe cineva la bord sau se temuse de asta, de vreme ce numai nebunii, bolnavii și cei căzuți păreau să mai fie în oraș acum.

– Stross? strigă el. Lenos?

Dar nu-i răspunse nimeni, așa că o duse sub punte.

– Vino înapoi, șopti Anisa când cerul nopții dispăru, înlocuit de tavanul scund al calei.

– Sunt aici, zise Alucard.

– Vino înapoi, imploră ea din nou, când o așeză pe patul lui, punându-i o compresă rece pe obraji.

Deschise ochii și-i întâlni privirea fratelui ei.

– Luc, zise ea, cu vocea dintr-odată cristalină, clară.

– Sunt aici, zise el și zâmbi, mângâindu-i fruntea.

Dădu să închidă iar ochii, iar pe Alucard îl cuprinse frica dintr-odată.

– Hei, Nis, o strigă el, strângându-i mâna. Îți amintești povestea pe care obișnuiam să ți-o spun?

Ea tremura.

– Cea despre locul în care se duc umbrele noaptea?

Anisa se ghemui, întorcându-se spre el, așa cum făcea când îi spunea el povești. Ca o floare după soare, obișnuia să zică mama lor. Mama lor, care murise de atât de mult timp și care luase aproape toată lumina cu ea. Numai Anisa mai ținea o flacără aprinsă. Numai Anisa moștenise ochii ei, căldura ei. Numai Anisa îi amintea lui Alucard de zilele mai bune.

El se lăsă în genunchi lângă pat, ținând-o de mână.

– Odată, o fată s-a îndrăgostit de umbra ei, începu el, vocea luând tonul scăzut, melodios, potrivit pentru povești, chiar în clipa în care *Turla* se clătina și lumea de dincolo de fereastră se întuneca. Ziua nu puteau fi despărțite, dar, când venea noaptea, ea rămânea singură și întotdeauna se întreba pe unde umbla

umbra ei. A căutat prin toate sertarele, prin toate borcanele, prin toate locurile unde-i plăcea ei să se ascundă, dar oriunde s-a uitat, n-a putut s-o găsească. Până când, în cele din urmă, fata aprinse o lumânare, ca s-o ajute în căutări și, hop, umbra era acolo!

Anisa murmură incoerent. Lacrimile șiroiau pe obrajii ei trași.

– Vezi tu, zise Alucard, strângând-o de mână, umbra nu plecase, de fapt. Pentru că umbrele noastre nu pleacă niciodată. Așadar, acum știi, nu ești niciodată singură...

Vocea i se frânse.

– Indiferent unde te afli sau în ce moment, indiferent dacă soarele e sus pe cer sau e lună plină sau nu sunt decât stelele pe cer, indiferent dacă ai o lumânare în mână sau nu, înțelegi... Anisa? Anisa, rămâi cu mine... te rog...

În următoarea oră, boala pârjoli prin ea, până ce îl confundă cu tatăl lor, cu mama lor, cu Berras, până când se opri să mai vorbească, nici măcar în delirul febrei, și se cufundă mai adânc, undeva dincolo de vise. Umbrele nu câștigaseră, dar lumina verde primăvăratică a magiei Anisei scădea, scădea, ca un foc care se stinge singur, iar Alucard nu putea face altceva decât să privească.

Se ridică în picioare. Cabina se legăna sub el și se duse spre polița de deasupra căminului ca să-și toarne ceva de băut.

Alucard își surprinse reflexia în suprafața rubinie a vinului și se încruntă, înclinând paharul. Semnul de deasupra frunții, unde Lila își trecuse un deget însângerat peste pielea lui, dispăruse. Fusese șters de mâna arzând de febră a Anisei sau poate în atacul lui Berras.

Ce ciudat, gândi el. Nici măcar nu observase.

Cabina se clătină din nou, înainte ca Alucard să-și dea seama că nu corabia se mișca.

Ci el.

Nu, gândi Alucard, cu o clipă înainte ca o voce să se strecoare în capul lui.

Lasă-mă înăuntru, îi spuse, iar mâinile lui începură să tremure. Paharul îi scăpă și se sparse pe podeaua cabinei.

Lasă-mă înăuntru.

Se sprijini de poliță, strângând ochii, încercând să se apere de tulpinile târâtoare ale blestemului, care se înfășurau în jurul lui, pătrunzându-i în sânge, în oase.

Lasă-mă înăuntru.

– Nu! ripostă el cu voce tare, trântind ușile minții și împingând întunecimea înapoi.

Până atunci, vocea fusese o șoaptă domoală, insistentă, pulsul magiei semănând cu un oaspete care bătea la ușă, blând, dar stăruitor. Acum își forță intrarea cu toată puterea, deschizând încetul cu încetul mintea lui Alucard, până ce cabina dispăru, iar el se trezi din nou la reședința Emery, față în față cu tatăl lui, care

avea mâinile pline de foc. Flăcările îi ardeau obrazul lui Alucard după prima lovitură.

– O rușine, mârâi Reson Emery, văpaia furiei sale și magia forțându-l pe Alucard să se lipească de perete.

– Tată...

– Te-ai făcut de râs. Pe tine și numele tău. Casa ta.

Apucă pana de argint care atârna la gâtul lui Alucard, flăcările pârlindu-i pielea de pe gât.

– Dar asta se termină acum! zise el tunător, smulgând sigiliul Casei Emery de la gâtul lui Alucard.

Acesta se topi în pumnul lui, picături de argint căzând pe podea ca sângele, dar atunci când Alucard își ridică din nou privirea, omul care stătea înaintea lui era și nu era tatăl lui. Imaginea lui Reson Emery pâlpâi, fiind înlocuită cu a unui bărbat făcut din întuneric din cap până-n picioare, dacă întunericul ar fi fost solid și negru și ar fi reflectat lumina ca o nestemată. O coroană strălucea pe conturul capului său.

– *Pot fi milostiv*, a spus regele întunecat, *dacă mă implori*.

Alucard își îndreptă spatele.

– Nu.

Camera se zgâlțâi violent, iar el căzu în față, aterizând în genunchi într-o celulă de piatră rece, țintuit la podea de cătușele din jurul încheieturilor, fixate într-un bloc de fier gravat. Tăciunii trosneau în timp ce un vătrai gravat la fel ațâța focul, fumul arzându-i plămânii când încerca să respire. Un om scoase vătraiul înroșit din tăciuni și din nou Alucard văzu trăsăturile ca sculptate în granit ale regelui.

– *Imploră*, zise Osaron, aducând fierul și lipindu-l de lanțuri.

Alucard strânse din dinți, dar nu avea de gând să implore.

– *Imploră*, repetă Osaron, când lanțurile deveniră fierbinți.

Pe măsură ce fierul încins îi jupuia pielea, refuzul lui Alucard deveni un singur țipăt lung.

Se smuci înapoi, brusc eliberat, și se trezi stând din nou pe hol, fără rege, fără tată, doar cu Anisa, desculță, într-o cămașă de noapte, ținându-se de o încheietură arsă, degetele tatălui lor încercuindu-i mâna ca niște cătușe.

– De ce m-ai lăsa în acest loc? întrebă ea.

Și mai înainte de a putea răspunde, Alucard fu târât înapoi în celulă, fratele său Berras ținând acum vătraiul și zâmbind pe măsură ce îi ardea carnea fratelui său.

– N-ar fi trebuit să te întorci niciodată.

Și continuă tot așa, la nesfârșit, amintirile arzând prin piele și prin mușchi, prin minte și prin suflet.

– Oprește-te! se ruga el.

– Lasă-mă înăuntru, spunea Osaron.

– Poate fi adevărat, spunea sora lui.

– Pot fi milostiv, spunea tatăl său.

– Pot fi drept, spunea fratele său.

– Dacă ne lași *înăuntru*.

VI

– Maiestatea Voastră?

Orașul cădea.

– Maiestatea Voastră?

Întunericul se răspândea.

– Maxim.

Regele ridică ochii și o văzu pe Isra, în mod clar așteptând un răspuns la o întrebare pe care n-o auzise. Maxim își întoarse atenția la harta Londrei o ultimă oară, cu umbrele sale întinzându-se continuu, cu fluviul său negru. Cum ar fi trebuit să lupte el cu un zeu sau un duh sau indiferent ce era *ăsta*?

Maxim mârâi, se împinse în mâini și se îndepărtă furios de masă.

– Nu pot să stau aici, în siguranța palatului meu, în vreme ce regatul meu moare.

Isra îi tăie calea.

– Nu poți nici să te duci afară.

– Dă-te la o parte.

– Ce bine i-ai aduce regatului tău, dacă ai muri odată cu el? De când solidaritatea e vreun soi de victorie?

Puțini oameni îi vorbeau lui Maxim Maresh cu asemenea sinceritate, dar Isra fusese cu el de dinainte de a fi rege, luptase alături de el pe Coasta Sângelui, în urmă cu mulți ani, pe când Maxim era un general și Isra locotenentul lui, prietena și umbra lui.

– Gândești ca un soldat, nu ca un rege.

Maxim îi întoarse spatele, trecându-și o mână prin părul negru și aspru.

Nu, gândea *prea mult* ca un rege. Unul care se înmuiase după atâția ani de pace. Unul ale cărui bătălii se purtau acum în săli de bal și în tribunele stadioanelor, cu vorbe și vin în loc de oțel.

Cum ar fi luptat ei cu Osaron atunci, pe Coasta Sângelui?

Cum ar fi luptat cu el dacă ar fi fost un dușman din carne și oase?

Cu șiretenie, își răspunse Maxim.

Dar asta era deosebirea dintre magie și oameni – cei din urmă comiteau *greşeli*.

Maxim clătină din cap.

Monstrul era magie, dar avea și minte, iar mințile pot fi păcălite, subjugate, chiar frânte. Până și cei mai buni luptători au cusururi în postura lor, crăpături în armură...

– Dă-te la o parte, Isra.

– Maiestatea Voastră...

– N-am nicio intenție să ies afară în ceață, zise el. Mă cunoști, știi că am mai multă minte decât atât, adăugă el. Dacă o să cad, o să cad luptând.

Isra se încruntă, dar îl lăsă să treacă.

Maxim părăsi sala hărții, luând-o nu spre galerie, ci în direcție opusă, prin palat și pe scări în sus, spre apartamentele regale. Traversă camera lui fără să se oprească să se uite la patul îmbietor, la masa de lucru somptuoasă, cu intarsii de aur, la ligheanul cu apă curată și la carafele de vin.

Sperase, egoist, s-o găsească pe Emira aici, dar camera era goală.

Maxim știa că, dac-ar fi chemat-o, ea ar fi venit, l-ar fi ajutat cu tot ce-ar fi fost în stare ca să-i ușureze povara a ceea ce trebuia să facă acum – indiferent dacă asta însemna să participe la țeserea magiei împreună sau doar să-și pună mâinile reci pe fruntea lui, să-și treacă degetele prin părul lui așa cum făcea când erau tineri, fredonând cântece care aveau efect la fel de puternic ca vrăjile.

Emira era gheață pentru focul lui Maxim, baia răcoritoare în care să-și oțelească temperamentul vulcanic. Ea îl făcea mai puternic.

Dar n-o chemă.

În schimb, merse singur până la peretele îndepărtat al camerei regale unde, pe jumătate ascunsă sub faldurile voalurilor vaporoase și ale mătăsurilor, se afla o ușă.

Maxim își lipi toate cele zece degete de lemnul gol și căută metalul dinăuntru. Își plimbă ambele mâini pe ușă și simți mișcarea rotițelor, clinchetul cilindrilor mici care ieșeau din lăcașurile lor și pe al celor care intrau. Nu era o încuietoare simplă, nu funcționa printr-o combinație de rotiri, dar Maxim Maresh meșterise ușa asta și el era singurul care o deschidea.

Îl prinsese, într-un rând, pe Rhy încercând, pe când era doar un băiat.

Prințul avea o plăcere deosebită să descopere secrete, indiferent dacă aparținea unei persoane sau unui palat, iar în momentul în care descoperise că ușa era încuiată, trebuie să fi dat fuga să-l găsească pe Kell și îl târâse pe băiatul cu un ochi negru – încă novice în privința poznelor lui benigne – înapoi în camera regală. Maxim dăduse peste amândoi, Rhy îndemnându-l pe Kell să se grăbească, în timp ce Kell își ridica degetele cu circumspecție spre lemn.

Maxim străbătuse încăperea când auzi metalul lunecând în încuietoare și îl prinsese pe băiat de mână înainte ca ușa să se poată deschide. Nu era vorba de vreo abilitate precoce. Kell devenea mai puternic cu fiecare zi, magia lui înflorind ca un pom primăvara, dar până și tânărul *antari* – probabil tinerii *antari* mai presus de orice – trebuia să știe că puterea își are limitele ei.

Că regulile sunt făcute pentru a fi ascultate.

Rhy se bosumflase și ieșise valvârtej, dar Kell nu spusese nimic când Maxim îi dăduse afară. Întotdeauna ei fuseseră așa, atât de deosebiți ca fire, Rhy exaltat și aprinzându-se repede, Kell

rece și dezghețându-se încet. Ciudat, gândi Maxim, descuind ușa, cum, într-un fel, Kell și regina erau atât de asemănători.

Nu era nimic *interzis* în camera de dincolo de ușă. Era pur și simplu o cameră privată. Și, când ești rege, intimitatea e mai prețioasă ca orice giuvaier.

Acum, Maxim coborî mica scară de piatră până în camera lui de lucru. Încăperea era răcoroasă și uscată, căptușită cu metal, rafturile încărcate cu numai câteva cărți, dar cu sute de suveniruri, simboluri. Trandafirul de aur pe care-l purtase Emira la nuntă, prima coroană a lui Rhy, un portret al lui Rhy și Kell în curtea palatului – toate astea nu erau păstrate în camera regală din timpul vieții petrecut la palat, ci erau relicve dintr-un alt timp, din altă epocă.

O banieră pe jumătate arsă și o pereche de săbii, lungi și subțiri ca paiele de grâu.

Un coif strălucitor, nu de aur, ci de metal lustruit, cu benzi rubinii.

Un vârf de săgeată de piatră pe care Isra i-l scosese din șold în ultima lor bătălie de la Coasta de Sânge.

Armuri complete stăteau de strajă pe lângă pereți, măști fără față întoarse în jos, și în sanctuarul acesta, Maxim își dădu jos haina elegantă, auriu cu stacojiu, își desfăcu butonii în formă de potir care-i prindeau manșetele tunicii și își puse coroana deoparte.

Bucată cu bucată, regele își lepădă regalitatea și îl mobiliză din nou pe bărbatul care fusese odinioară.

An Tol Vares, îl numeau ei.

Prințul de Oțel.

Trecuse atâta vreme de când Maxim Maresh nu mai purtase mantaua aceea, însă existau sarcini pentru regi și sarcini pentru soldați, iar acum cel din urmă își suflecă mânecile, scoase un cuțit și începu să lucreze.

VII

La o singură zi distanță, gândi Rhy, stând singur în fața ferestrei, urmărind răsăritul. O zi. O chestiune de ore. O schimbare cât lumea.

Acum două zile, Kell dispăruse, iar Rhy își scrijelise șapte litere pe braț ca să-l aducă acasă. *Iertare*. Tăieturile erau proaspete pe pielea lui, cuvântul încă îl mai ustura la atingere și totuși părea vechi de o viață în urmă.

Ieri, fratele lui venise acasă și fusese arestat, iar prințul se luptase să-l vadă pe Kell eliberat, doar pentru a-l pierde din nou, pentru a se pierde pe sine, pentru a pierde totul.

Și se trezise în... asta.

Am auzit că, am auzit că, am auzit că.

În întuneric, schimbarea fusese greu de văzut, dar lumina slabă a zorilor de iarnă dădu la iveală o scenă înspăimântătoare.

Cu vreo câteva ore în urmă, Londra era plină de uralele de la *Essen Tasch*, de banierele fluturând ale ultimilor magicieni care se luptau în arena centrală.

Acum, toate cele trei stadioane pluteau ca niște leșuri triste pe fluviul înnegrit, singurul sunet din oraș fiind dangătul clopotelor de dimineață venind dinspre Sanctuar. Omenii morți pluteau ca merele pe suprafața lui Isle și zeci – sute – de alții îngenuncheau de-a lungul malului, alcătuind o frontieră sinistră. Alții umblau în grup pe străzile Londrei, căutându-i pe cei care nu căzuseră, nu îngenuncheaseră înaintea regelui-umbră. La o singură zi distanță.

Îl simți pe fratele lui venind.

Ciudat cum asta-i ieșea de fiecare dată. Întotdeauna fusese în stare să spună când era Kell pe aproape – intuiție de frați –, dar, în zilele din urmă, simțea prezența fratelui ca pe un laț, devenind mai strâns și nu mai larg ori de câte ori erau aproape.

Acum tensiunea zumzăia.

Ecoul din pieptul lui Rhy deveni mai puternic când Kell ajunse în pragul camerei, unde se opri puțin.

– Vrei să fii singur?

– Nu sunt niciodată singur, zise prințul distrat, după care, silindu-se să se însenineze, adăugă: Dar *sunt* încă viu.

Kell înghiți și Rhy putu vedea dorința de a-și cere iertare urcând în gâtul fratelui său.

– Nu, zise el, retezându-i avântul.

Atenția lui se întoarse la lumea de dincolo de geam.

– Ce se întâmplă după ce îi adormim pe toți?

– Îl silim pe Osaron să ne înfrunte. Și îl învingem.

– Cum?

– Am un plan.

Rhy își puse degetele pe geam. De partea cealaltă, ceața prinse forma unei mâini, atinse fereastra și apoi se retrase, dizolvându-

se din nou în ceață.

– Așa moare o lume? întrebă el.

– Sper că nu.

– Personal, zise Rhy cu o subită vioiciune, dar falsă, sunt mai degrabă sătul de murit. Începe să-și piardă farmecul.

Kell își dădu jos haina și se trânti într-un fotoliu.

– Știi ce s-a întâmplat?

– Știu ce mi-a spus mama, ceea ce înseamnă că știu ce i-ai spus tu.

– Vrei să știi adevărul?

Rhy șovăi.

– Dacă te ajută pe tine să-l spui.

Kell se strădui să zâmbească, nu izbuti, și clătină din cap.

– Ce-ți amintești?

Privirea lui Rhy se plimbă peste oraș.

– Nimic.

Adevărul era că își amintea durerea și absența durerii, întunericul ca o apă nemișcată închizându-se deasupra lui, și o voce, care încerca să-l tragă înapoi.

Nu poți muri... am ajuns până aici.

– L-ai văzut pe Alucard?

Kell ridică din umeri.

– Presupun că e în galerie, răspunse într-un mod care transmitea clar că nu-i păsa.

Pieptul lui Rhy se încleștă.

– Probabil ai dreptate.

Dar Rhy știa că nu era acolo. Deja cercetase Sala Mare când trecuse prin ea, căutându-l și tot căutându-l. În foaier, în sălile de bal, în bibliotecă. Rhy scotocise prin toate camerele după acea familiară strălucire de argint și azur, părul sărutat de soare, sclipirea unui safir, și descoperise sute de fețe, unele cunoscute, altele străine, dar niciuna a lui Alucard.

– O s-apară el, adăugă Kell distrat. Întotdeauna apare.

Tocmai atunci se auzi un strigăt, nu de afară, ci din interiorul palatului. Trosnetul unor uși sparte undeva la parter, un accent veskan încăierându-se cu unul arnesian.

– *Sanct!* mârâi Kell, ridicându-se în picioare. Dacă nu-i ucide întunericul, o să moară din cauza temperamentului lor!

Fratele lui ieși din cameră fără să se uite înapoi, iar Rhy rămase singur câteva momente lungi, cu umbrele șoptind pe la ferestre, înainte să înșface haina lui Kell, să se ducă la cea mai apropiată ușă secretă și s-o șteargă.

*

Orașul – orașul *lui* – era plin de umbre.

Rhy își puse haina lui Kell pe umeri și își legă o eșarfă peste nas și gură, de parcă ar fi vrut să înfrunte un incendiu, asta dacă o bucată de pânză putea ține magia la o parte. Își ținu răsuflarea și înaintă în marea de ceață, dar când corpul lui se întâlni cu

umbrele, acestea se dădură înapoi, asigurându-i lui Rhy o zonă sigură de vreun metru și ceva.

Se uită în jur și o clipă se simți ca un om care s-ar fi așteptat să se înece, dar descoperea că apa n-avea decât o jumătate de metru adâncime.

Și apoi Rhy încetă complet să mai gândească și o luă la fugă.

Haosul exploda de jur împrejurul lui, aerul fiind o amestecătură de sunet, frică și fum. Bărbați și femei încercau să-și târască vecinii spre întinderea neagră a fluviului. Unii se clătinau și cădeau, atacați de forțe invizibile, în vreme ce alții se ascundeau pe după ușile zăvorâte și încercau să-și protejeze zidurile cu apă, pământ, nisip și sânge.

Cu toate astea, Rhy se mișca precum o fantomă printre ei. Nevăzut. Nedetectat. Niciun pas nu-l urmărea pe străzi. Nicio mână nu căuta să-l târască spre fluviu. Nicio gloată nu încerca să-l contamineze cu umbră.

Ceața otrăvitoare se deschidea înaintea prințului, lunecând pe lângă el ca apa pe lângă o piatră.

Oare viața de la Kell îl proteja de rău? Sau absența vieții lui Rhy? Faptul că nu mai rămăsese nimic pe care să-l revendice întunericul?

– Intrați în case! le striga el celor afectați de febră, dar ei nu-l puteau auzi.

– Reveniți-vă! le striga celor căzuți, dar ei nu-l ascultau.

Nebunia se dezlănțuia în jurul lui, iar Rhy se îndepărtă de orașul care se prăbușea și își întoarse din nou atenția spre căpitanul *Turlei Nopții*.

Nu erau decât două locuri în care Alucard Emery s-ar fi putut duce: la reședința familiei lui sau la corabia lui.

Logica îi spunea că se dusese acasă, dar intuiția lui Rhy îl trimitea în partea opusă, către docuri.

Îl găsi pe căpitan pe podeaua cabinei sale.

Unul dintre fotoliile de lângă vatră fusese doborât, de pe masă fuseseră măturate paharele, cioburile lor sclipitoare fiind împrăștiate pe covor și pe podeaua de lemn. Alucard – hotărâtul, puternicul, frumosul Alucard – zăcea ghemuit pe o parte, tremurând de febră, părul său șaten-deschis fiind lipit de obrajii năduși ți. Se ținea strâns de cap, respirând gâfâit, în timp ce vorbea cu nălucile.

– Încetați... vă rog...

Vocea lui – acea voce sigură și clară, întotdeauna plină de voie bună – se frânse.

– Nu mă faceți să...

Rhy îngenunche lângă el.

– Luc, zise el, atingându-i umărul.

Ochii lui Alucard se deschiseră brusc și Rhy dădu înapoi când văzu că erau umpluți de umbre. Și nu negrul privirii lui Kell, ci dâre amenințătoare de întunecime care se zvârcoleau și se

încolăceau ca șerpii, irisurile lui albastre ca furtuna pâlpâind și dispărând în spatele ceții.

– *Încetați!* mârâi căpitanul deodată.

Se chinui să se ridice, pe picioarele lui tremurătoare, doar ca să cadă înapoi la podea.

Rhy stătea aplecat deasupra lui, neajutorat, neștiind dacă ar fi fost mai bine să-l țină culcat sau să-l ridice. Ochii lui Alucard îi găsiră pe ai lui, dar priveau drept prin el. Era în altă parte.

– Te rog, se ruga căpitanul delirând. Nu mă obliga să plec.

– N-am s-o fac, zise Rhy.

Se întreba oare pe cine vedea Alucard. Ce vedea. Cum să-l elibereze. Venele căpitanului ieșeau în relief ca frânghiile pe pielea lui.

– El n-o să mă ierte niciodată.

– Cine? întrebă Rhy.

Fruntea lui Alucard se încreți, de parcă ar fi încercat să vadă prin ceață, prin febră.

– Rhy...

Maladia îl strânse mai tare în chingi, umbrele din ochii lui tărcându-se cu linii de lumină ca fulgerele. Căpitanul își reținu un țipăt.

Rhy îl mângâie pe Alucard pe păr, îi cuprinse fața în palme.

– Luptă! porunci el. Indiferent ce te ține prizonier, *luptă*.

Alucard se chirci, cutremurându-se.

– Nu pot...

– Uită-te la mine!

– Rhy... hohoti el.

– Sunt aici.

Rhy Maresh se întinse lângă el pe podeaua acoperită de cioburi, ca să fie față în față.

– Sunt aici.

Atunci își aminti. Ca un vis bătând rapid din aripi și ieșind la suprafață, își aminti de mâinile lui Alucard pe umerii lui, vocea lui pătrunzând prin durere, ajungând la el, chiar și în întuneric.

Sunt aici acum, zisese el, *deci nu poți să mori*.

– Sunt aici acum, repetă Rhy, împletindu-și degetele cu ale lui Alucard. Și n-o să te las să mori, deci să nu îndrăznești.

Alucard scoase un țipăt, strânsoarea mâinii lui devenind ca de fier și liniile negre de pe pielea lui începură să lumineze. La început, roșu, apoi alb. Arzând. Ardea din interior în afară. Și durea – îl durea să privească, îl durea să se simtă atât de neajutorat.

Dar Rhy își ținu cuvântul.

Nu-l lăsă să plece.

VIII

Kell se duse valvârtej în foaierul de vest, urmărind încăierarea care avea loc.

A fost doar o chestiune de timp până când dispoziția de la palat s-a schimbat. Până când magicienii au refuzat să mai stea să aștepte și să privească orașul căzând. Până când să-i intre în cap cuiva că trebuia să acționeze.

Deschise larg ușile și îl găsi pe Hastra stând în fața intrării de la vest, ținând sabia regală, scurtă cu ambele mâini, arătând ca o pisică ce se pregătește să înfrunte niște lupi.

Brost, Losen și Sar.

Trei dintre magicienii turnirului – doi arnesieni și o veskană –, adversari în arenă, acum aliați împotriva unui dușman comun. Kell se aștepta la asta din partea lui Brost și a lui Sar, doi luptători cu temperamente pe măsura staturii lor, dar protejatul lui Kisimyr, Losen, era zvelt și mlădios ca o salcie, cunoscut mai mult pentru înfățișarea lui chipeșă și pentru talentul de a-și face amici. Inele de aur zornăiau în părul lui negru și arăta nelalocul lui între cei doi stejari. Însă niște vânătăi îi pătau pielea sub ochii negri, iar fața îi era cenușie de jale și de nesomn.

– Dă-te la o parte! ceru Brost.

Hastra rămase neclintit.

– Nu vă pot lăsa să treceți.

– Din ordinele cui? se răsti Losen, cu vocea răgușită.

– Ale gărzii regale. Ale gărzii orașului. Ale regelui.

– Ce se întâmplă? întrebă Kell, înaintând cu pași mari spre ei.

– Nu te băga, *antari*! mârâi Sar fără să se întoarcă.

Era chiar mai înaltă decât Brost, silueta ei veskană ocupând aproape tot holul. La cureaua din spate avea prinsă o pereche de topoare de luptă. Fusese învinsă de Lila în runda de deschidere, petrecuse restul turnirului stând supărată și bând în neștire, dar acum avea privirea aprinsă.

Kell se opri în spatele lor, bizuindu-se pe instinctele lor de luptători c-o să se întoarcă. Într-adevăr, se întoarseră și, prin pădurea mâinilor lor, îl văzu pe Hastra lăsându-se moale cu spatele de ușă.

Kell se uită mai întâi la Losen.

– Asta n-o s-o învie pe Kisimyr.

Tânărul magician roși de indignare. Sudoarea îi acoperea fruntea cu broboane și se clătină puțin când vorbi:

– Tu ai văzut ce i-a făcut monstrul ăla? Trebuie să...

– Nu, nu trebuie, zise Kell.

– Kisimyr ar fi...

– Kisimyr a încercat și a pierdut, răspunse Kell sumbru.

– Tu poți să rămâi aici, ascunzându-te în palatul tău, mârâi Brost, dar prietenii noștri sunt acolo, afară! Familiile noastre!

– Și bravada voastră nu îi poate ajuta.

– Veskanii nu stau cu mâinile în sân așteptând moartea! tună Sar.

– Nu, zise Kell, mândria voastră vă duce drept la ea.

Sar își dezveli colții.

– Noi n-o să ne ascundem ca lașii în locul ăsta.

– Locul ăsta e singurul lucru care vă ține în siguranță.

Aerul începu să tremure din cauza căldurii în jurul mâinilor încleștate ale lui Brost.

– Nu ne poți ține aici.

– Credeți-mă, zise Kell, sunt o mulțime de alți oameni pe care i-aș fi ținut bucuros, dar voi sunteți singurii destul de norocoși să fi fost în palat când a căzut blestemul.

– Iar acum orașul nostru are nevoie de noi! răcni Brost. Noi suntem cei mai buni oameni pe care îi are.

Kell își strânse mâna, înțepându-și podul palmei cu vârful de metal pe care-l ținea la încheietură. Simți usturimea, căldura sângelui șiroindu-i pe piele.

– Voi sunteți ponei de spectacol, replică el. Făcuți să mergeți țanțoș într-un ring și, dacă vă închipuiți că asta seamănă cu magia, vă înșelați amarnic.

– Cum îndrăznești... începu Brost.

– Jupânul Kell vă poate doborî pe toți cu o singură picătură de sânge, anunță Hastra din spatele lor.

Kell se holbă la tânărul soldat cu o surprindere tăioasă.

– Am auzit că *antari* regal e un cățel care latră, dar nu mușcă, interveni Sar.

– Nu vrem să te rănim, prințișorule, adăugă Brost.

– Dar o s-o facem, murmură Losen.

– Hastra, zise Kell calm, pleacă!

Tânărul șovăi, sfâșiat între a-l abandona pe Kell și a nu-i asculta ordinul, dar, în cele din urmă, se supuse. Ochii magicienilor fulgerară spre el când trecu pe lângă ei și, în clipa aceea, Kell se mișcă.

Cât ai clipi, era în spatele lor, cu o mână ridicată spre ușile ce dădeau afară.

– *As Staro*, rosti el.

Zăvoarele din ușă căzură cu un zăngănit greu și drugi noi de oțel se întinseră în sus și-n jos peste lemn, sigilând ușile încuiate.

– Acum, reluă Kell, ținând în față mâna însângerată, cu palma în sus, de parcă ar fi oferit-o, duceți-vă înapoi în galerie!

Ochii lui Losen se măriră, dar furia lui Brost era prea ațâțată, iar Sar tânjea după o luptă. Când văzu că niciunul dintre ei nu mișcă, Kell oftă.

– Vreau să vă aduceți aminte, continuă el hotărât, că v-am dat o șansă.

*

S-a terminat rapid.

În câteva momente, Brost stătea la podea, ținându-și fața în palme, Losen rezemat de perete, ținându-se de coastele învinețite, iar Sar rămăsese fără cunoștință, cu codițele părului ei blond făcute scrum.

În hol se făcuse puțină dezordine, dar Kell încercase să-și rezume atenția doar la cei trei magicieni, pe care acum îi durea tot corpul.

Atrași de zgomot, ușile interioare se deschiseseră și în prag se strânsese o mulțime de lume – unii magicieni, alții nobili, toți străduindu-se să vadă în foaier. Trei magicieni doborâți și Kell stând în picioare, în mijlocul lor. Exact ce avea el nevoie. O scenă. Șoaptele se porniră și Kell putea simți greutatea privirilor și a cuvintelor îndreptate spre el.

– Vă dați bătuți? întrebă el siluetele încovoiate, nefiind clar cui anume se adresa.

Un grup de faroani arăta mai degrabă amuzat, când Brost se ridică anevoie, încă ținându-se de nas.

O pereche de veskani se apropiară s-o ridice pe Sar și, în vreme ce majoritatea arnesienilor stătură deoparte, Jinnar, magicianul de vânt cu păr de argint, se duse drept la Losen și-l ajută pe tânărul în doliu să se ridice în picioare.

– Hai, vino! zise el, vorbind mai încet și mai blând decât îl auzise vreodată Kell.

Lacrimile șiroiau în tăcere pe obrajii lui Losen, iar Kell știa că asta nu se întâmpla din cauza durerii sau a mândriei rănite.

– N-am ajuns pe acoperiș, murmură el. N-am...

Kell îngenunche pentru a șterge de pe podeaua de marmură o picătură de sânge și auzi pașii grei ai regelui înainte să vadă mulțimea dându-se la o parte din calea lui și a lui Hastra.

– Jupâne Kell! începu Maxim, plimbându-și ochii peste scenă. Ți-aș mulțumi dacă n-ai dărâma palatul.

Dar Kell putu simți încuviințarea din tonul regelui. Mai bine o demonstrație de putere decât o tolerare a slăbiciunii.

– Iertare, Maiestate! ceru Kell, plecând capul.

Regele se întoarse pe un călcâi și cu asta, basta. O revoltă înăbușită. O clipă de haos readusă la ordine.

Kell știa la fel de bine ca Maxim cât de important era în clipa asta, cu orașul agățându-se de fiecare fir de putere, orice semn de tărie. De îndată ce magicienii fuseseră conduși sau cărați afară și holul golit de spectatori, se lăsă să cadă pe un fotoliu de lângă perete, ale cărui perne încă fumegau ușor după incident. Le stinse bătându-le cu palma, apoi își ridică ochii și-l descoperi pe fostul lui gardian stând acolo, privindu-l cu ochi calzi pe sub claia de păr aurit de soare.

– Nu-i nevoie să-mi mulțumești, zise Kell, fluturând din mână.

– Nu-i vorba de asta, răspunse Hastra. Vreau să spun, sunt recunoscător, domnule, desigur. Dar...

Kell avu o presimțire, un gol în stomac.

– Ce mai e acum?

– Regina l-a chemat pe prinț.

– Ultima oară când am verificat, zise Kell, nu eram eu acela.

Hastra își lăsă ochii în podea, și-i mută spre perete, spre tavan, înainte de a-și aduna curajul să-l privească din nou.

– Știu, domnule, spuse el încet. Dar nu-l pot *găsi*.

Kell simțise lovitura venind, dar tot avu un șoc.

– Ai căutat în tot palatul?

– De la stâlpi până la turlă, domnule.

– Mai lipsește și altcineva?

O ezitare și apoi:

– Căpitanul Emery.

Kell trase o înjurătură în șoaptă.

L-ai văzut pe Alucard? întrebase Rhy, uitându-se afară, pe fereastra palatului. Oare ar ști dacă prințul fusese infectat? Oare ar simți magia întunecată forfotindu-i în sânge?

– De cât timp? întrebă Kell, deja îndreptându-se spre camerele prințului.

– Nu sunt sigur, zise Hastra. O oră, poate ceva mai mult.

– *Sanct*.

Kell dădu buzna în camerele lui Rhy, luând acul de aur al prințului de pe masă și înfigându-și-l în degetul mare, mai tare decât era nevoie. Spera ca, oriunde ar fi fost Rhy, să simtă înțepătura metalului și să știe că fratele lui venea.

– Ar trebui să-l anunț pe rege? întrebă Hastra.

– Ai venit la mine, zise Kell, pentru că ai mai multă minte decât să faci asta.

Îngenunche, desenând un cerc de sânge pe podeaua lui Rhy, și își lipi palma de podea, cu acul de aur între carne și lemn.

– Păzește ușa, rosti el și, apoi, spre semnul făcut și magia dinăuntru: *As Tascen Rhy*.

Podeaua căzu, palatul dispăru, înlocuit o clipă de întuneric și apoi, la fel de iute, de o încăpere. Sub picioarele lui, solul se legăna încet, iar Kell știu chiar dinainte să se uite la pereții de lemn, la ferestrele de deasupra intrării, că se afla pe o corabie.

Îi găsi pe cei doi zăcând pe podea, cu frunțile lipite una de alta și degetele împletite. Ochii lui Alucard erau închiși, dar ai lui Rhy erau deschiși, cu privirea fixată pe fața căpitanului.

Mânia se ridică în gâtul lui Kell.

– Scuze că întrerup, izbucni el, dar nu e deloc timpul pentru îndrăgostiți să...

Rhy îl reduse la tăcere cu o privire. Ambra din ochii lui era împăienjenită cu roșu și abia atunci observă Kell cât de palid era căpitanul, cât de nemișcat.

Pentru o secundă, crezu că Alucard Emery era mort.

Apoi ochii căpitanului se deschiseră anevoie. Cearcănele negre ieșeau în evidență sub ei, dându-i înfățișarea trasă a unei

persoane bolnave de multă vreme. Și ceva nu era în regulă cu pielea lui.

În lumina scăzută din cabină, fire argintii – nu ca aurul topit, ci cu luciul stins al cicatricelor – i se înfășurau în jurul încheieturilor și pe gât, de la bază în sus. I se desenau pe obraji ca dârele de lacrimi, îi sclipeau la tâmple. Fire de lumină care indicau locurile pe unde ar fi trebuit să fie sau fuseseră venele de sânge.

Dar nu era niciun blestem în ochii lui.

Alucard Emery supraviețuise magiei lui Osaron.

Era viu – și când vorbi, era tot el, cel nesuferit.

– Ai fi putut să bați la ușă.

Dar vocea îi era răgușită, slabă, iar Kell văzu expresia întunecată a lui Rhy – nu din cauza vreunei vrăji, ci de frică. Cât de rău fusese? Cât de aproape fusese?

– Trebuie să plecăm, zise Kell. Emery poate sta în picioare sau...

Nu continuă și privirea i se ascuți. În partea cealaltă a cabinei, ceva se mișcase.

O siluetă, înfășurată în păturile de pe patul căpitanului, se ridică în capul oaselor.

Era o fată. Părul negru îi cădea de jur împrejurul feței în valuri ciufulite de somn, dar ochii ei îl înghețaseră. Nu erau negri de blestem. Nu erau nimic. Erau goi.

– Anisa? începu Alucard, chinuindu-se să se ridice.

Numele îi aminti ceva lui Kell. Ceva de pe vremea când citea pergamente, ghemuit lângă Rhy, în biblioteca Maresh.

Anisa Emery, a douăsprezecea în linie la tron, al treilea copil al lui Reson și sora mai mică a lui Alucard.

– Stai deoparte! porunci Kell, blocându-i calea căpitanului, dar ținându-și privirea asupra fetei.

Kell mai văzuse moartea și înainte, fusese martor la momentul când o persoană înceta să mai fie o persoană și devenea pur și simplu un cadavru, cu flacăra vieții stinsă și lăsând în urmă doar o carcasă. Era deopotrivă o senzație, dar și o evidență, o conștientizare a absenței.

Uitându-se la Anisa Emery, Kell avu îngrozitoarea senzație că se uita deja la un cadavru.

Dar cadavrele nu se ridicau în capul oaselor.

Iar ea o făcuse.

Fata își dădu jos picioarele din pat și, când tălpile ei goale atinseră podeaua, scândurile de lemn începură să se prefacă în piatră, culoarea pierind din lemnul putred. Inima îi lumina prin piept ca un tăciune aprins.

Când încercă să vorbească, niciun sunet nu ieși pe gura deschisă, ci doar trosnetul jarului, de parcă ceea ce era în ea continua să ardă.

Kell știa că fata era deja moartă.

– Nis? zise din nou fratele ei, făcând un pas spre ea. Mă auzi?

Kell îl prinse de braț pe căpitan și-l trase înapoi exact când degetele fetei îi atinseră mâneca lui Alucard. Materialul se prefăcu în cenușă când îl atinse. Kell îl împinse pe Alucard în brațele lui Rhy și se întoarse spre Anisa, întinzând mâna ca s-o țină la distanță cu puterea minții, iar când asta nu funcționă – nu cu voința *ei* se lupta, nu și acum, ci cu voința unui monstru, a unei fantome, a unui zeu autocreat –, se folosi de corabia din jurul lor, lemnul desprinzându-se din pereții cabinei ca să-i bareze calea. Fata dispăru din fața ochilor lor scândură după scândură și dintr-odată Kell își dădu seama că se lupta cu o a doua voință – a lui Alucard.

– Oprește-te! strigă căpitanul, zbătându-se în strânsoarea lui Rhy. Nu putem s-o părăsim, nu pot s-o părăsesc, nu din nou...

Kell se întoarse și-i trase un pumn în burtă lui Alucard.

Căpitanul se frânse de la mijloc, icnind, iar Kell îngenunche înaintea lor și desenă rapid un al doilea cerc pe podeaua cabinei.

– Rhy, acum! țipă Kell.

De îndată ce simți mâna prințului pe umăr, rosti cuvintele. Fata care ardea dispăru, cabina rămase în urmă și ei se treziră înapoi în camera lui Rhy, ghemuiți pe podea.

Hastra se topi de ușurare când îi văzu, dar Alucard deja se lupta să se ridice, iar Rhy se chinuia să-l țină, murmurând:

– *Solase, solase, solase*, la nesfârșit.

Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău.

Alucard îl apucă de guler pe Kell, cu ochii mari și disperați.

– Du-mă înapoi!

Kell clătină din cap.

– N-a mai rămas nimeni pe corabia aceea.

– Sora mea...

Îl scutură violent de umeri pe Alucard.

– Ascultă-mă, zise el. *N-a mai rămas nimeni*.

Trebuie să fi înțeles, în cele din urmă, fiindcă nu se mai opuse. Se lăsă să cadă pe cea mai apropiată sofa, tremurând.

– Kell... începu Rhy.

El se răsuci spre fratele lui.

– Și tu. Ești un prost, știi asta? După toate cele prin care am trecut, tu ai ieșit pur și simplu afară? Puteai fi ucis. Puteai fi contaminat. E un miracol că nu te-ai îmbolnăvit.

– Nu, zise Rhy încet, nu cred că este.

Mai înainte să-l poată opri Kell, Rhy se îndreptă spre balcon, descuind ușile. Hastra țâșni înainte, dar era prea târziu. Rhy deschise larg ușile și ieși afară, în ceață, Kell ajungându-l din urmă exact la timp ca să vadă umbrele întâlnind pielea prințului – și retrăgându-se.

Rhy întinse mâna spre cea mai apropiată și aceasta se feri de atingere.

Kell îl imită. Din nou, fuioarele magiei lui Osaron se retraseră.

– Viața mea e a ta, zise Rhy încet, gânditor. Iar a ta e a mea.

Își ridică privirea.

– E logic.

Niște pași în spate și Alucard era acolo, lângă ei. Kell și Rhy se întoarseră amândoi ca să-l oprească de a păși afară, dar umbrele deja se retrăgeau dinspre căpitan.

– Probabil ești imun, spuse Rhy.

Alucard se uită în jos la mâinile lui, cercetând cicatricele care-i trasau venele.

– Și când te gândești că n-a fost nevoie să renunț decât la înfățișarea mea chipeșă.

Rhy izbuti să schițeze un zâmbet.

– Îmi place argintul.

Alucard ridică o sprânceană.

– Zău? Poate dau startul pentru o nouă modă.

Kell își dădu ochii peste cap.

– Dacă voi doi ați terminat aici, spuse el, ar trebui să-i arătăm și regelui.

IX

Existau momente în care Lila se întreba cum naiba ajunsese aici.

Ce pași potriviți – și ce pași greșiți – făcuse. În urmă cu un an, fusese o hoață dintr-o altă Londră. În urmă cu o lună, fusese un pirat, bătând mările. În urmă cu o săptămână, fusese un magician la *Essen Tasch*. Iar acum era asta. *Antari*. Singură și nu prea. Cu legăturile tăiate, dar nu în derivă. Erau prea multe vieți amestecate într-a ei. Prea mulți oameni de care să-i pese și, încă o dată, nu știa dacă să rămână sau să fugă – dar deocamdată trebuia să aștepte, pentru că orașul ăsta murea și ea trebuia să-l salveze. Și poate că ăsta era un semn că deja alesese. Deocamdată.

Lila se uită în jur prin chilia Sanctuarului. Nimic în afară de un pat simplu și niște simboluri pe podea. Mai fusese aici o dată cu un prinț muribund, pe care-l ținea pe umerii ei. Sanctuarul i se păruse rece și cufundat în singurătate încă de atunci, dar acum era mai rece. Holul de dincolo de ușă, odinioară tăcut, era acum neclintit ca un mormânt, respirația ei fiind singura mișcare din aer. O lumină palidă ardea în sfeșnice de-a lungul pereților, cu o consecvență clar vrăjită. O pală de vânt suflă pe hol, destul de puternic încât să-i fluture haina, dar flăcările torțelor abia de tresăriră. Preoții erau plecați cu toții, cei mai mulți căutând adăpost în timp ce lucrau să țină ridicate protecțiile la palat, iar ceilalți, împrăștiați prin oraș, pierduți în ceață. Ciudat, gândi ea, că nu erau imuni, dar presupunea că apropierea de magie nu era totdeauna un lucru bun. Nu când magia se juca și de-a diavolul, și de-a Dumnezeu.

Liniștea din Sanctuar părea nefirească – petrecuse ani de-a rândul fugind de mulțime, căutând intimitate în cotloane strâmte. Acum se plimba singură printr-un spațiu menit pentru zeci, sute de oameni, ca o biserică ce părea nefirească fără credincioși, fără căldura plăcută și constantă a magiei lor.

Numai nemișcare și vocea – vocile? – din afara clădirii, îmbiind-o *Vino afară, vino afară, sau lasă-mă înăuntru*.

Lila se înfioră, speriată, și începu să cânte încetișor în timp ce urca scările.

– *Cum știi când Sarows vine...*

În capătul scării se afla sala principală, cu tavanul ei boltit și coloanele de piatră, toate cioplite din aceeași piatră pestriță. Între coloane se aflau niște albii mari, făcute din lemn alb, lustruit, fiecare pline cu apă, flori sau nisip fin. Lila își plimbă degetele prin apă, o binecuvântare necontrolată, o amintire de mult uitată dintr-o copilărie la o lume distanță.

Pașii ei trezeau ecouri în spațiul cavernos și ea se crispă, schimbându-și modul de a călca cu cel al hoțului, discret, de

neauzit chiar și pe piatră. Părul de pe ceafă i se ridică în timp ce străbătea sala și...

O bufnitură, ca și când piatra ar lovi lemnul. S-a auzit o dată, și încă o dată, și încă o dată.

Cineva bătea la ușa Sanctuarului.

Lila rămase pe loc, neștiind ce să facă.

– *Alos mas en!* strigă o voce. Lăsați-mă înăuntru.

Prin lemnul greu, nu-și dădea seama dacă vocea aparținea unui bărbat sau unei femei, dar oricum făcea prea mult zgomot. Ea văzuse agitația din stradă, gloatele de bărbați și femei cu ochi-umbră atacându-i pe cei care nu căzuseră, care încercau să lupte, atrași de rezistența lor ca pisicile de șoareci. Și nu avea nevoie să-i vadă venind și *aici*.

– La naiba! mormăi ea, dând fuga spre uși.

Erau încuiate și a fost nevoie să tragă cu toată forța de zăvorul de fier ca să-l facă să se miște, ținând cuțitul între dinți. Când în sfârșit îl trase și ușile Sanctuarului se deschiseră, un bărbat se grăbi să intre, căzând în genunchi pe piatră.

– *Rensa tav, rensa tav*, murmură el cu răsuflarea tăiată, în timp ce Lila se grăbi să închidă la loc ușile în urma lui și scuipă cuțitul în palmă.

Se răsuci, pregătindu-se pentru o luptă, dar el era încă îngenuncheat acolo, cu capul plecat și cerând iertare podelei.

– N-ar fi trebuit să vin, zise el.

– Probabil că nu, fu Lila de acord, dar acum ești aici.

La sunetul vocii ei, capul intrusului se ridică brusc, gluga căzându-i pe umeri și scoțând la iveală o față îngustă, cu ochi mari, neatinși de vrajă.

Lila își coborî mâna în care ținea cuțitul.

– *Lenos?*

Secundul *Turlei* se holba la ea.

– Bard?

Lila aproape că se aștepta ca Lenos să se tragă înapoi speriat – întotdeauna o tratase ca pe o flacără liberă, ceva ce l-ar fi putut arde într-o clipă dacă s-ar fi apropiat prea mult –, dar era pur și simplu prea șocat să facă o mișcare. Șoc și recunoștință. Scoase un suspin de ușurare și nu se feri nici măcar când ea îl ajută să se ridice în picioare, deși se uită fix la mâinile lor când se strânseră, și zise:

– *Tas ira*...

Ochiul tău.

– A fost o noapte lungă...

Lila aruncă o privire la lumina ce pătrundea prin ferestre și se corectă.

– O zi. De unde ai știut că eram aici?

– N-am știut, zise el, mișcându-și capul dintr-o parte în alta, cu nervozitate. Dar când au sunat clopotele, m-am gândit că poate unul dintre preoți...

– Îmi pare rău să te dezamăgesc.

– Căpitanul e teafăr?

Lila șovăi. Nu-l văzuse pe Alucard, nu de când îi însemnase fruntea, dar înainte de a-i putea spune secundului asta, o altă bătaie răsună în ușă. Lila și Lenos se răsuciră.

– Lăsați-mă înăuntru! se auzi o nouă voce.

– Ai fost singur? șopti ea.

Lenos dădu din cap.

– Lăsați-mă să intru! continuă vocea, ciudat de calmă.

Amândoi se dădură un pas îndărăt. Ușile erau solide, cu zăvoare trainice, căci Sanctuarul ar fi trebuit să fie protejat împotriva magiei negre, dar Lila nu știa cât aveau să reziste protecțiile fără preoți.

– Hai să mergem! îl îndemnă ea.

Lila avea memoria unui hoț, iar harta lui Tieren se desfășura în mintea ei în toate detaliile, înfățișând sălile, chiliile, sala de studiu. Lenos o urmă îndeaproape, murmurând neauzit din buze un soi de rugăciune.

Întotdeauna el fusese religiosul de la bordul corabiei, rugându-se la primul semn de vreme rea, la începutul și la sfârșitul fiecărei călătorii. Ea n-avea idee la ce sau la cine se ruga el. Restul echipajului îl tolera, dar niciunul nu părea să arate prea mult interes. Lila presupunea că magia pentru oamenii de aici era ceea ce Dumnezeu însemna pentru creștini și ea nu crezuse niciodată în Dumnezeu, dar chiar dac-ar fi crezut, i se părea destul de caraghios să-ți închipui că El ar avea timp să dea o mână de ajutor fiecărei corăbii zgâlțâite de hulă. Și totuși...

– Lenos, zise ea încet, cum de ești bine?

Se uită în jos la el însuși, de parcă n-ar fi fost în întregime sigur. Apoi scoase un talisman de sub cămașă. Lila încremeni când îl văzu – simbolul era destul de șters, dar avea aceleași înfloriturі ca sigiliul de pe piatra neagră, iar asta îi provocă aceeași senzație fierbinte-și-rece. În mijlocul talismanului, prinsă într-o mărgică de sticlă, atârna o singură picătură de sânge.

– Bunica mea, explică el, Helina. Ea a fost...

– *Antari*, îi luă Lila vorba din gură.

El dădu din cap.

– Magia nu se transmite la urmași, zise el, așa că puterea ei nu mi-a adus prea multe avantaje.

Se uită în jos, la talisman.

– Până acum.

Bătăile în ușă continuau, devenind mai slabe pe măsură ce se îndepărtau.

– Medalionul ar fi trebuit să ajungă la fratele meu mai mare, Tanik, dar el nu l-a vrut, a zis că era doar un fleac inutil, așa că mi l-a dat mie.

– Probabil că zeii magiei te ocrotesc totuși, spuse ea, uitându-se de la un capăt la altul al holului.

– Probabil, încuviință Lenos, mai mult pentru sine.

Lila o luă pe a doua la stânga și se trezi la ușile bibliotecii. Erau închise.

– Ei bine, zise ea, ești fie norocos, fie binecuvântat. Tu alegi.

Lenos zâmbi încordat.

– *Tu* ce-ai alege?

Cu urechea lipită de lemn, ea încercă să audă un semn că dincolo ar fi viață. Nimic.

– Eu? repetă ea, deschizând ușa. Eu aș alege înțelept.

Ușa se deschise către un șir de mese, cu cărți încă deschise pe ele, paginile foșnind slab în curentul încăperii.

În spatele bibliotecii, după ultimul corp de rafturi, ea găsi camera de lucru a lui Tieren. O grămadă de suluri de pergamente stătea pe masă. Pe rafturile de pe pereți se aflau călimări cu cerneală și cărți. Un dulăpior stătea deschis, plin de borcane.

– Păzește ușa! îi ceru ea.

Își trecu degetele peste tincturi și ierburi, încercând să le citească denumirile, scrise într-o arnesiană abreviată pe care n-o putea citi. Adulmecă un recipient care, după câte se părea, conținea ulei, și-și turnă puțin pe degetul mare.

Tigru, tigru, fredonă ea pentru sine, agitând puterea în venele ei, scoțând-o din teacă la fel cum ar fi făcut cu un cuțit. Pocni din degete și o flăcăruie prinse viață în mâna ei. În lumina pâlpâitoare, Lila parcurse lista cu provizii și trecu la treabă.

*

– Cred că asta e tot, zise ea, punându-și pe umăr traista.

Sulurile amenințau să se reverse și sticluțele se loviră scoțând un clinchet slab, sticluțe cu sânge și cerneală, ierburi și nisip și alte lucruri cu niște denumiri care ei nu-i spuneau nimic. În afară de ce era pe lista lui Tieren, ea șterpelise o sticlă de ceva numit „somn ușor“ și o fiolă pe care scria „ceaiul clarvăzătorului“, dar lăsase restul, simțindu-se chiar impresionată de puterea ei de a se abține.

Lenos stătea lângă ușă, cu o mână pe lemn, şi ea nu știa dacă avea nevoie să se sprijine sau pur și simplu asculta, așa cum făcea uneori marinarul când se apropia furtuna, nu încercând să audă, ci pipăind.

– Cineva încă mai bate, zise el încetișor. Și cred că sunt mai mulți acum.

Ceea ce însemna că nu puteau ieși, nu pe unde veniseră, nu fără necazuri. Pe hol, Lila se uită în jur la bifurcări, invocând în minte harta și dorindu-și să fi avut timp să studieze mai mult, nu doar traseul dorit de ea. Pocni din degete. Focul i se aprinse în palmă și ea își ținu răsuflarea, până ce flacăra se stabiliză și apoi începu să danseze ușor. Lila porni, cu Lenos pe urmele ei, după curentul de aer.

În spatele lor se auzi sunetul scurt al unui obiect care se rostogolea de pe un raft de sus.

Lila se răsuci, focul din mâna ei întețindu-se, și văzu un glob de piatră spart pe podea.

Se pregăti de un atac care nu veni. În schimb, o pereche de ochi ca ametistul reflectară lumina.

– Esa?

Pisica lui Alucard se strecură înainte, cu blana zbârlită, dar în clipa în care făcu un pas spre ea, creatura sări în lături, evident speriată, și țâșni pe cea mai apropiată ușă deschisă. Lila înjură în șoaptă. Se gândi s-o lase în plata ei – ura pisica aia și era foarte sigură că sentimentele erau reciproce –, dar poate că ea știa o altă cale de ieșire.

Lila și Lenos urmăriră pisica pe o ușă, apoi pe o alta, încăperile din jurul lor devenind destul de reci ca să prindă promoroacă. După o a treia ușă deschisă, găsiră un fel de galerie deschisă în aerul dimineții. Arcadele dădeau într-o grădină, nu îngrijită ca restul Sanctuarului, ci sălbăticită – un desiș de copaci, unii golași de frunze ca în timpul iernii, alții verzi ca în plină vară. Îi amintea de grădina palatului în care-l găsise pe Rhy deunăzi, numai că aici era un haos total. Florile înfloreau și vițele șerpuiau peste potecă, iar dincolo de grădină...

Dincolo de grădină nu era *nimic*.

Nicio arcadă. Nicio ușă. Galeria se afla cu fața spre fluviu și, undeva, dincolo de hățișul vegetației sălbatice, grădina pur și simplu se sfârșea, intrând în umbre.

– Esa! strigă ea, dar pisica țâșnise printre tufe și nu se mai vedea pe nicăieri.

Lila se înfioră și înjură din cauza gerului subit, mușcător. Deja făcea stânga împrejur, vrând s-o ia înapoi spre uși, însă văzu întrebarea din ochii lui Lenos. Tot echipajul știa cât de mult ținea Alucard la pisica aia. Îi spusese odată în glumă că era un talisman în care își ținea el inima, dar de asemenea îi mărturisise că Esa era un dar primit de la iubita lui soră mai mică. Poate că, într-un fel, ambele erau adevărate.

Lila înjură și-i puse traista lui Lenos în brațe.

– Stai aici.

Își ridică gulerul să se apere de frig și intră valvârtej în grădină, călcând peste vița sălbatică și intrând pe sub crengile joase. Era probabil un soi de metaforă pentru haosul lumii naturale – aproape că-l putea auzi pe Tieren certând-o, îndemnând-o să calce mai cu băgare de seamă, când își scoase cel mai ascuțit cuțit și reteză o viță sâcâitoare din drum.

– Vino aici, Esa! strigă ea.

Era cam pe la jumătatea grădinii când își dădu seama că nu mai putea vedea poteca înainte. Sau în urmă. Parcă păsise cu totul în afara Londrei, într-o lume făcută din nimic altceva decât ceață.

– Vino înapoi, pisicuță, murmură ea, ajungând la marginea grădinii, sau jur pe ce-am mai sfânt c-o să te arunc în...

Lila nu continuă. Grădina se sfârșea abrupt în fața ei, rădăcinile întinzându-se pe o platformă de piatră șterșă. Și, la marginea platformei, exact cum se gândise, nu exista niciun zid, nicio barieră. Doar o faleză verticală, coborând până la apele negre ale fluviului Isle de dedesubt.

– N-ai auzit?

Lila se răsuci spre voce și descoperi o fată nu mai înaltă de talia ei, stând între ea și marginea grădinii. O novice îmbrăcată în robele albe ale Sanctuarului, cu părul negru strâns frumos într-o coadă împletită. În ochi avea vârtejurile magiei lui Osaron, iar degetele Lilei se strânseră pe cuțit. Nu voia să ucidă fata. Nu dacă mai exista încă cineva în trupul ei, care încerca să iasă. Nu voia, dar ar fi făcut-o.

Mica novice își lăsă capul pe spate, uitându-se la cerul palid. Pielea vineție îi înconjura unghiile și-i trasa linii întunecate pe obraji.

– Regele strigă.

– Serios? întrebă Lila, furând un pas spre grădină.

Ceața se îndesea în jurul lor, înghițind marginile lumii. Și atunci, de nicăieri, începu să ningă. Un fulg pluti în jos și ateriză pe obrazul ei și...

Lila tresări când o lamă mică de gheață îi pișcă pielea.

– Ce dracu'...

Novicea chicoti, când Lila se șterse pe obraz cu mâneca, în timp ce de jur împrejurul ei fulgii de zăpadă se ascuțiră în vârfuri de pumnal și începură să curgă năvalnic. Focul era în mâinile Lilei mai înainte să se gândească să-l invoce și își feri capul când căldura o înfășură într-un soi de scut, topind gheața înainte să-i atingă pielea.

– Drăguță figură! murmură, ridicându-și capul.

Dar novicea dispăruse.

O clipă mai târziu, o mână mică, înghețată, o apucă de încheietură.

– Te-am prins! zise fata, cu vocea încă amuzată când umbra i se revărsă din degete.

Dar umbra se feri de pielea Lilei.

Fata se posomorî.

– Ești unul dintre *ei*, zise ea dezgustată.

Însă, în loc să-i dea drumul, strânsoarea ei deveni ca de menghină. Fata era puternică – neomenesc de puternică –, venele negre încrucișându-se pe pielea ei ca funiile, și o trăgea pe Lila din grădină spre locul unde Sanctuarul se sfârșea și marmura cădea abrupt. Jos, departe, fluviul se întindea ca o câmpie înghețată și neagră.

– Dă-mi drumul! o preveni Lila.

Novicea n-o ascultă.

– El nu e mulțumit de tine, Delilah Bard.

– Dă-mi *drumul!*

Cizmele Lilei alunecară pe suprafața netedă a pietrei. Patru pași până la marginea falezei. Trei.

– A auzit ce ai spus despre eliberarea lui Kell. Și dacă nu-l lași înăuntru – alt chicotit –, o să te înece în mare.

– Măi să fie, ce sâcâitoare ești! mârâi Lila, încercând pentru ultima oară să-și smulgă brațul din strânsoare.

Când nu reuși, scoase un cuțit.

Abia îi ieșise din teacă și o altă mână, de data asta masivă, o prinse de încheietură și i-o răsuci violent, încât scăpă cuțitul din mână. Când Lila se întoarse, prinsă acum între doi, descoperi un gardian regal, mai solid decât Barron, cu o barbă neagră și urma de sânge a semnului ei ștearsă de pe frunte.

– L-ai întâlnit pe regele-umbră? răcni el.

– Oh, la dracu'! zise Lila, când o a treia siluetă apăru dinspre grădină.

O bătrână, desculță și îmbrăcată doar într-o cămașă de noapte sclipitoare.

– De ce nu vrei să-l lași înăuntru?

Lila se săturase. Își ridică iute mâinile și *împinse*, așa cum făcuse în arenă, atât de recent. Cu forță. Voință împotriva voinței. Dar indiferent din ce altceva mai erau făcuți oamenii ăștia acum, nu avu niciun efect. Pur și simplu ocoliră forța. Aceasta trecu drept prin ei, cum ar trece vântul prin grâu și apoi o traseră iar spre marginea falezei abrupte.

Doi pași.

– Nu vreau să vă rănesc, minți ea.

În clipa aia voia să-i rănească pe toți, chiar foarte tare, dar asta n-ar fi oprit monstrul să-i manevreze în continuare ca pe marionete. Căuta o idee.

Un pas și nu mai avu timp. Cizma Lilei o izbi pe fată în piept și-o trimise cât colo, de-a rostogolul. Apoi flutură din degete, scoțând un al doilea cuțit și i-l înfipse gardianului în genunchi printre platoșele armurii. Lila se aștepta ca omul să cadă, să urle, *să-i dea drumul* măcar. El nu făcu niciuna din astea.

– Oh, haide! mârâi ea, când el o împinse încă o jumătate de pas spre marginea falezei, novicea și bătrâna barându-i calea de scăpare.

– Regele vrea să plătești, zise gardianul.

– Regele vrea să implori, zise fata.

– Regele vrea să îngenunchezi, zise bătrâna.

Vocile lor aveau, toate trei, același ton, un cântec îngrozitor, iar sub călcâie simți marginea falezei.

– Imploră pentru orașul tău.

– Imploră pentru lumea ta.

– Imploră pentru viața ta.

– Eu nu implor! mârâi Lila, lovind cu piciorul în cuțitul implântat în genunchiul gardianului.

În sfârșit, piciorul cedă, dar când se prăbuși, o trase și pe ea după el. Din fericire, căzu în partea opusă de marginea falezei și ea se rostogoli, eliberându-se, și se ridică din nou în picioare, dar brațele subțiri ale bătrânei deja i se încolăciseră în jurul gâtului. Lila o îmbrânci în novicea care se apropia și toate trei dansară alți câțiva pași mai departe de marginea falezei.

Acum, cel puțin, avea grădina în spate, și nu abisul.

Dar cei trei atacatori erau din nou în picioare, cu ochii plini de umbre și cuvintele lui Osaron pe buze. Iar dacă Lila o rupea la fugă, ei pur și simplu ar fi venit după ea.

Sângele ei vuia de înfierbântarea luptei și o mâncau degetele să invoce focul, dar focul avea efect numai dacă îți era teamă c-o să te arzi. Un corp fără frică n-avea să ezite niciodată în fața flăcării. Nu, Lila avea nevoie de ceva cu substanță. Cu greutate.

Se uită în jos la platforma largă de piatră.

Ar fi putut să meargă.

– Vrea să îngenunchez? zise ea, lăsându-se în genunchi pe piatra rece.

Căzuții o urmăriră încruntați cum își lipește ambele palme pe marmura de jos și scotocește prin minte după o strofă din Blake – ceva, orice ca să-și concentreze mintea –, dar atunci, brusc, Lila își dădu seama că nu avea nevoie de cuvinte. Căută doar pulsul în stâncă și-i simți vibrația regulată, ca și când ar fi ciupit cineva o coardă de chitară.

Căzuții porniră din nou spre ea, dar prea târziu.

Lila prinse coarda și trase.

Pământul se cutremură. Fata, gardianul și bătrâna se uitară în jos, când fisurile se formară ca niște rădăcini adânci în platforma de piatră. O crăpătură periculoasă se întinse de la un capăt la altul, retezând marginea platformei de grădină, despărțind sufletele căzute de Delilah Bard. Și apoi platforma se rupse, iar cei trei se prăbușiră în fluviul negru. Apoi nimic.

Lila se ridică în picioare, cu răsuflarea tăiată, un zâmbet sfidător zugrăvindu-se pe buzele ei, când ultimele bucăți de piatră se desprinseră și se rostogoliră în apă zgomotos. Nu fusese cea mai elegantă soluție, știa, dar fusese eficientă.

În grădină, cineva îi striga numele.

Lenos.

Se întoarse spre el, când un tentacul de întunecime se înfășură pe piciorul ei și *smuci*.

Lila se izbi de pământ.

Și continuă să cadă.

Aluneca.

Umbra era încolăcită de glezna ei ca o viță-de-vie încăpățânată – nu, ca o mână, târând-o spre marginea falezei. Alunecă peste platforma sfărâmată, căutând disperată să se apuce de ceva, să se țină, în timp ce marginea falezei se apropia din ce

în ce mai mult și într-o clipă s-ar fi trezit de partea cealaltă, căzând direct în fluviul negru de dedesubt.

Degetele Lilei se agățară chiar de margine. Se ținu cu toată puterea.

Întunecimea se agăță și ea de Lila, trăgând-o spre fluviu.

Muchia platformei de piatră îi tăie palmele și îi dădu sângele și numai atunci, când căzură primele picături, întunericul se feri și îi dădu drumul.

Lila atârnă astfel, gâfâind, silindu-și palmele rănite să-i susțină greutatea când se săltă în mâini, își ridică o cizmă peste buza falezei și își urcă tot corpul înapoi pe platformă.

Se rostogoli pe spate, cu mâinile zvâcnind de durere, respirând precipitat.

Încă mai stătea întinsă acolo când Lenos sosi, în sfârșit.

El se uită în jur, la platforma ruptă, la dârele de sânge. Bulbucă ochii cât cepele.

– Ce s-a întâmplat?

Lila se ridică anevoie.

– Nimic, murmură ea.

Sângele încă îi curgea cu picături mari din vârful degetelor.

– Asta-i nimic?

Lila își dezmorți gâtul.

– Nimic cu care să nu mă pot descurca, se corectă ea.

Abia atunci observă ghemul alb și pufos din brațele lui. Esa.

– A venit când am chemat-o, zise el sfios. Și cred că noi am găsit o cale de ieșire.

5. CENUȘĂ ȘI ISPĂȘIRE

– Fascinant! exclamă Tieren, întorcând mâna lui Alucard și plimbându-și un deget osos prin aer pe deasupra încheieturilor lui cu cicatrice argintii. Doare?

– Nu, răspunse Alucard după o pauză. Nu mai doare.

Rhy privea, cocoțat pe speteaza canapelei, cu degetele strâns împletite ca să le împiedice să tremure.

Regele și Kell îl studiau pe Tieren la fel cum și Tieren îl studia pe căpitan, presărând tăcerea apăsătoare cu întrebări la care Alucard încerca să răspundă, chiar dacă era limpede că mai suferea încă.

Nu voia să spună cum a fost, numai că delirase și că, în starea aceea febrilă, regele-umbră încercase să intre în mintea lui. Iar Rhy nu-l dădu de gol, adăugând detalii. Avea mâinile încă amorțite după cât i le strânsese pe ale lui Alucard și dureri în toți mușchii după ce stătu atât pe podeaua *Turlei*, dar dacă simțea și Kell durerea aceea, *antari* nu pomeni nimic și, pentru asta, pentru atât de multe altele, Rhy îi era recunoscător.

– Așadar, Osaron are totuși nevoie de permisiune, concluzionă Tieren.

Alucard înghiți un nod din gât.

– Cei mai mulți oameni, îmi închipui, i-o acordă fără să știe. Boala m-a cuprins rapid. Până să-mi dau seama ce se întâmplă, el era deja în mintea mea. Și-n momentul în care am încercat să rezist...

Alucard se opri. Se uită la Rhy și continuă:

– Îți deformează mintea, amintirile.

– Dar acum, interveni Maxim, magia lui nu te poate atinge?

– Așa se pare.

– Cine te-a găsit? întrebă el.

Kell aruncă o privire la Hastra, care făcu un pas înainte.

– Eu, Maiestate, minți fostul său gardian. L-am văzut plecând și...

Rhy îi tăie vorba.

– Nu Hastra l-a găsit pe căpitanul Emery, ci *eu*.

Fratele lui oftă, exasperat.

Mama lui încremeni.

– Unde? întrebă Maxim, cu o voce la care întotdeauna Rhy se făcea mic.

Dar acum îi ținu piept.

– Pe corabia lui. Când am ajuns eu, era deja bolnav. Am rămas cu el ca să văd dacă va supraviețui și a făcut-o...

Tatăl lui se înroșise, mama lui pălise.

– Te-ai dus afară, până acolo, singur? În ceață? întrebă ea.

– Umbrele nu s-au atins de mine.

– Ți-ai pus viața în primejdie, îl mustră tatăl lui.

– Nu sunt în nicio primejdie.

– Ar fi putut pune stăpânire pe sufletul tău!

– Nu înțelegeți! izbucni Rhy. Orice parte din mine pe care ar fi putut s-o ia în stăpânire Osaron e deja pierdută.

Toți cei din încăpere încremeniră. Rhy nu avu curajul să se uite la Kell. Putea simți cum fratelui său îi bătea inima mai repede, îi simțea greutatea privirii.

Și atunci ușa se deschise brusc și Lila Bard dădu buzna înăuntru, urmată de un bărbat slab, speriat, care ținea în brațe nici mai mult, nici mai puțin decât o *pisică*. Lila văzu – sau mai curând simți – tensiunea din încăpere și se opri.

– Ce-am ratat?

Avea mâinile bandajate și o zgârietură adâncă pe maxilar, iar Rhy îl privi pe fratele lui ducându-se la ea la fel de firesc de parcă lumea s-ar fi răsturnat. Pentru Kell, aparent se răsturnase.

– *Casero*, zise omul din spatele ei, iar ochii lui triști se luminară când îl văzu pe Alucard.

În mod clar venea din afara palatului, dar nu părea să fi fost rănit în niciun fel.

– Lenos, zise căpitanul, când pisica sări pe podea și veni să se frece de cizma lui. Unde...?

– Poveste lungă, zise Lila, aruncându-i traista lui Tieren și apoi, observând cicatricele argintii de pe fața lui Alucard: *Tu* ce-ai pățit?

– Poveste lungă, răspunse și el.

Lila se duse la servanta din colț ca să-și toarne ceva de băut.

– Nu sunt toate așa, în momentul ăsta?

O spusese cu nepăsare, dar Rhy observă că degetele îi tremurau când ridică băutura chihlimbarie la buze.

Regele se uita țintă la marinarul care părea absolut răvășit.

– Cum ai intrat în palat? întrebă el.

Omul se uită speriat când la rege, când la regină, când la Kell.

– E secundul meu, Maiestate, replică Alucard.

– Asta nu răspunde la întrebarea mea.

– Ne-am întâlnit întâmplător... începu Lila.

– Poate vorbi în numele lui! se răsti regele.

– Poate te deranjezi să-ți interoghezi supușii în limba lor, îi replică ea.

Se făcu tăcere. Kell ridică o sprânceană. Rhy, fără să vrea, aproape pufni în râs.

Un gardian apăru în prag și își drese glasul.

– Maiestatea Voastră, zise el, prizonierul vrea să vorbească.

Lila înțepeni când gândul îi zbură la Holland. Alucard se lăsă să cadă într-un fotoliu.

– În sfârșit! făcu Maxim, pornind spre ușă, dar gardianul își vârî capul între umeri, stingherit.

– Nu cu Maiestatea Voastră. Cu el, zise soldatul, făcând semn din cap spre Kell.

Kell se uită la Maxim, care dădu din cap scurt.

– Adu-mi răspunsuri, îl avertiză el, sau o să găsesc altă cale de a le obține.

O umbră traversă fața lui Kell, dar se înclină și ieși.

Rhy își privi fratele plecând, după care se întoarse spre tatăl lui.

– Dacă Alucard a supraviețuit, trebuie să mai fie și alții. Lasă-mă să...

– Ai știut? întrebă Maxim.

– Ce?

– Când ai părăsit siguranța acestui palat, *ai știut* că erai imun la magia lui Osaron?

– Am bănuit, zise Rhy, dar aș fi plecat oricum.

Regina îl apucă de braț.

– După tot...

– Da, după tot, zise Rhy, eliberându-și brațul. *Din cauza* a tot.

Se întoarse către părinții lui.

– Voi m-ați învățat că un cârmuitor suferă laolaltă cu poporul său. Voi m-ați învățat că el este puterea lor, stânca lor. Nu înțelegeți? Eu n-o să am niciodată magie, dar în sfârșit am *un scop*.

– Rhy... începu tatăl lui.

– Nu! îl întrerupse el. N-o să-i las să creadă că Maresh i-a abandonat. N-o să mă ascund în palatul ăsta protejat, când pot să merg fără teamă pe străzile alea. Când pot să le amintesc oamenilor noștri că nu sunt singuri, că eu lupt cu ei, *pentru* ei. Când s-ar putea să fiu doborât, dar mă voi ridica din nou și, astfel, să le arăt că speranța e nemuritoare. Asta pot să fac eu pentru orașul meu și am s-o fac cu bucurie. Nu e nevoie să mă protejați de întuneric. Nu-mi mai poate face rău. Nimic nu mai poate.

Rhy se simți deodată stors de puteri, golit, dar în golul acela găsi un soi de pace. Nu, nu chiar pace. Claritate. Hotărâre.

Se uită la mama lui, care își ținea mâinile strâns împreunate.

– Vrei să fiu fiul tău sau prințul Arnesului?

Nodurile degetelor ei se albiră.

– Întotdeauna vei fi amândouă.

– Atunci n-o să reușesc nici una, nici alta.

Îi căută privirea regelui, însă Înaltul Preot luă cuvântul.

– Prințul are dreptate, zise Tieren, ca de obicei blând și calm. Gărzile regale și ale orașului sunt înjumătățite, iar preoții au ajuns la limita puterilor încercând să țină protecțiile palatului în picioare. Orice om imun la magia lui Osaron este un aliat pe care nu ne permitem să-l pierdem. Avem nevoie de fiecare viață pe care o putem salva.

– Atunci, am stabilit, zise Rhy. O să mă duc călare...

– Nu singur, îl întrerupse tatăl lui și, mai înainte ca Rhy să poată protesta, repetă: *Nimeni* nu se duce singur.

Alucard își înălță capul, palid, extenuat. Mâinile lui se încordară pe brațele fotoliului și încercă să se ridice, când Lila făcu un pas în față, golindu-și paharul.

– Lenos, ajută-l pe căpitan să se culce, zise ea și apoi, întorcându-se spre rege: O să mă duc eu cu Alteța Sa.

Maxim se încruntă.

– De ce ar trebui să am încredere în *tine* când vine vorba de siguranța fiului meu?

Ea își înclină capul când vorbi, lăsându-și părul negru să alunece pe față cât să-și descopere ochiul spart. În acest singur gest sfidător, Rhy putea vedea de ce o plăcea Kell atât de mult.

– De ce? repetă ea. Pentru că umbrele nu mă pot atinge pe mine și cei căzuți n-or s-o facă. Pentru că mă pricep la magie și mă pricep încă și mai bine să mânuiesc un cuțit, și am mai multă putere în sângele meu decât ai tu în tot afurisitul ăsta de palat. Nu mă sfiesc să ucid și, peste toate, mi-am descoperit un talent în a-ți păstra fiii – pe *amândoi* – în viață.

Dacă ar fi fost Kell de față, s-ar fi albit.

Așa, regele se făcu aproape purpuriu.

Alucard scoase un sunet slab, epuizat, de parcă ar fi pufnit în râs.

Regina se uita fără expresie la fata ciudată.

Iar Rhy, în pofida tuturor celorlalte, zâmbi.

*

Prințul avea o singură armură.

Armura asta nu văzuse niciodată o bătălie, nu văzuse niciodată nimic decât privirea unui sculptor, când fusese îmbrăcată pentru un mic portret în piatră din camera părinților prințului, un dar de la Maxim și Emira pentru cea de-a zecea aniversare a lui. Rhy purtase armura o singură dată, dar plănuise s-o poarte din nou în noaptea sărbătoririi a douăzeci de ani, însă în privința acelei nopți nimic nu ieșise cum plănuise.

Armura era ușoară, prea ușoară pentru o luptă adevărată, dar perfectă pentru poză, din aur ușor lucrat cu ciocanul, tivită cu alb-perlă și împodobită cu o capă crem. La fiecare mișcare scotea un clinchet slab, un sunet plăcut ca de clopoțel în depărtare.

– Nu ești foarte discret, este? zise Lila când îl văzu venind în foaierul palatului.

Ea îl așteptase în prag, cu ochii spre oraș și spre ceața care încă mai bântuia și în lumina dimineții târzii, dar la sunetul apropierii lui Rhy, se întorsese și aproape că izbucnise în râs. Rhy presupunea că avea toate motivele. La urma urmei, Lila era echipată cu cizmele ei ponosite și haina neagră cu guler înalt și, cu mâinile bandajate, arăta ca un pirat după o noapte grea. Pe când el practic strălucea în aur lustruit, cu toți gardienii în armuri argintii în spatele lui.

– Nu mi-a plcăut niciodată să fiu discret, spuse el.

Rhy și-l închipui pe Kell clătinând din cap, cu un amestec de exasperare și amuzament. Probabil că arăta ridicol, dar Rhy voia să fie văzut, voia ca supușii lui – dacă se aflau afară, dacă *erau* acolo – să știe că prințul lor nu se ascundea. Că nu-i era frică de întuneric.

Când coborâră scările palatului, expresia Lilei se înăspri și mâinile ei rănite se strânseră în pumni pe lângă corp. Rhy nu știa ce văzuse ea la Sanctuar, dar își dădea seama că nu fusese plăcut și, cu toată atitudinea ei nepăsătoare, înfățișarea de acum îl surprinse.

– Crezi că e o idee proastă, zise el.

Nu era o întrebare. Dar aprinse ceva în Lila, aducându-i înapoi focul din ochi și un zâmbet ironic.

– Fără nicio îndoială.

– Și atunci de ce zâmbești?

– Pentru că ideile proaste sunt preferatele mele.

Ajunseră la piața dinaintea scărilor. Florile care de regulă împodobeau treptele erau acum niște sculpturi de sticlă neagră. În zare, fumul se ridica din mai multe puncte, nu simplele fuioare de fum din vetre, ci vălătucii foarte negri ai unor clădiri care ardeau. Rhy își îndreptă umerii. Lila își strânse haina mai bine în jurul ei.

– Gata?

– N-am nevoie de dădacă.

– Asta-i bine, zise ea, pornind la drum. Nici eu n-am nevoie de un prinț care să se împiedice de mine.

Rhy tresări.

– I-ai spus tatălui meu...

– Că te pot ține în viață, rosti ea peste umăr. Dar tu nu ai nevoie de mine pentru asta.

Rhy se destinse. Pentru că, dintre toți oamenii din viața lui, fratele și părinții și gardienii săi, chiar și Alucard Emery, Lila era prima – singura – persoană care îl trata ca și când nu avea nevoie să fie salvat.

– Gărzi! ridică el vocea. Ne împărțim.

– Alteță, începu unul, nu avem voie să vă pără...

El se întoarse spre ei.

– E prea mult teren de acoperit și, ultima oară când am verificat, aveam cu toții o pereche de ochi buni... – aruncă o privire spre Lila, dându-și seama de gafă, însă ea doar ridică din umeri –, așa că puneți-i la treabă și *găsiți-mi supraviețuitori*.

Era o misiune sumbră.

Rhy găsea prea mulți morți și, mai rău, locurile unde ar fi trebuit să fie morți, dar nu rămăseseră decât vreo haină zdrențuită și o grămăjoară de cenușă, restul fiind risipit de vântul iernii. Se gândi la sora lui Alucard, Anisa, arzând pe dinăuntru. Se gândi la ce li se întâmpla celor care pierdeau lupta cu magia lui Osaron. Și căzuții? Miile de oameni care *nu* luptaseră împotriva regelui-umbră, ci capitulaseră, supunându-se. Mai erau oare înăuntrul lor,

prizonieri în propriile minți? Oare mai puteau fi salvați? Sau erau deja pierduți?

– *Vas ir*, murmură el peste morții pe care îi găsi și cei pe care nu-i găsi.

Mergeți în pace.

Străzile nu erau pustii, dar el se mișca printre mulțime ca o fantomă, ochii lor de umbră trecând peste el, prin el. Mergea îmbrăcat în aur strălucitor și totuși ei nu-l observau. Îi striga, dar nu răspundeau. Nu se întorceau.

Orice parte din mine pe care ar fi putut s-o ia în stăpânire Osaron e deja pierdută.

Credea asta cu adevărat?

Cizma lui alunecă puțin și, privind în jos, văzu că o bucată din stradă *se schimbase* din piatră în altceva, ceva sticlos și negru, ca florile de pe scări.

Se lăsă într-un genunchi, trecându-și mâna peste porțiunea netedă. Nu era rece. Nu era nici caldă. Nu era umedă ca gheața. Nu era *în niciun fel*. Ceea ce nu avea nicio logică. Rhy se ridică perplex și continuă să se uite după ceva, *cineva* pe care să-l poată ajuta.

Argintați, așa le spuneau unii celor care fuseseră arși de magia lui Osaron, dar rămăseseră în viață. Preoții, după cum se dovedise, descoperiseră deja vreo câțiva, cei mai mulți ridicându-se după febră din paturile care ticseau Sala Trandafirului.

Dar câți alții așteptau în oraș?

În cele din urmă, Rhy nu găsi un argintat.

Argintatul îl găsi pe el.

Băiatul ieși dintr-o casă, veni împleticindu-se spre el și căzu în genunchi la picioarele lui Rhy. Liniile luminoase dansau pe toată pielea ca fulgerele, părul lui negru căzându-i peste ochii strălucind de febră.

– *Mas vares*.

Prințul meu.

Rhy îngenunche cu armura lui, scrijelind piatra pavajului cu platoșele de aur.

– E în regulă, zise el, când băiatul izbucni în plâns, lacrimile desenându-i linii noi peste cele argintii din obraji.

– Singur singurel, murmură el. Singur singurel.

– Nu mai ești, îl opri prințul.

Se ridică și porni spre casă, dar degete mici îl prinseră de mână. Băiatul clătină din cap și Rhy văzu cenușa de pe fruntea băiatului și înțelese. Nu era nimeni în casă.

Nu mai era.

II

Lila se duse drept la piața de noapte.

Orașul nu era pustiu. Ar fi fost mai puțin înfricoșător. Cei care căzuseră sub vraja lui Osaron umblau pe străzi ca somnambulii, continuând să facă treburile pe care și le aminteau, adânc cufundați în visele lor.

Piața de noapte era o umbră a ceea ce fusese, pe jumătate arsă și în rest funcționând în modul acela buimac și fantomatic.

Un vânzător de fructe vindea mere de iarnă, ochii lui colcăind de umbre, în vreme ce o femeie ducea un coș cu flori, tivite cu promoroacă neagră. Totul părea bântuit, o mare de marionete, iar Lila scruta mereu aerul din jurul lor de parcă ar fi căutat sforile.

Rhy se mișca prin oraș ca un spectru, dar Lila era ca un oaspete nedorit. Oamenii o observau imediat când trecea, mijind ochii, însă tăieturile din palmele ei erau proaspete, iar sângele îi ținea la distanță, chiar dacă șoaptele lor o urmăreau pe străzi.

Răspândite prin toată piața, de parcă ar fi vărsat cineva niște tuș pe pământ și l-ar fi lăsat să înghețe, erau petice de gheață neagră. Lila păși pe lângă ele cu pasul sigur al hoțului și grația unui luptător.

Se îndrepta spre cortul verde, familiar al Callei, din capătul pieței, când văzu un bărbat aruncând în fluviu un lighean de pietre în flăcări. Era vânjos și bărbos, cu cicatrice argintii brăzdându-i mâinile și gâtul.

– N-ai putut să mă înhați, monstrule! zbiera el. N-ai putut să mă ții încovoiat.

Ligheanul lovi apa fluviului cu un pleoscăit, sparse apa pe jumătate înghețată stârnind valuri și trimise în sus un nor de aburi sfârâind.

Și, numaidecât, iluzia se destrămă.

Vânzătorul de mere și femeia cu florile și toți ceilalți căzuți din piață se întrerupseră și se întoarseră spre bărbat, ca deșteptați dintr-un vis. Numai că nu se deșteptaseră. În schimb, parcă întunericul se trezi în ei, Osaron ridicând capul și uitându-se prin ochii lor. Se mișcară toți ca un singur corp, unul care nu era al lor.

– Idiotul! murmură Lila, pornind spre el, dar omul nu părea să bage de seamă.

Nu părea să-i pese.

– Vino în fața mea, lașule! răcni el și o parte din cortul cel mai apropiat se smulse din legături și se ridică în aer, lângă el.

Mulțimea zumzăi, iritată.

– Cum îndrăznești? zise vânzătorul, cu ochii sclipind stins și scoțând un cuțit.

– Regele n-o să suporte una ca asta, completă un al doilea, învârtind o frânghie în mâini.

Aerul tresăltă când se instală brusc dorința de violență, iar revelația o lovi pe Lila ca un pumn – Osaron câștiga supunerea celor căzuți și energia celor cu febră. Dar nu avea nicio nevoie de cei care luptau să se elibereze de vraja lui. Și ceea ce nu putea folosi...

Lila sprintă.

Rana din picior îi zvâcnea în timp ce alerga spre el.

– Păzea! strigă ea, cuțitul ei deja zburând.

Îl nimeri pe primul atacator drept în piept, înfigându-se până la plăsele, dar vânzătorul aruncase și el cuțitul.

Lila îl culcă la pământ pe bărbatul cu cicatrice, iar cuțitul vânzătorului trecu șuierând peste capetele lor.

Străinul se uită la ea uluit, dar nu era timp de explicații. Căzuții îi încercuiseră, cu armele ridicate. Bărbatul dădu cu pumnul în pământ și o bucată de drum cât o tarabă de piață se înălță ca un scut.

Mai înălță și un al doilea zid improvizat, în mod clar intenționând să-l facă și pe al treilea, dar Lila n-avea chef să fie prinsă într-un cavou. Îl săltă pe om în picioare, silindu-l să fugă spre cel mai apropiat cort, înainte ca un ibric de fier să se izbească de prelata dură.

– Continuă să fugi! strigă ea, croindu-și drum printr-un al doilea perete de cort și apoi prin al treilea, înainte ca omul s-o apuce de braț și s-o oprească.

– De ce ai făcut asta?

Lila se eliberă din strânsoarea lui.

– Un mulțumesc n-ar strica. Mi-am pierdut al cincilea cuțit favorit acolo...

El o împinse cu spatele de stâlpul cortului.

– De ce? mârâi el, holbându-se la ea.

Avea niște ochi șocant de verzi, pătați de negru și auriu.

O lovitură iute cu tocul cizmei în coaste și omul se împletici îndărăt, deși nu atât de departe cât sperase ea.

– Pentru că urlai la nimic altceva decât la umbră și la ceață. Un sfat: nu porni o luptă ca asta dacă vrei să trăiești.

– Eu n-am *vrut* să trăiesc.

Vocea îi tremură și își plecă ochii la mâinile care îi tremurau.

– Eu n-am vrut *asta*.

– O grămadă de oameni ar fi bucuroși să facă schimb cu tine.

– Monstrul ăla a luat totul. Pe soția mea. Pe tata. Am luptat să scap de febră pentru că m-am gândit că s-ar putea să fie cineva care m-așteaptă. Dar când m-am trezit... când am...

Scoase un sunet gâtuit.

– Ar fi trebuit să mă lași să mor.

Lila se încruntă.

– Cum te cheamă?

– Ce?

– Ai un nume. Care e?

– Manel.

– Ei bine, Manel, muritul nu-i ajută pe cei morți. Nu-i găsește pe cei pierduți. Foarte mulți oameni au căzut. Dar unii dintre noi rezistăm încă. Deci, dacă vrei să te dai bătut, ieși pe draperia aia de acolo. Eu n-o să te opresc. N-o să te salvez din nou. Dar dacă vrei să-ți folosești mai bine a doua șansă, vino cu mine.

Se întoarse pe-un călcâi și spintecă peretele următorului cort, pășind dincolo, doar ca să se oprească brusc.

Găsise cortul Callei.

– Ce e? întrebă Manel din spatele ei. Ce s-a întâmplat?

– Ăsta e ultimul cort, zise ea încet. Ieși pe deschizătura aia și ia-o spre palat.

Manel scuipă.

– *Palatul*. Familia regală s-a ascuns în palat în vreme ce familia mea a murit. Regele și regina stau în siguranță pe tronurile lor, în timp ce Londra cade, iar prințul ăla răsfățat...

– Destul! mârâi Lila. Prințul ăla răsfățat bate străzile acum, căutând oameni ca tine. Aleargă după vii și-i îngroapă pe morți și face tot ce se poate să-i împiedice pe primii să devină ceilalți, așa că tu poți fie să ajuți, fie să dispari, dar în orice caz, ieși afară.

El se încruntă și se uită la ea lung, apoi înjură în barbă și ieși pe deschizătura cortului, zornăind clopoțeii în trecere.

Lila își întoarse atenția spre cortul pustiu.

– Calla? strigă ea, sperând, dar nu foarte convinsă, că femeia era acolo.

Felinarele care atârnau în colțuri erau neaprinse, pălăriile, eșarfele de pe pereți aruncând umbre stranii în întuneric. Lila pocni din degete, iar lumina se aprinse în palma ei. Străbătu micul cort, uitându-se bine după vreo urmă de-a negustoresei. Voia să vadă zâmbetul blajin al femeii, voia să audă vorbele pișichere ale Callei. Voia ca femeia să fie departe, foarte departe, voia să fie teafără.

Ceva trosni sub cizma Lilei.

O mărgică de sticlă, precum acelea din cufărul pe care Lila îl adusese de pe mare. Caseta cu lucrături de aur și încuietori de rubin și alte zeci de lucruri mici și frumoase pe care i le dăduse Callei ca să-i plătească pentru haină, mască și bunătate.

Mărgelele erau împrăștiate pe podea într-o dâră haotică, ce ducea pe sub o a doua draperie, atârnată aproape de partea din spate a cortului. Lumina se strecura pe dedesubt, se reflecta în pietrele prețioase și covor, apoi se oprea în ceva solid.

Delilah Bard nu citise niciodată prea multe cărți.

Cele câteva pe care le citise fuseseră cu pirați și hoți, și întotdeauna se sfârșeau cu libertatea și cu promisiunea mai multor povești. Personajele plecau pe mare. Trăiau mai departe. Lila întotdeauna își imaginase lumea în felul ăsta, o serie de intersecții și aventuri. Era ușor când te mișcai prin viață – printre lumi – în felul în care se mișca ea. Ușor când nu-ți păsa, când

oamenii veneau pe o pagină și apoi plecau pe următoarea, înapoi la poveștile lor, și îți puteai închipui despre ei ce voiai dacă țineai neapărat, scriind în mintea ta.

Barron intrase în viața ei și refuzase să mai plece, și apoi dispăruse și murise, iar ea trebuia să-și amintească asta mereu și mereu, în loc să-l lase să trăiască într-o versiune oarecare fără ea.

Nu voia să se întâmple la fel și cu Calla.

Nu voia să se uite dincolo de draperia aceea, nu voia să știe sfârșitul poveștii ăsteia, dar mâna ei se întinse ca o trădătoare și trase draperia la o parte.

Văzu corpul pe podea.

Oh, gândi Lila amorțită. *Iat-o*.

Calla, care îi lungea *i*-ul din numele Lilei și care întotdeauna când vorbea aproape că izbucnea în râs.

Calla, care pur și simplu zâmbise când Lila intrase la ea, într-o noapte, și îi ceruse o haină de bărbat, în loc de o rochie de femeie.

Calla, care știuse că Lila e îndrăgostită de prințul c-un ochi negru, chiar dinainte ca Lila să se fi îndrăgostit. Calla, care își dorea pentru Kell să fie fericit ca om, nu ca *aven*. Care își dorea pentru *ea – Lila –* să fie fericită.

Caseta cu podoabe, pe care cândva Lila o adusese de pe mare pentru negustorească, stătea acum deschisă, revărsând sute de puncte de lumină pe podea, în jurul capului femeii.

Calla zăcea într-o rână, cu corpul ei scund și dolofan ghemuit, cu o mână sub obraz. Dar cealaltă era apăsată peste ureche, de parcă încerca să nu mai audă ceva și, pentru o clipă, Lila crezu – speră – că dormea. Se gândi – speră – că putea îngenunchea s-o zgâlțâie ușurel și atunci ea avea să se trezească.

Bineînțeles, Calla nu mai era o femeie acum. Nu era nici măcar un corp neînsuflețit. Ochii ei – ce mai rămăsese din acei ochi calzi – erau deschiși, de aceeași culoare a distrugerii ca și restul făpturii ei, și anume alb-griul cenușii din vatră după ce focul se stinge și se răcește.

Lila simți un nod în gât.

Din cauza asta fug eu.

Pentru că a-ți păsa de cineva era un lucru cu gheare. Gheare pe care le înfigea adânc în tine și nu-ți mai dădea drumul. A-ți păsa de cineva durea mai mult decât un cuțit în picior, mai mult decât vreo câteva coaste rupte, mai mult decât orice sângera sau se rupea și se vindeca la loc. A-ți păsa nu te distrugea ca de obicei. Era ca un os care nu se mai potrivea la loc, o rană care nu se mai închidea.

Era mai bine să nu-ți pese – Lila încercase să nu-i pese –, dar uneori oamenii își găseau o cale spre inima ei. Ca un cuțit împotriva unei armuri, găseau crăpăturile, alunecau dincolo de gardă și nu știai cât de adânc se implântaseră până ce nu-i pierdeai și rămâneai sângerând pe podea. Și asta nu era drept.

Lila nu ceruse să-i pese de Calla. Nu voise s-o lase să-i pătrundă în inimă. Și atunci de ce durea atât de tare?

Își simți lacrimile șiroind pe obraji.

– Calla.

Nu știa de o strigase în felul ăsta, blând, de parcă o astfel de voce ar fi putut trezi morții.

Nu știa de ce o strigase, la urma urmei.

Însă nu avea timp să se gândească. Când Lila făcu un pas înainte, o pală de aer pătrunse prin cort și Calla pur și simplu... se spulberă.

Lila scăpă un sunet gâtuit și se repezi să țină draperia, dar era prea târziu.

Calla deja pierise.

Nimic în afară de o grămăjoară de cenușă suflată de vânt și o sută de bucățele de argint și de aur.

Ceva se strânse în Lila, atunci. Se lăsă la pământ, ignorând mărgelele de sticlă care-i striveau genunchii, și înfipse degetele în covorul tocit.

Nu voise să invoce focul.

Abia când fumul a început să-i usture plămânii și-a dat seama că luase foc cortul. Pe de-o parte, Lila ar fi vrut să ardă, dar pe de alta n-a putut îndura gândul că depozitul Callei pierea în foc la fel ca și viața ei, fără să lase nimic în urmă. Fără să mai fie văzută vreodată.

Lila își lipi palmele una de alta, stingând focul.

Își șterse lacrimile și se ridică în picioare.

III

Kell stătea înaintea celulei lui Holland, așteptându-l să vorbească.

N-o făcu. Nici măcar nu-și ridică privirea spre Kell. Ținea ochii fixați undeva în depărtare, dincolo de gratii, dincolo de ziduri, dincolo de oraș. O mânie rece ardea în ei, dar părea îndreptată atât în interior, cât și în afară, spre el însuși și spre monstrul care îi otrăvise mintea, care îi furase corpul.

– Ai vrut să vorbești cu *mine*, zise Kell în cele din urmă. Am presupus că ai ceva de zis.

Când Holland tot nu răspunse, se întoarse să plece.

– O sută optzeci și doi.

Kell aruncă o privire peste umăr.

– Ce?

Atenția lui Holland încă era fixată în altă parte.

– Ăsta e numărul celor uciși de Astrid și Athos Dane.

– Și câți din ăștia au fost uciși de *tine*?

– Șaizeci și șapte, răspunse Holland fără ezitare. Trei, înainte să devin sclav. Șaizeci și patru, înainte să devin rege. Și niciunul de atunci.

În sfârșit, se uită la Kell.

– Prețuiesc viața. Am împărțit moarte. Tu ai fost crescut ca un prinț, Kell. Eu mi-am privit toată viața ofilindu-se, zi după zi, anotimp după anotimp, an după an, și singurul lucru care m-a ținut să continui a fost speranța că eram *antari* pentru un motiv. Că puteam face ceva să ajut.

– Credeam că singurul lucru care te-a ținut să continui a fost vraja imprimată cu fierul încins pe pielea ta.

Holland își lăsă capul într-o parte.

– Când m-ai întâlnit tu, singurul lucru care mă ținea să continui era gândul de a-i ucide pe Athos și pe Astrid Dane. Și apoi tu mi-ai luat asta.

Kell se încruntă.

– N-am să-mi cer iertare că ți-am luat șansa să te răzbuni.

Holland nu zise nimic. Apoi:

– Când te-am întrebat ce-ai fi vrut să fac odată ce m-am trezit în Londra Neagră, mi-ai spus că ar fi trebuit să rămân acolo. Că ar fi trebuit să mor. M-am gândit la asta. Știam că Athos Dane era mort. Asta am putut să simt.

Lanțurile zornăiră când își ridică mâna să bată ușor cu degetul în semnul ars cu fierul roșu și distrus de cicatrice.

– Dar eu nu eram mort. N-am știut de ce, dar m-am gândit la cine fusesem în acei ani de dinainte să-mi ia totul, lăsându-mă doar cu ura, și la ce îmi dorisem pentru lumea mea. Asta m-a atras spre casă. Nu frica de moarte – moartea e blândă, moartea e

bună –, ci ideea că eram capabil să fac ceva mai mult. Iar gândul de a fi liber...

Clipi, de parcă s-ar fi lăsat luat de val.

Cuvintele răsunară în pieptul lui Kell, atingându-i coardele și stârnind un ecou.

– Ce-o să se întâmple cu mine acum?

Nu exista nici urmă de frică în vocea lui. Nu exista *nimic*.

– Presupun că vei fi judecat...

Holland clătină din cap.

– Nu.

– Nu ești în poziție să ceri ceva.

Holland se aplecă în față pe cât îi permiteau lanțurile.

– Nu vreau un proces, Kell, zise el ferm. Vreau o execuție.

IV

Cuvintele își atinseră ținta, așa cum Holland știa c-o să se întâmple.

Kell se holba la el, așteptând răsturnarea, condiția care să schimbe total ceea ce tocmai spusese.

– O execuție? repetă el, clătinând din cap. Înclinația ta spre autodistrugere este impresionantă, dar...

– Este o chestiune de pragmatism, zise Holland, lăsându-și umerii să atingă zidul, nu de ispășire.

– Nu înțeleg.

Niciodată n-o faci, gândi el dezolat.

– Cum se face aici? întrebă cu o falsă dezinvoltură în voce, de parcă ar fi discutat despre o masă sau un dans și nu o execuție. Prin sabie sau prin foc?

Kell se uită la el fără nicio expresie, de parcă niciodată nu asistase la vreuna.

– Îmi imaginez, zise prințul *antari* vorbind fără grabă, că se va face prin sabie.

Deci Holland ghicise corect.

– În orașul tău cum se făcea?

Holland asistase la prima execuție de pe umerii fratelui său. Îl urmase pe Alox în piață, ani de-a rândul. Își amintea brațele întinse cu forța în lateral, tăieturile adânci și oasele rupte, sângele proaspăt strâns în vase.

– Execuțiile în Londra mea erau lente și brutale și publice.

Dezgustul îi traversă chipul lui Kell.

– Noi nu glorificăm moartea prin spectacol.

Lanțurile zornăiră când Holland se aplecă în față.

– Asta trebuie să fie publică. Ceva în loc deschis, ca el să poată vedea.

– Unde bați?

– Osaron are nevoie de un corp. Nu poate cuceri lumea asta fără unul.

– Zău? îl ironiză Kell. Pentru că, până acum, face o treabă impresionantă.

– Astea nu sunt decât mutări stângace, de masă, zise Holland. Nu asta își dorește.

– Tu știi mai bine.

Holland ignoră împunsătura.

– Nu e nicio glorie să obțină o coroană pe care n-o poate purta, dacă nu și-a dat deja seama de asta. Osaron e o creatură de potențial. N-o să fie niciodată mulțumit cu ceea ce are, nu prea mult timp. Și, cu toată puterea lui, cu tot ce poată conjura, nu poate crea carne și sânge. Nu că asta o să-l împiedice să otrăvească toate sufletele din Londra, în căutarea unei marionete sau a unui recipient, dar niciunul nu va fi potrivit.

– Pentru că are nevoie de un *antari*.

– Și nu are decât trei opțiuni.

Kell încremeni.

– Știai despre Lila?

– Bineînțeles, zise Holland calm. Nu sunt prost.

– Dar destul de prost cât să joci cum îți cântă Osaron, zise Kell printre dinții strânși. Destul de prost cât să-ți ceri propria execuție. Cu ce scop? Să-i reduci opțiunile de la trei la doi și el tot să...

– Plănuiesc să-i dau ce își dorește, zise Holland sumbru. Plănuiesc să îngenunchez și să-l implor și să-l invit să mă ocupe. Plănuiesc să-i ofer recipientul pe care și-l dorește.

Kell îl privi cu un dezgust fățiș.

– Și apoi plănuiesc să te las să mă ucizi.

Dezgustul lui Kell se prefăcu în șoc, apoi în nedumerire.

Holland zâmbi, mai mult o grimasă rece, tristă.

– Ar trebui să înveți să-ți ascunzi sentimentele.

Kell înghiți în sec, cu o vagă încercare de a-și stăpâni emoțiile.

– Oricât mi-ar plăcea să te ucid, Holland, cu asta n-o să-l ucid și pe *el*. Sau ai uitat că el nu moare?

– Poate că nu, dar poate fi închis.

– Cu ce?

– *As Tosal*.

Kell tresări instinctiv la auzul comenzii de sânge, apoi păli când înțelese cu adevărat.

– Nu.

– Deci cunoști vraja?

– Te-aș putea preface în piatră. Ar fi un sfârșit mai milos.

– Eu nu caut milă, Kell.

Holland își ridică fruntea, pironindu-și ochii în tavan.

– Caut să termin ceea ce am început.

Mâna tânărului *antari* trecu prin părul lui arămiu.

– Dacă Osaron nu mușcă momeala, dacă nu vine, atunci o să mori.

– Moartea vine pentru noi toți, insistă Holland calm. Eu vreau pur și simplu ca a mea să însemne ceva.

A doua oară când cineva a încercat să-l ucidă pe Holland, el avea optsprezece ani și se întorcea acasă, cu o pâine obișnuită într-o mână și o sticlă de kaash în cealaltă.

Soarele apusese, orașul luase o altă față. Era un risc să mergi cu mâinile pline, dar Holland crescuse în mediul ăsta, membrele lui suple aveau mușchi tari, împletiți ca frânghiile, umerii îi erau lați și drepți. Nu-și mai purta părul negru căzut pe frunte să-i acopere ochiul. Nu mai încerca să se ascundă.

La jumătatea drumului spre casă, își dădu seama că era urmărit.

Nu se opri, nu se întoarse, nici măcar nu grăbi pasul.

Holland nu căuta încăierările, dar veneau ele singure la el. Se țineau după el pe străzi ca vagabonzii, ca umbrele.

Acum continuă să meargă, lăsând clinchetul sticlei și sunetul cizmelor sale pe pavaj să alcătuiască fundalul sonor al gangului pe care-l străbătea.

Pașii nervoși.

Ușoara respirație de dinainte să scoată arma.

Un cuțit venind șuierând din întuneric.

Holland lăsă pâinea să-i cadă și se întoarse, cu o mână ridicată. Cuțitul se opri la un centimetru de gâtul lui și rămase atârnând în aer, așteptând să fie cules. În loc de asta, își răsuci mâna și cuțitul se întoarse, schimbându-și direcția. Cu o mișcare rapidă din degete, aruncă metalul înapoi în întuneric, unde găsi carnea. Cineva țipă.

Alți trei sau patru apărură din umbre. Nu de bunăvoie – Holland îi trăsese înainte, cu fețele contorsionate în timp ce luptau împotriva propriilor oase, controlul său asupra corpurilor fiind mai puternic decât al lor înșiși.

Le putea simți inimile bătând nebunește, sângele pompându-le prin vene.

Unul dintre bărbați încercă să vorbească, dar Holland îi porunci mintal să-și țină gura închisă. Nu-l interesa ce aveau ei de spus.

Toți trei erau tineri, puțin mai în vârstă decât Holland, deja întinați cu tatuaje la încheieturi, buze și tâmple. Sânge și cuvânt, sursele de putere. Aproape că voia să plece și să-i lase țintuiți în stradă, dar ăsta era al treilea atac în mai puțin de o lună și începuse să se sature.

Descleștă o singură gură.

– Cine v-a trimis?

– Ros... Ros Vortalis, se bâlbâi tânărul printre dinții încă strânși.

Nu era prima oară când auzea numele ăsta. Nu era nici măcar prima oară când auzea numele de la unul dintre asasinii aspiranți, care-l urmăreau în drumul spre casă. Vortalis era un criminal din shal, un nimeni care încerca să smulgă o bucată de putere dintr-un loc cu prea puțină de irosit. Un om care încerca să-i atragă atenția lui Holland în toate modurile rele cu putință.

– De ce? întrebă el.

– Ne-a cerut... să-i aducem... capul tău.

Holland oftă. Pâinea era încă pe jos. Vinul începuse să înghețe.

– Spuneți-i acestui Vortalis că, dacă vrea capul meu, va trebui să vină el însuși.

Spunând acestea, flutură din degete și oamenii zburară îndărăt, ca și cuțitul, izbindu-se de zidurile gangului cu o bufnitură. Căzură și nu se mai ridicară, iar Holland luă

pâinea de jos, călcă peste trupurile lor – încă mai respirau – și își văzu de drum.

Când ajunse acasă, își lipi palma de ușă, simți prin lemn zăvoarele ieșind din prinzători și o deschise. Pe podea era o bucată de hârtie și făcu un pas spre ea, când auzi niște pași înăbușiți și grăbiți, ridicând privirea la timp ca să prindă fata. Ea își aruncă brațele pe după gâtul lui, iar când se învârti cu ea, fustele ei se deschiseră ca petalele, cu tivul murdărit de atâta dans.

– Salut, Hol! zise ea cu dulceață.

– Salut, Tal! răspunse el.

Trecuseră nouă ani de când îl atacase Alox. Nouă ani în care încercase să supraviețuiască într-un oraș pornit după sânge, rezistând fiecărei furtuni, fiecărei lupte, fiecărui necaz, așteptând în tot acest răstimp altceva mai bun.

Și apoi, altceva mai bun apăruse.

Și numele ei era Talya.

Talya, o pată de culoare într-o lume albă.

Talya, care ducea soarele cu ea oriunde mergea.

Talya, atât de frumoasă, încât, atunci când zâmbea, ziua se însenina.

Holland o văzuse în piață într-o seară.

Și, apoi, o văzuse în mijlocul orașului.

Și, după asta, o văzuse oriunde se uitase.

Avea cicatrice la colțurile ochilor, care sclipeau argintiu în lumină, și un râs care-ți tăia răsuflarea.

Cine putea să râdă astfel într-o lume ca a lor?

Îi amintea de Alox. Nu pentru modul în care el dispărea cu orele sau cu zilele, întorcându-se acasă cu sânge pe haine, ci pentru cum prezența ei îl putea face să uite de întuneric, de frig, de lumea muribundă de dincolo de ușa lor.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, când o lăsă din brațe.

– Nimic, zise el, sărutând-o pe tâmplă. Absolut nimic.

Și probabil că nu era tot adevărul, însă era ceva surprinzător de adevărat dedesubtul minciunii: pentru prima oară în viața lui, Holland era aproape fericit.

A aprins un foc cu o privire, iar Talya l-a tras spre patul pe care-l împărțeau. Rupând bucăți de pâine și sorbind vin rece, ea îi spunea povești despre regele dintr-o bună zi. Întocmai cum făcea și Alox. Prima oară, Holland tresărise auzind-o, dar n-o oprise, fiindcă îi plăcea cum le spunea, atât de plină de însuflețire și de luminoasă. Poveștile erau plăcerea ei cea mai mare – așa că o lăsase să vorbească.

A treia sau a patra oară, el uitase de ce poveștile i se păreau atât de familiare.

A zecea oară, uitase că le auzise prima dată de la altcineva.

A suta oară, uitase despre cealaltă viață.

În noaptea aceea, cum stăteau sub pătură, ea își trecuse degetele prin părul lui, iar el simțise cum alunecă spre somn, purtat de ritmul mângâierilor și de căldura focului.

Atunci a încercat ea să-l înjunghie.

A fost rapidă, dar el a fost și mai rapid, cuțitul pătrunzând doar doi centimetri înainte ca Holland să-și vină în fire și s-o împingă la o parte. A sărit în picioare, strângându-și pieptul, iar sângele i s-a scurs printre degete.

Talya stătea în mijlocul cămăruței lor, casei lor, cu cuțitul în mână.

– De ce? a întrebat el uluit.

– Îmi pare rău, Hol. Au venit la mine, în piață. Au zis că vor plăti în argint.

Ar fi vrut s-o întrebe când, s-o întrebe cine, dar n-a mai avut ocazia.

Ea s-a repezit din nou la el, încordată, iute, cu toată grația ei de dansatoare, iar cuțitul a șuierat melodios spre el. S-a întâmplat atât de repede. Fără să se gândească, degetele lui Holland au zvâcnit, iar cuțitul s-a întors în mâna ei, încremenind în aer, în timp ce restul corpului ei a continuat să se miște înainte. Lama s-a înfipt între coastele ei.

Talya s-a uitat la Holland cu o asemenea surprindere și indignare, de parc-ar fi crezut că el avea s-o lase să-l ucidă. De parc-ar fi crezut că el se va preda, pur și simplu.

– Îmi pare rău, Tal, a spus el.

Ea a încercat să respire, să vorbească, dar n-a putut.

A dat să mai facă un pas, iar Holland a prins-o în cădere, toată grația ei de dansatoare dispărând la sfârșit.

Holland a rămas acolo până ce ea a murit, apoi a așezat-o cu grijă pe podea, s-a ridicat și a plecat.

V

– Vrea *ce*? întrebă regele, ridicându-și ochii de la hartă.

– O execuție, repetă Kell, încă zdruncinat.

As Tosal, fuseseră cuvintele lui Holland.

– Trebuie să fie o capcană, zise Isra.

– Nu cred, începu Kell, dar comandanta gărzii nu asculta.

– Maiestatea Voastră, reluă ea, întorcându-se spre Maxim. Cu siguranță vrea să-l atragă pe Osaron în el ca să poată evada...

As Tosal.

Închide.

Kell folosise vraja de sânge o singură dată în viața lui, pe o pasăre, un mic sorel pe care-l prinsese în grădinile Sanctuarului. Sorelul rămăsese perfect nemișcat în mâinile lui, dar nu murise. Îi mai putea simți inima bătând nebunește sub penele de pe piept, în timp ce stătea nemișcat, ca paralizat, captiv în propriul corp.

Când aflase, *Aven Essen* se înfuriase. Cu vrajă de sânge sau nu, Kell încălcase regula esențială a puterii: folosise magia să facă rău unei făpturi vii, să-i modifice viața. Kell își ceruse iertare din suflet și spusese cuvintele ca să dezlege ce legase, să vindece răul, dar spre stupoarea și groaza lui, comenzile nu avuseseră niciun efect. Nimic nu păruse să funcționeze.

Pasărea nu învie.

Zăcea mai departe acolo, nemișcată, ca moartă în mâinile lui.

– Nu înțeleg.

Tieren clătinase din cap.

– Lucrurile nu sunt atât de simple când vine vorba despre viață și moarte, zisese el. Cu mințile și corpurile, ce este făcut nu se poate totdeauna desface.

Și apoi îi luase sorelul din mână, îl dusese la piept și îi sucise gâtul. Preotul așezase pasărea moartă înapoi în palma lui Kell.

– Ăsta a fost un sfârșit mai puțin crud, zisese Tieren posomorât.

El nu mai încercase niciodată vraja, pentru că nu învățase niciodată cuvintele s-o dezlege.

– *Kell!*

Vocea regelui îl smulse din amintiri.

Înghiți în sec.

– Holland a făcut ce a făcut pentru a-și salva lumea. Cred asta. Acum vrea să pună capăt poveștii.

– Ne ceri să avem *încredere* în el? îl provocă Isra.

– Nu, zise Kell, uitându-se în ochii regelui. Vă cer să aveți încredere în *mine*.

În prag apăru Tieren. Avea degetele pătate de cerneală și obrajii supți de oboseală.

– M-ai chemat, Maxim?

Regele oftă lung.

– Cât mai durează până e gata vraja ta?

Aven Essen clătină din cap.

– Nu e floare la ureche să adormi un întreg oraș. Vraja trebuie să fie împărțită în șapte sau opt vrăji mai mici și apoi plasate în jurul orașului ca să închipuie un lanț...

– *Cât* mai durează?

Tieren scoase o exclamație exasperată.

– Zile, Maiestatea Voastră!

Regele își întoarse ochii spre Kell.

– Poți să-i pui capăt?

Kell nu știa dacă Maxim îi cerea să-i spună dacă avea voința sau tăria să ucidă un alt *antari*.

Eu nu caut milă, Kell. Caut să termin ce am început.

– Da, răspunse el.

Regele dădu din cap și plimbă mâna peste hartă.

– Protecțiile palatului nu se extind și la balcoane, nu-i așa?

– Nu, zise Tieren. Tot ce putem face este să le ținem în jurul zidurilor, ferestrelor și ușilor.

– Prea bine, încuviință regele, lăsându-se cu nodurile degetelor pe marginea mesei. Curtea de nord, atunci. O să ridicăm o platformă care să dea spre Isle și o să ținem ritualul în zori. Și chiar dacă Osaron vine sau nu...

Ochii lui înnegurați căzură pe Kell.

– Holland o să moară din mâna ta.

Cuvintele îl urmară pe Kell pe hol.

Holland o să moară din mâna ta.

Se lăsă cu spatele de ușile sălii cu harta, iar epuizarea îi înmuie picioarele.

E destul de greu să ucizi un antari.

Cu sabia.

Un sfârșit mai milos.

As Tosal.

Se desprinse de uși și porni spre scări.

Regina stătea la capătul holului, uitându-se printr-o pereche de uși de la balcon spre umbrele din oraș. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui în reflexiile geamului. Exista o anumită tristețe în privirea ei, iar Kell se trezi că face un pas spre ea, înainte să-și dea seama. Nu avea puterea.

– Maiestate, rosti el, înclinându-se, apoi întorcându-se și plecând.

VI

Toată ziua, Rhy căută supraviețuitori prin oraș.

Câte unul ici, uneori și doi. Îi găsea – tremurând, fragili, dar vii. Cei mai mulți erau surprinzător de tineri. Numai câțiva erau bătrâni. Și asemenea magiei din venele lor, nu exista un factor comun. Nicio legătură de sânge, de gen sau de rang. Găsi o tânără nobilă din Casa Loreni, încă îmbrăcată pentru balul de turnir, un bătrân în zdrențe, ghemuit într-un gang, o mamă în mătăsuri roșii de doliu, un gardian regal căruia îi lipsea semnul de pe frunte sau poate că i se șterse pur și simplu, iar acum nu mai rămăsese decât cu venele de argint ale unui supraviețuitor.

Rhy stătea cu ei numai atât cât să-i încredințeze că nu erau singuri, numai atât cât să-i conducă până la treptele palatului, la adăpost, după care pornea din nou prin oraș să mai caute și alții.

Înainte de apus, se întoarse la *Turlă* – știa că era prea târziu, dar trebuia să se convingă – și găsi ceea ce mai rămăsese din Anisa: o grămăjoară mică de cenușă, fumegând pe podeaua cabinei lui Alucard, dincolo de cușca din scânduri rupte. Câteva picături de argint din inelul Casei Emery pe care îl purtase ea.

Rhy traversa puntea într-o tăcere deplină, când zări cu coada ochiului o sclipire de metal și văzu femeia stând pe punte, cu spatele la o ladă și cu un cuțit în mână.

Sări și cizmele lui loviră zgomotos docul de lemn.

Femeia nu se mișcă.

Era îmbrăcată ca un bărbat, ca un marinar, cu o eșarfă în negru și roșu, de căpitan, peste piept.

Imediat își dădu seama că era din zona de frontieră, coasta unde Arnesul se învecina cu Veskul. Avea statura unei nordice și culoarea unui om al locului, părul ei castaniu-închis fiind prins în două cozi împletite, încolăcite ca o coamă în jurul feței. Ținea ochii deschiși, fără să clipească, dar ațintiți undeva înainte cu o intensitate care spunea că era încă acolo. Linii fine de argint străluceau pe obrazul ei ars de soarele mării.

Cuțitul din mâna ei era mânjit de sânge.

Nu părea să fie sângele ei.

Zeci de avertismente răsunară în capul lui Rhy – toate cu vocea lui Kell – când îngenunche lângă ea.

– Cum te cheamă? întrebă el în arnesiană.

Nimic.

– Căpitane?

După câteva secunde lungi, femeia clipi, un gest lent, final.

– Jasta, zise ea cu voce răgușită și apoi, ca și când numele aprinsese o scânteie în ea, adăugă: A încercat să mă înece. Secundul meu, Rigar, a încercat să mă târască în fluviul ăla șoptitor.

Nu-și lua ochii de la corabie.

– Așa că l-am ucis.
– Mai sunt și alții la bord? întrebă el.
– Jumătate dintre ei lipsesc, spuse ea. Ceilalți...
Nu continuă, ochii înnegurați plimbându-se peste corabie.
Rhy îi atinse umărul.
– Poți să te ridici în picioare?
Fața Jastei se întoarse către el. Se încruntă.
– Ți-a spus cineva că semeni cu prințul?
Rhy zâmbi.
– De vreo două ori.
Îi întinse mâna și o ajută să se ridice.

VII

Soarele coborâse dincolo de orizont, iar Alucard Emery încerca să se îmbete.

Până acum nu-i ieșise, dar era hotărât să meargă până la capăt. Inventase chiar un mic joc:

De fiecare dată când gândul i se ducea la Anisa – tălpile ei goale, pielea ei arzând de febră, brațele ei subțirele pe după gâtul lui –, mai bea un pahar.

De fiecare dată când se gândea la Berras – tonul tăios al fratelui său, zâmbetul plin de ură, mâinile înfipte în gâtul lui –, mai bea un pahar.

De fiecare dată când coșmarurile i se ridicau ca fierea sau când propriile urlete îi reveneau în minte sau când își amintea de ochii goi ai surorii sale, de inima ei arzând, mai bea un pahar.

De fiecare dată când se gândea la degetele lui Rhy împletite cu ale lui, la vocea prințului spunându-i *rezistă, rezistă, rezistă, rămâi cu mine*, golea imediat alt pahar.

În capătul celălalt al încăperii, Lila părea să joace propriul joc. Hoțul lui tăcut era la al treilea pahar. Era nevoie de mult mai mult ca s-o clatini pe Delilah Bard, asta știa și el, și cu toate acestea ceva o zdruncinase. Poate că nu era el în stare să-i citească secretele pe față, dar își dădea seama când ea și le apăra. Ce văzuse dincolo de zidurile palatului? Cu ce demoni se înfruntase? Fuseseră necunoscuți sau prieteni?

De fiecare dată când îi punea o întrebare și Delilah Bard nu-i răspundea, el mai bea un pahar, până când durerea și mâhnirea începură, în sfârșit, să se încețoșeze.

Camera se învârtea cu el și Alucard Emery – ultimul Emery în viață – se prăbuși în fotoliu, pipăind lemnul cu intarsii, frumoasele modele de aur.

Ce ciudat era să se afle aici, în camerele lui Rhy. Fusese destul de ciudat când Rhy stătuse întins în patul lui, dar atunci detaliile, camera, totul în afară de Rhy, i se șterseseră din fața ochilor. Acum Alucard observa draperiile sclipitoare, podeaua elegantă, patul mare – acum aranjat, cu toate semnele chinurilor ascunse.

Privirea de ambră a lui Rhy se tot întorcea asupra lui ca un pendul atârnat de o sfoară grea.

Mai luă o înghițitură.

Și apoi încă una, și încă una, pregătindu-se pentru durerea dorului și a pierderii, a amintirii spărgându-se ca un talaz asupra lui, o corabie mică, luptându-se jalnic cu valurile.

*

Rămâi cu mine.

Asta spusese Rhy când Alucard ardea pe dinăuntru. Când Rhy se întinsese lângă el, în cabina corabiei, sperând cu disperare că

mâinile lui îl puteau ține pe Alucard acolo, întreg și teafăr. Îl puteau ține să nu dispară iarăși, de data asta pentru totdeauna.

Acum, că Alucard era viu și mai mult sau mai puțin în picioare, Rhy nu se putea uita nici la iubitul lui, nici în altă parte, așa că sfârșise nefăcând nici una, nici alta.

Trecuse atât de mult de când Rhy avusese ocazia să-i cerceteze fața. Trei veri. Trei ierni. Trei ani, iar inima prințului încă mai bătea în ciuda crăpăturilor pe care i le provocase Alucard.

Se aflau în seră, Rhy, Alucard și Lila.

Căpitanul stătea trântit într-un scaun cu spătar înalt, cu cicatricele de argint și safirul din sprânceană licărind în lumină. Un pahar îi atârna într-o mână și o pisică pufoasă și albă, pe nume Esa, stătea strânsă ghem sub scaunul lui. Avea ochii deschiși, dar priveau undeva departe.

Dincolo, la servantă, Lila își turna încă un pahar. (Era al patrulea? Rhy simțea că nu era el în măsură s-o judece.) Cu toate acestea, turnă cam prea cu poftă și vărsă ultima parte din vinul de vară al lui Rhy pe podeaua lui marchetată. Înainte i-ar fi păsat de pată, dar vremurile acelea se duseseră, la fel și viața de atunci. Căzuse printre scândurile parchetului ca o bijuterie mică și acum zăcea undeva unde nu putea fi atinsă, vag amintită, dar ușor uitată.

– Ușurel, Bard.

Era primul lucru pe care-l spuse Alucard într-o oră. Nu că Rhy ar fi așteptat să vorbească.

Căpitanul era palid, hoțul lui era pământiu, iar prințul însuși se plimba de colo până colo, cu armura aruncată ca o cochilie spartă pe un scaun dintr-un colț.

Până la sfârșitul zilei, găsiseră treizeci și patru de argintați. Cei mai mulți fuseseră ținuți în Sala Trandafirului, tratați de preoți. Dar mai erau și alții. Știa că mai erau și alții. Trebuia să fie. Rhy ar fi vrut să continue căutările, să le prelungească în noapte, dar Maxim refuzase. Și, mai rău, gărzile regale rămase îl puseseră sub o supraveghere neobosită.

Ceea ce îl supăra pe Rhy la fel de tare ca faptul că era închis când în oraș mai existau încă suflete captive era să vadă putreziciunea întinzându-se prin Londra. O negreală ca gheața înghițea pietrele, urcând pe ziduri, o pojghiță care nu era tocmai asta, ci o *schimbare*. Piatra, pământul și apa fuseseră înghițite și înlocuite de ceva care nu era deloc un element, ci un nimic negru și lucios, o prezență și deopotrivă o absență.

Îi spusese lui Tieren, arătându-i un loc izolat din colțul curții, imediat în afara protecțiilor, unde nimicul se întindea ca gheața. Fața bătrânului devenise palidă.

– Magia și natura există în echilibru, spusese el, trecându-și degetele pe deasupra bălții de negreală. Asta se întâmplă când echilibrul se strică. Când magia copleșește natura.

Lumea *se descompunea*, îi explicase el. Numai că, în loc să devină moale, ca ramurile putrede căzute pe jos într-o pădure, devenea dură, calcificându-se în ceva precum piatra, dar care nu era piatră.

– Vrei să stai locului? se răsti Lila acum, urmărindu-l pe Rhy cum traversa camera. Mă amețești.

– Bănuiesc că asta e de la vin, zise o voce de lângă ușă.

Rhy se întoarse, ușurat să-l vadă pe fratele lui.

– Kell, zise el, încercând să pară amuzat, în timp ce făcu semn cu paharul spre cei patru gardieni care încadrau ușa. Așa te simți tu tot timpul?

– Da, cam așa, răspunse Kell, luând paharul din mâna Lilei și bând o înghițitură zdravănă.

În mod uimitor, ea îl lăsă.

– E înnebunitor, se plânse Rhy.

Și apoi, către soldați:

– Ați putea măcar să stați jos? Sau vreți cu tot dinadinsul să arătați ca blazoanele de pe pereții mei?

Ei nu-i răspunseră.

Kell îi dădu înapoi paharul Lilei și apoi se încruntă când îl observă pe Alucard. În mod vădit ignoră prezența căpitanului și își turnă un pahar mare de vin.

– Pentru ce bem? întrebă.

– Pentru vii, zise Rhy.

– Pentru morți, spuseră Alucard și Lila în același timp.

– Am încercat să fim cât mai meticuloși, adăugă Rhy.

Atenția i se îndreptă spre Alucard, care privea afară, în noapte. Rhy își dădu seama că nu era singurul care se uita la căpitan. Lila îi urmări privirea lui Alucard spre geam.

– Când te uiți la căzuți, întrebă ea, ce vezi?

Alucard miji ochii, așa cum făcea de fiecare dată când încerca să-și imagineze ceva.

– Noduri, zise el simplu.

– Vrei să explici? interveni Kell, care îi cunoștea talentul și îi păsa de el cam tot atât cât îi păsa și de căpitan.

– N-ai înțelege, murmură Alucard.

– Poate dac-ai folosi cuvintele potrivite?

– Nu le-aș putea face destul de scurte.

– Oh, pentru Dumnezeu, se răsti Lila, dacă voi doi ați înceta să vă mai ciondăniți măcar o clipă!

Alucard se aplecă în scaun și așeză paharul iarăși gol pe podea, lângă cizma lui, unde pisica îl mirosi.

– Acest *Osaron*, începu el, absoarbe energie de la toți cei pe care-i atinge. Magia lui se hrănește dintr-a noastră... otrăvind-o. Pătrunde printre firele puterii noastre, în viața noastră, și se încurcă în urzeala noastră până când totul e înnodat.

– Ai dreptate, zise Kell după un moment. Habar n-am despre ce vorbești.

– Trebuie să fie înnebunitor, spuse Alucard, să știi că eu am o putere pe care tu n-o ai.

Kell scrâșni scurt din dinți, dar când vorbi, își păstră vocea politicoasă, calmă.

– Crezi sau nu, mă delectez cu micile noastre dispute. De altfel, poate că nu sunt în stare să văd lumea cum o vezi *tu*, dar tot pot recunoaște un măgar.

Lila pufni.

Rhy scoase o exclamație exasperată.

– Destul, zise el și apoi, către Kell: Ce a avut de spus prizonierul nostru?

La menționarea lui Holland, Alucard întoarse repede capul. Lila se aplecă înainte, cu o sclipire în ochi. Kell își goli paharul, tresărind, și spuse:

– O să fie executat dimineață. O execuție publică.

Pentru câteva momente lungi, nimeni nu vorbi.

Și apoi, Lila își ridică paharul.

– Ei bine, zise ea veselă, o să beau pentru *ast*a!

VIII

Emira Maresh umbla prin palat ca o fantomă.

Auzea ce spunea lumea despre ea. O numeau distantă, distrată. Dar adevărul e că pur și simplu asculta. Nu doar pe ei, ci pe toată lumea și tot ce se întâmpla sub turlele aurite ale acoperișului. Puțini observaseră urcioarele de lângă fiecare pat, castroanele de pe fiecare masă. Un vas cu apă era un obiect simplu, dar cu vraja corectă, putea transmite sunetele. Cu vraja corectă, Emira putea face palatul să vorbească.

Frica ei de a strica lucruri o învățase să ia aminte la fiecare pas, să asculte cu atenție. Lumea era un spațiu fragil, plin de crăpături care nu se vedeau totdeauna. Un singur pas greșit, și s-ar fi putut fisura sau sparge. O singură mișcare greșită și întreaga lume se putea prăbuși ca un turn de cărți de Sanct făcut scrum.

Era treaba Emirei să fie sigură că lumea ei rămânea puternică, să-i consolideze fracturile, să asculte atentă în caz că apăreau noi crăpături. Era datoria ei să țină familia în siguranță, palatul ei întreg, regatul ei temeinic. Era chemarea ei și, dacă era destul de grijulie, destul de ageră, atunci nimic rău nu avea să se întâmple. Asta își spusese Emira.

Numai că *se înșelase*.

Făcuse tot ce putuse, iar Rhy aproape că murise. O umbră căzuse peste Londra. Soțul ei îi ascundea ceva. Kell nu se uita la ea.

Nu fusese în stare să oprească răspândirea fisurilor, dar acum își concentrase atenția asupra restului palatului.

De-a lungul holurilor, putea auzi preoții în camera de arme, foșnetul pergamentelor, scârțâitul peniței, murmurul ușor, în timp ce-și pregăteau vraja.

Putea auzi pașii grei ai gărzilor în armuri trecând pe la etajele de jos, vocile groase, guturale ale veskanilor și melodia șuierătoare a limbii faroane pe holul de est, murmurul nobililor în galerie, când stăteau nemișcați, șușotind peste cești de ceai. Vorbind despre oraș, despre blestem, despre rege. Ce făcea el? Ce ar fi putut să facă? Maxim Maresh se înmuiase odată cu vârsta și anii de pace. Maxim Maresh, un om împotriva unui monstru, împotriva unui zeu.

Din Sala Trandafirului, Emira auzea zvârcoliturile corpurilor chinuite de febră, captive încă în vise arzătoare, iar când își întorcea urechea spre aripa de est a palatului, auzea somnul la fel de zbuciumat al fiului său, secondat în ecou de agitația lui Kell.

Și printre toate acestea, șoaptele neobosite la ferestre, în ziduri, cuvinte înăbușite de vrăjile de protecție, încolăcite în suișurile și coborâșurile vântului, în tăcerea lui. O voce care încerca să pătrundă înăuntru.

Emira auzea atât de multe lucruri, dar auzea, de asemenea, și absențele, acolo unde ar fi trebuit să fie sunetele și nu erau. Auzea șoaptele înăbușite ale celor care încercau din răsputeri să fie discreți. Într-un colț al sălii de bal, doi gardieni își făceau curaj. Într-un alcov, un nobil și un magician se înlănțuiseră strâns ca o strună de arc. Iar din sala hărții auzea sunetul unui om care stătea singur înaintea mesei.

Se duse spre el, dar apropiindu-se, își dădu seama că nu era soțul ei.

Omul din sala hărții stătea cu spatele la ușă și capul aplecat deasupra centrului Londrei. Emira îl privi când întinse un singur deget, întunecat, și culcă figurina de cuarț a unei gărzi regale din fața palatului.

Figurina căzu într-o parte, scoțând micul zgomot al pietrei pe piatră. Emira tresări, dar statuia nu se sparse.

– Lord Sol-in-Air, zise ea calmă.

Faroanul se întoarse, pietrele prețioase, albe, incrustate în profilul său captând lumina. Nu se arătă nici surprins de prezența ei, nici vinovat de a lui.

– Maiestatea Voastră.

– De ce ești singur aici?

– Îl căutam pe rege, răspunse Sol-in-Air în felul lui curgător, susurător.

Emira clătină din cap, plimbându-și ochii prin încăpere. Părea nelalocul ei fără Maxim. Cercetă masa, de parcă ar fi putut lipsi ceva, dar Sol-in-Air deja ridicase piesa căzută și luase în mână o alta, de la marginea mesei. Potirul și soarele. Însemnele Casei Maresh.

Sigiliul Arnesului.

– Sper că nu e deplasat, zise el, să spun că, după părerea mea, semănăm.

– Tu și soțul meu?

Clătină ușor din cap.

– Tu și cu mine.

Fața Emirei se încălzi, chiar dacă temperatura din încăpere coborî brusc.

– Cum așa?

– Amândoi știm multe și spunem puține. Amândoi stăm alături de regi. Suntem adevărul care le șoptește la ureche. Rațiunea.

Ea nu zise nimic, doar își înclină capul.

– Întunericul se întinde, adăugă el încet, deși cuvintele erau tăioase. Trebuie să fie oprit.

– O să fie, răspunse regina.

Sol-in-Air încuviință.

– Spune-i regelui, zise el, că noi putem fi de ajutor. Dacă o să ne lase.

Faoranul porni spre ușă.

– Lord Sol-in-Air! strigă ea după el. Blazonul nostru!

El se uită la figurina sculptată din mâna lui de parcă uitase complet de ea.

– Iertare, spuse el, așezând piesa înapoi pe tablă.

*

Emira îl găsi, în sfârșit, pe soțul ei în camera lor, dar nu în pat. Adormise la masa de scris, aplecat peste tăblia de lemn sculptat, cu capul sprijinit pe brațele încrucișate peste un registru, mirosul de cerneală fiind încă proaspăt.

Numai primul rând se putea citi pe sub cutele mânecii.

Fiului meu, prințul moștenitor al Arnesului, când este timpul...

Emira trase puternic aer în piept la aceste cuvinte, apoi își ținu respirația. Nu îl trezi pe Maxim. Nu-i trase registrul de sub cap. Se îndreptă fără zgomot spre canapea, luă o cuvertură și i-o așeză pe umeri.

El se mișcă puțin, potrivindu-și mai bine brațele sub cap, mica schimbare dezvăluind nu doar următorul rând – *să știe că un tată trăiește pentru fiul său, dar un rege trăiește pentru poporul său* –, dar și bandajul din jurul încheieturii. Emira încremeni văzându-l, dâre de sânge îmbibând pânza albă imaculată.

Ce făcuse Maxim?

Ce plănuia să mai facă?

Ea putea auzi freamătul palatului, dar mintea soțului ei era compactă, de nepătruns. Oricât de atent ar fi ascultat, nu-i auzea decât inima.

IX

La căderea nopții, umbrele înfloreau.

Se făceau una cu fluviul și ceața și cerul fără lună, până când se întindeau pretutindeni. Osaron era pretutindeni. În fiecare bătaie a inimii. În fiecare răsuflare.

Unii scăpaseră. Deocamdată. Alții fuseseră transformați în cenușă. Era un lucru necesar, ca defrișarea unei păduri, curățarea terenului pentru ca noi lucruri – lucruri mai bune – să poată crește. Un proces la fel de natural ca trecerea anotimpurilor.

Osaron era toamnă, și iarnă, și primăvară.

Și prin tot orașul auzea vocile servitorilor săi credincioși.

Cum te pot sluji?

Cum te pot venera?

Arată-mi calea.

Spune-mi ce să fac.

El era în mintea lor.

El era în corpul lor. Le șoptea în cap și le gonea prin sânge. Era în fiecare dintre ei și legat de niciunul.

Pretutindeni și nicăieri.

Era de ajuns.

Și *nu* era de ajuns.

Voia *mai mult*.

6. EXECUȚIA

I. LONDRA CENUȘIE

Ned Tuttle se trezi cu o presimțire rea.

Se mutase de curând din casa familiei sale în Mayfair și în cămăruța de deasupra tavernei – taverna *lui* –, locul acela magic numit odinioară Aruncătura de Piatră și rebotezat Cinci Colțuri.

Ned se ridică în capul oaselor, ciulind urechile. Ar fi putut jura că vorbise cineva, dar nu mai putea auzi vocea și, pe măsură ce trecea timpul, nu mai era sigur dacă fusese adevărat sau doar rămășițele de somn agățate de el, pornirea de a asculta ecourile vreunui vis anume.

Ned avusese întotdeauna vise foarte vii.

Atât de vii, încât nu mereu putea spune când ceva se întâmplase cu adevărat sau când îl visase el. Visele lui Ned fuseseră întotdeauna ciudate și, uneori, minunate, dar în ultima vreme deveniseră... tulburătoare, mai întunecate, mai amenințătoare.

În copilărie, părinții lui îi ignoraseră visele, socotindu-le un efect al faptului că citea prea multe romane, dispărând cu orele – uneori cu zilele – în lumile ficționale, fantastice. În tinerețe, el luase visele drept un semn al sensibilității lui la *dincolo*, acel aspect al lumii pe care cea mai mare parte a oamenilor nu-l putea vedea – cel pe care nici măcar *Ned* nu-l putea vedea –, dar în care crezuse, cu ardoare, hotărât, tenace, până în ziua în care îl întâlnise pe Kell și aflase, fără urmă de îndoială, că *dincolo* era real.

Însă în noaptea asta, Ned visase o pădure făcută din piatră. Era și Kell în vis, mă rog, fusese la un moment dat, dar nu mai era, iar acum Ned se simțea pierdut și de fiecare dată când striga după ajutor, ecoul răsuna în toată pădurea ca într-o biserică pustie, numai că vocile care veneau înapoi nu erau ale lui. Unele dintre ele erau înalte și altele joase, unele tinere și dulci, altele bătrâne, iar în mijlocul lor se auzea o voce pe care n-o putea deslușI, una care ocolea urechile lui în felul în care lumina se dădea uneori pe după colț.

Acum, stând în capul oaselor, nemișcat, în patul lui, avea o dorință stranie să strige, la fel cum o făcuse în pădure, dar o mică parte – mă rog, nu atât de mică precum i-ar fi plăcut lui – din el se temea că, la fel ca în pădure, *altcineva* avea să-i strige înapoi.

Probabil sunetul venise din taverna de jos. Își coborî picioarele lungi la marginea patului, își vârî tălpile în papuci și se ridică, dușumeaua veche gemând sub greutatea lui.

Se mișcă în liniște, numai *scârț-scârț-scârț*-ul urmărindu-l de-a lungul încăperii, și apoi *uuff*-ul, când se ciocni de șifonier, *iiih*-ul felinarului de metal balansându-se, aproape să se răstoarne, apoi *buf*-ul revenirii la locul lui, urmat de *trrr*-ul lumânărilor rostogolindu-se pe masă.

– La naiba! bombăni Ned.

Ar fi fost grozav de oportun, gândi el, dacă ar fi putut să pocnească pur și simplu din degete și să invoce puțin foc, dar în patru luni de încercări abia reușise să miște piesele din trusa de elemente a lui Kell, așa că scotoci după halatul lui pe întuneric și ieși pe scări.

Și se înfioră.

Ceva cu siguranță era ciudat.

De obicei, lui Ned îi plăceau lucrurile ciudate, trăia sperând că o să le dea de cap, dar acest tip de ciudățenie era vecin cu *răul*. Aerul mirosea a trandafiri și a fum de lemn și a frunze uscate, iar când se mișcă, i se păru că pășea prin apa caldă a unui bazin rece sau prin una rece dintr-unul cald. Ca un curent de aer într-o cameră când toate ușile erau închise și ferestrele zăvorâte.

Știa senzația asta, o mai simțise o dată înainte, pe stradă, în afara tavernei Cinci Colțuri, pe vremea când era Aruncătura de Piatră și el încă îl aștepta pe Kell să se întoarcă și să-i aducă pământul promis. Ned văzuse un accident de căruță, auzise vizitiul tunând și fulgerând despre omul pe care-l strivise. Numai că nu rămăsese niciun corp pe stradă, niciun om rănit, numai fum și cenușă și un slab frison de magie.

Magie rea.

Magie *neagră*.

Ned se întoarse în camera lui și își luă pumnalul ceremonial – îl cumpărase de la un client cu o săptămână înainte –, care avea mânerul scrijelit cu rune în jurul unei pentagrame incrustate cu onix.

Numele meu e Edward Archibald Tuttle, gândi el, strângând pumnalul, *sunt al treilea purtător al acestui nume şi nu mi-e frică*.

Scârţ-scârţ-scârţ-ul îl urmări pe scările în spirală și, când ajunse la bază, stând în taverna întunecată cu numai *bum-bum*-ul inimii lui, Ned își dădu seama de unde venea senzația de ciudățenie.

Cinci Colțuri era prea liniștit.

O liniște grea, înfundată, *nenaturală*, de parcă taverna ar fi fost umplută cu lână în loc de aer. Ultimii tăciuni din vatră ardeau mocnit în spatele grătarului, vântul sufla printre scânduri, dar niciunul dintre acestea nu scotea vreun sunet.

Ned se duse la ușa din față și trase zăvorul. Afară, strada era pustie – era cea mai neagră oră, momentul acela de dinaintea zorilor –, dar Londra nu era niciodată cu adevărat nemișcată, nu atât de aproape de fluviu, așa că a fost imediat întâmpinat de *trop-trop*-ul trăsurilor, de râsetele și cântecele din depărtare. Undeva lângă Tamisa, vaietul unei viori și, mult mai aproape, o pisică vagaboandă, miorlăind după lapte sau companie sau ce mai vor pisicile vagaboande. Existau zeci de sunete care alcătuiau țesătura acestui oraș, iar când Ned închise ușa din nou,

zgomotele îl urmară, furișându-se prin crăpătura de sub ușă, peste prag. Presiunea scăzu, aerul din tavernă se subție, vraja se rupse.

Ned căscă, senzația de ciudățenie deja pierind când urcă scările. Ajuns iar în camera lui, crăpă fereastra, în pofida frigului, lăsând sunetele Londrei să pătrundă înăuntru. Dar când se urcă în pat și își trase păturile peste el, și lumea se așeză la loc în tăcere, șoaptele veniră din nou. Iar când se cufundă în acea zonă dintre trezie și somn, cuvintele care-i scăpaseră până atunci în sfârșit căpătară formă.

Lasă-mă înăuntru, spuneau ele.

Lasă-mă înăuntru.

II

Vocile răsunară în afara celulei lui Holland imediat după miezul nopții.

– Ai venit mai devreme, zise gardianul din spatele gratiilor.

– Unde e partenerul tău? întrebă cel de lângă perete.

– Regele are nevoie de oameni pe trepte, răspunse nou-venitul, de când cu oamenii speriați care vin aici.

Vocea lui era înăbușită de coif.

– Avem ordine stricte.

– La fel și eu, zise noul gardian. Și am rămas puțini.

O pauză și atunci Holland simți că se petrece un lucru ciudat. Era ca și când cineva ar fi luat aerul – energia din aer – și l-ar fi tras. Pe deasupra. O smucitură de voință. O schimbare de balanță. O subtilă exercitare a controlului.

– De altfel, adăugă noul gardian indiferent, ce-ați vrea mai degrabă să faceți? Să vă holbați la gunoiul ăsta sau să vă salvați prietenii?

Balanța se înclină. Oamenii se ridicară de la locurile lor. Holland se întrebă dacă noul gardian știa ce făcuse. Era genul de magie interzisă în lumea asta și venerată într-a lui.

Noul gardian se uită după ceilalți cum urcă scările și se clătină, foarte ușor, pe picioare. Când cei doi dispărură, se sprijini de zidul din fața celulei lui Holland, metalul armurii sale râcâind piatra, și scoase un cuțit. Se jucă absent cu el, plimbându-se cu vârful degetelor pe lamă, aruncându-l, prinzându-l și aruncându-l din nou. Holland se simți studiat, așa că studie și el, drept răspuns. Studie felul în care noul gardian își lăsă capul într-o parte, viteza degetelor lui pe cuțit, mirosul altei Londre adiindu-i în sânge.

Sângele *ei*. Ar fi trebuit să recunoască vocea aceea, chiar și pe sub coiful furat. Poate dac-ar fi dormit – de când n-o mai făcuse? –, poate dacă n-ar fi fost însângerat și zdrobit și țintuit în spatele gratiilor. Totuși ar fi trebuit să știe.

– Delilah, zise calm.

– Holland, răspunse ea.

Delilah Bard, *antari* din Londra Cenușie, își așeză coiful pe masă, sub un cârlig în care stăteau cheile temnicerului. Degetele ei se mișcară absent peste dinții lor.

– Ultima ta noapte...

– Ai venit să-ți iei rămas-bun?

Ea scoase un *hm* lung.

– Cam așa ceva.

– Ești departe de casă.

Privirea ei îl fulgeră, iute și ascuțită ca o așchie de oțel.

– La fel și tu.

Unul dintre ochii ei avea luciul sticlos pe care doar băutura ți-l poate da. Celălalt, cel fals, îi fusese spart. Rămăsese prins în cochilia de sticlă, dar înăuntru era o explozie de culoare și fisuri.

Cuțitul Lilei dispăru la loc în teacă. Ea își scoase mănușile de armură, una după alta, și le așeză și pe ele pe masă. Chiar și amețită puțin, se mișca la fel de grațios și ușor ca un luptător. Îi amintea de Ojka.

– Ojka, zise ea, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Holland încremeni.

– Ce?

Lila își bătu obrazul.

– Roșcata cu cicatrice și fața inundată de negru. Ea a făcut asta – a încercat să-mi vâre un cuțit în ochi – chiar înainte să-i tai eu gâtul.

Cuvintele veniră ca o lovitură surdă. O flăcăruie de speranță se stinse în pieptul lui. Nu rămăsese nimic. Cenușă peste tăciuni.

– Urma ordinele, zise el fără intonație.

Lila ridică inelul de chei din cârlig.

– Ale tale sau ale lui Osaron?

Era o întrebare grea. Când fuseseră ei diferiți? Fuseseră vreodată la fel?

Auzi zăngănitul metalului și Holland clipi văzând ușa celulei deschizându-se și pe Lila intrând. Ea închise ușa în urmă și trânti lacătul la loc.

– Dacă ai venit să mă ucizi...

– Nu, rânji ea. Asta poate aștepta până dimineață.

– Atunci de ce ești aici?

– Pentru că oamenii buni mor și oamenii răi trăiesc, și nu mi se pare corect, ce zici, Holland?

Fața ei se schimonosi.

– Dintre toți oamenii pe care îi puteai ucide, ai ales pe cineva care chiar conta pentru mine.

– A trebuit s-o fac.

Pumnul ei îl izbi ca o cărămidă, destul de tare ca să-i mute capul într-o parte și să-i facă pe moment lumea albă. Când vederea i se limpezi, ea stătea aplecată deasupra lui, cu nodurile degetelor sângerând.

Încercă să-l lovească din nou, dar, de data asta, Holland îi prinse încheietura.

– Destul! zise el.

Dar nu era. Își ridică brusc mâna liberă, focul dansându-i peste degete, dar el i-o prinse și pe aceea.

– *Destul!*

Încercă să se elibereze, dar mâinile lui o strângeau ca o menghină, găsindu-i locurile slabe unde se îmbinau oasele. Apăsă pe ele și Lilei îi scăpă un sunet gutural, gros și animalic.

– N-are niciun rost să te gândești la ceea ce ți-a fost luat, mârâi el. *Niciunul*.

De-a lungul a șapte ani, viața lui Holland se distilase într-o unică dorință. Să-i vadă pe Athos și pe Astrid Dane suferind. Și Kell îi răpise asta. Îi furase privirea din ochii lui Astrid când înfipse cuțitul în inima ei. Îi furase expresia lui Athos când îl distruse bucată cu bucată.

Nimeni nu suferă la fel de frumos ca tine.

Șapte ani.

Holland o împinse pe Lila înapoi. Ea se împletici, lovindu-se cu umerii de gratii. O clipă, în celulă nu se auzeau decât sunetele respirațiilor întretăiate, în timp ce se uitau unul la altul peste spațiul îngust, două bestii în aceeași cușcă.

Și apoi, încet, Lila se îndreptă, flexându-și degetele.

– Dacă vrei răzbunare, poftim, răzbună-te! zise el.

Unul dintre noi ar trebui s-o aibă, gândi el, închizând ochii. Trase aer în piept să se calmeze și se apucă să-și numere morții, începând cu Alox și sfârșind cu Ojka.

Dar când îi deschise din nou, Delilah Bard dispăruse.

*

Au venit să-l ia imediat după răsărit.

Adevărul e că el nu știa cât e ceasul, dar putea simți palatul trezindu-se la viață deasupra capului, ușoara încălzire a lumii de dincolo de pilonul temniței. Cu atât de mulți ani petrecuți în frig, învățase să simtă cea mai mică schimbare de temperatură și știa cum să marcheze trecerea unei zile.

Gărzile veniră și îl dezlegară pe Holland de la zid și, pentru o clipă, n-a mai fost ținut de nimic decât de două mâini, înainte să-i înfășoare lanțurile în jurul încheieturilor, umerilor, pieptului. Metalul greu îi împiedica mișcările și a fost nevoie să-și adune toată forța ca să-și silească picioarele să urce scările, mersul fiindu-i redus la niște pași poticniți.

– *On vis och*, își spuse el.

Din zori și până-n seară. O frază care avea două înțelesuri în limba lui.

Un nou început. Un bun sfârșit.

Gardienii îl conduseră pe Holland sus, pe holurile palatului, unde bărbații și femeile se strânseseră să-l vadă trecând. Ajunseră apoi afară, pe un balcon, un spațiu larg, lăsat gol, în afară de o platformă mare, de lemn, proaspăt construită, și pe ea un bloc de piatră.

On vis och.

Holland simți schimbarea de îndată ce păși afară, furnicătura magiei care proteja palatul nepermițând să treacă nimic decât aerul rece și lumina, atât de puternică, încât îl usturară ochii.

Soarele răsărea într-o zi geroasă, iar Holland, încă dezbrăcat până la brâu pe sub lanțuri, simți aerul înghețat pătrunzându-i amarnic în piele. Dar învățase de mult să nu le dea celorlalți satisfacția suferinței lui. Și cu toate că știa că se află în mijlocul unui spectacol – pe care, de fapt, îl pusese chiar el la cale –,

Holland nu putea să tremure și să implore. Nu în fața acestor oameni.

Erau de față regele, și prințul, și alți patru gardieni, cu frunțile marcate cu sânge, și o mână de magicieni, însemnați la fel – un tânăr cu părul argintiu, cu vântul șuierând pe lângă el; o pereche de gemeni cu piele neagră și fețele incrustate cu pietre prețioase; un bărbat blond, solid ca un zid. Acolo, alături de ei, cu pielea plină de cicatrice argintii, stătea un bărbat aproape cunoscut, cu o piatră albastră deasupra unui ochi; un bătrân în robă albă, cu o picătură stacojie pe frunte; Delilah Bard, cu ochiul ei spart reflectând lumina.

Și, în cele din urmă – chiar acolo, pe platformă, lângă blocul de piatră – stătea Kell, cu o sabie lungă în mâini, cu vârful sprijinit în pământ.

Pașii lui Holland trebuie să fi încetinit, pentru că unul dintre gardienii escortă îl împinse din spate, silindu-l să înainteze, să urce cele patru trepte scurte pe eșafodul nou construit. Se opri și își îndreptă spatele, privind în afară spre fluviul negru de dincolo de marginea balconului.

Atât de asemănător cu cel din Londra Neagră.

Prea asemănător cu cel din Londra Neagră.

– Te-ai răzgândit? întrebă Kell, strângând sabia.

– Nu, zise Holland, uitându-se dincolo de el. Doar mi-am permis să admir o clipă priveliștea.

Privirea i se întoarse spre tânărul *antari* și văzu felul în care ținea sabia, cu o mână pe mâner și cealaltă odihnindu-se pe tăiș, apăsând doar atât cât să-i dea sângele.

– Dacă nu vine... începu Holland.

– O să fiu rapid.

– Ultima dată mi-ai ratat inima.

– N-am să-ți ratez și capul, răspunse Kell. Dar sper să nu se ajungă la asta.

Holland dădu să vorbească, dar își înghiți cuvintele.

Nu serveau la nimic.

Totuși le gândi.

Eu sper să se ajungă.

Vocea regelui tună prin aerul înghețat al dimineții.

– Îngenunchează! porunci cârmuitorul Arnesului.

Holland înțepeni la această poruncă, iar mintea lui se întoarse la o altă zi, dintr-o altă viață, la oțelul rece și la vocea mieroasă a lui Athos –, dar lăsă povara amintirilor, ca și greutatea lanțurilor din prezent, să-l tragă în jos. Își ținu ochii ațintiți spre fluviu, întunecimea plutind chiar sub oglinda apei, iar când vorbi, vocea îi era joasă, cuvintele îndreptate nu spre mulțimea de pe balcon sau spre Kell, ci spre regele-umbră.

– Ajută-mă!

Cuvintele n-au fost nimic decât o suflare de ceață. Pentru mulțimea adunată ar fi putut părea o rugăciune adresată cine știe

cărui zeu. Și, într-un fel, așa era.

– *Antari*, zise regele, adresându-i-se nu pe nume, nici măcar cu titlul său, ci doar cu ce era, iar Holland se întrebă dacă Maxim Maresh îi știa măcar numele.

Vosijk, aproape că-i spuse. *Numele meu este Holland Vosijk*.

Dar nu mai conta acum.

– Ești vinovat de păcate capitale împotriva imperiului, vinovat de a practica magie interzisă, de a incita haosul și ruina, de a aduce războiul...

Cuvintele regelui treceau pe lângă el, Holland ridicându-și fața spre cer. Păsările zburau în văzduh, în vreme ce umbrele se țeseau prin norii joși. Osaron era acolo. Holland scrâșni din dinți și se sili să vorbească, nu oamenilor din jur, nu regelui sau lui Kell, ci prezenței care pândea și asculta.

– Ajută-mă!

– Ești condamnat la moarte prin sabie pentru crimele tale, trupul tău va fi dat focului...

Putea simți magia *oshocului* adunându-se în jurul lui, mângâindu-i pielea, dar tot nu veni.

– Dacă ai de spus ceva, vorbește acum, dar să știi că soarta îți este pecetluită.

Auzi atunci o nouă voce, ca o vibrație a aerului de iarnă.

Imploră.

Holland încremeni.

– Nu ai nimic de spus? întrebă regele.

Imploră.

Holland înghiți nodul din gât și făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată, nu în șapte ani de sclavie și tortură.

– Te rog! imploră el, la început încet, apoi mai tare. Te rog! O să fiu al tău!

Întunericul râse, dar nu veni.

Pulsul lui Holland începu s-o ia la goană, lanțurile i se părură deodată prea strânse.

– *Osaron!* strigă el. Corpul acesta este al tău. Viața aceasta – ce-a mai rămas din ea – e a ta...

Gardienii erau de-o parte și de alta lui acum, pumnii înmănușați forțându-i capul lui Holland să se așeze pe blocul de piatră.

– Osaron! mârâi el, luptându-se cu strânsoarea lor pentru prima oară.

Râsul continuă, răsunând în capul lui.

– Zeii nu au nevoie de corpuri, dar regii au! Cum o să domnești fără o coroană pe cap?

Kell era lângă el acum, cu ambele mâini pe mânerul sabiei.

– Sfârșește! porunci regele.

Așteaptă, gândi Holland.

– Ucide-l! zise Lila.

– Nu mișca! îi ceru Kell.

Holland își concentră atenția asupra lemnului platformei.

– Osaron! răcni el, când Kell își ridică sabia cu un vâjâit.

De coborât, însă, nu mai coborî.

O umbră se furișă peste balcon. În clipa asta, soarele era acolo, iar în clipa următoare, erau cufundați în umbră și toată lumea își ridică privirea la timp ca să vadă valul de apă neagră înălțându-se deasupra capetelor și prăvălindu-se peste ei.

Holland se răsuci într-o parte, ținându-se în continuare de blocul de piatră, când fluviul se izbi de platformă. Unul dintre gardieni fu aruncat peste margine, în adâncul clocotitor al talazului, în timp ce al doilea se agăță de Holland.

Torentul înghețat îi smulse sabia din mâini lui Kell și-l împinse îndărăt de pe platformă, un țăruș de gheață țintuindu-i mâneca de podea, în timp ce gardienii se aruncară să-i protejeze pe rege și pe prinț. Valul lovi treptele dintre platformă și balcon și împroșcă în sus, învârtindu-se mai întâi într-o coloană, după care marginile i se netezire și se închegară în forma unui om.

Un rege.

Osaron îi zâmbi lui Holland.

– *Vezi?* zise el, cu vocea lui ca un ecou. *Pot să fiu milostiv*.

Cineva se mișcă pe balcon. Magicianul cu păr argintiu se năpusti înainte, cu aerul ca niște cuțite în jurul lui.

Osaron nu-și dezlipi ochii de la Holland, ci își flutură degetele de apă și o suliță de gheață se materializă, lansându-se spre pieptul magicianului. Omul zâmbi când se roti pe sub suliță, mișcându-se ușor ca aerul, înainte s-o spargă cu o singură pală de vânt ascuțit.

Părul argintiu și roba fluturând dansară din nou spre Osaron, un tremur de aer și apoi magicianul lovi cu o mână înconjurată de o sabie de vânt. Silueta de apă a lui Osaron se despărți în jurul încheieturii magicianului, apoi se închise ferm. Magicianul aerului fu oprit din scurt, captiv în miezul înghețat al siluetei lui Osaron. Înainte de a se putea elibera, regele-umbră își trecu mâna prin pieptul magicianului.

Degetele lui trecură prin el fără efort, vârfurile negre ca țurțurii lucind de șiroaiele roșii.

– Jinnar! strigă cineva, când vântul încetă brusc pe platformă, iar magicianul se prăbuși, fără viață, la pământ.

Osaron își scutură sângele de pe degete, urcând treptele.

– *Spune-mi, Holland*, zise el. *Ți se pare că am nevoie de un corp?*

Folosindu-se de acest moment, Kell smulse țărușul de gheață din mânecă și-l azvârli cu putere în spatele regelui-umbră. Holland se simți impresionat, pentru o fracțiune de secundă, și invidios – dar arma trecu drept prin silueta de apă a lui Osaron. Acesta se întoarse, parcă amuzat, cu fața spre Kell.

– *Ar fi nevoie de mai mult de atât*, antari.

– Știu, zise Kell.

Holland văzu panglica de sânge răsucindu-se în coloana de apă ce-i alcătuia pieptul lui Osaron chiar înainte să-l audă pe Kell rostind:

– *As Isera*.

Și, imediat, Osaron *îngheță*.

Se întâmplă într-o clipită, regele-umbră fiind înlocuit de o statuie de gheață.

Holland îi întâlni privirea lui Kell prin suprafața înghețată a torsului lui Osaron.

El îl văzu primul, ușurarea de-o clipă prefăcându-se în groază când magicianul mort – Jinnar – se ridică în picioare. Ochii lui erau negri – nu de umbre, ci profund negri – și pielea deja începuse să-i ardă de la puterea noului său ocupant. Iar când vorbi, o voce mieroasă, familiară, îi ieși pe gură.

– *Ar fi nevoie de mai mult de atât*, zise din nou Osaron, în timp ce părul de argint scotea aburi.

Morții se ridicau în jurul lui, iar Holland înțelese prea târziu. Valul. Apa.

– Kell! strigă el. Semnele cu sânge...

A fost redus la tăcere de cel mai apropiat gardian care-și înfipse pumnul în coastele lui – semnul stacojiu de pe coiful lui fusese spălat de primul val al râului.

– Îngenunchează înaintea regelui!

Omul cu cicatrice argintii și prințul Maresh se repeziră amândoi înainte, dar Kell îi opri cu o mișcare scurtă a brațului, un zid de gheață înălțându-se și despărțindu-i de platformă și de Osaron.

Osaron stătea acum între Holland și Kell, în corpul furat al atacatorului său, căruia pielea i se scorojea și cădea ca încrețiturile hârtiei arse.

Holland se ridică în picioare, în pofida greutății lanțurilor.

– Ce substitut jalnic ți-ai ales! zise el, atrăgându-i atenția *oshocului*, în timp ce Kell înaintă, cu sângele picurându-i din vârful degetelor. Ce repede se sfărâmă!

Vocea lui era joasă prin haosul dezlănțuit, mustind de dispreț.

– Nu e un corp demn de un rege.

– *Tu încă vrei să ți-l oferi pe al tău, în schimb*, cugetă Osaron.

Carcasa lui pierea iute, luminată de o văpaie roșie care-i pârâia prin piele.

– Vreau, zise Holland.

– *Ispititor*, răspunse Osaron.

Ochii lui negri ardeau în țeasta lui Jinnar. Cât ai clipi, era lângă Holland.

– *Dar mai degrabă vreau să te privesc cum cazi*.

Holland simți brânciul înainte să vadă mâna, simți forța împingându-l în piept și imediata atracție a gravitației, când lumea se răsturnă și platforma dispăru, iar lanțurile îl traseră

peste marginea balconului și în jos, mai jos, tot mai jos, în fluviul de dedesubt.

III

Kell îl văzu pe Holland căzând.

În clipa asta, *antari* era acolo, la marginea balconului, iar în clipa următoare dispăruse, plonjând în fluviu fără niciun pic de magie la îndemână, numai cu greutatea rece, moartă, a fierului vrăjit din jurul lui. Balconul era un haos, unul din gardieni în genunchi, luptând cu ceața, în timp ce Lila și Alucard luaseră poziție de luptă împotriva cadavrului reînsuflețit al lui Jinnar, care nu mai era acum decât un schelet calcinat.

Nu era timp să gândească, să se întrebe, să chibzuiască.

Se aruncă.

Distanța a fost mai mare decât păruse.

Impactul îl lăsă fără aer în plămâni, zgâlțâindu-i toate oasele, și tresări când fluviul se închise deasupra lui, rece ca gheața și negru ca tușul.

Jos, departe, cât pe-aci să n-o vadă, o siluetă palidă se scufunda spre fundul apei înnegrite.

Kell înotă spre Holland, cu plămânii îndurerați de la lupta contra presiunii – luptă nu doar împotriva greutății apei, dar și a magiei lui Osaron, care-i fura căldura și puterea de concentrare – în timp ce încerca să-și croiască drum prin fluviu.

Până când ajunse la Holland, omul era în genunchi, buzele lui mișcându-se slab, fără sunet, corpul fiindu-i ținut pe fundul apei de cătușele de la mâini și de lanțurile de oțel din jurul taliei și ale picioarelor. *Antari* se chinui să se ridice în picioare, dar nu reuși mai mult. După o zbatere scurtă, pierdu bătălia cu gravitația și căzu la loc în genunchi, ridicând un nor de nămol când fierul lovi albia fluviului.

Kell pluti înaintea lui, cu haina îngreunată de apă, având astfel destul lest să rămână dedesubt. Scoase cuțitul, crestându-și carnea înainte să-și dea seama de inutilitate – de cum izvora, sângele dispărea, împrăștiat de curent. Kell înjură, sacrificând o mică porție de aer, în timp ce Holland se lupta să și-o păstreze pe ultima rămasă. Părul negru al lui Holland plutea în apă în jurul feței, ochii îi erau închiși, în postura lui se vădea resemnarea, de parcă mai degrabă s-ar fi înecat decât să se întoarcă la lumea de deasupra.

De parcă ar fi vrut să-și sfârșească viața aici, pe fundul fluviului.

Dar Kell nu-l putea lăsa să facă asta.

Ochii lui Holland se deschiseră brusc când Kell îl apucă de umeri, aplecându-se ca să ajungă la încheieturile ținute de greutate pe fundul apei. *Antari* clătină ușor din cap, dar Kell nu-i dădu drumul. Tot corpul îl durea din pricina frigului și a lipsei de aer, și putea vedea pieptul lui Holland poticnindu-se când se împotrivea nevoii de a inspira.

Kell își înfășură mâinile în jurul cătușelor de fier și trase, nu doar cu mușchii, dar și cu magie. Fierul era un mineral, undeva între piatră și pământ în spectrul elementelor. Nu putea să-l dezintegreze, dar putea – cu puțin efort – să-i schimbe forma.

Preschimbarea unui element nu era floare la ureche, nici măcar într-o cameră de lucru, cu destul timp și capacitate de concentrare la îndemână; s-o faci sub apă, înconjurat de magie neagră, în timp ce pieptul îl ardea și Holland se îneca încet, era cu totul altceva.

Convergență, îl certă maestrul Tieren în minte. *Divergență*.

Kell închise strâns ochii și încercă să-și aducă aminte instrucțiunile lui Tieren.

Elementele nu sunt întregi în sine, zisese *Aven Essen*, *ci sunt alcătuite din părți, fiecare fiind un nod pe aceeași sfoară înfășurată la nesfârșit, unul dând drumul spre următorul și spre următorul. Există o pauză naturală, dar nicio înnăditură*.

Trecuseră ani de când învățase să facă asta; de când stătuse în camera de lucru a Înaltului Preot cu câte un pahar în fiecare mână, urmărind liniile spectrului elementelor în timp ce turna conținutul dintr-unul în altul, prefăcând apa în nisip, nisipul în piatră, piatra în foc, focul în aer, aerul în apă. La nesfârșit, încet, chinuitor de lent, practica nefiind niciodată la fel de ușoară ca teoria. Preoții o puteau face – erau atât de bine acordați la subtilitățile magiei, încât granițele dintre elemente păreau poroase în mâinile lor –, dar magia lui Kell era prea zgomotoasă, prea vioaie, și jumătate din timp dădea greș, spărgând sticla sau vărsându-i conținutul care era acum pe jumătate piatră, pe jumătate sticlă.

Convergență.

Divergență.

Metalul era rece în mâinile lui.

De neclintit.

Noduri pe o sfoară.

Holland murea.

Lumea de apă se învârtea întunecată.

Convergență.

Divergență.

Ochii lui Kell se deschiseră brusc. Îi întâlni privirea lui Holland și, când metalul începu să se înmoaie în mâinile lui, ceva trecu fulgerător pe fața magicianului, iar Kell își dădu seama că resemnarea lui Holland fusese doar o mască, acoperind panica de dedesubt. Cătușele cedară sub degetele disperate ale lui Kell, prefăcându-se din fier în nisip, mâl ce se împrăștie într-un nor și apoi se dizolvă în curentul fluviului.

Holland țâșni înainte, în absența lanțurilor. Se ridică, nevoia de aer propulsându-l la suprafață.

Kell împinse cu picioarele în albia fluviului ca să-l urmeze.

Sau încercă s-o facă.

Se ridică vreun metru, doar pentru a fi smucit înapoi, la fund, ținut zdravăn de o forță nevăzută. Ultima gură de aer îi scăpă lui Kell din plămâni într-un șuvoi de bule, în timp ce se lupta să scape de strânsoarea apei. Forța se întări în jurul picioarelor lui, încercă să-i strivească rezistența din membre, din piept, trăgându-i brațele în lateral, într-o înfiorătoare repetiție a cadrului de fier din castelul Londrei Albe.

Apa de deasupra lui Kell se mișca și se învolbura, curentul întorcându-se în jurul conturului unui om.

Salutare din nou, antari.

Prea târziu, Kell înțelese. În acel ultim moment de pe balcon, Osaron se uitase nu la Holland, ci la el. Împingându-l pe Holland în fluviu, știuse că o să-l salveze Kell. Ei îi întinseseră o cursă regelui-umbră, iar el le întinsese una lor. *Lui*.

La urma urmelor, Kell era cel care îi rezistase, cel care refuzase să îi cedeze.

Acum o să îngenunchezi?

Legăturile invizibile îl forțau pe Kell spre albia fluviului. Plămânii îi ardeau, în timp ce încerca să lupte împotriva fluviului. Încerca și dădea greș. Panica îl invadă.

Acum o să implori?

Închise ochii și se strădui să își țină în frâu nevoia de aer care îi sfârteca pieptul, amorțindu-și simțurile. Înaintea ochilor îi dansau puncte albe luminoase și negre, adânci.

Acum o să mă laşi înăuntru?

IV

Lila îl văzu pe Kell dispărând dincolo de marginea balconului.

La început, crezu că trebuie să fi fost lovit și aruncat, că în mod cert nu de bunăvoie sărise în apa neagră, nu pentru Holland, dar apoi își aduse aminte cuvintele lui – *aș fi putut fi eu* – și își dăduse seama, cu limpezime glacială, că el nu-i spusese adevărul. Execuția fusese o farsă. Nu se intenționase nicio clipă ca Holland să moară.

Fusese o cursă și Osaron nu mușcase momeala, iar acum Holland se îneca în Isle, iar Kell se ducea la fund odată cu el.

– Fir-ar să fie! murmură Lila, scoțându-și haina.

Pe balcon, Jinnar se prăbușise, corpul lui prefăcându-se într-o cenușă noroioasă, în vreme ce aceia care căzuseră sub vraja lui Osaron fuseseră imobilizați. Doi gardieni cu cicatrice argintii se luptau să restabilească ordinea, în vreme ce un al treilea lupta cu febra care făcea ravagii în corpul lui. Regele trecu valvârtej pe lângă propriul gardian, traversând rapid balconul, în timp ce Alucard făcea scut în fața lui Rhy, care ținea o mână la piept de parcă nu putea să respire.

Pentru că, bineînțeles, *nu putea* să respire. Kell nu era singurul care se îneca.

Lila se întoarse, se cățără peste balustradă și sări.

Apa tăia precum un cuțit. Scuipă, din cauza durerii și a frigului – avea *să ucidă* pe cineva când se va fi terminat treaba asta.

Fără greutatea hainei, corpul ei se răzvrăti, încercând la fiecare mișcare de brațe să o ridice la suprafață, la aer, la viață. În loc de asta, ea înotă în jos, arzând-o plămânii, cu apa înghețată înțepându-i ochii deschiși, spre forma de pe fundul apei. Se aștepta să fie Holland, scufundat de greutatea lanțurilor. Însă silueta se zbătea liber, cu părul încurcat ca un nor.

Kell.

Lila lovi apa cu picioarele spre el, când o mână o prinse de braț. Se răsuci și-l văzu pe Holland, acum eliberat din lanțuri.

Își ridică un picior ca să-l lovească și să-l îndepărteze, dar apa îi amortiză lovitura, iar degetele lui se strânseră, în timp ce o sili să se întoarcă și să se uite la silueta care se zbătea pe fundul fluviului.

Pentru o clipă de groază, crezu că voia ca ea să-l privească pe Kell murind.

Dar atunci îl văzu, un contur abia deslușit a ceva – al *cuiva* – plutind în apă înaintea lui Kell.

Osaron.

Holland făcu semn spre el însuși și apoi spre regele-umbră. Făcu semn spre ea și apoi spre Kell. După aceea, îi dădu drumul și ea înțelese.

Se scufundară umăr la umăr, dar Holland atinse primul fundul apei, aterizând într-un nor de mâl răscolit, care îi evidenție contururile regelui-umbră, așa cum praful reflectă lumina.

Lila ajunse la Kell sub acoperirea apei tulburate și încercă să-l ridice, să-l desprindă de pe fundul apei, dar strânsoarea lui Osaron îl ținu ferm. Își aruncă o mână disperată spre Holland, o rugăminte fără cuvinte, iar magicianul își întinse brațele și *împinse*.

Fluviul se trase îndărăt, se trase în toate direcțiile, creând o coloană de aer cu Lila și Kell în centrul ei. Lila și Kell, dar nu și Holland.

Lila trase aer adânc în piept, umplându-și plămânii înțepeniți dureros, în timp ce Kell se prăbuși pe albia fluviului, horcăind și vărsând apă.

Scoate-l afară, mimă Holland, cu mâinile tremurând de efortul de a ține fluviul – *și pe Osaron* – la distanță.

Cu ce? ar fi vrut Lila să întrebe. Poate că erau în stare să respire, dar încă mai stăteau pe fundul fluviului, Kell doar pe jumătate conștient și Lila, cu toate puterile adunate, dar fără niciuna din abilitățile lui. Nu putea plămădi aripi de aer, nu putea sculpta niște scări de gheață. Privirea i se îndreptă spre mâlul de jos.

Coloana de aer se învârtea mai aproape în jurul lor.

Holland își pierdea puterile.

Umbrele creșteau, înfășurându-se în apă în jurul lui *antari*, din ce în ce mai slăbit, ca niște membre, degete și guri rătăcitoare.

Ar fi vrut să-l părăsească, dar Kell îi adusese aici, în acest punct, totul pentru afurisita de viață a lui Holland. *Lasă-l. Salvează-l. Să-l ia naiba*. Lila mârâi și, ținând o mână pe mâneca lui Kell, o întinse pe cealaltă spre coloană, lărgind cercul până când Holland se împletici înainte, în siguranța dinăuntru.

Siguranță fiind un termen relativ.

Holland respiră întretăiat, iar Kell, în sfârșit venindu-și în fire, își apăsă palmele pe mâlul umed de pe fundul fluviului. Acesta începu să se ridice, un disc de pământ sub picioarele lor, țâșnind la suprafață, în timp ce coloana de aer se prăbușea dedesubt.

Ieșiră la suprafață și se urcară pe mal, la poalele palatului, întinzându-se pe pământ, uzi și pe jumătate înghețați, dar în viață.

Holland a fost cel dintâi care și-a recăpătat puterile, dar înainte să se ridice pe jumătate, Lila ținea un cuțit la gâtul lui.

– Ușurel, zise ea, tremurând din toate încheieturile.

– Stai... începu Kell, dar regele și oamenii lui erau deja grămadă pe ei.

Gardienii îl forțară pe Holland să cadă înapoi în genunchi, pe malul înghețat. Când își dădură seama că nu mai era înlănțuit, jumătate dintre ei se repeziră la el, jumătate se dădură înapoi. Dar Holland nu făcu niciun gest să plece sau să se apere. Lila ținu în continuare cuțitul în mână până ce oamenii regelui îl târâră pe

prizonier înapoi spre celule. În urma lor, Rhy coborî furios pe malul fluviului. Avea maxilarul strâns și obrajii roșii de parcă aproape se înecase. Pentru că, bineînțeles, aproape se înecase.

Kell îl văzu venind.

– Rhy...

Prințul îi trase un pumn fratelui său.

Kell se împletici și căzu din nou, iar prințul se clătină îndărăt, de durerea-oglindă, ținându-se de falcă.

Rhy îl apucă pe Kell de gulerul hainei ude.

– Am făcut pace cu moartea. Dar refuz să mor pentru *el!* spuse prințul, împungând cu degetul prin aer spre Holland.

Spunând asta, Rhy își îmbrânci din nou fratele. Kell deschise gura să zică ceva, dar o închise la loc, cu un firișor de sânge în colțul buzelor. Prințul îi întoarse spatele și o porni înapoi spre palat.

Lila se ridică, scuturându-și hainele.

– Ți-ai făcut-o cu mâna ta, zise ea, apoi îl lăsă pe Kell pe mal, ud până la piele, tremurând și singur.

V

Zeii nu au nevoie de corp, dar regii au.

Osaron *clocotea* la ecoul cuvintelor care-i răsunau prin minte. Buruieni care trebuie smulse din rădăcină. La urma urmei, era un zeu. Și un zeu nu avea nevoie de un corp. O cochilie. O *cușcă*. Un zeu era pretutindeni.

Fluviul se încreți și din undele lui se ridică o picătură, o mărgică neagră, strălucitoare, care se întinse și se lungi până când căpătă formă, membre, degete, o față. Osaron stătea pe apă.

Holland *se înșelase*.

Un corp era o simplă unealtă, un lucru de folosit, de aruncat, dar nu era niciodată *nevoie* de el.

Osaron voise să-l ucidă pe Holland lent, să-i smulgă inima de muritor – o inimă pe care o *știa*, o ascultase luni de-a rândul.

Îi dăruise lui Holland atât de mult – o a doua șansă, un oraș renăscut – și tot ce îi ceruse în schimb fusese *cooperare*.

Încheiaseră o înțelegere.

Iar Holland avea să plătească pentru că o nesocotise.

Insolența acestor antari.

Cât despre *ceilalți* doi...

Încă nu decisese cum să-i folosească.

Kell era o ispită.

Un dar dăruit și apoi pierdut, un corp în care să pătrundă – sau pe care pur și simplu să-l zdrobească.

Și fata. Delilah. Puternică și aprigă. Atât de multă luptă. Atât de multă promisiune. Putea să fie mult *mai mult.*

Voia...

Nu.

Dar atunci...

Una era ca un zeu să vrea și alta ca un om să aibă nevoie.

El nu avea nevoie de jucăriile astea, de învelișurile astea.

Nu avea nevoie să fie *limitat*.

El era pretutindeni.

(Era destul.)

Era...

Osaron se uită în jos la forma lui sculptată din apă neagră și își aduse aminte de un alt corp, dintr-o altă lume.

Îi lipsea...

Nu.

Dar ceva *chiar* lipsea.

Pluti la suprafața apei, se ridică în aer să observe orașul care avea să devină orașul lui și se încruntă. Era miezul zilei și totuși Londra stătea posomorâtă în umbră. Ceața puterii lui tremura, se răsucea, se încolăcea, dar dedesubtul păturii orașul arăta mohorât.

Lumea – lumea lui – trebuia să fie frumoasă, strălucitoare, plină de lumina magiei, de cântecul puterii.

Avea să fie, odată ce orașul va înceta să mai lupte. Odată ce toți vor fi plecat, toți vor fi îngenuncheat, toți îl vor fi recunoscut pe el drept rege, atunci ar fi putut face orașul ceea ce voia să fie, ceea ce *trebuia* să fie. Progresul era un proces, schimbarea lua timp, o iarnă înaintea oricărei primăveri.

Dar până atunci...

Lipsea...

Ce lipsea...

Se întoarse în loc și... iată.

Palatul regal.

Undeva înăuntru, cei care-l sfidau se strânseseră laolaltă, se ascunseseră în spatele protecțiilor lor, de parcă protecțiile ar fi putut dura mai mult decât *el*. Și aveau să cadă și ei, cu timpul, dar palatul însuși era cel care strălucea în ochii lui, înălțându-se deasupra fluviului înnegrit ca un al doilea soare, aruncându-și spițele de lumină roșie până la cer chiar și acum, ecoul său dansând pe suprafața neagră ca oglinda a fluviului.

Orice conducător are nevoie de un palat.

Avusese și el unul, cândva, bineînțeles, în mijlocul primului său oraș. O frumusețe, sculptată din dorință și voință și potențial absolut. Osaron își spusese că nu avea să se mai întoarcă în palatul acela, nu avea să comită aceleași greșeli...

Dar aceea fusese lumea nepotrivită.

El fusese tânăr, învățat, și cu toate că orașul căzuse, nu se întâmplase din vina *palatului*. Nici din vina *lui*. Ci din a lor, a oamenilor, cu mințile lor defectuoase, cu formele lor casante – și, da, el le dăduse putere, dar acum își învățase lecția, știa că puterea trebuia să fie a lui și numai a lui, și *ce* splendid fusese palatul acela! Inima neagră a regatului său!

Avea să meargă mai bine aici.

Chiar aici.

Avea să se simtă în locul ăsta ca acasă.

Acasă.

Ce idee ciudată.

Totuși. Aici. Asta.

Osaron se ridicase mult în aer acum, deasupra sclipitoarei întinderi a fluviului, a arenelor lipsite de viață, a scheletelor masive de piatră și lemn, care aveau în vârf leii, șerpii și păsările lor de pradă, cu corpuri goale, cu banierele încă fluturând în vânt.

Chiar aici.

Își întinse mâinile și trase de sforile acestei lumi, apucând firele puterii din pietrele stadionului și ale apei de dedesubt, iar masivele construcții începură să se adune, gemând când se smulgeau din podurile și ancorele lor.

În mintea lui, palatul lua formă, fumul, piatra și magia desprinzându-se forțat, rearanjându-se altfel, în ceva mai mult. Și, ca în mintea lui, la fel se întâmpla și în lumea de dedesubt. Noul lui palat se întindea ca o umbră, însă pe verticală, nu pe

orizontală, tentaculele de ceață urcând pe laturi ca vița-de-vie, transformându-se în piatră neagră, lustruită ca o carne nouă peste oase vechi. Sus, banierele stadionului se ridicară ca fumul, înainte să se cimenteze într-o coroană de turle lucioase deasupra creației lui.

Osaron zâmbi.

Era un început.

VI

Lui Kell întotdeauna îi plăcuse liniștea.

Tânjea după acele momente foarte rare în care lumea se liniștea și haosul vieții din palat lăsa loc nemișcării relaxate, confortabile.

Aceasta *nu* era genul acela de liniște.

Nu, liniștea asta era goală pe dinăuntru, ursuză, o liniște grea, întreruptă numai de picurul apei lovind podeaua lustruită, de focul trosnind în vatră și de pașii lui Rhy fără astâmpăr.

Kell stătea într-unul dintre fotoliile prințului, cu o ceașcă de ceai clocotit într-o mână, cu falca învinețită în cealaltă, cu părul ca o adunătură de câlți roșii și uzi, din care picături de apă din fluviu i se scurgeau pe gât. În timp ce Tieren se îngrijea de plămânii lui vătămați, Kell înregistră daunele – doi gardieni erau morți, la fel și un alt magician arnesian. Holland era înapoi în celulă, regina era în galerie, iar regele stătea în capătul celălalt al camerei, lângă șemineul prințului, cu fața întunecată, trasă. Hastra era la ușă, Alucard Emery – o umbră de care Kell părea să nu poată scăpa – stătea pe canapea cu un pahar de vin, în vreme ce secundul lui, Lenos, rămăsese în picioare, în spatele lui. Alucard încă era murdar pe piept de sânge și cenușă. O parte era al lui, dar restul aparținea lui Jinnar.

Jinnar, care își asumase lupta și căzuse.

Cel mai bun mânuitor de vânt din Arnes, redus la o marionetă în flăcări, o grămăjoară de cenușă.

Lila stătea întinsă pe podea, cu spatele sprijinit de canapeaua lui Alucard, și numai s-o vadă acolo – în apropierea nenorocitului ăluia de pirat – focul din pieptul îndurerat al lui Kell era aţâţat.

Minutele se scurgeau, iar părul lui ud în sfârșit începu să se usuce, dar niciunul nu vorbi. În schimb, aerul părea încărcat de lucrurile nespuse, de certurile adormite.

– Ei bine, zise prințul în cele din urmă, cred că pot să spun că n-a mers cum am plănuit.

Cuvintele rupseră pecetea și dintr-odată încăperea se umplu de voci.

– Jinnar a fost prietenul meu, zise Alucard uitându-se fioros la Kell, și a murit din cauza ta!

– Jinnar a murit din cauza lui! ripostă Kell, desprinzându-se din îngrijirile lui Tieren. Nu l-a silit nimeni să vină pe balcon. Nu l-a pus nimeni să-l atace pe regele-umbră.

Lila se încruntă.

– Ar fi trebuit să-l lași pe Holland să se înece.

– De ce n-ai făcut-o? o secondă Rhy.

– La urma urmei, continuă ea, nu se presupunea că e o *execuție*? Sau tu ai avut alte planuri? Unele pe care nu le-ai împărtășit și cu noi.

– Da, Kell, se amestecă și Alucard. Luminează-ne și pe noi!

Kell îi aruncă o privire glacială căpitanului.

– Tu de ce ești aici?

– Kell, zise regele cu voce joasă, severă. Spune-le!

Kell își trecu o mână prin părul înghețat.

– Osaron are nevoie de permisiune ca să ocupe un *antari*, zise el. Planul era ca Holland să-l lase pe Osaron înăuntru, iar eu să-l ucid pe Holland.

– Am știut eu! făcu Lila.

– La fel și Osaron, se pare, zise Rhy.

– În timpul execuției, continuă Kell, Holland a încercat să-l atragă pe Osaron. Când Osaron a apărut, am presupus că a funcționat, dar apoi, când l-a împins pe Holland în fluviu... nu m-am gândit...

– Nu, sări Rhy, n-ai făcut-o!

Kell nu se lăsă descumpănit.

– *Poate* că l-ar fi lăsat pe Holland să se înece *sau* poate că încerca pur și simplu să-l atragă departe de noi înainte să-i reclame corpul. Și, dacă sunteți de părere că Osaron e rău fără un corp, ar fi trebuit să-l vedeți într-al lui Holland. Nu mi-am dat seama că *pe mine* mă vâna decât când era prea târziu.

– Ai procedat corect, zise regele.

Kell se uită la el uluit. Maxim îi lua partea lui Kell pentru prima oară după *luni*.

– Ei bine, zise Rhy arțăgos, Holland e încă în viață și Osaron este încă liber, iar noi tot n-avem nicio idee cum să-l oprim.

Kell își apăsă palmele pe ochi.

– Osaron încă are nevoie de un corp.

– El nu prea pare să creadă asta, interveni Lila.

– O să-și schimbe părerea, zise Kell.

Rhy se opri în loc.

– De unde știi?

– Pentru că, acum, își poate permite să fie încăpățânat. Are prea multe opțiuni.

Kell se uită la Tieren, care nu zisese nimic, stând nemișcat ca piatra.

– Odată ce orașul va adormi, o să rămână fără corpuri cu care să se joace. O să devină nerăbdător. O să devină furios. Și atunci va fi atent la noi.

– Și ce o să facem *atunci*? întrebă Lila exasperată. Chiar dacă îl putem convinge pe Osaron să ia corpul pe care i-l dăm noi, va trebui să fim destul de rapizi ca să-l închidem în el. E ca și când ai încerca să prinzi fulgerul.

– Ne trebuie o altă cale ca să-l închidem, își dădu cu părerea Rhy. Ceva mai bun decât un corp. Corpurile vin cu o minte și, asta, după cum știm, poate fi manipulată.

Luă o sferă mică de argint de pe un raft și o întinse între degete. Sfera era făcută din sârme subțiri, țesute în așa fel încât

se desfăceau, extinzându-se într-un glob mare de filamente delicate, și se strângeau la loc, într-o bilă densă de argint, strâns încolăcit.

– Ne trebuie ceva mai solid. Ceva permanent.

– O să avem nevoie de un Legatar, zise Tieren încetișor.

Toți se uitară la *Aven Essen*, dar Maxim a fost cel care a vorbit. Roșise.

– Mi-ai spus că nu există.

– Nu, zise Tieren. Ți-am spus că n-o să te ajut *să faci* unul.

Preotul și regele își încrucișară privirile îndeajuns de mult ca Rhy să nu mai reziste.

– Vrea cineva să explice?

– Un Legatar, începu Tieren încet, adresându-se tuturor celor prezenți, este un dispozitiv care transferă magia. Și chiar dacă ar putea fi făcut, e prin însăși natura lui corupt, o sfidare fățișă a legii fundamentale și o *interferență* – Maxim se crispă la acest cuvânt – în ordinea naturală a selecției magice.

În încăpere se lăsă tăcerea. Fața regelui era încleștată de furie, chipul lui Rhy era inexpresiv, dar palid, și înțelegerea se pogorî în pieptul lui Kell. Un dispozitiv de transfer al magiei ar fi capabil să le-o asigure celor lipsiți de ea. Ce n-ar face un tată pentru un fiu născut fără putere? Ce n-ar face un rege pentru moștenitorul lui?

Când prințul vorbi, o făcu prudent, cu voce egală.

– Chiar e posibil, Tieren?

– Teoretic, răspunse preotul, ducându-se până la un birou care se afla într-un colț al camerei.

Luă o bucată de pergament din sertar, scoase un creion dintr-unul din numeroasele falduri ale robei sale albe de preot și începu să deseneze.

– Magia, cum știți, nu urmează linia sângelui. Îl alege pe cel puternic și pe cel slab după propria voință. Așa cum e *firesc*, adăugă el, aruncându-i o privire severă regelui. Dar, mai demult, un nobil pe nume Tolec Loreni a vrut o cale de a-și lăsa moștenire nu doar pământurile și titlurile, dar și puterea preaiubitului său fiu întâi născut.

Desenul de pe foaie începu să ia formă. Un cilindru metalic de forma unui sul de pergament, cu formule magice inscripționate în relief pe întreaga lungime.

– El a conceput un dispozitiv care putea fi vrăjit să ia și să rețină puterea unei persoane până când următorul din neamul lui putea s-o reclame.

– Așadar, *Legatarul*, zise Lila.

Rhy înghiți în sec.

– Și chiar a funcționat?

– Păi, nu, zise Tieren. Vraja l-a ucis imediat. Dar – se înveseli el – nepoata lui, Nadina, avea o minte de-a dreptul genială. A perfecționat proiectul și așa a fost creat primul Legatar.

Kell clătină din cap.

– Eu de ce n-am auzit despre asta? Și dacă a funcționat, de ce nu se mai folosește încă?

– Puterii nu-i place să fie forțată să urmeze descendențe, răspunse Tieren apăsat. Legatarul Nadinei Loreni a funcționat. Dar funcționa pe *oricine*. *Pentru* oricine. A fost imposibil să controleze *cine* reclama conținutul unui Legatar. Magicienii puteau fi *convinși* să-și depună întreaga putere în dispozitiv și, odată ce aceasta era cedată Legatarului, putea fi cerută de oricine. După cum vă puteți imagina, lucrurile s-au cam... încurcat. În cele din urmă, majoritatea Legatarilor au fost distruși.

– Dar dacă am găsi proiectele lui Loreni, zise Lila, dacă am putea crea din nou unul...

– Nu-i nevoie, vorbi în sfârșit Alucard. Știu exact unde să găsim unul.

VII

– Cum adică l-ai *vândut*? se răsti Kell la căpitan.

– N-am știut ce *era*.

Asta dura de vreo câteva minute, iar Lila își umplu din nou paharul, în timp ce încăperea șuiera de mânia lui Kell, de frustrarea regelui și de exasperarea lui Alucard.

– N-am recunoscut magia, spunea Alucard pentru a treia oară. Nu mai văzusem nimic asemănător înainte. Știam că era o raritate, dar atâta tot.

– Ai *vândut* un *Legatar!* repetă Kell, apăsând cuvintele.

– Practic, zise Alucard în apărarea lui, nu l-am *vândut*. L-am oferit la schimb.

Toată lumea gemu.

– Cine ți l-a dat? întrebă Maxim.

Regele nu arăta prea bine – cearcăne negre i se desenaseră sub ochi, de parcă nu dormise de mai multe zile. Nu că vreunul dintre ei ar fi dormit, dar Lilei îi plăcea să creadă că ea se descurca destul de bine cu oboseala, dat fiind îndelungatul ei antrenament.

– Maris Patrol, răspunse Alucard.

Regele roși la auzul numelui. Nimeni altcineva nu păru să observe. Dar observă Lila.

– O cunoști.

Regele întoarse brusc capul spre ea.

– Ce? Nu. Doar după reputație.

Lila știa să recunoască o minciună, mai ales una cusută cu ață albă, însă Rhy interveni:

– Și ce reputație are?

Regele n-avea de gând să răspundă. Lila observă și asta.

– Maris conduce *Ferase Stras*, zise Alucard.

– Apele Mergătoare? traduse Kell, presupunând că Lila nu cunoștea cuvintele.

Dar ea le cunoștea.

– N-am auzit niciodată, adăugă el.

– Nu mă surprinde, zise căpitanul.

– *Er an merst*... începu Lenos, deschizând gura pentru prima oară.

E o piață.

Alucard îi aruncă o privire omului, dar marinarul continuă să vorbească încet, cu accent arnesian rural.

– Servește marinarilor de un tip special, cei care caută să facă negoț cu...

În sfârșit îi prinse privirea căpitanului și amuți.

– Vrei să spui o piață neagră, completă Lila, ridicându-și paharul spre căpitan. Ca Sasenroche.

Regele ridică o sprânceană.

– Maiestatea Voastră, începu Alucard, asta a fost înainte de a servi coroana...

Regele ridică o mână, în mod clar neinteresat de scuze.

– Crezi că Legatarul e încă acolo?

Alucard dădu din cap o dată.

– Conducătoarei pieței i-a picat cu tronc. Ultima oară când l-am văzut, atârna de gâtul lui Maris.

– Și unde e piața asta, *Ferase Stras*? întrebă Tieren, împingând spre ei o bucată de pergament.

Pe ea schițase o hartă a imperiului. Fără denumiri, doar granițele. Văzând-o, Lila își aduse aminte de ceva.

– Asta-i problema, zise Alucard, trecându-și o mână prin buclele castanii, ciufulite. Se mișcă, se mută de colo până colo.

– Poți s-o găsești? întrebă Maxim.

– Cu un cifru al piratului, bineînțeles, răspunse Alucard, dar eu nu mai am unul. Pe onoarea Arnesului, jur...

– Vrei să spui că ți-a fost confiscat când ai fost arestat, zise Kell.

Alucard îi aruncă o privire veninoasă.

– Un cifru al piratului? întrebă Lila. E un soi de hartă a mărilor?

Alucard dădu din cap.

– Hărțile nu sunt la fel, totuși. Toate au marcate porturile, rutele de evitat, cele mai bune locuri și perioadele pentru a face afaceri. Dar un cifru al piratului e desenat să păstreze secretele. Pentru ochii neatenți, cifrul e practic inutil, doar niște linii. Nu e numit nici măcar un oraș.

Aruncă o privire la harta rudimentară a lui Tieren.

– Ca asta.

Lila se încruntă. De data asta amintirea ei prinse formă. Cu ochii minții, văzu o altă cameră, dintr-o altă Londră, într-o altă viață. O hartă fără nimic marcat pe ea întinsă pe masa din podul Aruncăturii de Piatră.

Trebuie să-și fi lăsat garda jos, amintindu-și toate astea, deoarece Kell îi atinse brațul.

– Ce e?

Ea își plimbă un deget pe gura paharului, încercând să nu-și trădeze emoția din voce.

– Am avut o hartă ca aia, odată. Furată dintr-o prăvălie, când aveam cincisprezece ani. Nici măcar nu știam ce era – pergamentul era strâns și legat cu o sfoară –, dar pur și simplu m-a... *atras*, așa că am luat-o. Chestia ciudată a fost că, după aceea, nu m-am gândit niciodată s-o vând. Presupun că-mi plăcea ideea unei hărți fără nume, fără locuri, fără nimic decât pământ și mare și promisiuni. Harta mea spre oriunde, așa o numeam...

Lila își dădu seama că în încăpere se făcuse liniște. Cu toții se uitau la ea lung, regele și căpitanul, magicianul și preotul și prințul.

– Ce?

– Unde e acum, harta asta spre oriunde? întrebă Rhy.

Lila ridică din umeri.

– Dincolo, în Londra Cenușie, bănuiesc, într-o cameră din vârful Aruncăturii de Piatră.

– Nu, zise Kell cu blândețe. Nu mai e acolo.

Revelația o lovi ca un pumn. O ultimă ușă închisă cu zgomot.

– Oh... făcu ea, rămasă puțin fără aer. Păi... ar fi trebuit să-mi închipui că cineva ar fi...

– Eu am luat-o, o opri Kell.

Și apoi, înainte să-l poată întreba ea de ce, adăugă, grăbit:

– Mi-a atras privirea. E așa cum spuneai tu, Lila, harta are un soi de atracție. Trebuie să fie de la vrajă.

– Asta trebuie să fie, adăugă și Alucard sec.

Kell se încruntă la căpitan, dar ieși să aducă harta.

Cât el lipsi, Maxim se trânti într-un fotoliu, strângând pernele brațelor tapițate. Dacă altcineva mai observase încordarea din ochii negri ai regelui, nu făcu nicio remarcă, dar Lila privi cum Tieren se apropie și se așază în spatele fotoliului regelui. Puse o mână pe umărul lui Maxim, iar Lila observă trăsăturile regelui destinzându-se, ca și cum vreo durere sau o boală i-ar fi fost ușurate de atingerea preotului.

Nu știa de ce acest lucru o punea în gardă, dar încă încerca să se dezbare de senzația de neliniște când se întoarse Kell cu harta în mână. Cu toții, în afară de rege, se adunară în jurul mesei, unde Kell își desfășură prada, fixând-o în colțuri cu greutăți. Pe o parte era pătată cu sânge de mult uscat. Degetele Lilei se îndreptară spre pată, dar se opri și își vârî în schimb mâinile în buzunarele hainei, strângând în palmă ceasul ei.

– M-am întors acolo, o dată, zise Kell încet, cu capul aplecat spre ea. După Barron...

După Barron, zisese el. De parcă Barron fusese un simplu lucru, un jalon în timp. De parcă Holland nu-i tăiase gâtul.

– Ai mai șterpelit și altceva? întrebă ea, cu voce gâtuită.

Kell clătină din cap.

– Îmi pare rău, zise el.

Și nu știa dacă îi părea rău că luase harta sau că nu luase mai multe sau pentru că îi reamintise Lilei de o viață – o moarte – pe care ea își dorea cu atâta ardoare s-o uite.

– Ei, întrebă regele, *este* un cifru?

Alucard, din partea cealaltă a mesei, dădu din cap.

– Pare că da.

– Însă ușile au fost pecetluite în urmă cu multe secole, continuă Kell. Cum ar fi putut un cifru al piratului arnesian să se *afle* în Londra Cenușie?

Lila pufni.

– Pe bune, Kell.

– Ce? se răți el.

– N-ai fost tu primul *antari*, zise ea, și pariez că n-ai fost nici primul care să încalce regulile.

Alucard ridică o sprânceană când ea menționă ilegalitățile din trecut ale lui Kell, dar avu bunul-simț ca, de data asta, să nu comenteze. Își păstră atenția fixată asupra hărții, trecându-și degetele peste ea de parcă ar fi căutat un indiciu, o încuietoare secretă.

– Știi măcar ce faci? întrebă Kell.

Alucard scoase un sunet care nu era nici da, nici nu, ci mai degrabă o înjurătură.

– Poți să-mi dai un cuțit, Bard? zise el.

Lila scoase un pumnal mic și ascuțit din manșeta hainei. Alucard luă arma și își înțepă iute degetul mare, apoi își apăsă rana în colțul pergamentului.

– Magie de sânge? întrebă ea, regretând că ea nu știuse niciodată să descuie secretele hărții, nici măcar nu știuse că harta avea niște secrete de descuiat.

– Nu chiar, răspunse Alucard. Sângele e doar cerneala.

Sub mâna lui, harta *se dezvălui* – ăsta a fost cuvântul care venea în minte –, stacojiul întinzându-se în linii pe suprafața pergamentului, iluminând totul, de la porturi și orașe până la șerpii ce marcau mările și banda decorativă de la margine.

Inima Lilei își înteți bătăile.

Harta ei spre oriunde devenise o hartă spre *pretutindeni* – sau, cel puțin, pretutindeni unde un pirat ar fi vrut să se ducă.

Își miji ochii, încercând să descifreze numele trasate cu sânge. Identifică Sasenroche – piața neagră săpată în stânci, în locul unde Arnes, Faro și Vesk se întâlneau toate trei – și un oraș de pe coastă numit Astor, ca și un loc în partea de nord a imperiului, marcat doar cu o steluță și cu inscripția *Is Shast*.

Își aminti cuvântul acela de la taverna din oraș, cu dublul său înțeles.

Drumul sau *Sufletul*.

Însă nicăieri nu putu zări *Ferase Stras*.

– N-o văd.

– Răbdare, Bard.

Degetele lui Alucard trecură de-a lungul marginilor hărții și atunci ea văzu că pe margini nu era o simplă bandă decorativă, ci trei șiruri de numere mici, înghesuite. În timp ce privea, numerele părură să *se miște*. Era un progres lent, dar cu cât se uita mai mult, cu atât mai sigură era că prima și a treia linie se mutau spre stânga, iar cea din mijloc spre dreapta – în ce scop, habar n-avea.

– *Ăsta*, zise Alucard mândru, urmărind liniile, este cifrul piratului.

– Impresionant, zise Kell, cu vocea mustind de scepticism. Dar poți să-l *citești*?

– Ar fi bine să speri că da.

Alucard luă o pană și începu ciudata alchimie a transmutării simbolurilor schimbătoare de pe marginea hărții în ceva ce semăna cu coordonatele: nu o pereche sau două, ci trei. Făcu asta în timp ce păstră fluxul conversației neîntrerupt, nu cu cineva din încăpere, ci cu el însuși, dar rostind cuvintele prea încet ca Lila să le poată auzi.

Lângă șemineu, regele și Tieren erau prinși într-o conversație în șoaptă.

La fereastră, Kell și Rhy stăteau unul lângă altul, în tăcere.

Lenos se așezase încordat pe marginea canapelei, jucându-se cu medalionul de la gât.

Numai Lila rămase cu Alucard și îl urmărea traducând cifrul piratului, în tot acest timp gândindu-se că mai avea atât de multe de învățat.

VIII

I-a luat aproape o oră căpitanului să spargă codul, aerul din încăpere devenind mai tensionat cu fiecare minut, liniștea întinsă ca pânzele corabiei pe un vânt puternic. Era liniștea hoțului, încolăcită, pândind, iar Lila era nevoită să-și tot amintească să respire.

Alucard, pe care de obicei puteai conta c-o să întrerupă orice tăcere mai înainte de a deveni apăsătoare, era ocupat să mâzgălească numere pe o bucată de hârtie și să se răstească la Lenos ori de câte ori omul se apropia să-i dea târcoale.

Tieren plecase la scurt timp după ce căpitanul începuse descifrarea, explicând că trebuia să-și ajute preoții cu vraja, iar regele Maxim se ridicase în picioare, câteva minute mai târziu, arătând ca un cadavru reînviat.

– Unde te duci? întrebase Rhy, când tatăl lui se întorsese spre ușă.

– Mai sunt și alte probleme de care trebuie să mă ocup, răspunsese el distrat.

– Ce-ar putea fi mai...

– Un rege nu e un om, Rhy. Nu își permite luxul să aprecieze o direcție și să ignore restul. Acest Legatar, dacă poate fi găsit, este un singur curs. Sarcina mea este să le trasez pe toate.

Și regele plecă, dând ordin să fie chemat numai când afurisita chestiune a hărții se va fi terminat.

Rhy stătea acum tolănit pe canapea, cu un braț peste ochi, în timp ce Kell părea îmbufnat, lângă șemineu, iar Hastra în picioare, la datorie, cu spatele la ușă.

Lila încercă să se concentreze pe acești oameni, pe mișcările lor lente ca rotițele unui ceas, dar atenția i se tot întorcea la fereastră, la acele filamente de ceață care se încolăceau și se descolăceau dincolo de sticlă, luând forme și desfăcându-se, urcând ca valurile și apoi spărgându-se de palat.

Se zgâia la ceață, căutând să deslușească forme la fel cum se uita, uneori, la nori – o pasăre, o corabie, o grămadă de monede de aur –, înainte să-și dea seama că umbrele într-adevăr aveau formă de ceva.

Mâini.

Descoperirea a fost tulburătoare.

Lila privi întunericul adunându-se într-o mare de degete. Fascinată, își ridică mâna spre geamul rece, căldura atingerii ei aburind sticla în jurul degetelor. Dincolo de geam, cea mai apropiată umbră se adună într-o imagine identică, o palmă apăsată peste a ei, stratul de sticlă dintr-odată prea subțire zbârnâind, în timp ce zidul și protecția se încordară, tremurând.

Se încruntă când își flexă degetele, mâna de umbră imitându-i mișcarea cu o încetineală de copil, destul de aproape, dar nu

exact în același timp, cu o fracțiune de secundă întârziere.

Își mișcă mâna înainte și înapoi.

Umbrele o imitară.

Bătu cu un deget, fără zgomot, în sticlă.

Cealaltă mână făcu întocmai.

Tocmai începuse să-și strângă degetele într-un gest grosolan, când văzu întunecimea mai mare – cea de dincolo de valul de mâini, cea care se înălțase din fluviu, acoperind cerul – începând să se miște.

La început, crezu că umbrele se închegau într-o coloană, dar curând coloanei aceleia începură să-i crească aripi. Nu de genul pe care le vezi la o vrabie sau la o cioară. Genul de aripi care alcătuiesc un *castel*. Contraforți, turnuri, turnulețe, desfăcându-se ca o floare într-o subită, violentă înflorire. În timp ce privea, umbrele sclipiră și se întăriră într-o piatră neagră, lucioasă.

Mâna Lilei căzu de pe geam.

– Îmi pierd eu mințile, zise ea, sau e un alt palat care plutește pe fluviu?

Rhy se ridică în capul oaselor. Kell veni lângă ea într-o clipă, uitându-se afară, în negură. Bucăți din întuneric încă înfloreau, celelalte dizolvându-se în ceață, prinse într-un neîncetat proces de plămădire și replămădire. Toată construcția părea dintr-odată foarte reală și absolut imposibilă.

– *Sanct!* înjură Kell.

– Monstrul ăla afurisit, mârâi prințul, acum de partea cealaltă a Lilei, se joacă de-a construitul cu arenele mele.

Lenos se ținu în spate, cu ochii măriți, fie de groază, fie de admirație, când se uită la palatul incredibil, dar Hastra își abandonă postul de lângă ușă, grăbindu-se în față să vadă.

– Pe toți sfinții fără nume... șopti el.

Lila strigă peste umăr:

– Alucard, vino să vezi asta!

– Mai am un pic de treabă, murmură căpitanul, fără să-și ridice ochii.

Judecând după cuta dintre sprâncenele lui, cifrul nu se dovedea atât de simplu pe cât crezuse el.

– Numere blestemate, stați *locului*, bombăni el, aplecându-se peste ele.

Rhy continua să clatine din cap.

– De ce? zise el, cu tristețe. De ce a trebuit să folosească arenele?

– Știi, zise Kell, nu ăsta e cel mai important aspect al situației.

Alucard scoase un sunet de triumf și puse pana jos.

– Gata!

Toată lumea se întoarse la masă, mai puțin Kell. Rămase lângă fereastră, vizibil consternat de schimbarea punctului de interes.

– Adică, o să ignorăm pur și simplu palatul de umbră? întrebă el, ștergând cu mâna spectrul de dincolo de geam.

– Nicidecum, spuse Lila peste umăr. De fapt, palatele de umbră sunt ceea ce depășește limita răbdării mele. De-asta sunt nerăbdătoare să găsim acest Legatar.

Se uită la hartă. Se încruntă.

Lenos privi în jos, la pergament.

– *Nas teras*, zise el încet. Eu nu-l văd.

Prințul își înclină capul.

– Nici eu.

Lila le ținu isonul.

– Poate ar trebui să desenezi un *X*, pentru efectul dramatic.

Alucard pufni indignat.

– Sunteți chiar nerecunoscători, știți asta?

Luă un creion și, scoțând o carte ce părea foarte scumpă de pe un raft, îi folosi cotorul ca să traseze o linie pe suprafața hărții. Kell în sfârșit se apropie de masă, când Alucard trasă o a doua linie și apoi o a treia. Liniile se intersectară în unghiuri neregulate, până când alcătuiră un mic triunghi.

– Aici, zise el, desenând un mic *x* în mijloc.

– Cred c-ai făcut o greșeală, spuse Kell sec.

X-ul era, într-adevăr, nu pe coastă sau pe uscat, ci în Marea Arnesiană.

– Mă îndoiesc, răspunse Alucard. *Ferase Stras* e cea mai mare piață neagră *de pe apă*.

Lila zâmbi.

– Atunci, nu e o piață, zise ea. E o *corabie*.

Ochii lui Alucard străluceau.

– Și una, și alta. Și acum, adăugă el, bătând cu degetul în hârtie, știm unde s-o găsim.

– O să-l chem pe tata, zise Rhy când ceilalți studiau harta.

Potrivit calculelor lui Alucard, piața nu era departe, în perioada asta a anului fiind situată undeva între Arnes și granița de răsărit a lui Faro.

– Cât durează până ajungem la ea?

– Depinde de vreme, zise Alucard. O săptămână, probabil. Poate mai puțin, presupunând că nu dăm de necaz.

– Ce fel de necaz?

– Pirați. Furtuni. Corăbii inamice.

Și-apoi, cu o sclipire de safir:

– E pe mare, la urma urmei. Ține și tu pasul.

– Tot mai avem o problemă, zise Lila, făcând semn din cap spre fereastră. Osaron ține în stăpânire fluviul. Magia lui ține corăbiile la chei. Probabil niciuna nu va pleca din Londra, inclusiv *Turla Nopții*.

Îl văzu pe Lenos ridicându-se, silueta slăbănoagă a omului lăsându-se când pe un picior, când pe celălalt.

– Puterea lui Osaron nu e infinită, spuse Kell. Magia lui are limite. Și, în clipa asta, e în mare măsură concentrată asupra orașului.

– Bine, și-atunci, îl atacă Alucard, nu poți să vrăjești *Turla* și s-o scoți afară din Londra?

Kell își dădu ochii peste cap.

– Nu așa lucrează puterile mele.

– Atunci, la ce ești bun? murmură căpitanul.

Lila îl privi pe Lenos ieșind repede afară din cameră. Nici Kell, nici Alucard nu părură să observe. Erau prea ocupați să se certe.

– Bine, încuviință Alucard, va trebui să ies dincolo de sfera lui Osaron și *apoi* să găsesc o corabie.

– Tu? făcu Kell. N-o să las soarta orașului ăstuia în mâinile *tale*.

– Eu sunt cel care a găsit Legatarul.

– Și tu ești cel care l-a pierdut.

– Un târg nu e același lucru cu...

– N-o să te las...

Alucard se aplecă peste masă.

– Tu măcar știi să navighezi, *mas vares*? întrebă el, rostind titlul onorific cu dulceața veninoasă a unui șarpe. Eu nu prea cred.

– Cât de greu poate să fie, mârâi Kell, dacă îl lasă pe unul ca tine s-o facă?

O sclipire de răutate fulgeră în ochii căpitanului.

– Eu sunt destul de bun la treburile grele. Întreabă-l numai pe...

Lovitura îl nimeri pe Alucard în obraz.

Lila nu-l văzuse pe Kell mișcându-se, dar falca căpitanului se înroși.

Era o insultă, asta știa și ea, ca un magician să-l lovească pe altul cu pumnul gol.

De parcă n-ar fi meritat să-și irosească puterile magice pe el.

Alucard rânji sălbatic, cu sângele pătându-i dinții.

Aerul se încărcă de magie și...

Ușile se deschiseră larg. Se întoarseră cu toții, așteptându-se să-l vadă pe rege sau pe prinț. În schimb, intră Lenos, ținând o femeie de cot, ceea ce alcătuia o imagine destul de ciudată, de vreme ce femeia era de două ori cât el și nu părea genul ușor de condus. Lila o recunoscu: căpitanul care îi întâmpinase pe docuri, înainte de turnir.

Jasta.

Trebuia să fie pe jumătate veskană, la cât era de masivă. Părul îi era strâns în două cozi groase, împletite în jurul feței, ochii negri aveau firișoare aurii și, în pofida frigului iernii, nu purta decât pantaloni și o tunică subțire, suflecată până la coate, dezvăluind liniile argintii ale cicatricelor proaspete pe piele. Supraviețuise cetii.

Alucard și Kell amuțiră când o văzură.

– *Casero Jasta Felis*, zise femeia, în loc de o prezentare ranchiunoasă.

– *Van nes*, spuse Lenos, înghiontind-o pe femeia căpitan înainte. *Spune-le*.

Ea îi aruncă o privire pe care Lila o recunoscu – una pe care și ea o împărțise de zeci de ori. O privire care spunea, foarte simplu, că data viitoare când marinarul mai pune mâna pe ea, o să-și piardă un deget.

– *Kers la?* întrebă Kell.

Jasta își încrucișă brațele, cicatricele sclipind în lumină.

– Unii dintre noi vor să părăsească orașul.

Vorbea în limba comună, iar accentul ei avea torsul unei feline mari, înghițind literele și molfăind silabele, astfel încât Lila pierdea fiecare al treilea cuvânt, dacă nu era atentă.

– Poate c-am menționat ceva despre o corabie, jos, în galerie. Omul vostru m-a auzit și acum sunt aici.

– Corăbiile n-o să plece din Londra, rosti regele, apărând în spatele ei, cu Rhy alături.

Vorbi în limba femeii căpitan precum cineva care stăpânea arnesiana, dar nu-i plăcea gustul ei. Jasta făcu un pas formal într-o parte, plecându-și capul o idee.

– *Anesh*, zise ea, dar corabia mea nu e aici. Este andocată la Tanek, Maiestate.

La acestea, Alucard și Lila își îndreptară amândoi spatele. Tanek era la gura fluviului Isle, ultimul port înainte de marea deschisă.

– De ce n-ai venit cu ea în Londra? întrebă Rhy.

Jasta îi aruncă prințului o privire precaută.

– E o barcă sensibilă. Cumva privată.

– O corabie de pirați, zise Kell pe șleau.

Jasta îi surâse, arătându-și colții.

– Cuvintele tale, prințule, nu ale mele. Corabia mea duce oameni de toate felurile. Cea mai rapidă barcă din toate mările. Până la Vesk și înapoi în nouă zile, fix. Dar dacă întrebi, nu, nu duce roșii și aur.

– Acum o face, interveni regele.

După o clipă, femeia dădu din cap.

– Este periculos, dar aș putea să-i conduc la corabie...

Nu continuă. Pentru o clipă, Maxim păru enervat. Apoi privirea i se îngustă și purtarea îi deveni rece.

– Ce vrei?

Jasta făcu o plecăciune scurtă.

– Favoarea coroanei, Maiestatea Voastră... și o sută de *lish*.

Alucard șuieră printre dinți la auzul sumei, iar Kell o privi mânios, dar regele evident nu avea chef să negocieze.

– S-a făcut.

Femeia ridică o sprânceană.

– Ar fi trebuit să cer mai mult.

– Ar fi trebuit să nu ceri nimic, zise Kell.

Femeia pirat nu-l băgă în seamă, cercetând cu ochii negri încăperea.

– Câți o să meargă?

Lila n-avea de gând să rateze ocazia. Ridică mâna.

La fel făcură și Alucard, și Lenos.

Și la fel făcu și *Kell*.

Ridică mâna susținându-i privirea regelui, de parcă l-ar fi provocat pe monarh să zică nu. Însă regele nu zise nimic, nici Rhy. Prințul doar se uită lung la mâna ridicată a fratelui său, cu o expresie de nedescifrat. În capătul celălalt al încăperii, Alucard își încrucișă brațele și se încruntă la Kell.

– Asta n-are cum să iasă prost, murmură el.

– Tu poți nici să nu vii! se răsti Kell.

Alucard pufni, Kell spumegă, Jasta îi privi amuzată, iar Lila își turnă încă un pahar.

Avea o bănuială că urma să aibă nevoie.

IX

Rhy îl auzi pe Kell venind.

Era singur, acum uitându-se afară, la mirajul fantomatic al palatului umbră – ciudata impostură a *casei* lui –, iar în clipa următoare îi descoperi reflexia fratelui său în geam. Haina lui Kell nu mai era de un roșu regal, ci neagră, cu guler înalt și nasturi de argint în față. Era redingota pe care o îmbrăca ori de câte ori purta mesaje către alte Londre. O haină destinată pentru călătorii. Pentru Plecări.

– Întotdeauna ai vrut să călătorești în afara orașului, zise Rhy.

Kell își vârî capul între umeri.

– Nu asta am avut în minte.

Rhy se întoarse spre el. Kell stătea în fața oglinzii, astfel încât Rhy putea să-și vadă propriul chip. Încercă – și eșuă – să pară mai blând, încercă – și eșuă – să-și ascundă tristețea din glas.

– Parcă ziceam c-o să mergem împreună.

– Și într-o bună zi o s-o facem, zise Kell, dar deocamdată nu-l pot opri pe Osaron stând aici. Dacă există vreo șansă ca el să urmărească un *antari* și nu un oraș, dacă există vreo șansă să-l pot atrage departe...

– Știu, încuviință Rhy, într-un fel care însemna *Ajunge*, într-un fel care însemna *Am încredere în tine*.

Se lăsă să cadă într-un fotoliu.

– Știu că tu crezi că a fost doar o replică, dar eu aveam totul plănuit. Am fi putut pleca la sfârșitul anotimpului, să facem întâi turul insulei, să mergem de la văile pline de ceață în sus, până la Orten, și apoi să coborâm prin pădurile Stasina până la falezele de la Astor; de-acolo, luam o corabie până pe continent.

Se lăsă pe spate, cu privirea fixând tavanul, cu faldurile lui de culoare.

– Odată ce debarcam, am fi mers întâi la Hanas, apoi ne-am fi dus cu trăsura la Linar – am auzit despre acea capitală că într-o zi o să rivalizeze cu Londra – și la piața din Nestro, la granița cu Faro, despre care se zice că e făcută din sticlă. M-am gândit că am fi putut lua o corabie de acolo, să ne oprim la capul Sheran, unde apa e doar un pârâu între Arnes și Vesk – atât de îngust încât poți să-l treci cu piciorul – și ne-am fi întors la timp pentru începutul verii.

– Pare o adevărată aventură, zise Kell.

– Nu ești singurul suflet fără astâmpăr, spuse Rhy și se ridică în picioare. Presupun că e timpul, nu?

Kell dădu din cap.

– Dar ți-am adus ceva.

Vârî o mână în buzunar și scoase două ace de aur, fiecare purtând blazonul cu potirul și soarele răsărind al Casei Maresh. Aceleași ace pe care le purtaseră și în timpul turnirului – Rhy cu

mândrie și Kell sub constrângere. Același ac pe care Rhy îl folosise ca să scrijelească un cuvânt în braț, geamănul lui fiind cel folosit de Kell ca să-i aducă pe Rhy și pe Alucard înapoi de pe *Turla Nopții*.

– Am făcut tot ce-am putut ca să le vrăjesc pe amândouă împreună, îi explică fratele lui. Legătura ar trebui să țină, indiferent de distanță.

– Am crezut că metoda mea era destul de isteață, comentă Rhy, frecându-și antebrațul unde își scrijelise cuvântul în piele.

– Asta necesită mult mai puțin sânge.

Kell se apropie și-i prinse acul deasupra inimii fratelui său.

– Dacă se întâmplă ceva îngrijorător și ai nevoie de mine să mă întorc, scoate pur și simplu acul și spune „tol".

Tol.

Frate.

Rhy izbuti să schițeze un zâmbet trist.

– Și dacă mă simt singur?

Kell își dădu ochii peste cap, prinzând al doilea ac în haina lui.

Pieptul lui Rhy se strânse dureros.

Nu pleca, ar fi vrut să spună, chiar dacă nu era corect, nu era bine, nu era demn de un prinț. Înghiți nodul din gât.

– Dacă nu te întorci, va trebui să fiu eu erou fără tine și să fur toată gloria numai pentru mine.

Un hohot de râs scurt, umbra unui zâmbet, dar apoi Kell puse o mână pe umărul fratelui său. Era atât de ușoară. Atât de grea. Putea simți legătura dintre inimile lor strângându-se, umbrele sărindu-i la picioare, întunericul șoptind prin capul lui.

– Ascultă-mă! i se adresă prințului. Promite-mi că n-o să te duci după Osaron până n-o să ne întoarcem noi.

Rhy se încruntă.

– Doar nu te-aștepți să mă ascund în palat până se termină povestea asta.

– Nu, zise Kell, dar mă aștept să fii inteligent. Și mă aștept să ai încredere în mine când îți spun că am un plan.

– Te-aș ajuta dacă mi l-ai spune și mie.

Kell își mușcă buzele. Un obicei foarte urât. Deloc princiar.

– Osaron nu trebuie să ne vadă venind, explică el. Dacă dăm buzna afară și cerem o luptă, o să știe că avem o carte de jucat. Dar dacă venim să-l salvăm pe unul dintre ai noștri...

– Și eu o să fiu o momeală? zise Rhy, pretinzând că e îngrozit.

– Și ce? îl ironiză Kell. Întotdeauna ți-a plăcut ca oamenii să lupte pentru tine.

– De fapt, reluă prințul, prefer ca oamenii să se bată pe mine.

Kell îl strânse mai tare de mânecă, iar umorul se evaporă în aer.

– Patru zile, Rhy. Ne întoarcem în patru zile. Și apoi n-ai decât să intri în bucluc și...

În spatele lor, cineva își drese glasul.

Kell miji ochii. Mâna îi căzu de pe brațul lui Rhy.

Alucard Emery aștepta în prag, cu părul prins la spate, într-o haină albastră de călătorie legată în jurul umerilor. Trupul lui Rhy se umplu de dor când îl văzu. Stând acolo, Alucard nu arăta ca un nobil, ca un magician de triadă, nici măcar ca un căpitan de corabie. Arăta ca un străin, cineva care se putea strecura într-o mulțime și dispărea. *Așa arăta în noaptea aceea?* se întrebă Rhy. *Când s-a furișat afară din patul meu, afară din palat, afară din oraș?*

Alucard păși în cameră, cu noile sale cicatrice fine de argint scânteind în lumină.

– Caii sunt gata? întrebă Kell cu răceală.

– Aproape, răspunse căpitanul, scoțându-și mănușile.

Se lăsă o scurtă tăcere, în care Kell aștepta ca Alucard să plece, dar acesta n-o făcu.

– Sperasem, zise căpitanul în cele din urmă, să am un cuvânt cu prințul.

– Trebuie să plecăm, i-o reteză Kell.

– N-o să stau mult.

– Nu...

– Kell, zise Rhy, împingându-l blând pe fratele său spre ușă. Du-te! O să fiu aici când te întorci.

Kell îl cuprinse brusc pe Rhy pe după umeri, iar apoi, la fel de rapid, se desprinse din îmbrățișare, iar Rhy rămase amețit de greutatea și apoi de absența brațelor lui. O fluturare de stofă neagră și ușa se închise în urma lui Kell. O ciudată panică, irațională, se ridică în gâtul lui Rhy și a trebuit să se lupte cu impulsul de a-l chema înapoi sau de a fugi după el. Se ținu tare.

Alucard privea locul în care stătuse Kell de parcă *antari* își lăsase umbra în urmă. O urmă vizibilă, zăbovind acum între ei.

– Întotdeauna am urât cât de apropiat erați voi doi, murmură el. Acum presupun că ar trebui să fiu recunoscător pentru asta.

Rhy înghiți un nod din gât, întorcându-și cu greu privirea de la ușă.

– Presupun că și eu ar trebui să fiu.

Atenția i se opri asupra căpitanului. În ciuda timpului petrecut împreună în ultimele câteva zile, abia dacă își vorbiseră. Fuseseră delirul lui Alucard pe corabie, frânturile de amintiri despre mâna lui Alucard, vocea lui, un fir călăuzitor prin întuneric. *Essen Tasch* fusese o tornadă de remarci ironice și priviri furate, dar ultima oară când fuseseră împreună în această cameră, singuri în această cameră, Rhy stătuse cu spatele lipit de oglindă, iar buzele căpitanului de gâtul lui. Și înainte de asta... înainte de asta...

– Rhy...

– Pleci? îl întrerupse el, străduindu-se să-și păstreze cuvintele nepăsătoare. Cel puțin, de data asta ai venit să-ți iei rămas-bun.

Alucard tresări la împunsătură, dar nu dădu înapoi. În schimb, se apropie de Rhy, care își ascunse un fior când degetele

căpitanului îi găsiră pielea.

– Ai fost cu mine, în întuneric.

– Îți întorceam o favoare, îi susținu Rhy privirea. Cred că suntem chit acum.

Ochii lui Alucard îi cercetară fața, iar Rhy simți cum roșește, corpul lui abia rezistând dorinței de a-și lipi gura de a lui Alucard, de a face ca lumea de din afara încăperii să dispară.

– Ar fi mai bine să pleci, zise el cu respirația tăiată.

Dar Alucard nu se retrase. O umbră trecu pe chipul căpitanului și ceva asemănător cu tristețea se reflectă în ochii lui.

– Nu m-ai întrebat.

Cuvintele căzură în pieptul lui Rhy ca o piatră și se clătină sub povara lor. O amintire prea grea a ceea ce se întâmplase cu trei veri în urmă. Când se culcase în pat, în brațele lui Alucard, și se trezise singur. Cu Alucard plecat din palat, din oraș, din viața lui.

– Ce? rosti el cu o voce rece, dar cu fața arzând. Vrei să te întreb de ce ai plecat? De ce ai ales largul mării în loc de patul meu? Un însemn cu fierul roșu de criminal, în loc de atingerea mea? Nu te-am întrebat, Alucard, pentru că nu vreau să le aud.

– Ce să auzi? întrebă Alucard, cuprinzând în palmă obrazul lui Rhy.

El îi dădu peste mână.

– Scuzele.

Alucard trase aer în piept să răspundă, dar Rhy îi tăie vorba.

– Știu ce am fost eu pentru tine – un fruct bun de cules, un flirt de-o vară.

– Ai fost mai mult decât atât. *Ești*...

– A fost doar un anotimp.

– Nu asta...

– Încetează! zise Rhy cu toată forța tăcută a unui vlăstar regesc. Pur și simplu încetează! Nu mi-a păsat niciodată de mincinoși, Luc, și îmi pasă cu atât mai puțin de proști, deci nu mă face și mai mult să mă simt ca unul. M-ai prins cu garda jos în Noaptea Banierelor. Ce s-a întâmplat între noi s-a întâmplat...

Rhy încercă să-și controleze respirația, apoi tăie aerul cu o mână, concluziv.

– Dar acum s-a terminat.

Alucard îi prinse încheietura lui Rhy, cu capul plecat ca să-și ascundă acei ochi albaștri ca furtuna când spuse, în șoaptă:

– Și dacă eu nu vreau să se fi terminat?

Cuvintele aterizară ca o lovitură, aerul părăsindu-i plămânii într-o răsuflare tremurătoare. Ceva ardea prin el și lui Rhy îi luă un moment ca să-și dea seama ce era. *Mânie*.

– Ce drept ai tu, zise el imperios, fără să ridice tonul, ca să vrei *ceva* de la mine?

Mâna lui se lipi de pieptul lui Alucard, o atingere odinioară caldă, acum plină de forță când îl împinse pe Alucard. Căpitanul își regăsi echilibrul și se uită în sus, șocat, dar nu făcu nicio

mișcare să se întoarcă. Alucard întrecuse măsura. Poate că era el un nobil, dar Rhy era un prinț, de neatins câtă vreme nu *voia* el să fie atins și tocmai spusese limpede că nu voia.

– Rhy, reluă Alucard, încleștându-și pumnii, fără urmă de joacă. N-am vrut eu să plec.

– Dar ai plecat.

– Dacă măcar ai asculta...

– Nu.

Rhy se luptă cu un alt tremur interior, profund. Tensiunea dintre iubire și pierdere, a păstra și a lăsa să se ducă.

– Nu mai sunt o jucărie. Nu mai sunt un tânăr fără minte.

Se sili să-și țină vocea să nu șovăie.

– Sunt prințul moștenitor al Arnesului. Viitorul rege al acestui imperiu. Și dacă dorești o altă întrevedere cu mine, o șansă să îmi explici, atunci trebuie să ți-o câștigi. Du-te! Adu-mi acest Legatar. Ajută-mă să salvez orașul. Apoi, domnule Emery, o să iau în considerare cererea ta.

Alucard clipi rapid, evident șocat. Dar după un lung moment, își îndreptă umerii.

– Da, Alteța Voastră.

Se întoarse și traversă încăperea cu pași fermi, cizmele lui răsunând în ritmul inimii lui Rhy, care-i bătea puternic în piept. Pentru a doua oară, privea pe cineva prețios pentru el plecând. Pentru a doua oară, rămase ferm pe poziții. Dar nu se putu împotrivi dorinței de a îndulci lovitura. Pentru amândoi.

– Și, Alucard! strigă el, când căpitanul ajunse la ușă.

Acesta privi înapoi, cu chipul palid, dar calm, când Rhy zise:

– Încearcă să nu-mi ucizi fratele.

Un zâmbet scurt, sfidător fulgeră pe fața căpitanului. Împletit cu umor, cu speranță.

– O să fac tot ce-mi stă în puteri.

7. RIDICÂND PÂNZELE

I

Nu era de mirare că Lila ura să-și ia rămas-bun, gândi Kell. Ar fi fost cu mult mai simplu *să plece* pur și simplu. Inima fratelui său încă mai răsuna în pieptul lui când coborî scările interioare ale palatului, dar firele dintre ele se destindeau puțin cu fiecare pas. Cum aveau să se simtă când vor fi la orașe distanță? Când zile și leghe se vor întinde între ei? Oare avea să-i mai cunoască inima lui Rhy?

Aerul deveni deodată înghețat în jurul lui și Kell își ridică ochii, descoperind-o pe Emira Maresh blocându-i drumul. Bineînțeles, fusese prea simplu. După toate acestea, regele îi dădea voie să plece, dar regina nu.

– Maiestatea Voastră, zise el, așteptându-se la acuzații, la mustrări.

În schimb, privirea reginei căzu asupra lui nu ca o lovitură, ci învăluindu-l în ceva blând, solid. Erau un ciclon de verde și auriu ochii aceia, ca frunzele de toamnă prinse de o pală de vânt. Ochi care nu se mai uitaseră într-ai lui de săptămâni întregi.

– Așadar pleci, rosti ea pe un ton care semăna deopotrivă cu o întrebare și o observație.

Kell se ținu bine.

– Da, deocamdată. Regele mi-a dat permisiunea...

Emira deja scutura din cap, un gest lăuntric, de parcă încerca să-și limpezească mintea. Era ceva în mâinile ei, o bucată de pânză răsucită strâns.

– Aduce ghinion, continuă ea, întinzându-i pânza, să pleci fără ceva de acasă.

Kell se uită lung la ceea ce îi oferea. Era un pătrat de pânză stacojie, asemănătoare celor care se coseau pe tunicile copiilor, brodată cu două litere: *KM.*

Kell Maresh.

Nu-l mai văzuse niciodată până atunci și se încruntă, derutat de cea de-a doua inițială. El nu se considerase niciodată un Maresh. Fratele lui Rhy, da, și, odinioară, fiul lor adoptiv, dar niciodată asta. Niciodată ca fiind din familie.

Se întrebă dacă era un soi de ofertă de pace, nou pregătită, însă pânza părea veche, tocită de atingerea altcuiva.

– Am cusut-o, zise Emira cu stinghereală, când ai venit prima oară la palat, dar apoi n-am putut... n-am crezut că era...

Își pierdu cuvintele și încercă din nou.

– Oamenii se frâng atât de ușor, Kell. Într-o sută de moduri diferite. Și m-am temut... dar trebuie să înțelegi că tu ești... ai fost întotdeauna...

De data asta, când își pierdu cuvintele, nu mai avu puterea să o ia de la capăt, ci doar rămase acolo, uitându-se în jos la peticul de pânză, plimbându-și degetul mare înainte și-napoi peste litere, iar

el știu că acesta era momentul să-i întindă o mână sau să-i întoarcă spatele. Era la alegerea lui.

Și nu era drept – n-ar fi trebuit *să aibă* de ales –, ea ar fi trebuit să vină la el de zeci de ori, ar fi trebuit să asculte, ar fi trebuit, ar fi trebuit, dar el era obosit, iar ea regreta și în acel moment asta era de ajuns.

– Mulțumesc, zise Kell, acceptând bucata de pânză, regina mea!

Și apoi, spre surprinderea lui, ea întinse mâna și o așeză pe obrazul lui, așa cum făcuse de atâtea ori, când se întorcea din vreo călătorie de-a lui, cu o întrebare mută în ochi. *Ești bine?*

Dar acum întrebarea se schimbase, *O să fim bine?*

El dădu din cap o dată, lăsându-se mângâiat.

– Întoarce-te acasă, spuse ea încet.

Kell îi regăsi privirea.

– O să mă întorc.

El a fost cel dintâi care se desprinse, degetele reginei alunecând de pe obrazul lui pe umăr și pe mânecă, în timp ce se îndepărtă. *O să mă întorc*, gândi el și, pentru prima oară după multă vreme, știu că era adevărat.

*

Kell știa ce avea de făcut mai departe.

Și știa că Lila n-o să fie încântată de treaba asta.

Se îndrepta spre temnițele regale și aproape că ajunsese, când simți ușoara domolire a pulsului, pătura de calm de pe umerii lui care venea odată cu prezența preotului. Pașii lui Kell ezitară, dar nu se opri, iar Tieren merse pe lângă el. *Aven Essen* nu zicea nimic, iar tăcerea atârna ca apa în jurul mâinilor lui Kell.

– Nu e ce crezi, zise el. Nu dau bir cu fugiții.

– N-am zis niciodată c-ai face-o.

– Nu fac asta pentru că vreau să plec, continuă Kell. Niciodată n-aș...

Se poticni în cuvinte. Fusese un timp când ar fi făcut-o, când o făcuse.

– Dacă aș crede că orașul ar fi mai sigur cu mine aici...

– Speri să momești demonul departe.

Nu era o întrebare.

În sfârșit, Kell se opri.

– Osaron *vrea*, Tieren. E în natura lui. Holland a avut dreptate în privința asta. Vrea schimbare. Vrea putere. Vrea orice *nu este*. Noi i-am făcut o ofertă, iar el a disprețuit-o și a încercat să revendice viața mea, în schimb. Nu vrea ce are, vrea să *ia* ce nu are.

– Și dacă alege să nu te urmărească?

– Atunci tu adormi orașul.

Kell porni din nou, hotărât.

– Lipsește-l de toate marionetele, de toate persoanele, astfel încât, atunci când ne întoarcem noi cu Legatarul, să nu mai aibă

altă alegere decât să se înfrunte.

– Prea bine... fu de acord Tieren.

– Aici vine partea în care tu îmi spui să mă feresc de pericole?

– Oh, făcu preotul, cred că a trecut momentul pentru asta!

Au mers împreună, Kell neoprindu-se decât atunci când a ajuns la ușa ce ducea jos, în temniță. Puse mâna pe lemn, cu degetele desfăcute.

– Mă tot întreb, zise el încet, dacă toate astea sunt din vina mea. Unde a început, Tieren?

Își ridică ochii.

– Cu alegerea lui Holland sau cu a mea?

Preotul îl privi, cu ochii strălucitori și chipul obosit, și clătină din cap. Pentru prima oară, bătrânul păru să nu știe răspunsul.

II

Lilei *nu* îi plăceau caii.

Nu-i plăcuseră niciodată, nu când îi știa numai pentru dinții puternici, cozile fâlfâitoare și copitele tropăitoare, și nu când se găsea în spinarea vreunuia și noaptea gonea pe lângă ea cu o asemenea viteză, încât nu mai vedea nimic în jur, și nu acum, când urmărea o pereche de gardieni argintați înșeuând trei pentru călătoria lor până în port.

Din punctul ei de vedere, nimic cu atât de puțin creier n-ar fi trebuit să aibă atât de multă forță.

Pe de altă parte, același lucru îl putea spune și despre jumătate dintre magicienii de la turnir.

– Dacă te uiți la animale așa, zise Alucard, bătând-o pe umăr, nu-i de mirare că te urăsc.

– Da, păi, atunci, sentimentul e reciproc.

Privi în jur.

– Fără Esa?

– Pisica mea nu poate suferi caii aproape la fel de mult ca tine, zise el. Am lăsat-o la palat.

– Dumnezeu să-i ajute pe toți!

– Cirip cirip, făcu Jasta în arnesiană, cu coama ei de păr strânsă la spate sub o glugă de călătorie. Întotdeauna trăncăniți pe limba aia înaltă?

– Ca păsările cântătoare, se fuduli Alucard, privind în jur. Unde e Înălțimea Sa?

– Chiar aici, zise Kell, fără să-i răspundă la ironie.

Când Lila se întoarse spre el, văzu și de ce. Nu era singur.

– *Nu*, mârâi ea.

Holland stătea la un pas înapoia lui Kell, flancat de doi gardieni, cu mâinile legate în cătușe pe sub o pelerină cenușie, scurtă. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, unul orbitor de verde, celălalt negru.

– Delilah, rosti el în chip de salut.

Lângă ea, Jasta încremeni ca o statuie.

Lenos se albi la față.

Până și Alucard păru neliniștit.

– *Kers la*? mârâi Jasta.

– Ce caută el aici? repetă ca un ecou Lila.

Kell se încruntă.

– Nu pot să-l las în palat.

– Bineînțeles că poți.

– Ba nu.

Și prin aceste două cuvinte, ea își dădu seama că nu numai pentru siguranța palatului își făcea el griji.

– El vine cu noi.

– Nu e un animal de companie! se răsti ea.

– Vezi, Kell? zise Holland calm. Ți-am spus eu că ei n-o să-i placă.

– *Ea* nu e singura, murmură Alucard.

Jasta bombăni ceva cu voce prea joasă și prea neclar ca Lila să înțeleagă.

– Pierdem timpul, spuse Kell, făcând un pas să descuie cătușele lui Holland.

Cuțitul Lilei sări din teacă mai înainte să ajungă el cu cheia în încuietoare.

– El rămâne în lanțuri.

Holland își ridică mâinile încătușate.

– Își dai seama, Delilah, că astea nu mă vor opri.

– Bineînțeles că nu, rânji ea sălbatic. Dar o să te încetinească destul cât să te opresc *eu*.

Holland oftă.

– Cum dorești, zise el, chiar înainte ca pumnul Jastei să-l izbească în obraz.

Capul îi zbură într-o parte și cizmele îi alunecară un pas înapoi, dar nu căzu.

– Jasta! strigă Kell.

Celălalt *antari* își mișcă falca și scuipă o gură de sânge în țărână.

– Altcineva? întrebă Holland sumbru.

– Nu m-ar deranja să profit... începu Alucard, dar Kell îi reteză vorba.

– Destul! se răsti el, pământul huruind ușor cu ordinul. Alucard, de vreme ce te-ai oferit voluntar, Holland poate călări cu tine.

Căpitanul se bosumflă la sarcină, dar îl ridică pe *antari* cel înlănțuit pe cal.

– Numai să-ncerci... mârâi el.

– Și ai să mă omori? sfârși Holland sec.

– Nu, răspunse Alucard cu un rânjet malefic. Am s-o las pe Bard să te aranjeze.

Lenos urcă în șa cu Jasta, perechea lor fiind de-a dreptul comică, silueta ei masivă făcându-l pe marinar să pară și mai mic, și mai scheletic. El se ancoră cu o mână și bătu ușurel cu palma cealaltă crupa calului. Kell se urcă în șaua lui. Era enervant de elegant pe spinarea unui cal, cu postura regală care, socotea Lila, venea numai din ani de practică. Era unul din acele momente care-i reaminteau – dacă ar fi putut uita vreodată – că, în atât de multe privințe, Kell era un prinț. Își propuse să-și amintească să i-o spună cândva, data următoare când avea să fie scoasă din sărite.

– Vino! o chemă el, întinzându-i o mână.

Și, de data asta, când o ridică, o așeză în fața lui, nu în spate, cu un braț înconjurându-i protector talia.

– Nu mă înjunghia, îi șopti el la ureche, iar ea își dori să fi fost noapte de-a binelea, ca să nu poată nimeni să vadă cum i se colorează obrajii.

Aruncă o ultimă privire în sus, la palat, replica neagră, distorsionată întinzându-se ca o umbră alături.

– Și dacă Osaron vine după noi? întrebă ea.

Kell privi îndărăt.

– Dacă avem noroc, o s-o facă.

– Ai o noțiune foarte ciudată despre noroc, zise Jasta, dând pinteni calului.

Și calul de sub Lila țâșni înainte, deopotrivă cu stomacul ei. *Nu așa o să mor*, își spuse ea, când, cu un tunet de copite și abur de răsuflări, caii se repeziră în noapte.

III

Era un palat pentru un rege.

Potrivit pentru un *zeu*.

Un loc de promisiune, de potențial, de putere.

Osaron se plimba țanțoș prin sala cea mare a celei mai noi creații ale sale, pașii lui aterizând fără zgomot pe piatra lustruită. Podeaua vibra sub fiecare pas, iarbă și flori și gheață îi răsăreau sub tălpi, ștergându-se în spatele lui ca urmele pe plajă.

Coloane se ridicau din podea, crescând mai degrabă ca niște copaci decât ca niște stâlpi de marmură, tulpinile lor de piatră ramificându-se în sus și extinzându-se, înflorind cu sticlă fumurie, frunze de toamnă și boabe de rouă, iar în coroanele lor strălucitoare el vedea lumea așa cum ar fi putut fi. Atât de multe transformări posibile, un infinit potențial.

Iar aici, în inima sălii mari, tronul lui, a cărui bază își întindea rădăcinile, a cărui spetează își înălța vârfurile ascuțite ca o coroană, ale cărui brațe se deschideau ca ale unui vechi prieten așteptând să fie îmbrățișat. Suprafața lui strălucea cu o lumină iridescentă, iar când Osaron urcă treptele, ajunse pe platformă și se așeză, tot palatul cântă de cât de potrivită era prezența lui.

Osaron se afla în centrul pânzei lui de păianjen și simți firele orașului, mintea fiecărui slujitor legată de a lui prin filamente magice. O zvâcnire ici, un tremur colo, gândurile circulau de-a lungul a mii de linii.

În fiecare viață a supușilor ardea un foc. Unele flăcări erau mocnite și mici, abia luminând, în vreme ce altele străluceau puternic și erau fierbinți. Pe acestea din urmă le chemă acum, adunându-le din toate colțurile orașului.

Veniți, gândi el. *Îngenuncheați la picioarele mele precum copiii, iar eu o să vă cresc. Ca pe oameni. Ca pe femei. Ca pe aleși*.

Dincolo de zidurile palatului, podurile începură să înflorească peste fluviu ca gheața, ca niște mâini întinse ca să-i conducă înăuntru.

Regele meu, ziceau ei, ridicându-se de la mese.

Regele meu, ziceau ei, întorcându-se de la munca lor.

Osaron zâmbi, savurând ecoul acestor cuvinte, până când un nou cor îi întrerupse.

Regele meu, șopteau supușii lui, *cei răi pleacă.*

Regele meu, ziceau ei, *cei răi fug.*

Cei care au îndrăznit să te refuze.

Cei care îndrăznesc să te sfideze.

Osaron își lungi degetele. *Antari* părăseau Londra.

Toți? întrebă el, iar ecoul veni.

Toți. Toți. Toți.

Cuvintele lui Holland i se întoarseră în minte, un gând nedorit.

„Cum o să domnești fără un cap pentru coroana ta?“

Amintirea a fost iute înghițită de vociferările slujitorilor lui.

Să-i urmărim?

Să-i oprim?

Să-i ținem pe loc?

Să-i aducem înapoi?

Osaron bătu cu degetele pe brațul tronului. Gestul nu scoase niciun sunet.

Nu, gândi Osaron, porunca lui răspândindu-se în valuri prin mințile miilor de oameni ca o vibrație de-a lungul unei corzi. Se așeză mai bine în tronul său sculptat. *Nu. Lăsați-i să se ducă*.

Dacă era o cursă, n-avea să-i urmeze.

Nu avea nevoie de ei.

Nu avea nevoie de mințile lor sau de corpurile lor.

El avea *mii*.

Primii dintre cei pe care-i convocase intrau deja în sală, un bărbat înaintând cu pași mari, cu o bărbie mândră și capul sus. Se opri înaintea tronului și îngenunche, plecându-și capul negru.

– *Ridică-te!* porunci Osaron, iar omul ascultă. *Cum te numești?*

Omul își îndreptă umerii lați și își ridică ochii bântuiți de umbre, un inel de argint de forma unei pene înconjurându-i un deget.

– Numele meu e Berras Emery, zise omul. Cum te pot servi?

IV

Tanek apăru la orizont chiar înainte de lăsarea întunericului.

Lui Alucard nu-i plăcea portul, dar îl cunoștea bine. Trei ani acesta fusese cel mai aproape loc de Londra în care îndrăznise să vină. Din multe puncte de vedere, era *prea* aproape. Oamenii de aici știau numele de Emery, aveau idee ce însemna.

Aici învățase să fie altcineva – nu un nobil, ci fercheșul căpitan al *Turlei Nopții*. Aici îi întâlnise prima oară pe Lenos și pe Stross, la un joc de Sanct. Aici i se reamintea, mereu și mereu, cât de aproape – și cât de departe – era de casă. De fiecare dată când se întorcea în Tanek, vedea Londra în tapiserii și în podoabe, o auzea în accente, o adulmeca în aer, mirosul acela ca de lemn primăvara, iar corpul lui tânjea de dor.

Însă, în clipa asta, Tanek nu semăna întru nimic cu Londra. Era incredibil de aglomerat, nesuspectând primejdia ce pândea în capitală. Cheiurile erau pline de corăbii, tavernele, de bărbați și femei, cele mai mari pericole locale fiind un hoț de buzunare sau o degerătură în plină iarnă.

În cele din urmă, Osaron nu mușcase momeala pe care i-o aruncaseră cu inima strânsă, astfel încât ieșiseră din umbra puterii lui cu vreo oră în urmă, simțind cum se ridică greutatea din aer ca după o furtună. Cel mai straniu lucru, gândi Alucard, a fost *modul* în care încetase influența lui. Nu deodată, cu un declic, ci treptat, vraja subțiindu-se, astfel încât, la capătul dominionului său, cei câțiva oameni pe care îi întâlniseră nu aveau nicio umbră în ochi, nimic decât un presentiment și o dorință de a se întoarce înapoi. De mai multe ori trecuseră pe lângă călători care păreau pierduți, când, de fapt, nu făcuseră decât să se îndepărteze de marginea vrăjii, și se opreau, respinși de ceva pe care nu-l puteau numi, nu și-l puteau aminti.

– Nu spuneți nimic, îi prevenise Kell, când trecuseră de primul grup. Ultimul lucru de care avem nevoie e să se răspândească panica dincolo de capitală.

Acum, pe lângă ei treceau un bărbat și o femeie, braț la braț și râzând, beți.

Vestea în mod clar nu ajunsese în port.

Alucard îl coborî pe Holland de pe cal, trântindu-l fără menajamente la pământ. *Antari* nu scosese niciun cuvânt de când plecaseră, iar tăcerea asta îl neliniștea pe Alucard. Nici Bard nu vorbise prea mult, dar tăcerea ei era de alt tip, prezentă, întrebătoare. Tăcerea lui Holland atârna în aer, făcându-l pe Alucard să vrea să vorbească doar ca s-o spargă. Însă, pe de altă parte, magia omului era cea care-l făcea să se simtă atât de încordat, firele de argint biciuind prin aer ca fulgerele.

Îi dădură caii unui argat de la grajd, ai cărui ochi se făcură cât cepele când văzu blazonul regal care le împodobea

harnașamentele.

– Țineți-vă capetele jos! zise Kell, când băiatul duse caii de acolo.

– Nu suntem prea discreți, interveni în sfârșit Holland, cu vocea împietrită. Probabil dacă mi-ai scoate cătușele...

– N-ai să vezi, ziseră Lila și Jasta în același timp, cuvintele suprapunându-se în limbi diferite.

Aerul se încălzi o idee, în pofida întunericului gros, iar Alucard se uită în jur, căutând sursa acelei călduri, când auzi apropiindu-se niște încălțări de armură și zări sclipirea de metal.

– Oh, ia te uită! făcu el. O petrecere de bun venit!

Din cauza cailor regali sau a ciudatei lor suite, cert e că doi soldați se îndreptau fix spre ei.

– Stai! strigară ei în arnesiană.

Holland avu inspirația să-și ascundă mâinile încătușate sub pelerină, dar la vederea lui Kell, soldații păliră, unul făcând o plecăciune adâncă, celălalt murmurând ceea ce ar fi putut fi o binecuvântare sau o rugăciune, prea încet ca să se înțeleagă.

Alucard își dădu ochii peste cap, iar Kell, cu o falsă aroganță, le spuse că niște chestiuni regale îi aduseră aici. Da, totul era în regulă. Nu, nu aveau nevoie de escortă.

În cele din urmă, soldații se retraseră la postul lor, iar Lila făcu batjocoritor o plecăciune în direcția lui Kell.

– *Mas vares*, zise ea, apoi se îndreptă de spate, umorul dispărându-i cu totul.

Cu un gest care era, deopotrivă, obișnuit și înfricoșător de rapid, își scoase un cuțit de la brâu.

– Ce-i? întrebară Kell și Alucard într-un glas.

– Ne urmărește cineva, anunță ea.

Kell își înălță sprâncenele.

– Și nu ți-a dat prin cap să spui mai devreme?

– M-aș fi putut înșela, zise ea, învârtind lama între degete.

– Unde sunt...?

Înainte să termine Kell de vorbit, ea se răsuci și aruncă lama.

Cuțitul șuieră prin aer și se auzi un țipăt scurt, când se înfipse într-un stâlp, la câțiva centimetri de o claie de cârlionți castanii, cu reflexe aurii. Un băiat stătea în picioare, cu spatele lipit de stâlp, cu mâinile ridicate, predându-se imediat. Pe frunte avea un marcaj de sânge. Era îmbrăcat în haine obișnuite, nu în roșu și auriu, fără niciun simbol al casei Maresh pe haina lui, dar Alucard tot îl recunoscu ca fiind de la palat.

– Hastra, rosti Kell posomorât.

Tânărul ieși de sub cuțitul Lilei.

– Domnule, începu el, scoțând lama din stâlp.

– Ce cauți aici?

– Tieren m-a trimis.

Kell gemu și mormăi în barbă:

– Bineînțeles că te-a trimis.

Apoi, cu voce tare:

– Du-te acasă! Nu-i treaba ta aici!

Băiatul – și într-adevăr era doar un băiat, atât ca înfățișare, cât și ca vârstă – își îndreptă umerii, umflându-și pieptul micuț.

– Sunt garda ta de corp, domnule. Ce mai înseamnă asta, dacă nu te păzesc?

– Nu ești garda mea de corp, Hastra, zise Kell. Acum nu mai ești.

Băiatul tresări, dar rămase pe poziții.

– Prea bine, domnule. Dar dacă nu sunt gardă de corp, atunci sunt un preot, iar ordinele mele vin de la *Aven Essen* însuși.

– Hastra...

– Și el e foarte greu de mulțumit, știi...

– Hastra...

– Și îmi datorezi o favoare, domnule, de vreme ce te-am acoperit când te-ai furișat afară din palat și ai intrat în turnir...

Capul lui Alucard se întoarse imediat.

– *Ce* ai făcut?

– Destul! făcu Kell, fluturând o mână.

– *Anesh!* zise Jasta, care nu urmărise discuția și nu părea să-i pese. Vino cu noi sau pleacă, nu-mi pasă. Dar nu stăm aici să ne vadă toată lumea. Reputația mea are de suferit dacă sunt văzută cu prințul cu un ochi negru, gărzi regale și nobili deghizați.

– Eu sunt corsar, interveni Alucard ofensat.

Jasta pufni disprețuitor și o porni către docuri. Hastra rămase în urmă, cu ochii lui mari și căprui încă ațintiți cu speranță la Kell.

– Oh, haide! făcu Lila. Orice corabie are nevoie de o mascotă.

Kell își ridică mâinile exasperat.

– Bine! Poate să rămână.

*

– Cine ai fost? întrebă Alucard, când mergeau spre docuri, trecând pe lângă corăbii de toate felurile și din toate țările.

Gândul că în turnir – în turnirul *lui* – intrase și Kell îl înnebunea. Gândul că avusese șansa să lupte cu el – că poate că *o făcuse* – îl înnebunea.

– Nu contează, zise Kell.

– Ne-am luptat?

Dar cum ar fi putut? Alucard i-ar fi văzut firele argintii, ar fi știut...

– Dacă am fi făcut-o, zise Kell apăsat, eu aș fi câștigat.

Enervarea dădu să-l aprindă pe Alucard, dar apoi se gândi la Rhy, la legătura dintre prinț și *antari*, iar mânia îi șterse indignarea.

– Ai idee cât de prostesc a fost din partea ta? Cât de periculos pentru prinț?

– Nu că ar fi treaba ta, ripostă Kell, dar toată povestea a fost ideea lui Rhy.

Privirea lui bicoloră îl sfredeli.

– Presupun că tu n-ai încercat s-o oprești pe *Lila*?

Alucard aruncă o privire peste umăr. Bard încheia alaiul, cu Holland la un pas în fața ei. Celălalt *antari* se uita la corăbii așa cum Lila se uita la cai, cu un amestec de disconfort și dispreț.

– Care-i problema, zise ea, nu știi să înoți?

Holland își strânse buzele.

– E un pic cam greu când ești în lanțuri.

Își întoarse atenția spre vase, iar Alucard înțelese. Recunoscu expresia din ochii lui, o îngrijorare vecină cu frica.

– N-ai mai fost niciodată pe o corabie, nu-i așa?

Omul nu răspunse. Nu era nevoie.

Lila scoase un mic hohot de râs malițios. De parcă ea ar fi avut mai mult habar despre corăbii când o primise Alucard la bord.

– Am ajuns, anunță Jasta, oprindu-se lângă ceva ce ar fi putut – în anumite locuri – să se califice drept corabie, la fel cum unele colibe s-ar fi putut califica drept conace.

Jasta bătu ușurel cu palma în flancul corabiei, la fel cum ar fi bătut un călăreț în crupa calului. Numele vasului era scris cu argintiu pe coca albă. *Is Hosna. Fantoma*.

– E un pic cam mică, zise ea, dar e iute ca vântul.

– Un pic cam mică, repetă Lila impasibilă.

Fantoma era jumătate din *Turla Nopții*, avea trei pânze scurte și o cocă faroană, îngustă și ascuțită ca o pană.

– E un *schif*, trânti Lila.

– E un fugar, explică Alucard. Nu sunt prea încăpătoare, dar puține vase sunt mai rapide decât ele în largul mării. N-o să fie o călătorie confortabilă, în niciun caz, dar o să ajungem repede la piață. Mai ales cu trei *antari* ca să ne țină vântul în pupă.

Lila se uită cu jind la corăbiile din dreapta și din stânga, vase înalte, din lemn negru și cu pânze strălucitoare.

– Ce zici de aia? spuse ea, arătând spre o corabie mândră, puțin mai departe.

Alucard clătină din cap.

– Nu e a noastră.

– *Ar putea* fi.

Jasta îi aruncă o privire urâtă, iar Lila își dădu ochii peste cap.

– Glumeam, făcu ea, chiar dacă Alucard știa că nu. De altfel, adăugă, n-am vrea să fie ceva *prea* frumos. Lucrurile frumoase atrag ochii lacomi.

– Vorbești din experiență, Bard? o ironiză el.

– Mulțumesc, Jasta, îi întrerupse Kell. O s-o aducem înapoi întreagă.

– Ah, o să am eu grijă de asta, zise femeia căpitan, urcând pe rampa îngustă a bărcii.

– Jasta...

– Corabia mea, regulile mele, ripostă ea, cu mâinile în șold. Vă pot duce oriunde aveți nevoie în jumătate din timp și, dacă

sunteți în vreo misiune de a salva regatul, atunci e și regatul meu, de asemenea. Și nu m-aș supăra dacă aș avea coroana de partea mea, data viitoare, când mă voi afla *eu* la ananghie.

– De unde știi că motivele noastre sunt onorabile? întrebă Alucard. Poate că doar fugim.

– *Voi* s-ar putea, zise ea și apoi, împungând cu degetul prin aer spre Kell, dar *el* nu.

Spunând asta, păși pe punte și ei nu mai avură de ales decât s-o urmeze la bord.

– Trei *antari* urcă într-o barcă, lălăi Alucard, de parcă ar fi fost începutul unei glume de taverna.

Avu satisfacția de a-i vedea atât pe Kell, cât și pe Holland încercând să-și țină echilibrul, când puntea săltă sub greutatea pasagerilor. Unul arăta rău, celălalt bolnav, iar Alucard i-ar fi putut asigura că n-o să mai fie atât de rău odată ce vor fi în larg, dar nu voia să fie generos.

– Hano! strigă Jasta.

Deasupra unor lăzi puse una peste alta, apăru capul unei fete cu părul negru, strâns într-un coc dezordonat.

– *Casero!*

Se cocoță pe lăzi, cu picioarele atârnând.

– Te-ai întors mai devreme.

– Am o încărcătură, zise Jasta.

– *Sha!* exclamă Hano încântată.

Se auzi un bufnet și o înjurătură înăbușită de undeva de la bord și, o clipă mai târziu, un bătrân își târșâi picioarele ieșind de după o altă ladă, frecându-se la cap. Spinarea lui era încovoiată ca un cârlig, pielea neagră și ochii alb-lăptoși.

– *Solase*, mormăi el, iar Alucard nu putea spune dacă le cerea lor scuze sau lăzilor de care se ciocnise.

– El e Ilo, îl prezentă Jasta, făcând semn din cap spre bătrân.

– Unde-i restul echipajului? întrebă Kell, privind în jur.

– Ăsta e tot, zise Jasta.

– Ai lăsat o fată și un bătrân orb să păzească o corabie plină cu marfă furată, o mustră Alucard.

Hano chicoti și ridică o pungă. Punga lui *Alucard*. O clipă mai târziu, Ilo ridică un cuțit. Era al lui Kell.

Magicianul pocni din degete și cuțitul reveni, trântindu-se în palma lui cu mânerul înainte, o demonstrație care-i atrase aplauze aprobatoare din partea fetei. Alucard își luă punga înapoi cu un gest asemănător și merse până într-acolo, încât să lase cureaua să i se lege singură la brâu. Lila se pipăi, asigurându-se că mai avea încă toate cuțitele ei, apoi zâmbi satisfăcută.

– Harta, ceru grăbită Jasta.

Alucard i-o întinse.

Femeia căpitan despături hârtia, țocăind nerăbdătoare.

– Apele Mergătoare, așadar, zise ea.

Nu se miră nimeni că Jasta, dat fiind negoțul ei special, era familiarizată cu piața.

– Ce-i în lăzile astea? întrebă Kell, sprijinindu-și mâna de un capac.

– Câte un pic din toate, spuse Jasta. Nimic care să muște.

Hastra și Lenos deja desfăceau frânghiile, tânărul gardian urmând vesel instrucțiunile marinarului.

– De ce ești în lanțuri? întrebă Hano.

Alucard nu văzuse când fata sări de pe lăzi, dar acum ea era proțăpită în fața lui Holland, cu mâinile în șolduri imitând-o pe Jasta, cocul ei negru ajungând aproape în dreptul coastelor lui *antari*.

– Ai făcut un lucru rău?

– Hano! strigă Jasta, iar fata o șterse fără să aștepte răspunsul.

Corabia se desprinse de chei, legănându-se sub ei. Bard zâmbi, Alucard simți cum se dezechilibrează și apoi își revine.

Holland, însă, își lăsă capul pe spate și trase adânc aer în piept, cu ochii la cer de parcă asta l-ar fi împiedicat să-i fie rău.

– Vino, zise Kell, luându-l de braț pe celălalt *antari*. Hai să găsim ceva de care să ne ținem.

– Nu-mi place de ăsta, zise Alucard când Bard veni lângă el.

– Care dintre ei? întrebă ea sec, dar îi aruncă o privire și probabil citi ceva pe fața lui, fiindcă deveni brusc serioasă. Ce vezi când te uiți la Holland?

Alucard trase aer în piept și îl lăsă să-i iasă într-un norișor.

– Așa arată magia, răspunse el, învârtindu-și degetele prin aburi.

În loc să se risipească, aerul palid se răsuci și se strânse în două panglici subțiri de ceață, pe fundalul contopit al mării și al nopții.

– Dar magia lui Holland e...

Își întinse degetele, iar panglicile de ceață se fragmentară, se destrămară.

– Nu e mai slab din cauza asta. Dimpotrivă, lumina lui e mai puternică decât a ta sau a lui Kell. Însă e o lumină inconstantă, pâlpâitoare, cu linii frânte, readunate, ca oasele care nu s-au sudat bine. Este...

– Nenaturală? ghici ea.

– Periculoasă.

– Splendid! făcu ea, strângându-și brațele de frig.

Un căscat îi scăpă printre dinții încleștați, ca un mârâit tăcut.

– Du-te și dormi puțin, zise el.

– O să mă duc, dar Bard nu se clinti.

Alucard se întoarse automat spre cârmă, înainte să-și aducă aminte că nu era el căpitanul pe corabia asta. Șovăi, ca un om care intră pe ușă ca să ia ceva, dar uită pentru ce a venit. În cele din urmă, se duse să-l ajute pe Lenos cu pânzele, lăsând-o pe Bard lângă balustradă.

Când privi înapoi, peste zece sau cincisprezece minute, ea era încă acolo, cu ochii fixați pe linia unde apa se întâlnea cu cerul.

V

Rhy ieși călare din palat de îndată ce ei plecară.

Erau prea multe suflete de găsit și gândul de a mai sta un minut în palat aproape că-l făcea să urle. Curând, întunericul avea să se lase peste oraș, peste el, căderea nopții aducând de la sine restricția de a mai ieși. Dar deocamdată încă era lumină, încă mai era timp.

Luă doi oameni, amândoi argintați, și porni prin oraș, încercând să nu-și lase ochii să se abată spre palatul sinistru care plutea lângă al lui, spre ciudata procesiune de bărbați și femei care-i urcau treptele, încercând să nu se gândească la neobișnuita substanță neagră care transformase drumurile în lunecușuri lucioase, ca de gheață, și care urcase pe ziduri ca iedera sau chiciura. *Magia copleșește natura*.

Găsi un cuplu ghemuit în fundul casei lor, prea înfricoșați să plece. O fată rătăcind, buimacă și plină de cenușa altcuiva, o rudă, un prieten sau un străin, dar asta n-a putut să afle de la ea. A treia oară când ieși, unul dintre gardieni veni în galop spre el.

– Alteța Voastră! strigă omul, cu sângele de pe frunte amestecat cu nădușeală, când trase de frâu oprindu-și calul. Trebuie să vedeți ceva!

Erau în sala mare a unei taverne.

Douăzeci de oameni, toți îmbrăcați în culorile gărzii regale, aur și roșu. Toți bolnavi. Toți pe moarte. Rhy îi cunoștea pe toți, după față, dacă nu și după nume. Isra spusese că unii dintre ei lipseau. Că însemnele cu sânge de pe frunțile lor se șterseseră. Dar nu dispăruseră. Erau *aici*.

– Alteță, așteptați! strigă argintatul, când Rhy se năpusti în sală.

Lui nu-i era frică de fum și de boală. Cineva dăduse la o parte mesele și scaunele, eliberând spațiul, iar acum oamenii tatălui său – oamenii lui – zăceau pe podea șiruri-șiruri, ici și colo câte un spațiu gol indicând locul de unde câțiva se ridicaseră sau unde căzuseră definitiv.

Armurile le fuseseră scoase și puse deoparte, proptite ca o galerie de spectatori goi de-a lungul pereților, în timp ce, pe podea, soldații transpirau, se zvârcoleau și luptau cu demoni pe care el nu-i putea vedea, așa cum făcu și Alucard la bordul *Turlei*.

Venele negre ieșeau în relief pe gât și tot localul mirosea vag a carne arsă, în timp ce magia pârjolea prin ei.

Aerul era încărcat cu ceva asemănător prafului.

Cenușă, își dădu seama Rhy.

Atât mai rămânea din cei care ardeau.

Un om era prăbușit la perete, lângă ușă, cu fața lucind de transpirație. Boala abia începuse să-l chinuie.

Barba îi era tunsă scurt, părul, încărunțit, iar Rhy îl recunoscu imediat. Tolners. Un om care-l servea pe tatăl lui de dinainte de a fi rege. Un om trecut în slujba lui *Rhy*. Îl văzuse pe soldat în dimineața asta, în palat, teafăr și sănătos, între vrăjile de protecție.

– Ce ai făcut? întrebă el, apucându-l pe soldat de guler. De ce ai plecat din palat?

Vederea omului ba se limpezea, ba se încețoșa.

– Maiestatea Voastră, horcăi el.

Captiv în chingile febrei, îl confundă pe Rhy cu tatăl său.

– Noi suntem... garda regală. Noi... nu ne ascundem. Dacă noi nu suntem... îndeajuns de puternici... ca să înfruntăm întunericul... nu... merităm să servim...

Se întrerupse, zgâlțâit deodată de un frison violent.

– Neghiobule! se răsti Rhy, lăsându-l pe Tolnar înapoi în fotoliul lui și trăgându-i omului haina mai aproape de corp.

Rhy se întoarse către sala soldaților muribunzi, trecându-și o mână mânjită de cenușă prin păr, simțindu-se furios, neputincios. Nu-i putea salva pe oamenii ăștia. Putea doar să-i privească în timp ce se luptau, capitulau și mureau.

– Noi suntem gărzile regale, murmură un om de pe podea.

– Noi suntem gărzile regale, repetară alți doi, preluând enunțul ca pe o incantație împotriva întunecimii care se străduia să-i înhațe.

Rhy ar fi vrut să răcnească, să înjure, dar nu putea, pentru că știa la ce lucruri îl împinse caracterul lui puternic, era conștient de ce făcea chiar în clipa asta, faptul că umbla pe străzile blestemate, scotocind prin ceața otrăvitoare, știind că, și dacă magia lui Kell nu l-ar fi protejat, tot ar fi ieșit din nou și din nou, pentru orașul lui, pentru poporul lui.

Și, astfel, Rhy făcu ceea ce făcuse pentru Alucard, pe podeaua *Turlei*.

Singurul lucru pe care-l putea face.

Rămase cu ei.

*

Maxim Maresh știa care era valoarea unui singur *antari*.

Stătuse la fereastră urmărind trei plecând de la palat, din oraș, de la monstrul care-i otrăvea inima. Cântărise argumentele pro și contra, știa că era decizia corectă, strategia cu cele mai multe șanse de succes și totuși nu putea să nu simtă că armele cele mai bune erau dintr-odată departe. Mai rău, că el le lăsase din mână, le lăsase să cadă, iar acum stătea în fața unui vrăjmaș fără nicio sabie.

A lui nu era gata – încă se mai făurea.

Reflexia lui Maxim rămase suspendată pe geam. Nu arăta bine. Se simțea încă și mai rău. Cu o mână se sprijinea de fereastră și umbrele îi conturau degetele într-o imitație fantomatică, un ecou morbid.

– Tu l-ai lăsat să plece, zise o voce blândă, iar *Aven Essen* se materializă în geam, în spatele lui, ca un spectru în alb.

– Eu, încuviință Maxim.

Văzuse corpul fiului său pe pat, cu pieptul nemișcat, cu obrajii scobiți, cu pielea cenușie. Imaginea îi rămase imprimată pe retină, o imagine pe care nu avea s-o uite niciodată. Și înțelegea, acum mai bine ca oricând, că viața lui Kell era și a lui Rhy, și că, dacă nu și-o păzea, avea s-o vadă pierind.

– Am încercat să-l opresc pe Kell o dată. A fost o greșeală.

– Ar fi putut sta, de data asta, zise Tieren precaut, dacă l-ai fi rugat, în loc să-i fi poruncit.

– Probabil.

Mâna lui Maxim căzu de pe geam.

– Dar orașul ăsta nu mai este sigur.

Ochii albaștri ai preotului erau pătrunzători.

– Lumea s-ar putea să nu fie un loc prea sigur.

– Nu pot face nimic în privința primejdiilor care se întâmplă în lume, Tieren, dar pot face ceva în privința monstrului de aici, din Londra.

După ce făcu trei pași, podeaua se înclină brusc sub picioarele lui. Îngrozit, vederea i se întunecă și crezu că avea să cadă.

– Maiestate! zise Tieren, prinzându-l de braț.

Pe sub tunică, tăieturile proaspete îl dureau, rănile erau adânci, carnea smulsă. Un sacrificiu necesar.

– Sunt bine, minți el, eliberându-și brațul.

Tieren îi aruncă o privire ironică și el regretă că-i arătase progresele sale.

– Nu te pot opri, Maxim, reluă Tieren, dar tipul ăsta de magie are consecințe.

– O să fie gata la timp vraja de somn?

– Dacă nu ai grijă...

– Când?

– E dificil să faci o asemenea vrajă și mai greu încă s-o întinzi peste un oraș întreg. Însăși natura ei încalcă limita bunului-simț, să pui un corp și o minte în repaus este totuși o manipulare, o exercitare a voinței cuiva asupra...

– *Când?*

Preotul suspină.

– Încă o zi. Poate două.

Maxim se îndreptă de spate, dădu din cap. Vor rezista atâta. Trebuia. Când începu din nou să meargă, simți pământul tare sub picioarele lui.

– Maiestate...

– Du-te și termină-ți vraja ta, Tieren! Și lasă-mă pe mine s-o termin pe a mea!

VI

Când Rhy se întoarse la palat, lumina zilei deja se dusese și armura lui era plină de cenușă. Mai mult de jumătate dintre soldații din tavernă muriseră; cei câțiva supraviețuitori mergeau acum în urma lui, cu coifurile la subsuori, cu fețele trase de febră și luminate de firele argintii care li se întindeau ca lacrimile pe obraji.

Rhy urcă tăcut treptele de la intrare.

Gardienii argintați, postați la ușile palatului, nu ziseră nimic, iar el se întrebă dacă ei știau ce se întâmplase – *trebuie* să fi știut, din moment ce au lăsat atât de mulți de ai lor să treacă și să intre în ceață. Nu se uitară în ochii prințului, ci schimbară o privire unii cu alții, înclinând capul, un semn de mândrie, solidaritate sau ceva ce Rhy nu putea descifra.

Al doilea gardian personal, Vis, stătea în holul principal, în mod clar așteptând vești despre Tolners. Rhy clătină din cap și trecu pe lângă el, pe lângă toată lumea, îndreptându-se spre băile regale, fiindcă avea nevoie să se curețe, dar pe măsură ce mergea, armura părea să se strângă în jurul lui, intrându-i în gât, strivindu-i coastele.

Nu mai putea să respire și, o clipă, se gândi la fluviu, la Kell prins sub apă în timp ce se zbătea pentru aerul de deasupra, însă acum nu era un ecou al suferinței fratelui său. Pieptul lui sălta pe sub platoșa armurii, inima lui bătea violent, plămânii lui erau încărcați cu cenușa oamenilor morți. Trebuia să scape de ea.

– Alteță? rosti Vis, chinuindu-se să-i desfacă armura.

Piesele căzură pe podea, zăngănind și ridicând nori de praf.

Dar pieptul lui încă se zbătea, stomacul de asemenea, și abia ajunse la primul lighean, când dintr-odată i se făcu rău.

Se agăță de marginile vasului, inspirând sacadat, până ce inima lui în sfârșit se potoli. Vis stătea lângă el, ținându-i coiful în mâini.

– A fost o zi lungă, se scuză Rhy.

Vis nu întrebă ce s-a întâmplat, nu zise nimic, și Rhy îi fu recunoscător peste asta. Își șterse gura cu mâna, se îndreptă și își continuă drumul spre băile regale.

Deja își descheiase tunica și când deschise ușile, văzu că încăperea nu era deloc pustie.

Două slujitoare în robe argintii și verzi stăteau lângă peretele opus, iar Cora era așezată pe marginea de piatră a băii mari, scobite în podea, înmuind un pieptene în apă și trecându-l prin părul ei lung, despletit. Prințesa veskană purta numai o robă, deschisă la brâu, iar Rhy știa că oamenii nu erau prea pudici când venea vorba de corpul lor, totuși roși să vadă atât de multă piele albă.

Avea cămașa pe jumătate descheiată, iar mâinile îi alunecară în jos, pe lângă corp.

Cora își ridică ochii albaștri spre el.

– *Mas vares*, zise ea sacadat, în arnesiană.

– *Na ch'al*, răspunse el în veskana dură.

Se opri, lăsând pieptenul în poală, după care îi studie fața mânjită de cenușă.

– Vrei să plec?

Sincer, habar n-avea. După ore întregi în care a ținut fruntea sus, în care a trebuit să rămână tare când ceilalți oameni luptau și mureau, nu mai putea să participe la un alt spectacol, nu mai putea să pretindă că totul era bine, dar gândul de a rămâne singur cu gândurile lui, cu umbrele, nu doar cele din afara palatului, dar și cele care veneau *după el*, noaptea...

Cora dădu să se ridice, când el spuse:

– *Ta'ch*.

Nu.

Ea se lăsă înapoi în genunchi, iar doi servitori de-ai lui se apropiară și începură să-l dezbrace cu mișcări iuți, eficiente. Se aștepta ca prințesa Cora să se uite în altă parte, dar ea îl fixa cu o lumină de curiozitate în ochi, până când ei îl eliberară și de ultima platoșă a armurii, îi descheiară ghetele și îi desfăcură nasturii de la manșete și de la gât mai repede decât ar fi făcut-o Rhy. Servitorii îi scoaseră tunica, lăsându-i pieptul gol, negru, neted, în afara liniei coastelor și a cicatricei ca o spirală de deasupra inimii lui.

– Curățați armura, le ceru el domol. Ardeți hainele.

Rhy păși înainte, cu gândul că de acum încolo se va îngriji singur de el.

Își păstră pantalonii și coborî desculț treptele cu frumoase intarsii, intrând în apa caldă care-i îmbrățișă gleznele, genunchii, șoldurile. Bazinul curat se încețoșă în jurul lui, lăsând în urmă o dâră de cenușă ca un nor.

Se duse până în mijlocul băii și se scufundă, strângându-și genunchii pe fundul bazinului. Corpul lui încercă să se ridice, dar el se forță să scoată tot aerul din plămâni și se prinse cu degetele de grătarul de pe fundul bazinului, stând astfel până simți durerea, până când apa se estompă în jurul lui și lumea începu să-și îngusteze tunelul, iar pe pielea lui nu mai rămase niciun pic de cenușă.

Când în cele din urmă se ridică, țâșnind la suprafață și gâfâind lacom, o văzu pe Cora tot acolo. Aceasta își lăsă roba la marginea bazinului și acum își ținea mâinile la suprafața apei ca nuferii.

– Pot să te ajut? întrebă ea.

Mai înainte să poată răspunde, ea îl sărută, mângâindu-i șoldurile cu vârful degetelor pe sub apă. El se simți brusc înfierbântat și se strădui din greu să-și păstreze stăpânirea de sine când fata apucă șiretul pantalonilor și începu să îi descheie.

Rhy se trase înapoi.

– Credeam că îl placi pe fratele meu, zise el răgușit.

Cora îi zâmbi jucăuș.

– Îmi plac multe lucruri, răspunse ea, trăgându-l din nou mai aproape.

Își plimbă mâna pe corpul lui, iar Rhy se simți excitat când ea se apropie de el, gura moale căutându-i-o pe a lui, și pe de o parte Rhy ar fi vrut s-o lase, s-o aibă, să se piardă în brațele ei așa cum făcuse de atât de multe ori după plecarea lui Alucard, să țină la distanță umbrele și coșmarurile cu distracția simplă, binevenită a altui corp.

Prințul o apucă de umeri.

– *Ta'ch*, zise el, împingând-o ușor la o parte.

Obrajii ei se colorară, pe față zugrăvindu-i-se durerea, apoi indignarea.

– Nu mă vrei.

– Nu, răspunse el blând. Nu așa.

Își coborî privirea spre locul unde degetele încă i se mai odihneau pe corpul lui și se lăsă cuprinsă de o falsă timiditate.

– Corpul și mintea ta par să nu fie de aceeași părere, prințul meu.

Rhy roși și făcu un pas înapoi prin apă.

– Îmi pare rău.

Continuă să se retragă până când dădu cu spatele de marginea de piatră a băii și se așeză pe o bancă.

Prințesa oftă, lăsându-și brațele să plutească absent prin apă, de parcă până atunci nu și-ar fi plimbat degetele pe pielea lui.

– Așadar e adevărat, cugetă ea, ce se spune despre tine?

Rhy se încordă. Auzise și el în mare parte zvonuri, dar și adevărul, îi auzise pe oameni vorbind despre lipsa lui de puteri, întrebându-se dacă merita să fie rege, despre cine împărțise patul cu el și cine nu, și cu toate astea se forță să întrebe:

– Ce se spune, Cora?

Ea pluti spre el – șuvițe de păr blond scăpându-i din coc în căldura băii – și veni să se așeze lângă el, pe bancă, cu picioarele strânse sub ea. Își încrucișă brațele pe marginea bazinului și își sprijini capul peste ele, și, numaidecât, scăpă de ultima mască a seducției și deveni din nou copil.

– Se spune, Rhy Maresh, că inima ta e luată.

Ar fi vrut să răspundă, dar nu știa ce.

– E complicat, izbuti să îngaime.

– Bineînțeles că este.

Cora își plimbă degetele prin apă.

– Am fost și eu îndrăgostită odată, adăugă ea, de parcă tocmai și-ar fi amintit. Numele lui era Vik. L-am iubit cum iubește luna stelele – așa spunem noi când o persoană îți umple lumea cu lumină.

– Ce s-a întâmplat?

Își ridică ochii albatru-deschis spre el.

– Tu ești singurul moștenitor al tronului, zise ea. Dar eu sunt una din șapte. Dragostea nu e de ajuns.

Auzind-o spunând asta, de parcă ar fi fost un adevăr simplu, de netăgăduit, ochii începură să-l usture și gâtul să i se strângă. Se gândi la Alucard, dar nu la momentul când Rhy îl trimisese la plimbare, nici la cum fusese el în Noaptea Banierelor, ci la Alucard cu care își petrecuse zilele de primăvară în pat, care-i săruta pielea în timp ce-i șoptea fel și fel de cuvinte.

Te iubesc.

Degetele Corei rămaseră nemișcate, deschise pe suprafața apei, iar Rhy observă zgârieturile adânci care-i înconjurau încheietura, pielea rănită. Ea îl surprinse uitându-se și își scutură mâna cu o mișcare nepăsătoare.

– Fratele meu e iute din fire, zise ea absentă. Uneori uită ce putere are.

Și apoi, cu un zâmbet mic și sfidător:

– Dar întotdeauna uită că și eu am.

– Te doare?

– Nu-i ceva care să nu se vindece.

Schimbă subiectul:

– Cicatricele tale sunt mult mai interesante.

Degetele lui Rhy se ridicară la semnul de deasupra inimii, dar nu spuse nimic, și nici ea nu întrebă nimic, rămânând amândoi într-o tăcere plăcută, în timp ce aburii se ridicau în fuioare în jurul lor, creând diverse forme în ceață. Rhy se gândea la umbre și la oamenii care mureau, la pumnalele înfipte între coaste și la locuri reci, întunecate, cu sânge, și, dincolo de ele, dincolo, liniștea, groasă ca vata, grea ca piatra.

– Ai acest dar?

Rhy clipi, vedenia destrămându-se iarăși în camera băii.

– Ce dar?

Cora strânse aburii în pumn.

– În țara mea există cei care se uită în ceață și văd lucruri care nu sunt acolo. Lucruri care nu s-au întâmplat încă. În clipa asta, arătai de parcă ai fi văzut ceva.

– Nu văd, zise Rhy. Doar îmi amintesc.

*

Au stat mult în baie, de dragul căldurii, dar și al companiei. Așezați unul lângă altul pe banca de piatră de la marginea bazinului sau pe dalele mai reci de pe buza lui, au vorbit – nu despre trecut sau despre cicatricele fiecăruia. În schimb, au împărtășit prezentul. Rhy i-a povestit despre orașul de dincolo de ziduri, despre blestemul aruncat asupra Londrei, despre ciudățenia lui care lua proporții, despre căzuți și despre argintați. Iar Cora i-a povestit despre palatul cu nobilii lui înnebunitori, despre galeria în care se adunau să se tânguiască, despre colțurile în care se strângeau să șoptească.

Cora avea o voce care răsuna prin toată încăperea, dar când vorbea încet, era melodioasă, o muzică pe care el o găsea liniștitoare. Îi povestea despre lordul cutare și lady cutare, numindu-i după haine regale, de vreme ce nu le știa întotdeauna numele. Vorbi și despre magicieni, mânioși și înfumurați, relatându-i conversații întregi fără să se poticnească sau să se oprească.

Cora, se părea, avea o minte ca o nestemată, tăioasă și sclipitoare, ascunsă sub înfățișarea sa copilărească. El știa de ce se purta așa – din același motiv pentru care el o făcea pe dezmățatul și pe prințul răsfățat. Era mai ușor, uneori, să fii subestimat, desconsiderat, neluat în seamă.

– ...Și atunci el chiar a făcut-o, spunea ea. A băut un pahar cu vin și a aprins o scânteie și, puf, și-a pârlit jumătate din barbă.

Rhy râse – ușor, necuvenit, dar atât de necesar –, iar Cora clătină din cap.

– Să nu provoci niciodată un veskan. Nu prostește.

– Kell spunea că a trebuit să pocnească un magician de-al vostru și să-l lase fără cunoștință ca să-l oprească să nu dea buzna în ceață.

Cora își lăsă capul într-o parte.

– Nu l-am văzut pe fratele tău toată ziua. Unde s-a dus?

Rhy își sprijini capul de dale.

– Să găsească ajutor.

– Nu e în palat?

– Nu e în oraș.

– Oh! făcu ea gânditoare.

După care zâmbetul se întoarse alene pe buzele ei.

– Și ăsta ce-i? întrebă ea, arătând spre acul regal al lui Rhy.

El sări în picioare.

– De unde l-ai luat?

– Era în buzunarul pantalonilor tăi.

Întinse mâna după el, dar ea se feri, pusă pe glume.

– Dă-l *înapoi!* ceru el.

Fata trebuie să fi simțit avertismentul din vocea lui, subita răceală șocantă a poruncii, pentru că nu se mai opuse, nu se mai jucă.

Mâna lui Rhy se închise peste metalul încălzit de apă.

– E târziu, zise el, ridicându-se din baie. Ar trebui să plec.

– N-am vrut să te supăr, spuse ea, arătând sincer îndurerată.

El își trecu o mână prin buclele ude.

– Nu m-ai supărat, minți el.

Doi servitori apărură și așezară o robă pe umerii lui goi. Clocotea de mânie, dar asta din cauza lui, pentru că lăsase garda jos, lăsase atenția să-i fie deviată. Ar fi trebuit să plece de mult, însă nu voise să înfrunte umbrele care veneau odată cu somnul. Acum tot corpul îl durea și mintea i se încețoșase de oboseală.

– A fost o zi lungă și sunt obosit.

Tristețea se pogorî peste trăsăturile Corei.

– Rhy, miorlăi ea, a fost doar un joc. Nu l-aș fi păstrat.

El îngenunche pe marginea băii, îi ridică bărbia și o sărută o dată pe frunte.

– Știu.

O lăsă singură în baie.

Afară, Vis stătea prăbușit într-un scaun, frânt de oboseală, dar treaz.

– Îmi pare rău, zise Rhy, când gardianul se ridică. N-ar fi trebuit să mă aștepți. Sau eu n-ar fi trebuit să stau atât.

– E în regulă, domnule, zise omul amețit, luându-se după el.

Palatul se cufundase în tăcere, dar tot se mai auzea puțin murmurul gărzilor de serviciu care umplea aerul. Rhy urcă scările, oprindu-se în fața camerei lui Kell, dar își aduse aminte că nu era acolo.

Camera lui era pustie, lămpile luminau slab, aruncând umbre lungi pe fiecare suprafață. O colecție de câteva băuturi tonice sclipea pe servantă – licorile lui Tieren pentru nopțile în care insomnia nu-l lăsa să se odihnească –, dar din cauza băii, a căldurii se simțea moleșit și în câteva ore se iveau zorii, așa că Rhy puse acul pe masă și se trânti pe pat.

Dar fu atacat de un ghem de blană albă.

Pisica lui Alucard dormea pe perna lui și scoase un mieunat indignat când Rhy aterizâ în pat. Nu mai avea energie să dea pisica afară – deși ochii ei violeți îl provocau –, așa că Rhy se lăsă să cadă la loc, mulțumit să împartă spațiul. Își puse un braț peste ochi și fu surprins să simtă ușoara apăsare a unei lăbuțe împingându-i mâna, înainte să se ghemuiască lângă el. Își plimbă degetele absent prin blana creaturii, lăsând torsul silențios și mirosul slab al căpitanului – briza mării și vin de vară – să-l poarte lin în somn.

VII

Exista un moment anume când o corabie ieșea în larg.

Când uscatul rămânea în urmă și lumea se întindea cât vedeai cu ochii, numai apă, cer și libertate.

Era momentul preferat al Lilei, când orice se putea întâmpla și nimic nu se întâmplase încă. Stătea pe puntea *Fantomei*, în timp ce Tanek se îndepărta și noaptea neagră își deschidea brațele.

Când în sfârșit coborî sub punte, Jasta aștepta în capătul scărilor.

– *Avan*, zise Lila indiferentă.

– *Avan*, mormăi Jasta.

Culoarul era strâmt și a trebuit să se sucească și să meargă pe lateral ca să treacă de femeia căpitan. Nici nu apucă să facă un pas că Jasta o apucă de gât. Lila fu ridicată de la podea și se trezi țintuită fără menajamente de perete. Se chinui să se agațe de ceva, prea uluită ca să invoce magia sau să scoată vreun cuțit. Când în sfârșit scoase unul pe care-l ținea legat la curea, mai jos de coaste, femeia își retrase mâna și Lila căzu pe lângă perete. Picioarele i se înmuiară, dar într-un final reuși să se țină.

– Pentru ce mama naibii a fost asta?

Jasta stătea pur și simplu acolo, uitându-se în jos la Lila, de parcă n-ar fi încercat s-o strângă de gât cu puțin timp înainte.

– Asta, zise femeia căpitan, a fost pentru că mi-ai insultat corabia.

– Îți bați joc de mine! mârâi Lila.

Jasta ridică din umeri.

– A fost un avertisment. Data viitoare te arunc peste bord.

Spunând asta, îi întinse mâna. Părea o idee proastă să-i răspundă, dar o idee și mai proastă s-o refuze. Mai înainte ca Lila să se poată hotărî, Jasta se aplecă și-o săltă în picioare, dându-i o palmă zdravănă pe spate, după care plecă, fluierând.

Lila se uită lung în urma femeii, zdruncinată de gestul violent, de faptul că nu anticipase. Cu degete nesigure, își vârî cuțitul în teacă și se duse să-l găsească pe Kell.

*

Era în prima cabină, pe stânga.

– Măi, ce confortabil! comentă ea, oprindu-se în prag.

Cabina era cât o jumătate de șifonier și aproape la fel de primitoare. Locul strâmt unde încăpea doar un simplu pat îi amintea Lilei un pic cam mult de sicriul improvizat în care fusese îngropată de un faroan ranchiunos în timpul turnirului.

Kell stătea pe pat, învârtind un ac regal în mână. Când o văzu, băgă acul în buzunar.

– E loc de încă o persoană? întrebă ea, simțindu-se imediat stupid.

Nu erau decât patru cabine și una era folosită drept celulă.

– Cred că ne putem descurca, zise Kell ridicându-se. Dar dacă preferi să...

Făcu un pas spre ușă, dând să plece. Ea nu voia să plece.

– Rămâi, îi ceru ea.

Și el zâmbi, fața luminându-i-se cu fiecare răsuflare ca un tăciune aprins.

– Bine.

Un singur felinar atârna de tavan, iar Kell pocni din degete, o flacără timidă dansând deasupra degetului mare când întinse mâna să aprindă fitilul. Lila se învârti precaut, studiind încăperea.

– Un pic mai mică decât camerele tale obișnuite, *mas vares*?

– Nu-mi spune așa, zise el, trăgând-o spre el.

Voia să repete doar ca să-l necăjească, dar când o privi, renunță imediat, plimbându-și mâinile în sus, pe haina lui.

– Bine.

El o trase mai aproape, mângâind-o pe obraz, iar ea simți cum se uita fix la ochiul ei, la spirala de sticlă acum crăpată.

– Chiar n-ai observat?

Obrajii lui netezi se colorară, iar ea se întrebă, absentă, dacă pielea lui se umplea de pistrui vara.

– Presupun că nu m-ai crede dacă ți-aș spune că am fost distras de farmecul tău...

Lila râse scurt, ascuțit.

– De cuțitele mele, probabil. De degetele mele iuți. Dar nu de farmecul meu.

– Atunci de spiritul tău. De putere.

Ea zâmbi malițios.

– Continuă.

– Am fost distras de tot ce ai, Lila. Încă mai sunt. Ești fermecătoare, exasperantă, incredibilă.

Ea glumise, dar el în mod clar nu glumea. Totul la el – linia gurii, cuta de pe frunte, intensitatea din ochii aceia albaștri – avea un aer serios.

– N-am știut niciodată ce să cred despre tine. Încă din ziua în care ne-am întâlnit. Și asta mă îngrozește. Tu mă îngrozești.

Îi cuprinse fața cu ambele mâini.

– Iar ideea că o să pleci din nou, că o să dispari din viața mea, asta mă îngrozește cel mai tare.

Inima ei bătea nebunește, făcând să răsune același cântec vechi – *fugi, fugi, fugi* –, dar obosise să tot fugă, să lase lucrurile să treacă, să nu aibă ea ocazia să facă asta. Îl trase pe Kell mai aproape.

– Data viitoare când mai plec, îi șopti ea în piept, vino cu mine.

Își lăsă privirea să lunece pe gâtul lui, pe maxilar, pe buze.

– După ce toate acestea se vor termina, după ce Osaron va pieri și noi vom salva lumea din nou, și toți ceilalți vor putea să trăiască fericiți până la adânci bătrânețe, vino cu mine.

– Lila, rosti el.

Și era atât de multă tristețe în glasul lui, încât ea-și dădu brusc seama că nu voia să-i audă răspunsul, nu voia să se gândească la toate modurile în care povestea lor s-ar fi putut sfârși, la faptul că era posibil ca niciunul dintre ei să nu reușească să rămână în viață, întreg. Nu voia să se gândească dincolo de corabia asta, de momentul ăsta, așa că îl sărută, profund, și orice ar fi vrut el să spună îi muri pe buze când și le uni cu ale ei.

VIII

Holland stătea în pat, cu spatele rezemat de peretele cabinei.

Dincolo de scândurile de lemn, marea se spărgea în coca vasului, iar podeaua care se legăna sub el îi provoca amețeli ori de câte ori făcea vreo mișcare. Manșeta de fier de la încheietură nu-i era de ajutor – cătușele fuseseră vrăjite să slăbească magia, ca atunci când pui o cârpă udă pe un foc, nu îndeajuns ca să stingă flacăra, dar destul cât să-l facă să fumege ca un nor, asfixiindu-i simțurile.

Cealaltă cătușă îl ajuta să nu-și piardă echilibrul, fiindcă nu era fixată tot în jurul încheieturii, ci stătea prinsă de un cârlig din peretele cabinei.

Și, mai rău, nu era singur.

Alucard Emery stătea pe jos, rezemat de ușă, cu o carte într-o mână și un pahar de vin în cealaltă (gândul la oricare dintre acestea două îi făcea greață lui Holland) și, când și când, ochii lui albastru-închis se ridicau iute, parcă pentru a se asigura că *antari* mai era încă acolo, priponit în siguranță de perete.

Pe Holland îl durea capul. Avea gura uscată. Voia aer. Nu aerul stătut al cabinei-celulă, ci aerul proaspăt de deasupra, care șuiera peste punte.

– Dacă îmi dai drumul, zise el, aș putea să împing corabia.

Alucard își linse degetul mare și întoarse o pagină.

– Dacă-ți dau drumul, ne-ai putea omorî pe toți.

– Asta aș putea face și de aici, răspunse Holland nepăsător.

– Niște cuvinte care nu-ți sprijină deloc cauza, zise căpitanul.

Deasupra capului lui Holland se afla o mică fereastră.

– Ai putea măcar să deschizi asta, îi ceru el. Puțin aer pentru amândoi.

Alucard se uită la el lung și aspru, înainte să își vâre în sfârșit cartea sub braț. Bău și ultima gură de vin, puse paharul gol pe podea și se apropie, aplecându-se peste el ca să deschidă trapa.

O pală de aer rece se revărsă înăuntru, iar Holland își umplu plămânii cu nesaț, când un val se sparse de coca și împroșcă apa pe fereastra deschisă, în cabină.

Holland se pregăti să simtă stropii înghețați, dar nu-l atinseră.

Cu o răsucire de încheietură și un murmur, apa înconjură o dată degetele lui Alucard înainte de a se întări într-un pumnal subțire, dar foarte ascuțit. Strânse mânerul și lipi tăișul de gâtul lui Holland.

Acesta înghiți în sec, testând ascuțișul lamei și întâlnindu-i privirea lui Alucard.

– Ar fi o prostie, zise el încet, să mă tai și să-mi dea sângele.

Flexându-și încheietura, Holland simți așchia de lemn pe care o strecurase sub cătușă, cu vârful înghiontindu-l în podul palmei.

N-ar fi fost nevoie să apese prea tare. O picătură, un cuvânt și cătușele s-ar fi topit. Dar asta nu l-ar fi eliberat.

Zâmbetul lui Alucard se ascuți, când cuțitul se dizolvă la loc într-o panglică de apă, dansând prin aer în jurul lui.

– Doar ține minte un lucru, *antari*, zise el, învârtind degetele și apa odată cu ele. Dacă vasul se scufundă, te scufunzi și tu cu el.

Alucard își îndreptă ținuta, dând stropii de apă afară, pe fereastra deschisă.

– Altă doleanță? întrebă el, prefăcându-se interesat.

– Nu, zise Holland cu răceală. Deja ai făcut atât de mult.

Alucard îi aruncă un zâmbet glacial și își deschise din nou cartea, evident mulțumit de serviciul lui.

A treia oară când Moartea a venit după Holland, el era în genunchi.

Se lăsase pe vine în Pădurea de Argint, lângă izvor, cu sângele curgându-i din degete în picături grele, roșii. De două ori pe an venea aici, un loc aflat pe cursul fluviului, unde Sijlt se ramifica printr-o dumbravă ai cărei copaci creșteau din pământul arid în nuanțe de metal lustruit – nici lemn, nici piatră, nici metal. Unii ziceau că Pădurea de Argint fusese făcută de mâna unui magician, în timp ce alții spuneau că era locul unde magia se arătase pentru ultima oară, înainte de a se retrage de la suprafața lumii.

Era un loc unde, dacă stăteai nemișcat și închideai ochii, puteai simți mirosul verii. O amintire a magiei naturale stinse în lemn.

Holland și-a lăsat capul în jos. Nu s-a rugat – nu știa cui să se roage sau ce să spună –, ci doar a privit apele înghețate ale fluviului Sijlt învârtindu-se sub mâna lui întinsă, așteptând să prindă fiecare picătură care cădea. Un strop stacojiu, un nor rozaliu și apoi dispărea, suprafața apei întorcându-se la culoarea obișnuită, un cenușiu-lăptos.

– Ce risipă de sânge, s-a auzit o voce din spatele lui.

Holland n-a tresărit. Auzise pașii apropiindu-se încă de la marginea dumbrăvii, ghetele pășind pe iarba uscată. Avea un cuțit cu lamă scurtă și ascuțită pe mal, lângă el, iar degetele lui se întinseseră încet spre armă, doar ca să descopere că nu mai era acolo. Atunci s-a ridicat în picioare și s-a răsucit. Străinul ținea cuțitul lui cu ambele mâini. Omul era cu un cap mai scund decât Holland și cu douăzeci de ani mai în vârstă, îmbrăcat într-o haină cenușie, decolorată, care aproape că părea neagră, cu păr castaniu, prăfuit și ochii negri, cu pete de ambră.

– Frumoasă lamă, a zis intrusul, încercându-i vârful. Ar trebui s-o ții mereu ascuțită.

Sângele șiroia din palma lui Holland, iar omul zâmbi larg când văzu roșul-aprins.

– Sot! a rostit el. N-am venit să caut necazuri.

S-a așezat pe un buștean și a înfipt cuțitul în pământul dur de la picioarele lui, apoi și-a împreunat degetele și s-a aplecat, cu coatele pe genunchi. Avea o mână acoperită cu vrăji de legătură, cu câte un element scrijelit pe fiecare deget.

– Drăguță privelițe!

Holland n-a zis nimic.

– Vin uneori aici să mă gândesc, a continuat omul, scoțând o țigară rulată de după ureche.

S-a uitat la capătul ei neaprins, apoi a întins-o spre Holland.

– Ajuți un prieten?

– Nu suntem prieteni, a spus Holland.

Ochii omului au sclipit.

– Nu încă.

Pentru că Holland n-a mișcat, omul a oftat și a pocnit singur din degete, scoțând o flacără mică, aproape cât un ban, care-i dansa deasupra degetului mare. Această demonstrație de magie naturală, chiar și cu vrăjile scrijelite pe pielea lui, nu era o ispravă măruntă. Trase lung din țigară.

– Prietenii îmi spun Vor.

Numele a căzut ca o piatră în pieptul lui Holland.

– Vortalis.

Omul s-a luminat.

– Îți aduci aminte, zise el.

Nu ai auzit de mine sau știai, ci îți aduci aminte.

Și Holland își aducea aminte. Ros Vortalis. Era o legendă în Kosik, o poveste despre care se vorbea pe străzi și în umbre, un bărbat care își folosea cuvintele ca pe niște arme și care părea să obțină ce voia. Un bărbat cunoscut în tot orașul ca Vânătorul, poreclit astfel pentru că lua urma oricui și a orice voia, fără să-și abandoneze niciodată prada. Un bărbat care îl vâna pe Holland de ani buni.

– Ai o reputație, a zis Holland.

– Oh, a exclamat Vortalis, suflând fumul, amândoi avem așa ceva! Câți bărbați și câte femei merg pe străzile Londrei fără o armă la îndemână? Câți sfârșesc o luptă fără să ridice un deget? Câți refuză să se alăture vreunei bande sau gărzilor...

– Eu nu sunt un criminal.

Vortalis și-a lăsat capul într-o parte. Zâmbetul i-a dispărut.

– Atunci, ce ești tu? Care-i rostul tău? Toată magia în ochiul ăla mic și negru... și tu la ce-o folosești? Să-ți golești venele într-un fluviu înghețat? Să visezi la o lume mai frumoasă? Cu siguranță sunt lucruri mai utile de făcut.

– Puterea mea nu mi-a adus niciodată altceva decât durere.

– Înseamnă c-o folosești greșit.

Spunând asta, s-a ridicat în picioare și a stins chiștocul de cel mai apropiat copac.

Holland s-a încruntat.

– Ăsta e un loc sacru...

Și n-a apucat să termine de vorbit, că imediat Vortalis a atacat, atât de repede, încât trebuie să fi fost o vrajă la mijloc, ceva scrijelit pe undeva pe sub hainele lui – dar, pe de altă parte, vrăjile nu făceau decât să amplifice puterea. Nu o creau din nimic.

Pumnul ajunsese la câțiva centimetri de fața lui Holland, când voința lui s-a împotrivit, oprindu-l pe Vortalis. Dar n-a fost de ajuns. Pumnul omului a tremurat în aer, luptându-se cu strânsoarea, apoi a spart bariera, ca o cărămidă care trece printr-un geam, și l-a izbit pe Holland în falcă. Durerea a fost neașteptată, arzătoare, iar Vortalis, radios, a sărit îndărăt, ieșind din raza de acțiune a lui Holland. Sau a încercat. Izvorul s-a ridicat în spatele lui și s-a repezit înainte. Însă până să-l nimerească pe Vortalis în spate, el s-a mișcat din nou, ferindu-se de o lovitură pe care n-ar fi putut s-o vadă, până când Holland în sfârșit și-a pierdut răbdarea și a trimis două sulițe de gheață spre el, din direcții opuse.

Pe prima a evitat-o, dar a doua l-a nimerit în stomac, dar în loc să îl străpungă, aceasta s-a spart în coastele omului.

Vortalis a căzut pe spate, gemând.

Holland a rămas pe loc, așteptând să vadă dacă omul avea să se mai ridice. S-a ridicat, chicotind încetișor, balansându-se în față, pe genunchi.

– Mi-au spus că erai bun, a zis Vortalis, frecându-și coastele. Am senzația că ești chiar mai bun decât știu ei.

Degetele lui Holland s-au strâns în jurul sângelui uscat. Vortalis a ridicat o așchie de gheață, mânuind-o nu ca pe o armă, ci mai degrabă ca pe un artefact.

– După cum stau lucrurile, ai fi putut să mă ucizi.

Și Holland chiar ar fi putut. Cu ușurință. Dacă n-ar fi învârtit sulița, aceasta ar fi pătruns prin carne și mușchi, rupându-se de os, dar în mintea lui erau Alox, trupul lui de piatră sfărâmându-se pe podea, și Talya, prăbușindu-se fără viață în propriul cuțit.

Vortalis se ridică în picioare, ținându-se de coaste.

– De ce n-ai făcut-o?

– Tu n-ai încercat să mă ucizi pe mine.

– Oamenii pe care i-am trimis, da. Dar tu nu i-ai ucis nici pe ei.

Holland i-a susținut privirea.

– Ai ceva împotriva ucisului? a stăruit Vortalis.

– Am luat vieți, a răspuns Holland.

– Nu asta te-am întrebat eu.

Holland a tăcut. Și-a încleștat pumnii, concentrându-se pe durerea din palma lui. În cele din urmă, a zis:

– E prea ușor.

– Să ucizi? Bineînțeles că da, a încuviințat Vortalis. Să trăiești cu amintirea, asta-i partea grea. Însă, uneori, merită. Uneori e necesar.

– N-a fost necesar pentru mine să-ți ucid oamenii.

Vortalis a ridicat o sprânceană.

– Ar fi putut veni din nou după tine.

– N-au venit, a zis Holland. Ai tot trimis alții, noi.

– Și tu i-ai tot lăsat să trăiască.

Vortalis s-a întins, tresărind ușor din cauza durerii din coaste.

– Aș spune că îți dorești să mori, dar nu pari deloc nerăbdător s-o faci.

S-a dus până la marginea dumbrăvii, cu spatele la Holland, și s-a uitat peste întinderea orașului. Și-a aprins o altă țigară, vârând capătul între dinți.

– Știi ce cred eu?

– Nu-mi pasă...

– Cred că ești un romantic. Unul dintre acei neghiobi care așteaptă ca într-o bună zi să vină un rege. Care așteaptă ca magia să se întoarcă și lumea să se trezească. Însă nu așa merg lucrurile, Holland. Dacă vrei schimbare, trebuie s-o faci.

Vortalis a fluturat disprețuitor din mână spre fluviu.

– Poți să-ți golești venele în apa aia, dar n-o să schimbe nimic.

Îi întinse mâna.

– Dacă într-adevăr vrei să salvezi orașul ăsta, ajută-mă să pun sângele ăla la o treabă mai folositoare.

Holland s-a uitat lung la mâna omului, acoperită cu formule de vrăji.

– La ce treabă te referi?

Vortalis a zâmbit.

– Mă poți ajuta să ucid un rege.

8. MĂRI NEÎNSEMNATE PE HARTĂ

I

Cafeaua avea gust de noroi, dar așa Alucard își putea încălzi puțin palmele.

Nu dormise, cu nervii întinși la maximum din cauza corabiei străine, a magicianului trădător și a faptului că, ori de câte ori închidea ochii, o vedea pe Anisa arzând, pe Jinnar prefăcându-se în cenușă, pe el însuși întinzând mâinile spre ei, de parcă ar fi putut face vreun afurisit de lucru ca să-și salveze sora, prietenul. Anisa întotdeauna fusese atât de inteligentă, Jinnar fusese întotdeauna atât de puternic – și asta nu însemnase nimic, în cele din urmă.

Ei tot morți erau.

Alucard urcă treptele pe punte și luă o altă înghițitură, uitând cât de scârboasă era, de fapt, băutura. Scuipă mâlul maroniu peste balustradă și se șterse la gură.

Jasta era ocupată să lege o frânghie de catargul principal. Hastra și Hano stăteau pe o ladă, la umbra velei mari, tânărul gardian cu picioarele încrucișate, iar fata marinar cocoțată ca o cioară, aplecată să vadă ce avea el în căușul palmelor. Ceva care părea să fie, dacă era cu putință, frunza verde a unei flori de acina. Hano scoase o exclamație de încântare când planta se deschise sub ochii ei. Hastra era înconjurat de filamentele albe de lumină specifice celor câțiva, rari, care țineau elementele în echilibru. Alucard se întrebă în treacăt dacă tânărul soldat nu era, de fapt, un preot. Aerul din jurul lui Hano se împletea în spirale albastre, întunecate: un magician de vânt în devenire, ca Jinnar...

– Ai grijă acum, zise o voce. Un marinar nu-i bun de nimic fără toate degetele.

Era Bard. Stătea la provă, învățându-l pe Lenos un truc cu unul dintre cuțitele ei. Marinarul privi, cu ochii mari, cum ea luă lama între vârfurile degetelor și-o dădu peste cap în aer, iar când o prinse din nou de mâner, tăișul cuțitului ardea cu flacără vie. Ea făcu o plecăciune, iar Lenos chiar zâmbi, puțin agitat.

Lenos, care venise la Alucard, în prima ei noapte pe *Turla*, și-l prevenise că era o piază rea. De parcă Alucard n-ar fi știut asta deja.

Lenos, care o poreclise Sarows.

Prima oară când Alucard o văzuse pe Delilah Bard, ea stătea pe puntea corabiei lui, legată de mâini și colorând aerul în argintiu. El nu mai întâlnise decât o dată un magician care să lumineze astfel, iar acela avea un ochi negru și o înfățișare absolut dezgustătoare, fapt care spunea mai mult decât cuvintele. Lila Bard, însă, avea doi ochi căprui, obișnuiți și nimic de spus în apărarea ei, nimic de spus care să justifice moartea omului din echipajul lui Alucard, întins pe scândură. Îi oferise o singură propoziție incompletă.

Is en ranes gast.

Eu sunt cel mai bun hoț.

Și cum stătea acolo, privindu-i zâmbetul ca un pumnal și liniile argintii de lumină, Alucard gândise, *Ei bine, cu siguranță ești cel mai straniu*.

Prima decizie greșită pe care o luase el fusese s-o primească la bord.

A doua, s-o lase să rămână.

De acolo, deciziile proaste se înmulțiră ca băuturile în timpul unui joc de Sanct.

În acea primă noapte, în cabină, Lila stătuse vizavi de Alucard, cu magia încâlcită, un nod încurcat de putere niciodată folosită. Iar când îl rugase s-o învețe, el aproape că se înecase cu vinul. Să învețe un *antari* magia? Dar Alucard acceptase. Încercase să descurce toată acea încâlceală de putere, netezind-o cât se pricepuse el, și urmărise magia cum curge prin canalele curate, mai strălucitoare decât tot ce văzuse vreodată.

Avusese și el momentele lui de luciditate, desigur.

Se gândise s-o vândă lui Maris, la *Ferase Stras*.

Se gândise s-o ucidă mai înainte să se hotărască ea să-l ucidă pe el.

Se gândise s-o părăsească, s-o trădeze, visase zeci de moduri prin care să scape de ea. Aducea necazuri – și până și echipajul era conștient de asta, deși marinarii nu puteau vedea cuvintele scrise în firele argintii înnodate deasupra capului ei.

Și, cu toate astea, el o *plăcuse*.

Alucard luase o fată periculoasă și o făcuse de-a dreptul letală și știa că, foarte probabil, combinația avea să-i aducă sfârșitul, într-un fel sau în altul. Așadar, când ea îl trădase, atacând un concurent înainte de *Essen Tasch*, furându-i locul, chiar dacă trebuie să fi știut ce însemna asta pentru *el*, pentru *echipajul lui*, pentru *corabia lui*... Alucard nu fusese cu adevărat surprins. Mai degrabă, puțin ușurat. Întotdeauna știuse că magicienii *antari* erau egoiști, îndărătnici. Lila îi dovedise pur și simplu că instinctele lui nu greșiseră.

Se gândise că avea să fie mai ușor atunci să scape de ea, să-și ia înapoi corabia, ordinea, viața. Însă nimic în legătură cu Bard nu era ușor. Lumina aceea argintie îl prinsese în laț, îi încurcase de tot firele albastre și verzi.

– Ai *știut*.

Alucard nu-l auzise pe Kell venind, nu observase argintul tulburând aerul din afara gândurilor sale, dar acum celălalt magician stătea lângă el, urmărindu-l cum o privea pe Bard.

– Noi arătăm diferit pentru tine, nu-i așa?

Alucard își încrucișă brațele.

– Toată lumea arată diferit pentru mine. Nu există două fire de magie care să arate la fel.

– Dar ai știut ce era ea, zise Kell, din prima clipă în care ai văzut-o.

Alucard își lăsă capul într-o parte.

– Închipuie-ți surpriza mea, povesti el, când o hoață de buzunare cu un nor argintiu mi-a omorât un om, s-a alăturat echipajului meu și apoi m-a rugat *pe mine* s-o învăț *pe ea* magia.

– Deci e vina *ta* că a intrat la *Essen Tasch*.

– Crezi sau nu, zise Alucard, repetând cuvintele lui Kell despre Rhy din noaptea dinainte, a fost ideea ei. Și eu am încercat s-o opresc, dar s-a dovedit că e mult mai încăpățânată.

Își întoarse privirea iar spre Kell.

– Trebuie să fie o trăsătură de *antari*.

Acesta scoase un mormăit enervat și îi întoarse spatele. Întotdeauna pleca în trombă. Ăsta era fără îndoială un obicei de *antari*.

– Stai! îl opri Alucard. Înainte să pleci, e ceva...

– Nu.

Alucard se zbârli.

– Nici măcar nu știi ce voiam să spun.

– Probabil ceva despre Rhy, așa că nu vreau să aud, pentru că, dacă mai spui un singur lucru despre cum era fratele meu la pat, o să-ți mut falca din loc.

Alucard râse încetișor, cu tristețe.

– Ți se pare amuzant? mârâi Kell.

– Nu... zise Alucard. Doar că ești așa de ușor de scos din sărite. Nu prea poți să mă învinuiești c-o fac.

– Nici tu pe mine, dacă te pocnesc când mergi prea departe.

Alucard ridică mâinile.

– Corect.

Începu să-și frece vechile cicatrice din jurul încheieturilor.

– Uite, tot ce voiam să spun e că n-am vrut niciodată să-l fac să sufere.

Kell îi aruncă o privire urâtă.

– Te-ai purtat de parcă ar fi fost un simplu flirt.

– De unde știi?

– Rhy era îndrăgostit de tine și tu l-ai *părăsit*. L-ai făcut să creadă...

Oftă exasperat.

– Sau ai uitat că ai fugit din Londra cu mult înainte să fi încercat eu să te alung?

Alucard clătină din cap, ochii alunecându-i spre linia albastră, neîntreruptă a mării. Cu maxilarul încleștat și corpul revoltându-se împotriva adevărului. Adevărul avea gheare și acestea erau adânc înfipte în pieptul lui. Ar fi fost mai simplu să-l lase nerostit, dar când Kell se întoarse din nou ca să plece, se sili să-l spună.

– Am *plecat*, începu el, pentru că fratele *meu* a aflat unde îmi petreceam nopțile – cu *cine* mi le petreceam.

Alucard continuă să se uite spre mare, dar îl auzi pe Kell oprindu-se.

– Poate n-ai să crezi, dar nu toate familiile sunt gata să lase regulile deoparte ca să-i facă pe plac unui membru al familiei regale. Familia Emery are concepții învechite. Stricte.

Înghiți în sec.

– Fratele meu, Berras, i-a spus tatălui meu, care m-a bătut până n-am mai putut să stau în picioare. Până când mi-a rupt brațul, umărul, coastele. Până mi-am pierdut cunoștința. Și apoi l-a pus pe Berras să mă trimită pe mare. M-am trezit în cala unei corăbii, căpitanul cu zece *rish* mai bogat și cu ordinul de a nu se întoarce în Londra până ce echipajul nu mi-ar fi *băgat mințile în cap*. Am evadat de pe corabia aia prima oară când a tras într-un port, cu trei *lini* în buzunar și o porție bună de magie în vene, dar nemaiavând pe nimeni care să mă primească acasă cu brațele deschise, așadar, nu, nu m-am întors. Și asta e vina mea. Dar n-am știut ce însemnam pentru el.

Întoarse privirea spre Kell.

– N-am vrut niciodată să plec, continuă el. Și dac-aș fi știut că Rhy mă iubea atunci la fel de mult cât îl iubeam eu, n-aș fi stat nicio clipă departe.

Rămaseră unul lângă altul, înconjurați de valurile care-i împroșcau și sunetul pânzelor în bătaia vântului.

Câteva momente, niciunul nu vorbi.

În cele din urmă, Kell oftă.

– Tot nu te pot suferi.

Alucard râse, cu ușurare.

– Oh, nicio grijă! zise el. Sentimentul e reciproc.

Apoi căpitanul îl lăsă pe *antari* și se duse la hoțul lui. Lenos o lăsase singură, lângă balustradă, și acum își folosea cuțitul ca să-și răcâie negreala de sub unghii, cu ochii ațintiți undeva în depărtare.

– Un ban pentru gândurile tale, Bard.

Ea îi aruncă o privire și un zâmbet îi înflori în colțul gurii.

– N-am crezut c-o să mai fim vreodată împreună pe aceeași punte.

– Păi, lumea e plină de surprize. Și de regi-umbră. Și de blesteme. Cafea? întrebă Alucard, oferindu-i ceașca.

Se uită la scursoarea maronie și zise:

– O să sar peste.

– Nu știi ce pierzi, Bard.

– Oh, ba da! Am făcut greșeala s-o încerc în dimineața asta.

Alucard făcu o mutră acră și vărsă restul băuturii peste bord. Ilo îl făcuse pe bucătarul de pe *Turlă* să pară un maestru de la palat.

– Am nevoie de o masă adevărată.

– Scuze, îl ironiză Lila, când l-a schimbat cineva pe căpitanul meu curajos cu un nobil plângăcios?

– Când l-a schimbat cineva pe cel mai bun hoț al meu cu un ghimpe în coaste?

– Ah, făcu ea, dar eu am fost întotdeauna așa!

Lila își întoarse fața spre soare. Părul începuse să-i crească, șuvițele negre îi ajungeau până la umeri, ochiul de sticlă scânteia în lumina curată a iernii.

– Îți place marea, zise el.

– Ție nu?

Mâna lui Alucard se strânse pe balustradă.

– Îmi plac câteva lucruri. Aerul din larg, energia unui echipaj care muncește laolaltă, posibilele aventuri, dar...

Simți că atenția ei se ascute și se opri. Luni de-a rândul pășiseră cu grijă pe linia dintre minciuna fățișă și adevărul prin omitere, prinși în acest impas, niciunul nedorindu-și să dezvăluie vreun secret. Își împărțeau adevărurile ca pe niște monede prețioase și exclusiv în schimbul a ceva.

În clipa asta, el aproape că se scăpase să-i spună ceva pe degeaba.

– Dar? îl înghionti ea cu o atingere ușoară de hoț.

– Tu obosești vreodată să fugi, Bard?

Ea-și înclină capul.

– Nu.

Alucard își îndreptă privirea spre orizont.

– Înseamnă că n-ai lăsat destul în urma ta.

O briză rece suflă peste ei, iar Lila își încrucișă brațele pe balustradă, privind la apa de jos. Se încruntă.

– Ce-i aia?

O bucată de lemn sălta la suprafața apei. Și apoi apăru încă una. Și încă una. Scândurile pluteau pe lângă ei, niște bucăți sfărâmate, cu marginile înnegrite de foc. Pe Alucard îl trecu un fior neplăcut.

Fantoma trecea printre rămășițele unei corăbii.

– Aia, zise Alucard, este opera Șerpilor de Mare.

Lila făcu ochii mari.

– Te rog, spune-mi că vorbești despre mercenari și nu despre șerpii uriași, mâncători de corăbii.

Alucard ridică o sprânceană.

– Șerpi uriași mâncători de corăbii? Pe bune?

– Ce? îl provocă ea. De unde să știu eu unde să trag linia în lumea asta?

– Ai putea s-o tragi înainte de șerpii uriași, mâncători de corăbii... Vezi asta, Jasta?

Căpitanul miji ochii în direcția pe care i-o indică el.

– O văd. Arată veche de vreo săptămână.

– Nu destul de veche, murmură Alucard.

– Ați vrut cea mai rapidă rută, zise ea, întorcându-se la cârmă, când o bucată mare de cocă pluti pe lângă ei, cu o parte din nume încă vizibilă.

– Așadar ce sunt ei, Șerpii ăștia de Mare? întrebă Lila.

– Săbii de închiriat. Își scufundă corăbiile chiar înainte de atac.

– Ca să inducă în eroare?

El clătină din cap.

– Un mesaj. Că n-o să mai aibă nevoie de ele, că, odată ce au terminat de ucis pe toată lumea de la bord și au aruncat leșurile în mare, o să ia vasul victimelor în schimb și-o să plece mai departe.

– Zău? făcu Lila.

– Exact.

– Pare că irosesc o corabie foarte bună.

El își dădu ochii peste cap.

– Numai dacă jelești corabia, și nu pe marinari.

– Păi, răspunse ea pragmatic, corabia cu siguranță n-a făcut nimic rău. *Oamenii* s-ar putea s-o fi meritat.

II

Când era mic și nu putea să adoarmă, Kell avea obiceiul să se plimbe prin palat.

Simplul fapt de a merge îl calma, îi domolea nervii și-i liniștea gândurile. Pierdea noțiunea timpului, dar și a spațiului, și se trezea în vreo parte ciudată a palatului, fără să-și aducă aminte cum ajunsese acolo și cum de atenția i se îndreptase cu totul înăuntru, nu în afară.

N-ar fi putut să se rătăcească nicicum pe *Fantoma* – toată corabia era cam de mărimea apartamentelor lui Rhy –, dar tot a fost surprins când și-a ridicat ochii și și-a dat seama că se afla în fața celulei improvizate a lui Holland.

Bătrânul Ilo stătea pe un scaun în prag, cioplind în liniște o bucată de lemn negru în forma unei corăbii, o treabă care-i ieșea destul de bine. Părea absorbit de munca lui, la fel cum fusese Kell o clipă mai devreme, dar acum Ilo se ridică, simțindu-i prezența și înțelegând că era cazul să plece. Lăsă în urmă, pe scaun, mica sculptură în lemn. Kell aruncă o privire în cabină, așteptându-se ca Holland să se uite la el, și se încruntă.

Holland stătea pe pat cu spatele la perete și cu capul rezemat pe genunchii ridicați. O mână îi era prinsă de cârligul din perete, lanțul atârnând ca o lesă. Pielea lui căpătase o paloare cenușie – marea în mod clar nu-i pria – și prin părul lui negru, își dădu seama Kell, se zăreau noi fire argintii, sclipitoare, de parcă lepădarea de Osaron l-ar fi costat ceva vital.

Dar ceea ce l-a surprins pe Kell cel mai tare a fost faptul că Holland *dormea*.

Kell nu-l mai văzuse niciodată lăsând garda jos, nu-l văzuse niciodată relaxat, darămite inconștient. Și totuși nu era în întregime nemișcat. Mușchii brațelor i se zbăteau, respirația i se poticnea, de parcă ar fi visat ceva urât.

Kell își ținu răsuflarea când dădu scaunul la o parte și intră în cabină.

Holland nu se mișcă nici când Kell se apropie, nici când îngenunche înaintea patului.

– Holland? zise Kell încetișor, dar omul nu reacționă.

Abia când Kell îi atinse brațul, se trezi. Își ridică brusc capul și se trase deodată înapoi sau încercă s-o facă, lovindu-se cu umerii de peretele cabinei. O clipă, și-și căscă larg ochii goi, se încordă, dar cu mintea în altă parte. N-a durat decât o secundă, dar în fracțiunea aceea de timp, Kell recunoscu frica. O frică profundă, antrenată, de tipul celei cu care se alegeau animalele după ce-și mușcaseră stăpânii și luaseră bătaie, stăpânirea de sine atent studiată a lui Holland alunecând ca o mască pentru a dezvălui tensiunea de dedesubt. Apoi clipi, o dată, de două ori, și își reveni.

– Kell.

Răsuflă puternic, postura lui schimbându-se și încercând să pară calm, stăpân pe sine, după ce se luptă cu demonii care-i bântuiseră somnul.

– *Vos och?* întrebă el dintr-odată pe limba lui. *Ce e?*

Sub privirea lui furioasă, Kell rezistă tentației de a da înapoi. Abia de schimbaseră câteva cuvinte de când el apăruse în fața celulei lui Holland și-i spusese să se ridice. Acum zise doar:

– Arăți bolnav.

Holland avea părul negru lipit de fața nădușită, privirea tulbure.

– Îngrijorat de sănătatea mea? zise el răgușit. Ce emoționant!

Începu să se joace absent cu cătușa prinsă în jurul încheieturii. Pe sub fier, pielea era roasă, carne vie, și mai înainte să fi hotărât cu adevărat, Kell se trezi că întinde mâna spre metal.

Holland încremeni.

– Ce faci?

– Ce ți se pare că fac? zise Kell, scoțând cheia.

Prinse cătușa, iar metalul rece, cu ciudata lui greutate ce te amorțea, îl făcu să se gândească la Londra Albă, la colier, la cușcă și la propriul strigăt...

Lanțurile căzură, cătușele grele lovind podeaua destul de tare cât să lase urme în lemn.

Holland se uită la încheieturile sale, unde fuseseră cătușele. Își flexă degetele.

– E o idee bună?

– Asta rămâne de văzut, zise Kell, retrăgându-se ca să se așeze în scaunul de lângă peretele opus.

Rămase foarte atent, în gardă, cu mâna deasupra unui cuțit, dar Holland nu făcu niciun gest de atac, doar își frecă încheietura, gânditor.

– E o senzație ciudată, nu? îl întrebă Kell. Regele m-a arestat și pe mine. Am petrecut ceva vreme în celula aia. În lanțurile alea.

Holland ridică o sprânceană neagră.

– Cât timp ai petrecut tu în lanțuri, Kell? replică el, cu vocea plină de dispreț. Câteva ore sau o zi întreagă?

Kell tăcu, iar Holland clătină din cap cu tristețe, scoțând un sunet batjocoritor din gât. *Fantoma* trebuie să fi prins vreun val, pentru că se balansă puternic și Holland păli.

– De ce mă aflu pe corabia asta?

Când Kell nu-i răspunse, continuă:

– Sau probabil întrebarea mai potrivită este de ce te afli *tu* pe corabia asta?

Kell tot nu zise nimic. Cunoașterea era o armă, iar el n-avea de gând să-l înarmeze pe Holland, nu încă. Se aștepta ca magicianul să mai insiste, în schimb el se lăsă pe spate, cu fața îndreptată spre fereastră.

– Dacă asculți, poți auzi marea. Și corabia. Și oamenii de pe ea.

Kell se încordă, dar Holland continuă.

– Hastra ăla are o voce care poate fi purtată până departe. Și căpitanii, de asemenea, amândurora le place să vorbească. O piață neagră, un recipient pentru magie... n-o să dureze mult până voi pune piesele cap la cap.

Deci n-avea de gând să renunțe.

– Bucură-te de provocare, zise Kell, întrebându-se de ce mai stătea aici și, în primul rând, de ce venise.

– Dacă plănuiți un atac împotriva lui Osaron, atunci lăsați-mă *să ajut!*

Vocea celuilalt *antari* se schimbase, iar lui Kell îi trebui un moment ca să-și dea seama ce se împletea prin ea. Pasiune. Mânie. Vocea lui Holland fusese întotdeauna egală și dură ca o stâncă. Acum avea fisuri.

– Ajutorul cere încredere, zise Kell.

– Deloc, îl contrazise Holland. Numai interes reciproc.

Își fixă privirea arzătoare asupra lui Kell.

– De ce m-ai adus și pe mine? întrebă din nou.

– Te-am adus cu noi ca să nu creezi necazuri la palat. Și te-am adus ca momeală, în speranța că Osaron o să ne urmărească.

Era un adevăr parțial, dar spunându-l și văzând privirea din ochii lui Holland, ceva se slăbi în Kell. Se îndupleca.

– Recipientul ăla de care ai auzit – se numește Legatar. Și o să-l folosim ca să-l închidem pe Osaron.

– Cum? întrebă Holland, nu cu îndoială, ci cu un vădit interes.

– E un receptacul pentru putere, îi explică tânărul *antari*. Magicienii l-au folosit odată să își lase moștenire întreaga magie, prin transferarea acesteia într-un rezervor.

Holland rămase tăcut, dar ochii lui încă aveau o strălucire febrilă. După un lung moment, vorbi din nou, cu voce joasă, stăpân pe el.

– Dacă vrei să folosesc eu acest Legatar...

– Nu de asta te-am adus, îl întrerupse Kell, prea repede, nesigur dacă presupunerea lui Holland era prea departe sau prea aproape de adevăr.

Deja cântărise în minte dilema – de fapt, încercase să nu se gândească la nimic altceva de când părăsiseră Londra. Legatarul cerea un sacrificiu. Avea să fie unul dintre ei. Trebuia să fie. Însă nu avea încredere să fie Holland, care mai căzuse o dată înainte, și nu voia să fie Lila, care nu se temea de nimic, nici când era cazul, și știa că Osaron pusese ochii pe *el*, dar el îl avea pe Rhy, iar Holland nu avea pe nimeni, și Lila trăise și fără putere, și el mai degrabă ar fi murit decât să-și piardă fratele, pe el însuși... și argumentele se reluau, tot așa, la nesfârșit, în capul lui.

– Kell, zise Holland ferm. Eu am umbrele mele, iar Osaron este una dintre ele.

– Cum Vitari a fost a mea, replică prompt Kell.

Unde începe?

Se ridică înainte să mai poată spune ceva, înainte să înceapă serios să cântărească posibilitatea.

– Putem să ne certăm care se sacrifică primul atunci când o să avem obiectul în mână. Până atunci...

Făcu semn spre lanțurile lui Holland.

– Bucură-te de gustul libertății. Ți-aș da voie să umbli pe punte, dar...

– Cu Delilah și Jasta n-aș ajunge prea departe.

Holland își frecă din nou încheieturile. Își flexă degetele. Părea că nu știe ce să facă acum cu mâinile lui. În cele din urmă, își încrucișă brațele lejer peste piept, imitându-i poziția lui Kell. Holland închise ochii, dar Kell știa că nu se odihnea. Avea garda sus, părul de pe ceafă zbârlit.

– Cine au fost ei? întrebă Kell încet.

Holland clipi.

– Ce?

– Cei trei oameni pe care i-ai ucis înainte de gemenii Dane.

Tensiunea se instală imediat.

– Nu contează.

– A contat destul ca să le ții socoteala, zise Kell.

Însă chipul lui Holland se retrăse sub masca de indiferență, iar cabina se umplu de o tăcere care îi înecă, în final, pe amândoi.

III

Vortalis dintotdeauna voise să fie rege – nu regele dintr-o bună zi, i-a spus lui Holland, ci regele de acum. Nu-i păsa de poveşti. Nu credea în legende. Dar ştia că oraşul avea nevoie de ordine. Avea nevoie de putere. Avea nevoie de un lider.

– Toată lumea vrea să fie rege, a zis Vortalis.

– Eu nu, a răspuns Holland.

– Bine, atunci eşti ori mincinos, ori prost.

Stăteau la o masă retrasă în Piatra Arsă. Genul de tavernă în care oamenii puteau vorbi de regicid fără să trezească suspiciuni. Când şi când, atenţia celorlalţi se îndrepta asupra lor, dar Holland ştia că asta avea mai puţin de-a face cu subiectul în sine, ci, mai degrabă, cu ochiul lui stâng şi cuţitele lui Vortalis.

– Drăguţă pereche mai facem, remarcase omul când intraseră în tavernă. Antari şi Vânătorul. Sună ca una dintre poveştile alea care-ţi plac ţie, adăugase el, turnând primul rând de băuturi.

– Londra are un rege, a zis Holland acum.

– Londra întotdeauna are un rege, a replicat Vortalis. Sau regină. Şi de cât timp conducătorul ăla e un tiran?

Amândoi ştiau că exista o singură cale prin care tronul să ajungă pe mâna altcuiva – prin forţă. Un conducător se bucura de coroană atâta vreme cât o putea ţine pe cap. Şi asta însemna că fiecare rege sau regină fusese mai întâi un ucigaş. Puterea cerea corupţie, iar corupţia răsplătea puterea. Oamenii care sfârşeau pe tronul ăla întotdeauna îşi pavaseră calea cu sânge.

– Trebuie să fii tiran ca să înlocuieşti un tiran, a zis Holland.

– Dar nu e nevoie de asta, l-a contrazis Vortalis. Tu ai putea fi puterea mea, cavalerul meu, magia mea, iar eu aş putea să fiu legea, dreptatea, ordinea şi, împreună, am putea face mai mult decât să luăm tronul ăla, a declarat el, punându-şi halba jos. Am putea să-l ţinem.

Era un orator talentat, Holland trebuia să recunoască. Genul de om care aţâţa pasiuni la fel ca vătraiul tăciunii. Îl porecliseră Vânătorul, dar Holland, cu cât stătea mai mult în prezenţa lui, cu atât mai mult se gândea la el ca la Foale – i-o spusese odată, iar omul chicotise şi spusese că într-adevăr nu rămânea niciodată fără aer.

Omul avea un farmec de netăgăduit, nu doar în ifosele tinereşti a unuia care nu văzuse ce era mai rău pe lume, ci în ardoarea cu care reuşea să creadă în schimbare, în pofida ei.

Când Vortalis îi vorbea lui Holland, întotdeauna îl privea în ochi, iar în privirea aia împestrițată, Holland se simțea ca și când era văzut.

– Știi ce s-a întâmplat cu ultimul antari? spunea Vortalis acum, aplecându-se mai aproape de Holland. Eu știu. Am fost acolo, în castel, când Regina Stol i-a tăiat gâtul și s-a îmbăiat în sângele lui.

– Ce căutai tu la castel? s-a mirat Holland.

Vortalis i-a aruncat o privire lungă, aspră.

– Asta reții tu din povestea mea?

A clătinat din cap.

– Uite, lumea noastră are nevoie de fiecare strop de magie și ne-am pricopsit cu regi și regine care îl varsă ca pe apă doar ca să simtă gustul puterii sau poate doar ca magia să nu se poată ridica împotriva lor. Am ajuns să fim ceea ce suntem din cauza fricii. Frica de Londra Neagră, frica de magia care nu e a noastră ca s-o putem controla, dar asta nu duce nicidecum la progres, ci numai la decădere. Eu aș fi putut să te ucid...

– Ai fi putut încerca...

– Dar lumea are nevoie de putere. Și de oameni care nu se tem de ea. Gândește-te ce ar putea face Londra cu un lider ca ăsta, a zis Vortalis. Un rege căruia să-i pese de poporul lui.

Holland își plimbase un deget pe buza halbei, unde berea rămase neatinsă, în timp ce Vortalis golea a doua halbă.

– Așadar, vrei să-l ucizi pe regele nostru de acum.

Vortalis se aplecă spre el.

– Nu toată lumea vrea?

Era o întrebare validă.

Gorst – un munte de om care își croise drum spre tron cu o armată în spate și transformase castelul într-o fortăreață și orașul, într-o mahala. Oamenii lui călăreau pe străzi luând tot ce puteau, tot ce voiau, în numele unui rege care se prefăcea că-i pasă, care susținea că putea reînvia orașul, în timp ce, de fapt, îl secătuia.

Și în fiecare săptămână, regele Gorst tăia gâtlejuri în piața sângelui, o zeciuială pentru lumea muribundă, de parcă sacrificiul – un sacrificiu care nici măcar nu era al lui – ar fi putut vindeca lumea. De parcă vărsarea sângelui lor era dovada lui de devotament pentru cauză.

Câte zile nu stătuse Holland la marginea acelei piețe și urmărise sacrificiile, și se gândise să-i taie gâtul lui Gorst? Să-l ofere pe el jertfă pământului flămând.

Vortalis i-a aruncat o privire plină de subînțeles, iar Holland s-a prins.

– Vrei să-l ucid eu pe Gorst.

Celălalt bărbat a zâmbit.

– De ce nu-l ucizi tu însuți?

Vortalis nu avea nicio problemă să ucidă – nu-și câștigase porecla abținându-se de la violență – și se pricepea chiar foarte bine la asta. Însă numai un prost ar fi intrat într-o luptă fără cele mai ascuțite cuțite ale lui, i-a explicat Vortalis, aplecându-se mai aproape, iar Holland era cum nu se poate mai potrivit pentru sarcină.

– Știu că nu-ți place practica asta, a adăugat el. Dar e o deosebire între a ucide pentru un scop și a ucide de plăcere, iar oamenii înțelepți știu că unii trebuie să cadă pentru ca alții să se ridice.

– Adică unele gâtlejuri sunt menite să fie tăiate, concluzionase Holland sec.

Vortalis îi aruncase un zâmbet răutăcios.

– Exact. Așa că poți să stai pe-aici așteptând un sfârșit la o poveste din cărți sau mă poți ajuta să scriu una adevărată.

Holland bătuse darabana pe masă.

– N-o să fie ușor, a zis el gânditor. Nu cu toate gărzile lui.

– Ca șobolanii sunt oamenii ăia, spuse Vortalis, scoțând o țigară strâns rulată, căreia îi aprinse capătul la cel mai apropiat felinar. Oricât de mulți ucid eu, mai mulți vin fuga să le ia locul.

– Sunt loiali? a întrebat Holland.

Fumul ieși din nările omului într-un pufnet batjocoritor.

– Loialitatea este fie cumpărată, fie câștigată și, din câte pot spune eu, Gorst n-are nici bogățiile, nici carisma să-și merite armata. Oamenii ăștia luptă pentru el, mor pentru el, îl șterg la fund. Au devotamentul orb al blestemaților.

– Blestemații să moară odată cu autorul blestemului lor, meditase Holland.

– Și iată-ne înapoi la subiect. Moartea unui tiran și a autorului acelui blestem și de ce tu ești atât de potrivit pentru sarcină. După spusele uneia dintre puținele iscoade pe care am reușit s-o câștig, Gorst stă în vârful castelului, într-o încăpere păzită din toate cele patru laturi, încuiată de parcă ar fi cea mai valoroasă piesă în propriul cufăr de comori. Acum, a întrebat Vortalis, cu ochii scânteind, este adevărat că antari pot face uși?

***

Trei nopți mai târziu, la al nouălea clopot, Holland intra pe poarta castelului și dispărea. Un pas l-a purtat dincolo de prag, iar următorul l-a dus în mijlocul camerei regale, o încăpere ticsită cu perne și mătăsuri.

Sângele picura din mâna lui antari, în care încă mai ținea strâns talismanul. Gorst purta atât de multe, că nici măcar nu observase că-i lipsea, lucru furat de iscoada lui Vortalis

din castel. Trei cuvinte simple – As Tascen Gorst – și a fost înăuntru.

Regele stătea înaintea unui foc strașnic, îndopându-se cu friptură de vânat, pâine și pere glasate. În tot orașul, oamenii se uscau de vii, dar oasele lui Gorst fuseseră de mult înghițite la ospețele lui regulate.

Ocupat cu masa lui, regele nu-l observase pe Holland stând în spatele său, nu-l auzise scoțându-și cuțitul.

– Încearcă să nu-l înjunghii în spate, îl sfătuise Vortalis. La urma urmei, este rege. Merită să vadă moartea venind.

– Ai niște principii foarte ciudate.

– Ah, dar le am totuși.

Holland era la jumătatea distanței până la rege, când își dăduse seama că Gorst nu cina singur.

O fată, nu mai mare de cincisprezece ani, stătea ghemuită, goală, la picioarele regelui, ca un animal de companie. Spre deosebire de Gorst, nu avea nimic în față care s-o distragă, și își ridicase capul de când Holland făcu primul pas. Văzându-l, a început să țipe.

Sunetul i-a fost retezat scurt, când el i-a țintuit aerul în plămâni, dar Gorst deja se ridica, silueta lui masivă acoperind șemineul. Holland n-a așteptat – cuțitul a pornit șuierând spre pieptul regelui.

Și Gorst l-a prins din zbor.

Regele a cules arma din aer cu un rânjet disprețuitor, în timp ce fata încă se mai ținea cu mâinile de gât.

– Asta e tot ce ai?

– Nu, a zis Holland, închizându-și palmele în jurul broșei. As Steno! a poruncit el, deschizându-și palmele.

Broșa s-a sfărâmat într-o mie de așchii de metal, care au zburat prin aer, iute ca fulgerul, pătrunzând prin haine, carne și mușchi.

Gorst a scos un geamăt când sângele i-a înflorit pe tunica albă și i-a pătat mânecile, dar n-a căzut. Holland a forțat metalul mai adânc, a simțit așchiile râcâind osul, iar Gorst s-a lăsat în genunchi, lângă fată.

– Crezi că e atât de ușor... să ucizi... un rege? a gâfâit el.

Și mai înainte ca Holland să-l poată opri, Gorst a ridicat cuțitul lui Holland și i-a tăiat gâtul fetei.

Holland s-a clătinat pe picioare, dând drumul vocii ei, în timp ce sângele a împroșcat podeaua. Gorst și-a trecut degetele prin balta vâscoasă. Încerca să scrie o vrajă. Viața fetei nu fusese pentru el decât o cerneală la îndemână.

Holland a fost cuprins de mânie. Mâinile i s-au deschis larg, iar Gorst a fost smuls și ridicat ca o marionetă în sfori. Tiranul a scos un urlet când brațele i-au fost forțate să se deschidă în lateral.

– Crezi că poți conduce orașul ăsta? a zis el răgușit, oasele luptându-se împotriva strânsorii lui Holland. Încearcă și vezi... cât timp... rezişti.

Holland a scos focul din vatră și i-a legat regelui o panglică de flăcări în jurul gâtului, ca un colier arzător. În sfârșit, Gorst a început să se tânguiască, țipetele prefăcându-se în scâncete. Holland a păşit înainte, prin sângele vărsat al fetei, până ce a ajuns destul de aproape să simtă dogoarea laţului de flăcări.

– A sosit timpul pentru un nou rege, a spus el, cuvintele pierzându-i-se în sunetele morții.

*

– As Orense, a zis Holland când s-a terminat.

Flăcările s-au stins și uşile camerei s-au deschis una după alta, Vortalis păşind în încăpere urmat de mai mulți oameni de-ai lui. Pe pieptarele armurilor întunecate deja purtau sigiliul ales de el – o mână deschisă cu un cerc scrijelit în palmă.

Vortalis nu era îmbrăcat pentru bătălie. Purta hainele lui obişnuite, cenuşiu-închis, singurele pete de culoare fiind ochii și sângele de pe tălpi, pe care-l aducea ca pe noroi în cameră.

Corpurile gărzilor lui Gorst zăceau pe hol, în spatele lui.

Holland s-a încruntat.

– Parcă ziceai că blestemul o să se ridice. Ai zis că n-or să moară soldații.

– Paza bună trece primejdia rea, a spus Vortalis, după care, văzând fața lui Holland, a adăugat: Nu i-am ucis pe cei care m-au implorat.

A aruncat o privire spre corpul lui Gorst – rănile însângerate, arsura din jurul gâtului – și a fluierat încetișor.

– Adu-mi aminte să nu te supăr niciodată.

Cina lui Gorst rămase în fața șemineului, iar Vortalis a ridicat paharul regelui mort, i-a aruncat conținutul în foc, făcându-l să sâsâie, și și-a turnat de băut, agitând vinul ca să curețe paharul.

Apoi a ridicat paharul spre oamenii lui.

– On vis och! a zis. Castelul e al nostru. Dați jos blazoanele vechi. Până în zori, vreau ca întregul oraș să știe că tiranul nu mai șade pe tron. Luați-i proviziile și poșirca de vin și aveți grijă să le împărțiți din das până la Kosik. Dați poporului de veste că e un nou rege în Londra și că numele lui e Ros Vortalis.

Oamenii au izbucnit în urale, ieşind grăbiți pe uşile deschise, sărind sau ocolind leşurile vechilor gărzi.

– Și găsiți pe cineva să curețe mizeria aia! a strigat Vortalis în urma lor.

– Ești într-o dispoziție bună, a observat Holland.

– Și tu ar trebui să fii, l-a dojenit Vortalis. Așa au loc schimbările. Nu cu șoapte sau dorințe ca în poveștile alea ale tale, ci cu un plan bine executat – și, da, un pic de sânge, dar așa e lumea, nu? E rândul nostru acum. Eu o să fiu regele orașului ăstuia și tu poți să fii cavalerul neînfricat, iar împreună o să construim aici ceva mai bun.

A ridicat paharul spre Holland.

– On vis och! a zis din nou. Pentru noi începuturi, pentru sfârșituri bune și pentru prieteni loiali.

Holland și-a încrucișat brațele.

– Sunt uimit că ai mai rămas cu vreunul, după ce ai trimis atât de mulți după mine.

Vortalis a râs. Holland nu mai auzise un asemenea râs de când trăia Talya, dar, chiar și-atunci, râsul ei fusese dulceața fructelor de pădure otrăvitoare, pe când al lui Vortalis era vuietul valurilor mării.

– Nu i-am trimis niciodată pe prieteni, zise el. Numai pe dușmani.

IV

Lenos stătea la cârma *Fantomei*, jucându-se cu una dintre micile corăbii sculptate, pe care Ilo le lăsa peste tot, când dintr-odată trecu o pasăre în zbor.

Își ridică privirea îngrijorat. Subita apariție nu putea însemna decât un lucru – se apropiau de uscat. Ceea ce n-ar fi fost o problemă, dacă ei n-ar fi intenționat să navigheze drept spre piața lui Maris, în mijlocul mării. Marinarul se grăbi la provă ca să vadă *Fantoma* lunecând senină spre un port care se înălța pe un țărm.

– De ce acostăm?

– E mai ușor să ne stabilim cursul de aici încolo, zise Jasta. De altfel, proviziile sunt pe ducă. Ne-am grăbit să plecăm.

Lenos aruncă o privire speriată la Alucard, care urca treptele.

– Și nu ne mai grăbim? întrebă Lenos.

– N-o să dureze prea mult, a răspuns Jasta.

Lenos își puse mâna streașină la ochi – soarele trecuse deja de cel mai înalt punct și acum cobora spre orizont – și își îndreptă atenția spre șirul corăbiilor legate la chei.

– Portul Rosenal, îl lămuri Alucard. E ultima escală de oarece interes înainte de golful nordic.

– Nu-mi place asta, mormăi prințul *antari*, când li se alătură pe punte. Jasta, nu...

– Descărcăm lăzile și refacem proviziile, stărui femeia căpitan, în timp ce ea și Hano descolăceau frânghiile și le aruncau peste bord. O oră, poate două. Dezmorțiți-vă picioarele. O să ieșim din port până la căderea serii și o să ajungem la piață pe la mijlocul dimineții.

– Mie, unuia, mi-ar prinde bine o masă, zise Alucard, desfăcând scândura de coborâre. Nu vreau să jignesc pe nimeni, Jasta, dar Ilo gătește cam la fel de bine cum vede.

Corabia pluti până ce doi hamali prinseră frânghiile și le legară de piloni. Alucard coborî pe scândură fără să se uite o dată înapoi, cu Bard în urma lui.

– *Sanct*! mormăi Jasta în barbă.

Kell și Lenos se întoarseră amândoi spre ea. Ceva nu era în regulă. Lenos avea o presimțire ciudată.

– Vii? strigă Lila.

Dar Kell îi răspunse:

– Rămân pe corabie.

Apoi se întoarse spre Jasta.

– Care-i problema?

– Trebuie să coborâți, a insistat căpitanul *Fantomei*. *Acum!*

– De ce? întrebă Kell, dar Lenos îi zărise deja pe cei trei care veneau spre ei, traversând docul.

Doi bărbați și o femeie, toți în negru, fiecare cu o sabie atârnând la brâu. În sfârșit observă și Kell străinii.

– Ăștia cine sunt?

– Necazuri! zise Jasta înciudată.

Lenos se întoarse să-i prevină pe Alucard și pe Bard, dar ei deja erau la jumătatea cheiului. Căpitanul trebuie să fi văzut și el primejdia, pentru că își aruncă un braț, prietenește, pe după umerii Lilei, întorcând-o și conducând-o mai departe.

– Ce se întâmplă? a întrebat Kell, când Jasta se întoarse pe-un călcâi și porni spre cală.

– N-ar trebui să fie aici, nu atât de devreme, la începutul anului.

– Cine *sunt* ei? ceru Kell să știe.

– Ăsta e un port privat, zise Lenos, picioarele lui lungi ținând cu ușurință pasul, condus de un om pe nume Rosenal. Ăștia sunt mercenarii lui. De regulă, nu controlează docul până vara, când vremea e bună și marea, plină. Sunt aici ca să verifice încărcătura, caută marfa de contrabandă.

Kell clătină din cap.

– Credeam că vasul ăsta *se ocupă* cu contrabanda.

– Da, zise Jasta, coborând treptele din doi pași și luând-o către cală. Oamenii lui Rosenal își iau partea. Convenabil, de altfel, întrucât singurele corăbii care vin aici nu navighează sub pavilionul regal. Dar au venit mai devreme.

– Eu tot nu înțeleg de ce trebuie să plecăm noi, zise Kell. Încărcătura e problema ta...

Jasta se întoarse spre el, trupul ei masiv blocând culoarul.

– Zău? Nu mai ești în Londra, prințișorule, și nu toată lumea din afara capitalei e prietenă a coroanei. Aici, afară, moneda face legea și fără îndoială că oamenilor lui Rosenal le-ar plăcea să ceară răscumpărare pentru un prinț sau să vândă bucăți de *antari* în *Ferase Stras*. Dacă vrei să ajungi acolo intact, ia-ți magicianul trădător și șterge-o.

Lenos îl văzu pe Kell pălind.

Se auziră pași pe punte, iar Jasta mârâi și porni din nou, lăsându-l pe Kell să înșface o pereche de capișoane din cuierul de pe culoar, acoperindu-și astfel părul arămiu. Holland n-ar fi putut auzi avertismentele Jastei, dar tropăitul trebuie să-i fi spus destul, căci era deja în picioare când intrară.

– Presupun că e o problemă.

Lenos înlemni de îngrijorare când îl văzu liber, dar Kell doar trânti al doilea capișon în mâinile celuilalt *antari*.

– Jasta? se auzi un glas de deasupra.

Holland își trase capișonul pe cap, ochiul lui negru dispărând sub marginea trasă pe frunte, iar Jasta îi înghionti pe amândoi afară din cabină, spre fereastra de la pupa corabiei. O deschise larg, scoțând la iveală o scară scurtă, care cobora în apa de dedesubt.

– Duceți-vă! Acum! Veniți înapoi peste vreo oră sau două!

Jasta dădu să se întoarcă când una dintre siluete ajunse la scările ce coborau spre cală. Lenos zări o pereche de ghete negre și se aruncă în fața ferestrei, încercând s-o acopere cu trupul lui sfrijit.

În spatele lui, Kell sări pe fereastră.

Lenos se așteptă la un pleoscăit, dar nu auzi decât o răsuflare grăbită, o clipă de tăcere și apoi bufnetele înfundate ale cizmelor aterizând pe chei. Aruncă o privire peste umăr și-l văzu pe Holland sărind de pe scară și aterizând elegant, ghemuit, lângă Kell, exact cu o clipă înainte ca mercenarii lui Rosenal să intre tropăind în cală.

– Asta ce mai e? întrebă femeia când îl văzu pe Lenos, cu mâinile și picioarele rășchirate în fața ferestrei.

El izbuti să-i ofere un zâmbet strâmb.

– Doar aeriseam cala, se bâlbâi el, întorcându-se să împingă fereastra la loc.

Femeia îl prinse de încheietură și-l îmbrânci într-o parte.

– Zău?

Lenos își ținu respirația când ea își scoase capul pe fereastră, cercetând apa și cheiul.

Dar când reveni în cală, citi răspunsul în expresia ei plictisită și se topi de ușurare.

Nu văzuse nimic ciudat.

Magicienii *antari* dispăruseră.

V

Lila presimțea ceva rău în Rosenal.

Nu știa dacă orașul-port însuși o tulbura sau faptul că fuseseră urmăriți. Probabil că a doua variantă.

La început, se gândise că s-ar putea să i se pară, să fie doar un efect al tensiunii, de când fuseseră foarte aproape să li se contramandeze coborârea pe chei, dar pe când urca dealul spre oraș, convingerea că erau urmăriți i se așeză ca o pelerină în jurul umerilor, o împungea în ceafă.

Lila putuse întotdeauna să-și dea seama când nu era singură. Oamenii aveau o prezență, o greutate în lume. Și o simțea de fiecare dată, dar acum se întrebă dacă nu cumva auzise mereu doar magia din sângele ei, vibrând ca o coardă ciupită.

Când ajunseră în vârful dealului, Kell avu aceeași impresie sau pur și simplu îi simți Lilei încordarea lângă el.

– Crezi că suntem urmăriți? o întrebă.

– Probabil, spuse Holland inexpresiv.

Văzându-l liber, fără lanțuri, Lilei i se întoarse stomacul pe dos.

– Eu întotdeauna îmi închipui că sunt urmărită, zise ea cu o voioșie prefăcută. De ce crezi că port atâtea cuțite?

Kell se încruntă.

– Știi, pe cuvânt că habar n-am dacă glumești.

– Unele orașe sunt înghițite de ceață, interveni Alucard, iar altele au o atmosferă rău-prevestitoare. Rosenal pur și simplu are puțin din amândouă.

Lila își retrase mâna de sub brațul lui Kell și ciuli urechile. Orașul cu vedere la port era ca un cuib de străzi, clădiri bondoace, strânse una într-alta din cauza vântului înghețat. Marinarii mergeau grăbiți din ușă în ușă, cu glugile și fularele trase mult pe cap, apărându-se de frig. Orașul era plin de ganguri, unde lumina era slabă și umbrele destul de adânci cât să înghită locurile în care ar fi putut pândi cineva.

– Îi dă un farmec neobișnuit, continuă căpitanul, această senzație de a fi urmărit...

Pașii ei încetiniră când coti pe o stradă întortocheată și imediat, din reflex, simți în palmă greutatea familiară a unui cuțit. Neliniștea deveni mai evidentă. Lila știa cum îi gonea inima când urmărea pe cineva și cum se poticnea când era urmărită, iar în clipa asta inima ei se simțea mai puțin ca un prădător și mai mult ca o pradă, iar ei nu-i plăcea. Scrută întunericul ca de obroc al gangului, dar nu zări nimic.

Ceilalți o luaseră înainte și, când tocmai se întorcea ca să-i prindă din urmă, Lila îl văzu. Acolo, în adâncitura făcută de drumul care cotea – silueta unui bărbat. Sclipirea dinților putrezi.

O umbră înfășurată pe gâtul lui. Buzele i se mișcau, iar când vântul se înteți, aduse cu el frânturile unei melodii.

Un cântec pe care ea-l fredonase de sute de ori la puntea *Turlei*.

Cum știi când Sarows vine?

Lila se înfioră și făcu un pas înainte, trecându-și vârful degetului peste tăișul lunecos al cuțitului ei.

Tigru, tigru...

– Bard!

Vocea lui Alucard tăie aerul, risipindu-i atenția. Așteptau toți în capătul drumului, și când Lila se uită din nou spre gang, acolo nu mai era nimeni. Umbra dispăruse.

*

Lila se lăsă pe spate în scaunul vechi și șubred, încrucișându-și brațele. În apropiere, o femeie se urcă în poala însoțitorului ei și, trei mese mai departe, izbucni o bătaie, cărțile de Sanct risipindu-se pe podea și masa fiind răsturnată de oamenii care se încăieraseră. Taverna era plină cu băuturi învechite, corpuri care se înghionteau și zgomote.

– Nu e cel mai plăcut loc, comentă Kell, sorbind din băutura lui.

– Nici cel mai prost, de altfel, zise căpitanul, așezând pe masă un rând de băuturi și o tavă încărcată cu de-ale gurii.

– Chiar ai de gând să mănânci toată aia? întrebă Lila.

– Nu de unul singur, firește, spuse el, împingând un castron cu tocană spre ea.

Stomacul ei ghiorțăi și apucă lingura, dar își aținti privirea asupra lui Holland.

El stătea în spatele separeului, iar Lila, la margine, cât mai departe de el cu putință. Nu putea scăpa de senzația că o urmărea pe sub capișonul, chiar dacă, de fiecare dată când verifica, atenția lui era îndreptată spre tavernă. Desena cu degetele în neștire într-o baltă de bere vărsată, dar ochiul lui verde se zbătea de concentrare. Ei îi luă mai multe secunde să-și dea seama că Holland număra persoanele din crâșmă.

– Nouăsprezece, zise ea cu răceală, iar Alucard și Kell o priviră de parcă se trezise gândind cu voce tare, însă Holland îi răspunse simplu:

– Douăzeci.

Lila se răsuci în scaun și numără rapid. El avea dreptate. Îi scăpase unul dintre tipii din spatele barului. La naiba.

– Dacă e să-ți folosești ochii, adăugă el, nu te descurci prea bine.

– Așadar, interveni Kell, încruntându-se la Holland înainte să se întoarcă spre Alucard. Ce știi despre piața asta plutitoare?

Alucard luă o înghițitură din berea lui.

– Păi, există cam tot de când există și persoana care o conduce, Maris, ceea ce înseamnă al dracului de mult timp. Circulă o

vorbă că la fel cum magia nu moare niciodată, nici piața nu dispare cu adevărat. Ci ajunge doar la capăt în *Ferase Stras*. E oarecum o legendă printre oamenii mării – dacă vrei ceva, găsești sigur la Apele Mergătoare. Cu un preț.

– Și tu ce-ai cumpărat ultima oară când ai fost acolo? îl întrebă Lila.

Alucard șovăi, lăsând paharul jos. Întotdeauna o uimeau lucrurile pe care el alegea să le treacă sub tăcere.

– Nu e evident? zise Kell. Și-a cumpărat vederea.

Alucard miji ochii. Lila și-i deschise larg.

– E adevărat?

– Nu, negă căpitanul ei. Că tot ești curios, Jupâne Kell, să știi că dintotdeauna am avut acest dar.

– Atunci, ce? stărui Lila.

– Am cumpărat moartea tatălui meu.

Toată masa încremeni, o bulă de liniște în încăperea gălăgioasă. Kell rămăsese cu gura căscată. Alucard și-o închisese strâns pe a lui. Lila se holba în continuare.

– Nu-i cu putință, murmură Kell.

– Astea sunt ape deschise, zise Alucard, ridicându-se în picioare. Orice e posibil. Și, apropo de asta... am un comision de făcut. Ne vedem pe corabie.

Lila se încruntă. Existau sute de nuanțe între adevăr și minciună, iar ea le știa pe toate. Putea să-și dea seama când cineva nu spunea adevărul și când îl spunea doar trunchiat, un cuvânt din trei.

– *Alucard*, insistă ea. Ce-ai de...?

El se întoarse, cu mâinile în buzunare.

– Oh, am uitat să precizez – o să aveți nevoie, fiecare, de câte un dar ca să intrați în piață. Ceva de preț.

Kell trânti halba pe masă cu un pocnet.

– Ai fi putut să ne spui asta înainte să fi plecat din Londra!

– Aș fi putut, încuviință Alucard. Cred că mi-a scăpat din minte. Dar nu-ți face griji. Sunt sigur că o să te gândești tu la *ceva*. Probabil că Maris o să se mulțumească, de pildă, cu haina ta.

Nodurile degetelor lui Kell se albiră pe mânerul halbei, când căpitanul se îndepărtă. Când ușa tavernei se închise în urma lui, Lila era deja în picioare.

– Tu unde te duci? se răsti Kell.

– Unde crezi?

Nu știa cum să-i explice – aveau o înțelegere, ea și Alucard, chiar dacă n-ar fi spus-o niciodată. Își păzeau spatele unul altuia.

– N-ar trebui să se ducă singur.

– Lasă-l, murmură Kell.

– Are așa un talent să se rătăcească, zise ea, încheindu-și haina. Eu o să...

– Am spus să *stai*...

Un lucru total nepotrivit de spus.

Lila se zbârli.

– Ce chestie, Kell! zise ea cu răceală. Asta a sunat ca un ordin.

Și mai înainte ca el să mai poată spune ceva, Lila își ridică gulerul ca s-o apere de vânt și ieși hotărâtă afară.

*

În câteva minute, Lila îl pierdu.

Nu voia s-o recunoască – întotdeauna se mândrise că e o urmăritoare isteață, dar străzile din Rosenal erau strâmte și întortocheate, pline de intrânduri ascunse și cotituri unde puteai foarte simplu să pierzi din ochi – și să pierzi urma – pe cineva pe care încercai să-l urmărești. Asta avea o logică, își spuse ea, într-un oraș al piraților, al hoților și al celor asemenea lor, cărora nu le plăcea să fie urmăriți.

Undeva în labirintul acela, Alucard pur și simplu dispăruse. Lila renunță la orice tentativă de a mai trece neobservată, își lăsă pașii să răsune, ba chiar îl strigă pe nume, dar în zadar; nu-l putu găsi.

Soarele apunea iute peste port, ultimele raze de lumină fiind înlocuite de umbre. În amurg, hotarele dintre lumină și întuneric începură să se șteargă și totul se înfățișa în straturi monotone de cenușiu. Amurgul era singurul moment în care Lila simțea cu adevărat absența celui de-al doilea ochi.

Dacă ar fi fost puțin mai întuneric, s-ar fi cocoțat pe cel mai apropiat acoperiș și ar fi cercetat orașul de acolo, însă acum era atât de multă lumină, încât gestul ei s-ar fi transformat într-un spectacol.

Se opri într-o intersecție, convinsă că mai trecuse o dată pe aici, și când era gata să se dea bătută – să se întoarcă la tavernă și la băutura care o aștepta –, auzi vocea.

Aceeași voce, cu melodia purtată de briză.

Cum știi când Sarows vine...

O mișcare iute a încheieturii și un cuțit îi căzu în palmă, mâna ei liberă deja ducându-se spre cel de sub haină.

Se auziră niște pași și ea se întoarse, gata să înfrunte atacul.

Dar aleea era pustie.

Lila se relaxă, dar imediat apoi auzi ceva în spatele ei – ghete călcând pe piatră – și se răsuci, făcând un salt înapoi când sabia unui străin vâjâi prin aer, trecând la un fir de păr distanță de burta ei.

Atacatorul îi zâmbi, dar privirea ei fu atrasă de tatuajul pumnalului de pe gâtul lui.

– Delilah Bard, mârâi el. Mă mai știi?

Ea-și învârti cuțitele.

– Parcă, minți.

De fapt, îl știa. Nu după nume, pe-ăsta nu-l prinsese niciodată, dar își amintea tatuajele purtate de ucigașii de pe *Hoțul de Aramă*. Navigaseră sub comanda lui Baliz Kasnov, un pirat

nemilos, pe care ea-l omorâse – cumva imprudent – cu săptămâni înainte, un pariu făcut cu echipajul de pe *Turla Nopții*. Oamenii râseseră batjocoritor când le spusese că ar fi putut pune mâna pe o corabie de una singură.

Le dovedise că nu au avut dreptate, câștigase pariul, ba chiar îi lăsase în viață pe cei mai mulți pirați de pe *Hoțul*.

Acum, când alți doi se lăsară să cadă de pe acoperiș în spatele lui și un al treilea apăru din umbrele lungite, ea ajunse la concluzia că acel act de milă fusese o greșeală.

– Patru contra unu nu pare deloc cinstit, zise ea, lipindu-se cu spatele de zid, când alți doi oameni se furișară spre ea, cu tatuaje întunecate și crestături sub bărbii.

Șase.

Ea îi mai numărase o dată, înainte, dar pe atunci îi numărase căzuți, nu gata de luptă.

– Să-ți spun cum facem, zise primul atacator. Dacă ne implori, o să sfârșim repede.

Sângele Lilei cânta ca de fiecare dată înaintea unei lupte, limpede, strălucitor și flămând.

– Și de ce aș vrea să vă grăbesc morțile? întrebă ea.

– Târfă încrezută! mârâi al doilea. O să te...

Cuțitul ei șuieră prin aer și se înfipse în gâtul lui. Sângele îi țâșni pe piept, și după ce duse mâinile la gât, se prăbuși cu fața în jos, iar ea se strecură pe sub garda următorului bărbat, înainte ca trupul să cadă la pământ, împingându-și cuțitul cu lamă zimțată în sus, prin bărbia lui... înainte s-o nimerească prima lovitură – un pumn în falcă.

Se duse grămadă la pământ, scuipând sânge în stradă.

Fierbințeala gonea prin membrele ei, când o mână o apucă de păr și-o săltă în picioare, plantându-i un cuțit sub bărbie.

– Vreo ultimă dorință? întrebă omul cu dinții putrezi.

Lila își ridică palmele, parcă predându-se, înainte să-i arate rapid un zâmbet crud:

– *Tigru, tigru*, zise ea și focul se trezi vuind la viață.

VI

Kell și Holland stăteau față în față, înfășurați într-o tăcere care nu făcea decât să se îngroașe, în timp ce Kell încerca să-și înece enervarea în băutură. Dintre toate motivele pentru care Lila voia să plece, dintre toți oamenii cu care ar fi putut pleca, trebuise să fie Emery.

În partea cealaltă a tavernei, un grup de oameni erau chercheliți bine și cântau un cântec marinăresc de-al lor.

– ...*Sarows vine, vine, vine la bord*...

Kell își goli halba și întinse mâna după a ei.

Holland își plimba degetele prin băutura vărsată pe masă, cu paharul din fața lui neatins. Acum, că erau din nou pe pământ, culoarea i se întorsese în obraji, dar chiar și îmbrăcat în haine șterse, cenușii, de iarnă, și cu un capișon tras mult peste frunte, era ceva la Holland care atrăgea privirile. Felul în care stătea, probabil, amestecat cu izul vag de magie străină. Cenușă, oțel și gheață.

– Spune ceva, mormăi Kell în băutura lui.

Holland îl fulgeră cu privirea, apoi se întoarse dinadins în altă parte.

– Legatarul ăsta...

– Ce-i cu el?

– Eu ar trebui să fiu cel care să-l folosească.

– Probabil, dar eu n-am încredere în tine, răspunse Kell simplu, fără menajamente.

Expresia lui Holland se înăspri.

– Și cu siguranță n-am s-o las pe Lila să-și încerce mâna. Ea nu știe cum să-și *folosească* puterea, darămite cum să supraviețuiască lepădând-o.

– Și-așa că rămâi tu.

Kell se uită în ultima înghițitură de bere din halba lui.

– Și-așa că rămân eu.

Dacă Legatarul funcționa așa cum descrisese Tieren, instrumentul absorbea magia unei persoane. Dar magia lui Kell era tot ceea ce-l lega de viața lui Rhy. Aflase asta de când cu zgarda metalică, oribila desprindere a puterii de corp, inima lui Rhy cedând. O să fie la fel? O să doară la fel de mult? Sau o să fie ușor? Fratele lui știa ce ar fi făcut el, îi dăduse consimțământul. I-l citise în ochi, când se despărțiseră. I-l auzise în glas. Rhy făcuse pace, atât cât ținea de el, cu mult înainte să spună adio.

– Nu mai fi egoist.

Kell ridică brusc capul.

– Ce?

– Osaron e *al meu*, zise Holland, luându-și în sfârșit paharul. Nu-mi pasă niciun pic de principiile tale în ceea ce privește

sacrificiul, de nevoia ta de a fi erou. Când vine momentul ca unul dintre noi să-l distrugă pe monstru, *eu* o să fiu acela. Și dacă încerci să mă împiedici, Kell, o să-ți aduc aminte cu forța care dintre noi e mai puternic. Înțelegi?

Holland îl privi în ochi peste buza paharului și, în spatele cuvintelor și a bravurii, Kell văzu și altceva în privirea omului.

Milă.

Pieptul lui Kell se umplu dureros de ușurare și îi spuse:

– Mulțumesc.

– Pentru ce? zise Holland rece. Nu fac asta pentru *tine*.

În cele din urmă, Vortalis se autointitulase Regele Iernii.

– De ce nu al verii, întrebase Holland, sau al primăverii?

Vortalis pufnise batjocoritor.

– Simți cumva căldură în aer, Holland? Vezi cumva fluviul curgând albastru? Nu suntem în primăvara lumii ăsteia și cu siguranță nici în vară. Astea sunt anotimpuri pentru regele ăla al tău, dintr-o bună zi. Asta de acum e iarnă și trebuie să-i supraviețuim.

Stăteau unul lângă altul pe balconul castelului, în timp ce flamurile – purtând blazonul palmei deschise pe fundalul negru – pocneau fluturând în vânt. Porțile stăteau deschise, curțile umplându-se dintr-un capăt în celălalt de oameni veniți să-l vadă pe noul rege și așteptau să se deschidă ușile castelului, ca să poată intra să-și verse problemele și pretențiile. Văzduhul fremăta de nerăbdare. Sânge proaspăt pe tron însemna șanse noi pentru străzi. Speranța că acest conducător avea să izbândească unde atâția alții dăduseră greș înaintea lui, că el avea să fie cel care să aducă înapoi ceea ce se pierduse – ceea ce începuse să moară de când se închiseseră ușile între lumi – și să sufle viață înapoi în tăciuni.

Vortalis purta pe cap o simplă bandă de oțel lustruit, ca să se potrivească cercului de pe blazonul lui. În afară de asta, arăta absolut la fel ca atunci când venise la Holland, cu câteva luni în urmă, în mijlocul Pădurii de Argint.

– Hainele astea ți se potrivesc, a zis Regele Iernii, făcând semn spre pelerina scurtă a lui Holland, a cărei agrafă de argint purta sigiliul lui Vortalis.

Holland a făcut un pas înapoi de la marginea balconului.

– Până acum tu erai regele. Deci de ce acum sunt eu în prim-plan?

– Pentru că, Holland, să conduci înseamnă să menții balanța între speranță și frică. Poate că eu am ceva care-i câștigă pe oameni, dar tu ai ceva care-i înfricoșează. Eu îi atrag ca muștele, dar tu îi ții la distanță. Împreună suntem un bun-venit și un avertisment, iar eu o să-i fac pe fiecare, până la ultimul, să știe că lângă mine stă neclintit cavalerul meu cu un ochi negru, cea mai ascuțită dintre săbiile mele.

I-a aruncat o privire piezișă lui Holland.

– Îmi dau foarte bine seama de apetitul orașului nostru pentru regicid, inclusiv de traseul însângerat pe care noi l-am urmat ca să ajungem să stăm astăzi aici, dar, oricât ar părea de egoist, nu sunt nerăbdător să ies din scenă ca Gorst.

– Gorst nu m-a avut pe mine alături, a zis Holland, iar regele a zâmbit.

– Mulțumesc zeilor pentru asta.

– Ar trebui să te numesc rege de acum încolo? a întrebat Holland.

Vortalis a pufnit zgomotos.

– Ar trebui să mă numești prieten.

Holland zâmbi când își aduse aminte de întâlnirea lor din Pădurea de Argint.

– Cum dorești... Vor.

Regele zâmbi și el, un zâmbet larg, luminos, în contrast cu orașul din jurul lor.

– Și când te gândești, Holland, că n-a fost nevoie decât de o coroană și...

– Köt Vortalis, îl întrerupse un gardian din spatele lor.

Fața lui Vor se întunecă, lumina fiind înlocuită de trăsături aspre, potrivite pentru un rege.

– Ce este?

– Un băiat cere o audiență.

Holland s-a încruntat.

– N-am deschis încă ușile.

– Știu, domnule, a zis gardianul. Dar n-a venit pe uși, ci pur și simplu... a apărut.

*

Primul lucru pe care l-a observat Holland a fost haina roșie a băiatului.

Stătea în picioare, în sala tronului, cu capul dat pe spate, uitându-se la bolta castelului, iar haina aceea... era de o culoare atât de vie, nu un roșu decolorat ca al soarelui la asfințit sau al țesăturilor vara, ci un stacojiu aprins, culoarea sângelui proaspăt.

Părul lui avea o nuanță mai blândă, ca frunzele de toamnă, dar nici pe departe nu era o culoare ștearsă, și în picioare purta niște cizme foarte negre – negru adevărat, la fel de întunecat ca nopțile de iarnă –, cu catarame aurii, care se potriveau cu butonii de la mânșete, înfățișarea lui fiind pătrunzătoare și strălucitoare ca luciul unei săbii noi. Dar chiar mai ciudat decât apariția băiatului era parfumul care venea dinspre el, ceva dulce, aproape grețos, ca de flori strivite, lăsate să putrezească.

Vortalis fluieră încetișor când îl văzu, iar băiatul se întoarse, arătându-și ochii neobișnuiți. Holland încremeni. Ochiul stâng al băiatului era albastru-deschis. Cel drept era complet negru. Privirile li s-au întâlnit și Holland simți în

cap o vibrație ciudată. Străinul nu avea mai mult de doisprezece sau treisprezece ani și pielea netatuată a celor de viță nobilă, cu o postură autoritară pe măsură, dar era fără îndoială antari.

Băiatul a făcut un pas și a început să vorbească rapid, într-o limbă străină, cu accent moale și cadențat. Vortalis purta o inscripție de traducere, tatuată la baza gâtului, de pe vremea petrecută în străinătate, dar Holland nu avea nimic în afară de o ureche sensibilă la tonalitate. Observând lipsa lui de expresie, băiatul se opri și o luă de la capăt, de data asta în limba natală a lui Holland.

– Iertare, a zis el. Mahktahna mea nu e perfectă. Am învățat-o dintr-o carte. Mă numesc Kell și am venit cu un mesaj de la regele meu.

Își ridică mâna, ducând-o în haină și, din toată încăperea, gardienii țâșniră înainte, Holland deja așezându-se scut în fața lui Vor, când băiatul a scos nici mai mult, nici mai puțin decât o scrisoare. Același parfum dulce plutea dinspre plic.

Vortalis s-a uitat la scrisoare și a zis:

– Eu sunt singurul rege de aici.

– Bineînțeles, a zis băiatul antari. Regele meu este în altă Londră.

Încremeniră. Toată lumea știa, desigur, de celelalte Londre și lumile lor. Exista cea de departe, un loc unde magia n-avea nicio putere. Apoi era cea distrusă, unde magia devorase totul. Și apoi era cea crudă, care își închise ușile, permițând astfel ca lumea lui Holland să înfrunte singură întunericul.

Holland nu fusese niciodată în acest alt loc – știa vraja ca să ajungă acolo, găsise cuvintele îngropate în mintea lui ca pe o comoară, în lunile de după ce-l prefăcuse pe Alox în piatră –, dar ca să călătorești aveai nevoie de un obiect-suvenir la fel cum un lacăt avea nevoie de o cheie, iar el nu avusese niciodată nimic cu care să îndeplinească vraja, cu care să-și cumpere intrarea.

Și cu toate acestea, Holland întotdeauna presupusese că lumea cealaltă era ca a lui. La urma urmei, ambele orașe fuseseră puternice. Ambele fuseseră înfloritoare. Ambele fuseseră lăsate deoparte când ușile se închiseră. Dar, în timp ce Holland îl studia pe acest Kell, cu hainele lui strălucitoare, cu sănătatea lui radioasă, a văzut și cum trebuie să-i fi apărut băiatului sala tronului – murdară, neîngrijită, purtând semnul anilor de luptă pentru fiecare strop de magie – și s-a simțit cuprins de mânie. Așa trăia cealaltă Londră?

– Ești foarte departe de casă, a zis Vor cu răceală.

– Foarte departe, a încuviințat băiatul, și la un singur pas.

Privirea lui se tot întorcea spre Holland, de parcă ar fi fost fascinat de celălalt antari. Probabil nici în lumea lui nu erau prea mulți.

– Ce vrea regele tău? a întrebat Vor, refuzând să ia scrisoarea.

– Regele Maresh dorește restabilirea comunicării dintre lumea voastră și a mea.

– Dorește să deschidă ușile?

Băiatul șovăi.

– Nu, a zis el cu prudență. Ușile nu pot fi deschise. Dar acesta poate fi primul pas în reconstruirea relațiilor...

– Nu dau doi bani pe relații! s-a răstit Regele Iernii. Eu încerc să reconstruiesc un oraș. Poate acest Maresh să mă ajute în privința asta?

– Nu știu, a spus Kell. Eu sunt doar mesagerul. Dacă îi scrieți...

– Dă-l naibii de mesaj!

Vortalis i-a întors spatele.

– Ți-ai găsit singur calea să intri, a zis el. Găsește-ți-o și p-aia pe unde să ieși.

Kell și-a ridicat bărbia.

– Acesta este răspunsul tău final? a întrebat. Probabil ar trebui să mă întorc peste vreo câteva săptămâni, când următorul rege va lua tronul.

– Ai grijă, băiete! l-a prevenit Holland.

Kell și-a întors atenția – și acei ochi intimidanți, atât de stranii și atât de familiari – asupra lui. A scos o monedă, mică și roșie, cu o stea de aur în mijloc. Un obiect-mărturie. O cheie.

– Poftim. În caz că regele tău se răzgândește.

Holland n-a zis nimic, ci și-a mișcat mâna, iar moneda a sărit din strânsoarea băiatului în palma lui, degetele închizându-se în tăcere peste metal.

– Este As Travars, a adăugat Kell. În caz că nu știai.

– Holland! l-a strigat Vor din pragul ușii.

Holland încă se mai uita în ochii lui Kell.

– Vin, regele meu, a zis el apăsat, dând să plece.

– Așteaptă! a rostit băiatul, iar Holland și-a dat seama după tonul lui că rugămintea i-a fost adresată nu lui Vor, ci lui.

Micul antari se grăbi spre el, pașii sunând ca niște clopoței din pricina cataramelor lui de aur.

– Ce-i? a întrebat Holland.

– Mă bucur să fac cunoștință cu cineva ca mine, a mărturisit Kell.

Holland s-a încruntat.

– Eu nu sunt ca tine, a răspuns el și a plecat.

VII

Un timp, Lila se ținu bine pe poziții.

Flacără și oțel împotriva puterii brute, viclenia unui hoț împotriva forței piraților.

Poate chiar ar fi câștigat.

Dar apoi, deodată, n-a mai fost așa.

Șase oameni au devenit patru, dar patru tot însemna mult mai mult de unul.

Un cuțit ajunse să îi cresteze pielea.

O mână i se încleștă pe gât.

Spatele i se izbi de perete.

Nu, nu de un perete, își dădu ea seama, ci de o *ușă*. Izbitura fusese destul de puternică să crape lemnul, balamalele și zăvoarele zăngănind în lăcașurile lor. O idee. Își ridică brusc mâinile, iar cuiele tremurară și se smulseră. Unele loviră doar aerul sau piatra, dar altele găsiră carnea și doi dintre Hoții de Aramă se dădură înapoi, clătinându-se, ținându-se de brațe, de burți, de cap.

Fără cuie, ușa cedă și Lila căzu grămadă, rostogolindu-se ca să revină în poziția ghemuit într-un hol prăpădit, apoi ridică la loc ușa, înainte să-și apese degetele mânjite de sânge pe lemn.

– *As Steno*, zise ea, crezând că asta era formula pe care o auzise ea la Kell pentru *închide-te*, dar se înșela.

Ușa se sparse ca un geam, așchiile de lemn căzând la pământ și, mai înainte să le poată porunci să-și revină, se trezi târâtă în stradă. Ceva o izbi în burtă – un pumn, un genunchi, o gheată – și aerul îi părăsi violent plămânii.

Invocă vântul – veni năvalnic pe alee și biciui în jurul ei, silindu-i pe bărbați să dea înapoi, în timp ce ea își luă avânt, alergă vreo câțiva pași, se împinse în perete și sări să se prindă de marginea acoperișului.

Aproape că izbuti, dar unul dintre adversari o înșfăcă de cizmă și o smuci înapoi. Căzu, izbindu-se urât de pavaj. Ceva trosni în pieptul ei.

Și apoi bărbații se repeziră asupra ei.

*

Holland se dovedea a fi o companie cam nesuferită.

Kell încercase să întrețină conversația, dar era la fel de greu ca ațâțatul tăciunilor după ce o găleată de apă fusese aruncată peste ei, nimic decât fuioare slabe de fum. În cele din urmă, se dăduse bătut, resemnându-se cu tăcerea inconfortabilă, când celălalt *antari* îi întâlni privirea peste masă.

– La piață, mâine, zise el. Ce o să oferi?

Kell ridică o sprânceană. Mintea lui tocmai se îndreptase asupra acestei probleme.

– Mă gândeam, spuse el, să te ofer pe tine.

O spusese în glumă, dar Holland se uită fix, iar Kell oftă, venindu-și în fire. Nu-i ieșea niciodată treaba cu sarcasmul.

– Depinde, răspunse cu sinceritate, dacă lui Maris îi pasă de cost sau de valoare.

Se bătu peste buzunare și scoase un pumn de monede, baticul Lilei, acul lui regal. Expresia de pe fața lui Holland reflecta întocmai îngrijorarea dinăuntrul lui Kell – niciunul dintre aceste obiecte nu era destul de bun.

– *Ai putea* să oferi haina, zise Holland.

Dar lui Kell i se strângea inima la acest gând. Era a lui, unul dintre puținele lucruri care nu aparțineau coroanei, care nu-i fusese dat la schimb sau dăruit datorită rangului, ci câștigat. Câștigat la o simplă partidă de cărți.

Puse fleacurile la loc în buzunare și, în schimb, trase de sfoara de la gât, de sub cămașă. De ea atârnau cele trei monede, una pentru fiecare lume. Desfăcu nodurile și luă în palmă ultima monedă.

Simbolul lui pentru Londra Cenușie.

Pe față era profilul lui George al III-lea, șters de la atâtea atingeri.

Kell îi dădea regelui un nou *lin* la fiecare vizită, dar el păstra același șiling pe care George i-l dăduse la prima lui vizită. Înainte ca vârsta și nebunia să-l topească, înainte ca fiul lui să-l îngroape în Windsor.

Nu însemna mare lucru, dar pentru el valora foarte mult.

– Îmi pare rău să-ți întrerup cine știe ce reverie te-a cuprins, vorbi Holland, făcând semn din cap spre fereastră, dar ți s-a întors prietenul.

Kell se răsuci în scaun, așteptându-se s-o vadă pe Lila, în schimb îl văzu pe Alucard trecând prin dreptul ferestrei. Avea o sticlă în mână și o ținea în sus, la lumina unui felinar. Conținutul sclipea slab ca nisipul alb sau ca sticla pisată.

Căpitanul se uită spre ei și le făcu nerăbdător semn să vină – unul aducând cam mult cu un gest obscen.

Kell se ridică în picioare suspinând.

Cei doi *antari* părăsiră taverna, cu Alucard mergând la o stradă înaintea lor, îndreptându-se cu pași grăbiți spre docuri. Kell se încruntă, cercetând strada în sus și-n jos.

– Unde e Lila? strigă el.

Alucard se întoarse cu sprâncenele ridicate.

– Bard? Am lăsat-o cu voi.

Groaza i se încolăci ca un șarpe în măruntaie.

– Și ea te-a urmat *pe tine*, afară.

Alucard începu să clatine din cap, dar Kell se repezi înainte, cu Holland și căpitanul pe urmele lui.

– Să ne despărțim, zise Alucard la prima bifurcație și o apucă pe prima stradă, dar când Holland dădu s-o ia pe alta, Kell îl prinse de mânecă.

– Stai!

Mintea i se învârtea, sfâșiată între datorie și panică, rațiune și frică.

Una era să-l elibereze din lanțuri pe *antari* al Londrei Albe.

Alta era să-l lase nesupravegheat.

Holland coborî ochii spre locul unde mai tânărul *antari* îl ținea strâns.

– Vrei s-o găsești sau nu?

Vocea lui Rhy răsună în mintea lui Kell, avertismentele despre lumea de dincolo de oraș, despre valoarea unui prinț cu un ochi negru. A unui *antari*. El îi împărtășise lui Kell ce credeau veskanii și faroanii despre el, însă nu pomenise despre ce credeau propriii oameni, iar Kell, naiv cum era, nu se gândise la riscul răscumpărării. Sau mai rău, după cum o știa pe Lila.

Kell mârâi, dar îi dădu drumul.

– Nu mă face să regret asta, zise el, luând-o la fugă.

VIII

Lila se lăsă să alunece pe lângă zid, gâfâind. Rămăsese fără cuțite, sângele îi curgea în ochi de la o lovitură în tâmplă și nu putea respira bine, dar era încă în picioare.

Ar fi nevoie de mai mult de atât, gândi ea, împingându-se de la perete și călcând peste cei șase oameni, care acum zăceau morți în stradă.

În vene simțea un gol, de parcă folosise tot ce avea. Pământul i se clătina sub picioare și lăsa o dâră roșie în urmă. Un picior, apoi celălalt, fiecare respirație ca un suspin întretăiat, pulsul greu în urechi... Și apoi ceva care nu era pulsul ei.

Pași.

Venea cineva.

Lila își ridică anevoie capul, scormonind prin mintea obosită după o vrajă, în timp ce ecoul pașilor se răspândea lovindu-se de zidurile aleii.

Auzi o voce strigându-i numele, undeva departe, în urma ei, și se întoarse la timp ca să vadă cum cineva îi înfigea un cuțit între coaste.

– Asta-i pentru Kasnov, mârâi al șaptelea pirat de pe *Hoțul*, împingând arma până la mâner.

Lama îi pătrunse prin piept și-i ieși prin spinare și un moment – doar un moment – nu simți nimic decât căldura sângelui. Dar apoi corpul reacționă și durerea înghiți totul.

Nu durerea vie a pielii crestate, ci una profundă. Sfâșietoare.

Cuțitul fu smuls din rană și picioarele i se înmuiară.

Încercă să respire, înecându-se în sângele care-i urcă în gât. Care-i udă bluza.

Ridică-te, gândi ea, când corpul i se lăsă moale la pământ.

Nu așa mor eu, gândi, *nu așa*...

Vărsa sânge în stradă.

Ceva nu era în regulă.

Durea.

Nu.

Kell.

Ridică-te.

Încercă să se ridice, alunecând în ceva vâscos și cald.

Nu.

Nu așa.

Închise ochii, încercând cu disperare să-și invoce magia.

Nu-i mai rămăsese nimic.

Tot ce avea era chipul lui Kell. Și al lui Alucard. Ceasul lui Barron. O corabie. Largul mării. O șansă de libertate.

N-am terminat.

Vederea i se întunecă.

Nu așa.

Pieptul îi bolborosea.

Ridică-te.

Era întinsă pe spate acum, marinarul de pe *Hoțul* dându-i târcoale ca un vultur. Deasupra lui, cerul își schimba culorile ca o vânătaie.

Ca marea înainte de o... ce?

El se apropiă, lăsându-se pe vine, înfigând un genunchi în pieptul ei rănit și ea nu mai putu să respire, și asta nu se întâmpla așa, și...

Prinse cu coada ochiului o mișcare fulgerătoare, ca un cuțit, și omul dispăru. Un strigăt retezat scurt, o bufnitură îndepărtată, dar Lila nu putea să-și ridice capul să vadă, nu putea...

Lumea începu să se îngusteze, lumina scurgându-se din cer, apoi fu astupată complet de umbra care îngenunche și se aplecă peste ea, apăsându-i o mână pe piept.

– Rezistă! se auzi o voce în timp ce lumea se întuneca.

Apoi:

– Aici! Repede!

O altă voce.

– Rămâi cu mine.

Îi era atât de frig.

– Rămâi...

A fost ultimul lucru pe care l-a auzit.

IX

Holland îngenunchease lângă trupul Lilei.

Era albă la față ca de moarte, dar el fusese destul de iute, așa că vraja pusese stăpânire pe ea în timp util. Kell era de partea cealaltă a Lilei, îndurerat, cu fața palidă sub buclele stacojii, verificându-i rănile de parcă s-ar fi îndoit de lucrătura lui Holland.

Dacă ar fi ajuns el primul, ar fi putut s-o vindece el însuși.

Holland nu considerase că era înțelept să mai aștepte.

Iar acum aveau probleme mai presante.

Zări câteva umbre mișcându-se iute peste zid, la capătul aleii. Se ridică în picioare.

– Rămâi cu mine, murmură Kell lângă trupul fără cunoștință al Lilei, de parcă asta ar fi folosit la ceva. Rămâi...

– Câte cuțite ai? îl întrerupse Holland.

Nu-și dezlipi privirea de la Lila, dar degetele lui se îndreptară direct spre teaca de pe braț.

– Unul.

Holland își dădu ochii peste cap.

– Grozav! făcu el, lipindu-și palmele una de alta.

Din tăietura pe care și-o făcuse în mână se scurse o nouă linie roșie.

– *As Narahi*, murmură el.

Iuțește.

Magia se aprinse la comanda lui și Holland se mișcă repede, cu o viteză pe care rareori o arăta și cu siguranță nu considerase niciodată potrivit să i-o arate lui *Kell*. Era o magie dificilă în orice împrejurări și o vrajă epuizantă când era înfăptuită de unul singur, dar merita, de vreme ce toată lumea din jurul lui *încetini*.

El deveni o formă neclară, pielea albă, îmbrăcată în pelerina cenușie săgetând prin întuneric. Când primul individ ghemuit pe acoperiș își scosese cuțitul, Holland se postă direct în spatele lui. Omul se uita cu ochii holbați la locul în care fusese ținta lui, când Holland își ridică mâinile și, cu o mișcare sigură, îi frânse gâtul.

Lăsă corpul fără viață să cadă pe alee și îl urmă cu repeziciune, lipindu-se cu spatele de Kell – care în sfârșit mirosise primejdia – când alte trei umbre, ale căror arme sclipeau, coborâră din cer.

Și, numaidecât, începură lupta.

N-a durat mult.

Curând alte trei corpuri acopereau pământul, iar aerul rece din jurul celor doi *antari* se încinsese de epuizare și triumf. Lui Kell îi curgea sânge din buză, Holland avea nodurile degetelor zdrelite și amândoi își pierduseră capișoanele, dar, altfel, erau nevătămați.

A fost ciudată lupta alături de Kell, și nu împotriva lui, consonanța stilurilor celor doi, atât de diferită și cumva în armonie – tulburătoare.

– Ai început să te pricepi, observă el.

– A trebuit s-o fac, zise Kell, ștergându-și sângele de pe cuțit înainte să-l vâre în teacă.

Holland simțea o nevoie ciudată de a spune mai multe, dar Kell deja se îndrepta din nou spre Lila, iar Alucard apăru la intrarea aleii, cu o sabie într-o mână și un vârtej de gheață în cealaltă, în mod clar pregătit să se alăture luptei.

– Ai întârziat, îl taxă Holland.

– Am ratat toată distracția? întrebă magicianul.

Dar când o zări pe Lila în brațele lui Kell, cu trupul fără vlagă, scăldat în sânge, îi dispăru orice urmă de umor.

– *Nu*.

– E în viață, zise Holland.

– Ce s-a întâmplat? Pe toți sfinții, Bard! Mă auzi? strigă Alucard în timp ce Kell își reluă refrenul inutil, ca pe o vrajă, ca pe o rugăciune.

Rămâi cu mine.

Holland se rezemă de zidul aleii, dintr-odată obosit.

Rămâi cu mine.

Închise ochii, valul amintirilor ridicându-se amare în gâtul lui.

Rămâi cu mine.

9. LA STRÂMTOARE

I

Tieren Serense nu fusese niciodată în stare să vadă viitorul.

Nu se vedea decât pe el însuși.

Asta nu înțelegea multă lume despre citirea viitorului. Un om nu putea privi în cursul vieții, inima magiei, ca să-l citească ca pe o carte. Lumea avea un limbaj doar al ei, la fel de indescifrabil ca ciripitul unei păsări, ca foșnetul frunzelor. Un limbaj de neînțeles pentru oameni și chiar și pentru preoți.

E un om arogant cel care se crede zeu.

Și e un zeu arogant, gândi Tieren privind pe fereastră, cel care se crede om.

Așadar, când turnă apă în vas, când luă sticluța de tuș și vărsă trei picături în apă, când se uită în norul care înflori dincolo de suprafața apei, nu încercă să vadă viitorul. Nu se uită deloc în afară, ci înăuntru.

Un vas de citire a viitorului era, la urma urmei, o oglindă pentru mintea celui ce înfăptuia actul, o cale de a se uita la el însuși, de a pune întrebări la care numai el putea răspunde.

În seara aceasta, întrebările lui Tieren erau despre Maxim Maresh. Despre vraja pe care regele o țesea și despre cât de departe ar fi trebuit să-l lase *Aven Essen* să meargă.

Tieren Serense îl servise pe Nokil Maresh pe când acesta era rege, îl văzuse crescând pe singurul lui fiu, Maxim, îi fusese alături când se căsătorise cu Emira și fusese prezent când Rhy făcu cunoștință cu lumea și când Kell ajunse la palat. Își petrecuse viața servind această familie.

Iar acum nu știa cum s-o salveze.

Tușul se împrăștie în vas, apa colorându-se în cenușiu, iar în tremurul suprafeței o simți pe regină în spatele lui. Încăperea fu cuprinsă de un aer rece.

– Sper că nu vă deranjează, Maiestatea Voastră, zise el încet. V-am împrumutat un vas.

Ea stătea acolo, cu brațele încrucișate la piept de parcă i-ar fi fost frig sau ar fi protejat ceva fragil pe sub coaste.

Emira nu i se spovedise niciodată, nu căutase niciodată urechea lui, care o aștepta cu răbdare, indiferent de câte ori se oferise el. În schimb, el aflase lucruri despre ea de la Rhy, de la Maxim, de la Kell. Aflase lucruri despre ea privind-o cum supraveghează lumea cu ochii aceia larg deschiși, ochi negri, care nu clipeau niciodată de teamă să nu le scape ceva.

Acum, ochii aceia negri, larg deschiși erau îndreptați spre vasul dintre mâinile lui.

– Ce vezi?

– Văd ce arată reflexiile, în general, răspunse el obosit. Pe mine însumi.

Emira își mușcă buza, un gest pe care el îl văzuse la Rhy de sute de ori. Își strânse mai tare mâinile pe lângă corp.

– Ce face Maxim?

– Ceea ce crede că e drept.

– Nu asta facem toți? șopti ea.

Lacrimi subțiri îi lunecară pe obraji și ea le șterse iute cu dosul palmei. Era a doua oară când o vedea pe Emira plângând.

Prima oară fusese în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, când era nou-venită la palat.

O găsise în curte, cu spatele sprijinit de un copac înghețat, cu brațele strânse în jurul ei de parcă i-ar fi fost frig, chiar dacă doi pași mai încolo vara era în toi. Stătea absolut nemișcată, în afară de tremurul mut al pieptului ei, dar îi văzuse furtuna din ochi și încordarea cu care strângea maxilarul, și își amintea ce gândise atunci, cum că arăta prea bătrână pentru o femeie atât de tânără. Nu bătrână din cauza vârstei, ci măcinată, epuizată de povara propriei minți. Spaimele, la urma urmei, aduceau o povară enormă. Și chiar dacă Emira le dădea glas sau nu, Tieren le putea simți în aer.

Nu voise să-i spună ce i se întâmplase, dar, o săptămână mai târziu, Tieren auzise vestea, îi privise fața lui Maxim strălucind de mândrie, în timp ce Emira stătea lângă el necăjită, de parcă ar fi fost condamnată la o sentință.

Era însărcinată.

Emira își drese glasul, cu ochii încă ațintiți la apa înnourată.

– Pot să te întreb ceva, Maestre Tieren?

– Bineînțeles, Înălțimea Voastră.

Privirea ei se întoarse spre el, două iazuri negre care-și ascundeau adâncimile.

– De ce ți-e cel mai tare frică?

Întrebarea îl luă prin surprindere, dar răspunsul veni aproape de la sine.

– De pustietate, zise el. Și dumneavoastră, regina mea?

Surâse trist.

– De tot, zise ea. Sau cel puțin așa mi se pare.

– Nu cred asta, răspunse Tieren blând.

Ea se gândi.

– De pierdere, atunci.

Tieren își învârti un deget prin barbă.

– Iubirea și pierderea, spuse el, sunt ca o corabie și marea. Se ridică împreună. Cu cât iubim mai mult, cu atât avem de pierdut mai mult. Dar singura cale prin care putem evita pierderea este să evităm iubirea. Și ce tristă ar fi atunci lumea!

II

Lila deschise ochii.

La început, nu văzu decât cerul. Același asfințit vinețiu la care se uitase cu o clipă mai devreme. Numai că momentul se dusese, iar culorile se scurseseră, lăsând în schimb pătura grea a nopții. Pământul era rece, dar uscat, iar sub cap avea o haină împăturită.

– N-ar fi trebuit să dureze atât, zicea o voce. Ești sigur că...

– O să fie bine.

Întoarse capul și duse degetele spre coaste, în locul unde fusese străpunsă de cuțit. Cămașa îi era lipicioasă de sânge și se crispă, din reflex, așteptându-se la durere. *Amintirea* durerii încă îi vuia prin corp, dar nu era nimic decât un ecou, iar când a încercat, cu temere, să tragă aer în piept, aerul înghețat i-a umplut plămânii, nu sângele.

– Blestemații Hoți de Aramă! zise o a treia voce. Ar fi trebuit să-i căsăpim acum câteva luni, și nu te mai plimba atât, Kell, că mă amețești!

Lila închise ochii și înghiți.

Clipi, vederea ba începoșându-i-se, ba limpezindu-i-se, apoi îl văzu pe Kell îngenunchiind, aplecat peste ea. Lila se uită în ochii lui cu două culori și își dădu seama că nu erau ai lui. Unul era negru. Celălalt, verde-smarald.

– S-a trezit.

Holland se ridică, sângele scurgându-i-se dintr-o tăietură din palmă.

Ea simți un gust coclit în gură și se întoarse pe-o parte, scuipând.

– Lila! o strigă Kell.

Era atâta emoție în glasul lui – cum de crezuse vreo clipă că vocea de dinainte, aceea rece, calmă, i-ar fi aparținut? El se lăsă pe vine lângă ea, cu o mână pe sub spatele ei – Lila se înfioră la amintirea viscerală a lamei râcâind osul, ieșindu-i chiar pe sub omoplat – și o ajută să se ridice în capul oaselor.

– Ți-am spus că va fi bine, zise Holland, încrucișându-și brațele.

– Încă arată destul de rău, spuse Alucard. Scuză-mă, Bard!

– Nu face nimic, răspunse ea răgușit.

Se uită la fețele lor – a lui Kell, palidă, a lui Holland, sumbră, a lui Alucard, încordată – și înțelese că scăpase ca prin urechile acului.

Sprijinindu-se de Kell, se ridică în picioare.

Zece Hoți de Aramă zăceau întinși pe alee. Lila se cutremură când văzu întreaga scenă și apoi dădu cu piciorul în cel mai apropiat leș, cât de tare putu. Și încă o dată, și încă o dată, până când Kell o apucă de brațe și o trase spre el. Ea respira întretăiat și gâfâit, chiar dacă pieptul îi era vindecat.

– Am calculat greșit, rosti ea. Am crezut că erau șase...

Kell îi șterse lacrimile de pe obraz. Ea nici nu-și dăduse seama că plângea.

– Ai fost pe mare numai patru luni, zise el. Câți dușmani ți-ai făcut?

Lila râse, o tentativă slabă, sacadată, iar el o strânse mai tare în brațe.

Au rămas așa câteva clipe, în timp ce Alucard și Holland treceau printre morți, scoțând cuțitele Lilei din piept, picioare și gât.

– Deci, ce am învățat din asta, Bard? întrebă căpitanul, ștergând o lamă pe pieptul unui ucis.

Lila se uită în jos, la cadavrele oamenilor pe care odinioară îi cruțase pe puntea *Hoțului de Aramă*.

– Că morții nu-ți poartă pică.

*

S-au întors la corabie în tăcere, Kell ținând-o pe după mijloc, deși ea nu mai avea nevoie de sprijin. Holland mergea în față cu Alucard, iar Lila îl privea insistent în ceafă.

Nu fusese obligat s-o facă.

Ar fi putut s-o lase să sângereze în stradă până ar fi murit.

Ar fi putut să stea și s-o privească murind.

Ea așa ar fi făcut în locul lui.

Își spunea că ea așa ar fi făcut.

Nu e destul, gândi ea. *Nu compensează pentru Barron, pentru Kell, pentru mine. N-am uitat*.

– *Tac!* făcu Jasta, când apărură pe chei. *Tu* ce-ai pățit?

– Rosenal, zise Lila sec.

– Spune-mi că suntem gata să ridicăm pânzele, interveni Kell.

Holland nu spuse nimic, ci se duse drept spre cală. Lila îl urmări plecând.

Tot n-am încredere în tine, gândi ea.

De parcă i-ar fi putut simți greutatea privirii, Holland aruncă o privire înapoi, peste umăr.

Tu nu mă cunoști, păru să spună privirea lui.

Nu mă cunoști deloc.

III

– M-am gândit la băiat, a zis Vor.

Stăteau la o măsuță joasă, în camera regelui, el și Holland, jucând o partidă de Ost. Era un joc de strategie și risc și era preferatul lui Vortalis când voia să se destindă, dar nimeni nu voia să mai joace cu el – gardienii se săturaseră să tot piardă, și partidele, și banii –, așa că mai mereu Holland ajungea în partea cealaltă a tablei de joc.

– Care băiat? a întrebat el, învârtind jetoanele în palmă.

– Mesagerul.

Trecuseră doi ani de la acea vizită, doi ani lungi pe care îi petrecuseră reclădind un oraș distrus, săpând un adăpost în furtună. Încercând – și dând greș. Holland și-a păstrat vocea indiferentă.

– Ce-i cu el?

– Mai ai moneda? a întrebat Vor, chiar dacă amândoi știau că o mai avea.

O ținea mereu în buzunar, cu metalul tocit de la atâtea atingeri. Nu au vorbit despre absența lui Holland, despre momentele în care dispărea și apoi se întorcea mirosind prea puternic a flori, și nu a cenușă și piatră. Holland n-a rămas niciodată, bineînțeles. Și n-a plecat niciodată pentru mult timp. Ura vizitele acelea, ura să vadă cum ar fi putut fi lumea lui și totuși nu se putea abține să nu se mai ducă, să vadă, să știe ce era de partea cealaltă a ușii. Nu putea să se prefacă dezinteresat.

– De ce? a întrebat el acum.

– Cred că e timpul să trimit o scrisoare.

– De ce acum?

– Nu face pe prostul, a zis Vor, lăsând jetoanele sale să cadă pe masă. Nu ți se potrivește. Amândoi știm că proviziile se împuținează și zilele se scurtează. Eu fac legi, oamenii le încalcă, eu fac ordine, ei, haos.

Și-a trecut o mână prin păr, degetele încurcându-se în banda de oțel. Siguranța pe care o afișa de obicei avea fisuri. Cu un mârâit, a azvârlit coroana prin încăpere.

– Indiferent ce-aș face, speranța putrezește și pot auzi șoaptele de pe străzi. Se cere sânge nou. De parcă asta o să repare ce e stricat, de parcă vărsând îndeajuns sânge ar reveni magia în lumea asta.

– Și o să rezolvi problema cu o scrisoare? a întrebat Holland.

– O s-o rezolv prin orice mijloc o să pot, a replicat Vor. Poate și lumea lor a fost cândva ca a noastră, Holland. Poate cunosc ei o cale să ajute.

– Ei sunt cei care ne-au închis afară, care trăiesc în deplină splendoare, în timp ce noi putrezim, şi tu vrei să te duci să cerşeşti...

– Aş face orice dacă într-adevăr ne-ar putea ajuta, s-a răstit Vortalis, şi tu la fel! De aceea eşti aici, lângă mine. Nu pentru că tu eşti arma mea, nu pentru că eşti scutul meu, nu pentru că eşti prietenul meu. Eşti aici, cu mine, pentru că amândoi vom face tot ce vom putea ca să păstrăm lumea noastră vie.

Holland s-a uitat atunci pătrunzător la rege, i-a observat firele cărunte din părul negru şi cuta dintre sprâncene lăsată de permanenta încruntare. Era încă atrăgător, încă fermecător, încă zâmbea când îl încânta câte ceva, dar zâmbetul îi lăsa acum brazde adânci în piele, iar Holland ştia că vrăjile de pe mâinile lui Vor nu erau suficiente ca să mai ţină legată magia.

Holland a aşezat un puc pe tablă, de parcă încă ar mai fi jucat.

– Eu credeam că sunt aici ca să-ţi ţin capul pe umeri.

Vortalis s-a forţat să râdă.

– Şi asta, a zis el, apoi a redevenit serios. Ascultă-mă, Holland. Dintre toate modurile în care poţi să mori, numai un prost alege mândria.

Un servitor a intrat cu o pâine, o sticlă de kaash şi o grămăjoară de ţigări subţiri. În pofida coroanei, a castelului, Vor era încă fidel obiceiurilor lui.

A luat o ţigară rulată strâns, iar Holland a pocnit din degete, oferindu-i foc.

Vor s-a lăsat pe spate în fotoliu şi a examinat capătul aprins al ţigării.

– Tu de ce nu vrei să fii rege?

– Presupun că nu sunt destul de arogant.

Vor a chicotit.

– Poate că eşti mai înţelept decât mine.

A tras un fum lung.

– Încep să cred că tronurile ne fac pe toţi tirani.

A suflat fumul şi a tuşit.

Holland s-a încruntat. Regele fuma de zece ori pe zi şi niciodată n-a părut să sufere din cauza asta.

– Eşti bine?

Vor deja flutura din mână, alungând întrebarea, dar când s-a aplecat să-şi toarne în pahar, a pus prea multă greutate pe marginea mesei şi a răsturnat-o, pulurile de Ost împrăştiindu-se pe toată podeaua, iar el a căzut.

– Vortalis!

Regele încă tuşea, un sunet adânc, horcăit, râcâindu-şi cu ambele mâini pieptul, când Holland se aplecă deasupra lui.

Pe podea, în apropiere, țigara încă ardea. Vor a încercat să vorbească, dar n-a scos decât sânge pe gură.

– Kajt! a înjurat Holland, înșfăcând un ciob de sticlă și strângându-l până i-a intrat în carne și i-a dat sângele, ca apoi să-i sfâșie tunica lui Vor și să-și apese palma de pieptul regelui, cerând vindecare.

Dar otrava a fost prea rapidă, inima regelui prea lentă. N-a funcționat.

– Rezistă, Vor...

Holland și-a pus ambele palme deschise pe pieptul sufocat al prietenului său și i-a putut simți otrava în sânge, pentru că nu era otravă, de fapt, ci sute de mici așchii de metal vrăjit, sfâșiindu-l pe rege pe dinăuntru. Oricât încerca Holland să-l vindece, așchiile deveneau din ce în ce mai multe.

– Rămâi cu mine! a poruncit antari, cu toată forța unei vrăji, în timp ce scotea așchiile de metal afară, pielea regelui făcându-se întâi lac de nădușeală și apoi de sânge, când așchiile de metal au străpuns venele, mușchii și carnea, înainte de a se ridica în aer, într-o ceață de un roșu-întunecat, deasupra pieptului lui Vor.

– As Tanas, a zis Holland, închizând pumnul, iar așchiile s-au adunat într-un nor de oțel înainte de a se topi la loc într-o piesă solidă, gravată pe toată suprafața cu blesteme.

Dar a fost prea târziu.

El a intervenit prea târziu.

Sub oțelul vrăjit, sub mâna lui Holland, regele a rămas nemișcat. Sângele îi năclăia fruntea, îi împestrița barba, îi lucea în ochii deschiși, goi.

Ros Vortalis era mort.

Holland s-a clătinat, ridicându-se în picioare, oțelul blestemat i-a alunecat dintre degete, aterizând printre jetoanele de Ost abandonate. Nu s-a rostogolit, ci a pleoscăit încet în balta de sânge. Sânge care deja îi mânjise mâinile lui Holland, îi aburise pielea.

– Gărzi! a zis el o dată, încet, și apoi, ridicându-și vocea cum nu făcea niciodată: Gărzi!

Încăperea era goală, castelul prea tăcut.

Holland a strigat încă o dată, dar n-a venit nimeni. O parte din el știa că n-aveau să vină, dar șocul încă îl zdruncina, amestecat cu mâhnire, făcându-l neîndemânatic, lent.

S-a silit să se întoarcă de la trupul neînsuflețit al lui Vor, scoțând sabia pe care regele lui – prietenul lui – i-o dăduse în ziua în care stătuseră pe balcon, în ziua în care Vor devenise Regele Iernii, în ziua în care Holland devenise cavalerul lui. Holland l-a lăsat acolo și a ieșit valvârtej pe ușă, într-un castel cufundat într-o liniște sinistră.

A strigat gărzile din nou, dar bineînțeles că erau deja morți cu toții.

Corpurile stăteau prăbușite peste mese și pe lângă pereți, holurile erau pustii și lumea redusă la picurul sângelui și al vinului pe dalele de piatră alburie. Trebuie să se fi petrecut în câteva minute. Câteva secunde. Timpul cât dura să aprinzi o țigară, să tragi un fum și să sufli un norișor blestemat.

Holland nu văzuse vraja scrisă pe podea.

Nu simțise aerul încetinind în jurul lui până ce nu trecuse linia magiei, corpul lui luptându-se deodată să înainteze ca prin apă, nu ca prin aer.

Undeva, răsunând între zidurile castelului, cineva a râs.

Era un râs atât de diferit de al Talyei, atât de diferit de al lui Vor. Nicio dulceață, nicio bogăție, nicio căldură. Un râs la fel de rece și de ascuțit ca sticla.

– Uite, Athos! a zis vocea. Am prins un premiu pentru noi.

Holland a încercat să se întoarcă, îndreptându-și corpul spre sunet, dar s-a mișcat prea încet, iar cuțitul a venit din spate, o lamă ghimpată care i s-a înfipt adânc în coapsă. Durerea i-a aprins mintea ca lumina, când s-a lăsat într-un genunchi.

Văzu cu coada ochiului o femeie dansând. Piele albă. Păr alb. Ochi ca gheața.

– Salutare, drăguțule! a spus ea, răsucind cuțitul până când Holland a urlat de-a dreptul.

Un sunet care a răsunat prea slab prin castel, până a fost retezat de o fulgerare argintie, o umbră de durere, un bici răsucindu-se în jurul gâtului său, furându-i aerul, furându-i totul. O smucitură rapidă și Holland a fost forțat să înainteze, în patru labe, cu gâtul cuprins de flăcări. Nu putea respira, nu putea vorbi, nu putea vrăji sângele care acum șiroia pe podea, sub el.

– Ah! a exclamat o a doua voce. Infamul Holland.

O siluetă palidă s-a apropiat, trecându-și mânerul biciului printre degete.

– Sperasem să supraviețuiești.

Silueta s-a oprit la marginea însemnurilor vrăjii și s-a lăsat pe vine, în fața lui Holland, acum prăbușit. De aproape, pielea și părul lui erau la fel ca ale femeii, iar ochii, de acelaşi albastru glacial.

– Acum, a zis bărbatul cu un zâmbet leneș. Ce-i de făcut cu tine?

***

Alox era mort.

Talya era moartă.

Vortalis era mort.

Dar Holland, nu.

A fost legat într-un cadru metalic, pielea lui arzând de febră, cu membrele întinse în lături ca o molie în zbor. Sângele șiroia pe podeaua de piatră, o baltă de un roșu-întunecat la picioarele lui.

Ar fi putut arunca o sută de vrăji, cu tot sângele ăla, dar falca îi era imobilizată de niște curele. Se trezise cu menghina în jurul capului, dinții strânși forțat, încât nu putea scoate decât un sunet gutural, un geamăt, un hohot de durere.

Athos Dane plutea prin fața lui, cu ochii aceia de un albastru-glacial și buzele arcuite, cu un zâmbet care pândea ca un pește pe sub o pojghiță de gheață subțire.

– Vreau să-ți aud vocea, Holland, a zis bărbatul, vârându-i cuțitul pe sub piele. Cântă-mi!

Lama se adâncise, căutând nervii, secționând tendoanele, strecurându-se printre oase.

Holland s-a cutremurat de durere, dar n-a țipat. N-a făcut-o niciodată. A fost o consolare mică, în cele din urmă, o speranță ca argintul viu că, dacă nu ceda, Athos avea să renunțe și pur și simplu avea să-l omoare.

N-a vrut să moară. Nu la început. Pentru primele câteva ore – zile – se împotrivise, până când rama de metal îi rosese pielea, până când balta de sânge se lățise atât de mult, încât se putea vedea reflectat în ea, până când durerea a devenit o pătură și mintea i s-a încețoșat, lipsit de hrană, de somn.

– Păcat! a cugetat Athos, când Holland n-a scos niciun sunet.

S-a întors spre o masă pe care erau, printre atât de multe alte lucruri înfiorătoare, un vas cu tuș, în care a înmuiat cuțitul pătat de sânge, acoperind stacojiul oțelului în negru.

Lui Holland i s-a întors stomacul. Tuș și sânge, astea erau materiile prime pentru blesteme. Athos s-a întors la el și și-a lipit palma de coastele lui Holland, în mod evident savurând respirația înecată, poticnirile inimii, semnele mici și trădătoare ale groazei.

– Îți închipui că știi, a zis el liniștit, ce am plănuit pentru tine.

A ridicat cuțitul, a pus vârful pe pielea albă, neatinsă, din dreptul inimii lui Holland, și a zâmbit.

– Habar n-ai.

***

Când s-a sfârșit, Athos a făcut un pas înapoi pentru a-și admira lucrarea.

Holland atârna în cadrul de metal, sângele împreună cu tușul curgându-i din pieptul distrus. Capul îi vuia de magie, chiar dacă o parte vitală din el îi fusese smulsă.

Nu, nu smulsă. Îngropată.

– Ai terminat?

Vocea aparținea celuilalt monstru Dane. Holland s-a chinuit să-și ridice capul.

Astrid stătea în prag, în spatele fratelui său, cu brațele încrucișate leneș în față.

Athos, cu zâmbetul lui satisfăcut, și-a fluturat cuțitul ca pe o pensulă.

– Nu poți grăbi un artist.

Ea a scos un sunet din limbă, plimbându-și privirea glacială peste pieptul mutilat al lui Holland și apropiindu-se, cizmele ei țăcănind ascuțit pe piatră.

– Spune-mi, frate, a zis ea, trecându-și ușor degetele reci în sus, pe brațul lui Holland, crezi că e înțelept să păstrăm acest animal de companie?

Cu unghia, a urmărit linia umărului.

– Ar putea să muște.

– La ce bun un animal care să n-o poată face?

Athos și-a apropiat cuțitul de obrazul lui Holland, retezând cureaua menghinei din jurul gurii lui. Falca i-a căzut, atârnând neputincioasă, zvâcnind de durere, iar în dinți simțea junghiuri crunte. Aerul a pătruns năvalnic în plămânii lui, dar când a încercat să vorbească, să rostească formulele magice pe care le ținea pregătite pe limbă, acestea i-au înghețat în gâtlej, atât de subit, încât s-a înecat cu ele și aproape c-a vărsat.

O încheietură i-a fost eliberată din cătușă, apoi și cealaltă, și Holland s-a clătinat în față, picioarele înțepenite aproape că i-au cedat sub greutatea bruscă, în timp ce Athos și Astrid stăteau acolo pur și simplu privind.

Ar fi vrut să-i ucidă pe amândoi.

Ar fi vrut, dar nu putea.

Athos îi scrijelise liniile blestemului, una câte una, îi implântase regulile vrăjii în piele, cu oțel și tuș.

Holland încercase să-și închidă mintea în fața magiei, dar era deja înăuntrul lui, arzându-i prin piept, înfiptă ca o lance prin carne, prin minte și prin suflet.

Lanțurile vrăjii erau dure, clare. I se încolăceau prin cap, trăgeau cu putere de fiecare membru.

Supune-te, spuneau ele, nu minții, nu inimii lui – ci numai mâinilor și buzelor lui.

Comanda era scrisă în carnea lui, țesută prin oasele lui.

Athos și-a lăsat capul într-o parte și a făcut un gest absent.

– Îngenunchează.

Când Holland n-a schițat nicio mișcare să se supună, un bloc de piatră l-a izbit în umeri, o greutate subită, nemiloasă, invizibilă, silindu-l să se aplece. El s-a luptat să-

și țină picioarele în loc, iar vraja de legare i-a pârâit de-a lungul nervilor, scrijelindu-i oasele.

Vederea i s-a înceţoşat şi ceva prea asemănător cu un ţipăt i-a scăpat din gura îndurerată, apoi genunchii i s-au îndoit, lovind într-un final podeaua de piatră rece cu fluierele picioarelor.

Astrid a bătut mulţumită din palme.

– Să-l testăm?

Un sunet, pe jumătate blestem, pe jumătate strigăt, a răsunat prin încăpere, când un om a fost adus târâş înăuntru, cu mâinile legate la spate. Era însângerat, bătut, cu faţa şifonată în ultimul hal, dar Holland l-a recunoscut ca fiind unul dintre oamenii lui Vor. Omul s-a împleticit, a fost ridicat. În clipa în care l-a văzut pe Holland, ceva s-a răsucit în el. A căzut. Gura i s-a deschis.

– Trădătorule!

– Taie-i gâtul! l-a instruit Athos.

Cuvintele au vibrat prin membrele lui Holland.

– Nu, a zis el răguşit.

A fost primul cuvânt pe care l-a rostit după multe zile şi a fost în zadar, fiindcă degetele lui s-au mişcat înainte ca mintea lui să-şi poată da seama. Gâtul omului înflori roşu şi se prăbuşi, ultimele cuvinte fiindu-i înecate în sânge.

Holland s-a holbat la mâna lui, la stacojiul de pe tăişul cuţitului.

Au lăsat cadavrul unde căzuse.

Şi au adus un alt om înăuntru.

– Nu, a mârâit Holland văzându-l.

Un băiat de la bucătărie, de cel mult paisprezece ani, care se uita la el cu ochi mari, nesiguri.

– Ajutor! a implorat el.

Apoi au adus un altul.

Şi un altul.

Unul câte unul, Athos şi Astrid au făcut să se perinde prin faţa lui Holland rămăşiţele vieţii lui Vor, poruncindu-i, din nou şi din nou, să le taie gâtul. De fiecare dată, el a încercat să se opună ordinului. De fiecare dată a dat greş. De fiecare dată, a fost nevoit să se uite în ochii lor şi să vadă ura, convingerea trădării, confuzia îndurerată, înainte să le curme viaţa.

Cadavrele s-au înmulţit. Athos privea. Astrid rânjea.

Mâna lui Holland se mişca ascultătoare, după sforile păpuşarului.

Iar mintea lui a tot urlat până când, în cele din urmă, şi-a pierdut vocea.

IV

Lila nu putea să doarmă.

Lupta i se tot derula în minte, alei întunecate și cuțite ascuțite, inima gonindu-i până ce era sigură că bubuiturile aveau să-l trezească pe Kell. La jumătatea nopții, se dădu jos din pat, traversă cabina micuță din doi pași și se lăsă s-alunece pe lângă peretele opus, stând pe podea, cu un cuțit pe genunchi, o mică, dar familiară mângâiere.

Era târziu sau era devreme, acel moment tensionat de dinaintea primelor fâșii de lumină, și frig în cabină – își lua haina din cârlig și se înfășură în ea, vârând mâna liberă în buzunar, căutând căldură. Atinse cu degetele piatră, argint, argint, și își aminti de vorbele lui Alucard.

O să aveți nevoie de un dar ca să intrați. Ceva de preț.

Scotoci printre puținele ei lucruri după ceva destul de prețios ca să-și cumpere intrarea. Avea cuțitul pe care-l luase de la Fletcher, cu lama zimțată și rozetă pe mâner, și apoi cel pe care-l luase de la Lenos, cu resortul ascuns, care-i despărțea lama în două. Avea bucata spartă de marmură albă care odinioară făcuse parte din fața lui Astrid Dane. Și, la urmă, greutatea caldă și constantă de pe fundul buzunarului ei, ceasul lui Barron. Singura ei legătură cu lumea pe care o părăsise. Cu viața pe care o părăsise. Lila era încredințată, până în măduva oaselor, că n-o să-i fie de ajuns cuțitele. Asta însemna că mai rămânea cheia ei spre Londra Albă și cheia spre Londra Cenușie. Închise ochii, strângând cele două simboluri până o duru mâna, știind bine care era inutil și care avea să-i cumpere accesul.

În spatele pleoapelor, îi revăzu chipul lui Barron din noaptea în care ea se întorsese la Aruncătura de Piatră, fumul din corabia care ardea încă înălțându-se în urma ei. Își auzi propria voce oferind ceasul furat drept plată pentru găzduire. Simți căldura grea a mâinii lui când îi închise palma peste ceas, spunându-i să-l păstreze.

Ea i-l lăsase totuși, în noaptea în care îl urmase pe Kell, mai mult ca pe un semn de recunoștință decât altceva, singurul rămas-bun pe care i-l putuse oferi. Dar ceasul ajunsese din nou la ea din mâinile lui Holland, mânjit cu sângele lui Barron.

Era o parte a trecutului ei acum.

Și agățându-se de el nu avea să-l aducă pe Barron înapoi.

Lila își puse la loc în buzunar suvenirurile și își lăsă capul pe spate, sprijinindu-se de peretele cabinei.

În pat, Kell se mișcă în somn.

Deasupra capului, auzi înfundat pașii cuiva pe punte.

Pleoscăitul blând al mării pe lângă cocă. Tangajul corabiei.

Ochii dădeau să i se închidă când auzi un icnet scurt, îndurerat. Se aplecă iute în față, dar Kell continua să doarmă. Sunetul se

auzi din nou și ea se ridică în picioare, cu cuțitul pregătit, urmărind sunetul pe culoarul îngust, spre cabina unde-l țineau pe Holland.

Era lungit pe spate în pat, nelegat cu lanțuri, nici măcar păzit, și visa – urât, se părea. Dinții îi erau încleștați, pieptul i se înălța și-i cobora sacadat. Tot corpul i se cutremura, degetele îi erau înfipte în pătura subțire de sub el. Gura i se deschise și răsuflarea i se opri în gâtlej. Coșmarul îl zgâlțâia ca o febră, dar nu scotea niciun sunet.

Întins acolo, captiv în visele lui, Holland arăta... expus.

Lila îl privi câteva clipe. Apoi păși în încăpere.

Scândurile de sub ea trosniră și Holland se încordă în visul lui. Lila își ținu răsuflarea, șovăind o clipă, înainte de a traversa puținul spațiu și de a întinde mâna...

Holland țâșni în față, cu degetele încleștate în jurul încheieturii ei. Durerea îi fulgeră Lilei prin tot brațul. Nu electricitate, nu magie, doar piele pe piele și ciocnirea oaselor.

În întuneric, privirea lui febrilă o întâlni pe a ei.

– Ce-ți închipui că faci?

Cuvintele șuierară ca vântul printr-o crăpătură.

Lila își smulse mâna, eliberându-se.

– Aveai un vis urât! se răsti ea, frecându-și încheietura. Voiam să te trezesc.

Ochii lui se îndreptară o clipă spre cuțitul din cealaltă mână. Ea uitase că-l avea. Se sili să-l vâre la loc în teacă.

Acum, că se trezise, fața lui Holland era o mască a liniștii, tulburarea fiindu-i trădată doar de sudoarea ce-i șiroia pe tâmplă, trasând încet o dâră pe obrazul și maxilarul lui. Dar ochii lui o urmăriră când ea se retrase spre ușă.

– Ce? zise ea, încrucișându-și brațele. Te temi că o să te ucid în somn?

– Nu.

Lila îl măsură din priviri.

– N-am uitat ce ai făcut.

La acestea, Holland închise ochii.

– Nici eu.

Ea zăbovi, neștiind ce să spună, ce să facă, pironită în loc de neputința de a reacționa cumva. Avea senzația că Holland nu încerca să adoarmă la loc, dar nici nu încerca s-o gonească de acolo. Îi dădea o șansă să-l atace, punându-i la încercare hotărârea ei de a nu o face.

Era tentant – și totuși cumva nu era, iar asta o înfurie mai mult decât orice. Lila pufni și se întoarse să plece.

– Ți-am salvat viața, zise el încetișor.

Ea șovăi, se răsuci spre el.

– O dată.

Ușoara arcuire a unei sprâncene, singura mișcare pe fața lui.

– Spune-mi, Delilah, de câte ori va fi nevoie?

Ea clătină din cap dezgustată.

– Omul din Aruncătura de Piatră, zise ea, cel cu ceasul, cel căruia i-ai tăiat tu gâtul, nu merita să moară.

– Cei mai mulți oameni nu merită asta, zise Holland calm.

– Te-ai gândit vreo clipă să-i cruți viața?

– Nu.

– Ai ezitat înainte să-l ucizi?

– Nu.

– De ce nu? mârâi ea și tot aerul tremură de mânia ei.

Holland îi susținu privirea.

– Pentru că a fost mai ușor.

– Eu nu...

– Pentru că, dacă m-aș fi oprit, m-aș fi gândit și dacă m-aș fi gândit, mi-aș fi amintit și dacă mi-aș fi amintit, aș fi...

Înghiți în sec.

– Nu, nu am ezitat. I-am tăiat gâtul și am adăugat moartea lui la cele pe care le număr în fiecare zi când sunt treaz.

Ochii lui își înăspriră căutătura.

– Acum, spune-mi, Delilah, tu câte vieți ai curmat? Le știi măcar numărul?

Lila dădu să răspundă, pe urmă se opri.

Adevărul – enervantul, înnebunitorul, grețosul adevăr – era că nu știa.

*

Lila se întoarse valvârtej în cabina ei.

Voia să doarmă, voia să lupte, voia să-și descarce frica și mânia care i se ridicaseră în gât ca un țipăt. Voia să-și șteargă din minte cuvintele lui Holland, să distrugă amintirea cuțitului între coastele ei, să evapore clipa teribilă când sentimentul de primejdie se prefăcuse într-o frică rece.

Voia să uite.

Kell era pe jumătate în picioare, cu haina într-o mână, când ea intră.

Voia să simtă...

– Te-ai întors, zise el, cu părul ciufulit de somn. Tocmai veneam să...

Lila îl prinse de umeri și îl sărută.

– ... te caut, sfârși el, cuvintele prefăcute într-o răsuflare pe buzele ei.

... Asta.

Kell îi întoarse sărutul. Mai profund. Curentul acela de magie ca o scânteie pe buzele ei.

Și apoi brațele lui o cuprinseră și, din gestul ăsta, ea înțelese, o simți până în măduva oaselor, atracția aceea, nu pulsația electrică a puterii, ci lucrul mult mai profund, greutatea pe care ea n-o înțelesese niciodată. Într-o lume în care totul se clătina și se prăbușea, ăsta era pământul solid de care avea nevoie.

Siguranță.

Inima îi bătea cu putere și o parte din ea spunea să *fugă*, și ea fugea, numai că nu se îndepărta. Se săturase să fugă departe. Așa că fugi spre Kell.

Iar el o prinse.

Haina lui căzu pe podea și apoi pe jumătate pășiră, pe jumătate se împleticiră înapoi prin mica încăpere. Ratară patul, dar găsiră peretele – nu era prea departe – iar când spatele Lilei întâlni lemnul vasului, toată corabia păru să se încline sub ei, lipindu-i corpul lui Kell de al ei.

Tresări, și nu din cauza greutății neașteptate, ci fiindcă îl simți peste ea, cu un picior între picioarele ei.

Mâna ei se furișă pe sub cămașa lui cu toată grația exersată a unei hoațe. Dar de data asta *voia* ca el să-i simtă atingerea când palmele ei lunecară peste coastele lui și, cuprinzându-l, își afundă degetele în omoplații lui.

– Lila, rosti el răgușit când corabia se îndreptă, apoi se aplecă în partea cealaltă, iar ei căzură pe pat.

Ea îi trase corpul după al ei și el se sprijini în coate, deasupra ei. Genele lui erau ca niște firișoare de aramă în jurul ochilor, unul negru și celălalt albastru. Nu i le mai observase până atunci. Ridică mâna și îi dădu părul la o parte de pe față. Era moale – ușor ca puful – în contrast cu restul făpturii lui, numai unghiuri și colțuri. Obrazul lui o înțepa în palmă. Șoldurile lui i le striveau pe ale ei. Trupurile lor scoteau scântei, energia fiind de-a dreptul electrică pe pielea lor.

– Kell, zise ea, între o șoaptă și un gâfâit.

Și atunci ușa se deschise brusc.

Alucard apăru în prag, ud fleașcă, de parcă tocmai fusese aruncat în mare sau de parcă marea tocmai fusese aruncată peste el.

– *Nu v-o mai trageți în corabie!*

Kell și Lila se holbară la el într-o tăcere perplexă, după care izbucniră în râs, când ușa se trânti înapoi.

Căzură pe pat, râsul stingându-se doar pentru a reizbucni din tăcere în plină forță. Lila râse până când o duru stomacul și chiar și atunci când credea că terminase, se ridica din nou, în sughițuri.

– Ssst, șopti Kell în părul ei, iar asta aproape c-o porni din nou, când se întoarse și se trase spre el în patul îngust ca să nu cadă.

El îi făcu loc, ținându-și o mână sub cap și cu cealaltă pe după talia ei, lipind-o de el.

Mirosea a trandafiri.

Ea-și aminti că asta gândise și prima oară când se întâlniseră, și chiar și acum, în ciuda mirosului de sare al mării și de lemn ud al corabiei, i-l putea simți – parfumul discret, de grădină proaspătă, al magiei lui.

– Învață-mă cuvintele, șopti ea.

– Hm? întrebă el somnoros.

– Formulele vrăjilor de sânge. Vreau să le știu.

Își propti capul într-o mână.

Kell oftă, prefăcându-se obosit.

– Acum?

– Da, acum.

Se lăsă înapoi pe spate, plimbându-și ochii pe tavanul de lemn.

– Ce s-a întâmplat în Rosenal – n-am de gând să las să se întâmple din nou. Niciodată.

Kell se ridică într-un cot, aplecându-se peste ea. O cercetă câteva clipe, apoi un surâs poznaș îi traversă fața.

– Bine, zise el. O să te învăț.

Genele lui arămii se lăsară peste ochii în două culori.

– Avem *As Travars*, pentru călătoria între lumi.

Ea-și dădu ochii peste cap.

– O știu pe asta.

El se mai aplecă puțin, apropiindu-și buzele de urechea ei.

– Și *As Tascen*, continuă el, cu răsuflarea caldă. Ca să te miști într-o lume.

Ea simți un fior de plăcere când buzele lui îi atinseră în treacăt maxilarul.

– Și *As Hasari*, murmură el. Să vindeci.

Gura lui o găsi pe a ei, furându-i un sărut, înainte de a spune:

– *As Staro*. Să pecetluiești.

Iar ea l-ar fi lăsat să zăbovească acolo, dar gura lui continua să coboare.

– *As Pyrata*.

O răsuflare pe gâtului ei.

– Să arzi.

Mâinile lui se strecurară pe sub cămașa ei.

– *As Anasae*.

O boare caldă între sânii ei.

– Să înlături.

Deasupra buricului ei.

– *As Steno*.

O mână îi desfăcea șireturile pantalonilor.

– Să rupi.

Îi dădea jos.

– *As Orense*.

Dinții lui treceau ușor peste osul bazinului.

– Să deschizi...

Gura lui Kell ajunse între picioarele ei și ea se arcui, încurcându-și degetele în buclele lui arămii, cuprinsă de un val de fierbințeală. Transpirația îi furnica pielea. Ardea pe dinăuntru, iar răsuflarea i se îngreună și, cu o mână deasupra capului, strângând cearșafurile, ceva asemănător cu magia se ridică în ea, un val care crescu și crescu până când nu-l mai putu ține înăuntru.

– Kell, gemu ea, iar sărutul lui se adânci.

Tot trupul ei tremura de puterea acumulată și când în sfârșit îi dădu drumul, se prăbuși într-un val deopotrivă electric și sublim.

Lila se lăsă moale peste cearșafuri, scoțând un sunet care semăna deopotrivă cu un râs sau un suspin, întreaga cabină vibrând, iar cearșafurile fiind arse în locul unde le strânsese în pumn.

Kell se ridică, lungindu-se din nou lângă ea.

– A fost destul de bună lecția? întrebă el, la rândul lui cu respirația întretăiată.

Lila surâse, apoi se răsuci peste el. El făcu ochii mari, cu pieptul umflându-i-se în mișcări bruște.

– Ei bine, zise ea, ducându-i mâinile deasupra capului. Hai să vedem dacă am ținut minte totul.

*

Au rămas lipiți unul de celălalt în patul îngust, Lila în brațele lui Kell. Scânteia se domolise, înlocuită acum de o căldură plăcută, constantă. Cămașa lui era deschisă, iar ea își plimbă vârfurile degetelor peste cicatricea de deasupra inimii lui, urmărind absentă cercurile, până când el închise ochii.

Lila știa că ea, una, n-avea să adoarmă. Nu astfel, corp lângă corp, în pat.

De obicei, ea dormea cu spatele la un perete.

De obicei, dormea cu un cuțit pe genunchi.

De obicei, dormea *singură*.

Dar, curând, peste corabie se lăsă liniștea, micul schif legănându-se încet, iar respirația lui Kell abia se auzea, pulsul lui bătea ca un cântec de leagăn pe pielea ei, și, pentru prima oară de când nici nu-și mai amintea, Lila alunecă într-un somn adevărat și profund.

V

– *Sanct*, mormăi Alucard, e din ce în ce *mai rău!*

Scuipă ultima gură din cafeaua de dimineață a lui Ilo peste balustradă. Jasta strigă de la cârmă, dar cuvintele i se pierdură în briză, și el se șterse la gură cu dosul palmei, ridicându-și ochii tocmai când Apele Mergătoare căpătau contur la orizont.

Mai întâi doar o nălucă și apoi, încetul cu încetul, o corabie.

Când pornise să caute prima oară vasul cu o proastă reputație al lui Maris, se așteptase să descopere ceva care să semene cu portul Sasenroche sau piața de noapte din Londra, numai că pe mare. *Is Feras Stras* nu semăna nici cu portul, nici cu piața. Era într-adevăr o corabie – sau mai precis, mai multe, crescând laolaltă precum coralii la suprafața mării albastre, curate. Bucăți de prelată se întindeau ici și coborau în apă dincolo, transformând punțile și catargele în ceva ce semăna cu un cuib de corturi.

Conglomeratul părea instabil, o casă din cărți de joc care așteptau parcă să cadă, clătinându-se și săltând în briza iernii. Părea foarte veche, ceva ce doar crescuse, fără să fie dărâmată și reconstruită după capricii sau după cum bătea vântul, ceva pe care au fost depuse multe straturi, ca la vopsea.

Însă exista o ciudată eleganță în tot acest talmeș-balmeș, o ordine în haos, dată mai ales de liniștea care învăluia corabia. Nu se auzea niciun strigăt de pe nicio punte. Nicio larmă în briză. Toată adunătura plutea mută pe valuri, o șandrama tolănită la soare.

Trecuseră aproape doi ani de când Alucard văzuse ultima oară corabia lui Maris și, revăzând-o acum, se simți ciudat de copleșit.

Bard apăru lângă el, la balustradă.

Scoase un fluierat ușurel, ochii ei mari fiind plini de aceeași lumină flămândă.

O ambarcațiune joasă era deja legată la marginea pieței plutitoare și, când *Fantoma* încetini, Alucard zări un bărbat, slab ca un schelet și bătut de soare și de vijeliile mării, care era escortat de la corabia lui Maris.

– Stați! zicea el. Mi-am plătit partea. Lăsați-mă să mă mai uit. O să găsesc altceva!

Însă oamenii care-l țineau de brațe păreau surzi la rugămințile și protestele lui, aruncându-l ca pe un sac peste bord. Se rostogoli câțiva metri înainte să aterizeze pe puntea micii lui corăbii, gemând de durere.

– Un sfat, zise Alucard senin. Când Maris îți spune să pleci, pleci.

– Nicio grijă, răspunse Bard. O să mă port cât pot eu de bine.

Nu era o promisiune liniștitoare. Din câte putuse el să vadă, ea nu știa să se poarte decât într-un singur fel și acela se sfârșea, de

regulă, cu vreo câțiva morți.

În mâinile Jastei, *Fantoma* încetini, apropiindu-se de *Ferase Stras*. O scândură a fost așezată între copastia *Fantomei* și marginea pieței plutitoare, conducând spre o platformă cu o ușă simplă de lemn. Trecură pe scândură unul câte unul, Jasta în frunte, apoi Lila și Kell, Alucard încheind suita. După o oră de ciondăneli, luaseră decizia să-l lase pe Holland în urmă, cu Hastra și Lenos.

Mai vârstnicul *antari* a fost încătușat din nou, dar vreo înțelegere tacită trebuie să se fi stabilit între Holland și Kell, pentru că i s-a dat voie să se miște pe punte – Alucard intrase în cambuză, în dimineața aceea, și-l văzuse pe magician stând la masa îngustă, cu o ceașcă de *ceai* în față. Acum Holland stătea pe punte, sprijinit de catarg, în umbra pânzei mari, cu brațele încrucișate pe cât îi permiteau cătușele și capul dat pe spate, spre soare.

– Batem la ușă? întrebă Lila, rânjind la Alucard.

Dar mai înainte să ridice mâna și să bată, ușa se deschise larg și de acolo ieși un bărbat îmbrăcat în haine albe, curate. Asta, mai mult decât orice, făcu scena să pară de necrezut. Viața pe mare era un tablou, în principal, în culori șterse – soarele și sarea secătuiau culoarea, nădușeala și jegul prefăceau albul în cenușiu. Totuși omul rămase imaculat în mijlocul mării și în lumina dimineții târzii, în pantalonii lui albi ca laptele și tunica fără vreo pată.

Capul îi era acoperit de un fel de basma, care semăna cu un coif. Îi încercuia țeasta și îi cobora pe frunte și pe pomeții înalți. În despărțitura dintre frunte și obraji i se vedeau ochii de un căprui foarte deschis, tiviți cu gene lungi și negre. Era frumos. Întotdeauna fusese frumos.

Când îl văzu pe Alucard, omul își înclină capul într-o parte.

– N-am scăpat mai adineauri de tine?

– Și eu mă bucur să te văd, Katros, zise el vesel.

Privirea omului trecu de la Alucard la ceilalți, oprindu-se o clipă asupra fiecăruia, înainte să întindă o mână bronzată:

– Darurile voastre.

Se grăbiră să i le dea: Jasta, o mică sferă de metal cu multe găuri, care fluierau și șopteau; Kell, o monedă din Londra Cenușie; Lila, un ceas de argint; și Alucard, sticla de vise-rapide pe care o luase din Rosenal. Katros dispăru în spatele ușii, iar cei patru rămaseră tăcuți, așteptând pe platformă mai multe minute, până ce el se întoarse, lăsându-i să intre.

Kell trecu primul pe ușă, dispărând în spațiul întunecos de dincolo de prag, urmat de Bard, cu pașii ei iuți, fără zgomot, și apoi de Jasta – dar când femeia căpitan dădu să înainteze, Katros îi tăie calea.

– Nu de data asta, Jasta, zise el calm.

Ea se încruntă.

– De ce nu?

Katros ridică din umeri.

– Maris alege.

– Darul meu a fost bun.

– Probabil, răspunse el.

Jasta scoase un fel de înjurătură sau pur și simplu un mârâit, prea încet ca Alucard să-l deslușească. Erau aproape de aceeași înălțime, ea și Katros, cu coif cu tot, iar Alucard se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ea ar încerca să forțeze intrarea. Se îndoia că avea să sfârșească bine pentru vreunul dintre ei, așa că se simți ușurat când femeia își ridică brusc mâinile, nervoasă, și se duse înapoi, morocănoasă, pe *Fantoma*.

Katros se întoarse spre el cu un zâmbet viclean, înfipt ca o săgeată pe buze.

– Alucard, zise el, cântărindu-l pe căpitan cu ochii aceia deschiși la culoare.

Și apoi, în cele din urmă:

– Intră!

VI

Kell păși în încăpere și se opri brusc.

Se așteptase la un spațiu ceva mai straniu, la un interior la fel de ciudat și de misterios ca fațada corabiei.

În schimb, găsi o încăpere aproape cam cât cabina lui Alucard de la bordul *Turlei Nopții*, deși mult mai aglomerată. Dulapuri pline ochi cu nimicuri, cutii țepene de cărți și cufere uriașe pe lângă pereți, înconjurând toată încăperea, unele încuiate, altele deschise (și unul tremurând, de parcă înăuntru ar fi fost ceva viu și dornic să iasă afară). Nu exista nicio fereastră și, cu atâtea lucruri îngrămădite aici, Kell s-ar fi așteptat ca aerul să fie închis, mâncat de molii, dar, spre surprinderea lui, era răcoros și proaspăt, singurul miros slab, dar plăcut fiind cel de hârtie veche.

O masă uriașă se găsea în mijlocul încăperii, cu un câine de vânătoare mare, alb – deși, în realitate, arăta mai puțin a câine și mai mult ca o grămadă de cărți ascunse sub un covor pletos –, sforăind liniștit dedesubt.

Și acolo, în capătul celălalt al mesei, ședea Maris.

Regina pieței plutitoare.

Maris era bătrână, mai bătrână decât orice altă persoană pe care o văzuse Kell, cu pielea mai neagră chiar și pentru standardele arnesiene, crăpată în sute de cute și riduri ca o scoarță de copac. Dar ca și santinela de la ușă, veșmintele ei – o tunică scrobită, albă, închisă cu un șnur la gât – n-aveau nici cea mai mică încrețitură. Părul ei lung și argintiu îi lăsa liberă fața bătrână și se revărsa pe spate, ca o fâșie îngustă de metal. Purta argint în ambele urechi și pe ambele mâini, într-una ținând darurile aduse de ei, iar cu cealaltă sprijinindu-se într-un baston de argint.

Și la gâtul ei – pe lângă vreo trei sau patru lănțișoare de argint – atârna Legatarul. Era de dimensiunea unui mic sul de pergament, întocmai cum spusese Tieren, nu chiar un cilindru, ci un obiect cu șase sau opt fațete – Kell nu-și dădea seama de la distanță –, toate scurte, drepte și de forma unei coloane, fiecare fațetă ornată cu modele complicate, iar baza fiind ascuțită ca un vârf de fus.

Când s-au adunat cu toții înăuntru – mai puțin Jasta, care fusese respinsă – Maris își drese glasul.

– Un ceas de buzunar. O monedă. Și o sticlă de zahăr.

Vocea ei nu avea niciunul dintre beteșugurile vârstei, ci era bogată și disprețuitoare.

– Trebuie să recunosc că sunt dezamăgită.

Își ridică privirea, arătându-și ochii de culoarea nisipului.

– Ceasul nici măcar nu e vrăjit, deși presupun că tocmai ăsta-i jumătate din farmecul lui. Și aici e sânge? Mă rog, pentru tine asta e cealaltă jumătate de farmec. Deși îmi place un obiect cu o

poveste. Cât despre monedă, da, pot să-mi dau seama că nu e de aici, dar e cam tocită, nu? Iar vise-rapide, căpitane Emery, cel puțin tu ți-ai amintit, deși inutil la doi ani după demonstrație. Dar trebuie să spun că mă așteptam mai mult de la doi magicieni *antari* și câștigătorul *Essen Tasch* – da, știu, veștile circulă repede, și, Alucard, presupun că-ți datorez niște felicitări, deși mă îndoiesc că ai avut prea mult timp de sărbătorit, cu umbrele alea care plutesc peste Londra.

Toate acestea au fost rostite fără pauză sau, din câte putea spune Kell, fără nevoia de a-și trage respirația. Însă nu asta l-a intimidat cel mai mult.

– De unde știi despre situația din Londra?

Atenția lui Maris se întoarse încet spre el și dădu să răspundă, după care miji ochii.

– Ah, zise ea, se pare că mi-ai găsit vechea haină!

Mâna lui Kell se ridică defensiv spre guler, dar Maris îi făcu semn să nu-și bată capul.

– Dacă o voiam înapoi, n-aș fi pierdut-o. Lucrurile au o minte a lor, cred că vraja trebuie să fi pălit. Încă mai mănâncă monede și scuipă scame? Nu? Probabil că te place.

Kell nu apucase să strecoare niciun cuvânt, în timp ce Maris părea mai mult decât mulțumită să-și continue conversația fără partener. Se întrebă dacă bătrâna era puțin scrântită, dar ochii ei palizi săreau de la o țintă la alta cu toată viteza și acuratețea unui cuțit bine aruncat.

Acum, atenția ei ateriză asupra Lilei.

– Ei, nu ești tu o mică podoabă? zise Maris. Dar pun pariu că ești și-un diavol când te ții cu ghearele și cu dinții de câte ceva. Ți-a mai spus cineva că ai ceva în ochi?

Mâna ei se răsturnă cu palma în jos, lăsând darurile să se rostogolească disprețuitor pe masă.

– Ceasul trebuie să fie al tău, draga mea călătoare. Miroase a cenușă și a sânge, nu a flori.

– Este cel mai prețios lucru pe care-l am, zise Lila printre dinții strânși.

– Pe care-l *aveai*, o corectă Maris. Oh, nu te uita la mine așa, scumpete! *Tu* l-ai cedat.

Degetele ei se strânseră pe baston, ceea ce făcu să-i trosnească ligamentele și oasele.

– Trebuie să vreți ceva mai mult. Ce aduce un prinț, un nobil și o străină în piața mea? Ați venit după ceva anume sau sunteți aici să scotociți după chilipiruri?

– Nu vrem decât... începu Kell, dar Alucard îi puse apăsat o mână pe umăr.

– Să ne ajutăm orașul, zise căpitanul.

Kell îi aruncă o privire derutată, dar avu inspirația să nu zică nimic.

– Ai dreptate, Maris, continuă Alucard. O umbră a căzut asupra Londrei și nimic din ce avem noi n-o poate opri.

Bătrâna bătu darabana cu unghiile pe masă.

– Și eu care credeam că Londra nu vrea să aibă nimic de-a face cu *tine*, jupâne Emery.

Alucard înghiți.

– Probabil, zise el, aruncând o privire întunecată în direcția lui Kell. Dar mie încă îmi mai pasă de ea.

Atenția Lilei era încă ațintită asupra lui Maris.

– Care sunt regulile?

– Asta e o piață neagră, răspunse ea. Nu există reguli.

– Asta e o corabie, i-o întoarse Lila. Și orice corabie are niște reguli. Căpitanul le stabilește. Doar dacă, bineînțeles, se întâmplă să *nu* fii tu căpitanul acestei corăbii.

Maris își arătă scurt colții.

– Eu sunt căpitanul și echipajul, comerțul și legiuitorul. Toată lumea de la bord lucrează pentru mine.

– Sunteți o familie, nu? întrebă Lila.

– Ține-ți gura, Bard! o preveni Alucard.

– Cei doi oameni care l-au aruncat pe ăla peste bord seamănă cu tine și cel care păzește ușa – Katros, parcă, nu? – are ochii tăi.

– Perspicace, zise Maris, pentru o fată cu doar unu al ei.

Femeia se ridică, iar Kell se aștepta să audă scrâșnetul și pocnetul oaselor bătrâne găsindu-și poziția. În schimb, auzi doar o răsuflare ușoară și foșnetul hainelor care se întindeau.

– Regulile sunt foarte simple: darurile voastre vă cumpără intrarea în piața asta; nimic mai mult. Totul de la bord are un preț, fie că voi alegeți să-l plătiți sau nu.

– Și presupun că nu putem alege decât un singur lucru, zise Lila.

Kell își aminti de omul aruncat peste bord, cum ceruse să i se mai dea o șansă.

– Știi, domnișoară Bard, *există* posibilitatea să fii destul de ascuțită ca să te tai singură.

Lila zâmbi ca și când i-ar fi adresat un compliment.

– În ultimul rând, continuă Maris cu o privire incisivă în direcția ei, piața este apărată în cinci feluri, vara, împotriva actelor de magie și de hoție. Vă sfătuiesc să nu încercați să băgați nimic în buzunar înainte de a fi al vostru. N-o să iasă bine.

Cu acestea, Maris își reluă locul, deschise un registru și începu să scrie.

Ei rămaseră acolo, așteptând ca ea să mai spună ceva sau să le dea voie să plece, dar, după câteva momente stingheritoare, în timpul cărora nu se auzi decât zdruncinatul cufărului ciudat, pleoscăitul valurilor în coca vasului și scârțâitul penei de scris, degetele lui Maris se îndreptară spre o a doua ușă, vizibilă între două grămezi de cutii.

– De ce mai sunteți aici? zise ea fără să-și ridice privirea.

Și acesta a fost singurul la revedere din partea ei.

*

– De ce să ne pierdem timpul pe corabia asta? întrebă Kell, de îndată ce ieșiră pe ușă. Maris are singurul lucru de care avem nevoie.

– Ceea ce este ultimul lucru pe care o să i-l *spunem* ei, i-o reteză Alucard.

– Cu cât vrei mai mult ceva de la cineva, adăugă Lila, cu atât mai puțin vor dori să renunțe la el. Dacă Maris descoperă ce ne trebuie, de fapt, o să pierdem orice putere am avea de a ne târgui.

Kell își încrucișă brațele și părea că se pregătește să protesteze, dar ea se grăbi să continue.

– Noi suntem trei și nu e decât un Legatar, ceea ce înseamnă că voi doi trebuie să vă găsiți altceva de cumpărat.

Mai înainte ca vreunul dintre ei să poată obiecta, ea le tăie vorba:

– Alucard, nu poți să-ți ceri Legatarul înapoi, fiindcă tu ești cel care i l-ai dat de bunăvoie. Iar, Kell, fără supărare, dar chiar ai talentul de a-i înfuria pe oameni.

Kell se încruntă.

– Nu văd ce-are asta de-a face...

– Maris e un hoț, zise Lila, și unul al dracului de bun, dacă e să judecăm după cum arată corabia asta, așa că ea și cu mine avem ceva în comun. Lăsați Legatarul în seama mea.

– Și *noi* ce-ar trebui să facem? întrebă Kell, arătând spre el și spre căpitan.

Alucard făcu un gest larg înspre piață, safirul sclipindu-i în sprânceană:

– Cumpărături.

VII

Holland tot nu suporta să fie pe mare – corabia care se lăsa și se ridica, permanenta senzație a lipsei de echilibru –, dar era cumva mai bine dacă se mișca. Cătușele încă își făceau simțită, surd, înăbușit, prezența, dar aerul de pe punte era rece și proaspăt și, dacă închidea ochii, putea aproape să-și închipuie că se afla în altă parte – deși unde, mai exact, Holland nu știa.

Stomacul îl durea, stors și golit după primele ore petrecute la bord, și fără tragere de inimă se întoarse în cală.

Bătrânul Ilo stătea la masa mică din cambuză, spălând niște cartofi și fredonând încetișor un cântec. Nu se opri când intră Holland, nici măcar nu fredonă mai încet, ci continuă ca și când n-ar fi știut că magicianul era acolo.

Un castron cu mere se afla în mijlocul mesei, iar Holland întinse mâna, cu lanțurile râcâind podeaua. Bucătarul tot nu dădu vreun semn că l-ar fi observat. Așadar, purtarea lui era intenționată, gândi Holland, întorcându-se să plece.

Dar calea îi era blocată.

Jasta stătea în prag, cu o jumătate de cap mai înaltă decât Holland și ochii ei negri erau ațintiți asupra lui. Nu exista nicio bunăvoință în privirea aceea și nici urmă de ceilalți în spatele ei.

Holland se încruntă.

– V-ați mișcat repede...

Se opri când văzu cuțitul din mâna ei. Cu o încheietură încătușată stătea sprijinit de masă, în mâna cealaltă ținea mărul, iar între cele două mâini lanțul era scurt. Pierduse așchia pe care o păstrase între metal și piele, dar o pereche de cuțite stăteau pe bufet, la îndemână. Nu făcu nicio mișcare spre ele, totuși.

Spațiul din cambuză era strâmt, iar Ilo încă spăla și fredona de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, ignorând dinadins tensiunea.

Jasta ținea cuțitul lejer, cu o nonșalanță care-l făcu pe Holland să se oprească.

– Căpitane, zise el precaut.

Jasta se uită în jos, la cuțitul din mână.

– Fratele meu e mort, zise ea încet, din cauza ta. Jumătate din echipajul meu a pierit din cauza ta.

Făcu un pas spre el.

– Orașul meu e în primejdie din cauza ta.

El rămase pe loc. Ea ajunsese mai aproape. Destul de aproape ca să folosească cuțitul mai înainte s-o poată opri el fără ca lucrurile să devină urâte.

– Probabil doi *antari* o să fie de ajuns, zise ea, ridicând cuțitul și punându-i tăișul la gâtul lui.

Îl privi în ochi, apoi împinse puțin lama, testând-o, doar atât cât să-i dea sângele, înainte ca o nouă voce să răsune pe culoar. Hastra. Urmat de Lenos. Pașii lor grăbiți coborând pe scară.

– Probabil, zise ea din nou, făcând un pas înapoi, dar nu vreau să risc.

Se întoarse și ieși valvârtej. Holland se clătină, lovindu-se de masă, își șterse sângele, apoi Hastra și Lenos intrară și Ilo începu un alt cântecel.

10. SÂNGE ȘI LEGĂTURI

I. LONDRA CENUȘIE

Ned Tuttle se trezi când auzi pe cineva bătând în ușă.

Era dimineață, iar el adormise la o masă din tavernă, șănțulețele pentagramei scrijelite în tăblie fiind acum imprimate în obrazul lui ca niște cute de hârtie împăturită.

Se ridică în capul oaselor, pierdut, pentru un moment, între unde era și unde fusese.

Visele deveniseră mai ciudate.

De fiecare dată se descoperea în altă parte – pe un pod care trecea peste un fluviu negru, unde se afla un palat de marmură, în stacojiu și auriu – și de fiecare dată el era rătăcit.

Citise despre oamenii care puteau călători prin vise. Se puteau proiecta în alte locuri, în alte timpuri – dar când călătoreau erau în stare să le vorbească oamenilor și să învețe lucruri și se întorceau mereu mai instruiți. Când *Ned* visa, se simțea doar din ce în ce mai singur.

Se mișca precum o nălucă printre mulțimi de bărbați și femei care vorbeau limbi pe care el nu le auzise niciodată, în ai căror ochi colcăiau umbre și pe conturul cărora ardea lumina. Uneori, ei nu păreau să-l vadă, alteori îl vedeau, și atunci era cel mai rău, pentru că încercau să-l prindă, întindeau ghearele spre el, iar el trebuia să fugă și, de fiecare dată când fugea, sfârșea rătăcit.

Și atunci auzise acea voce aparte; un murmur și un susur, o voce joasă, lină și curgătoare ca apa peste pietre, cuvintele rostite fiind înăbușite de un soi de văl invizibil. O voce care se întindea spre el exact ca mâinile acelor umbriți, înfășurându-și degetele pe gâtul lui.

Tâmplele lui Ned bubuiau în același ritm cu ușa, iar el întinse mâna spre paharul de pe masa care, până adineauri, îi servise drept pat. Dându-și seama că paharul era gol, înjură și luă sticla de alături, bând și gâlgâind într-un mod care i-ar fi adus reproșuri, dacă ar mai fi fost acasă. Pe masă mai erau hârtie de pergament, cerneală și chitul elementelor pe care-l răscumpărase de la colecționarul care îl cumpărase de la Kell. Acest ultim obiect zdrăncănea, din când în când, de parcă era posedat (și era, fiindcă bucățile de os, de piatră și picăturile de apă încercau să iasă din cutie). Ned se gândi, buimac, că poate din vina lui se auzeau acele bubuituri, dar când puse mâna ferm pe cutie, sunetul continuă să se audă dinspre ușă.

– Imediat! strigă el răgușit, făcând o pauză ca să-și limpezească un pic capul care-l durea, dar când se ridică și se întoarse spre ușa tavernei, rămase cu gura căscată.

Ușa se zbătea *singură*, zgâlțâindu-se înainte și-napoi în tocul ei, forțând zăvorul. Ned se întrebă dacă era un vânt așa de puternic afară, dar când ridică obloanele, tăblița cu numele tavernei atârna neclintită, ca moartă în lumina zorilor de zi.

Un fior îl străbătu prin tot corpul. Întotdeauna știuse că locul ăsta era special. Auzise tot felul de zvonuri de la clienți încă de când fusese și el unul dintre ei, iar acum ei se aplecau spre *el* întrebându-l fel de fel de lucruri, de parcă ar fi știut mai multe.

– E adevărat... începeau ei și urmau zeci de întrebări diferite.

– Că locul ăsta e bântuit?

– Că e construit pe o străveche arteră a pământului?

– Că stă în două lumi?

– Că nu aparține nici uneia, nici celeilalte?

E adevărat, e adevărat. Ned știa doar că, indiferent ce era, pe el îl atrăsese ca un magnet, iar acum atrăsese și altceva.

Ușa continua cu bătăile ei fantomatice, în timp ce Ned se împletici pe scări în sus și în camera lui, căutând prin sertare până găsi cea mai mare legătură de salvie și cartea lui de descântece preferată.

Era la jumătatea scării înapoi, când zgomotul se opri.

Ned se întoarse în tavernă, făcându-și cruce, ca să fie sigur, și așeză cartea pe masă, răsfoind-o până ce găsi un descântec care să alunge forțele negative.

Se duse la vatră, atâță ultimii tăciuni din focul de noapte, și-i atinse apoi cu capătul mănunchiului de salvie, ca să-l aprindă.

– Alung întunericul, recită el, mișcând salvia prin aer. Nu este bine-venit, continuă el, trecând cu fumul de salvie pe la ferestre și uși. Fugiți, spirite malefice, și demoni, și stafii, căci acesta este un loc al...

Se opri, căci fumul salviei se răsuci prin aer în jurul lui și începu să alcătuiască niște *forme*. Mai întâi guri și apoi ochi, fețe de coșmar desenându-se singure în fuioarele palide din jurul lui.

Asta n-ar fi trebuit să se întâmple.

Ned scotoci după o bucată de cretă și se lăsă în genunchi, desenând o pentagramă pe podeaua tavernei. Păși înăuntru, dorindu-și să fi avut și un pic de sare, dar nu se aventură în spatele barului, căci de jur împrejurul lui fețele grotești creșteau și se risipeau, apoi se umflau din nou, gurile lor căscându-se larg, de parc-ar fi râs sau ar fi țipat – însă singurul sunet care le ieșea era *acea voce*.

Vocea din visul lui.

Era totodată aproape și departe, genul de voce care părea să vină deopotrivă din camera cealaltă și dintr-o altă lume.

– Ce ești tu? întrebă Ned, cu glas tremurat.

– *Sunt un zeu*, zise vocea. *Sunt un rege*.

– Ce vrei? întrebă el, pentru că toată lumea știa că spiritele trebuie să spună adevărul.

Sau ăia erau spiridușii? Hristoase...

– *Sunt drept*, zise vocea. *Sunt milostiv...*

– Care e numele tău?

– *Închină-te mie și o să facem lucruri măreț...*

– Răspunde-mi.

– *Sunt un zeu... sunt un rege...*

Atunci își dădu Ned seama că, indiferent ce era, indiferent unde era, vocea nu vorbea cu el. Își recita replicile, repeta cuvintele cum ar repeta cineva un descântec. Sau o invocare.

Ned începu să se tragă înapoi din pentagramă, piciorul alunecându-i pe ceva moale. Privind în jos, văzu un mic petic de negreală pe podeaua de lemn, de mărimea unei monede mai mari. La început, se gândi că îi scăpase lui la curățenie, niște băutură vărsată, urme de băutură care înghețaseră din cauza gerului neașteptat. Însă încăperea nu era atât de înghețată, iar când Ned atinse cu degetele luciul negru, nici pată nu era. Bătu o dată cu unghia în ea și sună aproape ca sticla, după care, sub ochii lui, pata începu *să se întindă*.

Bătăile în ușă reîncepură, dar de data asta o voce omenească din spatele ei strigă:

– Vai, Tuttle! Deschide!

Ned se uită când la ușă, când la chipurile de fum subțire care încă mai atârnau în aer și la peticul de întuneric de pe podea, și răspunse:

– Am închis!

Cuvintele i-au fost întâmpinate de o înjurătură mormăită și de hârșâitul ghetelor. De îndată ce omul plecă, Ned se duse la ușă, proptind un scaun sub clanță, ca măsură de prevedere, apoi se întoarse la cartea deschisă și începu să caute un descântec mai puternic.

II

N-a contat că Alucard mai fusese odată la piață. Și n-a contat că avea o busolă în capul lui după anii petrecuți pe mare și un talent aparte de a ține minte rutele. În câteva minute, Alucard Emery se rătăcise. Piața plutitoare era un labirint de scări și cabine și culoare, toate goale de oameni și pline de comori.

Aici nu existau negustori care să-și strige mărfurile. Totul era o colecție privată, un tezaur de pirat. Numai cele mai rare, cele mai ciudate și cele mai interzise obiecte din lume își găseau loc pe corabia lui Maris.

Era de mirare că nimic nu se pierduse vreodată – sau nu fusese furat, deși, după câte auzise, nu că n-ar fi încercat unii. Maris avea o reputație de temut, dar o reputație dura până la proba contrară, și, inevitabil, îmbătat fie de putere, fie de vin ieftin, unui hoț îi intra în cap să încerce să fure de la regina din *Ferase Stras*.

După cum îi prevenise ea, asta nu se sfârșea niciodată bine.

Majoritatea poveștilor erau despre membre lipsă, deși câteva dintre cele mai excentrice povești implicau echipaje întregi aruncate pe pământ și în mare în bucățele atât de mici, că nimeni nu găsea vreodată mai mult de un deget sau un călcâi.

Era de înțeles – când aveai îndeajuns de multă magie neagră la îndemână, aveai de asemenea și o mulțime de mijloace prin care s-o păzești. Piața nu era pur și simplu protejată cu vrăji împotriva furtului, ci, după câte știa el, era protejată împotriva *intenției*. Nu puteai să scoți un cuțit din teacă. Nu puteai să întinzi mâna după un lucru pe care nu voiai să-l cumperi. Într-unele zile, când protecțiile erau capricioase, nu puteai nici măcar să te gândești să furi.

Spre deosebire de majoritatea magicienilor, lui Alucard îi plăceau protecțiile lui Maris, modul în care opreau ele totul. Fără zgomotul celorlalte magii, comorile străluceau – ochii lui puteau deslușI firele de putere atârnând de fiecare artefact, semnăturile magicienilor care le urziseră. Într-un loc fără negustori care să-i spună ce *făcea* un obiect sau altul, vederea lui prindea bine. O vrajă era, la urma urmei, un soi de tapiserie, țesută din înseși firele magiei.

Însă asta nu l-a împiedicat să se rătăcească.

În cele din urmă, lui Alucard îi trebui o jumătate de oră până găsi camera oglinzilor.

Stătu acolo, înconjurat de artefacte de toate formele și mărimile – unele făcute din sticlă, altele din piatră lustruită, unele care-i reflectau fața, altele care-i înfățișau alte timpuri, alte locuri și alte persoane –, cercetând lucrătura magică, până o descoperi pe cea potrivită.

Era o frumusețe, o piesă ovală cu ramă de onix și două mânere ca o tavă. Nu era o oglindă obișnuită, în niciun caz, dar nici strict interzisă, de altfel. Numai foarte rară. Cea mai mare parte a magiilor de reflexie arătau ce aveai în minte, dar o minte poate inventa aproape orice, așadar un reflector putea fi păcălit să înfățișeze o poveste și nu adevărul.

Întoarcerea în trecut – arătând lucrurile nu așa cum erau amintite sau rescrise, ci întocmai cum fuseseră, cum se întâmplaseră cu adevărat –, asta era o magie foarte specială!

Strecură oglinda în cutia ei, o carcasă ca o teacă, dar făcută din onix delicat sculptat, și se duse s-o înfrunte pe Maris.

Se întorcea spre camera căpitanului, când ochii i-au fost atrași de urzeala familiară a magiei *antari*. La început, crezu că pur și simplu îl zărise pe Kell, a cărui iridescență întotdeauna rămânea în urma lui ca o trenă, dar când coti, magicianul nu era de văzut pe nicăieri. În schimb, firele de magie se revărsau de pe o masă, unde erau înfășurate în jurul unui inel.

Era vechi, cu metalul opacizat de vreme, și larg, cât un nod de deget, așezat pe o masă alături de alte o sută, fiecare într-o cutiuță deschisă –, dar, în timp ce restul erau țesute cu fire albastre și verzi, aurii și roșii, acesta era împletit cu acea culoare inconstantă, specifică unui *antari*.

Alucard îl luă și se duse să-l găsească pe Kell.

III

În pofida abundenței de magie naturală și a anilor de studiu riguros sub îndrumarea lui *Aven Essen*, Kell nu știa tot ce era de știut despre vrăji. *Știa* asta, dar tot se simțea derutat să se trezească înconjurat de atâtea *dovezi* în sprijinul acestui fapt. În piața lui Maris, Kell nici măcar nu *recunoștea* jumătate dintre obiecte, darămite descântecele împletite în ele. Când formula magică era scrisă pe suprafața unui obiect, de regulă o putea citi, dar majoritatea talismanelor nu aveau decât un desen, un ornament. Ici și colo, putea *simți* intenția lor, nu ca un scop specific, ci ca o direcție generală, atâta tot.

Își dădea seama că *Ferase Stras* era un loc în care cei mai mulți oameni veneau cu un obiect în minte, o țintă, și cu cât el umbla fără vreunul, cu atât mai tare începea să se simtă pierdut.

Poate de aceea găsi camera cuțitelor atât de confortabilă. Era genul de loc în care Lila ar fi gravitat; cea mai mică armă nu era mai lungă decât palma lui, iar cea mai mare depășea brațele lui deschise.

Știa că Maris nu făcea afaceri cu arme obișnuite, dar în timp ce mijea ochii, citind vrăjile prescurtate, gravate în mânere și lame – fiecare magician avea dialectul lui –, a fost încă o dată surprins de varietatea lor.

Săbii care să facă răni imposibil de vindecat.

Cuțite care să facă să curgă adevărul în loc de sânge.

Arme care să canalizeze puterea, sau s-o fure, sau să ucidă cu o singură lovitură, sau...

Auzi un fluierat slab în spatele lui și Alucard apăru la intrare.

– Alegi un dar? întrebă căpitanul.

– Nu.

– Bine, atunci, ia ăsta.

Lăsă inelul în palma lui Kell.

Kell se încruntă.

– Sunt flatat, dar cred că te adresezi fratelui greșit.

Căpitanului îi scăpă un sunet de exasperare.

– Nu știu ce *face*, dar e... ca tine. Și prin asta nu vreau să spun pompos și enervant. Magia care înconjoară inelul – e *antari*.

Kell se îndreptă.

– Ești sigur?

Se uită cu atenție la inel. Nu purta niciun sigiliu, nicio vrajă evidentă, dar metalul zbârnâia slab pe pielea lui, rezonând. De aproape, argintul avea crestături, închipuind nu modele, ci cercuri. De probă, Kell și-l puse pe deget. Nu se întâmplă nimic – nu că ar fi trebuit să se întâmple ceva, bineînțeles, de vreme ce corabia avea protecții împotriva magiei. Lăsă inelul să-i alunece înapoi în palmă.

– Dacă-l vrei, cumpără-ți-l singur, zise el, dându-i-l înapoi lui Alucard.

Dar căpitanul refuză să-l ia.

– Nu pot, zise el. Există altceva de care am nevoie.

– De ce ai putea avea tu nevoie?

Alucard își feri privirea dinadins.

– Timpul trece, Kell. Ia-l și gata.

Kell oftă și luă din nou inelul, ținându-l cu amândouă mâinile și răsucindu-l încet, căutând semne sau indicii. Și atunci se întâmplă cel mai straniu lucru dintre toate. Trase ușor și o parte din inel *se desprinse* în mâna lui.

– Grozav, zise Alucard, uitându-se în jur, acum l-ai stricat!

Dar Kell nu credea că l-a stricat. În loc să țină două bucăți rupte ale unui inel, acum ținea două inele, cel original cumva neschimbat, de parcă nu cedase jumătate din el ca să-l facă pe al doilea să apară, care era o copie perfectă a fratelui său. Cele două inele vibrau în mâinile lui, pe pielea lui. Indiferent la ce foloseau, erau puternice.

Iar Kell știa că aveau nevoie de fiecare strop de putere pe care l-ar fi putut găsi.

– Vino! îl îndemnă el, băgând ambele inele în buzunar. Hai să mergem s-o vedem pe Maris.

*

O găsiră pe Lila afară, lângă ușa femeii. Kell își dădu seama că se chinuise enorm să stea cuminte, cu atât de multe comori întinse pe toată corabia. Ea se fâțâia pe loc, cu mâinile în buzunarele hainei.

– Ei? întrebă Alucard. L-ai luat?

Ea clătină din cap.

– Nu încă.

– De ce nu?

– Las partea cea mai bună la sfârșit.

– Lila, o mustră Kell, nu avem decât o șansă...

– Da, zise ea, îndreptându-și umerii. Deci bănuiesc că va trebui să aveți încredere în mine.

Kell își lăsă greutatea de pe un picior pe altul, stingherit. Voia să aibă încredere în ea. *Nu* avea, dar voia să aibă. Deocamdată, asta trebuia să fie de ajuns.

În cele din urmă, ea schiță un zâmbet slab, ascuțit.

– Hei, vreți să punem pariu?

– Nu, răspunseră Kell și Alucard în același timp.

Lila ridică din umeri, dar când Kell îi ținu ușa deschisă, ea nu-i urmă.

– Încredere, zise ea din nou, sprijinindu-se de balustradă de parcă n-ar fi existat niciun alt loc mai bun în care să se afle.

Alucard își drese glasul, Maris aștepta, prin urmare Kell nu mai avu de ales și trebui s-o lase pe Lila acolo, privind cu jind spre piață.

Înăuntru, Maris stătea la biroul ei, răsfoind prin registru. Ei rămaseră în picioare, așteptând în tăcere ca ea să-și ridice privirea. N-o făcu.

– Începeți, deci, zise ea, întorcând o pagină.

Alucard fu primul. Făcu un pas înainte și scoase, din toate lucrurile cu putință, o *oglindă*.

– Glumești, de bună seamă, gemu Kell, dar Maris zâmbi.

– Căpitane Emery, întotdeauna ai avut un talentul să găsești lucrurile rare și prețioase.

– Cum crezi că te-am găsit pe tine?

– Lingușeala nu face nici doi bani aici.

Safirul de deasupra ochiului lui Alucard scânteie.

– Și totuși, ca și banii, nu strică niciodată.

– Ah, replică ea, dar ca și banii, pe mine nu mă interesează.

Lăsă registrul deoparte și întinse o mână peste masă, dar într-o parte, degetele ei îndreptându-se către o sferă mare, așezată pe un stativ de lângă birou. La început, Kell crezuse că obiectul era un glob, cu adâncituri și ridicături pe suprafață care ar fi putut fi uscatul și marea. Dar își dădu imediat seama că era cu totul altceva.

– Cinci ani, zise ea.

Alucard lăsă să-i scape un icnet slab, de parcă ar fi primit o lovitură în coaste.

– Doi.

Maris își împreună degetele mâinilor.

– Arăt eu a fi genul de persoană care se târguiește?

Căpitanul înghiți în sec.

– Nu, Maris.

– Ești destul de tânăr să suporți costul.

– Patru.

– Alucard, îl preveni ea.

– Multe se pot face cu un an, argumentă el. Și am pierdut deja trei.

Ea oftă.

– Prea bine, patru.

Kell încă nu înțelesese, nu până ce Alucard nu așeză oglinda pe marginea mesei și se duse spre sferă. Nu până ce nu-și puse mâinile în adâncițurile de pe o parte și cealaltă, în timp ce cadranul se întoarse, ridicându-se de la zero la patru.

– Am bătut palma? întrebă ea.

– Da, răspunse Alucard, plecându-și capul.

Maris întinse mâna și trase de o manetă de pe stativul sferei, iar Kell privi îngrozit cum un tremur îi străbătu corpul căpitanului, umerii încordându-se împotriva forței. Și apoi, se sfârșise. Dispozitivul îi dădu drumul, sau căpitanul îi dădu drumul, își luă prada și se retrase, ținând oglinda la piept.

Fața i se schimbase puțin, obrajii lui fiind ceva mai trași, iar în colțul ochilor îi apăruseră riduri subțirele. Îmbătrânise un pic.

Cu patru *ani*.

Atenția lui Kell se întoarse brusc la sferă. Era, ca și Legatarul de la gâtul lui Maris, ca și atât de multe lucruri de aici, un tip de magie interzisă. Transferul de putere, transferul de *viață*, lucrurile acestea contraziceau natura, ele...

– Și tu, prințișorule? zise Maris, ochii deschiși la culoare jucând vioi pe fața neagră.

Kell își smulse privirea de la sferă și pescui inelele din buzunarul hainei, dar găsi numai unul, în loc de două. Înlemni, temându-se că poate îl pierduse pe al doilea sau, mai rău, că haina îl mâncase așa cum mai mânca uneori monede, dar Maris nu păru deranjată.

– Ah! făcu ea, când el puse obiectul pe birou. Inelul de legare *antari*. Alucard, *talentul* tău e o adevărată pacoste câteodată.

– Cum funcționează? întrebă Kell.

– Arăt eu a instrucțiuni de folosire?

Se lăsă pe spate în jilț.

– Astea stau în piața mea de foarte multă vreme. Capricioase chestii, mai pâlpâie puțin când le atingi, și s-ar putea spune că efectul li s-a dus de tot, deși, dacă e să compar ce am eu pe corabia mea și ce aveți voi pe a voastră, pot să spun că ați reușit să adunați o adevărată colecție.

Kell simți șocul zdruncinându-l. Dădu să vorbească, dar ea flutură o mână.

– Al treilea *antari* nu valorează nimic pentru mine. Interesele mele sunt legate de corabia asta. Dar, în ceea ce te privește...

Își uni iarăși degetele ambelor mâini.

– Trei.

Trei ani.

Ar fi putut fi mai mult.

Dar ar fi putut fi și mai puțin.

– Viața mea nu îmi aparține, zise el încet.

Maris ridică o sprânceană, micul gest înmulțindu-i ridurile pe toată fața, de parcă ar fi fost niște crăpături în gheață.

– Asta e problema ta, nu a mea.

Alucard amuțise în spatele lui, cu ochii deschiși, dar fără expresie, de parcă mintea îi era în altă parte.

– Ce câștigi tu, stărui Kell, dacă nimeni altcineva nu-i poate folosi?

– Ah, dar *poți* să-i folosești, îl contrazise ea, și tocmai în asta stă valoarea lor.

– Dacă refuz, amândoi sfârșim cu mâna goală. Cum ai spus, Maris, eu sunt o specie pe moarte.

Femeia îl cântări pe deasupra vârfurilor degetelor.

– Hm. Doi, pentru observația valabilă, zise ea, și unul pentru că m-ai supărat. Costul rămâne la trei, Kell Maresh.

El dădu să se întoarcă și să plece, când ea adăugă:

– Ar fi înțelept din partea ta dac-ai accepta târgul.

Și era ceva în privirea ei, ceva vechi și foarte sigur, iar el se întrebă dacă vedea ceva ce el nu putea să vadă. Șovăi, dar apoi se îndreptă spre sferă și își puse degetele în adâncituri.

Cadranul tică și coborî de la patru la trei.

Maris trase maneta.

Nu duru, nu tocmai. Globul păru să se unească brusc cu mâinile lui, ținându-l în loc. Sângele îi năvăli în cap și simți o durere scurtă, surdă în piept, de parcă cineva i-ar fi absorbit aerul din plămâni, după care, gata. Trei ani se duseseră în trei secunde. Sfera îi dădu drumul, iar el închise ochii când simți valul subit de amețeală, apoi își luă inelul, acum pe drept al lui. Cumpărat și achitat. Voia să scape din camera asta, de pe corabia asta. Însă, înainte să poată fugi, Maris vorbi din nou, cu vocea grea ca piatra.

– Căpitane Emery, zise, lasă-ne singuri.

Kell se întoarse și-l văzu pe Alucard dispărând pe ușă, lăsându-l cu bătrâna care îl jefuise de trei ani din viață.

Ea se ridică de la masă, nodurile degetelor albindu-se pe bastonul de care se folosi ca să-și salte corpul bătrân din jilț, apoi se apropie de sferă.

– Căpitane? o îndemnă el, dar ea nu vorbi, nu încă.

O privi cum își lipește o palmă deschisă pe sferă. Murmură câteva cuvinte și suprafața metalului deveni luminoasă, o rețea de lumini care se retrăgea, linie după linie, sub degetele ei. Când se termină, Maris răsuflă lung, destinzându-și umerii de parcă îi fusese luată o povară.

– *Anesh!* zise ea, ștergându-se pe mâini.

Avea o nouă vioiciune în mișcări, o nouă vigoare în șira spinării.

– Kell Maresh, zise ea, plimbând numele pe limbă. Mândria coroanei arnesiene. Magicianul *antari* crescut ca membru al familiei regale. Ne-am mai întâlnit înainte, tu și cu mine.

– Nu, nu ne-am întâlnit, zise Kell, chiar dacă văzând-o ceva îi suna în minte.

Nu o amintire, își dădu el seama, ci absența uneia. Locul în care ar fi trebuit să fie o amintire. Locul de unde *lipsea*.

Avea cinci ani când fusese dat familiei regale, lăsat la palat cu nimic altceva decât un cuțit într-o teacă, pe mânerul căruia erau sculptate literele *KL*, și o vrajă de amintire însemnată cu fierul înroșit la îndoitura brațului, care-i șterse scurta viață de dinainte de acel moment.

– Erai mic, spuse ea. Dar am crezut că acum ai putea să-ți amintești.

– M-ai cunoscut înainte?

Simți că i se învârte capul numai gândindu-se la asta.

– Cum?

– Mă ocup de comerțul cu lucruri rare, *antari*. Puține lucruri sunt mai rare decât tine. Ți-am cunoscut părinții, continuă Maris.

Ei te-au adus aici.

Kell se simți amețit, bolnav.

– De ce?

– Probabil erau lacomi, zise ea absentă. Probabil erau înfricoșați. Probabil voiau ce era cel mai bine. Probabil voiau doar să scape de tine.

– Dacă știi răspunsul...

– *Chiar* vrei să știi? îl întrerupse ea.

El dădu să răspundă *da*, cuvântul automat, dar i se opri în gâtlej. Câți ani stătuse treaz în pat, mângâind cu degetul mare cicatricea de la cot, întrebându-se cine era, cine *fusese* înainte?

– Vrei să știi ultimul lucru pe care l-a spus mama ta? De la ce vin inițialele de pe cuțitul tatălui tău? Vrei să știi cine a fost adevărata ta familie?

Maris înconjură biroul și se așeză în jilțul ei cu o precizie lentă, care-i contrazicea vârsta. Luă o pană și scrise ceva pe o bucățică de pergament, împăturindu-l frumos, de două ori, într-un pătrat mic. I-l întinse cu două degete bătrâne.

– Ca să înlături vraja pe care am pus-o asupra ta.

Kell se uită la hârtie, cu vederea începoșată, jucându-i feste. Înghiți în sec.

– Care e prețul?

Bătrâna zâmbi.

– Asta și numai asta e pe degeaba. Poți să crezi că e o datorie acum stinsă, un gest de bunăvoință sau închiderea unei uși. Numește-o cum vrei, dar nu te aștepta la nimic în plus.

El îi porunci corpului să înainteze, îi porunci mâinii să nu tremure când se întinse după bilet.

– Încă mai ai cuta aia între sprâncene, observă ea. Ești același băiat cu fața tristă, ca atunci.

Kell strânse biletul în pumn.

– Asta-i tot, Maris?

Un oftat scăpă ca aburul dintre buzele ei.

– Presupun.

Dar vocea ei îl urmă pe drumul spre ușă.

– Ciudată treaba asta cu vrăjile de uitare, adăugă ea, când el zăbovi în prag, prins între umbră și lumina orbitoare. Majoritatea se șterg de la sine. Se prind bine la început, rămân neclintite ca stânca. Dar, cu timpul, încep să treacă. În afară de cazul în care noi nu *vrem* să le lăsăm să treacă...

Cu acestea, o pală de vânt pătrunse înăuntru și ușa pieței lui Maris se închise, trântindu-se în urma lui.

IV

Piața o atrăgea pe Delilah Bard.

Nu putea vedea urzeala magiei cum făcea Alucard, nu putea citi vrăjile cum făcea Kell, dar atracția era aceeași, ademenitoare ca monedele noi, ca giuvaierurile fine, ca armele ascuțite.

Ispită – ăsta era cuvântul potrivit pentru nevoia ei de a se uita, de a atinge, de a lua.

Dar sclipirea aceea, acea promisiune nerostită – de tărie, de putere – îi aminti Lilei de sabia pe care o găsise dincolo, în Londra Cenușie, de modul în care magia Vitari o atrăsese prin oțel, vibrând de promisiuni. Aproape toată viața ei se schimbase din noaptea aceea, însă chiar și așa nu avea încredere în acea dorință orbească, fără fund.

Așa că așteptă.

Așteptă până când sunetele dindărătul ușii încetară, așteptă până ce Kell și Alucard plecară, așteptă până ce nimic și nimeni n-o mai puteau opri, până ce Maris rămăsese singură și dorința din pieptul Lilei se răcise în ceva dur, tăios, folositor.

Și atunci intră.

Bătrâna era la biroul ei, ținând ceasul Lilei într-o mână noduroasă de parcă ar fi fost un fruct copt, râcâind cu unghia pe suprafața de cristal.

Nu e Barron, își spuse Lila. *Ceasul ăla nu e el. E doar un obiect și obiectele trebuie folosite*.

Câinele scoase un oftat lung la picioarele lui Maris și probabil era o iluzie din cauza luminii, pentru că regina pieței arăta... mai tânără. Sau, cel puțin, cu câteva riduri mai puțin bătrână.

– Nu ți-a căzut nimic cu tronc, scumpo? zise ea, fără să-și ridice ochii.

– Știu ce vreau.

Maris lăsă atunci ceasul jos, foarte surprinsă.

– Și, cu toate astea, ai mâna goală.

Lila arătă spre Legatarul ce atârna de gâtul femeii.

– Asta pentru că tu porți ce-mi doresc.

Maris ridică mâna înspre gât.

– Vechitura asta? protestă ea, învârtind Legatarul între degete de parc-ar fi fost un simplu medalion.

– Ce pot să spun? făcu Lila, nonșalantă. Am o slăbiciune pentru antichități.

Un zâmbet îi despică fața bătrânei, lepădând nevinovăția ca pe o piele.

– Știi ce este ăsta.

– Un pirat isteț își ține aproape cel mai valoros lucru.

Maris își îndreptă ochii de nisip spre ceasul de argint.

– Bună observație. Și dacă refuz?

– Ai spus că totul are un preț.

– Probabil am mințit.

Lila zâmbi și spuse, fără maliție:

– Atunci, probabil o să-l tai pur și simplu de la gâtul tău zbârcit.

Un hohot de râs aspru ca pietrișul.

– N-ai fi prima care încearcă, dar nu cred c-o să iasă bine pentru niciuna dintre noi.

Își plimbă degetele pe tivul tunicii sale albe.

– Nici nu-ți imaginezi ce greu e să scoți sângele de pe hainele astea.

Maris luă din nou ceasul, cântărindu-l în palmă.

– Ar trebui să știi că nu accept prea des lucruri fără putere, dar, pe de altă parte, foarte puțini oameni își dau seama că amintirea își aruncă propria vrajă, că aceasta se înscrie pe un obiect întocmai ca magia, așteptând să fie culeasă – sau înlăturată – de niște degete cunoscătoare. Un alt oraș. O altă casă. O altă viață. Toate legate în ceva la fel de simplu ca un pahar, o haină, un ceas de argint. Trecutul e un lucru puternic, nu crezi?

– Trecutul e trecut.

O privire ucigătoare.

– La mine nu merge cu minciuni, domnișoară Bard.

– Nu mint, zise Lila. Trecutul e trecut. Nu trăiește în niciun alt lucru. Cu siguranță nu trăiește în ceva care poate fi dat. Dacă ar fi fost așa, însemna că ți-am dat tot ceea ce eram eu, tot ceea ce sunt. Dar asta nu poți avea, nici măcar dacă arunc o privire prin piața ta.

Lila încercă să-și domolească bătăile inimii, înainte să continue.

– Ceea ce *poți* avea e un ceas de argint.

Privirea lui Maris i-o susținu pe a ei.

– Drăguț discurs.

Își scoase Legatarul de la gât și îl așeză pe masă, lângă ceas. Fața nu-i trăda niciun efort, dar când obiectul atinse lemnul, scoase un sunet puternic, ca și când ar fi cântărit mult mai mult decât părea și umerii femeii părură mai ușori odată lipsiți de el.

– Ce o să-mi dai în schimb?

Lila își înclină capul.

– Ce *vrei*?

Maris se lăsă pe spate în jilț și își încrucișă picioarele, sprijinindu-și o cizmă albă pe spinarea câinelui. Acesta nu păru deranjat.

– Ai fi surprinsă să afli cât de rar întreabă oamenii asta. Vin aici presupunând că aș vrea banii sau puterea lor, de parcă eu aș avea nevoie de ele.

– Și atunci de ce mai conduci piața asta?

– Cineva trebuie să fie atent la lucruri. Numește-o pasiune sau hobby. Dar, revenind la problema plății...

Se aplecă spre Lila.

– Sunt o femeie bătrână, domnișoară Bard – mai bătrână decât arăt – și vreau, de fapt, un singur lucru.

Lila își ridică bărbia.

– Și care e acesta?

Ea își deschise brațele în lături.

– Ceva ce nu am deja.

– Ceva ce e greu de obținut, după cum arată locul ăsta.

– Nu chiar, zise Maris. Tu vrei Legatarul. O să ți-l vând în schimbul unui ochi.

Stomacul Lilei se strânse dureros.

– Știi, zise ea, căznindu-se să-și mențină tonul degajat, am nevoie de cel pe care-l am.

Maris chicoti.

– Crezi sau nu, scumpo, n-am obiceiul să-mi orbesc clienții.

Întinse mâna.

– Cel spart o să fie de ajuns.

*

Lila privi cum capacul cutiei mici și negre se închide peste ochiul ei de sticlă.

Costul fusese mai pipărat, pierderea mai mare decât își dăduse seama când se învoise. Ochiul întotdeauna fusese inutil, originile lui la fel de ciudate și neștiute pentru ea ca și accidentul în care-l pierduse pe cel adevărat. Se întrebase deseori ce-i cu el, bineînțeles – lucrătura era atât de frumoasă, că trebuie să fi fost furat –, însă, cu toate acestea, Lila nu era sentimentală. Nu fusese niciodată din cale-afară de atașată de o bilă de sticlă, dar în momentul în care n-a mai avut-o, s-a simțit dintr-odată anapoda, expusă. O diformitate etalată, o absență vizibilă.

E doar un lucru, își spuse ea din nou, *iar lucrurile sunt menite să fie folosite*.

Degetele ei se strânseră pe Legatar, delectându-se cu durerea, când îi intră în palmă.

– Instrucțiunile sunt scrise pe margine, zicea Maris. Dar probabil ar fi trebuit să menționez că recipientul e gol.

Femeia afișă o expresie timidă, de parcă reușise o șmecherie. De parcă ar fi crezut că Lila voia resturile puterii altcuiva, în loc de artefactul însuși.

– Bine, zise ea simplu. Asta-i chiar mai bine.

Buzele femeii se arcuiră, dar dacă voia să știe mai multe, nu întrebă. Lila porni spre ușă, trăgându-și părul peste ochiul lipsă.

– Un petic o să fie de ajutor, o sfătui Maris, punând ceva pe masă. Sau probabil ăsta.

Lila se întoarse.

Cutia era mică, albă și deschisă și, la început, părea goală, cu nimic altceva decât o mostră de catifea neagră, încrețită, căptușindu-i interiorul. Dar apoi lumina se schimbă și obiectul prinse o rază de soare, sclipind slab.

Era o sferă cam de mărimea și forma unui ochi.

Și era complet neagră.

– Toată lumea știe semnul unui *antari*, explică Maris. Ochiul complet negru. A existat o modă, oh, cam în urmă cu un secol – cei care-și pierdeau un ochi în vreo bătălie sau în vreun accident și se trezeau având nevoie de unul fals, își puneau unul de sticlă neagră, dându-se drept mai mult decât erau. Moda s-a sfârșit, desigur, când cei câțiva ambițioși, induși în eroare, au descoperit că un *antari* înseamnă mult mai mult decât un semn. Unii au fost provocați la dueluri pe care nu le-au putut câștiga, alții au fost răpiți sau uciși pentru magia lor, iar alții pur și simplu n-au putut rezista presiunii. Și, astfel, ochii de tipul ăsta au devenit foarte rari, zise Maris. Aproape la fel de rari ca voi.

Lila nu-și dăduse seama că traversase încăperea până ce nu-și simți degetele pe suprafața netedă a sticlei. Ochiul părea să vibreze sub atingerea ei, de parcă ar fi vrut să fie ținut.

– Cât?

– Ia-l.

Lila se uită la ea.

– Un dar?

Maris râse încetișor, un sunet slab, ca aburul ieșind dintr-un ibric.

– Aici e *Ferase Stras*, zise ea. Nimic nu e gratuit.

– Deja ți-am dat ochiul stâng, zise Lila.

– O să am nevoie de ceva mai prețios.

– O inimă?

– O favoare.

– Ce fel de favoare?

Maris ridică din umeri.

– Presupun c-o să afli când o să am nevoie. Când o să te chem, o să vii.

Lila șovăi. Era un târg periculos, știa, ca atunci când eroii negativi din basme smulgeau o promisiune de la fecioare sau diavolii de la oamenii pierduți, dar se auzi răspunzând cu un singur cuvânt de legământ.

– Da.

Zâmbetul lui Maris deveni mai larg.

– *Anesh!* făcu ea. Încearcă-l.

Când îl fixă, Lila rămase în fața oglinzii, clipind cu înverșunare la înfățișarea ei schimbată, la surprinzătoarea deosebire pe care o făcea o umbră aruncată pe fața ei, un puț de întuneric atât de complet, că părea chiar un gol. De parcă o bucată din ea lipsea – nu un ochi, ci o făptură întreagă.

Fata din Londra Cenușie.

Cea care fura din buzunare și tăia pungile și îngheța în nopțile de iarnă, încălzindu-se doar cu mândria.

Cea fără o familie, fără o lume.

Acest ochi nou arăta șocant de straniu, nefiresc și totuși potrivit.

– Iată! zise Maris. Nu-i mai bine?
Și Lila zâmbi, pentru că era.

V

Peticul de hârtie pe care Maris i-l dăduse lui Kell ardea în palma lui, dar ținu pumnul închis câtă vreme el și Alucard așteptau, în picioare, dincolo de ușă.

Era îngrijorat că, dacă traversau platforma și părăseau corabia, n-aveau să mai fie primiți înapoi și, fiindcă știa că Lila se băga mereu în belele, Kell voia să fie pe-aproape.

Dar apoi ușa se deschise larg și Lila ieși, cu Legatarul în mână. Și totuși nu dispozitivul ca pergament îi atrase atenția. Ci zâmbetul Lilei, un zâmbet orbitor, fericit, și imediat deasupra, o sferă neagră, lucioasă, care înainte fusese maronie. Kell trase puternic aer în piept.

– Ochiul tău, zise el.

– Oh! făcu Lila rânjind, ai observat.

– Pe toți sfinții, Bard! exclamă Alucard. Nu cred că vreau să știu cât a costat *ăla!*

– A meritat toți banii, îl asigură ea.

Kell întinse mâna și-i dădu părul după ureche, ca s-o poată vedea mai bine. Ochiul era desăvârșit, straniu și foarte potrivit. Privirea lui nu se ciocnea de el, așa cum i se întâmplase cu al lui Holland, și totuși, acum că era aici, și ochii ei erau unul căprui, celălalt negru, nu-și putea închipui cum de crezuse vreodată că ea era obișnuită.

– Ți se potrivește.

– Nu vreau să vă întrerup... zise Alucard, în spatele lor.

Lila îi aruncă Legatarul de parc-ar fi fost o simplă monedă, un simplu suvenir în loc de însuși scopul misiunii lor nebunești, cea mai bună – și probabil singura – șansă de a salva Londra. Kell simți un gol în stomac, dar Alucard prinse talismanul din aer cu aceeași ușurință cu care îl aruncase ea.

Alucard traversă apoi scândura dintre piață și *Fantomă*. Lila îl urmă, dar Kell zăbovi. Se uită la hârtia din mâna lui. Nu era decât o bucățică de pergament, totuși ar fi putut cântări mai mult decât piatra de vreme ce îl țintuia cu atâta forță în loc.

Adevărata ta familie.

Dar ce însemna asta? Cine era familia, părinții care te născuseră sau cei care te crescuseră? Oare primii ani din viața lui cântăreau mai mult decât restul?

Ciudată treaba asta cu vrăjile de uitare.

Rhy era fratele lui.

Se șterg de la sine.

Londra era casa lui.

Asta în cazul în care noi nu le lăsăm să treacă.

– Kell? strigă Lila, uitându-se peste umăr cu acei ochi în două culori. Vii?

El dădu din cap.

– Imediat.

Degetele lui se închiseră în jurul hârtiei și, cu o atingere fierbinte, aceasta luă foc. O lăsă să ardă și, când se prefăcu în cenușă, o aruncă peste balustradă, lăsând vântul s-o fure înainte de a atinge marea.

*

Echipajul stătea pe punte, strâns în jurul unei lăzi de lemn – masa improvizată pe care Kell așezase prada pentru care el plătise cu trei ani de viață.

– Mai spune-mi o dată, insistă Lila, de ce, cu o corabie plină de lucruri minunate, tu ți-ai cumpărat un inel.

– Nu e un simplu inel, protestă el, cu mai multă convingere decât simțea de fapt.

– Atunci ce e? întrebă Jasta, cu brațele încrucișate, în mod clar încă nervoasă că fusese respinsă.

– Nu știu foarte exact, spuse el defensiv. Maris l-a numit inel *de legare*.

– Nu, îl corectă Alucard. Maris le-a numit *inele* de legare.

– Nu e doar unul? întrebă Holland.

Kell ridică cercul de metal și trase, cum o făcuse înainte, inelul se multiplică, așa cum făceau cuțitele Lilei, numai că acesta nu avea vreun resort ascuns. Nu era iluzie. Era magie.

Puse al doilea inel obținut pe ladă, studiind originalul. Probabil două era limita obiectului, dar se îndoia.

Kell ținu din nou inelul în ambele mâini și trase și din nou se desfăcu în două.

– Primul nu devine mai mic, observă Lila, când Kell încercă să facă al patrulea inel.

N-a mai mers. Fără rezistență, fără recul. Refuzul era simplu și solid, de parcă inelul nu mai avea ce să dea.

Orice magie are o limită.

Asta ar fi zis Tieren.

– Și ești sigur că e făcut de *antari*? întrebă Lenos.

– Așa zice Alucard, răspunse Kell, aruncându-i o privire piezișă.

Alucard își ridică exasperat mâinile.

– *Maris* a confirmat-o. Le-a numit inele de legare *antari*.

– Bine, încuviință Lila, dar ce *fac*?

– N-a vrut să-mi spună.

Hastra luă unul dintre inelele vrăjite și se uită prin el, de parcă s-ar fi așteptat să vadă altceva în afară de fața lui Kell de partea cealaltă.

Lenos împunse ușurel în cel de-al doilea cu arătătorul, tresărind puțin când se rostogoli, nu ca un spectru, ci ca un cerc de metal.

Inelul căzu de pe ladă, iar Holland îl prinse în cădere, lanțurile lui zornăind pe lemn.

– Vrei să-mi scoți prostiile astea?

Kell se uită la Lila, care se încruntă, dar nu părea să se răzvrătească. Strecură inelul original pe deget, ca să nu-i scape, când îi descuie cătușele. Lanțurile căzură cu o bubuitură zgomotoasă, toată lumea de pe punte tresărind la sunetul neașteptat, la gândul că Holland era liber.

Lila luă al treilea inel de la Hastra.

– Cam simple, nu-i așa?

Dădu să și-l pună pe deget, apoi aruncă o privire spre Holland, care încă mai studia cercul de metal în palmă. Ochii ei se îngustară a neîncredere – erau inele de *legare*, la urma urmei –, dar în clipa în care Holland îl puse pe al lui înapoi pe ladă, Lila rânji malițios spre Kell.

– Să vedem ce fac? întrebă ea, deja strecurându-și cercul de metal pe deget.

– Lila, stai... începu Kell, vrând să-și scoată inelul lui de pe deget, dar prea târziu.

În clipa în care cercul trecu de nodul degetului ei, a fost izbit ca de-o lovitură.

Kell scoase un strigăt scurt, fără răsuflare, și se îndoi de la mijloc, sprijinindu-se cu mâinile de ladă, în timp ce puntea se clătină violent sub el. Nu era durere, dar se simțea la fel de profund. De parcă un fir din centrul ființei lui fusese tras deodată, foarte strâns, și totul din el vibra de la subita tensiune a corzii.

– *Mas vares*, zise Hastra, ce e în neregulă?

Nimic nu era în neregulă. Puterea gonea prin el, atât de strălucitoare, încât lumina toată lumea, fiecare dintre simțurile lui vibrând de încordare. Vederea i se încețoșă, copleșit de răbufnirea bruscă, iar când izbuti să și-o limpezească, să se uite la Lila, aproape că putu să vadă firele dintre ei, ca un râu metalic de magie.

Ochii ei erau larg deschiși, de parcă și ea vedea.

– Aha, făcu Alucard, uitându-se de-a lungul liniilor de putere. Deci asta voia să zică Maris.

– Ce e? întrebă Jasta, incapabilă să vadă.

Kell se îndreptă, firele legăturii zbârnâindu-i pe sub piele. Voia să încerce ceva, așa că se întinse, nu cu mâinile, ci cu voința, și trase puțin din magia Lilei spre el. A fost ca și când ar fi băut lumină, caldă și îmbătătoare și uluitor de strălucitoare, și deodată orice i se păru posibil. Oare așa i se înfățișa lumea lui Osaron? Așa era când te *simțeai* invincibil?

În partea cealaltă a punții, Lila se încruntă la înclinarea balanței.

– Asta-i a mea! zise ea, smucind puterea înapoi.

La fel de repede cum venise, magia dispăru, nu doar partea împrumutată de la Lila, dar și izvorul lui natural și, pentru un moment înspăimântător, Kell văzu negru în fața ochilor. Se clătină și căzu în patru labe pe punte. În apropiere, Lila scoase un

sunet pe de o parte șoc, pe de o parte triumf, revendicând puterea lui ca pe a ei.

– Lila, zise el, dar vocea îi era nesigură, slabă, pierdută în vântul biciuitor, în legănatul corabiei și în acea subită, sfâșietoare absență a puterii, prea asemănătoare cu efectul colierului blestemat și al cadrului metalic.

Tot corpul lui Kell tremura, vederea amenința să i se întunece, iar printre petele negre văzu cum ea-și lipea palmele una de alta și, cu un zâmbet, creă un arc de flăcări.

– Lila, oprește-te! gâfâi el, dar ea nu părea să-l audă.

Privirea ei era goală, departe, atenția ei, consumată de lumina auriu-roșiatică a flăcării care creștea și tot creștea în jurul ei, amenințând să atingă lemnul *Fantomei*, înălțându-se spre pânza corabiei. Se auzi un strigăt. Kell încercă să se ridice, dar nu putu. Mâna îl furnica de fierbințeală, dar nu-și putea scoate inelul de pe deget. Era înțepenit, topit și lipit de vraja necunoscută care-i lega unul de altul.

Și atunci, la fel de subit cum Lila își câștigase magia și Kell și-o pierduse pe-a lui, un nou val de magie se ridică prin venele lui. Nu venea dinspre Lila, care încă stătea în centrul învăpăiat al propriei lumi. Era o a treia sursă, ascuțită și rece, dar la fel de strălucitoare. Vederea lui Kell se concentră și îl văzu pe *Holland* cu al treilea inel pe deget, prezența lui inundând căile dintre ei cu magie proaspătă.

Puterea lui Kell se întoarse înapoi ca aerul în plămânii sufocați, când celălalt *antari* i-o desprinse, fir cu fir, din magia Lilei, focul din mâinile ei scăzând pe măsură ce puterea îi era retrasă, împărțită între ei, aerul din jurul mâinilor lui Holland jucând cu limbile focului furat.

Lila clipi des, trezindu-se din robia puterii. Speriată, scoase inelul de pe deget și aproape că pică din picioare din cauza puterii care crescu și apoi dispăru cu totul. De îndată ce inelul îi ieși de pe mână, se topi, mai întâi dizolvându-se într-o panglică de ceață argintie și apoi – în nimic.

Fără prezența ei, legătura tremură și se scurtă, întinzându-se ferm între Kell și Holland, lumina puterii lor diminuându-se puțin. Din nou Kell încercă să-și smulgă inelul de pe deget. Din nou nu reuși. Abia când Holland își scoase propriul cerc metalic, copia după originalul lui Kell, vraja se rupse, iar inelul lui ieși imediat, căzând pe puntea de lemn și rostogolindu-se vreo doi metri până să-l oprească Alucard cu vârful cizmei.

O clipă, nimeni nu vorbi.

Lila se sprijinea, aproape prăbușită, de copastie, cu puntea pârlită sub picioarele ei. Holland se ținu cu un braț de catarg, căutându-și echilibru. Kell tremura, luptându-se cu un val de greață.

– Ce... gâfâi Lila, mama naibii... s-a întâmplat?

Hastra fluieră ușurel, iar Alucard se aplecă și ridică inelul abandonat.

– Ei bine, cugetă el, aș spune că a meritat trei ani.

– Trei ani de ce? întrebă Lila, clătinându-se când încercă să se ridice.

Kell îi aruncă o privire mânioasă căpitanului, înainte de a se rezema de o stivă de lăzi.

– Fără supărare, Bard, continuă Alucard, râcâind cu cizma locul unde Lila arsese puntea, dar ai mai putea lucra la partea de instrucție.

Capul lui Kell bubuia atât de tare, încât îi luă un moment să-și dea seama că și Holland vorbea.

– Așa o s-o facem, zise el liniștit, cu ochiul lui verde, strălucind febril.

– Ce anume? întrebă Lila.

– Așa o să-l prindem pe Osaron.

Zări ceva pe fața lui Holland. Kell se gândi că *ar fi putut fi* un zâmbet.

– Așa o să *învingem*.

VI

Rhy stătea pe calul său, scrutând ceața Londrei în căutarea unor semne de viață.

Străzile erau goale, orașul prea pustiu.

În ultima oră, nu mai găsise niciun supraviețuitor. De fapt, nu mai văzuse pe nimeni. Cei loviți de blestem, care se mișcau precum niște reflexii slabe ale vieților lor, se retrăseseră pe la casele lor, lăsând numai ceața tremurătoare și putreziciunea neagră să se întindă, centimetru cu centimetru, peste oraș.

Rhy se uită la palatul-umbră și o clipă simți o poftă nebună să dea pinteni calului pe podul de gheață până la ușile acelui loc întunecat, nenatural. Să intre cu forța. Să-l înfrunte pe regele-umbră.

Dar Kell îi ceruse să aștepte. *Am un plan*, zisese el. *Ai încredere în mine?*

Și Rhy avea.

Își întoarse calul.

– Alteță, zise gardianul, întâlnindu-l la capătul drumului.

– Ai mai găsit și alții? întrebă Rhy.

I se strânse inima când omul clătină din cap.

Călăriră înapoi spre palat în tăcere, pe străzile pustii răsunând numai copitele cailor.

Nu e de bine, spunea intuiția lui.

Ajunseră la piața cea mare și încetini pasul calului, când treptele palatului le ieșiră în cale. Acolo, la baza scării, stătea o tânără cu un buchet de flori în mână. Trandafiri de iarnă, cu petalele înghețate, albe. Când se uită la ea, fata îngenunche și așeză buchetul pe trepte. Era un gest atât de obișnuit, genul de lucruri pe care un om de rând l-ar fi făcut într-o zi normală de iarnă, o ofrandă, o mulțumire, o rugăciune, dar asta nu era o zi normală de iarnă și totul era ieșit din comun pe fundalul cetății și al străzilor pustii.

– *Mas vares?* întrebă gardianul, când Rhy se dădu jos din șa.

Nu e de bine, bătea inima lui.

– Ia caii și du-te înăuntru, porunci el, pornind să traverseze piața pe jos.

Când se apropie, putu să vadă întunecimea împroșcată ca vopseaua pe celelalte flori, picurând pe dalele lustruite de piatră de dedesubt.

Femeia nu-și ridică privirea decât abia când el ajunse aproape lângă ea, iar atunci își înălță capul și-și îndreptă bărbia spre palat, dezvăluind ochii încărcați de negură și venele ca desenate cu tuș sub blestemul regelui-umbră.

Rhy se opri, dar nu se retrase.

– Toate lucrurile se ridică și apoi cad, zise ea, cu voce înaltă, melodioasă și cadențată, de parcă recita versurile unui cântec.

Chiar și castelele. Chiar și regii.

Nu-l observă pe Rhy – cel puțin așa crezu el, până ce nu întinse deodată mâna și se agăță cu degetele de platoșa armurii de pe antebrațul lui, cu atâta forță că se îndoi.

– El te vede acum, prințule fals.

Rhy se smuci, eliberându-se din strânsoarea ei, se împletici îndărăt, împiedicându-se de trepte.

– Soldățel de jucărie stricat.

Se ridică din nou în picioare.

– Osaron o să-ți taie capul.

Rhy rămase cu spatele la palat, începând să dea înapoi, un pas, doi.

Dar la a treia treaptă se împiedică.

Iar la a patra veniră umbrele.

Femeia scoase un mic hohot de râs nebunesc, vântul fluturându-i fustele, când marionetele lui Osaron se revărsară din case și din prăvălii și de pe străzi, zece, douăzeci, cincizeci, o sută. Apărură la marginea pieței, înarmați cu drugi de fier, topoare și săbii, foc și gheață și piatră. Unii erau tineri, alții bătrâni, unii înalți și alții doar ceva mai mari decât copiii, și cu toții se aflau sub vraja regelui-umbră.

– Nu poate exista decât un singur castel! strigă femeia, luându-se după Rhy, care urca grăbit scara. Nu poate exista decât un singur...

O săgeată o nimeri în piept, trasă de un gardian de deasupra. Femeia mai urcă șovăind o treaptă, înainte de a-și strânge aceleași degete delicate în jurul cozii, smulgând săgeata din rană. Sângele îi umplu pieptul, mai mult negru decât roșu, dar ea continuă să urce după prinț alți câțiva pași înainte ca inima să-i cedeze, membrele să i se înmoaie, trupul să-i moară.

Rhy ajunse în capul scării și se răsuci să se uite la orașul lui.

Primul val ajunsese la baza scărilor palatului. Îl recunoscu pe unul dintre oamenii din frunte – deși, pentru o clipă înspăimântătoare, crezu că era Alucard, dar apoi își dădu seama că era fratele mai mare al căpitanului, Lordul Berras.

Iar când Berras îl văzu pe prinț – și *chiar* îl văzu acum –, acei ochi negri de blestem se îngustară și un zâmbet de fiară, fără pic de bucurie, i se zugrăvi pe față. Flăcările îi dansau în jurul unei mâini.

– Doborâți-l! tună el cu un glas mai gros și mai aspru decât al fratelui său. Puneți-l la pământ!

A fost mai mult decât un îndemn la luptă – a fost comanda generalului, iar Rhy se holbă, cu șoc și groază, la masa care năvăli pe trepte. Își scoase sabia când ceva se aprinse pe cer, deasupra, o cometă de foc lansată de un alt inamic nevăzut. Doi gardieni îl luară pe sus și-l aduseră în palat, chiar în clipa în care ghemul de foc lovi protecțiile și se sparse într-o explozie de lumină orbitoare, dar inutilă.

Gardienii închiseră repede ușile, priveliștea de coșmar de dincolo de palat fiind înlocuită deodată de lemnul negru și de rezonanța surdă a magiei puternice, iar apoi de sunetul corpurilor izbind piatra, lemnul, sticla.

Rhy se dădu îndărăt de lângă uși și se grăbi spre cea mai apropiată fereastră.

Până în ziua aceea, Rhy nu văzuse niciodată ce se întâmpla când un corp se arunca asupra unei protecții active. La început, era pur și simplu respins, dar când încerca din nou și din nou și din nou, efectul era aproape ca al oțelului ciocnindu-se de gheață, unul ciobindu-l pe celălalt în timp ce se distrugea pe el însuși. Protecțiile palatului se cutremurară și trosniră, dar la fel pățiră și blestemații. Sângele curgea din nasul și urechile lor, în timp ce loveau cu elemente, cu vrăjile și cu pumnii în ziduri, râcâiau cu ghearele fundația, se aruncau cu umerii în uși.

– Ce se întâmplă? întrebă Isra, venind valvârtej în foaier.

Când căpetenia gărzii regale îl văzu pe prinț, făcu un pas înapoi și o plecăciune.

– Alteță.

– Găsește-l pe rege, porunci Rhy, în timp ce palatul se cutremura în jurul lui. Suntem atacați.

*

În ritmul ăsta, protecțiile nu aveau să reziste. Rhy nu avea nevoie de darul magiei ca să își dea seama de asta. Galeria palatului se zgâlțâia din cauza corpurilor care se împingeau în lemn și în piatră. Erau pe malul fluviului. Erau pe trepte. Erau pe fluviu.

Și se ucideau singuri.

Regele-umbră îi ucidea.

De jur împrejurul lui, preoții se agitau să traseze noi cercuri de convergență pe podeaua galeriei. Vrăji să focalizeze magia. Să întărească protecțiile.

Unde era Kell?

Lumina fulgera în sticlă la fiecare lovitură, vrăjile rezistând cu greu sub forța atacului.

Palatul regal era o cochilie. Și crăpa.

Zidurile tremurau și câțiva oameni strigau. Nobilii se strânseseră grupuri-grupuri prin colțuri. Magicienii au zăvorât ușile, pregătindu-se sufletește ca palatul să cedeze. Prințul Col stătea în fața surorii lui ca un scut uman, în timp ce Lordul Sol-in-Air își instruia suita într-un șuvoi rapid de faroană.

O altă explozie și protecțiile se frânseră, lumina desenând o pânză de păianjen pe fereastră. Rhy duse mâna la sticlă, așteptându-se să se spargă și să cadă în cioburi.

– Înapoi! porunci mama lui.

– Fiecare magician să stea înăuntrul unui cerc! porunci tatăl lui.

Maxim apăruse în primele momente ale atacului, arătând epuizat, dar hotărât. Sângele îi păta manșetele, iar Rhy se întrebă, amețit, dacă tatăl lui se luptase. Tieren era alături de el.

– Parcă ai spus că protecțiile vor ține! se răsti regele.

– Împotriva vrăjii lui Osaron, răspunse preotul, desenând un alt cerc pe podea. Nu împotriva forței brute a trei sute de suflete.

– Trebuie să-i oprim! interveni Rhy.

Nu se străduise atât și salvase câteva suflete, chiar și atât de puține, doar ca să vadă restul poporului său strivindu-se de zidurile astea.

– Emira, porunci regele, du-i pe toți ceilalți în Giuvaier!

Giuvaierul era sala de bal din mijlocul palatului, cel mai îndepărtat punct de zidurile exterioare. Regina șovăi, cu ochii mari și pierduți, uitându-se când la Rhy, când la ferestre.

– Emira, *acum!*

În clipa aceea, o ciudată transformare se petrecu în mama lui. Păru să se trezească dintr-o transă; se îndreptă și începu să vorbească în cuvinte clare, concise, arnesiene:

– Brost, Losen, cu mine. Puteți susține un cerc, da? Bine. Ister, zise ea, adresându-se uneia dintre femeile preot, vino să stabilești protecțiile!

Zidurile se cutremurară cu un huruit profund, periculos.

– N-or să reziste, spuse prințul veskan, scoțând o sabie, de parcă vrăjmașul ar fi fost din carne și sânge, o creatură care putea fi ucisă cu sabia.

– Avem nevoie de un plan, zise Sol-in-Air. Înainte ca sanctuarul ăsta să devină o cușcă.

Maxim se răsuci spre Tieren.

– Vraja de somn – e gata?

Bătrânul preot înghiți, stingherit.

– Da, dar...

– Atunci, pentru numele sfinților, i-o reteză regele, *fă-o acum!*

Tieren se apropie un pas de rege, coborându-și vocea.

– O magie așa mare cere o ancoră.

– Cum adică? întrebă Rhy.

– Un magician care să țină vraja în picioare.

– Atunci, unul dintre preoți... începu Maxim.

Tieren clătină din cap.

– Pentru o asemenea vrajă, consumul personal este mult prea mare. Mintea nepotrivită va ceda...

Rhy pricepu deodată.

– Nu, zise el, nu tu...

Exact în clipa aceea, veni ordinul tatălui său:

– Ocupă-te să se facă.

Aven Essen dădu din cap, după care adăugă:

– Maiestate, odată ce începe, n-o să mai pot să vă ajut cu...

– E în regulă, îl întrerupse regele. Pot să termin eu însumi. Du-te!

– Încăpățânat ca întotdeauna, zise bătrânul, clătinând din cap.

Dar nu protestă, nu zăbovi. Tieren se întoarse pe-un călcâi, cu roba fluturând în jur, și luă trei dintre preoții lui, pe care îi întâlni în drum. Rhy se grăbi după ei.

– Tieren! strigă el.

Bătrânul încetini, dar nu se opri.

– Despre ce vorbește tata?

– Asta îl privește doar pe rege.

Rhy se așeză în fața lui, tăindu-i calea.

– În calitate de prinț moștenitor, cer să știu ce face.

Aven Essen își miji ochii, apoi pocni din degete și Rhy se trezi împins fizic la o parte din drum, în timp ce Tieren și ceilalți trei preoți trecură rapid, ca un stol de păsări fâlfâind din robele albe. El își duse mâinile la piept, uluit.

– Nu sta acolo, prințule Rhy, îi strigă Tieren, când ai putea să ne ajuți, să ne salvezi pe toți!

Rhy se desprinse de la perete și alergă după ei.

Tieren îi conduse în sala gărzilor și apoi în camera de antrenament.

Preoții goliseră spațiul, scoțând toate armurile, armele și echipamentele, mai puțin o singură masă de lemn, pe care se aflau pergamente și cerneală, sticluțele goale zăcând răsturnate, conținutul lor ca praful scânteind într-un vas puțin adânc.

Chiar și acum, cu zidurile zguduindu-se, doi preoți munceau de zor, mâinile lor nesovăitoare trasând simboluri pe care el nu le putea citi pe podelele de piatră.

– E timpul, a zis Tieren, dezbrăcându-și roba de deasupra.

– *Aven Essen*, zise unul dintre preoți, ridicând privirea. Pecețile finale nu sunt...

– Va trebui să meargă și așa.

Își desfăcu gulerul și manșetele tunicii albe.

– Eu o să ancorez vraja, zise el, adresându-se lui Rhy. Dacă mă mișc sau mor, se va rupe. Nu lăsa să se întâmple asta, cât timp blestemul lui Osaron rămâne activ.

Totul se petrecea prea repede. Lui Rhy îi vâjâia capul.

– Tieren, te rog...

Dar se liniști când bătrânul se întoarse și își puse mâinile uscate, bătrâne pe fața lui Rhy. În pofida a tot ce se petrecea, îl cuprinse un sentiment de calm.

– Dacă palatul cade, ieși din oraș.

Rhy se încruntă, concentrându-se dincolo de subita pace interioară.

– Eu *nu* o să fug.

Un zâmbet obosit se zugrăvi pe fața bătrânului.

– Acesta este răspunsul corect, *mas vares*.

Spunând asta, își retrase mâinile și valul de calm dispăru. Frica și panica se revărsară, gonind din nou prin sângele lui Rhy, iar

când Tieren păși în interiorul cercului de vrajă, prințul se forță să nu-l tragă înapoi.

– Adu-i aminte tatălui tău, reluă *Aven Essen*, că până și regii sunt făcuți din carne și oase.

Tieren se lăsă în genunchi în mijlocul cercului și Rhy a fost silit să se retragă, când cei cinci preoți își începură ritualul, cu mișcări line, încrezătoare, de parcă palatul nu amenința să se prăbușească în jurul lor.

Unul ridică un vas de nisip vrăjit și turnă conținutul în jurul liniei albe a cercului. Alți trei își ocupară locurile, când ultimul îi întinse o lumânare aprinsă lui Rhy și-i explică ce să facă.

El ținu cu grijă palmele în jurul flăcării de parc-ar fi fost vie, iar cei cinci preoți se luară de mâini, cu capetele plecate, și începură să recite o vrajă într-o limbă pe care Rhy n-o putea vorbi. Tieren închise ochii, mișcându-și buzele în ritm cu vraja, care începu să capete ecou între zidurile de piatră, umplând camera ca fumul.

Dincolo de palat, o altă voce șoptea printre crăpăturile din protecții.

– *Lasă-mă înăuntru*.

Rhy îngenunche, cum i se spusese să facă, și atinse flacăra lumânării de linia de nisip ce trasa cercul.

– *Lasă-mă înăuntru*.

Ceilalți continuară să recite, dar când nisipul se aprinse ca un fitil, buzele lui Tieren se opriră. Bătrânul preot trase adânc aer în piept și apoi îl lăsă să-i iasă încet din plămâni, în timp ce flăcările închiseră cercul, lăsând în urmă o linie înnegrită.

– *Lasă-mă înăuntru*, mârâi vocea, răsunând în cameră când ultimele fire de nisip arseră și din plămânii preotului ieși tot aerul.

Rhy așteptă ca preotul să respire din nou.

N-o făcu.

Silueta îngenuncheată a lui *Aven Essen* pică pe o parte, iar ceilalți preoți săriră să-l prindă înainte să se lovească de podea. Îi întinseră corpul pe piatră, în interiorul cercului, de parcă ar fi fost mort, punându-i o pernă sub cap și unindu-i mâinile pe piept. Unul luă lumânarea din mâinile lui Rhy și o așeză în ale bătrânului.

Flacăra pâlpâitoare deveni deodată dreaptă.

Întreaga încăpere își mai ținu o dată respirația, apoi încremeni.

Dincolo de ziduri, șoaptele și strigătele și bubuiturile se opriră, o tăcere grea așternându-se ca o pătură peste oraș.

Vraja fusese făcută.

VII

– Dă-mi inelul! îi ceru Holland.

Lila ridică o sprânceană. Nu era o întrebare sau o rugăminte. Era o *poruncă*. Și, ținând cont că vorbitorul își petrecuse cea mai mare parte a călătoriei înlănțuit în cală, i se păru una de-a dreptul neobrăzată.

Alucard, care încă mai ținea în mână cercul de argint, dădu să-l refuze, dar Holland flutură din degete, iar inelul țâșni din mâna căpitanului. Lila se repezi după el, dar Kell o prinse de braț și inelul ateriză în palma întinsă a lui Holland.

El întoarse inelul între degete.

– De ce să-l aibă el? se răți ea, eliberându-se din strânsoarea lui Kell.

– De ce? repetă Holland, când o sclipire de argint veni în zbor spre ea.

Ea prinse din zbor al doilea inel. În clipa următoare, Kell îl prindea pe al treilea.

– Pentru că eu sunt cel mai puternic.

Kell își dădu ochii peste cap.

– Vrei s-o dovedești? mârâi Lila.

Holland își studia inelul.

– Există o deosebire, domnișoară Bard, între putere și tărie. Știi care este deosebirea asta?

Își ridică privirea spre ea.

– Controlul.

Indignarea se aprinse ca un chibrit, nu doar pentru că ea-l ura pe Holland și ura ceea ce insinua el, ci pentru că știa că avea dreptate. Căci toată puterea ei brută nu era decât atât, putere brută. Needucată. Sălbatică.

Știa că el avea dreptate, dar tot o mâncau degetele după un cuțit.

Holland oftă.

– Tocmai de-asta ar trebui să mă lași pe mine s-o fac.

Lila se încruntă.

– Care e logica?

– Inelul original e ancora.

Și-l puse pe degetul mare.

– Prin urmare, el este legat de copiile sale, nu invers.

Lila nu-l înțelese. Și nu era o senzație plăcută. Singurul lucru care-i plăcu *încă și mai puțin* fu privirea din ochii lui Holland, privirea înfumurată a cuiva care *știa* că ea nu pricepuse.

– Inelele ne vor lega puterile, zise el apăsat. Dar voi puteți să întrerupeți legătura oricând vreți, pe când eu o să fiu țintuit de vrajă.

Un zâmbet crud i se desenă Lilei pe chip. Țocăi din limbă.

– Nu poți rezista o zi fără să te înlănțuiești singur de cineva, nu...?

Se aruncă asupra ei într-o clipă, strângând-o de gât și punându-i cuțitul sub bărbie. Kell ridică mâinile exasperat, Jasta strigă, certându-i că nu vrea sânge pe corabia ei, și o a doua lamă de cuțit se așeză sub falca lui Holland.

– Ușurel, zise Alucard relaxat. Știu, m-am gândit să vă ucid pe *amândoi*, dar pentru un bine mai mare, hai să încercăm să ne purtăm civilizat.

Lila își lăsă cuțitul jos. Holland îi dădu drumul.

Fiecare făcu un singur pas înapoi. Enervarea ardea prin Lila, dar totodată mai ardea și altceva. Îi luă o secundă până s-o recunoască. *Rușinea*. O apăsa, grea și rece, fumegând în stomac. Holland stătea în fața ei, cu o expresie bine stăpânită, de parcă remarca ei nu-l atinsese, dar în mod cert o făcuse.

Ea înghiți, dregându-și glasul.

– Spuneai că...?

Holland îi susținu privirea.

– Că sunt gata să fiu ancora vrăjii noastre, zise el prudent. Câtă vreme noi trei suntem legați, puterea mea va fi a voastră.

– Și până ce alegem noi să rupem legătura, ripostă ea, puterea *noastră* va fi *a ta*.

– E singura cale, stărui Holland. Magia unui *antari* n-a fost suficientă ca să-l ademenească pe Osaron, dar împreună...

– Îl putem atrage în Legatar, sfârși Kell.

Se uită la inelul din mâna lui, apoi și-l puse pe deget. Lila simți cum puterile lor se întâlnesc. Tremurul care trecu precum un fior între ei, aerul vibrând de puterea lor unită.

Se uită și la inelul ei de argint. Își amintea puterea, da, dar de asemenea și senzația înspăimântătoare de a fi expusă, captivă, complet descoperită și supusă voinței altcuiva.

Voia să ajute, dar ideea de a se lega de altcineva...

O umbră trecu prin fața ochilor ei, când Holland făcu un pas spre ea. Lila nu-și ridică privirea, nu voia să-i vadă expresia, plină de dispreț sau, mai rău, cu cine știe ce mai era acum vizibil prin fisura pe care ea i-o făcuse în mască.

– Nu-i așa de ușor, nu? Să te legi de altcineva?

Un fior rece o străbătu când el îi aruncă în față cuvintele ei de mai devreme. Își încleștă pumnul cu inelul.

– Chiar dacă e pentru o cauză mai înaltă, continuă el, fără să-și ridice vocea. Chiar dacă așa s-ar putea salva un oraș, s-ar putea vindeca o lume, s-ar putea schimba viețile tuturor celor pe care-i cunoști...

Ochii ei se îndreptară iute spre Kell.

– Tot este o decizie grea.

Lila ridică privirea spre Holland, așteptându-se – poate chiar sperând – să găsească acel calm rece, implacabil, probabil împletit cu o doză de dezgust. În schimb, găsi mai multe nuanțe

de tristețe, de pierdere. Și, cumva, tărie. Tăria de a merge mai departe. De a încerca din nou. De a avea încredere.

Își puse inelul pe deget.

11. MOARTE PE MARE

I

– Sfinților Fără Nume care îmblânzesc vânturile și potolesc marea agitată...

Lenos întorcea talismanul de la bunica lui în mâini, în timp ce se ruga.

– ... vă cer să ocrotiți această corabie...

O bufnitură răsună prin corabie, urmată de un șuvoi de blesteme. Lenos înălță capul, când Lila se ridică în picioare, cu fum ieșind din ambele mâini.

– ... și pe cei ce se află la bordul ei. Vă cer valuri blânde și ceruri curate de-a lungul călătoriei noastre...

– Dacă-mi spargeți corabia, vă omor pe toți! răcni Jasta.

Degetele lui se strânseră în jurul pandantivului.

– ... călătoriei noastre către primejdie și întuneric.

– Afurisiți *antari*, mormăi Alucard, urcând valvârtej scările pe punte, unde stătea Lenos cu coatele pe balustradă.

Căpitanul se așeză pe punte, rezemându-se de o ladă, și scoase o sticlă.

– De asta beau.

Lenos continuă.

– Vă cer acestea ca un umil slujitor, cu credință în lumea cea mare și în toate puterile ei.

Își îndreptă spatele, vârându-și medalionul înapoi în sân.

– Te-am întrerupt? întrebă Alucard.

Lenos se uită când la urmele de arsură de pe punte, când la Jasta, care zbiera din spatele cârmei, când corabia se înclină subit pe-o coastă sub forța magiei la care lucrau cei trei *antari*, și, în cele din urmă, la cel care stătea pe jos și bea.

– Nu chiar, zise Lenos, strângându-și picioarele lungi și așezându-se lângă el.

Alucard îi oferi sticla, dar Lenos refuză. Nu fusese niciodată mare băutor. Niciodată nu crezuse că băutul merita mahmureala de după.

– De unde știi că te ascultă? întrebă Alucard, luând încă o înghițitură. Sfinții ăștia la care te rogi tu?

Căpitanul nu era un om religios, din câte știa Lenos, și asta era în regulă. Magia era un râu care-și săpa singură albia, alegându-i pe cei prin care să curgă și pe cei pe care să-i ocolească, iar pentru cei pe care îi ocolea, ei bine, exista și pentru asta un motiv. În primul rând, vedeau mai bine apa de la mal. Lenos dădu din umeri, căutându-și cuvintele.

– Nu e... chiar... o conversație.

Alucard ridică o sprânceană, safirul lui sclipind în lumina asfințitului.

– Și-atunci ce e?

Lenos se foi în loc.

– Mai degrabă... o ofrandă.

Căpitanul scoase un sunet în semn că a înțeles. Sau poate pur și simplu își drese glasul.

– Întotdeauna ai fost un ciudat, cugetă Alucard. Cum naiba ai ajuns pe corabia mea?

Lenos se uită la talismanul pe care încă îl mai ținea în palmă.

– Viața, zise el, de vreme ce nu credea în noroc.

Norocul își găsea loc doar în absența scopului și, dacă Lenos credea în ceva, atunci era faptul că totul avea un rost, un motiv. Uneori, erai prea aproape să-l vezi, alteori prea departe, dar exista.

Se mai gândi puțin, apoi adăugă:

– Și Stross.

La urma urmei, morocănosul secund al *Turlei* fusese cel care dăduse peste Lenos în Tanek, când tocmai coborâse de pe corabia ce-l adusese din Hanas. Secundul pusese ochii pe el, din cine știe ce motiv, și îl dusese grăbit pe puntea unei noi corăbii, a cărei cocă strălucea și care avea pânze de un albastru ca miezul nopții. Acolo adunase o șleahtă destul de ciudată, dar cel mai ciudat pentru Lenos era omul cocoțat la cârmă.

– Culegi toate animalele rătăcite, nu? întrebase omul, când dăduse cu ochii de Lenos.

Avea o lejeritate în purtare și genul de zâmbet care te făcea și pe tine să zâmbești. Lenos făcuse ochii mari – marinarii din satul lui fuseseră toți arși de soare și zdrențăroși. Până și căpitanii arătau ca și când fuseseră uitați afară o vară, o iarnă și o primăvară. Dar omul acesta era tânăr și puternic, îmbrăcat în negru imaculat, cu tiv argintiu.

– Numele meu este Alucard Emery, spusese el și un murmur trecuse printre oamenii adunați, dar Lenos habar n-avea cine era un Emery sau de ce ar fi trebuit să-i pese. Corabia aceasta este *Turla Nopții* și voi vă aflați aici pentru că ei îi trebuie un echipaj. Dar nu sunteți echipajul meu. Nu încă.

Făcuse semn către cel mai apropiat om, o namilă cu mușchii înfășurați pe corpul lui ca niște odgoane.

– Ce știi să faci?

Grupul chicoti.

– Păi, răspunsese matahala, sunt destul de bun la ridicat greutăți.

– Pot citi orice hartă, zisese un altul.

– Sunt hoț, zisese al treilea. Cel mai bun pe care-l poți găsi.

Fiecare om de la bord era mai mult decât un simplu marinar. Fiecare avea câte o abilitate – unii aveau mai multe. Și, la urmă, Alucard Emery se uitase la Lenos, cu acea privire de cer întunecat, care prevestea furtuna.

– Și tu? întrebase el. *Tu* ce știi să faci?

Lenos se uitase în jos, la corpul lui prea slăbănog, cu coastele ieșindu-i în relief la fiecare respirație, cu mâinile înăsprite doar

de la joaca de copii de pe țărmurile stâncoase. Adevărul e că Lenos nu fusese niciodată foarte bun la nimic. Nici pic de magie naturală, nici lipici la femei frumoase, nici isprăvi demne de luat în seamă sau vorbe meșteșugite. Nu era nici măcar foarte priceput la marinărie (deși putea face un nod și nu-i era teamă c-o să se înece).

Singurul lucru la care Lenos se pricepea era că presimțea primejdia – nu citind în vase cu apă întunecată de cerneală sau zărind-o în liniile de lumină, ci pur și simplu *simțind-o*, așa cum unii simt un tremur sub tălpi înainte de începerea furtunii. O simțea și schimba imediat direcția ca s-o ocolească.

– Ei? insistase Alucard.

Lenos înghițise în sec.

– Pot să vă spun când simt că dăm de necaz.

Alucard ridicase o sprânceană (nu avea nicio sclipire de safir pe atunci, nu până la prima lor ieșire în Faro).

– Căpitane, adăugase Lenos grăbit, interpretându-i greșit surprinderea drept ofensă.

Alucard Emery afișase un alt fel de zâmbet.

– Bine, atunci, zisese el, o să te țin responsabil cu asta.

Dar asta fusese într-o altă seară, într-un alt timp, pe o altă corabie.

Însă Lenos se ținuse întotdeauna de cuvânt.

– Am o presimțire, șopti acum, privind în largul mării.

Apa era calmă, cerul era senin, dar el simțea o apăsare în piept, ca o respirație ținută prea mult timp.

– Lenos! chicoti Alucard și se ridică în picioare. O halcă de magie se dă drept zeu, o ceață otrăvitoare distruge Londra și trei *antari* se bat la bordul corabiei noastre, zise căpitanul. Eu aș fi îngrijorat și dacă *tu n-ai fi*.

II

Mama mă-sii, gândi Lila, îndoindu-se de mijloc pe punte.

După ore de antrenament, ea era amețită și Kell, lac de sudoare, dar Holland abia de părea să gâfâie. Încerca să se abțină să nu-i tragă una în stomac, când Hano strigă din vârful catargului. Corabia avea nevoie de vânt.

Se trânti pe o ladă, când ceilalți se duseră să ajute. Se simțea de parcă făcuse trei meciuri în *Essen Tasch* și le pierduse pe absolut toate. Fiecare milimetru din corpul ei – carne și os – o durea din cauza inelelor. Cum de mai aveau ceilalți doi *antari* vreun dram de energie rămasă ca să pună vânt în pânze nu-și putea închipui.

Dar antrenamentul păruse să dea roade.

În timp ce corabia plutea mai departe printre primele umbre ale înserării, ei ajunseseră la un soi de echilibru. Erau acum capabili să-și stabilizeze și să-și amplifice magia fără să smulgă prea mult unul de la altul. Era așa o senzație stranie, să fii puternic și slab în același timp, cu atât de multă putere, dar atât de greu de mânuit, precum o armă din cale-afară de grea.

Chiar și stând nemișcată, lumea i se părea incendiată de magie, coardele ei străbătând aerul ca lumina, rămânând în spatele pleoapelor de fiecare dată când Lila clipea. Simțea că ar putea să întindă mâna și să tragă de una, făcând astfel lumea să cânte.

Își ridică mâna în dreptul ochilor, uitându-se pieziș la inelul de argint care-i mai împodobea încă degetul mijlociu.

Era control. Era echilibru. Era tot ce nu era ea și, chiar și acum, Lila se simțea ispitită să-l arunce în mare.

Nu fusese niciodată adepta moderației. Nu când era doar un copil al străzii, iute la mânie și mai iute de cuțit, și cu siguranță nu acum, când aprinsese cu amnarul magia din venele ei. Un lucru știa sigur despre ea însăși, că îi *plăcuse*, că era convinsă că magia fusese cea care o ținuse în viață. În viață, dar de asemenea singură – greu să observi e cineva când trebuia să fii mereu în gardă să-ți aperi pielea.

Lila se înfioră, nădușeala i se răcise de mult pe scalp.

Când apăruseră stelele?

Se ridică anevoie în picioare, sări de pe ladă și la jumătatea drumului spre cală auzi cântecul. Tot corpul o durea și voia să bea ceva, dar picioarele o conduseră spre sunet și, curând, descoperi sursa. Hastra stătea cu picioarele încrucișate, cu spatele sprijinit de copastie, ținând ceva în căușul palmelor.

Chiar și în lumina slabă, buclele castanii ale lui Hastra aveau sclipiri aurii. Părea tânăr, chiar mai tânăr decât ea, și când o văzu stând în fața lui, nu se feri ca Lenos. În schimb, zâmbi.

– Domnișoară Bard, zise el cu căldură. Îmi place noul tău ochi.

– Și mie, zise ea, lăsându-se jos, pe punte. Ce ții în palme?

Hastra își desfăcu degetele, scoțând la iveală un ou mic și albastru.

– L-am găsit pe chei, în Rosenal, zise el. Trebuie să le cânți ouălor, știai?

– Ca să le faci să clocească?

Hastra clătină din cap.

– Nu, de clocit, clocesc oricum. Le cânți ca să clocească fericite.

Lila ridică o sprânceană. Erau aproape de aceeași vârstă, dar era ceva *copilăresc* în Hastra – el era tânăr într-un fel în care ea nu fusese niciodată. Și totuși aerul era întotdeauna cald în jurul lui, la fel cum era în jurul lui Tieren, calmul pătrunzând în mintea ei ca mătasea, ca ninsoarea.

– Kell mi-a spus că ar fi trebuit să te faci preot.

Zâmbetul lui Hastra se întristă.

– Știu că n-am fost un bun gardian.

– Nu cred c-a spus-o ca pe o insultă.

El mângâie cu degetul mare coaja aspră.

– Ești faimoasă în lumea ta cum e Kell aici?

Lila se gândi la afișele cu „infractor căutat“ împânzite prin Londra *ei*.

– Nu pentru aceleași motive.

– Dar ai hotărât să rămâi aici.

– Cred că da.

Zâmbetul lui se lumină.

– Mă bucur.

Lila oftă scurt, ciufulindu-și părul.

– Eu nu m-aș bucura în locul tău. Am prostul obicei să încurc toate lucrurile.

Hastra privi în jos, la micul ou albastru.

– Viața e haos. Timpul e ordine.

Lila își ridică genunchii la piept.

– Asta ce vrea să însemne?

El roși.

– Nu sunt sigur. Dar Maestrul Tieren a spus-o, sună înțelept.

Lila începu să râdă, dar se opri repede, când trupul îi trosni de durere. Chiar avea nevoie să bea ceva, așa că îl lăsă pe Hastra cu oul și cântecul lui și coborî în cală.

*

Cambuza nu era goală.

Jasta stătea la masa îngustă, cu un pahar într-o mână și un pachet de cărți în cealaltă. Stomacul Lilei chiorăi de foame, dar încăperea încă mai mirosea de parcă Ilo încercase (și dăduse greș) să facă o tocană, așa că ea se îndreptă spre rafturi, turnându-și un pahar din aceeași băutură pe care o bea Jasta. Ceva tare și închis la culoare.

Simțea privirea femeii ațintită asupra ei.

– Ochiul ăsta nou, cugetă Jasta, ți se potrivește.

Lila ridică paharul în direcția ei.

– Noroc!

Jasta puse jos paharul său și amestecă fără grabă cărțile de joc.

– Stai cu mine! Joacă o mână!

Lila se uită pe masă; observă că acolo se jucase cineva și mai înainte, paharele goale fiind îngrămădite la un capăt, cărțile la celălalt.

– Ce s-a întâmplat cu ultimul tău adversar?

Jasta ridică din umeri.

– A pierdut.

Lila zâmbi.

– Cred c-o să zic pas.

Jasta mormăi încetișor.

– Nu vrei să joci pentru că știi că o să pierzi.

– Nu mă poți convinge să joc.

– *Tac*, poate că nu ești un pirat, la urma urmei, Bard. Poate că doar te prefaci, ca Alucard, te-ai deghizat în haine care nu ți se potrivesc. Poate că locul tău e în Londra, nu aici, în largul mării.

Zâmbetul Lilei deveni tăios.

– Locul meu e oriunde vreau eu să fie.

– Eu cred că ești un hoț, nu un pirat.

Un hoț fură pe uscat, un pirat, pe mare. Ultima oară când am verificat, eu eram ambele.

– Nu asta e adevărata deosebire, zise Jasta. Adevărata deosebire e *tarnal*.

Lila nu cunoștea cuvântul. Femeia trebuie să fi văzut asta, pentru că, vreo câteva secunde lungi, căută în minte și apoi spuse, în engleză:

– Neînfricarea.

Lila își îngustă ochii. Nu-și dăduse seama că Jasta vorbea și altă limbă decât arnesiana. Dar, pe de altă parte, marinarii aveau întotdeauna un talent de a prinde cuvintele din zbor ca pe monede, vârându-le în buzunar, pentru mai târziu.

– Vezi tu, continuă Jasta, tăind cărțile, un hoț intră într-un joc doar când crede că va câștiga. Un pirat intră în joc chiar și atunci când crede că va pierde.

Lila își goli paharul și își trecu un picior peste bancă, simțindu-și membrele ca de plumb. Bătu darabana în masă, cu noul ei inel sclipind în lumina felinarului.

– Bine, Jasta. Fă cărțile.

Jocul era Sanct.

– Pierzi, bei, zise Jasta, împărțind cărțile.

Acestea șuierară pe tăblia mesei, cu fața în jos. Pe spate erau negru cu auriu. Lila își luă cărțile și le privi absentă. Cunoștea regulile destul de bine ca să știe că era vorba mai puțin despre a ști să joci și mai mult despre a ști să trișezi.

– Acum spune-mi, continuă femeia căpitan, strângându-și cărțile din mână, ce vrei?

– Asta-i o întrebare prea generală.

– Și una simplă. Dacă nu cunoști răspunsul, nu te cunoști pe tine.

Lila se opri, gândindu-se. Aruncă două cărți. Un spectru și o regină.

– Libertatea, zise ea. Și tu?

– Ce vreau eu? cugetă Jasta. Să câștig.

Aruncă o pereche de sfinți.

Lila înjură.

Jasta zâmbi strâmb.

– Bea!

*

– *Cum știi când Sarows vine?* fredona Lila în timp ce traversa culoarul îngust din corabie, plimbându-și degetele de-a lungul pereților din ambele părți, pentru echilibru.

Exact atunci, avertismentul lui Alucard despre Jasta îi reveni în minte cu toată limpezimea. *„Pe ea să nu o provoci niciodată la o întrecere de băutură. Sau la o luptă cu sabia. Sau la orice la care ai putea pierde. Pentru că o să pierzi.“*

Corabia se clătina sub picioarele ei. Sau poate că ea era cea care se clătina. La naiba. Lila era slabă, dar nu lipsită de experiență, dar chiar și-așa nu-i venise niciodată atât de greu să reziste la băutură.

Când ajunse în cabina ei, îl găsi pe Kell aplecat peste Legatar, studiind gravurile de pe margini.

– Salutare, frumosule! zise ea, sprijinindu-se cu ambele coate de cadrul ușii.

Kell ridică ochii cu un început de zâmbet, care i se stinse însă repede.

– Ești beată criță, spuse el, uitându-se lung, cercetător. Și n-ai cizme.

– Spiritul tău de observație e uimitor.

Lila se uită în jos, la tălpile goale.

– Le-am pierdut.

– Cum să-ți pierzi cizmele?

Lila își încreți fruntea.

– Le-am jucat. Am pierdut.

Kell se ridică în picioare.

– Cu cine?

Un sughiț.

– Jasta.

Kell oftă.

– Stai aici.

Trecu pe lângă ea, punându-i o mână pe talie și apoi, imediat, atingerea dispăru. Lila reuși să ajungă până la pat și se prăbuși acolo, înșfăcând Legatarul lăsat de Kell și ridicându-l la lumină. Fusul de la baza cilindrului era destul de ascuțit să rănească și ea

întoarse cu grijă obiectul în mâini, mijind ochii să vadă cuvintele scrijelite pe cilindru.

Rosin, citi pe o parte.

Cason, citi pe alta.

Lila se încruntă, încercând să rostească și ea cuvintele, când Kell reapăru în prag.

– *Dă* – și *Ia*, traduse el, aruncându-i cizmele la picioarele patului.

Ea se ridică, dar prea repede, și se chirci.

– Cum ai reușit?

– I-am explicat pur și simplu că n-avea ce face cu ele – că nu i s-ar fi potrivit – și i le-am dat pe ale mele.

Lila privi la picioarele desculțe ale lui Kell și izbucni în râs. Kell se aplecă apoi deasupra ei, punându-i o mână peste gură – *O să trezești toată corabia* –, o șoaptă ușoară ca o părere, o mângâiere de aer – și ea căzu înapoi pe pat, trăgându-l și pe el după ea.

– La naiba, Lila!

Își regăsi echilibrul exact înainte să dea cu capul de perete. Patul chiar nu era destul de mare pentru doi.

– Cât ai băut?

Râsul Lilei se stinse.

– Niciodată n-am băut în compania cuiva, meditä ea cu voce tare.

I se păru ciudat că se aude vorbind, chiar dacă nu se gândise s-o facă. Cuvintele pur și simplu îi scăpaseră.

– Nu voiam să fiu luată pe nepregătite.

– Și acum?

Zâmbetul acela poznaș.

– Cred că te-aș putea lua pe tine.

El se aplecă până când părul lui îi atinse tâmpla Lilei.

– Zău?

Dar în clipa aceea ceva îi atrase atenția pe fereastra hubloului.

– E o corabie afară.

Lilei i se învârti capul.

– Cum poți s-o vezi pe întuneric?

Kell se încruntă.

– Pentru că arde.

Lila a fost în picioare într-o clipă, lumea înclinându-se vertiginos sub ea. Își înfipse unghiile adânc în palme, sperând că durerea îi va limpezi capul. Primejdia avea să facă restul.

– Ce înseamnă asta? se întreba Kell, dar ea deja alerga pe scară.

– Alucard! strigă ea, când ajunse pe punte.

Pentru un scurt și înfiorător moment, puntea *Fantomei* se întindea mută în jurul ei, pustie, iar Lila se gândi că ajunsese prea târziu, dar nu vedea niciun corp pe jos. În secunda următoare, veni căpitanul, și Hastra, încă ținând în palme oul. Apăru și

Lenos, frecându-se la ochi să-și alunge somnul, cu umerii încordați de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis urât. Kell o prinse din urmă, desculț, și îmbrăcându-și haina din mers.

În depărtare, corabia ardea, o vâlvătaie roșie și aurie pe fundalul nopții.

Alucard se opri lângă Lila.

– *Sanct!* înjură el, flăcările reflectându-i-se în ochi.

– *Mas aven*... începu Lenos.

Și apoi scoase un sunet ciudat, ca un sughiț rămas în gât, iar Lila se întoarse la timp să vadă harponul ghimpat ieșindu-i din piept, înainte ca trupu-i să fie smucit înapoi, peste copastie, iar Șerpii de Mare să ajungă lângă *Fantoma*.

III

Luni de-a rândul, Kell se antrenase singur, sub palatul regal, lăsând pete de transpirație și de sânge pe podelele Bazinului. Acolo înfruntase o sută de inamici odată și luptase cu o sută de forme, își ascuțise mintea și magia, învățase să se folosească de nimic și orice-i cădea sub mână, toate acestea ca pregătire – nu pentru turnir, la care nu crezuse niciodată că va lua parte –, ci exact pentru momentul acesta. Pentru ca, atunci când moartea avea să vină după el a doua oară, să fie pregătit.

Se antrenase pentru o luptă în palat.

Se antrenase pentru o luptă pe străzi.

Se antrenase pentru o luptă pe lumina zilei și în întuneric.

Dar nu se gândise să se antreneze pentru o luptă pe mare.

Fără puterea lui Alucard care să umfle pânzele, acestea atârnau neputincioase, iar *Fantoma* se rotise, primind valurile în flanc și clătinându-se, în timp ce mercenarii se revărsau pe punte.

Tot ce mai rămăsese din Lenos, după scurtul pleoscăit, erau picăturile de sânge care acum pătau lemnul. Un petic de calm în noapte care acum a luat-o razna – apă și vânt în urechile lui Kell, lemn și oțel sub picioarele lui, totul înclinându-se și legănându-se nebunește, ca prins într-o furtună. Era cu mult mai zgomotos și mai pătrunzător decât în acele bătălii imaginare din Bazin, cu mult mai înfiorător decât în acele jocuri din *Essen Tasch*, încât pentru o clipă – doar o clipă – Kell încremeni.

Dar apoi primul strigăt sfâșie văzduhul și o fâșie de apă se prefăcu în gheață, când Alucard trase o sabie din marea întunecată – și n-a mai existat timp de gândire, timp de făcut un plan, timp de nimic decât de *luptat*.

Kell o pierdu din vedere pe Lila în câteva clipe, bizuindu-se doar pe firele magiei – vâjâitul constant al puterii ei prin venele lui – ca să-i spună că rămăsese în viață, în timp ce *Fantoma* se prăbușea în haos.

Hastra se lupta corp la corp cu o umbră, cu spatele lipit de catarg, iar Kell scutură din încheietură, eliberându-și țepușele de oțel pe care le ținea în tecile din manșete, când primii doi ucigași se repeziră la el. Cuiele lui de oțel zburară cum făcuseră de atâtea ori în Bazin, dar acum străpunseră inimi, în loc de manechine, și pentru fiecare umbră pe care o ucidea, o alta îi lua locul.

Oțelul șuieră în spatele lui și Kell se întoarse la timp ca să se ferească de cuțitul unui asasin. Tot îi găsi carnea, dar îi tăie obrazul, și nu gâtul. Simți o durere îndepărtată, intensificată numai de sarea aerului, când degetele lui atinseră tăietura și apoi îl prinseră pe asasin de încheietură. Gheața îi înflori pe braț în sus, iar Kell îi dădu drumul exact când o altă umbră îl apuca de mijloc și-l îmbrânci într-o parte, în copastia corabiei.

Lemnul se rupse sub forța izbiturii și amândoi căzură în mare. Suprafața apei era ca un zid, lăsându-l pe Kell fără aer în plămâni, apa înghețată acoperindu-l în timp ce se lupta cu ucigașul, întunericul învâltorat fiind întrerupt numai de lumina corabiei care ardea undeva deasupra. Kell încercă să-i poruncească apei să se calmeze sau cel puțin să-i iasă din ochi, dar oceanul era prea mare și nici dac-ar fi extras puterea lui Holland și a Lilei, n-ar fi fost de ajuns. Rămăsese fără aer și nu putea îndura gândul că Rhy, la o Londră depărtare, se sufoca. Nu avea de ales. Următoarea dată când ucigașul lovi cu un cuțit curbat, Kell lăsă lovitura să-l nimerească.

O exclamație îi scăpă într-o bolboroseală de aer, când lama îi tăie mâneca hainei și i se înfipse adânc în braț. Numaidecât apa începu să se tulbure de sânge.

– *As Steno!* zise el cu ultima răsuflare, cuvintele fiindu-i înăbușite de apă, dar încă încărcate de intenție.

Mercenarul înțepeni, corpul prefăcându-i-se în piatră, și se scufundă, spre fundul mării. Kell porni grăbit în sus, țâșnind la suprafața valurilor. Din locul în care era, putea vedea bărcile mici ale atacatorilor, niște mânere vrăjite din lemn și oțel ducând de la apă până pe puntea *Fantomei*.

Kell urcă, cu brațul zvâcnind de durere și hainele îngreunate de apă, dar izbuti, cățărându-se peste balustradă.

– Domnule, păzea!

Kell se răsuci tocmai când ucigașul se repezi spre el, dar omul fu oprit scurt de sabia lui Hastra, pe care i-o înfipse în spate. Asasinul căzu și Kell se trezi uitându-se în ochii speriați ai tânărului gardian. Fața, mâinile și buclele lui Hastra erau împroșcate de sânge. Părea nesigur pe picioare.

– Ești rănit? îl întrebă Kell iute.

Hastra clătină din cap.

– Nu, domnule, zise și vocea îi tremură.

– Bine, încuviință Kell, luând cuțitul asasinului. Atunci, hai să recucerim corabia asta!

IV

Holland stătea pe patul lui, studiind inelul de argint de pe degetul mare, când o auzi pe Lila urcând în goană scările, auzi pleoscăitul unui corp greu lovind apa, tropăitul prea multor picioare.

Se ridică și ajunse aproape la ușă când podeaua se înclină și vederea i se întunecă, toată puterea ieșindu-i subit, smulsă deodată.

Se poticni, încercând să reziste, își simți genunchii izbind podeaua, corpul despărțit de putere, când cineva smuci de magia lui ca și când ar fi fost o frânghie.

O clipă înspăimântătoare, nu se întâmplă nimic și apoi, aproape la fel de subit, cabina era din nou aceeași, așezându-se exact ca înainte, numai că acum răsunau strigăte de pe punte, o corabie ardea în spatele ferestrei și cineva cobora treptele.

Holland făcu un efort și se ridică în picioare, capul încă învârtindu-i-se din cauză că pierduse o clipă controlul asupra magiei.

Smulse lanțurile din perete, și le înfășură pe mâini și ieși clătinându-se pe culoar.

Doi străini veneau spre el.

– *Kers la?* zise unul, când el se împiedică intenționat și căzu.

– Un prizonier, răspunse al doilea, văzând sclipirea metalului și presupunând – greșit – că Holland era încă legat.

Auzi șuieratul săbiilor scoase din teci, și imediat apoi își trase puterea împrumutată, ca și cum și-ar fi tras răsuflarea.

Sângele lui Holland vuia, magia inundându-i venele din nou. O mână a intrusului i se înfipse în păr, trăgându-i capul pe spate pentru a-i expune gâtul. O fracțiune de secundă îi lăsă să creadă că au învins, îi lăsă să creadă că avea să fie într-atât de ușor, și aproape că simți cum se destind și lasă garda jos.

Și-apoi sări, răsucindu-se și eliberându-se dintr-o mișcare lină, ușoară, înfășurând lanțurile pe după gâtul atacatorului său, înainte de a transforma lanțul din fier în piatră. Îi dădu drumul și omul se prăbuși cu capul înainte, trăgând zadarnic cu mâinile de menghina de la gât, în timp ce Holland îi scoase sabia de la șold și îi tăie gâtul celui de-al doilea atacator.

Sau, cel puțin, încercă.

Ucigașul era rapid, ferindu-se îndărăt un pas, doi, dansând în jurul lamei cum obișnuia să facă Ojka, dar Okja nu se împiedica niciodată, pe când ucigașul o făcu, greșind doar o dată, dar îndeajuns pentru Holland ca să-l doboare și să-i înfigă sabia în spate, țintuindu-l la podea.

Holland păși peste corpurile care se zvârcoleau și se îndreptă spre scări.

Iataganul veni de nicăieri, șuierând prin aer.

Dacă Athos și Astrid nu ar fi preferat tăișul crud al oțelului curbat, dacă Holland n-ar fi visat că folosește lamele curbate ca să le taie gâturile – n-ar fi recunoscut niciodată tonul, n-ar fi știut cum și când să se ferească.

Se lăsă într-un genunchi, când sabia ca o seceră se înfipse în perete deasupra capului său și se întoarse la țanc să prindă o a doua lamă cu mâinile goale. Tăișul pătrunse prin carne rapid și adânc, chiar dacă el se străduise să amortizeze lovitura, îndreptându-și voința asupra metalului, aerului și osului. Ucigașul se propti în cuțit și sângele lui Holland curse gros spre podea, triumful de moment prefăcându-se în frică pe fața omului, când își dădu seama ce făcuse.

– *As Isera*, zise Holland și gheața țâșni din palmele lui rănite, înghițind lama și pielea într-o clipă.

Cuțitul curbat lunecă din degetele înghețate, mâinile lui Holland arzând de durere. Tăieturile erau adânci, dar mai înainte de a le putea lipi, mai înainte de a putea face orice, o sfoară i se înfășură pe după gât. Ridică mâinile, dar alte două sfori apărură de nicăieri, încingându-i fiecare încheietură și forțându-i brațele în lături.

– Țineți-l! porunci un asasin, pășind peste cele câteva corpuri înșirate pe podea.

Într-o mână ținea un cârlig.

– Vor ochiul intact.

Holland nu atacă. Rămase nemișcat, evaluând armele adversarilor și numărând viețile pe care avea să le adauge pe lista lui.

Când ucigașul se apropie de el, mâinile începură să-i furnice cu o fierbințeală ciudată. Ecoul magiei altcuiva.

Lila.

Holland zâmbi, își închise degetele peste sfori și trase puțin – nu de sfori, ci de vraja celuilalt *antari*.

Sforile au luat foc.

Firele împletite plesniră ca oasele și Holland se văzu liber. Cu o mișcare a mâinii, felinarele se sparseră, culoarul se cufundă în beznă și el atacă.

V

Șerpii de Mare erau buni.

Înspăimântători de buni.

Cu siguranță mai buni decât Hoții de Aramă, mai buni decât toți pirații pe care-i întâlnise Lila în lunile petrecute pe mare.

Șerpii luptau de parcă ar fi contat.

Luptau de parcă viețile lor erau în joc.

Dar la fel lupta și ea.

Lila lăsă capul în jos când o lamă curbată se înfipse în catargul din spatele ei și se răsuci, ferindu-se din calea unei săbii care tăie aerul. Cineva încercă să-i petreacă un laț pe după gât, dar ea îl prinse, se învârti, eliberându-se, și înfipse cuțitul în coastele străinului.

Magia vuia în venele ei, desenând corabia în linii de viață. Șerpii se mișcau precum umbrele, dar, pentru Lila, străluceau de lumină. Cuțitele ei se strecurau pe sub garda piraților, găseau carnea, făceau să țâșnească sângele.

Un pumn o nimeri în falcă, un tăiș îi crestă coapsa, dar n-o opriră, n-o încetiniră. Zbârnâia de putere, o parte a ei și o parte împrumutată, dar în întregime în flăcări.

Sângele îi injectă ochiul bun, dar Lilei nu-i păsa, pentru că de fiecare dată când lua o viață, îl vedea pe Lenos.

Lenos, care se temuse de ea.

Lenos, care fusese bun cu ea, chiar dacă îl înspăimânta.

Lenos, care o simțise ca pe o prevestire, un semn de schimbare.

Lenos, care o văzuse cum era, înainte de a ști ea să se recunoască.

Lenos, care murise cu un harpon ghimpat în piept și cu aceeași confuzie tristă pe care o simțise și ea în gang la Rosenal, aceeași revelație oribilă, zugrăvită pe fața lui.

Îi putea simți și pe Kell, și pe Holland luptând, în capetele opuse ale corabiei, le simțea încordarea și smuciturile magiei în venele ei, durerea lor în membrele-fantomă.

Dacă Șerpii aveau magie, n-o foloseau. Probabil încercau să nu distrugă *Fantoma*, de vreme ce deja își scufundaseră propria corabie, dar Lilei nici nu-i trecea prin cap să se abțină să cruțe hurdubaia asta de doi bani. Focul se aprinse în mâinile ei. Scândurile punții gemură când plimbă focul pe deasupra lor. Corabia se înclină violent.

Ar fi scufundat copaia asta nenorocită dacă într-adevăr era nevoie.

Dar nu avu ocazia. Fu înhățată de guler și trasă în spatele unei lăzi. Își eliberă cuțitul din teaca ascunsă pe braț, dar cealaltă mână a atacatorului – mult mai mare decât a ei – îi prinse încheietura și i-o țintui de lemnul din spatele capului ei.

Era Jasta, acoperind-o cu totul, și, pentru o clipă, Lila se gândi că încerca s-o ajute, încerca dintr-un oarecare motiv s-o ferească din calea primejdiei, s-o scutească de luptă. Apoi văzu corpul zăcând pe punte.

Hano.

Ochii fetei sclipeau în întuneric, deschiși, ficși, căci avea gâtul tăiat.

Pe Lila o cuprinse mânia când înțelese. Insistența Jastei de a sta la cârma *Fantomei*, de a merge cu ei la piața plutitoare. Primejdia neașteptată de pe chei, la Rosenal. Jocul de cărți de mai devreme, cu băutura aceea prea tare.

– Ești în cârdășie cu ei.

Jasta nu negă. Doar rânji batjocoritor.

Lila își folosi magia împotriva trădătoarei, iar femeia căpitan se trezi îmbrâncită cât colo.

– De ce?

Femeia ridică din umeri.

– Aici, pe mare, banul e rege.

Lila atacă, dar Jasta era de două ori mai rapidă decât o arăta și, o secundă mai târziu, Lila se izbi cu spatele de copastie, balustrada nimerind-o drept în coaste cu destulă forță cât s-o lase fără aer.

Jasta stătea exact unde fusese cu o clipă mai devreme, părând aproape plictisită.

– Ordinele mele sunt să-l ucid pe prințul arnesian, zise ea, scoțând un cuțit de la șold. Nu mi-a spus nimeni ce să fac cu tine.

O ură rece fulgeră prin venele Lilei, copleșind până și văpaia puterii.

– Dacă voiai să mă ucizi, ai fi putut s-o faci până acum.

– Dar nu trebuie să te ucid, zise Jasta, în timp ce pe corabie continuau să mișune umbre amenințătoare. Tu ești un hoț, iar eu sunt un pirat, dar amândouă suntem ca niște cuțite. Văd asta în tine. Știi că nu ăsta e locul tău. Nu aici, cu ei.

– Te înșeli.

– Poți să te prefaci cât vrei, reluă Jasta batjocoritor. Să-ți schimbi hainele. Să-ți schimbi vorbirea. Să-ți schimbi fața. Dar întotdeauna vei fi ca un cuțit, iar cuțitele sunt bune pentru un singur lucru: să taie.

Lila își lăsă brațele pe lângă corp, de parcă ar fi cântărit vorbele trădătoarei. Sângele îi picura din degete și buzele i se mișcară încet, aproape imperceptibil, cuvintele – *As Athera* – pierzându-se în zeflemeaua insolentă a Jastei și în zăngănitul armelor din jurul lor.

Lila își ridică vocea.

– Poate că ai dreptate.

Râjnetul Jastei se lățì.

– Știu cum să depistez un cuțit, dintotdeauna am știut. Și te pot învăța și pe tine...

Lila își strânse pumnul, chemând lemnul, iar lăzile din spatele Jastei se repeziră înainte. Femeia se răsuci, încercă să se ferească, dar vraja șoptită de Lila își făcu efectul – *As Athera, crești* – și scândurile corabiei urcară peste cizmele Jastei, chiar în timp ce ea privea cu o satisfacție răutăcioasă. Căzu grămadă pe punte, în spatele lăzilor grele.

Jasta scoase un blestem gâtuit într-o limbă pe care Lila n-o cunoștea, iar piciorul i se înțepeni sub greutăți, osul trosnindu-i puternic.

Lila se lăsă pe vine în fața ei.

– Poate că ai dreptate, repetă ea, ridicându-și cuțitul la gâtul Jastei. Și poate că te înșeli. Nu alegem ce suntem, dar alegem ce facem.

Cuțitul era gata să taie.

– Asigură-te că tai adânc, o provocă Jasta, când sângele începu să șiroiască pe lângă tăișul armei, întinzându-se în linii subțiri pe gât, în jos.

– Nu, zise Lila, retrăgându-și mâna.

– N-o să mă ucizi? întrebă ea batjocoritoare.

– Oh, ba da! zise Lila. Dar nu înainte să-mi spui totul.

VI

Corabia era numai sânge, arme și moarte.

Și apoi n-a mai fost.

Fără o etapă intermediară.

Ultimul corp se prăbuși pe punte la picioarele lui Kell și, cu asta, se termină. Își putu da seama după liniște și după subita nemișcare a firelor magiei dintre el, Holland și Lila.

Kell se clătina pe picioare de epuizare, când Holland urcă scările, sărind peste o baltă lucioasă de sânge, cu mâinile jupuite. În același moment, apăru Alucard, ținându-și un braț la piept. Cineva îi smulsese safirul din sprânceană și sângele îi invadase ochiul, prefăcându-i cenușiul de furtună într-un albastru-violet.

În apropiere, Hastra se lăsă să cadă pe o ladă, încă tremurând și palid. Kell îi atinse umărul tânărului gardian.

– A fost prima oară când ai luat o viață?

Hastra înghiți un nod din gât și dădu din cap.

– Întotdeauna am știut că viața este fragilă, zise el răgușit. Să păstrezi ceva viu este destul de greu. Dar să-i pui capăt...

Se opri și apoi, fără ca nimeni să anticipeze, se întoarse și vomă pe punte.

– E în regulă, zise Kell, aplecându-se peste el, tot corpul lui țipând de durere de la zecile de răni mai mici, ca și de la senzația de zădărnicie pe care o avea întotdeauna după o luptă.

După câteva secunde, Hastra se ridică, ștergându-se la gură cu mâneca.

– Am impresia că sunt pregătit să devin preot. Crezi că Tieren mă va primi înapoi?

Kell îi strânse umărul băiatului.

– Putem să vorbim cu el când ajungem acasă.

Hastra izbuti să zâmbească.

– Mi-ar plăcea.

– Unde-i Bard? îi întrerupse Alucard.

Lila apăru un moment mai târziu, târând corpul masiv, șubred al căpitanului *Fantomei*.

Kell se uită șocat cum Lila o sili pe Jasta să îngenuncheze pe punte. Fața femeii era umflată și mânjită de sânge, mâinile îi erau legate cu frânghie, iar un picior era evident rupt.

– Lila, ce...

– De ce nu le spui? zise Lila, împungând-o pe Jasta cu vârful cizmei.

Când femeia nu făcu decât să mârâie, Lila zise:

– Ea a fost.

Alucard scoase un sunet dezgustat.

– *Tac*, Jasta! Șerpii de Mare?

A fost rândul femeii să răspundă cu dezgust.

– Nu putem fi toți animalele de companie ale coroanei.

Lui Kell i se învârtea capul. Una era să fii atacat de pirați și alta să fii vânat pentru recompensă.

– Cine te-a plătit?

– Am găsit astea la ea, zise Lila, scoțând o pungă cu pietre prețioase albastre.

Nu unele oarecare, ci unele mici, ovale, folosite să împodobească o față de faroan.

– Sol-in-Air, murmură Kell. Care era sarcina ta?

Când Jasta scuipă pe punte în semn de răspuns, Lila își înfipse vârful cizmei în piciorul rănit al femeii. Un mârâit îi scăpă din gâtlej.

– Să-l ucid pe trădător ar fi fost un plus, mârâi ea. Am fost plătită să-l omor pe prințul cu ochi negru.

Privirea ei se întoarse încet spre Kell.

– Iar un Șarpe nu se oprește până ce nu-și duce treaba la bun sfârșit.

Cuțitul veni de nicăieri.

Cât ai clipi, de unde Jasta nu avea nimic în mâini, ultima ei armă ascunsă ieși la vedere și zbură spre inima lui Kell. Mintea lui reacționă înaintea corpului și mâinile se ridicară, dar prea încet, prea târziu.

Avea să se întrebe săptămâni, luni, ani de-a rândul dacă ar fi putut s-o oprească.

Dar, în momentul acela, nu mai avea nici urmă de magie rămasă în el.

Lama pătrunse, îngropându-se până la mâner.

Kell se clătină un pas îndărăt, adunându-și curajul pentru o durere care nu veni.

Buclele lui Hastra fluturară înaintea ochilor lui, poleite cu auriu chiar și pe întuneric. Băiatul se mișcase cu viteza luminii, sărind între Kell și cuțit, cu brațele ridicate nu să blocheze arma, ci întinse ca s-o prindă.

Îl nimerise drept în inimă.

Kell scoase un răcnet sălbatic când Hastra – Hastra, care făcea lucrurile să crească, care ar fi trebuit să fie preot, care ar fi putut să fie orice și-ar fi dorit, dar alesese să fie gardian, gardianul lui *Kell* – se clătină și căzu.

– Nu! strigă el, prinzându-i corpul înainte să atingă puntea.

Era deja atât de tăcut, atât de nemișcat, atât de dus, însă Kell trebuia să spună ceva, trebuia să încerce ceva. La ce bun atât de multă putere, dacă oamenii continuau să moară?

– *As Hasari*, imploră el, apăsându-și palmele de pieptul lui Hastra, chiar în clipa când ultimele bătăi de inimă se stingeau sub mâinile lui.

Era prea târziu.

El acționase prea târziu.

Până și magia are o limită.

Iar Hastra deja murise.

Buclele îi alunecară de pe ochii ce fuseseră înainte – *adineauri* – luminați de viață și care acum erau întunecați, ficși, deschiși.

Kell așeză încet corpul lui Hastra pe punte, scoțându-i cuțitul din piept și ridicându-se în picioare. Pieptul lui clocotea, respirând anevoie și exploziv. Îi venea să urle. Îi venea să plângă.

În schimb, traversă puntea și-i tăie gâtul Jastei.

VII

Rhy gemu de durere.

N-a fost ca o lovitură primită pe neașteptate, ci ca o durere pe care o simți în mușchii dintr-odată epuizați, o slăbire a energiei. Capul îi zvâcnea și inima îi bătea rapid, când se ridică în capul oaselor, încercând să se ancoreze în realitatea cearșafurilor de mătase, cu fierbințeala focului încă mocnind în inimă.

Ești aici, își spuse el, încercând să-și descâlcească mintea din coșmar.

În vis, se îneca.

Nu în felul în care aproape se înecase pe balcon, în urmă cu câteva ore – zile? –, când Kell se aruncase după Holland în fluviu. Nu, totul acum se petrecea mai lent. Rhy cel din vis se scufunda, din ce în ce mai adânc, într-un mormânt de valuri pustiitoare, presiunea apei strivindu-i plămânii.

Dar durerea pe care o simțea acum nu venea din vis.

Nu era a lui.

Era a lui Kell.

Rhy întinse mâna spre acul regal de pe noptieră, dorindu-și să fi putut vedea ce se întâmpla cu fratele lui și nu doar să simtă efectele. Uneori, avea impresia că reușește, în frânturi de viziune și în vise, dar nimic nu se închega, nimic nu-i rămânea vreodată în minte.

Rhy strânse cerculețul de aur vrăjit în pumn, așteptându-se să simtă ardoarea chemării lui Kell, și abia atunci își dădu seama cât de neajutorat era, de fapt. Cât de inutil pentru Kell. El îl putea chema pe fratele lui, dar Kell nu avea – sau nu putea – să-l cheme vreodată pe el.

Rhy se trânti la loc pe perne, strângând acul la piept.

Durerea deja se stingea, ecoul unui ecou, un val de reflux, lăsând în urmă doar disconfortul surd și frica.

Nu reuși să mai adoarmă.

Carafele de pe bufet sclipeau în lumina scăzută a focului, ademenindu-l, și se dădu jos din pat ca să-și toarne ceva de băut, adăugând o singură picătură din licoarea lui Tieren în lichidul ca ambra. Rhy ridică paharul spre buze, dar nu bău. Altceva îi atrase atenția. Armura lui. Zăcea întinsă ca un corp adormit pe sofa, cu mâinile înmănușate, încrucișate pe piept. Nu mai era nevoie de ea, acum, nu când orașul dormea dus, însă tot îi simțea atracția, mai puternică decât licoarea, mai puternică și decât întunericul – întotdeauna mai intens înainte de zori.

Rhy lăsă paharul deoparte și luă coiful de aur.

VIII

Miturile nu se nasc dintr-odată.

Nu răsar pur și simplu în lume. Se alcătuiesc încet, răsucite în mâinile timpului până când muchiile li se netezesc, până când depănatul poveștii dă destulă greutate cuvintelor – amintirilor – cât să le facă să se rostogolească singure.

Însă toate poveștile încep de undeva și, în noaptea aceea, când Rhy Maresh mergea pe străzile Londrei, un nou mit lua naștere.

Era povestea unui prinț care își supraveghea orașul în timp ce acesta dormea. Care mergea pe jos, de frică să nu calce în picioare pe cineva căzut, care își croia drum printre trupurile supușilor lui.

Unii aveau să spună că se mișca în tăcere, auzindu-se doar clinchetul slab al armurii lui aurite, la fiecare pas răsunând ca niște clopoței în depărtare, în liniștea străzii.

Alții aveau să spună că vorbea, că până și în întunericul cel mai îndepărtat, cel care dormea îl auzea șoptind în continuu „Nu sunteți singuri“.

Unii aveau să spună că nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

Într-adevăr, nu exista nimeni care să vadă.

Dar Rhy *chiar* mergea printre ei, pentru că era prințul lor și pentru că nu putea să doarmă și pentru că știa cum era să fii ținut de o vrajă, să fii târât în întuneric, să fii legat de ceva și totuși să te simți cu desăvârșire singur.

Promoroaca se așternuse peste oamenii lui, făcându-i să arate mai degrabă a statui decât a bărbați, femei și copii. Prințul văzuse copacii doborâți cum sunt înghițiți treptat de mușchi, bucățile de lume fiind revendicate încet, și, în timp ce umbla prin mulțimea de oameni căzuți, se întreba ce s-ar întâmpla dacă Londra ar rămâne sub vraja asta o lună, un anotimp, un an.

Oare lumea ar urca peste trupurile adormite?

Oare avea să-i înghită, milimetru cu milimetru?

Începuse să ningă de-adevăratelea (ciudat, având în vedere că se aflau în prag de primăvară, dar, pe de altă parte, nu era cel mai ciudat lucru care să se fi abătut asupra Londrei), așa că Rhy ștergea gheața de pe obrajii neclintiți, sfâșia prelatele de pe osatura fantomatică a pieței de noapte și lua păturile din casele acum bântuite doar de amintirea răsuflărilor. Și, cu răbdare, prințul învelea fiecare persoană pe care o găsea, pe toți, deși ei nu păreau să simtă frigul sub giulgiul siguranței și al somnului, date de vrajă.

Gerul îi înțepa degetele prințului. I se strecura prin armură și în piele, dar el n-a făcut cale-ntoarsă, nu și-a întrerupt veghea până ce primele sulițe de lumină n-au străpuns cochilia întunericului și zorii au subțiat chiciura. Abia atunci prințul s-a întors la palat, prăbușindu-se în patul lui și cufundându-se într-un somn lung.

12. TRĂDARE

I

Răsăritul veni tăcut peste *Fantoma*.

Aruncaseră cadavrele peste bord – Hano, cu gâtul tăiat, și Ilo, pe care-l găsiseră mort în cală, Jasta, care îi trădase pe toți, și toți Șerpii de Mare.

Numai Hastra fusese înfășurat într-o pătură. Kell legase țesătura cu grijă în jurul picioarelor băiatului, peste șolduri și peste umeri, lăsându-i liberă fața – lipsită de zâmbetul sfios, cu buclele strălucitoare acum atârnând moi – cât mai mult timp posibil.

Marinarii morți erau aruncați în mare. Dar Hastra nu fusese un marinar. El fusese un gardian regal.

Dacă ar fi avut flori pe corabie, Kell ar fi așezat una pe pieptul sfâșiat al lui Hastra – așa era obiceiul, în Arnes, să marchezi o rană mortală.

Se gândi la floarea care rămăsese acasă, în Bazin, cea pe care Hastra o făcuse pentru Kell, aducând viață dintr-un bulgăre de pământ, o picătură de apă și o sămânță. O fâșie de lumină într-o lume ce se întuneca. Oare avea s-o mai găsească la întoarcere? Sau se ofilise deja?

Dacă Lenos ar fi fost acolo, ar fi putut spune ceva, ar fi putut trimite o rugăciune către sfinții fără nume, dar și Lenos pierise, dispărut în valuri, iar Kell nu avea nicio floare, nu avea nicio rugăciune, nu avea nimic decât mânia pustie înotând în inima lui.

– *Anoshe*, murmură el, când corpul a fost dat peste bord.

Ar fi trebuit să curețe puntea, dar li se părea inutil. *Fantoma* – ce mai rămăsese din ea – avea să ajungă la Tanek în cursul zilei.

Se clătina de oboseală.

Nu dormise. Niciunul dintre ei nu dormise.

Holland se concentra să mențină vântul în pânze, în vreme ce Alucard stătea, amorțit, la cârmă – puterea era prețioasă, dar Lila insistase să-i vindece rănile căpitanului. Kell nu-i reproșă nimic. Alucard Emery contribuise destul la păstrarea corabiei pe valuri.

Lila stătea acum lângă el, trecând pietrele prețioase faroane dintr-o mână într-alta, uitându-se la nestematele albastre cu fruntea înnegurată de gânduri.

– Ce-i? întrebă el.

– Am omorât odată un faroan, zise ea, lăsând pietrele să curgă în mâna cealaltă. În timpul turnirului.

– Ce-ai făcut? începu Kell, sperând că auzise greșit, că nu va fi silit să-i menționeze asta lui Rhy – sau, mai rău, lui Maxim – odată ce vor ajunge înapoi. Când ai avut tu...?

– Nu asta e ideea, i-o reteză ea, lăsând pietrele să-i curgă printre degete. Ai văzut vreodată un faroan să se despartă de astea? Ai văzut vreodată unul care să plătească în altceva decât bani?

Kell se încruntă puțin.

– Nu.

– Asta pentru că pietrele sunt incrustate în pielea lor. N-ai putea să smulgi una nici dac-ai vrea, nu fără un cuțit.

– N-am observat.

Lila ridică din umeri, întinzând mâna peste ladă.

– Ăsta e genul de lucruri la care te gândești când ești un hoț.

Își întoarse palma în jos și pietrele troncăniră pe capacul lăzii.

– Și când l-am ucis pe faroanul ăla, pietrele de pe fața lui s-au desprins. I-au căzut, de parcă ceea ce le ținuse în loc dispăruse.

Kell făcu ochii mari.

– Nu crezi că astea au venit de la un faroan.

– Ba sunt foarte sigură că de la un faroan au venit, spuse Lila, ridicând o singură piatră. Dar mă îndoiesc că a avut de ales.

II

Maxim își încheie vraja la puțin timp după ce se crăpă de ziuă.

Se sprijini, frânt, cu spatele de masă ca să-și admire lucrarea, oamenii fără chip stând în formație, cu piepturile lor blindate zăvorâte peste inimile de oțel. Douăsprezece tăieturi adânci îi traversau regelui partea interioară a brațului, unele pe cale de a se vindeca, altele proaspete. Douăsprezece piese de vrajă învelite în oțel, legate laolaltă, stăteau în fața lui, făurite și sudate și îmbinate.

Efortul de a lega magia fusese epuizant, oboseala crescând cu fiecare nouă platoșă adăugată. Corpul îi tremura ușor de la povară, dar n-avea să dureze mult, odată ce misiunea avea să înceapă. Maxim avea să se descurce.

Se ridică – încăperea se învârti vertiginos pentru câteva secunde înainte să se liniștească – și coborî la parter ca să ia o ultimă masă împreună cu soția lui, cu fiul lui. Un rămas-bun fără cuvinte. Emira avea să înțeleagă, iar Rhy, spera el, avea să-l ierte. Cartea de însemnări avea să le fie de ajutor.

În timp ce mergea, Maxim își imagina cum stă împreună cu ei în salonul mare, cu masa plină de cești de ceai și pâine proaspăt scoasă din cuptor. Mâna Emirei peste a lui. Râsul lui Rhy revărsându-se în jur. Și Kell, unde fusese întotdeauna, alături de fratele lui.

Maxim își lăsă mintea obosită să se delecteze cu acest vis, cu această amintire.

Doar o ultimă masă.

O ultimă oară.

– Maiestatea Voastră!

Maxim suspină și se întoarse. Ultimul lui vis muri când văzu gărzile regale ținând un om între ei. Captivul purta robele purpurii cu alb ale suitei faroane, venele de argint întinzându-se ca metalul topit printre pietrele prețioase de pe pielea lui neagră. Sol-in-Air veni în grabă pe hol, în urma soldaților, apropiindu-se cu viteză.

– Dați-i drumul! porunci lordul faroan.

– Ce vrea să însemne asta? întrebă Maxim, oboseala amorțindu-i fiecare mușchi, fiecare oscior.

Unul dintre gardieni îi întinse o scrisoare.

– L-am oprit, Maiestatea Voastră, când încerca să se furișeze din palat.

– Un mesager? își înălță vocea Maxim, întorcându-se spre Sol-in-Air.

– Nu ni se îngăduie să trimitem scrisori? îl înfruntă lordul faroan. Nu m-am gândit că suntem prizonieri aici.

Maxim dădu să deschidă scrisoarea, dar Sol-in-Air îl prinse de încheietură.

– Nu-ți face aliații dușmani, îl preveni el. Ai destui din urmă.

Maxim își eliberă încheietura și deschise scrisoarea dintr-o singură mișcare, plimbându-și ochii rapid peste misiva faroană.

– Ai cerut întăriri.

– Avem *nevoie* de ele, insistă Sol-in-Air.

Lui Maxim îi vâjâia capul.

– Nu. N-ai face decât să atragi mai multe vieți în luptă...

– Poate dacă ne-ai fi *spus* despre vraja preoților...

– ...mai multe vieți pentru Osaron de revendicat și de folosit împotriva noastră, a *tuturor*.

Între timp ajunsese și prințul veskan și Maxim își întoarse furia și asupra lui.

– Și tu? Au trimis și veskanii mesaje în afara orașului?

Col păli.

– Și să-și riște astfel viețile? Bineînțeles că nu.

Sol-in-Air îl fulgeră cu privirea pe prințul veskan.

– Minți!

Maxim n-avea destulă energie pentru povestea asta. Nu avea timp.

– Închideți-i pe Lordul Sol-in-Air și suita sa în camerele lor.

Faroanul se holbă la el îngrozit.

– Rege Maresh...

– Ai de ales, îi tăie vorba Maxim, între camerele voastre sau temnița regală. Și pentru binele vostru și al nostru sper că ai trimis un singur om.

Când soldații lui Maxim îl escortară pe Sol-in-Air spre camerele lui, el nu protestă, nu se opuse. Nu spuse decât un singur lucru, cu voce scăzută, încordată.

– Faci o greșeală.

*

Familia Maresh nu stătea la masă în salonul mare. Jilțurile erau goale. Masa nu fusese întinsă – și n-avea să fie încă vreo câteva ore, își dădu el seama. Nici măcar nu răsărise soarele.

Corpul lui Maxim începuse să tremure.

Nu avea puterea să continue să-i caute, așa că se întoarse la apartamentul regal, sperând în van că Emira avea să fie acolo, așteptându-l. I se strânse inima când descoperi camerele goale, chiar dacă o mică parte din el răsuflă de ușurare la gândul că era scutit de durerea sfâșietoare a despărțirii.

Cu mâini tremurătoare, începu să pună lucrurile în ordine. Se îmbrăcă, își strânse hârtiile de pe birou și puse textul pe care îl scrisese pentru Rhy în mijloc.

Vraja îl solicita pe Maxim cu fiecare respirație, cu fiecare bătaie de inimă, firele magiei, întinse la maximum prin pereți și pe scări în jos, consumându-i energia cu fiecare clipă nefolosită.

Curând, îi promise vrăjii. Curând.

Scrise trei scrisori, una lui Rhy, una lui Kell și, ultima, Emirei, toate prea lungi și prea scurte. Maxim fusese întotdeauna un om

de faptelor, nu al cuvintelor. Și nu mai era timp.

Tocmai sufla peste cerneală să se usuce, când auzi ușa deschizându-se.

Inima i-o luă la goană, speranța retrezindu-se când se întoarse, așteptându-se s-o vadă pe soția lui.

– Scumpa mea...

Nu continuă când o văzu pe fata cu piele albă și păr blond, cu o coroană de argint în păr, îmbrăcată în verde și stropită parcă cu vopsea stacojie pe față.

Prințesa veskană zâmbi. Avea patru lame lustruite între degete, subțiri ca acele și din fiecare picura sânge, iar când vorbi, vocea îi era liniștită, voioasă, de parcă n-ar fi intrat nepermis în camerele regale, de parcă n-ar fi fost niciun cadavru în urma ei, pe hol, și sângele nu i-ar fi mânjit fruntea.

– Maiestatea Voastră! Am sperat să vă găsesc aici.

Maxim nu dădu înapoi.

– Prințesă, ce cau...

Înainte de a sfârși, prima lamă veni în zbor prin aer și, până ce regele își ridică mâna, iar magia se declanșă ca să devieze lovitura, un al doilea cuțit i se înfipse în cizmă, țintuindu-i piciorul de podea.

Un geamăt de durere îi scăpă lui Maxim când încercă să se răsucească totuși, ca să evite o a treia lamă, doar pentru a o încasa pe a patra în braț. Aceasta din urmă nu zburase – era încă în mâna atacatoarei, care îi împinse oțelul adânc deasupra cotului, țintuindu-i brațul de perete.

Totul durase mai puțin de o clipă.

Prințesa veskană stătea pe vârfuri, de parc-ar fi vrut să-l sărute. Era atât de tânără, prea tânără ca să fie atât de îndrăzneață.

– Nu arăți bine, zise ea.

Maxim își simțea capul gata să-i plesnească. Dăduse prea mult din el pentru vrajă. Îi mai rămăsese prea puțină vlagă să-și adune magia pentru o luptă. Dar încă mai avea cuțitul în teacă, la șold. Și încă unul pe gambă. Degetele îi zvâcniră, dar mai înainte să poată apuca vreunul, un cuțit de-al Corei zbură înapoi între degetele ei.

I-l puse la gât.

Brațul și piciorul lui Maxim amorțiseră – nu numai de durere, dar și...

– Otravă, mârâi el.

Capul ei încuviință energic.

– N-o să te ucidă, zise ea veselă. Asta-i treaba mea. Dar ai fost o gazdă încântătoare.

– Ce-ai făcut? Fată neghioabă...

Zâmbetul ei se ascuți într-un rânjet disprețuitor.

– Fata asta neghioabă o să-și acopere numele de glorie. Fata asta neghioabă o să-ți ia palatul și regatul!

Se aplecă spre el, vocea ei devenind dintr-odată senzuală.

– Dar, mai întâi, fata asta neghioabă o să-ți taie gâtul.

Pe ușa deschisă, Maxim zări corpurile căzute ale gardienilor săi, înșirate pe tot holul, brațele și picioarele lor în armuri rămase întinse, fără viață, pe covor.

Și apoi văzu șirul de fețe negre, cu pietrele prețioase reflectând lumina ca niște lacrimi.

– Ești incapabilă să înțelegi, prințesă, zise el, în timp ce amorțeala i se răspândea prin membre și faroanii înaintau fără zgomot, cu Sol-in-Air în frunte. Uciderea unui rege îți asigură un singur lucru.

– Și care e acela? șopti ea.

Maxim îi susținu privirea.

– O moarte lentă.

Lama Corei îi străpunse pielea exact când faroanii dădură buzna în cameră.

Cât ai clipi, Sol-in-Air o trăgea pe fata ucigașă spre el, cu un braț pe după gâtul ei.

Ea învârti cuțitul subțire ca acul în mână, ca să-i înfigă vârful în piciorul faroanului, dar ceilalți erau deja asupra ei, ținând-o de brațe, silind-o să cadă în genunchi înaintea lui Maxim.

Regele încercă să vorbească și descoperi că limba îi era grea, corpul lui luptând cu prea mulți inamici, și otrava, dar și costul magiei cheltuite.

– Găsiți gărzile arnesiene! porunci Sol-in-Air.

Atunci Cora se luptă nebunește, violent, fără dram de umor copilăresc, în timp ce ei o lăsară fără cuțite.

Maxim în sfârșit își smulse cuțitul din braț cu degetele pe jumătate amorțite și își eliberă piciorul țintuit de podea, sângele umplându-i cizma, apoi se îndreptă cu pași nesiguri spre bufet.

Găsi licorile pe care Tieren le pregătise pentru el, cele pentru durere, pentru somn și unul, numai unul, pentru otravă, și își turnă un pahar plin din lichidul rozaliu, de parcă i-ar fi fost pur și simplu sete și nu s-ar fi luptat cu moartea.

Degetele îi tremurau, dar bău cu înghițituri mari, punând paharul gol deoparte când simțurile îi reveniră cu un val de căldură, aducând și durerea odată cu el. O nouă trupă de soldați apăru în cadrul ușii, toți cu răsuflarea tăiată și înarmați, cu Isra în frunte.

– Maiestatea Voastră, zise ea, cercetând iute camera și pălind când o văzu pe micuța prințesă veskană ținută la podea și pe lordul veskan dând ordine, în loc să fie sub pază în aripa lui de palat, când văzu cuțitele confiscate și urmele însângerate de pași ai regelui.

Maxim se sili să stea drept.

– Vezi de gărzile tale! porunci el.

– Rănile dumneavoastră, începu Isra, dar regele îi tăie vorba.

– Nu sunt atât de ușor de ucis.

Se întoarse spre Sol-in-Air. Fusese cât pe ce, o chestiune de secunde, și amândoi o știau, dar lordul faroan nu spuse nimic.

– Îți sunt dator, zise Maxim. Și-mi voi plăti datoria.

Temându-se c-o să se prăbușească dacă mai zăbovea mult, Maxim își întoarse atenția spre fata veskană, acum în genunchi pe podea.

– Ai dat greș, prințesă, și asta o să te coste.

Ochii albaștri ai Corei străluceau viu.

– Nu atât de mult cât o să te coste pe tine, zise ea, strâmbându-și gura într-un zâmbet glacial. Spre deosebire de mine, fratele meu Col nu și-a ratat *niciodată* țintele.

Lui Maxim îi îngheță sângele în vine. Se întoarse spre Isra și ceilalți gardieni.

– Unde-i regina?

III

Rhy nu se dusese s-o caute pe mama lui.

O întâlnise absolut din întâmplare.

Înainte să înceapă să aibă coșmaruri, el întotdeauna dormise până târziu. Stătea în pat toată dimineața, minunându-se de pernele lui care păreau mai moi după somn sau de felul în care lumina se mișca prin voalurile de pe tavan. Pentru primii douăzeci de ani din viață, patul fusese locul favorit al lui Rhy din tot palatul.

Acum abia aștepta să scape de el.

De fiecare dată când corpul lui se cufunda între perne, simțea întunericul ridicându-se spre el și cuprinzându-l în brațe. De fiecare dată când mintea lui aluneca spre somn, umbrele erau acolo ca să-l întâmpine.

În zilele din urmă, Rhy se sculase devreme, disperat după lumină.

Nu conta că petrecuse cea mai mare parte a nopții făcând de veghe pe străzi, nu conta că avea mintea încețoșată, membrele înțepenite și resimțea ecourile durerii dintr-o luptă pe care o purta altcineva. Lipsa de somn îl îngrijora mai puțin decât ceea ce găsea în visele lui.

Soarele tocmai se ițea deasupra fluviului când Rhy se trezise, restul palatului fiind probabil încă învăluit într-un somn tulburat. Ar fi putut să cheme un servitor – existau mereu doi sau trei care nu dormeau –, în schimb, se îmbrăcase singur, nu cu armura de prinț sau în costumul oficial, roșu cu auriu, ci în hainele negre, de stofă moale, pe care le mai purta uneori în interiorul palatului.

Aproape în ultima clipă își luă și sabia, arma nepotrivindu-se cu restul costumației sale. Poate din cauza absenței lui Kell. Poate din cauza somnului lui Tieren. Poate din cauza faptului că tatăl lui era mai palid cu fiecare zi sau poate pur și simplu pentru că se obișnuise s-o poarte. Indiferent de motiv, Rhy își luă sabia regală și își legă centura la brâu.

Se îndreptă absent către salon, în mintea lui privată de somn așteptându-se să-i găsească pe rege și pe regină luând micul dejun, dar bineînțeles că salonul era pustiu. De aici, porni spre galerie, dar se întoarse înapoi de cum auzi voci, care se adresau pe un ton jos și îngrijorat, punând întrebări la care el nu avea răspunsuri.

Rhy se retrase, mai întâi în camerele de antrenament, pline cu soldații epuizați care mai rămăseseră din garda regală, și apoi în sala hărții, căutându-l pe tatăl lui, care nu era acolo. Rhy trecu prin sălile de bal, una după alta, dorindu-și un colțișor tihnit, pașnic, o urmă de normalitate, dar găsi numai argintați, nobili, preoți, magicieni, întrebări.

Când intră în Giuvaier, nu voia decât să fie singur.

În schimb, Rhy Maresh o găsi pe regină.

Ea stătea în picioare, în mijlocul camerei cu geamuri uriașe, cu capul plecat, ca în rugăciune.

– Ce faci, mamă?

Rosti cuvintele încet, dar vocea îi răsună puternic prin camera goală.

Emira își înălță capul.

– Ascult.

Rhy privi în jur, de parc-ar mai fi putut fi ceva – sau cineva – pe care nu-l observase. Dar erau singuri. Sub picioarele lor, podeaua era însemnată cu cercuri pe jumătate trasate, începutul vrăjilor făcute când palatul fusese atacat, dar abandonate odată ce vraja lui Tieren își făcuse efectul, iar pe tavanul ce se înălța mult deasupra capetelor, ghirlande de flori se răsuceau pe coloanele subțiri de cristal.

Mama lui întinse mâna și își plimbă degetele de-a lungul celei mai apropiate.

– Ți-aduci aminte, zise ea și vocea umplu sala, când ai crezut că toate florile de primăvară sunt bune de mâncat?

Pașii lui răsunară pe podeaua de sticlă, făcând camera să cânte încetișor, când se apropie de ea.

– A fost din vina lui Kell. El a insistat că erau bune.

– Și tu l-ai crezut. Ți-a fost atât de rău!

– Dar i-am plătit-o, mai știi? Când l-am provocat la întrecere, cine poate să mănânce mai multe prăjituri de vară. Și el nu și-a dat seama decât la prima mușcătură că prăjiturile erau făcute doar din lămâie verde.

Un chicotit slab îi scăpă când își aminti mutra lui Kell, cum se chinuia să nu scuipe, dar care, imediat apoi, a vomitat în primul ghiveci de marmură.

– Ne țineam numai de glume.

– O spui de parcă v-ați fi oprit vreodată.

Emira lăsă să-i cadă mâna de pe coloană.

– Când am venit prima oară la palat, am urât camera asta.

Spuse toate astea absent, dar Rhy își cunoștea mama – știa că nimic din ce spunea sau făcea ea nu era vreodată lipsit de semnificație.

– Serios? o îndemnă el să continue.

– Ce putea fi mai rău, m-am gândit eu, decât o sală de bal făcută din sticlă? Era doar o chestiune de timp până când se spărgea. Și apoi, într-o zi, oh, eram atât de furioasă pe tatăl tău – nu mai țin minte de ce –, dar voiam să sparg ceva, așa că am venit aici, în camera asta fragilă, și am bătut cu pumnii în pereți, în podea, în coloane. Am lovit în cristaluri și în sticlă până mi-am zdrelit degetele. Dar oricât am încercat, Giuvaierul nu s-a spart.

– Până și sticla poate fi rezistentă, zise Rhy, dacă e destul de groasă.

Un zâmbet fugitiv, licărind doar o clipă, apoi pierind și apărând din nou – primul, sincer, al doilea, forțat.

– Am crescut un fiu deștept.

Rhy își trecu o mână prin păr.

– Tu m-ai crescut și *pe mine*.

Ea se încruntă, așa cum o făcea ca răspuns la remarcile lui usturătoare, pe care le auzise de atâtea ori înainte. Se încrunta într-un fel care lui îi amintea de Kell, nu că ar fi vrut să-i spună vreodată asta.

– Rhy, zise ea, n-am vrut niciodată...

În spatele lor, cineva își drese glasul. Rhy se întoarse și dădu cu ochii de prințul Col, stând în prag, cu hainele mototolite și părul ciufulit, de parcă n-ar fi închis un ochi toată noaptea.

– Sper că nu vă întrerup! zise veskanul cu o ușoară tensiune în glas, care-l scoase din sărite pe prinț.

– Nu, răspunse regina glacial, în același timp ce Rhy zise:

– Da.

Ochii albaștri ai lui Col se mutară când la unul, când la altul, în mod cert observându-le stinghereala, dar nu se retrase. În schimb, intră în Giuvaier, lăsând ușile să se închidă singure în urma lui.

– O căutam pe sora mea.

Rhy își aminti vânătăile de pe încheietura Corei.

– Nu-i aici.

Prințul veskan își plimbă iute privirea prin cameră.

– Asta văd și eu, zise el, apropiindu-se de ei. Palatul vostru e cu adevărat magnific.

Se mișca relaxat, de parcă admira camera, dar privirea i se tot muta rapid de la Rhy la regină și înapoi.

– De fiecare dată când cred că l-am văzut pe tot, mai descopăr o sală.

O sabie îi atârna la șold, mânerul bătut cu pietre prețioase arătând ca o sabie de paradă, dar Rhy tot se zbârli la vederea ei, la purtarea prințului, la simpla lui prezență. Și atunci atenția Emirei se ridică brusc în sus, de parcă ar fi auzit ceva ce Rhy nu deslușise.

– Maxim.

Numele tatălui său a fost o șoaptă gâtuită pe buzele reginei, care o porni spre uși, dar se opri brusc când Col își scoase sabia din teacă.

Cu acest unic gest, totul se schimbă în veskan. Aroganța lui tinerească se evaporă, purtarea degajată fu înlocuită de ceva sumbru, hotărât. Col poate că era un prinț, dar ținea sabia cu siguranța calmă a unui soldat.

– Ce faci? întrebă Rhy.

– Nu e evident? Col strânse mai bine de sabie. Câștig un război înainte să înceapă.

– Lasă sabia jos! porunci regina.

– Îmi cer iertare, Înălțimea Voastră, dar nu pot.

Rhy îi cercetă ochii prințului, sperând să vadă umbra molipsirii, să găsească voința afectată de blestemul din afara zidurilor palatului, și se cutremură când îi descoperi verzi și curați.

Indiferent ce făcea, Col o făcea din propria voință.

Undeva dincolo de uși se ridică un strigăt, cuvintele fiind înăbușite, pierdute.

– Ca să spun drept, zise prințul veskan ridicând sabia, am venit numai pentru regină.

Mama lui își deschise brațele, aerul dintre mâinile ei sclipind înghețat.

– Rhy, zise ea scoțând un norișor de aburi. *Fugi*.

Înainte să poată rosti cuvântul până la capăt, Col țâșni la atac.

Veskanul era rapid, dar Rhy era mai rapid sau așa păru, când magia reginei îi îngreună membrele lui Col. Aerul înghețat n-a fost de ajuns să oprească atacul, dar l-a încetinit pe Col îndeajuns ca Rhy să se arunce în fața mamei lui, sabia menită ei înfigându-se în schimb în pieptul *lui*.

Rhy tresări la durerea sălbatică, provocată de oțelul ce-i străpungea carnea, și, o clipă, fu proiectat înapoi în camera lui, când avea un pumnal înfipt printre coaste și sângele îi șiroia printre degete, îngrozitoarea arsură a cărnii sfâșiate fiind rapid înlocuită de o răceală ca de gheață. Însă durerea de acum era reală, era fierbinte și n-a fost înlocuită de nimic.

Putea simți fiecare milimetru din cumplitul metal de la intrare, imediat sub stern, până la ieșire, sub umăr. Tuși, scuipând sânge pe podeaua de sticlă, iar picioarele amenințară să i se înmoaie, dar izbuti să nu cadă.

Corpul lui țipa, mintea lui țipa, dar inima lui continua să bată, încăpățânată, *sfidătoare*, în jurul sabiei celuilalt prinț.

Rhy trase aer în piept, întretăiat, și își înălță capul.

– Cum... îndrăznești? mormăi el, gura umplându-se cu gustul sângelui.

Triumful de pe fața lui Col se preschimbă în șoc.

– Nu-i cu putință, se bâlbâi el și apoi, îngrozit: *Cine ești tu?*

– Sunt... Rhy Maresh, răspunse el. Fiul lui Maxim și al Emirei... fratele lui Kell... moștenitorul acestui oraș... și viitorul rege al Arnesului.

Col dădu drumul armei.

– Dar ar trebui să fii *mort*.

– Știu, zise Rhy, scoțându-și sabia din teacă și înfigând-o în pieptul lui Col.

A fost o rană ca în oglindă, dar nu exista nicio vrajă care să-l protejeze pe prințul veskan. Nicio magie care să-l salveze. Nicio viață care să i-o lege pe a lui. Sabia se adâncise în el. Rhy se așteptă să simtă remușcare – mânie sau măcar triumf – când băiatul blond se prăbuși, lipsit de viață, dar nu simți decât ușurare.

Rhy trase din nou aer în piept și apucă de mânerul sabiei încă înfipte în pieptul lui. O scoase, cu lama mânjită de sânge.

O lăsă să cadă la podea.

Abia atunci auzi micul icnet – un plâns fără sunet – și simți degetele reci ale mamei lui strângându-l de braț. Se întoarse la ea. Văzu pata roșie întinzându-se pe pieptul rochiei sale, în locul unde sabia o străpunsese. Trecând prin el. Pătrunzând în ea. Acolo, chiar deasupra inimii. O pată prea mică pentru o rană așa mare. Mama lui ridică privirea spre el.

– Rhy, zise ea, cu o micuță cută între sprâncene, aceeași expresie pe care o avusese de sute de ori când el și Kell intrau în necazuri, când el zbiera sau își rodea unghiile sau făcea orice altceva nu era demn de rangul lui.

Cuta i se adânci, în timp ce ochii îi deveneau sticloși, ducându-și o mână la rană, după care căzu. El o prinse și se împletici când greutatea subită îi sfâșie pieptul deschis, sfârtecat.

– Nu, nu, nu, zise el, lăsându-se cu ea pe podeaua scânteietoare.

Nu, nu era drept. O dată în viață fusese și el destul de rapid. O dată în viață fusese și el destul de puternic. O dată în viață...

– Rhy, zise ea din nou, atât de încet – prea încet.

– Nu.

Mâinile ei însângerate se ridicară spre fața lui, încercă să-i cuprindă obrajii, dar dădură pe lângă, mânjindu-i falca de sânge.

– Rhy...

Lacrimile lui curseră peste degetele ei.

– *Nu*.

Mâna ei căzu și corpul i se prăvăli peste al lui, nemișcat, iar în brusca nemișcare, lumea lui Rhy se îngustă până la pata care se întindea pe piept, până la cuta care încă mai zăbovea între sprâncenele mamei sale.

Abia atunci veni durerea, pogorându-se asupra lui cu o asemenea forță, cu o asemenea greutate, că se apucă de piept cu ambele mâini și începu să urle.

IV

Alucard stătea la cârma corabiei, atenția zburându-i de la cei trei magicieni de pe punte la linia orizontului. *Fantoma* se simțea ciudat sub mâinile lui, prea ușoară, prea lungă, ca un pantof făcut pentru piciorul altcuiva. Ce n-ar fi dat pentru masivitatea sigură a *Turlei*. Pentru Stross, și Tav, și Lenos – fiecare nume ca o așchie de lemn sub pielea lui. Și pentru Rhy – numele acesta, o rană și mai adâncă.

Alucard nu tânjise niciodată atât de mult după Londra.

Fantoma înainta bine, nu avea să întârzie, dar, chiar și cu ziua rece și cerul senin și cu cei trei *antari*, care-și reveniseră, păstrând vântul în pânze, cineva tot trebuia să țină cursul și, cu toată înfumurarea lui, Kell Maresh nu știa absolut nimic despre cârmitul corăbiilor, Holland abia putea să-și țină mâncarea în stomac, iar Bard învăța destul de repede, dar avea să fie întotdeauna un hoț mai bun decât un marinar – nu că i-ar fi spus-o vreodată în față. Așadar, sarcina de a duce *Fantoma* la Tanek și echipajul – cât mai rămăsese din el – la Londra îi revenea în întregime.

– Ce înseamnă?

Vocea lui Bard venea de pe puntea de jos. Stătea aproape de prințul *antari*, care ridicase Legatarul sus, în soare.

Alucard tresări, amintindu-și prin câte trecuse ca să pună mâna pe afurisenia aia. Informația aflată în Sasenroche. Corabia printre stânci la Hanas. Mormântul nemarcat și cufărul gol – și ăsta fusese doar începutul, dar totul alcătuise o poveste bună, iar, pentru Maris, povestea făcea jumătate din preț.

Și toată lumea plătea. Cei veniți pentru prima oară plăteau cel mai mult. Dacă Maris nu te cunoștea, atunci nu avea încredere în tine și un dar modest foarte probabil îți aducea o plecare rapidă, fără vreo invitație de a mai călca pe acolo, așadar Alucard plătise. Săpase după Legatarul ăla și îl dusese tot drumul până la Maris, iar acum, iată-i aici și obiectul, tot aici, cu el din nou.

Fratele lui Rhy (Alucard descoperise că îl ura ceva mai puțin pe Kell dacă se gândea la el în felul ăsta) întorcea obiectul cu grijă între degete, în timp ce Bard stătea aplecată peste el.

Holland îi privea pe ceilalți în tăcere și la fel îl privea Alucard pe el. Cel de-al treilea *antari* nu vorbea prea des, iar când vorbea, remarcile lui erau seci, disprețuitoare. Avea fumurile cuiva care-și cunoștea puterea și știa că n-avea egal, cel puțin între cei de față. Alucard poate că l-ar fi plăcut, dacă ar fi fost ceva mai puțin ticălos. Sau ceva mai mult. Poate că l-ar fi plăcut oricum, dacă n-ar fi fost un trădător. Dacă n-ar fi adus cu el monstrul care acum făcea ravagii ca focul prin Londra. Același monstru care o ucisese pe Anisa.

– *Dă* și *Ia*, zise Kell, mijind ochii.

– Da, bine, stărui Bard. Dar cum *funcționează*?

– Îmi închipui că-ți apeși mâna ca să-ți intre vârful în palmă, explică el.

– Dă-l încoace!

– Asta nu-i o jucărie, Lila.

– Și eu nu sunt un copil, Kell.

Holland își drese glasul.

– Toți ar trebui să fim obișnuiți cu el.

Kell își dădu ochii peste cap și mai studie o dată Legatarul, înainte de a întinde mâna, oferindu-i-l.

Holland făcu un gest să-l ia, când Kell icni deodată și-i dădu drumul. Cilindrul îi căzu din mână, iar el se îndoi de durere, scoțând un geamăt.

Holland prinse Legatarul și Bard îl prinse pe Kell. Se făcuse alb ca pânza de corabie și se ținea cu o mână de piept.

Alucard sări de la locul lui, venind în goană spre ei, un singur cuvânt bubuindu-i în minte, în inimă.

Rhy.

Rhy.

Rhy.

Magia se aprinse în câmpul lui vizual când ajunse lângă Kell, cercetând liniile argintii ce se încolăceau în jurul lui. Nodul de la inima lui Kell era încă acolo, dar firele luminau ca încinse în foc, pulsând slab sub o presiune nevăzută.

Kell își înăbuși un strigăt, sunetul șuierând printre dinții lui încleștați.

– Ce e? întrebă Alucard, abia putând să-și audă propriile cuvinte peste vuietul panicii care-i curgea prin sânge. Ce se întâmplă?

– Prințul, reuși Kell să spună, cu răsuflarea tăiată.

Știu asta, îi veni să-i strige.

– E în viață?

Alucard înțelese răspunsul înainte să se încrunte Kell la el.

– Bineînțeles că e în viață! se răsti *antari*, înfigându-și degetele în piept. Dar... a fost atacat.

– De cine?

– Nu știu, mârâi Kell. Nu sunt medium.

– Pariez pe Vesk, zise Bard.

Kell scoase un mic sughiț de durere, când firele fulgerară, pârlind aerul, înainte să revină la obișnuita lor lumină argintie.

Holland vârî Legatarul în buzunar.

– Dacă nu poate muri, atunci n-ai motiv să-ți faci griji.

– Bineînțeles că am motiv, i-o întoarse Kell, făcând un efort să se ridice în picioare. Cineva tocmai a încercat să-l ucidă pe prințul Arnesului.

Scoase din buzunarul hainei acul regal.

– Trebuie să plecăm! Lila! Holland!

Alucard făcu ochii mari.

– Și eu?

Pulsul i se liniștise, dar corpul încă îi mai vibra după valul de panică viscerală, simțind nevoia să acționeze.

Kell își apăsă degetul pe vârful acului, dându-i sângele.

– Tu poți să rămâi cu corabia.

– Exclus! mârâi Alucard, aruncând o privire spre jalnicul echipaj rămas la bord.

Holland stătea și se uita, fără să facă nimic, dar când Lila păru că vrea să se ducă lângă Kell, degetele lui palide o apucară de braț. Ea se uită urât la el, dar nu-i dădu drumul, iar Kell nu se uită înapoi, nu aşteptă să vadă dacă ei îl urmau, ci apropie simbolul de perete.

Holland clătină din cap.

– N-o să meargă.

Kell nu ascultă.

– *As Tascen*...

Restul formulei fu întrerupt de un trosnet care spintecă văzduhul, însoțit de un tangaj brusc al corabiei, și exclamația șocată a lui Kell, când se trezi azvârlit cât colo, pe punte.

În ochii lui Alucard, a arătat ca un foc de artificii de Ziua Sfântului, care explodase în mijlocul *Fantomei*.

O lumină puternică, o explozie de energie, argintiul magiei lui Kell izbindu-se de albastrul, verdele și roșul lumii naturale. Fratele lui Rhy încercă să se ridice în picioare, ținându-și capul cu ambele mâini, în mod clar surprins să se vadă tot pe corabie.

– În numele iadului atotprimitor, ce-a fost asta? întrebă Lila.

Holland făcu încet un pas în față, aruncând o umbră peste Kell.

– După cum spuneam, nu poți face o ușă pe un vehicul în mișcare. Se opune legilor magiei tranziționale.

– De ce nu mi-ai spus mai devreme?

Celălalt *antari* ridică o sprânceană.

– Evident, am crezut că știai.

Culoarea reveni în obrajii lui Kell, încruntătura de durere fiind înlocuită de o roșeață aprinsă.

– Până ce nu ajungem pe uscat, continuă Holland, nu suntem cu nimic mai buni decât magicienii obișnuiți.

Disprețul din vocea lui îl călca pe Alucard pe nervi. Nu era de mirare că Bard încercase mereu să-l omoare.

Lila scoase atunci un sunet și Alucard se întoarse la timp să-l vadă pe Kell în picioare, cu mâinile îndreptate spre catarg. Putea să vadă fluxul de magie, puterea curgând spre Kell ca apa într-un pahar. O secundă mai târziu, o rafală de vânt izbi corabia atât de tare, încât pânzele plesniră și toată construcția scoase un geamăt lung.

– Ai grijă! strigă Alucard, sprintând la cârmă, când corabia coti, înclinându-se sub vijelia subită.

Aduse *Fantoma* înapoi pe curs, în timp ce Kell continua s-o mâne cu un grad de concentrare – de forță concentrată – cum el

nu-l mai văzuse folosind niciodată. Un nivel de tărie rezervat nu pentru Londra sau pentru rege și regină, nu pentru Rosenal sau Osaron înșuși.

Ci pentru Rhy, gândi Alucard.

Aceeași forță a iubirii care încălcase legile lumii și adusese un frate înapoi din morți.

Firele magiei se desenau întinse și strălucitoare, în timp ce Kell își arunca puterea asupra pânzelor, Holland și Lila făcând eforturi să se țină bine, căci el trecuse de limitele puterii lui și împrumuta de la ei.

Rezistă, Rhy, gândi Alucard, în timp ce corabia sfâșia valurile, cu o viteză atât de mare, încât abia mai atingea suprafața mării.

V

Rhy coborî scările închisorii.

Pașii lui erau înceți, anevoioși. Îl durea când respira, o durere care nu avea nimic de-a face cu rana din piept, ci cu faptul că mama lui murise.

Bandajele îi înfășurau coastele și un umăr, prea strâns, rana de dedesubt fiind deja închisă. *Vindecată* – dacă acesta era cuvântul potrivit. Dar nu era, pentru că Rhy Maresh nu se *vindecase* de luni de zile.

Vindecarea se întâmpla progresiv, vindecarea lua *timp* – timp pentru mușchi să se sudeze, pentru oase să se așeze la loc, pentru piele să se adune, timp pentru cicatrice să se formeze, pentru lenta dispariție a durerii, urmată de revenirea puterilor.

La drept vorbind, Rhy nu cunoscuse niciodată suferința îndelungată a convalescenței. Ori de câte ori se rănise, când era copil, Kell fusese întotdeauna lângă el ca să-l facă bine. Nimic mai rău decât o tăietură sau o vânătaie, o durere care nu durase vreodată mai mult decât timpul cât îi lua până-și găsea fratele.

Dar chiar și așa fusese diferit.

Fusese o alegere.

Rhy își amintea cum căzuse de pe zidul curții, când avea doisprezece ani, și își scrântise mâna. Își amintea graba neșovăitoare a lui Kell de a se înțepa pentru sânge, graba lui Rhy de a-l opri, pentru că putea îndura durerea mai ușor decât să-i vadă expresia lui Kell când lama pătrundea în carne, faptul că știa că se simțea amețit și suferea tot restul zilei din pricina forțării magiei. Și pentru că, în secret, Rhy voia să știe că avea de ales.

Să se vindece.

Dar când Astrid Dane îi înfipse cuțitul printre coaste, când întunericul îl înghițise și apoi se retrăsese ca mareea, nu mai existase nicio alegere, nicio șansă să spună nu. Rana era deja închisă. Vraja era deja încheiată.

Rămăsese în pat trei zile, în convalescență. Se simțise rău și slăbit, dar asta avusese mai puțin de-a face cu vindecarea corpului, cât, mai degrabă, cu noul gol dinăuntru. Vocea din minte care îi șoptea *e greșit, e greșit* cu fiecare bătaie a pulsului.

Acum nu se vindecase. O rană a fost o rană și pe urmă a dispărut.

Un fior trecu prin el când ajunse la ultima treaptă.

Rhy nu voia să facă asta.

Nu voia să dea ochii cu ea.

Dar cineva trebuia să se ocupe de vii, la fel cum cineva trebuia să se ocupe de morți, iar regele deja își revendicase dreptul asupra celor din urmă. Tatăl lui, care se lupta cu mâhnirea de parcă ar fi fost un dușman, ceva ce trebuia înfrânt, supus. Care

poruncise ca toți veskanii din palat să fie adunați, puși sub pază armată și închiși în aripa de sud. Tatăl lui, care o așezase pe soția lui moartă pe piatra de jale cu atâta grijă, de parcă ar fi fost fragilă. De parcă ar mai fi putut s-o atingă ceva acum.

În întunericul temniței, o pereche de gardieni stăteau de pază.

Cora stătea turcește pe banca din fundul celulei. Nu era legată de perete, cum fusese Holland, dar încheieturile ei delicate fuseseră încătușate cu lanțuri atât de grele, că trebuise să-și sprijine mâinile pe bancă, în fața genunchilor, stând acum aplecată de parcă ar fi vrut să șoptească un secret.

Sângele îi împestrița fața ca pistruii, dar când îl văzu pe Rhy, zâmbi sincer. Nu rânjetul unui nebun sau surâsul încrezut, patetic al vinovatului. Era același zâmbet pe care i-l dăruise când stătuseră în băile regale la povești: vesel, inocent.

– Rhy, zise ea cu însuflețire.

– A fost ideea ta sau a lui Col?

Ea-și țuguie buzele, bosumflată că Rhy i se adresase atât de direct. Dar apoi își îndreptă privirea spre bandajul care se zărea pe sub gulerul rigid al lui Rhy. Ar fi trebuit să fie o lovitură ucigătoare. Fusese.

– Fratele meu e unul dintre cei mai buni spadasini din Vesk, zise Cora. Col nu și-a ratat niciodată ținta.

– N-a ratat-o, zise Rhy simplu.

Fruntea Corei se încreți, apoi se netezi la loc. Expresiile i se succedau pe față ca paginile întoarse de un curent de aer, prea rapid să i le prinzi.

– Umblă niște zvonuri prin orașul meu, spuse ea. Zvonuri despre Kell și zvonuri despre tine. Se spune că tu ai...

– A fost ideea ta sau a lui? întrebă Rhy, făcând eforturi să-și păstreze vocea egală, să-și țină durerea în frâu, așa cum făcea tatăl lui, care bloca tristețea.

Cora se ridică în picioare, în ciuda poverii cătușelor.

– Fratele meu se pricepe la săbii, nu la strategii.

Se prinse cu mâinile de gratii, metalul zăngănind ca un clopot. Cătușa lunecă în jos și din nou Rhy văzu pielea învinețită care-i încercuia încheietura. Era ceva nefiresc la aceste semne, își dădea el seama acum, ceva inuman.

– Aia nu-i din cauza fratelui tău, așa-i?

Ea îi prinse privirea și chicoti.

– Șoim, recunoscu ea. Frumoase păsări. Imediat uiți că au gheare.

Acum putea vedea clar, cercurile ghearelor pe care le confundase cu ale degetelor, locul unde ghearele păsării pătrunseseră în piele.

– Îmi pare rău pentru mama ta, zise Cora și mai cu seamă nesuferit i s-a părut faptul că părea a fi sinceră.

Se gândi la noaptea pe care o petrecuseră împreună, la cum îl făcuse să se simtă mai puțin singur. Prezența ei destinsă, faptul că

era doar un copil, care se prefăcea că e o domnișoară, care juca niște jocuri pe care nu le înțelegea pe deplin. Acum se îndoia de acea inocență, întrebându-se dacă nu fusese o iluzie. Dacă ar fi trebuit să-și dea seama de pe atunci. Dacă asta ar fi schimbat ceva. Dacă, dacă, dacă.

– De ce ai făcut-o? întrebă el, hotărârea lui amenințând să se sfărâme.

Ea-și înclină capul, perplexă, ca o pasăre de pradă care purta cagulă.

– Sunt al șaselea dintre cei șapte copii. Ce viitor mă așteaptă? În care lume aș conduce vreodată?

– Ți-ai fi putut ucide *propria* familie în loc de a mea.

Cora se aplecă, apăsându-și fața de heruvim printre gratiile celulei.

– M-am gândit la asta. Presupun că, într-o zi, s-ar putea s-o fac.

– Nu, n-ai s-o faci.

Rhy se întoarse să plece.

– N-ai să mai ieși niciodată din celula asta.

– Sunt ca tine, zise ea încet.

– Nu.

El îi respinse cuvintele.

– Abia dacă am vreun pic de magie, continuă ea. Dar amândoi știm că mai există și alte tipuri de putere.

Pașii lui Rhy încetiniră.

– Există farmecul, viclenia, seducția, strategia.

– Crima, contraatacă el.

– Folosim ce avem. Facem ce nu avem. Chiar nu suntem prea diferiți, zise Cora, strângând gratiile în mâini. Amândoi vrem același lucru. Să fim considerați puternici. Singura diferență dintre mine și tine este numărul de frați care stau în calea noastră spre tron.

– Nu e asta singura diferență, Cora.

– Nu te înnebunește să fii tu cel slab?

El își puse mâinile peste ale ei, țintuindu-le de gratiile celulei.

– Eu sunt în viață pentru că fratele meu e puternic, răspunse el glacial. Tu ești în viață numai pentru că al tău e mort.

VI

Osaron stătea pe tron și aștepta.

Aștepta ca palatul impostorului să cadă.

Aștepta ca supușii lui să se întoarcă.

Aștepta vestea victoriei.

Orice veste.

Mii de voci îi șoptiseră în cap – hotărâte, plângând, lăudându-se, imploratoare, triumfale – și apoi, într-o singură clipă, dispăruseră, lumea amuțise deodată.

Întinse din nou mâinile și trase de fire, dar nimeni nu răspunse.

Nimeni nu veni.

Nu se putea să fi pierit toți aruncându-se împotriva protecțiilor palatului. Nu se putea să fi ieșit toți atât de ușor de sub puterea lui, de sub voința lui.

Aștepta, întrebându-se dacă tăcerea însăși nu era vreun soi de truc, o capcană, dar deși se lungi, în spațiul gol răsunând numai gândurile lui, Osaron se ridică imediat apoi.

Regele-umbră se îndreptă spre ușile palatului, lemnul neted și negru dizolvându-se în fum înaintea lui și luând din nou formă în urmă, dându-se la o parte din calea lui așa cum lumea ar fi trebuit să facă pentru un zeu.

Pe fundalul cerului, palatul de piatră al impostorului stătea în picioare, cu protecțiile sale crăpate, dar nu prăbușite.

Și acolo, acoperind treptele, malurile, orașul, Osaron văzu corpurile marionetelor lui, cu sforile tăiate.

Oriunde se uita, îi vedea. Cu miile. Morți.

Nu, nu morți.

Dar nici pe de-a întregul *vii*.

În pofida gerului, fiecare avea lumina esențială a vieții, ritmul slab, dar constant al unei inimi care încă bătea, dar care suna atât de stins, încât n-ar fi putut sparge liniștea.

Liniștea, acea groaznică, asurzitoare liniște, atât de asemănătoare lumii – lumii lui – când ultima viață se scursese și tot ce mai rămăsese fusese o fâșie de putere, o felie ofilită din magia care fusese odinioară Osaron. Mersese zile de-a rândul prin rămășițele moarte ale orașului său, în care fiecare milimetru din orice devenise negru, până când și el se oprise, prea slăbit ca să mai miște, prea slăbit ca să mai facă orice altceva decât să existe, să pulseze cu încăpățânare mai departe, la fel ca aceste inimi adormite.

– *Trezirea!* le poruncește el acum supușilor săi.

Nimeni nu-i răspunde.

– *Trezirea!* le răcnește în minți, în miezul ființei lor, trăgând de fiecare coardă, intrând în fiecare amintire, în vis, în os.

Și nimeni nu se deșteaptă.

Un servitor zace ghemuit la picioarele zeului, iar Osaron îngenunchează, întinde mâna în pieptul omului și își înfășoară degetele în jurul inimii.

– *Trezirea!* poruncește el.

Omul nu mișcă. Osaron strânge mai tare, turnând mai mult și mai mult din el însuși în cochilia umană, până când cofrajul pur și simplu... se dezintegrează. Inutil. Inutil. Toți aceștia, inutili.

Regele-umbră se ridică și cenușa este spulberată de vânt. Își întoarce privirile spre celălalt palat, sediul acelei regalități *redundante*, cu firele lucrării magice desfășurate din vârful turlelor. Deci făcuseră asta, îi furaseră slujitorii, îi amuțiseră vocea.

Nu conta.

Nu-l puteau opri.

Osaron avea să cucerească orașul ăsta, lumea asta.

Și, mai întâi, avea să dărâme palatul el însuși.

VII

Oamenii vorbesc de dragoste ca și cum ar fi o săgeată. Un lucru ce zboară iute și întotdeauna își nimerește ținta. Vorbesc despre ea de parc-ar fi un lucru plăcut, dar Maxim fusese nimerit odată de o săgeată și știa cum era: sfâșietoare.

Nu voise niciodată să se îndrăgostească, nu voise niciodată să întâmpine bucuros acea durere, mai degrabă s-ar fi prefăcut că suferă de rana făcută de o săgeată.

Și apoi o întâlnise pe Emira.

Și, pentru multă vreme, se gândise că săgeata îi jucase cea mai crudă farsă, îl nimerise pe el și-o ratase pe *ea*. Se gândise că ea făcuse un pas în lături, ocolind vârful săgeții, la fel cum ocolea atât de multe lucruri care nu-i erau pe plac.

Petrecuse un an încercând să-și scoată vârful ghimpat din piept, înainte să-și dea seama că, de fapt, nu asta voia. Sau, probabil, nu putea. Cu un an înainte să-și dea seama că și ea era rănită.

Fusese un proces lung, ca atunci când se topește gheața. O împletire de fierbinte și de rece, de forțe puternice egal opuse, a unora care nu știau cum să se îmblânzească, să se liniștească și să-și găsească răspunsul unul în celălalt.

Rana acelui vârf de săgeată se vindecase de atât de multă vreme. Uitase durerea cu desăvârșire.

Dar acum...

Acum simțea rana, săgeata înfiptă printre coastele lui, râcâind osul și plămânul la fiecare respirație îngreunată, și pierderea ca pe o mână care răsucea săgeata, încercând s-o scoată înainte să ucidă și provocând atât de multă stricăciune.

Maxim voia să fie cu ea. Nu cu trupul neînsuflețit întins în Sala Trandafirului, ci cu femeia pe care o iubea. Voia să fie cu ea și, în loc de asta, stătea în sala hărții, față în față cu Sol-in-Air, silit să-și bandajeze o rană mortală, să lupte împotriva durerii, pentru că bătălia încă nu fusese câștigată.

Vraja îi pulsa în cap și simțea gust de sânge de fiecare dată când înghițea, iar când ridica paharul de cristal la buze, mâna îi tremura.

Sol-in-Air stătea de partea cealaltă a hărții, cei doi fiind separați de vasta întindere a imperiului arnesian de pe masă, orașul Londrei ridicându-se în mijloc. Isra aștepta la ușă, cu capul plecat.

– Îmi pare rău pentru pierderea ta, zise lordul faroan, un lucru ce se cuvenea spus.

Amândoi bărbații știau că aceste cuvinte erau insuficiente, că întotdeauna sunt insuficiente.

Regele din Maxim știa că nu era drept să jelești o singură viață mai mult decât pe un întreg oraș, dar Maxim, care așezase

trandafirul pe inima soției lui, încă simțea că se fărâmă pe dinăuntru.

Când o văzuse ultima oară? Care fusese ultimul lucru pe care i-l spusese? Nu știa, nu-și putea aminti. Săgeata se răsucea. Rana durea. Făcea eforturi să-și amintească, să-și amintească, să-și amintească.

Emira, cu ochii ei negri care vedeau prea mult și cu buzele ei care-și păzeau zâmbetele ca pe secrete. Cu frumusețea ei, cu puterea ei, cu platoșa ei dură deasupra unei inimi fragile.

Emira, care își doborâse zidurile îndeajuns cât să-l lase să intre, care le ridicase de două ori mai înalte când se născuse Rhy, ca nimic să nu mai poată pătrunde. Pentru a cărei încredere se luptase el, a cărei încredere o înșelase când îi promisese, mereu și mereu, că el îi va păstra pe amândoi în siguranță.

Emira pierise.

Cei care cred că moartea seamănă cu somnul, aceia n-au văzut-o niciodată.

Când Emira dormea, pleoapele ei dansau, buzele i se întredeschideau, degetele îi zvâcneau, fiecare parte din corpul ei era vie în visele ei. Corpul din Sala Trandafirului nu era soția lui, nu era regina lui, nu era mama moștenitorului lor, nu era nimeni. Era gol, intangibila prezență a vieții și a magiei și a personalității, stinsă ca o lumânare, lăsând numai ceara răcită în urmă.

– Ai știut că erau veskanii, zise Maxim, încercând să revină cu picioarele pe pământ.

Trăsăturile lui Sol-in-Air erau sumbre, încordate, tonurile de aur alb de pe fața lordului rămânând ciudat de nemișcate în lumină.

– Am bănuit.

– Cum?

– Eu nu am magie, Maiestate, răspunse Sol-in-Air într-o arnesiană tărăgănată, dar curgătoare, cu tonalități îndulcite de accentul lui. Dar am minte. Tratatul dintre Faro și Vesk a devenit tensionat în ultimele luni.

Arătă spre hartă.

– Arnesul stă exact între imperiile noastre. Un obstacol. Un zid. I-am urmărit pe prinț și pe prințesă de când am sosit aici, iar când Col ți-a răspuns că nu a trimis mesaje în Vesk, am știut că mințea. Am știut pentru că tu le-ai permis să-și țină darul în încăperea de sub a mea.

– Șoimul! zise Maxim, amintindu-și ofranda veskanilor – o pasăre prădătoare mare și cenușie – înainte de *Essen Tasch*.

Sol-in-Air încuviință.

– Am fost surprins de darul lor. O pasăre ca aceea nu e făcută să stea în colivie. Veskanii le folosesc să trimită misive pe vasta întindere a teritoriului lor, iar când sunt închise, cârâie continuu. Cea de sub camera mea a tăcut, în urmă cu două zile.

– *Sanct!* murmură Maxim. Ar fi trebuit să spui ceva.

Sol-in-Air ridică o singură sprânceană neagră.

– Ai fi ascultat, Maiestate?

– Îmi cer iertare, zise regele, că n-am avut încredere într-un aliat.

Privirea lui Sol-in-Air era fermă.

– Suntem amândoi războinici, Maxim Maresh. Încrederea nu vine simplu.

Maxim clătină din cap și își umplu din nou paharul, sperând că lichidul îi va clăti gustul de sânge și-i va potoli tremurul mâinilor. Nu intenționase să țină vraja pe loc atât de multă vreme, voise doar să... s-o vadă pe Emira, să-și ia adio...

– A trecut mult timp, reluă el, luptându-se să-și cântărească gândurile, de când n-am mai fost la un război. Înainte să devin rege, am comandat armata pe Coasta Sângelui. Asta a fost porecla pe care soldații mei și cu mine o dăduserăm mărilor dintre imperii. Palma aceea de uscat unde pirații, rebelii și oricine refuză să recunoască pacea se duc să facă un mic război.

– *Anastamar*, zise Sol-in-Air. Așa îi spunem noi. Înseamnă *Strâmtoarea Ucigătoare*.

– I se potrivește, aprobă Maxim, luând o înghițitură lungă. Pacea era, pe atunci, destul de nouă ca să se fi șubrezit deja – deși presupun că pacea este întotdeauna în pericolul ăsta – și eu n-aveam decât o mie de oameni ca să apăr întreaga coastă. Deși aveam un alt titlu. Nu unul dat de Curte sau de tatăl meu, ci de către soldații mei.

– Prințul de Oțel, zise Sol-in-Air și adăugă, citind expresia lui Maxim: Te surprinde că povestea faptelor tale de vitejie a trecut dincolo de hotarele noastre?

Degetele faroanului se plimbară ușor pe marginea hărții.

– Prințul de Oțel, care a smuls inima din armata rebelă. Prințul de Oțel, care a supraviețuit nopții cuțitelor. Prințul de Oțel, care a ucis-o pe regina piraților.

Maxim își termină băutura și puse paharul deoparte.

– Presupun că nu știm niciodată ce rezonanță au poveștile în viețile noastre. Care parte va supraviețui și care va muri odată cu noi, dar...

A fost întrerupt de un tremur subit, nu al membrelor sale, ci al camerei înseși. Palatul se zguduia violent în jurul lor, zidurile se zgâlțâiau, figurinele de piatră de pe hartă amenințau să se răstoarne. Maxim și Sol-in-Air se sprijiniră amândoi, dar tremurul trecu.

– Isar! porunci Maxim, dar comandanta gărzii deja o luase pe hol.

El și Sol-in-Air o urmară.

Vrăjile de protecție erau încă slăbite după atac, dar n-ar fi trebuit să conteze, pentru că toată lumea de dincolo de ușile palatului era adormită.

Toată lumea – mai puțin Osaron.

Acum vocea creaturii huruia prin oraș, nu șoapta blândă, seducătoare din mintea lui Maxim, ci tunătoare.

– *Palatul ăsta e al meu.*

– *Orașul ăsta e al meu.*

– *Oamenii aceștia sunt ai mei*.

Osaron știa de vrajă, trebuie să fi știut și că venea din interiorul zidurilor. Dacă Tieren se trezea, descântecul avea să se destrame. Căzuții aveau să revină la viață.

Era timpul, așadar.

Maxim făcu un efort să se ducă în fața palatului, purtând povara vrăjii lui la fiecare pas, în timp ce inima lui striga după Rhy. Oh, dacă fiul lui ar fi fost aici, dacă Maxim ar fi putut să-l mai vadă o ultimă oară.

Parcă adus de gândul lui, prințul apăru în prag și deodată Maxim își dori să nu fi fost atât de egoist. Mâhnirea și frica erau zugrăvite pe chipul lui Rhy, făcându-l să pară mai tânăr. *Era* tânăr.

– Ce se întâmplă? întrebă prințul.

– Rhy, zise el și numai cuvântul acesta îl lăsă fără respirație.

Maxim nu știa cum să facă. Dacă se oprea, n-avea să mai pornească niciodată.

– Unde te duci? întrebă fiul lui, când vocea lui Osaron zgâlțâi lumea.

– *Înfruntă-mă, rege fals!*

Maxim trase de firele puterii lui și simți vraja întinzându-se bine, strângându-se ca armura în jurul lui, când inimile de oțel prinseră viață în piepturile de oțel.

– Tată, zise Rhy.

– *Predă-te și-am să-i cruț pe cei dinăuntru*.

Regele își chemă oamenii de oțel, îi simți mărșăluind pe holuri.

– *Refuză și-am să fac bucăți palatul ăsta*.

El continuă să meargă.

– Stai! strigă Rhy. Dacă ieși din palat, o să mori!

– Nu e nicio rușine să mori, răspunse regele.

– *Tu nu ești vreun zeu*.

– Nu poți să faci asta, insistă Rhy, tăindu-i calea când ajunseră în foaier. Te duci drept în capcana lui.

Maxim se opri, greutatea vrăjii și fața înspăimântată a fiului său amenințând să-l dea înapoi.

– Stai deoparte, Rhy! porunci el cu blândețe.

Fiul lui clătină furios din cap.

– Te rog!

Lacrimile îi tremurau pe gene, gata să curgă. Inima lui Maxim se strânse dureros. Palatul se zgâlțâia. Garda de oțel se apropia. Ajunse la foaier, douăsprezece armuri complete, vrăjite să se miște cu sânge și voință și magie. Săbii scurte, regale le atârnau

la șold și, prin coifuri, lumina blândă a inimilor vrăjite ardea ca jarul. Ei erau pregătiți. El era pregătit.

– Rhy Maresh, zise Maxim ferm, ți-o cer ca tată al tău, dar, dacă trebuie, o să ți-o poruncesc ca rege al tău.

– Nu! țipă Rhy, apucându-l de umeri. N-o să te las să faci asta.

Săgeata din pieptul lui se înfipse mai adânc.

– Sol-in-Air, Isra, murmură Maxim.

Și aceștia înțeleseră. Amândoi veniră și îl apucară pe Rhy de câte un braț, trăgându-l înapoi. Rhy se luptă cu sălbăticie, dar la un semn al regelui, Isra îl lovi cu pumnul înmănușat în coaste, iar Rhy se îndoi, gâfâind:

– *Nu, nu*...

– *Sosora nastima*, zise Sol-in-Air. *Ascultă-l pe regele tău*.

– Privește, prințul meu, adăugă Isra. Privește cu mândrie.

– Deschideți ușile! porunci Maxim.

Lacrimile șiroiau pe fața lui Rhy.

– Tată...

Ușile grele de lemn se descuiară. Se deschiseră larg. La capătul scărilor palatului stătea umbra, un demon ce se dădea drept rege.

Osaron își ridică bărbia.

– *Înfruntă-mă*.

– Dați-mi drumul! strigă Rhy.

Maxim ieși cu pași mari. Nu se uită înapoi, nici la garda de oțel care mărșăluia în urma lui, nici la fața fiului său, cu ochii atât de asemănători cu ai Emirei, acum roșii de suferință.

– *Vă rog!* imploră Rhy. Vă rog, dați-mi drumul...

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care Maxim le-a auzit înainte ca ușile palatului să se închidă la loc.

VIII

Prima oară când Rhy văzuse sala hărții, avea opt ani.

Nu avusese voie să treacă dincolo de ușile aurite, ci doar zărise de departe figurinele de piatră răspândite pe masa plină, scenele mișcându-se cu același descântec lent al imaginilor din tăblițele divinatorii de prin oraș.

El încercase să se furișeze înapoi, bineînțeles, dar Kell nu voise să-l ajute și existau atâtea alte locuri în palat de explorat. Însă Rhy nu putuse să uite magia stranie a acelei încăperi și, în aceeași iarnă, când vremea se schimbase și soarele părea că n-avea să mai iasă niciodată din nori, își construise propria hartă, sculptând palatul pe un suport aurit de tort în trei etaje, fluviul dintr-un voal, și sute de figurine din toate lucrurile care-i căzuseră în mână. Făcuse *vestra* și *ostra*, preoți și gardienii regali.

– Ăsta de aici ești tu, îi spusese lui Kell, ridicând un amnar cu vârful roșu, cu o picătură de vopsea neagră drept ochi.

Kell nu fusese impresionat.

– Asta de aici ești tu, îi spusese mamei lui, agitând prin aer regina pe care o închipuise dintr-o sticluță de licoare.

– Ăsta ești tu, îi spusese lui Tieren, arătându-i cu mândrie bucata de piatră albă pe care o scosese din curtea palatului.

Lucra la harta lui de mai bine de un an, când tatăl lui venise s-o vadă. El nu găsise niciodată materialul potrivit din care să-l facă pe rege. Kell – care de obicei nu voia să se joace – îi oferise o piatră cu multe adâncituri mici, care *aproape* închipuiau o față spectrală dacă bătea corect lumina, dar Rhy socotea că semăna mai degrabă cu bucătarul regal, Lor.

Într-o seară, Rhy stătea ghemuit lângă tabla hărții lui, înainte de culcare, când a intrat Maxim. Era un bărbat înalt și masiv, învești mântat în robă roșie cu auriu, cu sprâncenele stufoase și barba neagră acoperindu-i aproape toată fața. Nu era de mirare că Rhy nu găsise din ce să-l facă. Nimic nu i se păruse destul de *mare*.

– Ce-i asta? întrebase tatăl lui, lăsându-se într-un genunchi lângă palatul improvizat.

– E un joc, zisese Rhy mândru, exact ca al tău.

Atunci Maxim îl luase de mână și îl condusese pe scări, în jos și prin palat, tălpile lui goale adâncindu-se în covoarele pufoase. Când ajunseseră la ușile aurite, lui Rhy îi tresăltase inima, pe jumătate de spaimă, pe jumătate de entuziasm, când tatăl său le descuiase.

Amintirea adesea deformează lucrurile, le face și mai minunate. Dar amintirea lui Rhy despre sala hărții pălea în comparație cu realitatea. Rhy crescuse o palmă anul acela, însă,

în loc să i se pară mai mică, harta era la fel de uriașă, la fel de uluitoare, la fel de magică.

– Asta, zisese tatăl lui sever, nu este un joc. Fiecare corabie, fiecare soldat, fiecare bucățică de piatră și de sticlă – viețile din acest regat atârnă în balanță pe această hartă.

Rhy se uitase fascinat la hartă, parcă și mai magică acum că tatăl său îl avertizase. Maxim stătuse, cu brațele încrucișate, în vreme ce Rhy înconjurase masa, examinând fiecare fațetă, apoi își întoarse atenția asupra palatului.

Nu era vreun ibric sau vreo tavă de tort. Palatul acesta strălucea, o miniatură perfectă – sculptată în sticlă și aur – a casei lui Rhy.

– Ce cauți? îl întrebase tatăl lui.

Rhy își înălțase capul, cu ochii mari.

– Pe tine.

În sfârșit, un zâmbet răzbi prin barba aceea tunsă. Maxim îi arătase o ușoară ridicătură în peisajul orașului, o piață la două poduri mai jos de palat, unde un grup de gardieni de piatră stăteau călare pe cai. În mijlocul lor, nu mai mare decât restul, era o siluetă care se distingea numai prin cercul de aur al coroanei.

– Un rege, spusese tatăl lui, trebuie să stea în mijlocul poporului său.

Rhy băgase mâna în buzunarul hainelor sale de noapte și scosese o figurină, un băiat-prinț făcut din zahăr pur și furat de pe ultimul tort aniversar. Apoi, cu grijă, Rhy așezase figurina pe hartă, lângă tatăl lui.

– Și prințul, spusese el mândru, își are locul lângă regele său.

*

Rhy țipă, se zbătu și se luptă să scape din strânsoarea lor.

Un rege trebuie să stea în mijlocul poporului său.

Imploră, argumentă și încercă să se smulgă.

Un prinț trebuie să stea lângă regele său.

Ușile se închiseră. Tatăl lui dispăru, înghițit de lemn și piatră.

– Alteță, vă rog!

Rhy lovi cu pumnul, nimerind-o pe Isra în falcă. Ea îi dădu drumul, iar el făcu un singur pas, înainte ca Sol-in-Air să-l imobilizeze într-o strânsoare chinuitoare, dar eficientă, cu un braț răsucit la spate.

– Alteță, nu!

Durerea îl fulgeră când încercă să se lupte, dar durerea nu însemna nimic pentru Rhy acum și se eliberă, sfâșiindu-și umărul când își înfipse cotul în fața faroanului.

Mai mulți soldați veniră să blocheze ușa în timp ce Isra le dădea ordine printre dinții mânjiți de sânge.

– La o parte! ceru el și vocea i se frânse.

– Alteță...

– *La o parte!*

Încet, fără tragere de inimă, gărzile se dădură la o parte și Rhy țâșni înainte, apucând clanța fix cu o clipă înainte ca Isra să-i țintuiască mâna de lemnul ușii.

– Alteță, mârâi ea, să nu îndrăznești!

Un rege trebuie să stea în mijlocul poporului său.

– Isra, o imploră el. Un prinț trebuie să stea lângă regele său.

– Atunci fii cu el, zise căpetenia gărzilor, onorându-i ultima dorință.

Isra își retrase mâna grea, iar Rhy fu lăsat singur în fața ușilor largi de lemn. Undeva, de partea cealaltă, atât de aproape și totuși atât de departe...

Simți cum se rupse ceva înăuntrul lui, nu carne, ci altceva, mult mai profund. Își lipi palmele deschise de toc. Închise ochii strâns, își apăsă fruntea de uși, tot trupul tremurându-i la dorința de a le deschide, de a fugi după tatăl lui.

N-o făcu.

Picioarele i se înmuiară, căzu pe podea și dacă lumea ar fi ales momentul acela ca să-l înghită cu totul, Rhy ar fi primit bucuros.

13. LOCUL UNUI REGE

I

Maxim Maresh uitase de ceață.

În clipa în care păși dincolo de ușile palatului, simți otrava lui Osaron încărcând aerul. Era prea târziu să-și țină respirația. Aceasta își forță drumul înăuntru, umplându-i plămânii, în timp ce blestemul îi șopti prin cap.

Îngenunchează înaintea regelui-umbră.

Maxim rezistă atracției hipnotice a ceții, cu nervii pârâind în timp ce se silea să-i alunge influența, concentrându-se în schimb pe sunetul gărzilor de oțel mărșăluind în urma lui și pe silueta neclară ce aștepta la capătul scărilor.

Fără un corp, regele-umbră nu arăta ca un om, ci mai degrabă ca fumul închis într-o sticlă înnegrită, modificându-se în falsa lui cochilie de parcă ar fi fost o iluzie datorată luminii. Numai ochii lui păreau compacți, negri și lucioși ca piatra lustruită.

Ca ochiul lui Kell, gândi Maxim, după care își reprimă gândul. *Nu, nici pe departe ca ochiul lui Kell*.

Privirea lui Kell avea căldura unei flăcări, în timp ce ochii lui Osaron erau tăioși, reci și absolut neomenești.

Văzându-l pe Maxim coborând treptele, fața regelui-umbră pâlpâi și gura i se schimonosi într-un zâmbet.

– *Falsul rege*.

Maxim își sili trupul să coboare, treaptă după treaptă, în timp ce vederea i se încețoșa și pielea începea să-l furnice. Când coborî în piață, cei doisprezece soldați ai gărzii sale supreme se răspândiră în evantai, ocupându-și locurile în jurul celor doi regi, ca orele pe un cadran de ceas. Fiecare trase din teacă o sabie scurtă, cu lama vrăjită să reteze magia.

Osaron nici nu păru să observe siluetele din cuștile lor de oțel, modul în care se mișcau toți odată ca degetele unei mâini sau cum umbrele se curbau și se răsuceau în vârtej pe lângă armurile și armele lor, neatingându-le deloc.

– *Ai venit să îngenunchezi?* întrebă regele-umbră, cuvintele răsunând prin țeasta lui Maxim, vibrând în oasele lui. *Ai venit să implori?*

Maxim își ridică fruntea. El nu purta armură, nici coif, nimic decât o singură sabie la șold și coroana de aur pe cap. Cu toate acestea, se uită drept în ochii aceia de onix și zise:

– Am venit să te distrug.

Întunecimea chicoti, un sunet ca un bubuit de tunet.

– *Ai venit să mori*.

Maxim aproape se dezechilibră, nu de teamă, ci din cauza febrei. A delirului. Noaptea îi juca înaintea ochilor, amintirile se suprapuneau peste realitate. Corpul neînsuflețit al Emirei. Țipetele lui Rhy. Durerea săgeta în zigzag prin pieptul lui Maxim, în timp ce rezista magiei regelui-umbră. Din cauza stării

de rău, inima îi bătea mai tare, blestemul lui Osaron chinuindu-i mintea la fel cum vraja lui îi chinuia trupul.

– *Să-i fac pe oamenii tăi să te ucidă?*

Osaron flutură din mână, dar garda de oțel care-i încercuia nu se clinti. Nicio sabie nu se ridică să atace. Nicio cizmă nu se urni.

O încruntătură traversă chipul regelui-umbră ca un nor trecător când își dădu seama că soldații nu erau reali, numai marionete ținute de sfori stângace, armurile neînchizând nimic decât un descântec gol, un ultim efort de a-i cruța pe adevărații soldați ai lui Maxim de această sarcină sinistră.

– *Ce risipă!*

Maxim se îndreptă, transpirația șiroindu-i pe ceafă.

– Va trebui să mă înfrunți tu însuți.

Cu acestea, regele arnesian își scoase sabia, vrăjită ca și celelalte să reteze firele magiei, și lovi masa de umbre dinaintea lui. Osaron nu se feri, nu se eschivă, nu pară. Nu se mișcă deloc. Pur și simplu *se despărți* în jurul sabiei lui Maxim și se reuni la câțiva pași mai în stânga.

Din nou, Maxim atacă.

Din noi, Osaron se dizolvă.

Cu fiecare fandare, cu fiecare lovitură, oboseala și febra lui Maxim creșteau, un val ce amenința să-l doboare.

Și apoi, la al cincilea sau la al șaselea sau la al zecelea atac, Osaron în sfârșit replică. De data asta, când luă din nou formă, intră pe sub garda lui Maxim.

– *Destul!* rânji monstrul.

Întinse o mână nematerială, cu degetele răschirate, iar Maxim își simți corpul încremenind când dădu să pășească, oasele de sub pielea lui gemură și scrâșniră, durerea îi incendie nervii. Era țintuit de noapte ca o păpușă.

– *Atât de fragil*, îl dojeni Osaron.

O mișcare scurtă a aceleiași mâini – mai degrabă ceață decât degete – și încheietura lui Maxim se zdrobi. Sabia lui zăngăni când căzu la pământ, sunetul metalului pe piatră acoperind geamătul lui îndurerat.

– *Imploră!* zise regele-umbră.

Maxim înghiți în sec.

– Nu, eu...

Clavicula îi plesni cu un trosnet violent, ca atunci când rupi un băț pe genunchi. Un strigăt gâtuit îi scăpă printre dinții încleștați.

– *Imploră!*

Maxim se cutremură, coastele lui tremurând sub presiunea voinței lui Osaron, care parcă bătea darabana peste oasele lui.

– Nu.

Regele-umbră îl tachina, se juca, îi prelungea agonia. Iar Maxim îl lăsa, sperând tot timpul că Rhy era în siguranță, înăuntrul palatului, departe de ferestre, departe de uși, departe de

asta. Soldații lui de oțel tremurau în locurile lor, strângând săbiile în mănușile de fier. Nu încă. Nu încă. Nu încă.

– Eu sunt regele... acestui imperiu...

Ceva trosni în pieptul lui și Maxim tresăltă spasmodic, simțind că-i urcă sângele în gură.

– *Asta numești tu rege?*

– Oamenii mei niciodată nu vor...

Mâna lui Osaron – nu de carne și os, nici de fum, ci de ceva dens și rece – se înfășură în jurul maxilarului lui Maxim.

– *Insolența regelui muritor*.

Maxim se uită în abisul învâltorat al privirii creaturii.

– Insolența... zeilor... căzuți.

Pe fața lui Osaron apăru un zâmbet cumplit.

– *O să-ți port corpul pe străzi până o să ardă*.

În ochii aceia întunecați, Maxim văzu reflexia micșorată a palatului, *soner rast*, inima care bate, a orașului său.

Casa lui.

Trase coardele finale și soldații în sfârșit înaintară. Doisprezece oameni fără chip își ridicară săbiile.

– Eu sunt conducătorul... Casei Maresh, zise Maxim... al șaptelea rege cu acest nume... și tu nu ești demn... să-mi porți pielea.

Osaron își înclină capul.

– *O să vedem*.

Întunericul își forță pătrunderea.

N-a fost un val, ci un ocean, iar Maxim simți cum voința lui cedează sub greutatea puterii lui Osaron. Nu mai era aer. Nu mai era lumină. Nu mai era suprafață.

Emira. Rhy. Kell.

Săgețile pătrunseră adânc, durerea ca o ancoră, dar mintea lui Maxim se destrăma deja, iar corpul lui se sfâșia mai departe, în timp ce, cu ultimul dram de putere, își mișcă soldații de oțel. Douăsprezece săbii regale se ridicară în aer, cu vârfurile îndreptate spre centrul cercului lor, în timp ce Osaron intra ca metalul topit în corpul lui Maxim Maresh.

Iar regele începu *să ardă*.

Mintea îi pâlpâia, gata să se stingă, viața i se scurgea, dar nu înainte ca douăsprezece vârfuri de oțel să vâjâie prin aer, îndreptându-se spre sursa vrăjii lor.

Spre corpul lui Maxim.

Inima lui.

Nu se mai lupta. Se simțea ca și când ar fi lăsat jos o povară strivitoare, ușurarea amețitoare a abandonului. Vocea lui Osaron râdea prin capul lui, dar el deja cădea, deja murea, când săbiile își găsiră ținta.

II

În Londra, întunericul începu să se subțieze.

Negura adâncă se retrase, iar oglinda neagră și lucioasă a fluviului se sparse, făcând loc, ici și colo, unor violente panglici de roșu, când strânsoarea lui Osaron slăbi, alunecă.

Trupul lui Maxim Maresh era îngenuncheat în stradă, cu douăsprezece săbii înfipte în el până la plăsele. Sângele băltea dedesubt, lucios și roșu, și, pentru câteva momente, corpul nu mișcă. Singurele sunete veneau de la sângele care picura pe piatră și de la vântul care șuiera pe străzile adormite.

Și, după acest lung moment, corpul lui Maxim se ridică.

Se cutremură ca o perdea în vânt și o sabie se scoase singură din pieptul sfârtecat, zăngănind la pământ. Și apoi alta, și alta, și alta, una câte una, până ce toate cele douăsprezece săbii ieșiseră și, mânjite de stacojiu, zăceau pe stradă. Fumul începu să se înalțe în fuioare subțiri din fiecare rană, înainte de a se aduna într-un nor, apoi într-o umbră și apoi, în sfârșit, în ceva ce semăna cu un om. I-au trebuit mai multe încercări, întunecimea tot destrămându-se, înainte să reușească să-și păstreze forma, ale cărei margini tremurau nesigur, în timp ce pieptul i se ridica și-i cobora în respirații mocnite.

– *Eu sunt rege*, mârâi umbra, iar spiralele de roșu din fluviu dispărură, ceața se îndesi la loc.

Dar strânsoarea coșmarului nu era chiar atât de puternică cum fusese.

Osaron scoase un mârâit de mânie, văzând că membrele ba i se dizolvau, ba i se închegau. Vraja gravată în acele săbii încă săgeta ca gheața prin venele puterii sale, înăbușind fierbințeala și văpaia. O vrajă stupid de mică, înfiptă atât de adânc.

Osaron se încruntă privind corpul neînsuflețit al regelui, în sfârșit îngenuncheat înaintea lui.

– *Toți oamenii mi se închină*.

Degetele de umbră pocniră o dată și corpul se răsturnă, lipsit de viață, la pământ.

Muritor insolent, gândi regele-umbră și se întoarse, trecând ca vijelia peste orașul adormit și urcând podul, intrând în palatul lui, spumegând de furie că trebuia să facă eforturi, la fiecare pas, să-și păstreze forma. Când mâna lui atinse o coloană, trecu drept prin ea de parcă ar fi fost *nimic*.

Dar falsul rege era mort și Osaron trăia mai departe. Era nevoie de mai mult decât metal vrăjit, mai mult decât magia unui om, ca să ucidă un zeu.

Regele-umbră urcă treptele spre tronul lui și se așeză, mâinile fumegânde răsucindu-se pe brațele jilțului.

Muritorii ăștia își închipuiau că sunt puternici, își închipuiau că sunt deștepți, dar nu erau decât copii în lumea asta – lumea lui

Osaron –, iar el trăise destul ca să le cunoască limitele.

Habar n-aveau de ce era el în stare.

Regele-umbră închise ochii și își deschise mintea, întinzându-se dincolo de palat, dincolo de oraș, dincolo de lume, la ultimele hotare ale puterii lui.

La fel cum un copac se poate cunoaște pe sine, de la cea mai adâncă rădăcină până la cea mai de sus frunză, Osaron își cunoștea fiecare milimetru al puterii. Și, astfel, căută, căută, căută, cățărându-se prin întuneric până când o găsi acolo. Sau, mai degrabă, simți ce mai rămăsese din el înăuntrul ei.

– *Ojka*.

Osaron știa, de bună seamă, că era moartă. Că pierise, se stinsese cum se stingeau toate lucrurile în timp. Simțise când se întâmplase asta, până și acea mică moarte îi vibră ca o undă prin spiritul lui, senzația subită de pierdere, slabă, dar palpabilă.

Și cu toate acestea, Osaron încă mai curgea prin ea. Era în sângele ei. Sângele acela poate că nu mai curgea, dar el încă mai trăia în el, voința lui fiind ca un filament, un fir subțire de sârmă împletit prin trupul ei de paie. Conștiința ei dispăruse, voința ei se topise, dar forma ei era încă formă. Un recipient.

Așadar, Osaron umplu tăcerea minții ei și își înfășură voința în jurul membrelor ei.

– *Ojka*, zise el iarăși. *Trezește-te!*

III. LONDRA ALBĂ

Nasi întotdeauna știa când era ceva în neregulă.

O simțea în toți rărunchii, o presimțire împământenită odată cu anii în care a tot urmărit chipuri, mâini, în care a interpretat toate micile semnale pe care o persoană le dădea înainte să facă un lucru rău.

Acum nu o persoană urma să facă rău.

Ci o lume.

Un fior rece se întorsese în aer, ferestrele castelului acoperindu-se de gheață pe la colțuri. Regele plecase, încă era plecat, iar fără el Londra se îmbolnăvea din nou, se îmbolnăvea *mai rău*. Simțea că lumea se destramă în jurul ei, toată culoarea și viața scurgându-se la fel cum trebuie s-o fi făcut prima oară, cu atât de mulți ani în urmă. Numai că, potrivit poveștilor, pe atunci se întâmplase lent, pe când acum se schimba rapid, ca un șarpe care își lepăda pielea.

Și Nasi știa că nu era singura care o simțea.

Toată Londra părea să simtă primejdia.

Câțiva membri ai Gărzii de Fier a regelui, cei încă loiali cauzei lui, făceau tot ce le stătea în puteri să țină lucrurile în frâu. Castelul era permanent sub pază. Nasi nu fusese în stare să se strecoare din nou afară, așa că nu avusese flori proaspete – nu că ar fi supraviețuit multe gerului subit – ca să le așeze lângă corpul Ojkăi.

Însă tot venise, pe de-o parte atrasă de liniște, pe de altă parte, din pricina faptului că lumea devenise înspăimântătoare și, dacă s-ar fi întâmplat ceva, Nasi voia să fie lângă cavalerul regelui, chiar dacă era mort.

Era dimineața devreme – momentul acela de dinainte ca lumea să se trezească de-a binelea – și ea stătea lângă capul femeii spunând o rugăciune, pentru putere, pentru tărie (erau singurele rugăciuni pe care le știa). Rămase fără cuvinte când, pe masă, degetele Ojkăi *zvâcniră*.

Nasi tresări, dar, chiar dacă făcuse ochii cât cepele și inima ei o luase la goană, încercă să se convingă că i se păruse, așa cum făcea când era mică și fiecare umbră putea să devină un monstru. Probabil fusese o iluzie din cauza luminii, da, probabil, așa că întinse mâna și, șovăind, atinse încheietura cavalerului, căutându-i pulsul.

Bineînțeles. Ojka era tot rece. Tot moartă.

Și apoi, deodată, femeia se ridică în capul oaselor.

Nasi se împletici îndărăt când vălul negru căzu de pe fața Ojkăi.

Nu clipi, nu-și întoarse capul, nici măcar nu păru s-o observe pe Nasi, masa funerară sau camera luminată de lumânări. Ochii îi erau larg deschiși, fără expresie, goi, iar Nasi își aminti de

soldații care obișnuiau să-i păzească pe Astrid și pe Athos Dane, goliți pe dinăuntru și vrăjiți ca să se supună invariabil.

Ojka arăta ca ei.

Era reală și totuși nu, în viață și totuși foarte, foarte moartă.

Rana de la gât era tot acolo și la fel de adâncă, dar acum Ojka își mișca falca. Însă când încercă să vorbească, din gâtul distrus îi ieși numai un șuierat gros. Cavalerul își strânse buzele și înghiți, iar Nasi privi cum fuioarele de umbră și de fum se întrețes pe deasupra și în jurul gâtului ei, aproape ca un bandaj proaspăt.

Sări de pe masă, dărâmând vițele-de-vie și vazele pe care Nasi le aranjase cu atâta grijă în jurul corpului ei neînsuflețit. Acestea căzură și se sparseră de podea.

Ojka fusese întotdeauna atât de plină de grație, dar acum pașii ei aveau înțepeneala unui mânz sau a unei marionete, iar Nasi se dădu înapoi până se lovi cu umărul de o coloană. Cavalerul se uită drept la fată, umbrele înotând prin ochiul ei palid. Ojka nu vorbi, doar se uită fix, singurul sunet care se auzea fiind al apei vărsate, care picura pe pietrele din spatele ei. Mâna ei începu să se îndrepte spre obrazul lui Nasi, când ușile se deschiseră larg și doi membri ai Gărzii de Fier dădură buzna înăuntru, atrași de zgomot.

Văzură cavalerul mort ridicat în picioare și încremeniră.

Ojka lăsă mâna jos și își întoarse atenția de la Nasi spre soldați, cu grația de odinioară. Aerul din jurul ei scânteia de magie și ceva de pe masă – un pumnal – zbură în mâna ei.

Gardienii strigau acum, iar Nasi ar fi trebuit să fugă, ar fi trebuit să facă ceva, dar era paralizată lângă coloană, țintuită de ceva la fel de greu ca magia cea mai puternică.

Nu voia să vadă ce se întâmplă mai departe, nu voia să vadă cavalerul regelui murind a doua oară, nu voia să vadă ultimii soldați ai lui Holland căzând de mâna unei stafii, așa că se ghemui, își închise strâns ochii și își apăsă mâinile peste urechi. Așa cum făcea când lucrurile în castel deveneau rele. Când Athos Dane se juca după bunul plac cu oamenii până se rupeau.

Dar chiar și prin mâinile ei, auzi vocea Okjăi – care nu era nicidecum a Ojkăi, ci a altcuiva, profundă, răsunătoare și bogată – și gardienilor trebuie să le fi fost frică de stafii și de monștri, pentru că, atunci când Nasi deschise în sfârșit ochii, nu mai era nici urmă de Okja sau de oameni.

Camera era goală.

Ea era singură.

IV

Fantoma aproape ajunsese la Tanek, când Lila simți că se opriseră brusc.

Nu era încetinirea lină a unui vas rămas fără vânt, ci o oprire smucită, nenaturală pe mare.

Ea și Kell erau în cabină când se întâmplă, strângându-și cele câteva lucruri, Lila ducându-și repetat mâna la buzunar – absența ceasului avea o greutate ciudată – în timp ce Kell o tot ridica spre piept.

– Mai doare? întrebă ea.

Kell dădu să-i răspundă tocmai când corabia se poticni brusc, geamătul lemnului și al pânzelor fiind acoperit de glasul lui Alucard, care-i chema sus. Vocea lui avea acea degajare specifică momentelor când era fie beat, fie nervos, iar ea era foarte sigură că nu băuse la cârmă (deși n-ar fi surprins-o dacă ar fi făcut-o).

Era o zi cenușie, ceața ascunzând lumea de dincolo de corabie. Holland era deja pe punte, uitându-se în jur, prin ceață.

– De ce te-ai oprit? întrebă Kell, cu o cută între sprâncene.

– Pentru că avem o problemă, zise Alucard, făcând semn cu capul înainte.

Lila scrută orizontul. Ceața era mai deasă decât s-ar fi cuvenit la ora aceea, stând ca o a doua piele deasupra apei.

– Nu văd nimic.

– Asta-i ideea, zise Alucard.

Cu mâinile rășchirate, mișcă buzele și ceața pe care o conjurase se mai rări puțin înaintea lor.

Lila miji ochii și, la început nu văzu nimic decât marea, dar apoi...

Încremeni.

Nu era pământ înainte.

Era un șir de corăbii.

Zece vase masive, din lemn deschis la culoare și cu pavilioane ca smaraldul, care tăiau ceața ca niște pumnale.

O flotă veskană.

– Ei bine, zise Lila tărăgănat, bănuiesc că asta răspunde la întrebarea cine a plătit-o pe Jasta să ne ucidă pe noi.

– Și pe Rhy, adăugă Kell.

– Cât mai e până la uscat? întrebă Holland.

Alucard clătină din cap.

– Nu prea mult, dar ei stau drept între noi și Tanek. Cel mai apropiat țărm e la o oră de navigat în ambele părți.

– Atunci, ocolim.

Alucard îi aruncă o privire lui Kell.

– Nu în asta, zise el și Lila pricepu.

Căpitanul manevrase corabia astfel încât prova sa îngustă era îndreptată spre coloana flotei. Câtă vreme ceața persista, câtă

vreme *Fantoma* rămânea nemișcată, *ar fi putut* trece neobservată, dar în clipa în care s-ar fi apropiat, ar fi devenit o țintă. *Fantoma* nu avea ridicat niciun steag, la fel și celelalte trei vase mai mici, care săltau ca balizele pe lângă flotă, fiecare având arborat numai drapelul alb al unui vas capturat. Veskanii în mod cert blocau trecerea.

– Să-i atacăm? întrebă Lila.

Asta-i atrase o privire piezișă de la Kell, Alucard *și* Holland.

– Ce? zise ea.

Alucard clătină din cap, consternat.

– Sunt probabil *sute* de oameni la bordul vaselor ălora, Bard.

– Și noi suntem *antari.*

– Nu suntem nemuritori, interveni Kell.

– N-avem timp să ne luptăm cu o flotă, adăugă Holland. Trebuie să ajungem pe uscat.

Privirea lui Alucard se întoarse iarăși spre șirul corăbiilor.

– Oh, puteți ajunge la țărm, zise el, dar va trebui *să vâsliți*.

Lila crezu că Alucard glumea.

Nu glumea.

V

Rhy Maresh își ațintì privirea spre lumină.

Stătea la marginea cercului vrăjii în care era întins Tieren și se concentra pe lumânarea pe care preotul o ținea între palme, cu flacăra ei constantă, dreaptă, care nu pâlpâia.

Ar fi vrut să-l trezească pe *Aven Essen* din transă, ar fi vrut să-și îngroape capul în umărul bătrânului și să plângă. Ar fi vrut să simtă calmul magiei lui.

În ultimele câteva luni, durerea și moartea îi deveniseră familiare, dar jalea pierderii cuiva drag era nouă. Durerea era orbitoare și moartea era neagră, dar jalea era cenușie. O dală grea de piatră așezată pe pieptul lui. Un nor toxic, care îl lăsa fără răsuflare.

Nu pot să fac asta singur, gândi el.

Nu pot să fac asta...

Nu pot...

Indiferent ce încercase tatăl lui să obțină, nu reușise.

Rhy văzuse fluviul luminându-se, umbrele începând să se retragă, zărise orașul lui roșu și auriu ca un spectru prin ceață.

Dar nu durase.

În câteva minute, întunericul se întorsese.

Își pierduse tatăl pentru ce?

Un moment?

O respirație?

Recuperaseră corpul regelui de pe treptele palatului.

Tatăl lui, zăcând într-o baltă de sânge răcit.

Tatăl lui, acum întins lângă mama lui, o pereche de sculpturi, cu ochii închiși, cu trupurile îmbătrânite brusc de moarte. Când i se scobiseră obrajii mamei sale? Când i se albiseră tâmplele tatălui său? Ăștia erau impostori, imitații grosolane ale oamenilor care fuseseră în viață. Oameni pe care Rhy îi iubise. Faptul că acum îi vedea așa – ce mai rămăsese din ei – îl făcea să se simtă bolnav, așa că fugise în singurul loc în care putea fugi. La singura persoană.

La Tieren.

Tieren, care dormea cu o neclintire ce ar fi putut trece drept moarte, dacă Rhy n-ar fi văzut-o mai devreme, dacă n-ar fi apăsat mâinile tatălui său peste coastele lui nemișcate, dacă n-ar fi strâns de umărul țeapăn al mamei lui.

Vino înapoi...

Vino înapoi...

Vino înapoi...

N-a rostit chemarea cu voce tare, de frică să nu-l trezească pe preot, având totodată senzația că oricât de încet ar fi vorbit, tristețea tot ar fi fost asurzitoare. Ceilalți preoți stăteau în genunchi, cu capetele plecate, parcă și ei căzuți în transă, cu

frunțile încruntate de concentrare, în timp ce fața lui Tieren păstra aceeași paloare limpede a bărbaților și femeilor ce dormeau pe străzi. Rhy ar fi dat orice să-i audă vocea lui *Aven Essen*, să simtă greutatea brațelor lui în jurul umerilor, să găsească înțelegere în ochii lui.

Era atât de aproape.

Era atât de departe.

Lacrimile îi usturau ochii lui Rhy, gata să-i curgă pe obraji și, când o făcură, atinseră podeaua la două degete distanță de marginea de cenușă a cercului de legare. Degetele îl dureau după pumnul pe care i-l dăduse Isrei, umărul îi zvâcnea după ce se smulsese din strânsoarea lui Sol-in-Air. Dar aceste dureri erau un pic mai mult decât amintiri, răni superficiale în comparație cu sfâșierea din pieptul lui, locul de unde-i fuseseră scoase cu dalta cele două persoane, smulse nemilos.

Brațele îi atârnau grele pe lângă corp.

Într-o mână, coroana lui, cercul de aur pe care-l purta de când era mic, și în cealaltă, acul regal cu care putea să ajungă la Kell.

Se gândise să-l cheme pe fratele lui, bineînțeles. Strânsese acul în pumn până când emblema potirului și a soarelui îi intrase în palmă, chiar dacă fratele lui spusese că sângele nu era necesar. Kell se înșela. Sângele era întotdeauna necesar.

Un cuvânt și fratele lui avea să vină.

Un cuvânt și el n-ar mai fi fost singur.

Un cuvânt – dar Rhy Maresh nu se putea hotărî s-o facă.

Se dezamăgise pe sine însuși de atât de multe ori. N-avea să-l dezamăgească și pe Kell.

Cineva își drese vocea în spatele lui.

– Maiestatea Voastră.

Rhy scoase un oftat tremurat și se dădu un pas înapoi de la marginea cercului de vrajă al lui Tieren. Întorcându-se, dădu cu ochii de comandanta gărzilor orașului tatălui său. O vânătaie îi înflorise pe falcă Isrei și pleoapele îi erau îngreunate de mâhnire.

El o urmă afară din camera tăcută, pe culoar, unde un mesager stătea așteptând, cu respirația tăiată, cu hainele ude de nădușeală și noroi, de parcă alergase până aici. Era unul dintre cercetașii tatălui său, trimiși să observe întinderea magiei lui Osaron dincolo de oraș, și, pentru o clipă, mintea obosită a lui Rhy nu pricepu de ce mesagerul venise la *el*. Apoi își aminti: nu mai era nimeni altcineva – și atunci, din nou, mai rău ca un cuțit, amintirea bruscă îi redeschise rana încă proaspătă.

– Ce este? întrebă Rhy gâtuit.

– Aduc vești de la Tanek, zise mesagerul.

Rhy simți că amețește.

– Ceața a ajuns până acolo?

Mesagerul clătină din cap.

– Nu, domnule, încă nu, dar am întâlnit un călăreț pe drum. El a văzut o flotă la gura fluviului Isle. Zece corăbii. Navighează

sub pavilionul argintiu-cu-verde al Veskului.

Isra înjură în barbă.

Rhy închise ochii. Ce spusese tatăl lui, că politica era un dans? Veskul încerca să impună ritmul. Era timpul ca Rhy să preia conducerea. Să arate că era rege.

– Maiestate? îl grăbi mesagerul.

Rhy deschise ochii.

– Aduceți-mi doi magicieni de-ai lor.

*

Îi întâlni în sala hărții.

Rhy ar fi preferat Sala Trandafirului, cu tavanul său boltit de piatră, cu platforma sa, cu tronul său. Dar acolo erau regele și regina, așa că trebuia să se mulțumească deocamdată cu sala asta.

Stătea în locul tatălui său, în spatele mesei, cu mâinile sprijinite de marginea tăbliei și trebuie să fi fost o iluzie, dar lui Rhy i se păru că poate simți adânciturile unde degetele lui Maxim apăsaseră în marginea mesei și că lemnul încă îi păstra căldura.

Lordul Sol-in-Air stătea la perete, în stânga lui, având de-o parte și de alta câte un membru al suitei sale.

Isra și doi membri ai gărzii stăteau lângă peretele din dreapta lui.

Magicienii veskani intrară, Otto și Rul, amândoi masivi, conduși înăuntru de doi gardieni înarmați. La ordinele lui Rhy, cătușele le fuseseră scoase. Voia ca ei să-și dea seama că nu erau pedepsiți pentru acțiunile coroanei lor.

Nu încă.

În arena de turnir, Rul „Lupul“ urlase înainte de fiecare meci.

Otto „Ursul“ se bătuse cu pumnii în piept.

Acum, amândoi stăteau tăcuți ca stâlpii. Putea să-și dea seama după fețele lor că știau de trădarea conducătorilor, de uciderea reginei, de sacrificiul regelui.

– Ne pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o, zise Rul.

– Zău? întrebă Rhy, mascându-și durerea cu dispreț.

În timp ce Kell își petrecuse copilăria studiind magia, Rhy studiase oamenii, învățând tot ce se putea despre regatul lui, de la *vestra* și *ostra* până la omul de rând și la criminal, după care trecuse la cei din Faro și Vesk. Și, deși știa că o lume nu putea fi cu adevărat învățată dintr-o carte, trebuia să existe un început.

La urma urmei, cunoașterea era un soi de putere, un alt tip de forță. Iar veskanii, învățase el, respectau mânia și bucuria, chiar și invidia, dar nu le păsa de durerea cuiva.

Rhy făcu semn spre hartă.

– Ce vedeți?

– Un oraș, domnule, răspunse Otto.

Rhy făcu semn din cap spre șirul de figurine pe care le așezase la gura Arnesului. Mici corăbii de piatră, bătute cu smaralde verzi și arborând steaguri cenușii.

– Și acolo?

Rul se încruntă.

– O flotă?

– O flotă veskană, precizează Rhy. Înainte ca prințul și prințesa voastră să-i atace pe regele și regina mea, au trimis vorbă în Vesk și au chemat o flotă cu zece vase de război.

Se uită la Otto, care înțepenise când află vestea – nu de vinovăție, totuși, ci de șoc.

– Regatul vostru s-a plictisit atât de tare de pace? Își dorește război?

– Eu... eu sunt doar un magician, zise Otto. Nu cunosc inima reginei mele.

– Dar îți cunoști imperiul. Nu faci și tu parte din el? Inima *ta* ce spune?

Veskanii, știa Rhy, erau mândri și încăpățânați, dar nu erau proști. Se delectau cu o luptă bună, dar nu căutau războiul.

– Noi nu...

– Arnesul poate fi câmp de bătălie, întrerupse Sol-in-Air, dar dacă Veskul își dorește neapărat războiul, o să și-l găsească și cu Faro. Spuneți un cuvânt, Maiestate, și am să aduc o sută de mii de soldați care să se alăture soldaților voștri.

Rul se făcuse roșu ca focul, Otto, alb ca varul.

– N-am *făcut* noi asta, scrâșni Rul.

– Noi nu știm nimic despre complotul ăsta, adăugă Otto crispat. Dorința noastră nu este...

– Dorință? se răsti Rhy. Ce legătură are dorința cu asta? Doresc eu ca poporul meu să sufere? Doresc eu să-mi văd regatul tras într-un război? Poporul plătește pentru alegerile câtorva și, dacă prinții voștri au venit la voi și v-au cerut ajutorul, vrei să-mi spui că voi i-ați refuzat?

– Dar nu au venit, răspunse Otto rece. Cu tot respectul, Maiestate, nu un conducător își urmează poporul, ci poporul trebuie să-și urmeze conducătorul. Aveți dreptate, mulți plătesc pentru alegerile câtorva. Dar *capetele încoronate* sunt cele care aleg, iar noi suntem cei care plătim pentru asta.

La aceste cuvinte, lui Rhy îi veni să intre în pământ. Se abținu să nu se uite la Isra și la Sol-in-Air.

– Dar m-ați întrebat de inima mea, continuă Otto, iar inima mea are o familie. Inima mea are o viață și un cămin. Inimii mele îi plac terenurile de joc, nu câmpurile de război.

Rhy tăcu puțin și ridică una dintre corăbii.

– O să scrieți două scrisori, continuă el, cântărind figurina în palmă. Una către flotă și una către coroană. O să le spuneți despre trădarea cu sânge rece a prințului și a prințesei. O să le spuneți că se pot retrage acum și noi o să considerăm că deciziile celor doi membri ai familiei regale au fost luate de capul lor. Se pot retrage, cruțându-și astfel țara de un război. Dar dacă avansează fie și o leghe spre orașul acesta, o vor face știind că vor avea de înfruntat un rege care este cât se poate de viu și are

un imperiu drept aliat. Dacă avansează, vor fi semnat condamnarea la moarte a mii de oameni.

Vocea îi coborî când vorbi, așa cum cobora întotdeauna vocea tatălui său, cuvintele vibrând ca oțelul proaspăt scos din teacă.

Regii nu au nevoie să-și ridice vocea ca să fie auziți.

Una dintre multele învățături ale lui Maxim.

– Și cum rămâne cu acest rege-umbră? întrebă Rul glacial. Să-i scriem și lui?

Rhy își încleștă degetele în jurul micii corăbii de piatră.

– Slăbiciunea orașului meu o să devină și a voastră, dacă vasele astea pătrund în Londra. Oamenii mei vor dormi, dar ai voștri vor muri. Pentru binele lor, vă sugerez să fiți cât se poate de convingători.

Puse figurina înapoi pe masă.

– Înțelegeți?

Otto dădu din cap. La fel și Rul.

Când ușile se închiseră în urma lor, puterea îi părăsi umerii lui Rhy. Se sprijini cu spatele de perete.

– Cum a fost? întrebă el.

Isra înclină capul.

– V-ați descurcat ca un rege.

Nu era timp de savurat momentul.

Clopotele Sanctuarului amuțiseră odată cu orașul, dar aici, în palat, un orologiu începu să bată. Nimeni altcineva nu tresări, pentru că nimeni altcineva nu mai socotea timpul, însă Rhy se îndreptă.

Kell era plecat de patru zile.

„*Patru zile, Rhy. Ne întoarcem în patru zile. Și apoi n-ai decât să intri în necazuri...*“

Dar necazurile veniseră și plecaseră și veniseră din nou, fără vreun semn de la fratele lui. Îi promisese lui Kell că avea să aștepte, dar așteptase destul. Era doar o chestiune de timp până când Osaron își recăpăta puterea. Numai o chestiune de timp până când să-și ațintească din nou privirea asupra palatului. Ultima redută a orașului. Adăpostea toți oamenii treji, toți argintații, toți preoții, îl păzea pe Tieren și vraja care îi ținea pe ceilalți adormiți. Dacă și palatul cădea, atunci n-avea să mai rămână nimic.

Îi făcuse lui Kell o promisiune, dar fratele lui întârzia, iar Rhy nu putea sta închis, înmormântat cu trupurile părinților lui.

Nu voia să se ascundă de umbre, de vreme ce umbrele nu-l puteau atinge.

Avea de ales. Și dorea s-o facă.

Avea să-l înfrunte pe regele-umbră el însuși.

*

Încă o dată, comandanta gărzii îi tăie calea.

Isra era de-o vârstă cu tatăl său, dar dacă Maxim era – fusese – masiv, ea era subțire, agilă. Cu toate astea, părea cea mai

impozantă femeie pe care o întâlnise el vreodată, cu postura dreaptă și severă, cu o mână întotdeauna sprijinită pe mânerul sabiei.

– Stai deoparte! îi zise Rhy, prinzându-și capa roșu cu auriu în jurul umerilor.

– Maiestatea Voastră, insistă căpitanul, întotdeauna am fost sinceră cu tatăl dumneavoastră și întotdeauna voi fi sinceră și cu dumneavoastră, așa că să mă iertați dacă vorbesc deschis. Cu cât sânge trebuie să mai hrănim monstrul ăsta?

– O să-l hrănesc cu fiecare picătură din mine, zise Rhy, dacă asta o să-l sature. Acum, dă-te la o parte! Ăsta e un ordin de la regele tău.

Cuvintele îi arseră gâtlejul când le rosti, dar Isra se supuse, pășind în lături.

Mâna lui Rhy era pe ușă când femeia vorbi din nou, cu voce joasă, insistentă.

– Când oamenii aceștia se vor trezi, zise ea, o să aibă nevoie de regele lor. Cine o să-i conducă dacă veți muri?

Rhy îi susținu privirea femeii.

– N-ai auzit? spuse el, deschizând ușa. Eu sunt deja mort.

VI

Fantoma avea o singură barcă de salvare, mică și nu prea adâncă, legată cu frânghii de flancul corabiei. Cu o băncuță și două vâsle, era făcută să ducă un singur om între corăbii sau probabil între corabie și uscat, dacă nu putea să tragă la țărm sau nu voia.

În barcă nu părea nici c-ar putea încăpea patru persoane, darămite să ajungă la țărm fără să se scufunde, dar nu aveau de ales.

O lăsară la apă, iar Holland coborî cel dintâi, echilibrând barca lângă coca *Fantomei*. Kell își trecuse un picior dincolo de balustradă, dar, când Lila făcu un pas să-l urmeze, îl văzu pe Alucard încă în mijlocul punții, cu atenția fixată pe flota din depărtare.

– Haide, căpitane!

Alucard clătină din cap.

– Eu rămân.

– Nu e momentul pentru acte de noblețe, zise Lila. Asta nici măcar nu e corabia ta.

Dar pentru prima oară privirea lui Alucard era aspră, inflexibilă.

– Eu sunt învingătorul de la *Essen Tasch*, Bard, și unul dintre cei mai puternici magicieni din trei imperii. Nu pot opri o flotă, dar, dacă se hotărăsc să înainteze, o să fac tot ce pot să-i încetinesc.

– Iar ei o să te ucidă, zise Kell, punând piciorul înapoi pe punte.

Căpitanul îi oferi un zâmbet rece.

– Întotdeauna mi-am dorit să mor în glorie.

– Alucard... începu Lila.

– Ceața e opera mea, zise el, privind printre ei. Ar trebui să vă ofere o acoperire bună.

Kell dădu din cap și apoi, după o clipă, îi întinse mâna. Alucard se uită la ea de parc-ar fi fost fier înroșit, dar i-o acceptă.

– *Anoshe*, zise Kell.

Lilei i se strânse inima la acest cuvânt. Era ceea ce își spuneau arnesienii când se despărțeau. Lila nu zise nimic, pentru că un adio în orice limbă părea o capitulare și ea nu avea de gând să facă asta.

Nici măcar când Alucard o strânse în brațe.

Nici măcar când îi dădu un sărut pe frunte.

– Ești cel mai bun hoț al meu, șopti el, iar ea simți că o ustură ochii.

– Ar fi trebuit să te ucid, murmură ea, urându-și tremurul din voce.

– Probabil, zise el și apoi, atât de încet încât numai ea auzi: Ai grijă de el.

După asta, brațele lui îi dădură drumul și Kell o trase spre barcă. Ultimul lucru pe care-l văzu din Alucard Emery fu linia umerilor lui largi, capul ținut sus, în timp ce stătea singur pe punte, cu fața la flotă.

*

Cizmele Lilei loviră fundul bărcii de salvare, zgâlțâind-o într-un fel care-l făcu pe Holland să se țină strâns de margini.

Ultima oară când ea fusese într-o barcă atât de mică, stătuse în mijlocul mării, cu mâinile legate și un butoi de bere amestecată cu prafuri de dormit între genunchi. Acela fusese un pariu. Ăsta era un joc la risc.

Barca se desprinse de corabie și, în câteva clipe, ceața lui Alucard înghiți *Fantoma*.

– Stai jos, zise Kell ridicând o vâslă.

Se așeză, întinzând amorțită mâna spre a doua vâslă. Holland stătea în partea din spate a bărcuței, suflecându-și liniștit mânecile.

– O mână de ajutor? întrebă Lila.

Ochiul lui verde se îngustă, apoi scoase un cuțit și-l apăsă în palmă. Își lipi mâna însângerată de marginea bărcii și rosti o formulă pe care ea n-o mai auzise niciodată – *As Narahi*. Bărcuța țâșni înainte pe apă, aproape răsturnându-i pe Kell și pe Lila de pe bancă.

Ceața le intra în ochi, sărată și rece, vântul le biciuia obrajii, dar când vederea ei se limpezi, își dădu seama că bărcuța gonea, lunecând pe suprafața apei ca împinsă de zece perechi de vâsle nevăzute.

Lila se uită la Kell.

– Pe-asta nu m-ai învățat-o.

El se bâlbâi.

– Păi... pe asta n-am știut-o.

Holland le aruncă amândurora o privire rece.

– Uluitor! zise el sec. Mai sunt și lucruri pe care nu le știți.

VII

Străzile erau pline de corpuri, dar Rhy se simțea complet singur.

Singur, când își părăsi casa.

Singur, când merse pe străzi.

Singur, când urcă podul înghețat ce ducea la palatul lui Osaron.

Ușile se deschiseră imediat la atingerea lui, iar Rhy încremeni – se așteptase să găsească o copie sinistră a palatului său, în schimb văzu un spectru, un corp scheletic, golit pe dinăuntru și apoi umplut cu ceva mai puțin material. Nu existau săli grandioase, nici scări care să conducă la etaje superioare, nici săli de bal, nici balcoane.

Numai un spațiu cavernos, cu oasele arenelor încă vizibile ici și colo pe sub lustrul de umbră și magie.

Stâlpii creșteau din podea precum copacii, ramificându-se către un tavan care, din loc în loc, lăsa să se vadă cerul, palatul părând deopotrivă o capodoperă și o ruină.

Cea mai mare parte a luminii venea de la acoperișul acela spart, restul, din interior, o lumină ce invada fiecare suprafață, ca un foc aprins în spatele unei sticle groase. Chiar și lumina aceea săracă era înghițită, astupată de aceeași gheață neagră pe care o văzuse împrăștiindu-se peste oraș, o magie lipsită de natură.

Cizmele lui Rhy răsunau cu ecou, în timp ce se silea să înainteze prin sala vastă către magnificul tron din centrul ei, la fel de natural și nenatural ca și palatul din jur. Eteric și gol.

Regele-umbră stătea în picioare, la câțiva pași de tron, examinând un cadavru.

Cadavrul era, de asemenea, în picioare, ținut de panglici de întunecime care-i legau ca unei marionete capul și brațele de tavan. Sfori care nu doar că-i țineau corpul în picioare, dar păreau să-l coasă la loc într-un întreg.

Era o femeie, de asta își putea da seama, iar când Osaron flutură din degete, sforile se întinseră, ridicându-i fața spre lumina păstoasă. Părul ei roșu – mai roșu chiar și decât al lui Kell – atârna moale pe lângă obrajii scobiți, iar sub un ochi închis, negreala i se scurgea pe față de parcă ar fi curs de acolo tuș.

Fără un corp-gazdă, Osaron însuși arăta la fel de spectral ca palatul lui, o imagine pe jumătate închegată a unui om, lumina trecând prin el de fiecare dată când se mișca. Pelerina îi flutura, umflată de un vânt imaginar și întreaga lui alcătuire vălurea și tremura, de parcă îi venea cam greu să se țină laolaltă.

– *Cine ești tu?* întrebă regele-umbră și, cu toate că stătea cu fața la cadavru, Rhy știu că lui îi fuseseră adresate cuvintele.

Alucard îl prevenise pe Rhy de vocea lui Osaron, de modul în care îți răsuna prin cap și ți se strecura printre gânduri. Dar când îi vorbi, Rhy nu auzi nimic decât cuvintele înseși, răsunând între zidurile palatului.

– Eu sunt Rhy Maresh, răspunse el, și sunt rege.

Osaron își coborî degetele. Femeia se pleoști puțin în sforile ei.

– *Regii sunt ca buruienile în lumea asta*.

Se întoarse și Rhy văzu o față făcută din umbre. Pâlpâia de emoții, care ba apăreau, ba se ștergeau, plictiseală și amuzament, mânie și dispreț.

– *Acesta de acum a venit să implore, să îngenuncheze sau să lupte?*

– Am venit să te întâlnesc eu însumi, zise Rhy. Să-ți arăt fața acestui oraș. Să te înștiințez că nu mi-e frică.

Asta era o minciună – de fapt, îi era frică, dar o frică slabă în comparație cu mâhnirea, mânia și nevoia de a acționa.

Creatura îl măsură din ochi, pătrunzător.

– *Tu ești cel gol pe dinăuntru*.

Rhy se cutremură.

– Nu sunt gol pe dinăuntru.

– *Cochilie seacă*.

Înghiți nodul din gât.

– Nu sunt sec.

– *Cel mort*.

– Nu sunt mort.

Regele-umbră se apropia acum de el, iar Rhy făcu eforturi să nu se dea înapoi.

– *Viața ta nu e viața ta*.

Osaron întinse o mână și Rhy făcu atunci un pas îndărăt sau cel puțin încercă, dar se trezi cu cizma lipită de podea de o magie pe care n-o putea vedea. Regele-umbră își puse mâna pe pieptul lui Rhy și nasturii tunicii lui se fărâmară, țesătura dându-se la o parte pentru a dezveli cercurile concentrice ale peceții cicatrizate deasupra inimii lui. Așchiile de frig își făcuseră loc între umbră și pielea lui.

– *Magia mea*.

Osaron făcu un gest de parc-ar fi vrut să rupă pecetea, dar nu se întâmplă nimic.

– *Și nu-i magia mea*.

Rhy lăsă să-i scape o răsuflare tremurătoare.

– Nu ai nicio influență asupra mea.

Un zâmbet jucă pe buzele lui Osaron, iar întunericul se încleștă în jurul cizmelor lui Rhy. Frica deveni mai intensă acum, dar Rhy se strădui din răsputeri s-o înăbușe. Nu era prizonier. Venise aici din proprie voință. Atrăgându-i lui Osaron atenția, mânia lui.

Iartă-mă, Kell, gândi el, privindu-l drept pe regele-umbră.

– Cineva mi-a luat corpul odată, începu el. Mi-a luat voința. N-o să se mai repete. Nu sunt o marionetă și tu nu poți să mă silești

să fac *nimic*.

– *Te înșeli*, zise Osaron și ochii i se luminară ca ai unei pisici în întuneric. *Pot să te fac să suferi*.

Răceala îl săgetă pe Rhy de-a lungul fluierelor picioarelor, când legăturile din jurul gleznelor se prefăcură în gheață. Își ținu răsuflarea când gheața începu să se întindă, nu pe picioare în sus, ci în jurul întregului său corp, ca o cortină, o coloană, închizându-i mai întâi vederea asupra regelui-umbră și a marionetei sale moarte, apoi asupra tronului și, în cele din urmă, asupra întregii săli, până ce a fost prins cu totul într-o carapace de gheață. Suprafața era netedă, își putea vedea propria reflexie, deformată de învelișul de gheață care se îngroșa. Putea vedea umbra creaturii de partea cealaltă. Și-l imagină pe Osaron rânjind.

– *Unde e* antari *acum?*

O mână fantomatică veni să se odihnească pe gheață.

– *Să-i trimitem un mesaj?*

Coloana de gheață tremură și apoi, spre groaza lui Rhy, din ea începură să încolțească niște ghimpi. Încercă să se retragă, dar nu avea unde să se miște.

Rhy își reținu un strigăt, când primul ghimpe îi străpunse pulpa.

Durerea fulgeră prin el, fierbinte și orbitoare, dar scurtă.

Nu sunt gol pe dinăuntru, își spuse el, când un al doilea ghimpe îl străpunse deasupra șoldului. Un strigăt înfundat, când o altă lance de gheață i se înfipse prin umăr, intrând și ieșind prin clavicula lui cu o ușurință înfiorătoare.

Nu sunt cochilie seacă.

Aerul i se poticni în piept când gheața îi străpunse un plămân, spinarea, șoldul, încheietura mâinii.

Nu sunt mort.

O văzuse pe mama lui înjunghiată, pe tatăl lui ucis de douăsprezece săbii de oțel. Și nu-i putuse salva. Corpurile fuseseră ale lor. Viețile, ale lor.

Dar Rhy era altfel. Asta nu era o slăbiciune, își dădu el seama acum, ci un punct forte. Putea suferi, dar nu putea fi frânt.

Eu sunt Rhy Maresh, își spuse el, în timp ce sângele i se scurgea pe podea.

Eu sunt regele Arnesului.

Și sunt indestructibil.

VIII

Erau aproape de țărm când Kell începu să tremure.

Era o zi geroasă, dar frigul venea din altă parte și exact când își dădu seama ce era – un ecou –, durerea îl prinse din urmă. Nu o lovitură indirectă, ci subită și violentă și ascuțită, ca de cuțite.

Nu din nou.

Îi străpunse piciorul, umărul, coastele, deschizând un atac frontal asupra tuturor nervilor.

Icni, sprijinindu-se de marginea bărcii.

– Kell?

Vocea Lilei se auzea ca de la depărtare, acoperită de vuietul pulsului în urechile lui.

Știa că fratele lui nu putea muri, dar asta nu-i înmuia frica, nu-i anula panica, acum viscerală, care îi pulsa în sânge, strigând după ajutor. Așteptă ca durerea să-i treacă, așa cum se întâmplase mereu înainte, stingându-se cu fiecare bătaie a inimii, ca o piatră aruncată într-un lac, șocul inițial lăsând loc undelor din ce în ce mai mici, până se liniștea în final.

Dar durerea nu trecea.

Fiecare respirație aducea o nouă piatră, un nou șoc.

Mâinile Lilei pluteau în aer.

– Pot să te vindec eu?

– Nu, zise Kell, gâfâind. Nu e... corpul lui nu e...

Mintea i se învârtea.

– Viu? completă Holland.

Kell se încruntă.

– Bineînțeles că e *viu*.

– Dar viața aia nu e a lui, continuă Holland calm. El e doar o cochilie. Un vas pentru puterea ta.

– Încetează!

– Ți-ai tăiat fire din magia ta și ai făcut o marionetă.

Apa se învâltoră în jurul micii bărci de la mânia lui Kell.

– *Încetează!* ordinul veni acum de la Lila. Mai înainte să ne scufunde pe toți trei.

Dar Kell auzi întrebarea din vocea ei, aceeași pe care și-o pusese și el, în urmă cu câteva luni.

Era ceva cu adevărat viu dacă nu putea fi ucis?

La o săptămână după ce Kell legase viața fratelui său de a lui, se trezise cu o durere subită sfâșiindu-i palma, incandescentă, de parcă i-ar fi ars carnea. Se uitase lung la mâna îndurerată, convins că o să-și vadă pielea plină de bășici, făcută scrum, dar nu apăruse nimic. În schimb, îl găsise pe fratele lui stând în cameră în fața unei măsuțe cu o lumânare pe ea, cu privirea pierdută în timp ce-și ținea palma deasupra flăcării. Kell îi apucase degetele lui Rhy și i le dăduse la o parte, apăsând o cârpă

umedă pe pielea înroșită și scorojită, în timp ce fratele lui își venea, încet, în simțiri.

– Îmi pare rău, zisese Rhy, de-acum un refren obositor. Aveam nevoie doar... să știu.

– Ce să știi? se răstise el.

– Dacă sunt real.

Acum Kell se cutremura pe fundul bărcii, sub ecoul durerii cumplite, inflexibile, a fratelui său. Asta nu se simțea ca o rană făcută de el însuși, cu vreo flacără de lumânare sau cu vreun ac scrijelind un cuvânt în carne. Durerea asta era adâncă și pătrunzătoare, ca o sabie în piept, dar mai rea, pentru că venea de peste tot.

Gura i se umplu de un gust amar.

Încercă să-și amintească faptul că durerea era înfricoșătoare doar pentru ceea ce semnala – primejdie, moarte –, că, fără aceste lucruri, nu era nimic...

Vederea i se încețoșă.

... doar un alt simț...

Mușchii îi luară foc.

... un lanț...

Kell dârdâia cumplit și simțea cum brațele Lilei îl cuprind, subțiri, dar puternice, căldura trupului ei zvelt, ca o lumânare împotriva frigului. Îi spunea ceva, dar el nu deslușea cuvintele. Vocea lui Holland venea și dispărea, redusă la scurte răbufniri de sunete incoerente.

Durerea se potolea – nu slăbea, propriu-zis, ci doar se nivela în ceva oribil, dar constant. Își adună gândurile răvășite, își concentră privirea și văzu țărmul apropiindu-se. Nu era portul de la Tanek, ci o fâșie de plajă stâncoasă. Nu conta. Pământul era pământ.

– Mai repede, murmură el greoi, iar Holland îi aruncă o privire întunecată.

– Dacă barca asta merge mai repede, o să ia foc înainte să avem vreo șansă măcar să ne izbim de stâncile alea.

Dar îi văzu degetele magicianului albindu-se de efort, simți lumea din jur despicându-se în fața puterii lui.

Într-o clipă, țărmul zimțat care se ridica în depărtare fu aproape sub nasul lor.

Holland se ridică în picioare, iar Kell izbuti să-și întindă corpul chircit și să-și limpezească mintea destul cât să gândească.

Avea obiectul-martor în mâna lui – peticul de mătase pe care i-l dăduse regina, brodat cu *KM* – și sânge proaspăt pătă țesătura, în timp ce barca se apropie periculos de mult de țărmul stâncos. Hainele lor erau deja murate de apa înghețată, când ajunseră destul de aproape ca să debarce.

Holland sări primul din barcă, echilibrându-se pe stâncile ude.

Kell dădu să-l urmeze și alunecă. S-ar fi prăbușit în valurile înspumate, dacă Holland n-ar fi fost pregătit să-l prindă de

încheietură și să-l salte pe stâncă. Kell se întoarse după Lila, dar ea era deja lângă el. Cu mâna ei într-a lui și cu a lui Holland pe umăr, Kell apăsă peticul de mătase de stâncă și rosti cuvintele care să-i ducă acasă.

Ceața înghețată și țărmul zimțat dispărură numaidecât, înlocuite de marmura netedă din Sala Trandafirului, cu tavanul ei boltit și tronurile goale.

Nu era nici urmă de Rhy, nici urmă de rege și regină, până ce Kell se întoarse și văzu masa mare de piatră din mijlocul sălii.

Rămase nemișcat și, undeva în spatele lui, Lila trase tare aer în piept, șocată.

Îi luă un moment să deslușească siluetele întinse pe masă, să înțeleagă că erau morți.

Două corpuri neînsuflețite, unul lângă altul, fiecare înfășurat într-un giulgiu stacojiu, cu coroanele încă strălucindu-le în păr.

Emira Maresh, cu un trandafir alb, poleit pe margini, așezat peste inima ei.

Maxim Maresh, cu petalele altui trandafir presărate pe piept.

Lui Kell îi îngheță măduva în oase.

Regele și regina erau morți.

IX

Alucard Emery își închipuise moartea de sute de ori.

Era un obicei morbid, dar trei ani pe mare îi dăduseră prea mult timp să se gândească, să bea și să viseze. De cele mai multe ori, visele lui începeau cu Rhy, dar când nopțile se lungeau și paharele se goleau, invariabil deveneau mai sumbre. Încheieturile îl dureau și mintea i se încețoșa, și se întreba când – cum.

Uneori, era splendid, alteori, înfiorător. O bătălie. Un cuțit. O execuție. O răscumpărare care se termina prost. Înecat cu propriul sânge sau înghițind apă de mare. Posibilitățile erau nesfârșite.

Dar nu-și închipuise niciodată că va arăta așa.

Nu-și închipuise niciodată că avea s-o înfrunte singur. Fără un echipaj. Fără un prieten. Fără o familie. Fără măcar vreun dușman, în afară de mulțimea fără chipuri ce umplea corăbiile în așteptare.

Prostule, ar fi zis Jasta. *Toți înfruntăm moartea singuri*.

Nu voia să se gândească la Jasta. Sau la Lenos. Sau la Bard.

Sau la *Rhy*.

Aerul de mare îi înțepa cicatricele de pe încheieturi, iar el și le frecă încet, în timp ce corabia – nici măcar nu era corabia *lui* – se legăna tăcută pe valuri.

Pavilioanele verde-cu-argintiu ale veskanilor fuseseră coborâte, vasele plutind sumbre, hotărâte, ca un lanț de munți de-a lungul orizontului.

Ce așteptau?

Ordine din Vesk?

Sau dinăuntrul orașului?

Oare știau de regele-umbră? De ceața blestemată? Asta îi ținea la distanță? Sau așteptau doar noaptea ca să lovească la adăpostul ei?

Sanct, la ce bun să facă speculații?

Nu se mișcaseră.

În orice clipă *s-ar fi putut* mișca.

Soarele cobora la asfințit, colorând cerul în sângeriu, iar lui îi bubuia capul de la efortul pe care îl făcuse ca să mențină ceața. Începuse să se subțieze și nu putea face nimic decât să aștepte, să aștepte, și să încerce să-și adune puterile ca să...

Ca să ce? îl înfruntă o voce din mintea lui. *Să miști marea?*

Nu era cu putință. Asta nu era doar o replică pe care i-o servise lui Bard ca s-o împiedice s-o facă ea însăși. Totul avea niște limite. Mintea lui gonea, așa cum făcea de o oră, cu încăpățânare, stăruitor, de parcă ar fi putut găsi, în cele din urmă, o idee pe după colț – nu o idee nebunească, un fel de plan, ci o idee *veritabilă*.

Marea. Corăbiile. Pânzele.

Acum doar înșiruia lucrurile.

Nu. Stai. *Pânzele*. Probabil ar fi putut găsi o cale să...

Nu.

Nu de la distanța asta.

Ar fi trebuit să mute *Fantoma*, să o ducă drept în capătul șirului flotei veskane și apoi... ce?

Alucard se frecă la ochi.

Dacă avea să moară, ar fi putut măcar să se gândească la o cale să-și facă moartea scumpă.

Dacă avea să moară...

Dar asta era problema.

Alucard nu *voia* să moară.

Stând acolo, la prova *Fantomei*, își dădu seama cu o claritate surprinzătoare că moartea și gloria nu-l interesau nici pe departe la fel de mult cât viața, să trăiască ca să se întoarcă acasă. Să se asigure că Bard era în viață, să încerce să găsească orice membru care mai rămăsese din echipajul *Turlei Nopții*. Să-i vadă ochii de ambră ai lui Rhy, să-și lipească buzele de locul unde claviculele se întâlneau cu gâtul. Să îngenuncheze înaintea prințului și să-i ofere singurul lucru pe care Alucard i-l ascunsese vreodată: adevărul.

Oglinda din piața plutitoare stătea în husa ei, pe o ladă din apropiere.

Patru ani pentru un dar ce n-avea să fie niciodată oferit.

O umbră lunecă pe cerul amurgului, acum vinețiu-albăstriu, în loc de roșu-sângeriu. Îi tresăltă inima. O pasăre.

Înaripata plonjă pe una dintre corăbiile veskane, înghițită de linia catargului și a pânzei strânse, iar Alucard își ținu respirația până îl duru pieptul, până văzu stele negre în fața ochilor. Ăsta era. Ordinul să se pună în mișcare. Nu mai avea prea mult timp.

Pânzele...

Dacă ar fi putut strica pânzele...

Alucard începu să adune toate bucățile de fier de la puntea corabiei, căutând în lăzi, în cambuză și în chilă după cuțite, oale, tacâmuri, orice ar fi putut fi transformat în ceva capabil să taie. Magia zbârnâia în degetele lui când prefăcu toate suprafețe în vârfuri ascuțite și marginile neregulate în tăișuri.

Le alinie pe punte ca pe soldați, trei duzini de arme improvizate care puteau rupe și sfâșia. Încercă să ignore faptul că pânzele erau coborâte, încercă să înăbușe faptul că nici măcar *el* nu avea abilitatea de a controla atât de multe obiecte odată, nu cât de cât elegant.

Dar forța brută era mai bună decât nimic.

Tot ce trebuia să facă era să apropie *Fantoma* la o distanță potrivită pentru atac. Tocmai își îndrepta atenția către propria pânză, când văzu că veskanii le întinseseră pe ale lor dintr-odată.

Se întâmplă într-un val, verdele și argintiul înflorind pe catargele corabiei din centru, apoi pe cele ale corăbiilor din

dreapta și din stânga, până ce toată flota fu gata să pornească.

Era un dar, gândi Alucard, pregătindu-și armele, trăgând de aer cu ultimele puteri, când prima corabie se urni.

Urmată de a doua.

Și a treia.

Alucard rămase cu gura căscată. Puterile îi șovăiră, i se stinseră.

Vântul se dizolvă și el stătu mască, holbându-se, un cuțit căzându-i din mână, pentru că vasele de război veskane nu se îndreptau spre Tanek, Isle sau Londra.

Ci *plecau înapoi.*

Alinierea flotei se dizolvă și vasele pivotară spre largul mării.

Una dintre corăbii trecu destul de aproape de el ca să distingă oamenii de la bord și pe un soldat veskan privind în direcția lui, cu fața lată, imposibil de recunoscut pe sub coif. Alucard ridică o mână, salutând. Omul nu-i răspunse la fel. Vasul își continuă drumul.

Alucard le privi plecând.

Așteptă ca apele să se liniștească și să se șteargă ultimele culori de pe cer.

Și apoi se lăsă în genunchi, pe punte.

X

Kell se uita, amorțit la corpurile întinse pe masă.

Regele și regina. Tatăl și mama lui...

Îl auzi pe Holland strigându-l pe nume, pe Lila apucându-l de braț.

– Trebuie să-l găsim pe Rhy.

– Nu e aici, zise o voce nouă.

Era Isra, comandanta gărzii orașului. Kell crezuse că e o statuie, îmbrăcată complet în armură și cu capul plecat – uitase regulile priveghiului, că morții nu erau niciodată lăsați singuri.

– Unde? izbuti să articuleze. Unde e?

– În palat, domnule.

Kell dădu să iasă pe ușile care duceau înapoi spre interiorul palatului regal, când Isra îl opri.

– Nu în ăsta, zise femeia cu glas sfârșit.

Făcu semn spre ușile masive de la intrarea în Sala Trandafirului, cele care duceau spre străzile orașului.

– În *celălalt*. De pe fluviu.

Lui Kell îi bătea inima nebunește.

Palatul *umbrei*.

Capul i se învârti.

Cât timp fuseseră plecați?

Trei zile?

Nu, patru.

Patru zile, Rhy.

Și apoi n-ai decât să intri în necazuri.

Patru zile, și regele și regina erau morți, iar Rhy nu mai avusese răbdare să aștepte.

– Și l-ai lăsat să plece? o atacă Lila pe Isra.

Isra se zbârli.

– N-am avut de ales.

Se uită la Kell.

– De astăzi, Rhy Maresh este regele.

Realitatea îl lovi ca un pumn.

Rhy Maresh, tânărul moștenitor, răsfățatul curtenitor, prințul reînviat.

Băiatul care întotdeauna căuta locuri unde să se ascundă, care se mișca prin viața lui de parcă juca într-o piesă de teatru.

Fratele lui, care odinioară acceptase o amuletă blestemată, pentru că asta îi promisese puterea.

Fratele lui, care acum scrijelea cuvinte de iertare în piele și ținea mâna deasupra flăcărilor de lumânare ca să se simtă viu.

Fratele lui era rege.

Și care fusese primul lui act?

Se dusese drept în palatul lui Osaron.

Lui Kell îi venea să-l strângă de gât pe Rhy, dar apoi își aminti durerea pe care o simțise, val după val zguduindu-l în barcă, spărgându-se asupra lui chiar și acum, un șuvoi continuu de suferință. *Rhy*. Picioarele îl purtară pe Kell pe lângă Isra, pe lângă șiruri după șiruri de bazine largi de piatră, spre ușile Sălii Trandafirului și afară, în lumina scăpătată a zilei.

Le auzi pașii în urma lui, ai Lilei, iute, hotești, ai lui Holland, calmi și siguri, dar nu se uită înapoi, nu se uită nici măcar la marea de morți care zăcea în stradă, ci își ținu ochii ațintiți spre fluviu și spre înfricoșătoarea umbră care se înălța până la cer.

Kell întotdeauna se gândise la palatul regal ca la un al doilea soare, prins într-un continuu răsărit deasupra orașului. Dacă asta era adevărat, atunci palatul lui Osaron era o eclipsă, o bucată de întuneric absolut, cu marginile tivite de lumina reflectată.

Undeva, înapoia lui, Holland scoase o sabie din teaca unui om căzut, iar Lila înjură încetișor în timp ce-și croia drum printre cadavre, dar niciunul nu rămase prea departe de el.

Împreună, cei trei *antari* urcară pe podul palatului.

Împreună, ajunseră la sticla neagră a ușilor palatului.

Clanța se deschise sub mâna lui Kell, dar Lila îl prinse de încheietură și-l ținu strâns.

– Sigur ăsta e cel mai bun plan? întrebă ea.

– E singurul pe care-l avem, zise Kell.

Holland își scoase Legatarul de la gât și-l strecură în buzunar. Trebuie să-l fi simțit pe Kell uitându-se la el, fiindcă își ridică ochii, susținându-i privirea. Un ochi verde și unul negru și amândoi neclintiți ca o mască.

– Într-un fel sau altul, zise Holland, asta se sfârșește.

Kell dădu din cap.

– Se sfârșește.

Se uitară amândoi la Lila. Ea suspină, dându-i drumul lui Kell.

Trei inele de argint reflectară lumina soarelui – al lui Lila și al lui Kell, ecouri slabe ale inelului lui Holland –, toate trei vibrând de puterea lor combinată, apoi ușa se deschise și cei trei *antari* păși în întuneric.

14. ANTARI

I

Când Kell păși pragul, durerea îi explodă în piept. Era de parcă zidurile palatului lui Osaron bruiaseră legătura, iar acum, fără opreliști, coarda se întinsese la maximum și fiecare pas îl aducea pe Kell mai aproape de suferința lui Rhy.

Lila avea deja două cuțite scoase, dar palatul era pustiu în jurul lor, sala, goală. Magia lui Tieren avusese efect, îl lăsase pe monstru fără numeroasele lui marionete, dar Kell tot simțea tensiunea nervoasă a Lilei în propriile membre și vedea aceeași neliniște reflectată din nou pe fața indescifrabilă a lui Holland.

Era ceva straniu cu acest loc, de parcă ar fi pășit în afara Londrei, în afara timpului, în afara vieții, intrând în ceva care nu exista. Era magia fără măsură, puterea fără control, și era pe moarte, fiecare suprafață căpătând încet giulgiul negru, lucios al naturii arse complet.

Însă, în mijlocul încăperii uriașe, Kell îl simți.

Un puls de viață.

O inimă bătând.

Și când ochii i se obișnuiră cu penumbra, îl văzu pe Rhy.

Fratele lui atârna la câțiva metri de podea, suspendat într-un cocon de gheață, ținut drept de doisprezece țăruși ascuțiți, vârâți în și prin trupul prințului, suprafața lor de gheață fiind mânjită de sânge.

Rhy era viu, dar numai pentru că nu putea muri.

Pieptul i se poticnea și respira greu, lacrimile îi înghețaseră pe obraji. Buzele i se mișcau, dar cuvintele nu i se auzeau, sângele lui formând o baltă mare, întunecată, sub el.

Ăsta e al tău? îl întrebase Rhy când erau mici și Kell își tăiase venele ca să-l vindece. *Tot ăsta e al tău?*

Acum, sângele lui Rhy plescăia sub cizmele lui Kell și aerul respirat avea un gust amar în gura lui, când o luă la fugă înainte.

– Stai! strigă Lila.

– Kell! îl preveni Holland.

Dar dacă era o cursă, deja fuseseră prinși în ea. Încă din clipa în care intraseră în palat.

– Rezistă, Rhy!

Rhy deschise ochii când îi auzi vocea lui Kell. Încercă să-și ridice capul, dar nu putu.

Mâna lui Kell deja era udă de propriul sânge când o întinse spre fratele lui. Ar fi topit gheața cu o singură atingere, cu un cuvânt, dacă ar fi avut șansa.

În schimb, degetele îi rămaseră la un centimetru distanță, oprite de puterea altcuiva. Kell se lupta cu bariera magiei, când o voce se răspândi din umbrele din spatele tronului.

– *Ăla e al meu*.

Vocea venea de nicăieri. De pretutindeni. Și totuși era reținută. Nu mai era o construcție goală de umbră și magie, ci legată de buze, de dinți și de plămâni.

Ea păși în lumină, părul roșu ridicându-se în aer în jurul feței sale, ca fluturat de un vânt imaginar.

Ojka.

*

Kell o *urmase*.

Îi ascultase minciunile în curtea palatului – cuvintele, împletite cu îndoială și mânie, un amestec otrăvitor – și o lăsase să-l conducă pe o ușă care dădea într-o altă lume. O capcană.

Iar acum, când o văzu pe Ojka, se înfioră.

*

Lila o *omorâse*.

O înfruntase pe culoar, când Kell striga în spatele ușii, iar Rhy murea la o lume distanță, și nu avusese altă alegere decât să lupte, pierzând un ochi de sticlă înainte să-i taie gâtul femeii.

Iar acum, când o văzu pe Ojka, zâmbi.

*

Holland o *crease*.

O culesese de pe străzile din Kosik, gangurile care îi modelaseră propriul trecut cu mulți ani în urmă, și îi dăduse șansa pe care i-o dăduse Vortalis lui, șansa să facă mai mult, să fie mai mult.

Iar acum, când o văzu pe Okja, încremeni.

II

Ojka, asasina...

Ojka, mesagera...

Ojka, *antari*...

...nu mai era Ojka.

– Regele meu, îl numise ea pe Holland de atât de multe ori, dar vocea ei fusese întotdeauna joasă, senzuală, iar acum răsuna în sală și în capul lui, familiară și ciudată, întocmai cum și acest loc era familiar și ciudat. Holland stătuse în fața lui Osaron într-un palat asemănător, pe când regele-umbră nu era nimic decât sticlă și fum, jarul mocnit al magiei.

Acum se afla iarăși în fața lui Osaron, cu cea mai nouă cochilie-gazdă a lui.

Înainte Ojka avusese ochii galbeni, dar acum amândoi îi luceau negri. O coroană îi stătea cocoțată pe cap, un cerc întunecat și aparent fără greutate, din care ieșeau țepi ca țurțurii în aerul de deasupra capului. Gâtul îi era înfășurat cu o panglică neagră, pielea, deopotrivă luminoasă și fără îndoială moartă. Nu respira, iar venele negre îi ieșeau în relief pe piele, uscate, goale.

Singurul semn de viață, inexplicabil, venea din acei ochi negri – ochii lui Osaron – în care jucau luminile și se învârteau umbrele.

– *Holland*, zise regele-umbră, iar furia se aprinse în el auzind monstrul rostindu-i numele cu buzele Ojkăi.

– Eu te-am ucis, zise Lila, ghemuită în stânga lui Holland, cu cuțitele pregătite de atac.

Fața Ojkăi se contorsionă cu amuzament.

– *Magia nu moare*.

– Dă-i drumul fratelui meu! ceru Kell, făcând un pas în fața celorlalți doi *antari*, cu vocea imperioasă, chiar și acum.

– *De ce-aș face-o?*

– El nu are nicio putere, zise Kell. Nimic să folosești tu, nimic să poți *lua* tu.

– *Și totuși trăiește*, cugetă moarta. *Ce curios. Toată viața are fire. Deci unde sunt ale lui?*

Ojka își ridică bărbia, iar gheața care-i străpungea trupul lui Rhy se ramifică precum degetele, smulgându-i prințului un strigăt înfundat. Fața lui Kell își pierdu culoarea, luptând să-și rețină un strigăt identic, durerea și sfidarea războindu-se în gâtul lui. Inelul zbârnâia pe degetul lui Holland, în timp ce puterea împărtășită vibra între ei, balanța înclinând spre Kell, în chinurile lui.

Holland o ținu bine.

Ojka își ridică mâinile, delicate, dar puternice, cu palmele în sus.

– *Ați venit în sfârșit să implorați*, antari? *Să îngenunchează?*

Ochii aceia fremătând de neguri se îndreptară spre Holland.

– *Să mă lăsați înăuntru?*

– N-o să se mai întâmple niciodată, zise Holland.

Și era adevărat, chiar dacă Legatarul atârna greu în buzunarul lui. Osaron avea un talent de a se strecura prin mintea cuiva, răsturnându-i gândurile, dar Holland avea mai mult exercițiu decât majoritatea în a și le ascunde pe ale lui. Încercă să-și ia mintea de la artefact.

– Am venit să te oprim, zise Lila.

Mâinile Ojkăi căzură pe lângă corp.

– *Să mă opriți?* zise Osaron. *Nu puteți opri timpul. Nu puteți opri schimbarea. Și nu mă puteți opri pe mine. Eu sunt inevitabil*.

– Tu nu ești nimic altceva decât un demon care se dă drept zeu, atacă Lila.

– *Și tu o să mori încet*, zise Osaron curgător.

– Ți-am ucis corpul o dată, replică ea. Cred c-am să pot s-o fac din nou.

Holland încă se uita fix la cadavrul Ojkăi. Vânătăile de pe pielea ei. Cârpa înfășurată strâns pe gâtul ei. Ca și cum Osaron i-ar fi simțit greutatea privirii, își întoarse fața spre Holland.

– *Nu te bucuri să-l vezi pe cavalerul tău?*

Mânia lui Holland nu arsese niciodată mai fierbinte. Ojka îi fusese loială nu lui Osaron, ci *lui*. Îl servise pe el. Avusese încredere în el. Se uitase la el și văzuse nu un zeu, ci un rege. Și acum era moartă – ca Alox, ca Talya, ca Vortalis.

– Ea nu te-a lăsat înăuntru.

Își ridică capul. Un rictus.

– *În moarte, nimeni nu poate refuza*.

Holland ridică o coasă de luptă – luată de la un cadavru din piață.

– O să te tai din corpul ăla, zise el. Chiar dacă va trebui s-o fac bucată cu bucată.

Focul dansa pe cuțitele Lilei.

Sângele picura din degetele lui Kell.

Se mișcaseră încet în jurul regelui-umbră, încercuindu-l, prinzându-l la mijloc.

Exact cum plănuiseră.

*

– Nimeni nu se oferă, îi instruise Kell. Indiferent ce zice Osaron, indiferent ce promisiuni sau amenințări face, nimeni nu-l lasă înăuntru.

Stăteau în cambuza Fantomei, cu Legatarul între ei.

– Deci ar trebui să părem timizi? zise Lila, învârtind un cuțit cu vârful în jos, ca pe un fus, pe masa de lemn.

Holland dădu să vorbească, dar corabia se înclină deodată și fu silit să se oprească, să înghită anevoie.

– Osaron tânjește după ceea ce nu are, zise el, când valul de greață trecu. Scopul e nu să-i dăm un corp, ci să-l forțăm

să aibă nevoie de unul.

– Splendid! făcu Lila sec. Deci tot ce avem de făcut este să învingem o incarnare a magiei destul de puternică pentru a distruge lumile.

Kell îi aruncă o privire.

– De când te sperie pe tine o luptă?

– Nu mă sperie! se răsti ea. Vreau doar să fiu sigură că putem câștiga.

– Câștigăm fiind mai puternici, zise Kell. Și, cu inelele, s-ar putea să fim.

– S-ar putea să fim, repetă Lila.

– Orice recipient poate fi golit, zise Holland, răsucind inelul de legare pe degetul lui. Magia nu poate fi ucisă, dar poate fi slăbită, iar puterea lui Osaron poate că e vastă, dar în niciun caz nu e infinită. Când l-am găsit, în Londra Neagră, era redus la o statuie, prea slab ca să mențină o formă în mișcare.

– Până ce tu i-ai dat una, mormăi Lila.

– Exact, spuse Holland, ignorând împunsătura.

– Osaron s-a hrănit din orașul meu și din oamenii acestuia, a adăugat Kell. Dar dacă vraja lui Tieren a avut efect, ar trebui să fi rămas fără resurse.

Lila își scoase cuțitul înfipt în masă.

– Ceea ce înseamnă că ar trebui să fie pregătit și dornic de o luptă.

Holland dădu din cap.

– Tot ce trebuie să facem este să-i dăm ocazia unei lupte. Să-l facem slab. Să-l devină disperat.

– Și după aceea? întrebă Lila.

– Atunci, zise Kell, și numai atunci, îi dăm o gazdă.

Kell făcuse un semn din cap spre Holland când spusese asta, Legatarul atârnând la gâtul celuilalt antari.

– Și dacă el nu te alege pe tine? mârâi ea. E bine și frumos să oferi, dar, dacă o să încerce cu mine, o să-l primesc.

– Lila, începu Kell, dar ea-i tăie vorba.

– La fel și tu. Nu te preface că nu.

Tăcerea se lăsă peste ei.

– Ai dreptate, fu de acord Kell în cele din urmă.

Și, spre surprinderea lui Holland – deși n-ar fi trebuit să-l mai surprindă –, Lila Bard zâmbi. Un zâmbet forțat, fără pic de umor.

– E o întrecere, atunci, zise ea. Fie ca cel mai bun antari să câștige!

*

Osaron avea în mișcări doar o mică parte din grația Ojkăi, dar o viteză de două ori mai mare. Două săbii apărură în mâinile ei din fuioare de fum și deveniră reale, cu lamele lucioase, lovind și

spintecând aerul în locul unde Lila fusese cu o clipă mai devreme.

Dar Lila era deja pe sus, făcându-și vânt din primul stâlp și sărind, în timp ce Holland stârnea vântul în sală cu o forță orbitoare, iar așchiile de oțel ale lui Kell zburau prin vânt ca o ploaie grea.

Ojka ridică mâinile, oprind vântul și oțelul, dar Lila plonjă spre corpul Ojkăi, gata să brăzdeze o cărare prin spatele ei.

Osaron era însă prea rapid și cuțitul Lilei abia de îi atinse umărul gazdei lui. Umbrele se scurseră din rană ca aburul, înainte să coasă pielea moartă, închizând-o la loc.

– *Nu ești destul de rapidă, mică* antari, zise el, dându-i un dos de palmă peste față.

Lila căzu într-o parte, cuțitul sărindu-i din mână, și se rostogoli până ajunse într-o poziție ghemuită, gata de atac. Flutură din degete și cuțitul pierdut vâjâi prin aer, înfigându-se în piciorul Ojkăi.

Osaron mârâi, când fumul iarăși curse din rană, iar Lila zâmbi rece.

– Pe asta am învățat-o de la ea, zise Lila, scoțând un nou cuțit. Chiar înainte să-i tai gâtul.

Gura Ojkăi își dezveli dinții ca un lup.

– *O să te fac să...*

Dar Holland deja pornise, electricitatea dansând de-a lungul coasei când tăie aerul. Osaron se întoarse și blocă lovitura cu o sabie, ridicând-o pe cealaltă spre pieptul lui Holland. El se răsuci într-o parte, sabia zgâriindu-i coastele, când Kell atacă din partea cealaltă, cu gheața înconjurată pe pumn.

Gheața se sparse în obrazul Ojkăi, tăind-o până la os. Înainte ca rana să se poată vindeca, Lila era acolo, cu lama cuțitului înroșită în foc.

Se mișcau ca piesele aceleiași arme. Dansau precum cuțitele Ojkăi – pe vremea când *ea* le mânuise –, fiecare lovitură fiind transmisă prin legătura dintre ei. Când Lila se mișca, Holland îi simțea direcția. Când Holland fanda, Kell știa unde să lovească.

Se mișcau atât de repede, că abia se vedeau, săgeți de lumină dansând în jurul unui ghem de întuneric.

Și câștigau.

III

Lila rămăsese fără cuțite.

Osaron prefăcuse trei dintre ele în cenușă, două în nisip și al șaselea – cel pe care ea îl câștigase de la Lenos – dispăruse cu totul. Mai avea numai unul – cuțitul pe care-l șterpelise din taraba lui Fletcher, în prima ei zi în Londra Roșie – și nu se grăbea să-l piardă.

Sângele îi inundase ochiul bun, dar ei nu-i păsa. Fumul se scurgea din corpul Ojkăi din zeci de locuri, în urma ciocnirilor dintre Kell, Holland și demon. Îi lăsaseră semne.

Dar nu era de ajuns.

Osaron era încă în picioare.

Lila își trecu un deget de-a lungul obrazului însângerat și îngenunche, apăsându-și mâna pe piatră, dar când încercă s-o invoce, piatra rezistă. Suprafața vibra de magie, totuși suna a gol.

Pentru că, bineînțeles, nu era *reală*.

Doar o construcție de vis, moartă pe dinăuntru, întocmai ca...

Podeaua începu să se înmoaie și ea sări cu o clipă înainte să se prefacă în smoală. Altă capcană de-a lui Osaron.

Se săturase să joace după regulile regelui.

Înconjurată de un palat în care numai el putea învinge.

Privirea Lilei se roti prin sală și apoi se ridică spre tavan – dincolo de ziduri, spre locul unde se zărea cerul. Îi veni o idee.

Lila se întinse cu toată puterea – plus o parte dintr-a lui Holland și o parte dintr-a lui Kell – și *trase*, nu de aer, ci de Isle.

„Nu poți face oceanul să te asculte“, îi spusese Alucard cândva.

Dar nu zisese nimic despre fluviu.

*

Sângele şiroia pe gâtul Lilei, când ea-şi duse batista la nas.

Alucard stătea vizavi, cu bărbia în palmă.

– Pe bune, nu ştiu cum ai supravieţuit până acum.

Lila ridică din umeri, vorbind înfundat, pe sub batistă.

– Sunt greu de ucis.

Căpitanul se ridicase în picioare.

– Să fii încăpăţânat nu e acelaşi lucru cu să fii invincibil, zise el, turnându-şi ceva de băut, şi ţi-am spus de trei ori că nu poţi să mişti afurisitul ăla de ocean, oricât ai încerca.

– Poate că tu *n-ai încercat* destul *de tare, mormăi ea.*

Alucard clătină din cap.

– Totul ţine de proporţii, Bard. Nu poţi să-ţi impui voinţa asupra cerului, nu poţi să mişti marea, nu poţi muta un continent întreg sub picioarele tale. Curenţi de aer, bazine de apă, petice de pământ, asta e întinderea puterii unui magician. Asta e circumferinţa puterii lor.

Și atunci, fără vreun avertisment, aruncă sticla de vin în capul ei.

Ea a fost destul de rapidă s-o prindă, deși greu, scăpând cârpa de la nasul însângerat.

– Ce naiba, Emery? s-a răstit ea.

– Poți s-o cuprinzi în mână?

Se uită la sticlă, degetele ei înconjurând-o, dar vârfurile rămânând la mică distanță, neatingându-se.

– Mâna ta e mâna ta, zise Alucard simplu. Are limite. La fel și puterea ta. Nu poate ține decât atât și, oricât ai încerca să-ți întinzi degetele în jurul sticlei ăleia, n-o să se atingă niciodată.

Ea ridică din umeri, învârti sticla în mână și o sparse de masă.

– Dar acum? întrebase ea.

Alucard Emery gemuse. Își prinsese puntea nasului între degete, cum făcea când ea era din cale-afară de enervantă. Lila se apucase să numere de câte ori pe zi îl făcea să recurgă la gestul ăsta.

Recordul până acum era de șapte.

Lila se aplecă în fotoliul ei. Nasul i se oprise din sângerat, deși mai putea simți gustul amar pe limbă. Se concentră să ridice cioburile în aer, între ei, unde alcătuiră un nor de forma aproximativă a unei sticle.

– Ești un magician strălucit, zise ea, dar e ceva ce pur și simplu nu pricepi.

El se lăsă pe spate în fotoliul lui.

– Și anume?

Lila zâmbi.

– Cheia ca să câștigi o luptă nu e puterea, ci strategia.

Alucard își ridicase sprâncenele.

– Cine a spus ceva despre luptă?

Ea îl ignoră.

– Și strategie *e doar un cuvânt sofisticat pentru un anume tip de judecată sănătoasă, abilitatea de a vedea opțiuni, de a le crea acolo unde nu e niciuna. Nu e despre a ști regulile.*

Lăsă mâna jos, iar sticla se sfărâmă din nou, căzând ca o ploaie de cioburi.

– E despre cum să le încalci.

IV

Nu era destul, gândi Holland.

Pentru fiecare lovitură pe care o izbuteau, Osaron evita trei, și pentru fiecare de care se fereau ei, Osaron îi nimerea, în schimb, de trei ori. Sângele începuse să împestrițeze podeaua.

Îi șiroia pe obraz lui Kell. Picura din degetele Lilei. Îi lipea hainele de spate lui Holland.

Capul i se învârti, când ceilalți doi *antari* îi folosiră puterile.

Kell era ocupat să invoce o forță a vântului, în timp ce Lila rămăsese nemișcată, cu capul lăsat pe spate, uitându-se în locul unde grinzile acoperișului întâlneau cerul.

Osaron porni spre ea, dar vântul lui Kell biciui prin sala tronului, prinzându-l pe regele-umbră într-un tunel de aer.

– Trebuie să facem ceva! strigă el prin vânt, când Osaron tăia coloana.

Holland știa că n-avea să țină și, într-adevăr, câteva clipe mai târziu, ciclonul se sfărâmă, explozia trântindu-i și pe Kell, și pe Holland pe spate. Lila se clătină, dar rămase în picioare, sângele șiroindu-i din nas, în timp ce presiunea din palat crescu și întunericul acoperi ferestrele de ambele părți.

Kell tocmai se ridica în picioare, când Osaron se repezi din nou spre ea, prea rapid pentru Kell să-l prindă. Holland își atinse rana din coaste.

– *As Narahi*, zise el, cuvintele tunând în jurul lui.

Iuțește.

Era o magie greu de înfăptuit și în cele mai bune condiții, iar acum era de-a dreptul epuizantă, dar merită, căci lumea din jurul lui *încetini.*

În dreapta lui, Lila încă se mai uita în sus. În stânga, Kell își despărțea palmele împotriva masivei forțe a timpului, focul aprinzându-se cu încetinitorul între palmele lui. Numai Osaron se mișca mai departe cu oarecare viteză, ochii lui negri întorcându-se către Holland, când acesta își învârti coasa și atacă.

Se ciocniră unul de altul, se despărțiră și iar se ciocniră.

– *O să te fac să te supui.*

Armă pe armă.

– *O să te fac să te frângi*.

Voință împotriva voinței.

– *Ai fost al meu, Holland*.

Spatele lui izbindu-se de un stâlp.

– *Și o să fii al meu din nou*.

Sabia îi brăzdă brațul.

– *Odată ce te voi auzi implorând*.

– Niciodată, mârâi Holland, lovind cu coasa.

Ar fi trebuit să întâlnească săbiile lui Osaron, dar în ultima clipă armele dispărură și el îi prinse coasa lui Holland cu mâinile

Ojkăi, lăsând oțelul să muște adânc. Sânge – mort, negru, totuși de *antari* – curse în jurul lamei, iar pe fața lui Osaron se desenă un zâmbet sinistru, triumfal.

– *As Ste*...

Holland tresări, dând drumul din mână coasei înainte ca vraja să fie rostită.

A fost o greșeală. Arma se prefăcu în cenușă în mâinile lui Osaron și, mai înainte ca Holland să se poată feri, demonul își înfipse o mână însângerată în fața lui, țintuindu-l cu spatele de stâlp.

Deasupra capetelor, o umbră acoperea cerul. Holland îl prinsese de încheieturi pe Osaron, încercând să se elibereze și, o clipă, amândoi rămaseră încleștați într-o îmbrățișare stranie, înainte ca regele-umbră să se aplece și să-i șoptească la ureche.

– *As Osaro*.

Întunecă.

Cuvintele îi răsunară lui Holland în cap și deveniră umbră, deveniră noapte, deveniră o pânză neagră lipită de vederea lui Holland, ascunzându-i-l pe Osaron, și palatul, și valul de apă crescând deasupra, cufundându-i lumea lui Holland în beznă.

*

Sângele picura din nasul Lilei când valul de apă neagră se răsuci peste palat...

Prea mare...

Mult prea mare...

Și apoi *se prăbuși*.

Lila dădu drumul fluviului, ametită de efort, când acesta se prăvăli peste sala palatului. Își ridică iute mâinile ca să se apere de greutatea apei, dar magia ei era lentă – prea lentă – în urma acestei invocări.

Stâlpul îl feri pe Holland de lovitură, dar apa îi trânti corpul Ojkăi de podea cu un trosnet clar. Lila se repezi să se ascundă, dar nu găsi nimic, și numai reflexele rapide ale lui Kell îi scăpă pe amândoi de aceeași soartă ca a Ojkăi. Ea simți cum îi fuge puterea, când Kell o smuci lângă a lui și puterile lor se ridicară într-un scut deasupra capetelor amândurora. Fluviul căzu ca o ploaie deasă, revărsându-se în jurul lor.

Prin perdeaua de apă văzu corpul Ojkăi zvâcnind și flexându-se, bucățile rupte deja cârpindu-se laolaltă, când Osaron sili marioneta să se ridice din nou.

În apropiere, Holland era în patru labe, bâjbâind cu degetele pe podeaua udă, ca și când ar fi căutat ceva ce-i scăpase.

– Ridică-te! strigă Lila, dar când Holland întoarse capul, ea se sperie.

Ochii lui nu erau în regulă. Nu erau negri, ci sparți, orbi.

Nu mai era timp.

Osaron era în picioare și Holland nu, iar ea și Kell porniră în goană, pleoscăind cu cizmele prin apa care se răsucea și se ridica

în jurul lor, în arme.

O sabie apăru de nicăieri în mâna lui Osaron, în timp ce Holland se zbătea, cu ochii goi. Degetele lui se strânseră în jurul gleznei regelui-umbră, dar mai înainte să poată rosti vreo vrajă, fu propulsat îndărăt cu o lovitură de picior năucitoare, ducându-se de-a dura pe podeaua inundată.

Kell și Lila alergau, dar prea încet.

Holland era în genunchi, în fața regelui-umbră cu sabia ridicată.

– Ți-am spus eu c-o să te fac să îngenunchezi.

Osaron coborî sabia și Kell încetini arma cu un nor de gheață, în timp ce Lila plonjă spre Holland, îmbrâncindu-l din calea sabiei cu o clipă înainte ca metalul să izbească piatra.

Lila se răsuci, ridicându-se, aruncând apa într-o rafală de schije de gheață care șuierară prin aer. Osaron înălță o mână, dar nu destul de rapid, nu destul de puternic, și mai multe cioburi de gheață pătrunseră în carne înainte să le poată devia el.

N-a avut timp să se bucure de victorie.

Cu o singură mișcare de braț, toate picăturile de apă pe care le invocase ea se adunară și se răsuciră într-un vârtej, închipuind o coloană și prefăcându-se în piatră neagră. Doar un alt stâlp în palatul lui.

Osaron întinse un deget spre Lila.

– Tu o să...

Ea sări la el, șocată când podeaua mai înainte uscată pleoscăi iarăși sub picioarele ei. Piatra băltea în jurul gleznelor ei, într-o clipă lichidă, apoi din nou solidă, țintuind-o de podea la fel cum o țintuise pe Kisimyr pe acoperișul palatului.

Nu.

Era captivă și își învârti ultimul cuțit într-o mână, aprinzând focul în cealaltă, adunându-și curajul pentru un atac care nu mai veni.

Pentru că Osaron se întorsese cu spatele.

Și o pornise spre Kell.

*

Kell avu parte doar de un scurt răgaz, când Lila se lupta cu Osaron, dar sprintă spre cușca de gheață.

Rezistă, Rhy, se rugă el, izbind cu pumnalul în gheață, doar pentru a fi împins cât colo de voința regelui-umbră.

Încercă din nou și din nou, cu un suspin de frustrare în gât.

Oprește-te.

Nu știa dacă auzise vocea lui Rhy sau doar i-o simțise, în timp ce încerca să ajungă la el. Capul fratelui său era căzut, sângele îi injectase ochii de ambră și-i prefăcuse în aur.

Kell...

– Kell! strigă Lila și el își ridică privirea, zărindu-i reflexia Ojkăi în coloana de gheață când se arunca asupra lui.

Se întoarse, prefăcând apa sângerie de la picioarele lui într-o suliță și ridicând-o cu o clipă înainte ca regele-umbră să lovească.

Osaron își coborî săbiile gemene, sfărâmând sulița din mâinile lui Kell, înainte să le înfigă în pereții cuștii lui Rhy. Gheața crăpă, dar nu căzu. Și în clipa aceea, când armele lui Osaron erau captive în gheață și trupul-gazdă prins între atac și retragere, Kell înfipse ciobul de gheață al suliței frânte în pieptul Ojkăi.

Regele-umbră privi în jos, la rană, parcă amuzat de slaba încercare, dar mâna lui Kell era franjuri după ce strânsese sulița spartă, sângele mânjind și mâna, și gheața, iar când vorbi, formula magică vibră prin aer.

– *As Steno*.

Rupe.

Magia goni prin corpul Ojkăi, războindu-se cu voința lui Osaron, oasele ei rupându-se și sudându-se, sfărâmându-se și închegându-se, o marionetă acum făcută bucăți, acum peticită la loc. Luptând – și nereușind – să-și mențină forma, carcasa de împrumut a regelui-umbră începu să arate grotesc, bucățile desprinzându-se, corpul fiind ținut laolaltă mai mult de magie decât de tendoane.

– Corpul ăsta n-o să reziste, mârâi Kell, când mâinile fărâmate ale Ojkăi îl ridicară, lipindu-l de cușca fratelui său.

Osaron zâmbi, un zâmbet distrus.

– *Ai dreptate*, zise și o țepușă de gheață pătrunse prin spatele lui Kell.

V

Cineva țipa.

O singură notă agonizantă.

Dar nu era Kell.

El voia să țipe, dar mâinile distruse ale Ojkăi erau încleștate pe falca lui, ținându-i cu forța gura închisă. Lancea de gheață îl străpunsese deasupra șoldului și îi ieșise pe partea cealaltă, cu vârful roșu de sânge viu.

În spatele lui Osaron, Lila încerca să se elibereze din piatră, iar Holland era în patru labe, bâjbâind podeaua de parcă ar fi pierdut ceva.

Un geamăt îi scăpă lui Kell din gâtlej, când regele-umbră împunse cu degetele în rana lui.

– *Asta nu e o rană mortală*, zise Osaron. *Nu încă*.

Simți vocea monstrului lunecând prin mintea lui, apăsând-o.

– *Lasă-mă înăuntru*, șopti el.

Nu, gândi Kell visceral, violent.

Întunecimea – aceeași întunecime care-l prinsese când căzuse în Londra Albă, atât de recent – se înfășură în jurul corpului său rănit, caldă, moale, primitoare.

– *Lasă-mă înăuntru*.

Nu.

Coloana de gheață ardea rece în spinarea lui.

Rhy.

Osaron răsună în mintea lui.

– *Pot fi milostiv.*

Kell simți țărușii de gheață lunecând afară – nu din corpul lui, ci din al fratelui său –, durerea retrăgându-se din membre. Auzi icnetul scurt, bufnitura surdă, udă a lui Rhy când se prăbuși pe podeaua plină de sânge și ușurarea îl năpădi, tocmai când răceala prindea din nou rădăcini, se ramifica, înflorea.

– *Lasă-mă înăuntru*.

Văzu cu coada ochiului sclipind ceva pe podea. O bucată de metal, aproape de mâna lui Holland.

Legatarul.

Mintea lui Kell se poticni de durere când îl chemă la el, dar pe când cilindrul se ridica în aer, puterea lui căzu, deodată, complet. Ca retezată, furată.

Înșfăcată de un hoț.

*

Lila nu se putea mișca.

Podeaua îi ținea strâns picioarele într-o îmbrățișare de piatră, oasele amenințând să plesnească la fiecare încercare de mișcare. În partea cealaltă a încăperii, Kell era prins și sângera, iar ea nu putea ajunge la el, nu cu mâinile ei, nu-l putea da pe Osaron la o parte. Dar putea să-l atragă la ea. Trase de legătura dintre ei,

furându-i magia lui Kell și atenția lui Osaron odată cu aceasta. Puterea fulgeră orbitor înaintea ochilor Lilei, iar demonul se răsuci spre ea, ca o molie atrasă de flacără.

Uită-te la mine, ar fi vrut ea să spună, când Osaron îl abandonă pe Kell. *Vino la mine*.

Dar de îndată ce ochii aceia negri se ațintiră asupra ei, ar fi dat orice să scape. Să fie liberă.

Kell era groaznic de palid, degetele alunecându-i pe lancea de gheață ce-i străpungea corpul. Holland se agățase de un stâlp și încerca să se ridice. Legatarul zăcea pe pământ, în apropiere, dar înainte ca Lila să-l poată atrage la ea, Osaron apăru și-i înfipse o mână în păr și un cuțit la gât.

– *Dă-i drumul*, șopti el și ea nu știa dacă se referea la cuțit sau la voință.

Dar, cel puțin, avea acum atenția lui. Își lăsă arma să cadă cu zgomot la podea.

El îi forță fața spre a lui, privirea spre a lui, îl simți strecurându-se în mintea ei, scotocindu-i prin gânduri, prin amintiri.

– *Atât de mult potențial*.

Încercă să se dea înapoi, dar era țintuită, podeaua strângându-i gleznele, iar Osaron pielea capului, ținându-i în continuare cuțitul la gât.

– *Eu sunt ce ai văzut tu în oglindă la Sasenroche*, zise regele-umbră. *Eu sunt ceea ce visezi să fii tu. Te pot face de neoprit. Te pot face liberă*.

În partea cealaltă a sălii tronului, Kell în sfârșit își găsise puterea să se elibereze. Gheața din jurul lui se sparse, iar el căzu la podea. Osaron nu se întoarse. Atenția lui era concentrată asupra Lilei, ochii îi jucau în lumina puterii ei.

– Liberă, zise ea încet, de parc-ar fi cântărit cuvântul.

– *Da*, șopti regele-umbră.

În luciul negru al ochilor lui, ea văzu promisiunea, acea versiune a ei înseși.

De neînvins.

De nezdruncinat.

– *Lasă-mă înăuntru, Delilah Bard*.

Era ispititor, chiar și acum. Mâna ei se ridică spre brațul Ojkăi. O îmbrățișare de dansatoare. Degetele însângerate se înfipseră în carnea distrusă.

Lila zâmbi.

– *As Illumae*.

Osaron se smulse înapoi, dar prea târziu.

Corpul Ojkăi începu să ardă.

Cuțitul lovi orbește spre gâtul Lilei, dar ea se feri, după care arma pieri, risipindu-se din mâna Ojkăi în timp ce corpul i se aprinse brusc.

Din cadavrul ce se zbătea se revărsă mai întâi îngrețoșătorul fum al cărnii arse, apoi ceața neagră a puterii lui Osaron, când acesta fu silit să-și părăsească în sfârșit cochilia.

Palatul se cutremură de la subita pierdere a puterii, a controlului. Podeaua din jurul cizmelor Lilei cedă și ea se împletici înainte, liberă, în timp ce Osaron se căznea să-și găsească o formă.

Umbrele se învârteau în turbioane, se destrămau, se învârteau din nou.

Osaron care luă până la urmă formă era un spectru al lui însuși.

O fațadă nesigură, transparentă și plată. Marginile i se topeau și i se ștergeau, iar prin mijlocul lui fantomatic, Lila îi putea vedea pe Kell apăsându-și mâna peste rană, pe Rhy chinuindu-se să se ridice.

Asta era.

Șansa lor.

Își flexă degetele, întinzând voința după Legatar. Acesta tremură pe podea și se ridică spre ea.

Și apoi căzu, rostogolindu-se din nou pe podea, când puterea ei dispăru. Ca absorbită de un val în retragere. Toată puterea îi fu smulsă deodată, violent. Lila tresări, când lumea se înclină sub picioarele ei, genunchii i se înmuiară, vederea i se întunecă.

Magia era așa un lucru nou, încât absența ei n-ar fi trebuit s-o doară atât de tare, însă Lila se simți spintecată când și ultimul strop de putere îi fu luat. Aruncă o privire spre Kell, sigură că el îi furase magia, dar Kell era încă la podea, încă sângerând.

Regele-umbră se aplecă deasupra ei, cu ghearele rășchirate, în timp ce aerul începu să se încolăcească în jurul gâtului Lilei, strângând-o până ce ea nu mai putu să vorbească, să respire.

Și acolo, în spatele lui Osaron, într-un halo de lumină, stătea Holland.

*

Holland nu putea vedea.

Întunericul era pretutindeni, vuind în jurul lui ca o furtună, înghițind lumea. Dar putea auzi. Astfel, îl auzi pe Kell înjunghiat, o auzi pe Ojka arzând, auzi Legatarul când Lila îl ridică de la podea și știu că aceasta era șansa lui. Iar când se folosi de inelul de legare și trase la el magia celorlalți doi *antari*, găsi un fel de vedere. Lumea prinse formă, nu în lumini și umbre, ci în fâșii de putere.

Panglicile străluceau, plutind în jurul și prin trupul Lilei, acum îngenuncheate, prin Kell și prin Rhy, totul ca desenat în lumină argintie.

Iar acolo, chiar în mijlocul lor, absența.

Un om sub forma unui vid.

Un vid sub forma unui om.

Nu mai era într-o marionetă. Doar o bucată de magie putredă, tocită și neagră și goală.

Iar când umbra vorbi, o făcu în propria voce, lichidă, susurătoare.

– Îți cunosc mintea, Holland, zise întunericul. *Am locuit în ea*.

Regele-umbră veni spre el, iar Holland făcu un singur și ultim pas înapoi, umerii lui întâlnind stâlpul, iar degetele i se strânseră pe cilindrul de metal.

Îi putu simți foamea lui Osaron.

Nevoia.

– Vrei să-ți vezi lumea? Să vezi cum se năruie fără tine în mijlocul ei?

O mână rece, nu de carne și oase, ci de umbră și gheață, veni să se așeze pe inima lui Holland.

Am obosit, gândi el, știind că Osaron avea să audă. *Obosit să lupt. Obosit să pierd. Dar n-o să te las niciodată înăuntru*.

Simți întunericul zâmbind, grețos și triumfător.

– Ai uitat? șopti regele-umbră. *Tu nu m-ai aruncat niciodată afară*.

Holland răsuflă adânc. Tremurat.

Pentru Osaron, poate că suna a frică.

Pentru Holland era pur și simplu ușurare.

Se sfârșește, gândi el, când întunericul se înfășură în jurul lui și se cufundă înăuntru.

VI

Lila era în genunchi când se întâmplă.

Osaron se întorsese spre Holland ca aburul într-o oală, iar corpul magicianului deveni rigid. Spinarea i se arcui. Gura i se căscă într-un urlet mut și, pentru un moment de groază, Lila crezu că era prea târziu, crezu că el fusese prea lent, că nu avusese timpul, sau tăria, sau voința să continue...

Și apoi Holland își înfipse vârful Legatarului în palmă și spuse un singur cuvânt printre dinții strânși.

– *Rosin*.

Dă.

În clipa următoare, palatul de umbră explodă în lumină.

Lila tresări când ceva începu să se rupă înăuntrul ei și își aminti de inelul de legare. Strânse pumnul și zdrobi inelul de podeaua de piatră, tăind conexiunea mai înainte ca Legatarul s-o poată absorbi și pe ea.

Dar Kell n-a fost îndeajuns de rapid.

Un strigăt îi scăpă din gâtlej și Lila se ridică în picioare, împleticindu-se spre el, când el se ghemui, încercând disperat să-și scoată inelul cu degetele alunecoase de sânge.

Rhy ajunse primul la el.

Prințul tremura, corpul lui oscilând între viață și moarte, întreg și destrămat și întreg la loc, când îngenunche lângă Kell și degetele lui fantomatice se închiseră peste mâna fratelui său. Inelul ieși. Zbură pe podea, săltând o dată, înainte de a pieri în fum.

Kell se prăbuși peste Rhy, iar Lila căzu în genunchi lângă ei, mânjindu-i cu sânge obrazul lui Kell în timp ce-i pipăia fața, îi trecea mâna prin păr, prin al cărui arămiu se vedea o dâră argintie.

Era viu, trebuia să fie viu, pentru că Rhy era încă acolo, sprijinit de el, cu ochii goi și plini în același timp, scăldat în sânge, dar respirând.

În mijlocul încăperii, Holland era o sferă de lumină, un milion de fire argintii împletite cu negru, toate vizibile, toate destrămându-se în aerul din jurul lui, într-o liniște care nu era deloc liniște, ci vuia în urechile ei.

Și apoi, deodată, lumina dispăru.

Iar Holland căzu grămadă la podea.

VII

Kell deschise ochii și văzu lumea prăbușindu-se.

Nu, nu lumea.

Palatul.

Se năruia, nu ca o clădire făcută din oțel și piatră, ci precum tăciunii care ardeau, ridicându-se în aer, în loc să cadă la pământ. Așa căzu palatul de umbră. Se sfărâmă pur și simplu, dizolvându-se, lăsând numai realitatea în urmă, bucată cu bucată, piatră cu piatră, până când el se trezi întins nu pe podeaua unui palat, ci pe resturile ruinate ale arenei centrale, cu tribunele goale, cu banierele argintiu cu albastru încă fluturând în vânt.

Kell încercă să se ridice în picioare și icni – uitase că fusese înjunghiat.

– Ușurel, zise Rhy tresărind.

Fratele lui era îngenuncheat lângă el, acoperit de sânge, cu hainele sfâșiate în douăsprezece locuri, unde gheața îl străpunsese. Dar era viu, iar pielea de sub haine deja începuse să se lipească la loc, deși urmele durerii încă i se citeau în ochi.

Lui Kell îi reveniră în minte cuvintele lui Holland: „Ai tăiat fire din magia ta și ai făcut o marionetă“.

Holland. Se ridică încet în capul oaselor și o văzu pe Lila aplecându-se peste celălalt *antari*.

Holland zăcea într-o rână, ghemuit de parcă pur și simplu se culcase. Dar singura dată când Kell îl văzuse dormind, totul în făptura lui era încordat, răvășit de coșmaruri, iar acum trăsăturile lui păreau destinse, un somn fără vise.

Numai trei lucruri contraziceau tihna imaginii.

Părul lui, negru-antracit, care devenise șocant de alb.

Mâinile lui, care încă strângeau Legatarul, cu vârful înfipt în palmă.

Și artefactul însuși, care arăta straniu, dar familiar de negru. O absență a luminii. Un vid în lume.

Holland izbutise.

Îl închisese pe regele-umbră.

VIII

În mituri, eroul supraviețuiește.

Răul este învins.

Lumea este restabilită.

Uneori, urmează sărbătoriri, alteori, funeralii.

Morții sunt îngropați. Viii merg mai departe.

Nimic nu se schimbă.

Totul se schimbă.

Acesta este un mit.

Acesta nu este un mit.

Oamenii Londrei încă zăceau pe străzi, înfășurați strâns în pătura somnului. Dacă s-ar fi trezit chiar în acel moment, ar fi văzut lumina explodând în palatul spectral, ca moartea unei stele, izgonind umbrele.

Ar fi văzut iluzia năruindu-se, palatul prăbușindu-se înapoi în scheletele celor trei arene, cu banierele încă fluturând deasupra.

Dacă s-ar fi sculat, ar fi văzut întunecimea de petrol a fluviului crăpând ca gheața, făcând loc roșului, ceața rărindu-se cum se întâmplă dimineața, înainte ca piața să se deschidă.

Dacă s-ar fi uitat îndeajuns de mult, ar fi văzut siluetele croindu-și drum din dărâmături – prințul (acum regele lor) împleticindu-se pe podul sfărâmat, cu un braț pe după fratele lui, și s-ar fi putut întreba care pe care sprijinea.

Ar fi văzut fata stând în locul unde fuseseră ușile palatului, nu intrarea prăbușită a stadionului. Ar fi văzut-o încrucișându-și brațele de frig, așteptând venirea gărzilor regale. I-ar fi văzut pe soldați scoțând din arenă trupul magicianului cu părul la fel de alb ca al unei stele care se stingea.

Dar oamenii de pe străzi nu se treziseră. Nu încă.

Nu văzuseră ce s-a întâmplat.

Prin urmare, n-au știut niciodată.

Și niciunul dintre cei care fuseseră în palatul de umbră – care nu mai era un palat, ci doar scheletul a ceva mort, ceva ruinat, ceva stricat – n-a spus nimic despre noaptea aceea, decât că s-a sfârșit.

Un mit fără o voce care să-l povestească e ca o păpădie fără o adiere de vânt.

Imposibil să împrăștie semințele.

15. ANOSHE

I

Regelui Angliei nu-i plăcea să fie lăsat să aștepte.

Un pocal de vin îi atârna în mână și traversă încăperea cu grijă ca să nu-l verse. George al IV-lea părăsise petrecerea – o petrecere în onoarea *lui* (cum erau majoritatea la care catadicsea să participe) – pentru această întâlnire lunară.

Și Kell întârzia.

Întârziase și altădată – înțelegerea lui, la urma urmei, fusese cu tatăl lui George și, de când sănătatea bătrânului se șubrezise, Kell ținea morțiș să întârzie doar ca să-i facă lui în ciudă, George era sigur –, dar mesagerul nu întârziase niciodată *atât* de mult.

Înțelegerea era limpede.

Schimbul de scrisori era programat pentru ziua de 15 a fiecărei luni.

Pe la șase seara și nu mai târziu de șapte.

Dar când pendula din perete bătu de *nouă*, George se văzu silit să-și umple din nou pocalul singur, pentru că îi concediase pe toți ceilalți. Totul doar ca să-i facă pe plac oaspetelui. Un oaspete absent acum.

O scrisoare groasă stătea pe masă. Nu doar o misivă – trecuseră vremurile de corespondență inutilă –, ci o serie de cereri. Instrucțiuni, mai exact. Un artefact magic pe lună, în schimbul celei mai noi tehnologii din Anglia. Era un târg mai mult decât cinstit. Semințele magiei pentru semințele puterii. Putere pentru putere.

Pendula bătu din nou.

Nouă și jumătate.

Regele se lăsă să cadă pe sofa, nasturii sforțându-se sub presiunea burții lui deloc neglijabile. Tatăl lui era în pământ de numai șase săptămâni și Kell se dovedea a fi deja o problemă. Relația lor va trebui corijată. Regulile restabilite. El nu era un țicnit bătrân și n-avea să-i înghită capriciile mesagerului, magic sau nu.

– Henry! rosti George.

Nu strigă numele – regii nu aveau nevoie să-și ridice vocea ca să fie auziți –, dar o clipă mai târziu ușa se deschise și un om intră.

– Maiestatea Voastră, zise făcând o plecăciune.

Henry Tavish era cu vreo câțiva centimetri mai înalt decât George – un amănunt care-l sâcâia pe rege –, cu o mustață stufoasă și păr negru, tuns scurt. Un flăcău chipeș, cu slujba mai degrabă neplăcută de a conduce treburile pe care coroana nu voia – nu putea – să le facă ea însăși.

– A întârziat, zise regele.

Henry știa numele vizitatorului și rolul său.

George avusese grijă, bineînțeles, să nu împrăștie vorba despre cealaltă Londră, oricât de mult i-ar fi plăcut. Știa ce s-ar întâmpla dacă vestea s-ar răspândi prea devreme. Unii ar fi putut pricepe această relație, dar amestecată cu mirarea lor ar fi existat și o otrăvitoare doză de scepticism.

„Ce mai poveşti“, ar fi zis ei. „Probabil țicneala e o trăsătură de familie.“

Revoluționarii erau prea ușor confundați cu nebunii.

Iar George n-avea de gând să pățească așa ceva. Nu, când el avea să dezvăluie magia în fața acestei lumi – *dacă* avea s-o dezvăluie –, nu va fi o șoaptă, un zvon, ci o amenințare demonstrabilă, de netăgăduit.

Însă Henry Tavish era diferit.

Era indispensabil.

El era *scoțian* și orice bun englez știe că scoțienii au o grămadă de scrupule când vine vorba să-și murdărească mâinile.

– Niciun semn de la el deocamdată, zise omul cu tonul lui aspru, dar cadențat.

– Ai verificat la Aruncătura de Piatră?

Regele George nu era fraier. Pusese să fie urmărit „ambasadorul“ străin încă de când fusese încoronat, mulțimea lui de oameni credincioși raportându-i că îl pierduseră din ochi pe omul ciudat cu haină ciudată, care pur și simplu dispăruse – *iertare, Maiestatea Voastră, ne pare atât de rău, Maiestatea Voastră* –, dar Kell nu părăsea niciodată Londra fără o vizită la Aruncătura de Piatră.

– Se numește Cinci Colțuri acum, domnule, zise Henry. E ținută de un individ cam nervos, pe nume Tuttle, după moartea fostului proprietar. Oribilă moarte, potrivit autorităților, dar...

– Nu-mi trebuie o lecție de istorie, îl opri regele, numai un răspuns direct. Ai verificat taverna?

– Da, domnule, încuviință Henry. Am trecut pe acolo, dar localul era închis. Ciudat lucru, totuși, fiindcă am auzit pe cineva înăuntru, alergând de colo până colo și, când i-am strigat lui Tuttle să deschidă, a zis că nu poate. Nu că nu vrea, rețineți, dar că nu poate. Mi s-a părut foarte suspect. Fie ești înăuntru, fie ești afară, iar el părea mai agitat decât în mod normal, de parcă l-ar fi speriat rău ceva.

– Cred că ascundea ceva.

– Cred că *el* se ascundea, îl corectă Henry. E un lucru bine știut că taverna aceea servește ocultiști, iar Tuttle e un magician autoproclamat. Întotdeauna am considerat asta o înșelăciune, chiar și după ce mi-ați spus dumneavoastră despre Kell – am fost odată înăuntru, nimic decât draperii și globuri de cristal –, dar poate că există un motiv pentru care călătorul dumneavoastră frecventează localul acela. Dacă pune ceva la cale, probabil Tuttle știe despre ce e vorba. În cazul în care călătorul are

intenția de a nu-și respecta înțelegerea cu dumneavoastră, ei bine, poate că se va arăta totuși acolo.

– Insolența asta, murmură George.

Puse paharul jos și se ridică în picioare, înșfăcând scrisoarea de pe masă.

Se părea că încă mai erau câteva lucruri pe care un rege trebuia să le facă el singur.

*

Devenise mai rău.

Mult mai rău.

Ned încercase vrăji de exorcizare în trei limbi diferite, una pe care nici măcar n-o *vorbea*. Arsese toată salvia pe care o adunase grămezi și chiar jumătate dintre celelalte ierburi pe care le ținea prin bucătărie, dar vocea nu făcuse decât să se audă mai tare. Acum, respirația lui scotea aburi oricâte lemne ar fi pus pe foc, iar pata neagră de pe podea crescuse, mai întâi cât o carte, apoi cât un scaun și acum era mai mare decât masa pe care o împinsese grăbit să blocheze ușile.

Nu avea de ales.

Trebuia să-l invoce pe Maestrul Kell.

Ned nu avusese succes în invocarea nimănui, dacă n-o puneai la socoteală pe străbunica lui, când avea el paisprezece ani, și nici măcar acum nu era foarte sigur că ea fusese, de vreme ce ibricul dăduse pe dinafară și pisica se speriase imediat. Dar la timpuri disperate se impuneau măsuri disperate.

Exista, bineînțeles, neajunsul că Maestrul Kell era în altă lume. Dar și creatura asta era la fel, din câte se părea, și ea ajunsese până la Ned, deci probabil că și Ned putea să strecoare o șoaptă înapoi. Probabil că zidurile erau mai subțiri aici. Probabil exista un curent de aer.

Ned aprinse cinci lumânări în jurul trusei elementelor și a monedei pe care Kell i-o dăruise la ultima lui vizită, un altar improvizat în mijlocul celei mai bune mese din tavernă. Fumul slab, care se împrăștia chiar și în absența salviei, părea să se înconvoaie în jurul ofrandei, ceea ce Ned luă drept un semn foarte bun.

– Bine, atunci, zise el în van și apoi lui Kell, vorbind în întunericul dintre ei.

Se așeză, cu coatele pe masă și palmele în sus, de parcă ar fi așteptat pe cineva să apară și să-l ia de mâini.

Lasă-mă înăuntru, șopti vocea omniprezentă.

– Îl invoc pe Kell...

Ned se opri, dându-și seama că nu-i cunoștea celelalte nume și o luă de la capăt.

– Îl invoc pe călătorul numit Kell, din Londra îndepărtată.

Venerează-mă.

– Invoc lumina împotriva întunericului.

Eu sunt noul tău rege.

– Invoc un prieten împotriva unui dușman pe care nu-l cunosc.

Lui Ned i se făcu pielea de găină pe brațe – un alt semn bun, cel puțin, așa spera el. Insistă.

– Îl invoc pe străinul cu multe haine.

Lasă-mă înăuntru.

– Îl invoc pe omul cu veșnicia în ochi și magia în sângele lui.

Flăcările lumânărilor pâlpâiră.

– Îl invoc pe *Kell*.

Ned își strânse pumnii, iar flăcările se stinseră.

Își ținu respirația când cinci fuioare de fum alb și subțire zăboviră în aer, formând cinci fețe cu gurile căscate.

– Kell? îndrăzni el, cu voce nesigură.

Nimic.

Se pleoști înapoi, pe scaunul lui.

În oricare altă noapte, ar fi fost în al nouălea cer fiindcă se stinseră lumânările, dar acum nu era destul.

Călătorul nu venise.

Ned întinse mâna și luă moneda străină cu stea în centru și un miros încă persistent de trandafiri. O întoarse între degete.

– Halal magician, bombăni despre el însuși.

Dincolo de ușa zăvorâtă, auzi huruitul greoi al unei trăsuri, patru călăreți apropiindu-se și, câteva clipe mai târziu, un pumn bătea în lemn.

– Deschide! răcni un glas gros.

Ned își îndreptă spatele în scaun, băgând moneda în buzunar.

– Taverna e închisă!

– Deschide ușa! porunci omul din nou. Ordinul Maiestății Sale regele!

Ned își ținu respirația de parcă ar fi putut face să dispară acel moment, dar omul continuă să bată, iar vocea continua să spună *Lasă-mă înăuntru*, iar el nu mai știa ce să facă.

– Spargeți ușa! porunci un al doilea glas, acesta din urmă calm, pompos.

– Așteptați! strigă Ned, care chiar nu-și permitea să piardă ușa de la intrare, nu când scândura aceea de lemn era unul dintre singurele lucruri care opreau întunericul de a se împrăștia afară.

Trase zăvorul și întredeschise ușa, doar cât să vadă pe trepte un bărbat cu o mustață în furculiță.

– Mă tem că a fost o scurgere, domnule, nepotrivită pentru...

Mustăciosul împinse ușa cu un singur brânci, iar Ned se împletici îndărăt în timp ce George al IV-lea intră cu pași mari în taverna lui.

Omul nu era îmbrăcat ca rege, bineînțeles, dar un rege rămânea rege indiferent dacă purta mătase și catifea sau pânză de sac. Îl recunoșteai din ținuta lui, din privirea trufașă și, bineînțeles, din faptul că fața lui era pe moneda nou bătută din buzunarul lui Ned.

Dar chiar și un rege ar fi fost în pericol.

– Vă implor, zise Ned, părăsiți locul acesta imediat.

Omul regelui pufni în râs, în timp ce George însuși rânji batjocoritor.

– Cumva tocmai i-ai dat un ordin regelui Angliei?

– Nu, nu, bineînțeles că nu, Maiestatea Voastră...

Privirea lui se plimbă cu nervozitate prin încăpere.

– Nu e sigur.

Regele își încreți nasul.

– Singurul lucru care îmi poate face rău este starea localului ăstuia. Acum, zi, unde e Kell?

Ned făcu ochii mari.

– Maiestate?

– Călătorul cunoscut cu numele de Kell. Cel care a frecventat taverna asta o dată pe lună, fără greș, în ultimii șapte ani.

Umbrele începuseră să se adune în spatele regelui. Ned înjură în barbă, pe jumătate blestem, pe jumătate rugăciune.

– Ce ai spus?

– Nimic, Maiestatea Voastră, se bâlbâi Ned. Nu l-am văzut pe Maestrul Kell luna asta, jur, dar aș putea să vă trimit vorbă...

Umbrele aveau fețe acum. Șoaptele crescuseră.

– ...să vă trimit vorbă dacă vine pe aici. Vă cunosc adresa.

Un râs nervos. Umbrele se uitau cu jind.

– Doar dacă nu preferați să mă adresez...

– La ce naiba te holbezi? întrebă regele, aruncând o privire peste umăr.

Ned nu putu să-i vadă fața Maiestății Sale, deci nu observă nici expresia care i se zugrăvi pe chip când regele văzu fantomele cu gurile lor căscate și ochii disprețuitori, comenzile lor tăcute de a *îngenunchea*, de a *implora*, de a *venera*.

Oare putea auzi și vocile? se întrebă Ned. Dar nu mai avu prilejul să întrebe.

Omul regelui se închină, se întoarse pe-un călcâi și ieși din Cinci Colțuri fără să se mai uite o dată îndărăt.

Regele însuși rămase foarte țeapăn, deschizând și închizând gura, fără să scoată niciun sunet.

– Maiestatea Voastră? îl îndemnă Ned, când fantomele căscară și se prăbușiră în fum, în ceață, în nimic.

– Da... zise George încet, netezindu-și haina. Bine, atunci...

Și fără vreun alt cuvânt, regele Angliei își îndreptă umerii și ieși, cu pas foarte sprinten, din tavernă.

II

Ploua când șoimul se întoarse.

Rhy stătea la un balcon de sus, sub adăpostul streșinilor, privind cum barjele cărau resturile arenelor de turnir de pe fluviu. Isra aștepta imediat în spatele ușilor. Înainte comandanta gărzilor orașului, pe când trăia tatăl lui, acum comandanta gărzilor *lui* regale. Era ca o statuie, îmbrăcată în armură, în timp ce Rhy purta roșu, cum era obiceiul pentru cei în doliu.

Veskanii, citise el, își mânjeau fețele cu cenușă neagră, în timp ce faroanii își acopereau pietrele prețioase cu vopsea albă pentru trei zile și trei nopți, dar familiile arnesiene omagiau moartea cuiva celebrând viața și făceau asta purtând roșu: culoarea sângelui, a răsăritului, a fluviului Isle.

Îl simți pe preot în spatele lui, dar nu se întoarse, nu-l salută. Știa că și Tieren suferea, dar nu putea îndura tristețea din ochii bătrânului, nu putea îndura albastrul lor rece și calm. Modul în care ascultase veștile despre Emira, despre Maxim, cu chipul indescifrabil, de parcă ar fi știut înainte ca vraja să ia sfârșit că avea să se trezească într-o lume schimbată.

Așadar, rămaseră în tăcere în spatele perdelei de ploaie, singuri cu gândurile lor.

Coroana regală apăsa greu pe capul lui Rhy, mult mai mare decât cercul de aur pe care-l purtase o mare parte din viață. Cercul acela crescuse odată cu el, metalul fiind lărgit în fiecare an ca să i se potrivească. Ar fi trebuit să-l mai păstreze alți douăzeci de ani.

În loc de asta, îi fusese luat brusc și pus la păstrare pentru un viitor prinț.

Noua coroană a lui Rhy era o povară prea grea. O amintire constantă a pierderii lui. O rană care nu avea să se închidă.

Restul rănilor lui se vindecaseră – mult prea rapid. Ca un ac înfipt în lut, durerile fuseseră absorbite de îndată ce armele ieșiseră din corp. Încă nu uitase senzațiile, avea încă amintirea, dar îndepărtată, ștergându-se deja și lăsând acea îngrozitoare întrebare în urma lor.

A fost real?

Eu sunt real?

Destul de real ca să-l doară pierderea părinților. Destul de real ca să întindă o mână și să se bucure de ploaia de primăvară, care curgea rece pe pielea lui. Să pășească dincolo de adăpostul palatului și să se lase udat până la os.

Și destul de real ca să-și simtă inima luând-o la goană când o pată de întuneric lunecă pe cerul senin.

Recunoscu pasărea imediat, știa că venea din Vesk.

Flota străină se retrăsese de la gurile fluviului Isle, dar coroana încă mai avea de dat explicații pentru crimele sale. Col era mort,

dar Cora stătea în temnița regală, așteptând să i se hotărască soarta. Și iat-o acolo, legată de gheara unui șoim.

Vestea despre trădarea lui Col și a Corei se răspândise în orașul trezit din somn, iar Londra deja îi cerea lui Rhy să ducă imperiul la război. Faroanii își declaraseră sprijinul – cam prea repede, pentru gustul lui –, iar Sol-in-Air se întorsese în Faro, în numele diplomației, ceea ce pentru Rhy însemna să-și pregătească soldații.

Șaizeci și cinci de ani de pace, gândi el posomorât, distruși de doi copii plictisiți, ambițioși.

Rhy se întoarse și coborî la parter, cu Isra și Tieren ținându-se după el. Otto aștepta în foaier.

Magicianul veskan își scutură apa de la ploaie din părul blond și aspru. În mână ținea strâns un pergament cu sigiliul deja rupt.

– Maiestatea Voastră! Aduc vești de la coroana mea.

– Ce vești? întrebă Rhy.

– Regina mea nu caută război.

Asta era o frază goală.

– Dar copiii ei, da.

– Ea dorește să îndrepte lucrurile.

O altă promisiune goală.

– Cum?

– Dacă regelui arnesian îi este pe plac, ea îi va trimite producția pe un an de vin, șapte preoți și pe fiul ei cel mai tânăr, Hok, al cărui har pentru magia de piatră este neîntrecut în tot Veskul.

Mama mea e moartă, îi veni lui Rhy să strige, *și voi vreți să-mi dați băutură și pericol.* În loc de asta, zise doar:

– Și cum rămâne cu prințesa? Ce-mi va da regina pentru ea?

Expresia lui Otto se înăspri.

– Regina mea nu vrea să știe de ea.

Rhy se încruntă.

– Este fiica ei.

Otto clătină din cap.

– Singurul lucru pe care-l disprețuim mai mult decât trădarea este eșecul. Prințesa a acționat împotriva poruncii reginei pentru pace. Și-a pus la cale propria misiune și apoi a ratat s-o ducă până la capăt. Regina mea îl asigură pe Maiestatea Voastră că poate face cum dorește în privința Corei.

Rhy se frecă la ochi. Veskanii nu priveau iertarea ca pe o dovadă de tărie și înțelese că singura soluție pe care o dorea regina, singura pe care ar fi *respectat-o*, era moartea Corei.

Rhy se abținu să se plimbe de colo până colo, să-și roadă unghiile, să facă zeci de alte lucruri care nu erau *regești*. Ce ar fi spus tatăl lui? Ce ar fi făcut tatăl lui? Rezistă impulsului de a se uita la Isra sau la Tieren, să-și delege atribuțiile, să scape.

– De unde știu eu că regina nu se va folosi de execuția fiicei ei împotriva mea? Ar putea declara că eu am tăiat ultimele fire de

pace, ucigând-o pe Cora în numele răzbunării.

Otto nu zise nimic pentru câteva momente lungi, după care:

– Nu cunosc ce gândește regina mea, ci numai ce spune.

Putea fi totul o capcană, iar Rhy o știa. Dar nu vedea nicio altă cale.

Tatăl lui îi spusese atât de multe lucruri despre pace și război, le comparase cu un dans, un joc, o vijelie, dar cuvintele care apărură în mintea lui Rhy acum făceau parte din prima categorie.

Războiul împotriva unui imperiu, spunea Maxim, era ca un cuțit împotriva unui om îmbrăcat în armură. Poate că era nevoie de trei lovituri sau de treizeci, dar dacă mâna era hotărâtă, lama își găsea până la urmă drumul înăuntru.

– Ca și regina voastră, reluă el, în cele din urmă, eu nu caut pricină de război. Pacea noastră a devenit fragilă și o execuție publică poate, în egală măsură, să stingă mânia orașului meu sau s-o aprindă mai tare.

– Nu trebuie să fie neapărat o demonstrație, zise Otto. Câtă vreme ochii cui trebuie o văd îndeplinindu-se...

Rhy își duse mâna la mânerul de aur al sabiei scurte de la brâu. Ar fi trebuit să fie doar un accesoriu, o altă piesă a costumului de doliu, dar fusese destul de ascuțită să-l ucidă pe Col. Avea să facă același lucru și pentru Cora.

La vederea gestului, Isra făcu un pas înainte, vorbind pentru prima oară.

– Am s-o fac eu.

Rhy ar fi vrut s-o lase pe ea, ca să scape de obligația uciderii. Se vărsase destul sânge. Dar clătină din cap, silindu-se să pornească spre temniță.

– Moartea este a mea, zise el, încercând să pună în cuvinte o mânie pe care n-o simțea – și-ar fi dorit s-o simtă, căci ar fi ars fierbinte prin venele lui, în locul jalei care curgea rece.

Tieren nu-l urmă – preoții erau făcuți pentru viață, nu pentru moarte –, dar Otto și Isra se luară după el.

Rhy se întrebă dacă fratele lui îi putea simți inima bătând nebunește, dacă avea să dea fuga – regele se întreba, dar nu și-o dorea. Kell avea propriile socoteli de încheiat.

De îndată ce începu să coboare, Rhy știu că era ceva în neregulă.

În loc să fie întâmpinat de vocea melodioasă a Corei, întâlni numai tăcerea și gustul metalic al sângelui pe limbă. Se repezi pe ultimele câteva trepte în temniță și cercetă scena.

Nu exista niciun gardian.

Celula prințesei era încă încuiată.

Iar Cora zăcea înăuntru, întinsă pe banca de piatră, cu degetele atârnând fără vlagă spre podea, unghiile fiindu-i ascunse în balta lucioasă de sânge închegat.

Rhy se clătină pe picioare.

Cineva trebuie să-i fi strecurat un cuțit. Un gest de îndurare sau o provocare? În orice caz, ea își tăiase brațele de la cot la încheietură și scrisese un singur cuvânt veskan pe zid, deasupra băncii.

Tan'och.

Onoare.

Otto stătu nemișcat, în tăcere, dar Rhy se repezi să deschidă celula, de ce, nici el nu știa. Cora a Veskului era moartă. Și chiar dacă el venise s-o ucidă, la vederea corpului ei lipsit de viață, a privirii ei goale, tot se simți rău. Și apoi – în mod rușinos – ușurat. Pentru că nu știuse dacă avea să fie în stare s-o facă. Și nici s-ar fi vrut să afle.

Rhy descuie celula și păși înăuntru.

– Maiestatea Voastră... începu Isra, când sângele îi murdări cizmele și-l stropi pe haine în mers, dar lui Rhy nu-i păsa.

Îngenunche, dându-i Corei la o parte de pe față părul moale, înainte de a face un efort să se ridice și să-și stăpânească vocea. Privirea lui Otto era ațintită nu asupra cadavrului, ci asupra cuvântului scris cu sânge pe perete, iar Rhy simți primejdia, chemarea la acțiune.

Când veskanul își întoarse ochii albaștri înapoi spre Rhy, aceștia erau inexpresivi, fermi.

– O moarte e o moarte, zise Otto. O să-i spun reginei mele că s-a făcut.

III

Ned cădea din picioare de oboseală. Nu dormise mai mult de câteva ore în ultimele trei zile și nu închisese deloc ochii de la vizita regelui. Umbrele se opriseră la un moment dat înainte de zori, dar Ned nu avea încredere în liniște mai mult decât în sunete, așa că își ținu mai departe obloanele trase la ferestre și ușa încuiată, stând planton la o masă din mijlocul tavernei, cu un pahar într-o mână și pumnalul său ritualic în cealaltă.

Moțăia și capul îi tot cădea în piept când auzi vocile venind de pe treptele de la intrare. Se ridică buimac în picioare, aproape răsturnându-și scaunul, când zăvoarele ușii tavernei începură să se *mişte*. Privi, terminat de groază, cum cele trei zăvoare se deschiseră unul după altul – trase de o mână invizibilă – și apoi clanța se zgâlțâi, ușa deschizându-se cu un geamăt.

Ned înșfăcă cea mai apropiată sticlă goală cu mâna liberă, mânuind-o ca pe o bâtă, fără să bage de seamă că ultimele picături de băutură îi curgeau în păr și pe guler, când două umbre îi trecură pragul, încadrate de ceață.

Dădu să lovească, dar se trezi că sticla îi zboară din mână și, o secundă mai târziu, izbea peretele și se spărgea.

– *Lila*, zise o voce familiară și exasperată.

Ned mîji ochii, obișnuindu-și vederea cu lumina subită.

– Maestrul Kell?

Ușa se închise la loc, cufundând din nou încăperea în întuneric, în timp ce magicianul se apropie.

– Salutare, Ned!

Era îmbrăcat cu haina lui neagră, cu gulerul ridicat să se apere de frig. Ochii îi străluceau în felul lor hipnotizant, unul albastru, celălalt negru, dar acum o șuviță argintie îi tărca arama părului și fața îi era trasă, de parcă ar fi suferit multă vreme de o boală.

Lângă el, femeia – Lila – își lăsă capul într-o parte. Era extrem de subțire, cu părul negru până în dreptul bărbiei și adus în față, peste ochi – unul căprui, celălalt negru.

Ned se holbă la ea cu o venerație fățișă.

– Ești ca el.

– Nu, zise Kell sec, trecând pe lângă Ned. E unica de felul ei.

La acestea, Lila îi făcu șmecherește cu ochiul. Ținea un cufăraș în mâini, dar când Ned se oferi să i-l ia, Lila se dădu înapoi, punându-l în schimb pe masă, rămânând cu o mână așezată protector pe capac.

Maestrul Kell dădu roată încăperii de parc-ar fi căutat intruși, iar Ned tresări, reamintindu-și de maniere.

– Ce pot să fac pentru voi? întrebă el. Ați venit să beți ceva? Vreau să spun, evident că n-ați venit numai pentru o băutură, doar dacă într-adevăr pentru asta ați venit, atunci, sunt chiar flatat, dar...

Lila scoase un sunet hotărât, nepotrivit pentru o doamnă, iar Kell îi aruncă o privire piezișă, înainte de a-i zâmbi obosit lui Ned.

– Nu, n-am venit pentru o băutură, dar poate ar fi mai bine să-ți torni tu ceva de băut.

Ned dădu din cap, ducându-se în spatele barului să ia o sticlă.

– Un pic cam întunecos, nu crezi? zise Lila, răsucindu-se încet.

Kell se uită la obloanele închise, la cartea de vrăji și la cenușa împrăștiată pe podea.

– Ce s-a întâmplat aici?

Ned n-avu nevoie de alte încurajări. Se apucă să-și spună povestea coșmarurilor și a vocilor din capul lui și, spre surprinderea lui, cei doi magicieni ascultară, cu băuturile neatinse, el golindu-și paharul de două ori înainte să termine de povestit.

– Știu că sună a țicneală, încheie el, dar...

– Dar nu e, zise Kell.

Ned făcu ochii mari.

– Ai văzut și dumneata umbrele, domnule? Ce erau? Un soi de ecou? Era magie neagră, de-asta sunt sigur. Am făcut tot ce-am putut aici, am baricadat taverna, am ars toate crenguțele de salvie și am încercat în fel și chip să purific aerul, dar ele continuau să vină. Până când s-au oprit, dintr-odată, ca să zic așa. Dar dacă vin din nou, Maestre Kell? Ce trebuie să fac?

– N-o să vină din nou, spuse Kell. Nu, dacă o să am ajutorul tău.

Ned tresări, convins că nu auzise bine. Visase de sute de ori acest moment, de a fi dorit, de a fi nevoie de el. Dar era un vis. Întotdeauna se trezise. Pe sub tejghea, se ciupi tare și nu se trezi.

Ned înghiți emoționat.

– Ajutorul *meu*?

Și Kell încuviință.

– Adevărul este, Ned, spuse el, îndreptându-și ochii spre cufărul de pe masă, că am venit să-ți cer o favoare.

*

Lila, dinspre partea ei, credea că era o idee proastă.

Ce-i drept, considera că orice implica Legatarul era o idee proastă. Din punctul ei de vedere, obiectul trebuia închis în piatră și încuiat într-un cufăr și aruncat într-un puț din mijlocul pământului. În schimb, acesta fusese închis în piatră și încuiat într-un cufăr și adus aici, într-o tavernă din mijlocul unui oraș fără magie.

Și încredințat unui om, *acestui* om, care semăna cu un porumbel, cu ochii lui mari și mișcările bruște. Ciudățenia era că-i amintea puțin de Lenos – înfățișarea nervoasă, privirile slugarnice, chiar dacă erau îndreptate spre Kell, nu spre ea. Părea să șovăie la granița dintre uimire și frică. Îl studie când Kell îi explică ce conținea cufărul, nu în amănunt, dar destul – ceea ce

era probabil prea mult. Văzu cum, la acestea, Ned dădu atât de repede din cap, încât îi părea pus pe arcuri, cu ochii rotunzi ca de copil. Privi cum amândoi duseră cufărul în pivniță.

Aveau să-l îngroape acolo.

Îi lăsă pe ei doi s-o facă, începând să se plimbe prin tavernă, simțind familiarul scârțâit al dușumelelor sub picioarele ei. Râcâi cu cizma o pată mică, netedă și neagră, aceeași mâzgă suspectă care încă mai zăcea pe străzile Londrei Roșii, în locurile unde putregaiul magiei rosese suprafața. Chiar și după dispariția lui Osaron, stricăciunile rămăseseră. Nu totul se putea îndrepta cu o vrajă.

În hol găsi scara îngustă ce ducea sus, la un palier, și apoi mai sus, la mica ușă verde. Picioarele i se puseră în mișcare și urcă treptele tocite una după alta, până ajunse la camera lui Barron. Ușa stătea întredeschisă, către un spațiu care nu mai era al lui. Își feri ochii, neștiind sigur dacă avea să fie vreodată pregătită să vadă, și continuă să urce, vocea lui Kell stingându-se încet în urmă, până ce ajunse sus. Dincolo de mica ușă verde, camera ei rămăsese neatinsă. O parte din podea era întunecată, dar nu netedă, în pata ruginie abia ghicindu-se urma unor degete, unde murise Barron.

Se lăsă pe vine, punându-și mâna peste urmă. O picătură de apă căzu pe podea, primul semn al unei ploi londoneze. Lila își șterse imediat obrazul și se ridică.

Răspândite pe podea, ca niște stele oxidate, erau schijele de la împușcătura lui Barron. Degetele i se mișcară, magia zumzăi în sângele ei, iar metalul se ridică în aer, adunându-se ca o explozie derulată invers, până când fragmentele se uniră, se topiră și alcătuiră o singură sferă de oțel care căzu în palma ei întinsă. Lila strecură bila în buzunar, mulțumită să-i simtă greutatea când coborî.

Ned și Kell se întorseseră în tavernă, Ned sporovăind și Kell ascultând cu indulgență, chiar dacă ea-i putea citi în ochi efortul, oboseala. Nu se simțea bine, nu de când cu bătălia și inelul, și era un fraier dacă-și închipuia că ea nu observase. Dar nu-i spusese nimic și, când li se întâlniră privirile, efortul dispăru, înlocuit de ceva blând, cald.

Lila își plimbă vârfurile degetelor de-a lungul unei mese, pe care era gravată o stea cu cinci colțuri.

– De ce i-ai schimbat numele?

Capul lui Ned se întoarse imediat spre ea și își dădu seama că era prima oară când i se adresa.

– A fost doar un gând, zise el, dar, știți, am avut numai ghinioane de când am făcut-o și cred că e un semn că ar trebui să i-l schimb înapoi.

Lila ridică din umeri.

– Nu contează cum îl numești.

Ned miji ochi la ea, de parcă n-o putea fixa.

– Ne-am mai întâlnit? întrebă el.

Ea clătină din cap, chiar dacă îl văzuse în taverna asta de zeci de ori, pe vremea când se numea Aruncătura de Piatră, pe vremea când Barron era cel din spatele barului, servindu-i cu băutură îndoită cu apă pe oamenii care căutau să simtă gustul de magie, pe vremea când ea venea și pleca precum o stafie.

– Dacă regele tău mai trece pe aici, zise Kell, să-i dai scrisoarea asta. Regele *meu* îl anunță că asta e ultima...

Lila ieși pe ușa din față, în lumina cenușie a zilei. Ridică ochii spre semnul de deasupra intrării, spre norii negri de deasupra, care anunțau că va începe ploaia.

Orașul întotdeauna arăta mohorât în perioada asta a anului, dar părea și mai deprimant acum, după ce ea ajunsese să cunoască Londra Roșie și lumea care o înconjura.

Lila își lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de cărămizile reci, și-l auzi pe Barron de parcă ar fi stat lângă ea, cu o țigară între buze.

Mereu cauți necazuri.

– Ce ar fi viața fără un pic de necazuri? zise ea încetișor.

O să le cauți până o să le găsești.

– Îmi pare rău că te-au găsit pe tine.

Ți-e dor de mine?

Tonul lui grav rămase suspendat în aer.

– Ca de râie, murmură ea.

Îl simți pe Kell venind în spatele ei, îl simți șovăind, dacă să-i atingă brațul sau s-o lase cu gândurile ei. Până la urmă, rămase pe loc, la o jumătate de pas în spate.

– Ești sigur de el? îl întrebă ea.

– Sunt, zise el, cu vocea atât de fermă, încât Lilei îi venea să se sprijine de ea. Ned e un om bun.

– Și-ar da o mână să te facă fericit.

– Crede în magie.

– Și nu crezi c-o să încerce s-o folosească?

– N-o să reușească în veci să deschidă cufărul și, chiar dac-ar reuși, nu. Nu cred că o va folosi.

– De ce?

– Pentru că i-am cerut eu să n-o facă.

Lila pufni în râs. Chiar și după tot ce văzuseră și făcuseră, Kell încă mai avea încredere în oameni. Ea speră, pentru binele tuturor, că avea dreptate. Măcar de data asta.

În jurul lor, trăsurile huruiau și oamenii se grăbeau, umblau haihui și se împleticeau de colo până colo. Uitase de trăinicia simplă a acestui oraș, a acestei lumi.

– Am putea să mai stăm, dacă vrei, propuse Kell.

Ea trase adânc aer în piept, simțind pe limbă gustul orașului, stătut și plin de funingine, în loc de magie. Nu exista nimic pentru ea aici, nu mai exista.

– Nu, clătină ea din cap, luându-l de mână. Hai să mergem acasă!

IV

Cerul era o pânză albastră fără pată, întinsă bine în spatele soarelui. Fără nori și pustiu, în afară de o singură pasăre negru cu alb care zbura în înalturi. Când trecu prin dreptul sferei de lumină, pasărea deveni un stol, spărgându-se ca lumina soarelui la contactul cu o prismă.

Holland își lungi gâtul, fascinat de spectacol, dar de fiecare dată când încerca să le numere, vederea îi juca feste, incomodată de lumina intermitentă.

Nu știa unde se afla.

Cum ajunsese aici.

Stătea într-o curte, ale cărei ziduri înalte erau acoperite cu vițe sălbatice, împodobite cu flori violet-închis – o culoare incredibilă, dar cu petale mari, catifelate. Aerul părea că aduce vara, o boare de căldură, mireasma dulceagă de flori și de pământ lucrat – ceea ce îi spunea unde *nu era*, unde nu se putea să fie.

Și totuși...

– Holland? strigă o voce pe care n-o mai auzise de o grămadă de ani, de câteva vieți.

Se întoarse, căutând sursa, și descoperi o deschidere în zidul curții, o ușă fără ușă.

Ieși prin ea și curtea dispăru, zidul solid rămase în spatele lui și drumul dinainte i se înfățișă ticsit de oameni cu haine albe, dar cu fețele pline de culoare. Știa locul acesta – era Kosik, cea mai păcătoasă parte a orașului.

Și totuși...

Niște ochi verzi-mâloși se ațintiră asupra lui, sclipind din umbră, de la capătul drumului.

– Alox? strigă el, pornind după fratele lui, când un țipăt îl făcu să se întoarcă năucit.

O fetiță trecu alergând, dar fu prinsă și ridicată de brațele unui bărbat. Ea scoase un alt chiot, când bărbatul se învârti cu ea. Nu fusese un țipăt, de fapt.

Un râs încântător.

Un bătrân îl trase de mânecă pe Holland și zise:

– Regele vine.

Holland se pregătea să întrebe ce voia să spună, dar Alox se îndepărta, așa că Holland alergă după el, de-a lungul drumului, după colț și...

Fratele lui dispăruse.

La fel și strada îngustă.

Dintr-odată, Holland se trezi în mijlocul unei piețe aglomerate, cu tarabe arhipline de fructe viu colorate și pâine proaspăt scoasă din cuptor.

Știa locul acesta. Era Piața Mare, unde atât de mulți oameni fuseseră spintecați de-a lungul anilor, sângele lor fiind dăruit

înapoi pământului supărat.

Și totuși...

– Hol!

Se răsuci iarăși, căutând să vadă de unde venise vocea, și văzu vârful unei cosițe de culoarea mierii dispărând în mulțime. Foșnetul fustei.

– Talya?

Erau trei, dansând la marginea pieței. Celelalte două dansatoare erau îmbrăcate în alb, în timp ce Talya era ca o floare roșie.

Își croi drum prin piață spre ea, dar când ajunse la marginea mulțimii, dansatoarele nu mai erau acolo.

Vocea Talyei îi șopti la ureche.

– Regele vine.

Însă când se întoarse, își dădu seama că ea dispăruse din nou. La fel și piața, și orașul.

Totul se făcu nevăzut, dispărând totodată și freamătul, și zgomotul, lumea cufundându-se iarăși într-o liniște întreruptă numai de foșnetul frunzelor și de croncănitul păsărilor din depărtare.

Holland stătea în mijlocul Pădurii de Argint.

Trunchiurile și crengile încă sclipeau cu lustrul lor metalic, dar pământul de sub cizmele lui era bogat și negru, iar frunzele de deasupra capului de un verde orbitor.

Izvorul șerpuia prin crâng, apa se dezgheța, și un bărbat stătea pe vine la marginea lui, trecându-și mâna prin apă, cu o coroană în iarbă lângă el.

– Vortalis, zise Holland.

Omul se ridică în picioare, se întoarse spre Holland și zâmbi. Dădu să vorbească, dar cuvintele îi fură înghițite de o rafală subită, puternică de vânt.

Vânt care se năpusti printre copaci, scuturând crengile și smulgând frunzele. Acestea începură să cadă ca ploaia, scăldând lumea în verde. Prin aversa frunzelor, Holland văzu pumnii încleștați ai lui Alox, buzele întredeschise ale Talyei, ochii vioi ai lui Vortalis. Sclipind o clipă și apoi pierind, iar de fiecare dată când făcea un pas spre unul, frunzele îl înghițeau, lăsând doar ecoul vocilor prin pădurea din jur.

– Regele vine, striga fratele lui.

– Regele vine, cânta iubita lui.

– Regele vine, zicea prietenul lui.

Vortalis reapăru, mergând cu pași mari prin ploaia de frunze. Îi întinse mâna, cu palma în sus.

Holland încă mai întindea mâna să i-o prindă când se trezi.

*

Putea să-și dea seama unde se află după somptuozitatea încăperii, roșul și auriul înghițind ca o vopsea fiecare suprafață.

Palatul regal Maresh.

La o lume depărtare.

Era târziu, draperiile erau trase, lampa de lângă pat neaprinsă.

Holland își căută absent magia, înainte să-și aducă aminte că nu o mai avea. Realizarea îl izbi la fel de puternic ca pierderea, lăsându-l fără respirație. Se uită la mâinile lui, căutând adâncurile puterii lui – locul unde puterea lui fusese dintotdeauna, unde ar fi trebuit să fie – și negăsind nimic. Nicio vibrație. Nicio căldură.

Respiră anevoie, singurul semn exterior al jalei.

Se simțea golit. *Era* golit.

Cineva se mișca dincolo de ușă.

Schimbarea greutății de pe un picior pe altul, clinchet discret al armurii care se mișca.

Șovăitor, Holland se ridică în capul oaselor, dezgropându-și corpul din cuverturile groase ale patului, din norii groși ai pernelor. Enervarea fulgeră prin el – cine naiba putea să doarmă în așa ceva?

Fusese un gest mai amabil, probabil, decât să-l arunce într-o celulă de temniță.

Nu la fel de amabil ca o moarte rapidă.

Actul de a se ridica din pat dură prea mult sau probabil îi rămăsese lui prea puțină energie; gâfâia anevoie când puse în sfârșit picioarele pe podea.

Holland se sprijini înapoi de pat, plimbându-și privirea prin camera întunecată, descoperind o sofa, o masă, o oglindă. Își zări reflexia și încremeni.

Părul lui, odinioară negru ca tăciunele, era acum complet alb. Un giulgiu de gheață, subit ca o ninsoare. Împreună cu pielea albă, îl făcea să pară aproape lipsit de culoare.

Cu excepția ochilor.

Ochii lui, care atâta vreme fuseseră un semn al magiei și al puterii lui, care-i definiseră viața. Ochii lui, care îl făcuseră o țintă, o provocare, un rege.

Ochii lui, *amândoi*, erau acum de un verde-viu, aproape ca frunzele.

V

– Ești sigur? întrebă Kell, privind spre oraș.

Gândi – nu, *știa* – că era o idee îngrozitoare, dar mai știa și că nu era alegerea lui.

O singură cută i se adânci pe frunte lui Holland.

– Nu mai întreba.

Erau pe o colină cu vedere spre oraș, Kell în picioare și Holland pe o bancă de piatră, trăgându-și răsuflarea. În mod clar, urcușul îi consumase și ultimul dram de putere, dar insistase s-o facă și acum, că erau aici, insista și cu asta.

– Ai putea rămâne aici, îi propuse Kell.

– Nu vreau să rămân aici, răspunse Holland sec. Vreau să mă duc acasă.

Kell ezită.

– Lumea ta nu e foarte binevoitoare în ceea ce-i privește pe cei lipsiți de putere.

Holland îi susținu privirea. Pe fața lui palidă și cu noul lui păr șocant de alb, ochii îi păreau chiar și mai verzi ca înainte și mai izbitori acum, când erau amândoi de aceeași culoare. Totuși Kell încă mai simțea că se uita la o mască. O suprafață netedă, dedesubtul căreia Holland – *adevăratul* Holland – se ascundea chiar și acum. Întotdeauna avea să se ascundă.

– E totuși casa mea, zise el. M-am născut în lumea aia...

Nu termină fraza. Nu era nevoie. Kell știa ce voia să spună.

Și o să mor acolo.

În urma sacrificiului său, Holland nu arăta *bătrân*, ci numai obosit. Dar era o epuizare cu rădăcini adânci, un loc odinioară plin cu putere, acum secătuit, lăsând numai cochilia goală în urmă. Magia și viața erau întrepătrunse în toată lumea și în toate lucrurile, dar mai cu seamă într-un *antari*. Fără magie, Holland în mod clar nu mai era întreg.

– Nu sunt sigur că asta o să meargă, zise Kell, acum că ești...

Holland îl întrerupse.

– *Tu* nu ai nimic de pierdut dacă încerci.

Însă asta nu era tocmai așa.

Kell nu-i spusese lui Holland – nu spusese nimănui decât lui Rhy și doar din necesitate – de adevărata amploare a daunelor. Că, atunci când inelul de legare fusese pe degetul lui, iar Holland își turnase magia – pe a lui și pe a lui Osaron, aproape și pe a lui Kell – înăuntrul Legatarului, ceva se rupsese în el. Ceva vital. Că acum, de fiecare dată când invoca focul sau își concentra voința asupra apei sau conjura orice din sânge, suferea.

De fiecare dată îl durea, ca o rană chiar în miezul ființei sale.

Dar, spre deosebire de o rană, aceasta refuza să se vindece.

Magia făcuse întotdeauna parte din Kell, la fel de naturală ca respirația. Acum nu putea să-și tragă suflul. Pentru cele mai

simple acțiuni îi trebuia nu numai forță, dar și voință. Voința de a suferi. De a suporta durerea.

Durerea ne reamintește că suntem vii.

Asta îi spusese Rhy, când descoperi că erau uniți unul de altul. Când Kell îl prinsese cu mâna deasupra flăcării. Când aflase despre inelul de legare și costul asupra magiei sale.

Durerea ne reamintește.

Kell se temea de durere, care părea să se înrăutățească de fiecare dată, i se făcea rău numai gândindu-se la ea, dar nu voia să-i refuze lui Holland ultima dorință. Îi datora măcar atât, așa că nu mai spuse nimic.

În schimb, se uită în jur, la colină, la orașul de la poale.

– Unde suntem acum, în lumea ta? Unde o să fim, odată ce trecem dincolo?

O urmă de ușurare îi traversă fața lui Holland, rapidă ca lumina pe apă.

– Pădurea de Argint, zise el. Unii spun că e locul în care magia a murit.

După o clipă, adăugă:

– Alții cred că nu e nimic, că n-a fost niciodată nimic, doar o dumbravă bătrână.

Kell așteptă să spună mai multe, dar Holland se ridică încet în picioare, sprijinindu-se puțin într-un baston, numai nodurile degetelor albe de încordare trădând cât de mult îl solicita statul în picioare.

Holland puse cealaltă mână pe brațul lui Kell, anunțându-l astfel că era gata, și atunci Kell își scoase cuțitul și își crestă palma, usturimea simțită fiind atât de simplă în comparație cu durerea care-l aștepta. Scoase simbolul Londrei Albe de la gât, mânjind moneda în roșu, apoi întinse mâna și o lipi pe bancă.

– *As Travars*, zise.

Vocea lui Holland îl îngână ușor, în timp ce amândoi trecură dincolo.

*

Durerea ne reamintește...

Kell strânse din dinți să suporte spasmul, întinzând mâna să se sprijine de cel mai apropiat lucru, care nu era o bancă sau un zid, ci trunchiul unui copac, cu coaja netedă ca metalul. Se rezemă de suprafața rece, așteptând ca valul să treacă, iar când trecu, își ridică anevoie capul și văzu un crâng și pe Holland, la câțiva pași depărtare, viu, neatins. Un pârâu tăia solul înaintea lui, ceva mai mult decât o panglică de apă, iar dincolo de crâng, Londra Albă își înălța turlele de piatră.

În absența lui Holland – și a lui Osaron –, culoarea începuse să se șteargă din nou din lume. Cerul și fluviul erau iarăși de un cenușiu-pal, pământul sterp. Aceasta era Londra Albă pe care Kell o știa dintotdeauna. Cealaltă versiune – cea pe care o zărise în curtea castelului, în clipele de dinainte ca Ojka să-i prindă

colierul în jurul gâtului – era ca ruptă din vis. Și totuși lui Kell i se strânse inima s-o vadă pierdută și să-l vadă pe Holland suportând acea pierdere, masca lui netedă în sfârșit crăpând, iar tristețea arătându-se dedesubt.

– Îți mulțumesc, Kell, zise el.

Kell știa ce însemnau aceste cuvinte: *poți să pleci*.

Totuși se simțea de parcă prinsese rădăcini.

Magia făcea totul să pară atât de nestatornic, era atât de ușor să uiți că unele lucruri, odată schimbate, nu se pot readuce niciodată la starea de dinainte. Că nu totul era apt de schimbare sau infinit. Unele drumuri merg la nesfârșit, altele au un capăt.

Pentru câteva momente lungi, cei doi rămaseră tăcuți, Holland incapabil să mai înainteze, Kell incapabil să se retragă.

În cele din urmă, pământul își slăbi strânsoarea.

– Cu plăcere, Holland, spuse Kell, eliberându-se.

Ajunse la marginea crângului, apoi întoarse capul, uitându-se la Holland pentru ultima oară. Celălalt *antari* stătea acolo, în mijlocul Pădurii de Argint, cu capul dat pe spate și cu ochii lui verzi, închiși. Vântul de iarnă îi ciufulea părul alb și îi flutura hainele negre-cenușii.

Kell zăbovi, căutând în buzunarele hainei lui cu multe fețe și, când în sfârșit se întoarse să plece, puse un singur *lin* roșu pe un buștean. O reamintire, o invitație, un dar de despărțire pentru un om pe care Kell nu avea să-l mai vadă niciodată.

VI

Alucard Emery se plimba de colo până colo prin fața Sălii Trandafirului, îmbrăcat într-un costum albastru atât de închis, încât îl luai drept negru, până când bătea lumina în el. Era culoarea pânzelor corabiei lui. Culoarea mării la miezul nopții. Fără pălărie, fără eșarfă, fără inele, dar părul lui castaniu era proaspăt spălat și prins la spate cu agrafe de argint. Manșetele și nasturii, lustruite, de asemenea, străluceau de ziceai că sunt mărgele de lumină.

El era ca un cer de vară noaptea, plin de stele.

Și petrecuse aproape o oră potrivindu-și costumația. Nu se putuse decide între Alucard, căpitanul, și Emery, nobilul. În cele din urmă, nu-l alesese pe niciunul. Azi era Alucard Emery, omul care-i făcea curte regelui.

Își pierduse safirul de deasupra sprâncenei și, în schimb, câștigase o nouă cicatrice. Nu sclipea în soare, dar îi venea bine, oricum. Firele de argint care-i împânzeau pielea, relicve ale otrăvii regelui-umbră, străluceau cu propria lor lumină slabă.

Mie îmi place argintul, spusese Rhy.

Și lui Alucard îi plăcea.

Degetele i se păreau goale fără inelele lui, dar singurul gol care conta era pana de argint pe care o purta în jurul degetului mare. Însemnul Casei Emery.

Berras supraviețuise ceții, neatins – ceea ce voia să însemne că și el îi căzuse pradă –, și se trezise în stradă, laolaltă cu ceilalți, pretinzând că nu avea nicio amintire despre ceea ce spusese sau făcuse sub vraja regelui-umbră. Alucard nu-l crezuse nicio clipă și îi ținuse companie fratelui său doar atât cât să-i comunice distrugerea reședinței și moartea Anisei.

După o tăcere lungă, Berras spuse:

– Când te gândești că linia genealogică s-a redus la noi doi.

Alucard a clătinat din cap dezgustat:

– Poți s-o ții tu, zise și plecă.

Nu i-a aruncat inelul în față fratelui său, oricât de mult i-ar fi plăcut. În schimb, l-a lăsat pur și simplu să-i cadă în tufe, la ieșire. În clipa în care nu l-a mai avut, s-a simțit mai ușor.

Acum, când ușile Sălii Trandafirului se deschiseră brusc, se simți *amețit*.

– Regele o să vă primească, spuse gardianul regal, iar Alucard se sili să înainteze, cu punga de catifea atârnându-i în mână.

*

Sala nu era plină, dar nu era nici goală, iar Alucard își dori deodată să fi cerut o întâlnire între patru ochi cu prințul – *regele*.

Erau prezenți *vestra* și *ostra*, unii așteptând o audiență, alții așteptând ca lumea să reintre în normal. Suita veskană era încă ținută sub pază în apartamentele ei, în timp ce adunarea faroană

se împărțise, jumătate întorcându-se cu corăbiile acasă, însoțindu-l pe Lordul Sol-in-Air, ceilalți zăbovind în palat. Consilierii, înainte ajutoarele loiale ale lui Maxim, stăteau pregătiți să dea sfaturi, în vreme ce membrii gărzii regale străjuiau sala și flancau platforma tronului.

Regele Rhy Maresh ședea pe tronul tatălui său, cu cel al mamei lui gol, alături. Kell stătea în picioare, lângă el, cu capul plecat spre fratele lui, purtând o conversație discretă. Maestrul Tieren se afla de partea cealaltă a lui Rhy, arătând mai bătrân ca niciodată, dar ochii lui albastru-deschis priveau ageri printre adânciturile și ridurile de pe fața lui. Își puse o mână pe umărul lui Rhy când vorbi, un gest simplu, cald.

Rhy ținea capul în jos și asculta, cu cercul greu al coroanei de aur în păr. Umerii lui arătau tristețe, dar apoi buzele lui Kell se mișcară, iar Rhy izbuti să schițeze un surâs trecător, ca lumina printre nori.

Alucard prinse inimă.

Cercetă rapid încăperea și-o văzu pe Bard sprijinită de unul dintre ghivecele de piatră, cu capul înclinat, așa cum făcea de fiecare dată când trăgea cu urechea. El se întrebă dacă golise deja niște buzunare, în dimineața asta, sau dacă zilele acelea se terminaseră.

Kell își drese glasul, iar Alucard tresări când își dădu seama că picioarele îl purtaseră tot drumul până la tron. Îi întâlni ochii de ambră ai regelui și-i văzu încălzindu-se o clipă – cu ce? fericire? îngrijorare? –, înainte ca Rhy să vorbească.

– Căpitane Emery, zise el, cu vocea neschimbată și totuși diferită, distantă. Ai cerut o audiență.

– Așa cum mi-ați promis că aș putea s-o fac, Maiestatea Voastră, dacă mă întorc – Alucard aruncă iute o privire spre Kell, umbra de la umărul regelui –, fără să vă ucid fratele.

Un murmur de amuzament străbătu sala. Kell se încruntă și Alucard imediat se simți mai bine. Ochii lui Rhy se măriră puțin – își dăduse seama unde bătea și, evident, presupusese că Alucard avea să ceară o întâlnire *privată*.

Dar ceea ce era între ei însemna mai mult decât săruturi furate între cearșafuri de mătase, mai mult decât secrete împărtășite numai la lumina stelelor, mai mult decât un flirt tineresc, o aventură de o vară.

Iar Alucard era aici s-o dovedească. Să-și deschidă inima în fața lui Rhy, a tuturor celor din Sala Trandafirului și a întregii Londre.

– În urmă cu aproape patru ani, începu el, v-am părăsit... curtea, fără vreo explicație sau vreo scuză. Făcând astfel, mă tem că am supărat coroana și-am afectat părerea ei despre mine. Am venit să îndrept lucrurile cu regele meu.

– Ce ai în mână? întrebă Rhy.

– O datorie.

Un gardian făcu un pas înainte ca să-i ia pachetul, dar Alucard se feri, uitându-se din nou la rege.

– Dacă îmi permiteți?

După o clipă, Rhy încuviință, ridicându-se, când Alucard se apropie de platformă. Tânărul rege coborî treptele și îl întâlni înaintea tronului.

– Ce faci? îl întrebă Rhy încet.

Tot corpul lui Alucard vibră la auzul *acestei* voci, care-i aparținea nu regelui Arnesului, ci prințului pe care-l cunoscuse el, de care se îndrăgostise, pe care-l pierduse.

– Ce am promis, șopti Alucard, apucând oglinda cu ambele mâini și întorcând-o spre rege.

Era un *liran*.

Majoritatea oglinzilor magice puteau arăta conținutul unei singure minți, ideile și amintirile proiectându-se pe suprafața lor, dar o minte era capricioasă – putea minți, uita, rescrie lucrurile.

Un *liran* arăta numai adevărul.

Nu așa cum era amintit, nu așa cum cineva *voia* să și-l amintească, ci așa cum se întâmplase.

Nu era o magie de rând să cerni adevărul din amintire.

Alucard Emery plătise cu patru ani din viitorul lui pentru șansa de a retrăi cea mai nefericită noapte din trecutul lui.

În mâinile lui, fața oglinzii se întunecă, înghițind reflexia lui Rhy și sala din spatele lui, în timp ce o altă noapte, o altă cameră se înfățișară în sticlă.

Rhy încremeni când își văzu camera, pe ei doi, cu mâinile împletite și râzând pe mutește în patul lui, prințul plimbându-și degetele pe pielea dezgolită a lui Alucard. Obrajii lui Rhy se îmbujorară când întinse mâna și atinse marginea oglinzii. Când o făcu, oglinda prinse viață. Din fericire, sunetele plăcerii lor nu răsunară prin sala tronului. Rămaseră între ei, în timp ce scena se depăna mai departe.

Alucard, ridicându-se din patul lui Rhy, încercând să se îmbrace, în timp ce prințul îi desfăcea, jucăuș, fiecare cataramă pe care o închidea, îi desfăcea fiecare nod de șireturi. Sărutul lor final de despărțire și plecarea lui Alucard prin labirintul de culoare ascunse, până afară, în noapte.

Ceea ce Rhy nu putea vedea – nici atunci, nici acum, în suprafața oglinzii – era fericirea lui Alucard în timp ce traversa podul de aramă spre malul celălalt al fluviului, inima lui bătând năvalnic când urca treptele intrării în reședința Emery. Nu putea simți subita și îngrozitoarea oprire a inimii când îl găsise pe Berras așteptându-l în hol.

Berras care îl urmărise până la palat.

Berras care *aflase*.

Alucard încercase să-l ducă de nas, prefăcându-se beat, lăsându-se să se sprijine, nonșalant, cu spatele de perete, în timp

ce turuia despre tavernele prin care fusese, distracția de care se bucurase, buclucul în care se vârâse în cursul acelei nopți lungi.

N-a ținut.

Dezgustul lui Berras devenise tare ca piatra. La fel și pumnii lui.

Alucard nu voise să se bată cu fratele lui, chiar se ferise de prima lovitură, de a doua, doar pentru a fi nimerit în creștetul capului cu ceva ascuțit și metalic.

Căzuse, cu capul vuind. Sângele îi curgea în ochi.

Tatăl lui stătea aplecat deasupra, cu bastonul sclipind în mână.

Acum, în Sala Trandafirului, Alucard închise ochii, dar imaginile continuau să se deruleze în mintea lui, imprimate cu foc în memorie. Degetele i se strânseră pe oglindă, însă nu-i dădu drumul, nu când fratele lui îl numi o dezonoare, un prost, o târfă. Nu când auzi trosnetul osului, propriul strigăt înfundat, tăcere, și apoi pleoscăitul înnebunitor al valurilor lovind o corabie.

Alucard și-ar fi lăsat amintirea să curgă mai departe, să treacă prin acele cumplite nopți dintâi de pe mare, și evadarea lui, și tot drumul până la închisoare și la cătușele de metal, și însemnatul cu fierul încins, și întoarcerea forțată în Londra, și avertismentul din ochii fratelui său, durerea dintr-ai prințului, ura dintr-ai lui Kell.

Ar fi lăsat-o să continue cât ar fi vrut Rhy, dar ceva apăsă deodată pe fața oglinzii și deschise ochii pentru a-l vedea pe tânărul rege stând foarte aproape, cu o mână peste sticlă, de parc-ar fi vrut să acopere imaginile, sunetele, amintirile.

Ochii de ambră ai lui Rhy erau strălucitori, sprâncenele unite cu mânie și tristețe.

– Destul, zise cu voce tremurându-i.

Alucard ar fi vrut să vorbească, încercă să-și găsească niște cuvinte, dar Rhy deja îi dădea drumul – prea curând – întorcându-se – prea curând – și reașezându-se pe tron.

– Am văzut destul.

Alucard lăsă oglinda pe lângă corp, lumea din jurul lui limpezindu-se. Toată sala amuțise.

Tânărul rege strângea brațele tronului său, vorbind în șoaptă cu fratele lui, a cărui față oscila între surprindere și enervare, înainte de a se stabili într-o expresie mai resemnată. Kell dădu din cap și când Rhy se întoarse spre sală și vorbi din nou, vocea îi era calmă.

– Alucard Emery, zise el pe un ton blând, dar ferm. Coroana îți apreciază sinceritatea. *Eu* ți-o apreciez.

Se uită la Kell o ultimă oară, înainte de a continua:

– Începând de acum, ești deposedat de titlul tău de corsar.

Alucard aproape că se prăbuși la auzul sentinței.

– Rhy...

Numele îi scăpă mai înainte să-și dea seama de greșeală. De necuviință.

– Maiestatea Voastră...

– N-o să mai navighezi pentru coroană pe *Turla Nopții* sau pe orice altă corabie.

– Eu nu...

Regele ridică mâna, reducându-l la tăcere.

– Fratele meu dorește să călătorească și eu i-am acordat permisiunea.

Expresia lui Kell se acri la acest cuvânt, dar nu-l întrerupse.

– Prin urmare, continuă Rhy, am nevoie de un aliat. Un prieten. Un magician puternic. Am nevoie de tine aici, în Londra, domnule Emery. Cu mine.

Alucard înțepeni. Cuvintele erau o lovitură, neașteptată, dar nu dureroasă. Îl tachinau la limita dintre plăcere și suferință, dintre frica de a fi auzit greșit și speranța că auzise bine.

– Acesta este cel dintâi motiv, continuă Rhy netulburat. Al doilea este mai personal. Mi-am pierdut mama, mi-am pierdut tatăl. Am pierdut prieteni și străini care mi-ar fi putut deveni, într-o zi, prieteni. Am pierdut prea mulți oameni din poporul meu ca să-i mai pot număra. Și nu voi îngădui să te pierd și pe tine.

Alucard se uită la Kell. *Antari* îi întâlni privirea și găsi un avertisment în ochiul lui descifrabil, dar nimic mai mult.

– Te vei supune voinței coroanei? întrebă Rhy.

Lui Alucard îi luă câteva secunde până-și adună mințile într-atât încât să facă o plecăciune și să articuleze cele trei cuvinte simple:

– Da, Maiestatea Voastră.

*

În acea noapte, regele veni în camera lui Alucard.

Era o încăpere elegantă, în aripa de vest a palatului, potrivită pentru un nobil. Un membru al unei case regale. Nu existau uși ascunse care să fie găsite. Doar ușa mare de la intrare, cu lemnul ornat cu intarsii și aurituri.

Alucard stătea pe marginea sofalei, învârtind un pahar în mână, când auzi o bătaie în ușă. Nădăjduise s-o audă și nu îndrăznise să spere.

Rhy Maresh intră în cameră, singur. Gulerul îi era descheiat, coroana îi atârna în mână. Arăta obosit și trist, încântător și pierdut, dar când îl văzu pe Alucard, ceva din el se lumină. Nu o lumină pe care Alucard s-o poată vedea în fire topite, care să se încolăcească în jurul lui, ci o lumină în spatele ochilor. Era cel mai ciudat lucru din toate, dar Rhy păru să devină și mai *real* atunci, adevărat într-un fel în care nu fusese înainte.

– *Avan*, zise prințul care nu mai era prinț.

– *Avan*, zise căpitanul care nu mai era căpitan.

Rhy se uită în jur, prin cameră.

– Îți place? întrebă, trecându-și absent mâna de-a lungul unei draperii, degetele sale lungi încurcându-se în roșu și auriu.

Alucard zâmbi.

– Presupun c-o să mă descurc.

Rhy își lăsă coroana să cadă pe sofa și se apropie, iar degetele lui, acum eliberate de povară, îi mângâiară obrazul lui Alucard, de parcă s-ar fi asigurat că el era acolo, că era real.

Inima lui Alucard bătea nebunește, chiar și acum gata să fugă. Dar nu era nevoie. Nu avea unde să se ducă. Nu exista niciun alt loc în care să vrea mai degrabă să fie.

Visase la momentul acesta de fiecare dată când furtuna făcea ravagii pe mare. De fiecare dată când o sabie era scoasă și îndreptată împotriva lui. De fiecare dată când viața își arăta fragilitatea, nestatornicia. Visase la asta pe când stătea la prova *Fantomei*, înfruntând moartea sub forma unui șir de vase de război.

Acum întinse mâinile să-l tragă pe Rhy la pieptul lui, doar pentru a fi respins.

– Nu se cuvine să faci asta, îl certă el blând, acum, că sunt rege.

Alucard se retrase, încercând să-și ascundă durerea și confuzia de pe chip. Dar apoi genele negre ale lui Rhy coborâră și băiatul se prefăcu că zâmbește timid.

– Unui rege ar trebui să-i fie permis să *conducă*.

Ușurarea îl copleși ca un val, urmată de un alt val, înfierbântat, când mâna lui Rhy i se strecură în păr, deranjându-i agrafele de argint. Buzele îi atinseră gâtul, răsuflarea caldă îi mângâie maxilarul.

– Nu ești de acord? șopti regele, mușcând ușor clavicula lui Alucard într-un fel care-i tăie respirația.

– Ba da, Maiestatea Voastră, reuși el să îngaime.

Și atunci Rhy îl sărută lung. Camera se mișcă sub picioarele lui împleticite, nasturii cămășii i se descheiară. Când Rhy se retrase, Alucard era lipit de stâlpul patului, cu cămașa desfăcută. Scoase un mic hohot de râs, rezistând impulsului de a-l trage pe Rhy la pieptul lui, de a-l răsturna pe pat.

Dorința îl lăsă fără răsuflare.

– Așa o să fie de acum? întrebă el. O să fiu partenerul tău de pat și totodată gardianul tău?

Buzele lui Rhy se deschiseră într-un zâmbet orbitor.

– Așadar, recunoști, zise, apropiindu-se de Alucard ca să-i șoptească la ureche, că ești al meu.

Și, cu acestea, regele îl trase după el, în pat.

VII

Arnesienii au zeci de feluri de a spune *salut*, dar niciun cuvânt pentru *rămas-bun.*

Când venea vorba despre despărțiri, uneori spuneau *vas ir*, ceea ce însemna *în pace*, dar cel mai adesea alegeau să spună *anoshe – până când va veni ziua să ne revedem*.

Anoshe era un cuvânt pentru străinii de pe stradă, îndrăgostiți între două întâlniri, pentru părinți și copii, prieteni și rude. Îndulcea lovitura separării. O grijulie înclinare a capului pentru certitudinea lui azi, misterul lui mâine. Când un prieten pleca la drum cu puține șanse de a-și mai vedea vreodată casa, spuneau *anoshe*. Când cineva drag murea, spuneau *anoshe*. Când morții erau arși, corpurile fiind date înapoi pământului și sufletele, fluviului, cei rămași plângând spuneau *anoshe*.

Anoshe aducea mângâiere. Și speranță. Și tăria de a lăsa lucrurile să se întâmple.

Când Kell Maresh și Lila Bard se despărțiseră prima oară, el rostise cuvântul în urma ei, abia șoptit, plin de siguranța – și speranța – că se vor mai întâlni. Știuse că nu era un sfârșit. Și nici acesta de acum nu era un sfârșit sau, dacă era, atunci era pur și simplu al unui capitol, un interludiu între două întâlniri și începutul a ceva nou.

Prin urmare, Kell urcă spre apartamentul fratelui său – nu acela pe care îl avea lângă al lui Kell (deși Rhy încă insista să doarmă acolo), ci acela care aparținuse mamei și tatălui său.

Fără Maxim și Emira, existau foarte puțini oameni de la care Kell să-și ia rămas-bun. Nu de la *vestra* și *ostra*, nu de la servitori sau gărzile care rămâneau. Și-ar fi luat rămas-bun de la Hastra, dar și Hastra era mort.

Kell deja fusese la Bazin, în dimineața aceea, și dăduse peste floarea pe care tânărul gardian o convinsese să vină la viață, ofilită acum în ghiveciul ei. O dusese sus, în livadă, unde Tieren asista la cearta dintre iarnă și primăvară.

– Poți s-o faci bine? întrebase Kell.

Ochii preotului se aplecaseră asupra micii flori uscate.

– Nu, zisese, dar când Kell dăduse să protesteze, Tieren ridicase o mână noduroasă. Nu e nimic de vindecat. Asta e o acina. Nu sunt făcute să dureze. Înfloresc o singură dată și apoi mor.

Kell se uitase în jos, neajutorat, la floarea albă ofilită.

– Ce să fac? spuse el, întrebarea fiind mult mai profundă decât cuvintele.

Tieren zâmbise blând și ridicase din umeri în modul lui.

– Las-o în pace. Floarea se va scutura, apoi și tulpina, și frunzele. *Pentru asta* sunt făcute. Acina întărește solul pentru ca alte lucruri să crească.

*

Kell ajunse în capul scărilor și încetini.

Gărzile regale străjuiau holul până la camera regelui, iar Alucard stătea în fața ușii, sprijinit cu spatele de lemn și frunzărind o carte.

– Așa îți închipui tu că-l păzești? întrebă Kell.

Tânărul întoarse ostentativ o pagină.

– Nu-mi spune tu cum să-mi fac slujba.

Kell trase aer în piept să se calmeze.

– Dă-te la o parte din calea mea, Emery.

Ochii de furtună întunecată ai lui Alucard se ridicară iute din carte.

– Și ce treabă ai tu cu regele?

– Personală.

Alucard ridică o mână.

– Probabil ar trebui să te percheziționez de arme...

– Atinge-mă și o să-ți rup degetele.

– Cine spune că trebuie să te ating?

Flutură din degete și Kell își simți cuțitul de pe mânecă zvâcnind, înainte de a-l îmbrânci pe tânăr înspre uși.

– Alucard! strigă Rhy prin ușă. Lasă-l pe fratele meu înăuntru, înainte să fiu nevoit să-mi găsesc *alt* gardian.

Alucard zâmbi încrezut și făcu o plecăciune adâncă, dându-se la o parte.

– Măgar! murmură Kell, trecând pe lângă el.

– Ticălos! spuse magicianul în urma lui.

*

Rhy aștepta pe balcon, cu coatele pe balustradă.

Aerul încă păstra răceala iernii, dar soarele îi încălzea pielea cu promisiunea primăverii. Kell trecu valvârtej prin încăpere.

– Voi doi vă înțelegeți bine, deci? întrebă Rhy.

– Splendid, mormăi fratele lui, ieșind pe ușile balconului și lăsându-se și el cu coatele pe balustradă.

O imagine în oglindă a propriei poze.

Au rămas astfel o vreme, studiind ziua, iar Rhy aproape că uită că fratele lui venise să-și ia rămas-bun, că pleca, până ce o briză începu deodată să sufle, tăioasă, iar întunericul îi șopti din spatele minții, aducându-i mâhnirea pierderii și vinovăția de a fi supraviețuit, teama că avea să le supraviețuiască tuturor celor pe care îi iubea. Că viața lui de împrumut avea să fie prea lungă sau prea scurtă și că va exista totdeauna inevitabilul prag, binecuvântare sau blestem, și senzația că se împotrivea unui vânt puternic care încerca, la fiecare pas, să-l împingă îndărăt cu forța.

Degetele lui Rhy strânseră tare balustrada.

Și Kell, ai cărui ochi de două culori întotdeauna vedeau prin el, spuse:

– Îți dorești să n-o fi făcut?

Deschise gura să spună *Bineînțeles că nu*, sau *Pe toți sfinții, nu*, sau orice alt lucru pe care s-ar fi cuvenit să-l spună, pe care îl *spusese* de zeci de ori, repetându-l fără să se gândească, precum cineva întrebat cum se simte în ziua aceea, care răspundea *Bine, mulțumesc,* indiferent de adevărata lui stare de spirit. Deschise gura, dar nu-i ieși niciun sunet. Erau atât de multe lucruri pe care Rhy nu le spusese de la întoarcerea lui din moarte – nu-și *îngăduia* să le spună –, de parcă rostind cuvintele le-ar fi dat greutate, îndeajuns cât să dezechilibreze balanța și să-l strivească. Însă, în pofida atâtor lucruri pe care le încercase, iată-l aici, încă în picioare.

– Rhy, zise Kell, cu privirea grea ca o piatră. Îți dorești să nu te fi adus înapoi din moarte?

El oftă.

– Nu știu. Întreabă-mă dimineața, după ce am petrecut ore în șir copleșit de coșmaruri, drogat până la uitare doar ca să-mi țin în frâu amintirile despre cum am murit, o experiență mai puțin rea decât revenirea la viață, și o să spun da. Mi-aș fi dorit să mă lași să mor.

Kell păru să sufere.

– Eu...

– Dar întreabă-mă după-amiaza, îl întrerupse Rhy, după ce am simțit soarele tăind frigul, sau căldura zâmbetului lui Alucard, sau greutatea fermă a brațului tău pe după umerii mei, și o să-ți spun că a meritat. Că *merită*.

Rhy își înălță fața spre soare. Închise ochii, desfătându-se cu modul în care lumina încă îl mai mângâia.

– De altfel, adăugă el, izbutind să schițeze un zâmbet, cine nu iubește un om care are o parte întunecată? Cine nu vrea un rege cu cicatrice?

– Oh, da! zise Kell sec. Ăsta e exact motivul pentru care am făcut-o. Ca să te fac mai atrăgător.

Rhy își pierdu zâmbetul.

– Cât timp o să fii plecat?

– Nu știu.

– Unde te duci?

– Nu știu.

Rhy își plecă fruntea, părând dintr-odată obosit.

– Mi-ar fi plăcut să merg cu tine.

– Și mie, zise Kell, dar imperiul are nevoie de regele lui.

Încetișor, Rhy spuse:

– Regele are nevoie de fratele lui.

Kell părea îndurerat, iar Rhy știa că, dacă voia, îl putea face să rămână, dar nu se îndura s-o facă. Oftă lung și își îndreptă postura.

– E timpul să faci ceva egoist, Kell. Ne pui într-o lumină proastă pe toți ceilalți. Încearcă să scapi de complexul sfântului cât ești plecat.

Peste fluviu, clopotele orașului începură să bată ora.
– Du-te! zise Rhy. Corabia te așteaptă.
Kell făcu un singur pas înapoi, oprindu-se în prag.
– Dar fă-ne o favoare, Kell.
– Care anume?
– Să nu mori.
– O să mă străduiesc, zise Kell și plecă.
– Și întoarce-te, adăugă Rhy.
Kell se mai opri o dată.
– Nicio grijă. Am s-o fac. După ce voi fi văzut.
– Ce să vezi? întrebă Rhy.
Kell zâmbi.
– Totul.

VIII

Delilah Bard se îndrepta spre docuri, cu o traistă mică aruncată pe un umăr. Tot ce avea ea pe lume și care nu se afla deja pe corabie. Palatul se înălța în spatele ei, numai piatră, aur și lumină trandafirie.

Ea nu se uită înapoi. Nici măcar nu-și încetini pașii.

Lila se pricepuse întotdeauna să dispară.

Să se strecoare ca lumina printre scânduri.

Să taie legături cu ușurința cu care tăia o pungă.

Niciodată nu spusese la revedere. Niciodată nu văzuse rostul. Să spui la revedere era ca o sugrumare înceată, fiecare cuvânt strângând mai mult frânghia. Era mai ușor să te pierzi în noapte. Mai ușor.

Dar se gândi că el ar fi prins-o.

Prin urmare, în cele din urmă, se dusese la el.

– Bard.

– Căpitane.

Și apoi se oprise. Nu mai știuse ce să spună. De asta ura ea să-și ia la revedere. Se uitase în jur, prin camera din palat, observând podeaua marchetată, tavanul acoperit cu voaluri, ușile balconului, până când rămăsese fără locuri în care să se uite și fusese silită să-l privească pe Alucard Emery.

Alucard, care îi dăduse un loc pe corabia lui, care o învățase primele lucruri despre magie, care... Simți un nod în gât.

Afurisitele de bun-rămasuri. Așa niște chestii inutile.

Își iuți pașii, îndreptându-se spre șirul corăbiilor.

Alucard se sprijinise de stâlpul patului.

– Pun un ban de argint la bătaie pentru gândurile tale.

Și Lila își înclinase capul.

– Mă gândeam, zisese ea, dacă n-ar fi trebuit să te ucid când am avut ocazia.

El ridicase o sprânceană.

– Și eu ar fi trebuit să te arunc în mare.

O tăcere destinsă se lăsase atunci peste ei, și ea înțelesese că avea să-i ducă dorul, că se ferise mereu să ducă dorul cuiva, apoi oftă și lăsă această nouă idee să aterizeze, să se așeze. Existau și lucruri mai rele pe lume, își spusese ea.

Cizmele îi răsunau pe scândurile docului.

– Să ai grijă de corabia aia, spusese el.

Iar Lila plecase doar făcându-i cu ochiul, la fel cum și Alucard făcea mereu. El avusese un safir care să sclipească în lumină, iar ea nu avea decât un ochi de sticlă, dar îi simțise zâmbetul în spate când ieșise din cameră cu pași mari, lăsând ușa să se închidă singură în urmă.

Nu fusese un rămas-bun, nu tocmai.

Care era cuvântul pentru despărțiri?

Anoshe.

Asta era.

Până în ziua când ne vom revedea.

Delilah Bard știa că avea să se întoarcă.

Docul era plin de corăbii, dar numai una îi atrase privirea. Un greement uluitor, cu o cocă de lemn negru, lustruit și pânze albastre ca miezul nopții. Urcă rampa până la punte, unde aștepta echipajul, unii cunoscuți, alții noi.

– Bun venit la bordul *Turlei Nopții!* zise ea, aruncând un zâmbet ca un cuțit. Îmi puteți spune Căpitanul Bard.

IX

Holland rămăsese singur în Pădurea de Argint.

Îl ascultase pe Kell plecând, acei câțiva pași care se stinseseră în liniște.

Își lăsă capul pe spate și trase adânc aer în piept, mijind ochii în soare.

O pată neagră străbătea norii de deasupra capului – o pasăre, întocmai ca în visul lui – și inima lui obosită își iuți bătăile, dar nu era decât una, și nu apăru nici Alox, nici Talya, nici Vortalis. Voci demult amuțite. Vieți demult stinse.

Odată ce Kell plecase și nu mai rămăsese nimeni să-l vadă, Holland se sprijini de cel mai apropiat copac, simțindu-i scoarța înghețată ca oțelul rece pe șira spinării. Își lăsă corpul ostenit să alunece pe pământul mort.

O adiere blândă sufla prin dumbrava golașă, iar Holland închise ochii și își închipui că aproape putea să audă foșnetul frunzelor, aproape le simțea, ușoare ca fulgul, căzând, una câte una, pe pielea lui. Nu deschise ochii, nu voia să piardă imaginea aceea. Lăsă pur și simplu frunzele să cadă. Lăsă vântul să bată. Lăsă pădurea să șoptească, sunete fără formă ce se împleteau în cuvinte.

Regele vine, păreau să spună.

Copacul începu să se încălzească în spatele lui, iar Holland știu, cumva distant, că nu avea să se mai ridice vreodată.

Se sfârșește, gândi el – fără nicio frică, doar cu ușurare și tristețe.

Încercase. Dăduse tot ce putuse. Dar era atât de obosit.

Foșnetul frunzelor din urechile lui devenise mai zgomotos și el se simți căzând pe lângă copac, în îmbrățișarea a ceva nu atât de dur ca metalul, dar mai întunecat decât noaptea.

Inima îi încetini, bătaie după bătaie, ca o cutie muzicală ajunsă la sfârșitul melodiei, ca un anotimp la final.

Ultima suflare îi părăsi plămânii lui Holland.

Și apoi, în sfârșit, lumea îl absorbi.

X

Kell purta o haină care se umfla în vânt.

Nu era nici roșie de casă regală, nici neagră de mesager, nici argintie de turnir. Haina asta era de un cenușiu simplu, de lână. Nu era foarte sigur dacă era nouă sau veche, doar că el n-o mai văzuse niciodată până atunci. Până în dimineața aceea când, întorcându-și haina pe dos, trecând prin cea neagră și cea roșie, nimerise o față pe care n-o recunoscuse.

Haina asta nouă avea un guler înalt și buzunare adânci, și un șir lung de nasturi negri. Era o haină pentru furtuni și valuri puternice și sfinții știau pentru ce altceva.

Plănuia să afle, acum, că era liber.

Libertatea era amețitoare. Cu fiecare pas, Kell se simțea desprins, de parc-ar fi putut să plutească în voia vântului. Dar, nu, exista totuși odgonul, invizibil, dar rezistent ca oțelul, ce ducea de la inima lui la inima lui Rhy.

Avea să se întindă.

Avea să-l ajungă oriunde.

Kell se plimba pe docuri, trecând printre feriboturi și fregate, vase locale, vase veskane sechestrate, schifuri faroane, ambarcațiuni de toate mărimile și formele, căutând *Turla Nopții*.

Ar fi trebuit să știe că ea o alesese pe aceea, cu coca ei neagră și pânzele albastre.

Merse grăbit până la rampa corabiei fără să privească înapoi, dar acolo în sfârșit șovăi și se întoarse, uitându-se o ultimă oară la palat. Sticlă și piatră, aur și lumină. Inima vie a Londrei. Soarele răsărind al Arnesului.

– Ezitări?

Kell își ridică privirea și-o văzu pe Lila, stând sprijinită de balustrada corabiei, cu vântul de primăvară răvășindu-i părul scurt și negru.

– Nicidecum, zise el. Doar admiram priveliștea.

– Bine, atunci, urcă, până nu hotărăsc să ridic pânzele fără tine.

Se răsuci pe călcâie, strigând comenzi la echipajul corabiei ca un adevărat căpitan, iar oamenii de la bord o ascultară și se supuseră. Sărira la treabă cu un zâmbet, aruncară frânghiile și ridicară ancora de parcă abia așteptau să pornească. Nu-i putea învinui. Lila Bard era o forță. Indiferent dacă în mâini avea cuțite sau foc, dacă vorbea cu glas scăzut și convingător sau rece ca oțelul, ea părea să țină lumea în mâinile ei. Probabil chiar o ținea.

La urma urmei, deja pusese stăpânire pe două Londre.

Era un hoț, un fugar, un pirat, un magician.

Era aprigă, și puternică, și înspăimântătoare.

Era încă un mister.

Și el o iubea.

Un cuțit se înfipse în scândurile docului, la picioarele lui Kell, iar el sări speriat.

– Lila! protestă el.

– Plecăm! strigă ea de pe punte. Și adu-mi cuțitul ăla înapoi. E preferatul meu.

Kell clătină din cap și scoase cuțitul din lemn.

– *Toate* sunt preferatele tale.

Când urcă la bord, echipajul nu se opri, nu îi făcu temenele, nu-l tratã drept nimic altceva decât încă o pereche de mâini, și, curând, *Turla* se îndepărta de docuri, cu pânzele umflându-se în briza dimineții. Inima lui bătea cu putere în piept și, când închise ochii, putu să simtă un puls geamăn, un ecou.

Lila veni lângă el și Kell îi dădu cuțitul înapoi. Nu zise nimic, doar își strecură arma într-o teacă ascunsă, apoi își sprijini umărul de al lui. Magia circula între ei ca un curent, iar el se întrebă cine ar fi ajuns Lila dacă ar fi rămas în Londra Cenușie. Dacă nu i-ar fi umblat niciodată în buzunar, păstrând ceea ce găsise ca pe o invitație la noi aventuri.

Poate că n-ar fi descoperit niciodată magia.

Sau poate că și-ar fi schimbat propria lume, nu pe a lui.

Kell își mai întoarse o dată privirea spre palat și i se păru că deslușește silueta unui bărbat stând singur la un balcon de sus. De la acea distanța, nu era mai mult decât o umbră, dar Kell zări sclipirea de aur din părul lui și apoi o altă siluetă care se apropie de rege.

Rhy ridică mâna, la fel și Kell, și un singur cuvânt nerostit își făcu loc între ei.

Anoshe.

Contents

1. 1. LUMEA RUINATĂ
2. 2. ORAȘUL ÎN UMBRă
3. 3. ACCEPTĂ SAU LUPTĂ
4. 4. ARME LA ÎNDEMÂNĂ
5. 5. CENUȘĂ ȘI ISPĂȘIRE
6. 6. EXECUȚIA
7. 7. RIDICÂND PÂNZELE
8. 8. MĂRI NEÎNSEMNATE PE HARTĂ
9. 9. LA STRÂMTOARE
10. 10. SÂNGE ȘI LEGĂTURI
11. 11. MOARTE PE MARE
12. 12. TRăDARE
13. 13. LOCUL UNUI REGE
14. 14. ANTARI
15. 15. ANOSHE

Landmarks

1. Cover

Table of Contents

1. LUMEA RUINATĂ
2. ORAȘUL ÎN UMBRă
3. ACCEPTĂ SAU LUPTĂ
4. ARME LA ÎNDEMÂNĂ
5. CENUȘĂ ȘI ISPĂȘIRE
6. EXECUȚIA
7. RIDICÂND PÂNZELE
8. MĂRI NEÎNSEMNATE PE HARTĂ
9. LA STRÂMTOARE
10. SÂNGE ȘI LEGĂTURI
11. MOARTE PE MARE
12. TRăDARE
13. LOCUL UNUI REGE
14. ANTARI
15. ANOSHE

Table of Contents

1. LUMEA RUINATĂ 9
2. ORAȘUL ÎN UMBRă 49
3. ACCEPTĂ SAU LUPTĂ 82
4. ARME LA ÎNDEMÂNĂ 109
5. CENUȘĂ ȘI ISPĂȘIRE 155
6. EXECUȚIA 186
7. RIDICÂND PÂNZELE 227
8. MĂRI NEÎNSEMNATE PE HARTĂ 260
9. LA STRÂMTOARE 298
10. SÂNGE ȘI LEGĂTURI 325
11. MOARTE PE MARE 356
12. TRăDARE 378
13. LOCUL UNUI REGE 408
14. ANTARI 437
15. ANOSHE 457